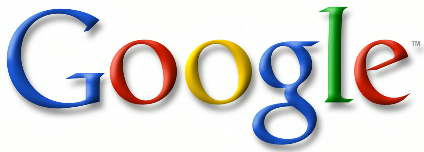
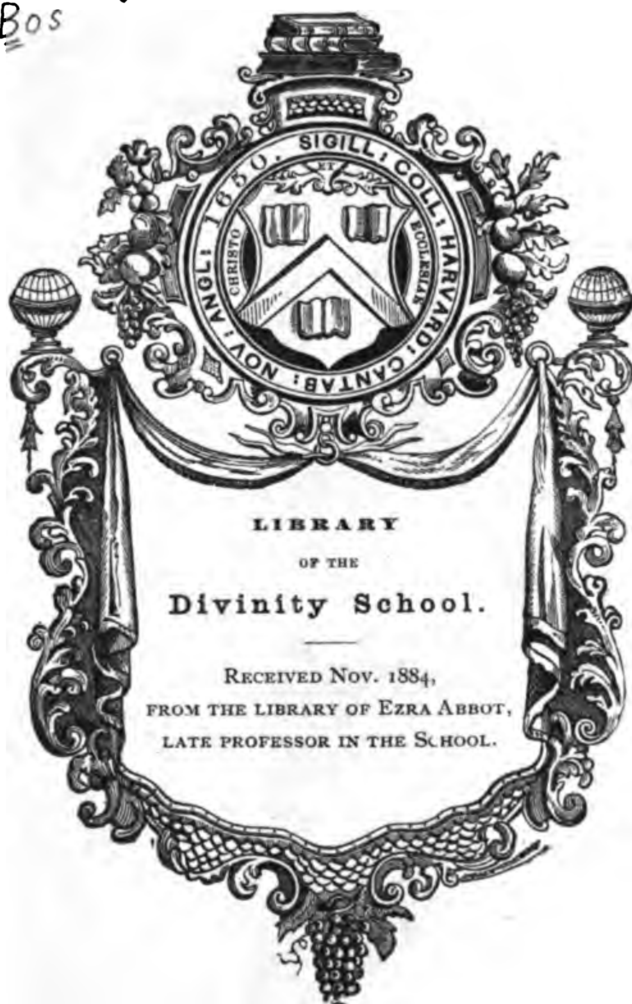

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
LIBRARY
OF THE
Divinity School.
RECEIVED NOV. 1884,
FROM THE LIBRARY OF EZRA ABBOT,
LATE PROFESSOR IN THE SCHOOL.

LAMBERTI BOS
ELLIPSES GRÆCÆ

CUM

PRIORUM EDITORUM SUISQUE OBSERVATIONIBUS

EDIDIT

GODOFREDUS HENRICUS SCHÆFER

QUIBUS ADDUNTUR

PLEONASMI GRÆCI

SIVE

COMMENTARIUS DE VOCIBUS QUÆ IN SERMONE GRÆCO ABUNDARE DICUNTUR

AUCTORE

BENIAMIN WEISKE

UNA CUM

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIONE

DE ELLIPSI ET PLEONASMO

IN GRÆCA LINGUA.

PROSTAT LONDINI

APUD RICARDUM PRIESTLEY

MDCCCXXV

Impressit Guilielmus Clowes.

BENEVOLO LECTORI

S. D.

NICOL. SCHWEBELIUS.

QUANTAM quamque insignem utilitatem, ad Græcæ linguæ indolem penitius perspiciendam, afferre soleat adcuratior ellipseos cognitio atque doctrina; omnibus ejusdem cultoribus non potest non esse cognitum atque exploratum: ut adeo actum agere merito viderer, si id pluribus in præsenti denuo vellem commonstrare. Quare numquam intermoritura laude dignissimus merito censendus est sollertissimus ille Mysterii Ellipseos Græcæ perscrutator Bosius, qui sparsam ante se hic illicque utilissimam hanc doctrinam, ex antiquis Græciæ thesauris, summo studio curaque congessit; eoque facto aditum ad intimos Græci sermonis recessus auspicato reclusit. Dici sane non potest, quanto plausu, quanta adprobatione aureolum istum libellum, quam primum in lucem publicam prodiit, exceperint omnes, quibus præstantissimæ hujus linguæ cultura curæ est cordique; adeo ut vel principes in Græca litteratura viri illum non diurna solum nocturnaque manu versandum, sed penitus ediscendum memoriæque infigendum commendarint. Quamquam igitur haud facile quisquam, ut opinor, reperietur, qui eximiam libelli hujus utilitatem in dubium vocare sustineat: contra ea tamen non paucos fore arbitramur, qui intempestiva quadam religione adducti verebuntur, ne novis illis subinde factis accessionibus libellus in nimiam molem excrescat; eaque, ipsorum judicio, sinistra ac nimis sollicita diligentia, studiosæ juventutis ardor magis infringatur, quam excitetur. Quodsi autem eos potius respiciamus, qui seriam adcuratamque utilissimæ huic linguæ operam navare cupiunt, tantum abest, ut opera illa, quæ in excolenda magis magisque Ellipseos Græcæ doctrina collocatur, dici possit supervacua; ut potius ad pleniorem Musarum Græcarum intelligentiam adquirendam nihil utilius cogitari posse videatur, quam si eadem novis subinde exemplis ex veterum Græcorum monumentis perficiatur, et, quantum fieri potest, absolvatur. Neutiquam enim tironibus in Græcorum scriptorum lectione nondum satis versatis, teste experientia, tam subactum est ingenium, ut exemplorum similitudinem

ubique perspicere, eademque ad sedes quasi suas et fontes revocare valeant; cum etiam viros in hac lingua ceteroquin exercitatissimos reperiamus, qui in veterum monumentis explicandis ad ejusmodi scopulos sæpe offenderunt, longissimeque hinc a vero verborum sensu aberrarunt. Unde sane tot falsæ atque inanes in depravatis locis restituendis conjecturæ; tot textus corruptiones; tot glossæ, auctorum verbis temere insertæ, originem traxerunt. Ut ne vero auctoritate nostra hac in re niti videamur, aliquot saltem exempla eruditis viris dudum observata, non abstrusa quidem illa et recondita, sed ubivis fere obvia atque pervulgata, in medium proferemus: in quibus non tirones, sed viri in Græca litteratura, omnium judicio, facile principes in errores prolapsi fuerunt. Frequentissima in veterum scriptis est ellipsis verborum ἰέναι, ἀπιέναι: neque tamen secius ἑλληνικώτατος Kusterus in illis Aristophanis Ran. v. 1312. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι, glossam librarii, ἀπελθεῖν, suo adsensu comprobare non dubitavit: id quod eo magis mirum videatur, cum nos Germani quoque eadem ellipsi dicere soleamus: *ich will ins Bad*, s. *gehen*. Ubique regnat ellipsis v. πρᾶγμα: nihilominus tamen Benedictus illa Luciani in Quom. conscrib. sit histor. c. 50. ἢν κατεπείγῃ, verterat: *si festinet*, cum reddere debuisset: *si res urgeat*. Sic apud eumdem in Philopseud. c. 14. illa, ἐν Γλαυκίου, sub. οἴκῳ, perperam reddidit: *in Glaucia*, pro *apud Glauciam*, vel *in Glauciæ domo*. Quid vulgatius ellipsi v. ἑαυτόν? nihilo minus tamen Budæus et Henr. Stephanus, quanta in Græca litteratura nomina! apud Athenæum lib. xiii. p. 603. ἀνακλάσας esse pro ἀνακλασθεὶς, et ἀνακλᾷν in passiva significatione nonnumquam accipi censuerunt: cum sit potius ellipsis vocum πρὸς ἑαυτὸν, ut variis exemplis comprobavit Berglerus ad Alciphronis lib. i. ep. 28. Sic apud Philostrat. de vit. Apollon. lib. i. c. 7. δεδώκασι male Morellus mutavit in ἔδοξαν, cum subaudiri debeat ἑαυτούς. Nec minus apud eumdem de vit. Sophist. lib. ii. 2. μυρίαις, sub. δραχμαῖς, viri quidam eruditi perperam in κυρίαις mutare conati sunt. Ipse cl. Bosius affirmat, inter verba Græca nullum inveniri, quod frequentius per ellipsin omittatur, quam v. εἶναι: et tamen viri non mediocriter eruditi, Faber et Schefferus, illa Æliani Var. Hist. lib. ii. c. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα, sollicitare conati fuerunt. Quis denique nescit, tam Græcos, quam Latinos tertiis personis verborum sæpius uti, suppresso nomine, quod ad explendum sensum requiritur? fuerunt tamen viri eruditi, qui ellipticam hanc loquendi rationem, e. g. Matth. v. 11, 15. et alibi, pro Ebraismo temere habuerunt: cum creberrima illa ellipsis v. ἄνθρωποι eos ab errore hoc tueri potuisset. Nec vero mirum, id in Græcis accidisse, cum ejusdem vocis ellipsis apud Latinos quoque multos in errorem induxerit; uti Burmannus ad Phædr.

lib. iii. Prol. ostendit. Plura facile exempla vel ex ipso hoc libro addi possent, nisi allata rem satis abundeque, ut opinor, comprobarent. Recte adeo cl. Johnson in not. ad Sophocl. Ajac. ver. 41. ad v. ὅπλων ita scripsit: *sub.* ἕνεκα. *Præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo.* Quare cum certum sit, pleniorem ellipseos tractationem, pluriumque exemplorum accessionem, Græcarum litterarum studiosis omnino utilem esse, et in lectione veterum scriptorum versantibus, multis in locis commentarii vicem præstare posse: equidem haud dubitandum mihi existimavi, a viris doctis jam allata exempla meis quoque observationibus qualibuscumque augere, eoque studiosæ juventutis commoda amplificare. Præterea vero id mihi negotii datum existimavi, ut pluribus in locis ratione ellipseos harmoniam, quæ inter Græcam et Latinam linguam intercedit, variis ex scriptoribus Latinis exemplis ostenderem atque comprobarem: quæ quam necessaria sit ad solidam quoque Latinæ linguæ cognitionem obtinendam, omnes, qui ultra vulgus sapiunt, norunt. Quæ cum ita sint, vehementer lætatus sum, cum vir amplissimæ eruditionis laude conspicuus, Elias Palairetus, Joanni Bangoræ, Reverendo Londinensium Episcopo, a sacris et in regia aula vicarius, mihi, id quod quidem etiam antea ex præfatione, operi ipsius de Ellipsi Latina præmissa, cognovi, per litteras quoque significavit, se item, jam aliquot abhinc annis, animum ad novam utilissimi hujus libelli editionem plurimis observationibus et titulis auctam adpulisse, lubenterque sua mecum communicaturum, si præsenti editioni inserere vellem: pro quo insigni humanitatis atque benevolentiæ exemplo me ipsi publice obstrictum profiteor. Quamquam vero hac humanissime mihi facta copia atque facilitate ex voto frui haud licuit; propterea quod, cum ipsius litteræ ad me perferrentur, præsens editio a typothetis jam ad finem pene erat perducta: nullo tamen modo fieri patiar, ut id studiosæ juventutis commodis fraudi esse possit. Quin potius, ut istæ doctissimi viri accessiones, adpendicis loco, primo quoque tempore in lucem publicam proferantur, omne studium curamque adhibebo. Interea hisce fruere, benevole Lector, et vale.

Dabam Norimbergæ, Nonis Januar. A. 1763.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LAMBERTUS BOS.

IN omnibus pene linguis frequens est Ellipsis, sive talis sermo, in quo quis ad sensus ἐντέλειαν et integritatem vocabula quædam expectat, quæ familiari usu aut loquendi celeritate, aut brevitatis studio omitti solent. Hujusmodi autem loquendi brevitatem sectatos esse quam maxime Græcos, e scriptis eorum satis liquet. Ita enim scripserunt, ut nullus fere sit versus, in quo non appareat βραχυλογίας studium, omisso modo uno, modo duobus, modo pluribus vocabulis, quæ ad plenam orationem, legitimam et analogicam structuram necessario requiruntur. Id quod non parum ornamenti huic linguæ adfert: nam quanto plura intelligenda relinquuntur, tanto ornatius et elegantius ea dicuntur. Veruntamen hi in oratione defectus nobis, qui non vernaculam habemus hanc linguam, sed qui magno labore ac studio ejusdem cognitionem nobis comparare debemus, non levem pariunt difficultatem: et quo major sit ea ἔλλειψις, eo gravior oritur difficultas. Hinc est, quod vel eruditissimi Interpretes, qui non satis perspectum habuere τὸ τῆς ἐλλείψεως μυστήριον, vehementer sæpe numero, sive in Commentariis, sive in Versionibus suis hallucinati sint, eruentes longe alium a scopo ipsorum Auctorum sensum, et novam plane atque inauditam verbis Græcis significationem tribuentes. Sic ἐν φιλίᾳ aliquando verterunt, *in amicitia*, ubi intellecta voce γῇ verti debebat, *in pacato*, sc. *solo*, et τὸν ἐπιτάφιον, *funeris laudationem*, ubi sign. *funebres ludos*, τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου reddiderunt nonnunquam, *a supremo*, *a potentissimo*, quum sit ἀπὸ τοῦ κρατίστου, sc. θυμοῦ, *ab optimo animo*, id est, *ingenue*, *sine dolo*. Πάσαις κρατεῖν, *omnes vincere*, quum sit πάσαις ψήφοις κρατεῖν, *omnibus* sive *communibus calculis obtinere*. Cujusmodi errores, ex Ellipsios ignoratione ortos, suo loco plures adnotabimus. Nemo igitur, qui Græcas Musas vel a limine salutavit, non videt, quam cognitu necessarium sit Arcanum Ellipsios ei, qui cum fructu literas Græcas tractare velit: absque eo enim nunquam ad abdita illarum literarum penetrare se

poterit, nunquam felices in iis progressus faciet, neque ad certam earundem cognitionem perveniet. Contra ea, qui probe versatus fuerit in doctrina Ellipsios, næ is majore cum fructu libros Græcorum leget, et solidiorem sibi Græcæ Linguæ cognitionem acquiret, idque et faciliore multo methodo, et certiore fundamento, quam fieri vulgo assolet. Nam facile carebit plurimis Grammaticorum regulis, exceptionibus, et observationibus, quarum pleræque falsæ, insulsæ, jejunæ et inanes sunt, quæque discentium memoriam non mediocriter aggravant, et legentibus tædium et fastidium pariunt. Præterea obscuris multis Auctorum locis lucem afferet Ellipsios notitia. Quum igitur videretur mihi hoc ipsum desiderari in Græcis, (licet de Ellipsi Græca jam quædam tradidissent Viri docti, ut H. Stephanus in Appendice, Glassius in Grammatica Sacra etc.) quod laudabiliter in Latinis fecere Viri eruditissimi, Franciscus Sanctius in Minerva, et Gasper Scioppius in *Grammatica Philosophica*[a]: curam meam et studium huc contuli, ut ellipticas loquendi formas, quæ mihi in legendis Auctoribus Græcis occurrebant, seorsim adnotarem diligenter, et supplendo necessaria ad plenam structuram referrem, easdemque, ubi integras reperiebam, subjungerem, sequutus in hoc fere ordinem Viri modo laudati, Francisci Sanctii, κατ' ἀλφάβητον disponendo voces, quæ intelligendæ relinquuntur. Ad hæc in commodum juventutis φιλέλληνος subtexui indicem, in quo quæri possunt dictiones et phrases ellipticæ.

Ceterum in secunda hac editione quædam addidi, mutavi, correxi, quæ in priore omissa aut minus accurate dicta videbantur. Vale, Ben. Lect. et labori nostro, si videtur, fave. Dabam Franequeræ, Nonis Juniis CIƆIƆCCXII.

a Prodiit et Zittaviæ in 8vo. Gasp. Scioppii Arcanum grammaticum de ellipsi, cum adnotationibus Phil. Munckeri. MICH.

PRÆFATIO
EDITIONIS TERTIÆ.
LECTORI
S. D.
C. SCHOETTGENIUS.

ANNUS fere est, quum Bibliopola hujus libelli editionem se procurare velle aperuit, et si quid ad eam locupletandam apud me esset, id secum communicarem, rogavit. Non noveram, quisnam hujus rei fuerit auctor, facile autem reputare potui, istam tam præclari opusculi in terris nostris editionem non posse non cum studiosæ juventutis commodo esse conjunctissimam. Conquiro ergo undique ex meis scriniis, quæ ipsi augendo conducebant, aliquos præterea bonos scriptores horis succisivis pervolvens. Et ex his operis natæ sunt istæ observationes, quas huic novæ editioni subjectas vides. Interea vero, dum eas congero, placuit amicorum suasu ad Celeberrimum hujus libri Auctorem litteras exarare, ne ipso plane nescio opusculum hoc apud nos excuderetur. Antequam vero ab ipso quidquam responsi ferrem, en nova libelli ad nos adfertur editio, ab ipso Auctore procurata. Hanc etiam subsecutæ sunt illius litteræ, quæ id testatæ sunt, non admodum gratum fore tum Auctori, tum Franequerano bibliopolæ, si nova editio, et quæ prelum exercere vix desierat, apud nos recuderetur. Nec tamen erat, quod nos a nostro proposito quidquam absterrere potuisset. Notum enim, priorem hujus libelli editionem in his nostris oris tam fuisse raram, ut paucissimis eam vel videre saltem contigerit. Quum vero e re studiosæ juventutis utique sit, tales ipsi libros in manus dari, non male de ipsa meretur bibliopola, apud quem æquo satis pretio sufficiens exemplarium copia poterit inveniri. Exhibemus ergo Tibi, Lector benevole, posteriorem hujus libri editionem, hoc ipso anno prodeuntem, nostris qualibuscunque additionibus auctiorem. Has non ipsi Auctoris labori interserere voluimus, ne quid

alterutri nostrum imputaretur, quod ab ipso profectum non est, sed eas infra lineam subductam posuimus. Invenies quædam novos præ se titulos, ferentia, quædam vero observationibus Auctoris addita. In singulis ita me gessi, ne moles libri nimium excresceret, neque tamen quidquam, quod a me observatum erat, omitteretur. Neque hoc diffiteri possum, esse in his, quæ Viro Excellentissimo, et in hoc literarum genere versatissimo, Christiano Friderico Bœrnero, humaniorum litterarum apud nos Professori celeberrimo, debentur. Is pro ea, qua me prosequitur, humanitate exemplar suum, cui multa adscripserat, mecum communicavit, noluit tamen pro modestia sua singulis nomen suum adscribi. Meis ergo ea inserui, sed ita, ut publice hoc beneficii genus grato agnoscam animo. Indices, quum antea unus tantum esset, addidi duos, unum dictorum biblicorum, alterum Auctorum citatorum et explicatorum. Factum id est eorum caussa, qui diligenter ejusmodi auctores, præcipue vero libros Novi Fœderis, evolvunt, ut facile occurrat, sicubi quædam Ellipsis lateat. Tuum ergo jam est, Lector, ea, quæ a me profecta sunt, calculo tuo vel probare vel improbare. Ego interea mihi abunde satisfeci, si uni saltem vel alteri Novi Testamenti loco lucem adfundere potui. Tu vero vale, et mihi fave. Lipsiæ mense Martio, CIƆIƆCCXIII.

PRÆFATIO

EDITIONIS QUARTÆ.

En Tibi, Lector Benevole, quartam hujus opusculi editionem post duas Belgicas, et unam Lipsiensem, qualibuscunque curis nostris excusam. Circa quam quidem editionem nostram notandum est, eam non secundam esse, sed tertiam, quæ ad secundam Auctoris Celeberrimi Franequeræ CIƆIƆCCXII. editam expressa, et annotationibus nostris aucta est. Caussa, cur id moneamus, hæc est: Belgæ in Catalogo Operum Lamberti Bos post memoratam primam editionem sic ponunt: "Et cum Annotationibus Schoettgenii, Lips. 1711. iterum editæ et ab Auctore quibusdam locis auctæ, Franeq. A. 1712. 12[a]." Fucum igitur fecit Lectoribus, quisquis hæc ita scripsit, et persuadere omnibus voluit, editionem Auctoris nostra fuisse posteriorem, quod longe secus est: nam editio nostra prodiit non An. 1711. sed 1713. Miror igitur, quod quidam ex Germanis nostris[b] sibi hac in parte imponi passi sunt, et quod illi per malitiam scripserunt, per incuriam secuti sunt. Poterant enim titulum editionis nostræ quotidie oculis usurpare. Sed hæc jam dimittimus.

Non immerito autem mihi gratulor, quod hæc editio nostra et annotationes, quas tunc adsperseramus, eruditorum plausum consecutæ sint. Sic enim Auctores Summe Reverendi Relationum Innocuarum judicarunt, libellum hunc multis locis Script. Sacræ lumen accendere, quod aliunde frustra petas, quorsum præcipue observationes meæ pertineant: ac proinde ab omnibus Theol. Studiosis sedulo evolvendum esse, utpote quem iisdem brevibus quidem, sed majorem in modum commendent[c]. In Academiis quibusdam Theologi pariter et Philologi eundem publice commendarunt, quia in Philologia Sacra utique utilitatem suam exhibet. Hæc non ideo adduco, quod me laudari tantopere gaudeam; sed tantum, ut illi, qui solis auctoritatibus reguntur, habeant, quod

[a] Histoire Critique de la Républ. des Lettres, tom. xiv. p. 355.
[b] Nova litteraria Lips. Germ. a. 1717. p. 331.
[c] Relat. Innocent. A. 1713. p. 695

expendant, neque inventis frugibus glandes in deliciis habeant.

In Scholis sane merebatur hic libellus juventuti majorem in modum commendari, longe sane melius, quam Syntaxis illa Posseliana, quæ huc usque tantopere celebrata fuit. Nam hæc regulas profert sine ratione, et contra omnem linguæ Græcæ indolem, quo fit, ut lingua ista juventuti sit longe difficilior. Auctor vero noster omnia facillima methodo cum rationibus profert, quas exemplis optimorum Auctorum confirmat. Proinde, quum hic omnia melius fluant, juventuti scholasticæ merito eundem commendat Celeberrimus Helmstadiensium Theologus Jo. Fabricius[d].

Superest, ut paucis indicemus, quid in hac nova editione a nobis præstitum sit. In ipso textu Auctoris pauca quædam immutata sunt. Quum enim nos in editione tertia secundam ad verbum exprimeremus, non observatum a nobis fuit, ipsum quædam omisisse, quæ in prima posuerat. Potuit fieri, ut ipse mentem mutaverit, adeoque omittenda illa duxerit. Quia tamen vidimus, Summe Reverendum Wolfium in Curis Philologicis N. T. semel atque iterum ad illa provocasse, digna illa judicavimus, quæ in textum revocarentur. Factum est illud a nobis, sed ita, ut illæ observationes uncis includerentur, et in annotationibus nostris Lector de hac re moneretur. Ceterum annotationes nostras auximus, et novas quasdam, præcipue ad N. T. illustrandum facientes addidimus. Hoc qualicunque labore nostro, Lector, fruere, et nobis fave. Dab. Dresdæ d. 4. Augusti CIƆIƆCCXXVIII.

[d] In denen wohlgemeinten Anmerkungen von Verbesserung des Schulwesens. Helmst. 1726. 8.

PRÆFATIO
EDITIONIS QUINTÆ.
LECTORI ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ
S.
JO. FR. LEISNERUS.

GRÆCARUM literarum studium satis late nostro hoc tempore efflorescere, suosque ei non solum laudatores esse, verum etiam cultores, vel hic de ellipsi Græca libellus signo est, quem tam avide emtum a Græcarum literarum studiosis constat, ut quintæ ejus editioni manus admovenda fuerit. Etsi vero Lamb. Bos, et Christ. Schoettgenius, viri doctissimi, et de Græcis literis præclare meriti, nihil propemodum reliqui fecerint, quod pertineret ad hanc de ellipsi Græca doctrinam perpoliendam, tamen ubi librarius consilium nobis suum de adornanda nova hujus libelli editione aperuisset, videbamur nobis ex lectione eorum, quæ Kusterus ad Aristophanem, Dukerus ad Thucydidem, Clarkius ad Homerum, et præter hos Jensius et Auctores observationum miscellanearum passim docuerunt, ea didicisse et observasse, quibus utilitati lectorum consuli, simulque ad commendationem et gratiam novæ hujusce editionis conferri aliquid posset. Precibus igitur librarii, cupientis, ut etiam nunc hic libellus partem aliquam nostra opera plenior auctiorque prodiret, deesse noluimus. Et eo studiosius hoc negotium suscepimus, quod multos doctores, eosque non infimi ordinis, non sine caussa permultum huic de ellipsi Græca doctrinæ tribuere intelligebamus. Quod si illi Græcæ linguæ ingenium nosse putandi essent, qui immensam vocabulorum vim ita memoria tenent, ut, quæ vis illis sit et potestas subjecta, sine hæsitatione, atque sine ulla mora perspiciant, et quasi in numerato habeant; profecto omnes illi juventuti injuriam injungerent, eique temere ac præter necessitatem molestiam exhiberent, qui eam ad alios, quam ad Lexica, libros amandarent, egoque omnibus doctoribus auctor essem, ut, quicquid reliquorum librorum est, de puerorum manibus excuterent, denunciaremque identidem, solis Lexicis nos esse contentos debere, ceteris libris de ellipsi, de verbis

mediis, de idiotismis Græcæ linguæ, de particulis, et si qui sunt alii; supersedendum esse. Nunc, ut norunt omnes paullo humaniores, ratio cujusvis linguæ fere ita comparata est, ut quam minimam illius partem is intelligat, qui vocabula duntaxat intelligit. Itaque satis mirari non possum, et inventos fuisse, et nunc inveniri, qui eos pro linguæ Græcæ peritissimis venditent, ex quorum scriptis nihil aliud colligas, quam eos præter elementaris grammatices præcepta, eam fere omnium vocum Græcarum vim, quæ in Lexicis traditur, probe intellexisse, cetera vero, quæ ad naturam Græcæ linguæ pertinent, ignorasse. Quia Græca lingua una cum Latina proprie inter eas linguas pertinet, quæ eruditæ non solum habentur, verum etiam sunt, hoc est, inter ejusmodi linguas, quæ sine magnæ eruditionis præsidio, sine cognitione historiæ veteris, rituum et opinionum olim receptarum, imo sine philosophiæ veteris et grammatices sublimioris accurata notitia *intelligi* nequeunt; haud dubie longe majori, quam *solo vocabulorum* apparatu, iis, qui ad aliquam laudem Græcarum literarum adspirant, opus est. Idcirco non illi solum bene de Græcis literis merentur, qui Græcorum veterum historiam, antiquitates, ritus, opiniones, cetera, sive in suis ad Græcos auctores observationibus, sive editis peculiaribus libris, explicant; verum etiam hi *τῶν φιλελλήνων* utilitati consulunt, qui difficiliora simulque vulgo neglectiora grammatices capita, cujusmodi hoc de ellipsi est, ex instituto tractant.

Quantum adjumenti ad Græcos auctores rectius et intelligendos et enarrandos doctrina ellipsium adferat, quantum vero in interpretandis iisdem scriptoribus hallucinati fuerint, vocum omissarum ignari, aut certe non satis curiosi, hoc aliquot exemplis vicit in præmissa huic libello præfatione Lamb. Bos. Sunt ad manum permulta, quæ iis adjicere possemus, verum ne nimii videamur, paucis contenti erimus. Polyænus i. 17. *οἱ Μεσσήνιοι—τὴν νίκην οὐ διὰ μακροῦ Λακεδαιμονίοις ἔδωκαν.* Interpres hæc ita reddidit: *Messenii victoriam non exiguam Lacedæmoniis dederunt.* Male. *ἡ νίκη οὐ διὰ μακροῦ* non est *victoria magna*, vel *victoria non exigua.* Quid ergo? in hac forma loquendi *οὐ διὰ μακροῦ* supprimitur *τοῦ χρόνου. οὐ διὰ μακροῦ* ergo est *brevi, cito.* Cujusmodi locos plures suppeditabunt etiam Perizonius ad Ælian. Var. Hist. lib. x. c. 21. et Kuhnius ad Pausan. Bœotic. c. xxviii. p. 467.

Equidem præter hanc causam reperio duas alias, cur doctrina ista non negligenda sit, unam, quod detegendis malis emendationibus utilis sit, impediatque, quo minus auctorum locos, quibus sua constat sanitas et integritas, mutilos esse ac depravatos credas: alteram, quod quasi viam sæpe monstret ad locos male affectos integritati restituendos. Prioris

generis exemplum est locus Æliani Var. Hist. lib. i. c. 14. ubi in locutione ἄρχει ἀδίκων, i. e. *prior lacessit*, perperam τὸ χειρῶν excidisse Wolfius putat, locoque suo reponendum. Nam præterquam quod Kuhnius vulgatam simulque elegantem istius vocis ellipsin in ista phrasi esse monet, id Paul. Leopardus Emendat. x. 12. multis quoque exemplis probat. Et quum cygni manibus careant, videtur necessitas Æliano fuisse istam voculam omittendi.

Ita fuerunt, qui medicinam adhibendam putarent Hesychii loco non male affecto: Ἀστόξενοι· οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Hic primum aliquid omissum esse recte vidit Lamb. Bos, Obs. Crit. c. xxxvi. p. 157. Sed putat addendum τῇ πόλει post προσήκοντες; deinde Stanleius ad Æschylum Suppl. 361. Hesychii locum citans, pro ἐπὶ δὲ τῆς legendum conjicit ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλ. γ. Sed in ἀλλοτρία, ἀλλοδαπῆ, ξένη etc. sæpe per ellipsin reticeri ἡ γῆ, ex nostro libello notum est. Et pro τῇ πόλει post vocem προσήκοντες videtur potius esse subintelligendum τῷ ἄστει, quod voce ἀστόξενοι continetur, ut docet vir doctus Obs. Misc. vol. i. t. iii. p. 424. ubi observationem præclaram, et permultis locis Hesychii recte intelligendis utilem proponit, scilicet Hesychium illud verbum vel substantivum omittere, quod in voce ipsa, de qua agit, latet, ideoque supplendum, brevitatis causa, relinquere lectori.

Verba ἰέναι, ἔρχεσθαι, ὁρμᾷν, aliaque simili potestate, solere sæpe abesse ornandæ orationis causa, infra docebitur. Id quod cum non observasset H. Stephanus, immerito depravatum existimavit locum Xenophontis Hell. ii. ἐκέλευσεν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. H. Stephanus τὸ ἐκέλευσεν mutandum censet in ἐκάλεσεν. Sed mutatione nihil opus est. Supplendus infinitivus ἰέναι. Vid. Obs. Misc. vol. iv. p. 282. et p. 358. Si plura desideras, adi easdem Observationes Miscellaneas, et quidem vol. v. t. iii. p. 85. nec non recentissimos Thucydidis interpretes ad vi. 54.

Sed quam facile ellipsios ignoratio seducere possit, ut locos auctorum, qui nullo vitio laborant, mutilos esse, vel depravatos credamus, suo exemplo doctissimus et ἑλληνικώτατος Kusterus docet ad Aristoph. Plut. 468. qui, cum de σχήματι illo ἀνανταποδότῳ, de quo etiam Bos suo loco agit, exposuisset, subjungit hæc: "Ceterum ellipsis hæc eo magis notanda est, quod, qui eam ignorant, facile existimare possint, ἀπόδοσιν illam incuria librariorum apud scriptores forte omissam esse: quod ipsum me aliquando per errorem putasse, non diffitebor." Quemadmodum autem ellipsium ignoratio malas interpretationes et emendationes nonnunquam peperit: ita contra observationi ellipsium sæpe id debuisse viros doctos animadvertimus, ut locos corruptos felicissime restituerent. Exemplo

locus Xenoph. Ephesii esse potest, qui Obs. Misc. vol. v. p. 25. emendatur.

Hactenus, quantum doctrina de ellipsibus ei utilitati sit, qui veteres auctores legit et explicat, ostensum est; nunc, quantum honori ac famæ auctorum consulat, paucis expediemus. Neminem fugit, quoties et veteres auctorum enarratores, et nostræ ætatis grammatici, ubi ex præceptionibus suis nullam idoneam quarundam formarum loquendi rationem reddere possunt, ad solœcismum, aut certe, si modestiæ laudem tuendam putant, ad σολοικοφανὲς confugiant, priscisque auctoribus, omnium leporum omnisque elegantiæ parentibus, teterrimam hanc orationis pestem affingant. Sed mihi religionem eorum valde placere profiteor, qui non nisi timide ac dubitanter sibi faciendum esse censent, ut illis sermonis vitia exprobrent. Deinde nemo esse justius negaverit, grammaticorum cavillationes ad veterum scripta, quam hæc ad istas exigere. Præterea, etsi eos interdum libenter lego, qui similia in linguis observant, nobisque ἀναλογίαν identidem inculcant, propterea quod linguarum studium facilius efficiunt: frustra tamen eos laborare certo scio, qui de tota aliqua lingua tanquam scientia præceptis coercenda cogitant, quia usus nunquam grammaticorum regulis ita adstringi potest, quin sæpe iis se solutum esse ostendat. Itaque consuetudo quam sæpissime tuenda est, quæ, si non in omnibus, ut Varro putat apud Gell. ii. 25. tamen in multis dominatur. Denique ubi ipsorum grammaticorum præceptiones rationem ac viam quasi monstrant, veteres auctores contra impactum ipsis solœcismi crimen defendendi, hanc viam cupidissime sequi consentaneum esse ducimus, et ad officium nostrum pertinere. Huic officio nunc non deerimus. Videamus locos veterum, qui grammaticis solœcismi, aut ἀντιπτώσεως nomine videntur suspecti esse. Homerus Iliad. K. ver. 43.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε.
Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon:
Opus est consilio et mihi et tibi, Jovis alumne, o Menelae.

Ad ea verba: Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, ita Scholiastes anonymus: Χρεία συμβουλῆς ἐμοὶ καὶ σοί. ἔστι δὲ σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοί. Eustathius autem: Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐμὲ καὶ σὲ, ἀντίπτωσις ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοί. H. Stephanus denique censet esse accusativum pro dativo. Id quod a solœcismo quid differat, me non videre, cum Joh. Jensio Lect. Luc. ii. 4. fateor. Nec satis habet Scholiastes ille anonymus hoc sermonis vitium uno loco in Homerum conjicere; grassatur eadem in eum audacia ad Iliad. I. ver. 608.

——οὔ τί με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς——

—minime mihi hoc
Opus est honore—

Schol. οὐ χρείαν ἔχω τῆς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῆς. Καὶ ἔστι σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις. Neque audiendi sunt, qui Homero dicunt excidisse his locis σολοικόν τι imprudenti. Nam eandem loquendi formam adhibuit etiam alibi et sæpius: e. g. Iliad. I. ver. 75. Iliad. Λ. ver. 605. Iliad. Σ. ver. 406. Odyss. A. ver. 225. ut non possit non, qui eam vitiosam et solœcam putat, Homero ignorantiam aut certe turpem negligentiam tribuere, atque in uno duobusque locis alios reprehendere ac damnare plurimos. Sed qua tandem ope Homerum contra has Grammaticorum criminationes defendemus? Auxilium ab ellipsi petemus, eaque in re exemplum Donati, pariter veteris, sed circumspectioris grammatici imitabimur, qui ad Eun. iv. 7, 19. decantatissimum locum:

Omnia prius experiri verbis, quam armis, sapientem decet.

admittendo ellipsin verbi *agere* post *armis*, Terentium suspicione ἀνακολουθίας liberat. Scilicet in omnibus adductis et indicatis Homeri locis, si subaudias verbum aliquod cum acutissimo Clarkio, sive ἱκάνειν, sive βιάειν, salva res erit, habebimusque, quod de Homero ab injuriis et cavillationibus Grammaticorum vindicato nobis gratulemur. Nos autem Homerum ita interpretantes nihil fingere ab ejus mente alienum, eo minus dubitationis habet, quod ipse ille poetarum parens ac princeps alterutrum illorum verborum passim solet adjicere. Iliad. K. ver. 172.

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Verum valde magna necessitas oppressit Achivos.

et Iliad. K. ver. 118.

—χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
—necessitas enim urget non jam tolerabilis.

et cum accusativo personæ expresso Odyss. E. ver. 189. ubi poeta Calypso ita facit loquentem:

Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοίπερ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Sed ea quidem dispicio, et suadeo, quæcunque mihi ipsi
Utique suaderem, si quando necessitas me tantopere urgeret.

His observatis non est, quod nobis in posterum aut a veteri Scholiasta anonymo, aut ab Eustathio, aut denique ab H. Stephano, aliisque imponi hoc nomine patiamur. Itaque modesti et considerati judicis laudem auferre meretur Joh. Jensius, qui in Lect. Luc. ii. 4. p. 156. de illis Homeri locis ita sentit: "An vero revera hæc locutio sit solœca, non judico." Paucis verbis interjectis addit: "Forte quædam est ellipsis, cujus ratio sit nondum plene perspecta." Quin rectissime Jensius totam rem ope ellipsios esse expediendam conjecerit, ea, quæ de locis illis Homeri, præeunte Clarkio, monuimus, dubitare nos non sinunt. Sed majorem, certe evidentiorem, injuriam

Homero infert idem ille Scholiastes anonymus ad Iliad. Δ. ver. 503.

—τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.

Illum autem tenebræ oculos cooperuerunt.

Scholiastes: σολοικισμὸς, inquit, παρὰ τὰς πτώσεις. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τοῖς δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε. τούτου δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σκότος ἐκάλυψεν. Qua crisi nihil falsius, nihil iniquius fingi potest. Utitur enim Homerus solemni illa et maxime ab omnibus fere scriptoribus frequentata ellipsi, atque ita commode supplenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὰ ὄσσε. *Eum autem tenebræ, quantum ad oculos, cooperuerunt.* Quod vero Homero evenit, ut non satis sibi cavisse a solœcismo diceretur, idem impune ferendum Thucydidi et Apollonio Rhodio erit, nisi Scholiastas eorum ejusdem, quo ceteros, temeritatis condemnemus. Thucydides lib. ii. c. 57. Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὸν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. *Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condiderant, non a suis colonis starent, sed contra suos colonos præter eorum opinionem mercede allecti militarent.* Scholiastes ad hunc locum τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσαι poni vult, et quum Thucydides lib. iv. c. 2. et lib. iv. c. 30. similiter casum participii in alium ab eo, qui præcesserat, mutat, Scholiastes id fieri putat per enallagen casuum, sed in priori loco rectius suppleas ἐλλειπτικῶς omissum accusativum αὐτοὺς, et in posterioribus ista enallage facile carebimus, ubi ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admiseris. Apollonii Rhodii hic locus est i. 440.

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
ἐνθάδε κῶας ἔχοντας.——

Interpres Græcus, oportuisse, inquit, ἔχουσι pro ἔχοντας poni. Sed quod apud Homerum Iliad. A. ver. 541. et apud Thucydidem sæpius faciendum est, ut pronomen secundæ personæ suppleatur, idem etiam fac hoc loco, et supple ante περῆσαι itidem pronomen secundæ personæ, sed in numero multitudinis ὑμᾶς, et ista interpretis veteris crisi facile supersedebis.

Jam quod ad ἀνακόλουθα attinet, etsi ea non tantam, quantam solœcismi, maculam orationi inferunt, nec tantum dedecus conciliant scriptoribus, usuque ipso defenduntur, et auctoritate et exemplis nobilissimorum scriptorum satis frequentibus comprobantur; imo etsi genera quædam ἀνακολούθων a Demetrio Phalereo μεγαλοπρεπῆ vocantur, sublimitatique orationis interdum convenire dicuntur a Clarkio ad Homerum Iliad. B. ver. 681. aliisque et veteribus et recentioribus interpretibus; occurrunt tamen τῆς ἀνακολουθίας exempla, quæ immerito talia videri possunt, ubi ab ellipsi alicujus verbi admittenda non abhorreas. Ut meam sententiam exemplo aliquo explicem, provocare lubet ad locum Homeri Iliad. B. ver. 681.

. . . Νῦν δ' αὐτοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant.

Quo in loco constructionem ἀνακόλουθον admittit Clarkius sæpe a nobis laudatus. Sed quid, si hic per ellipsin esse omissum verbum aliquod, e. g. λέξω, diceremus; aut si ex eo, quod quamvis longo intervallo præcedit, ver. 484. ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, aut denique ex ver. 493. verbum ἐρέω repeteremus? Vid. Eustath. ad Iliad. B. ver. 353. et Voss. ad Catull. p. 296. quorum alter Homerum, alter Catullum, et alios quosdam veteres scriptores, admittendo ellipsin, contra solœcismum defendit.

Quotquot autem, et qualiacunque sunt, quæ ex observatione ellipsium promittere tibi potes, quæ profecto non sunt parva: tamen quum huncce libellum novis accessionibus locupletare institueremus, magis eorum judicium veriti sumus, quibus nimia in hoc genere adhibita diligentia displicet, quam quibus nulla satis est. Itaque patientius, et æquiori animo eorum reprehensiones feremus, qui sibi immodica ellipsium undique congestarum multitudine fastidium creari profitebuntur, quam quibus nulla satietas adferri potest. Namque ut in multis aliis, ita in hujus generis argumentis præcipue cavendum est, ne magis patientiam lectorum, quam nostram diligentiam exercere videamur. Certe omnia exempla, exempla autem? immo omnia genera ellipsios nimis verbose persequi, non est necessarium. Nam in omnibus artibus, ubi tradita sunt cujusque artis difficillima, reliqua, quia aut faciliora sunt, aut similia, tradi non necesse est. Neque hoc unquam evenisse gnavis et industriis pictoribus aut sculptoribus credibile est, ut, quum multarum formarum similitudines exprimere magistrorum præceptis et exemplis adjuti didicissent, quo minus etiam alias formas pingerent aut sculperent, etiamsi non didicissent, sua imperitia prohiberentur. Qui scriptores veteres suis observationibus illustratos edunt, aut cumulandis illis observationibus parcunt, quarum similes jam ante attulerunt, aut indignationem doctorum in se derivant, ubi vel centies dicta repetunt, vel similia identidem inculcant. Namque, ut hoc utar, si quis me docuit, κακῶς adverbium pro loco mutare significatum, et quamquam generatim *male* denotat, sæpe tamen partem malorum indicare, et quidem eam partem, quæ convenit rei, de qua sermo est; ideoque, prout κακῶς vivere dicitur, vel scortator, et leno, vel avarus, vel inops, ita esse vel libidinose et impure, vel sordide et avare, vel denique exiliter, minimeque laute vivere: si quis igitur hæc me docuit, ei vitio ego quidem non dederim, si eandem observationem repetere paulo post negligat, ubi v. c. miles dicitur *male* loco cedere, aut emptor aliquid *male* redimere. Nam similitudo, quæ inter has et superiores locutiones intercedit, potest quemlibet non prorsus hebetis ingenii admonere, quum miles *male* dici-

tur loco cedere, tum *male* esse *ignave;* quum emptor *male* redimere aliquid, *male* esse *nimis magno pretio.* Similiter arbitror in hac ellipsium doctrina, qui hunc libellum non perfunctorie, sed ea cura et ratione perlegerit, ut magnam ejus partem quasi animo comprehendat et veluti imbibat, eum de prætermissis ceteris vel generibus vel exemplis ellipsium non anxie, quid statuendum sit, quæsiturum esse. Quæ enim ellipses traditæ non sunt, ex iis, quæ traditæ sunt, nullo negotio assumet, easque suæ exercitationi et similitudini relictas esse, non ægre feret. Nam, quum omnes fere natura sic comparati simus, ut perfundamur aliqua voluptate, quoties ipsi aliquid vel invenimus, vel inventis addidimus: relinquendum aliquid sane lectorum nostrorum diligentiæ et exercitio, nec committendum est, ut illis honestissima hæc oblectatio et liberalissima voluptas intempestiva nostra sedulitate subtrahatur. Novi quam plurimos, qui se crebris pleonasmis, illius præsertim generis, cujusmodi sunt hi Æliani Var. Hist. lib. i. c. 31. ὢν ἐν γεωργίᾳ καὶ περὶ γῆν πονούμενος: lib. ii. c. 45. φιλοπόνως καὶ φιλέργως: lib. xii. c. 64. τὰ προλεχθέντα ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν: novi igitur, qui talibus pleonasmis se dicunt offendi, ellipticis locutionibus non offendi. Quam aliam hujus rei esse causam dicemus, nisi hanc, eos, qui elliptice loquuntur, videri plus suis vel lectoribus vel auditoribus tribuere, quam qui pleonastice; qui pleonasmos adferant, supervacanea dicere, non via brevissima incedere, ostentare verborum copiam et luxuriam, videri lectoribus tarditatem quandam et imbecillitatem ingenii exprobrare, quasi nil, nisi alio atque alio modo, propositum capere possint?

Similitudo autem multarum ellipsium tanta est, multæque βραχυλογίαι ita ad certum aliquem modum, et ad unum veluti exemplum adstrictæ sunt, ut facile uno capite comprehendere, simulque una regula, quid sentiendum de illis, aut qui explicandæ sint, expedire possis. Quis ignorat Græcos compendiose dicere, εἰς διδασκάλου sc. σχολὴν vel διατριβὴν φοιτᾷν; εἰς Ἀσκληπιοῦ sc. ἱερόν; εἰς Τροφωνίου sc. μαντεῖον, seu ἄντρον; εἰς Πλάτωνος sc. Ἀκαδημίαν; εἰς δημιουργῶν sc. ἐργαστήριον; εἰς ἄρχοντος sc. οἶκον vel δόμον. Quæ exempla omnia quis non hoc commune habere animadvertit, quod in illis nomen loci alicujus per ellipsin subticeatur, quo in loco διατρίβουσι, sive Dii sive homines. Porro, quum dicitur: ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν sc. ὦτα; ἐπ' ἀμφοτέρων βαίνειν sc. ποδῶν; ἀντλεῖν ἀμφοτέραις sc. χερσὶν, nemo non propter similitudinem exemplorum colligit, cum membra corporis dicenda sunt, quorum duo nobis sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, Græcos post quædam adjectiva nomina illorum membrorum fere omittere. Ita Græci ταυρείην sc. δοράν; κυνέην sc. περικεφαλαίαν; τοῖς ὀστίνοις φυσᾷν sc. αὐλοῖς; παρδαλέην sc. βύρσαν vel δοράν; φορεῖν ἁλουργῆ sc. ἱμάτια. Quæ locutiones in eo conveniunt, quod in iis Græci adjectiva ma-

teriam, ex qua aliquid factum est, denotantia ponant, et res ipsas inde factas elliptice omittant.

Si quis plura hujus rei exempla desiderat, is consulat Jac. Perizonium ad Ælian. Var. Hist. lib. x. c. 21. Jensium Lucian. Lect. i. 8. p. 86. sq. et iii. 6. p. 344. et in epistol. ad Græv. Lect. Luc. subjuncta p. 411.

Quod si quis de ceteris etiam ellipsibus ad communia quædam genera revocandis cogitaret, is numerum ellipsium discendarum minueret, memoriæque discentium consuleret, iisque hoc prodesset, ut, quum paucas ellipses didicissent, plurimas tamen scirent. Accedant igitur ad lectionem hujus libelli aliqua Græcæ linguæ notitia tincti, et lectionem ejus cum ipsorum Græcorum auctorum lectione conjungant, simulque, quæ de similitudine ellipsium admonuimus, ante oculos sibi ponant. Qui ita hoc libello utentur, illi non multum desiderabunt omnia ellipsios aut genera aut exempla. Alia ratio eorum est, qui hujusmodi libellis tanquam lexicis volunt uti. Hos indignari toties, non est mirum, quoties in ellipticum loquendi genus in scriptore aliquo obvium incidunt, de quo hic nihil expositum est. Sed quantæ molis volumina procudenda essent, si horum votis satisfactum cuperemus! Libellus hic informandæ ad Græcam elegantiam juventuti scriptus est, cujus generis libelli ut extra angustos terminos evagentur, non est conditione ulla permittendum.

Sed ad has causas, quamobrem de hoc libro nimis augendo non magnopere laborarem, accedit et alia, et quidem præcipua, in eo posita, quod, cum viros me longe doctiores animadvertissem, cum sibi ellipses eruisse viderentur, interdum offendisse et lapsos esse, mihi vehementer cavendum putarem, ne nimis ambitioso undique ellipses congerendi studio fictas ellipses pro veris adferrem. Nam, quod illis accidit, qui proverbia, qui ritus et opiniones veterum aliaque id genus collegerunt, ut sæpe modum excederent, nimioque studio, quod quærebant, ubique inveniendi, non raro deciperentur, ac deciperent; idem ne mihi quoque usu veniret, timebam, si nihil antiquius habuisse, nihilque tam metuisse viderer, quam ne liber hic nimis brevis esset. Ellipses autem fictas voco, quum vocabula dicuntur omissa esse, quæ ad plenam orationem, sensusque integritatem non sunt necessaria. Tales fictas ellipses non solum alii docti viri pro veris et genuinis interdum habuerunt, sed ipse etiam Lamb. Bos, id quod nunc exemplis quibusdam probabo.

Antequam vir doctissimus Lud. Kusterus libellum egregium de vero usu verborum mediorum apud Græcos ederet, sæpe contigit, ut viri cetera linguæ Græcæ peritissimi vim verborum mediorum non satis animadverterent. Id quod suo etiam exemplo doctissimus auctor noster semel iterumque comprobat. Ubi verbi causa agit de ellipsi præpositionum, sub ἀπὸ in lo-

cutione: ἀπέχεσθαι κακῶν, putat deesse, et præpositionem ἀπὸ, et nomen χεῖρας, vel etiam ἑαυτὸν, ut plena et integra phrasis sit: ἀπέχεσθαι ἑαυτὸν ἀπὸ κακῶν. Sed hanc ellipsin non admittent, qui norunt, verbis mediis eam, quam Kusterus iis adstruxit, inesse vim, ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsum agentem reflexionem designent. Nam secundum hanc observationem ἀπέχομαι in medio idem est, quod ἀπέχω ἐμαυτόν. Vid. Kusterus de verb. p. 10. edit. Lugd. B. Quod si in ἀπέχεσθαι subaudiendum esset pronomen reciprocum, simili jure aliquis apud Homerum Iliad. A. ver. 199. vocem ἑαυτὸν in ἐτράπετο i. e. *se convertit retro*, supplendum diceret, et Iliad. Γ. ver. 141. in καλυψαμένη pariter ἑαυτήν. Sed, uti diximus, ea jam vis est et natura verbi medii, ut ἡ καλυψαμένη per se significet, *quæ se ipsam cooperuit*. Conf. Iliad. Ξ. ver. 174. Θ. ver. 199. et ad hos locos Clarkium.

Quod si quis cum Kustero facit, is idem dixerit de ellipsi vocis στέρνον in κόπτεσθαί τινα. Nam κόπτομαι in medio per se significat proprie *me percutio, pectus meum percutio, plango*, et quia id lugentes facere solent, *lugeo*. Κόπτεσθαί τινα autem cum accusativo, sensu prægnanti, significat, κοπτόμενον πενθεῖν τινα, *plangendo aliquem lugere*. v. Kuster. l. c. iii. p. 9. Exemplum ex Luciano, ubi additur στέρνα, non est, quod quemquam a sententia hac dimovere debeat, cum, quia distinctionis gratia, vel pleonastice additum esse potest, tum, quia auctoritas scriptorum illius ætatis, qua Lucianus vixit, hac in re valde exigua, vel potius nulla est, quippe qui in adhibendis verbis mediis ab usu veterum discesserunt.

Si judicio H. Stephani standum esset, in αἴρεσθαι etiam, i. e. *portare*, subaudiri oporteret, ἐπ' ὤμων, vel ἐπὶ κεφαλῆς; sed hæc ellipsis propter easdem causas inter quæsitas pertinet. Τὸ αἴρομαι in medio est per se, *mihi aliquid impono portandum*, et ex consequenti, *porto*. v. Kuster. p. 19.

Qui in locutionibus: μέμνημαι ποιήσας, ἀγαπῶν με διατελεῖ, οὐ λήξω χαίρων, αἰσθάνομαι διαμαρτὼν, et similibus, verbum εἶναι deesse putant, næ illi nimio ellipses eruendi studio, ubi ellipses non sunt, ibi vident. Si qua vox per ellipsin omittitur, ea etiam, si non reapse interdum additur, addi tamen sine barbarismi nota potest. At, quæso, quam ineleganter, immo barbare eum locuturum diceremus, qui pro eo, quod Ælian. Var. Hist. lib. ix. c. 41. habet: μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, *memento te esse hominem*, scriberet, μέμνησο εἶναι ἄνθρωπος ὤν, vel pro eo, quod Aristoph. Plut. 945. Γινώσκω, inquit, ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν, ita diceret: Γινώσκω εἶναι ἥττων ὢν πολύ. Cujusmodi Græcorum locutiones illi longe rectius explicant, qui in iis linguæ idiotismum admittunt, Græcosque non solum accusativum, uti Latini fere, sed etiam nominativum, immo ceteros casus jungere infinitivis; nominativum, inquam, et quidem tum, quum nominativus aliquis vel præcedit, vel in præce-

dentibus supprimitur; pro infinitivis autem in ejusmodi locutionibus Græcos frequenter etiam uti participiis. Qua de re pluribus agit Jensius Lect. Luc. i. 7. p. 72. sq.

Nihil ambigo, eos etiam fingere ellipses, qui, ubi nominativi absoluti occurrunt, ibi deesse verbum substantivum dicunt. Exemplo sit locus Eccles. ii. 16. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἐπελήσθη. i. e. *futuro tempore omnia oblivioni traduntur*. Hic substituit verbum ἦσαν Lamb. Bos, ut sit: αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. Quam explicationem scio duriorem plerorumque judicio esse, quam ut possit placere. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι sunt nominativi absoluti, seu consequentiæ, pro τῶν ἡμέρων ἐρχομένων. Quidam codices habent, ταῖς ἡμέραις ταῖς ἐρχομέναις, eodem sensu, quia Græcis etiam dativi consequentiæ non sunt inusitati.

Sed quum videam, etiam Jac. Perizonii, viri nostra laude longe majoris, eo animum inclinare, ut in illis participiis, qui in nominativo absolute sine verbo ponuntur, et pro genitivis absolutis, nostra quidem sententia, adhibentur, putet intelligi verbum substantivum posse; juvat breviter exponere, cur a nobis impetrare nequeamus, ut illam sententiam probemus. Ne quis igitur temere a tantis viris nos dissentire existimet, age paucis accipe, lector, quibus potissimum rationibus confidamus. Primum, quemadmodum optimi Græcorum scriptorum non abhorrent a dativis et accusativis absolutis: ita nec nominativos absolutos genio Græcæ linguæ repugnare, certum habemus. Quæ enim, quæso, idonea ratio esset, cur quis dativos et accusativos consequentiæ, non autem nominativos admitteret? Dari autem tales, tam dativos, quam accusativos, ostendit Sylburg. ad Pausan. p. 930, 931. Exempla accusativorum consequentiæ habes etiam apud Xenoph. Ἀπομνημον. ii. c. 2. §. 13. et c. 3. §. 3. Quid si quis dicat, in accusativis illis absolutis subaudiendum esse μαθόντες, vel μαθὼν, aut εἰδότες, vel εἰδώς? Id si dicat, non solum istam ellipsin omnibus locis convenire negabimus, verum etiam dativos consequentiæ urgebimus, nisi cui, etiam in his ellipsin aliquam, v. c. præpositionis σὺν, confingere, in mentem veniat. Verum, ut liberaliter agamus, novimus omnes, qua sint inter grammaticos auctoritate Sylburgius et Kusterus, quorum neuter nominativos consequentiæ admittere dubitat. Ille nobiscum sentit ad Pausan. Attic. c. 14. p. 35. hic vero ad Aristoph. Plut. 277. Porro Kusterus se ea in re alios locupletissimos auctores sequi ostendit, Scholiastas Sophoclis et Aristophanis, Suidam et Corinthum de dialecto Attica. His accedit, multos inveniri ejusmodi nominativos, quos vocabulo grammaticis dudum familiari absolutos voco, quos, si quis per ellipsin verbi substantivi explicandos putat, is nulla ratione se expediturus videtur. Apponam locum Polyæni ii. c. 3. in Epaminonda n. 13. οἱ δὲ (Epaminondæ milites) αὖ κατὰ τὸ μέσον πεδίον ὄντες,

ὁπότε ὁ καπνὸς μετὰ τῆς ὁμίχλης διεσκεδάσθη, οἱ Θεσσαλοὶ τῆς διαβάσεως τῶν πολεμίων ᾔσθοντο. *Qui quum in media planitie essent, postquam fumus cum nube evanuit, Thessali*, sc. hostes Epaminondæ, *transitum hostium senserunt.* Ubi οἱ δὲ—ὄντες pro τῶν δὲ—ὄντων. Durissimum autem haud dubie esset, nec ullo modo ferendum, si quis subintelligendum hoc loco verbum substantivum *esse* diceret. Neque est, quod cum Casaubono ad h. l. hoc durius esse dictum, existimemus, aut solos illius ætatis sophistas hoc κακοπρεπείας σχήματι mirifice delectatos dicamus. Ab hac enim loquendi forma nec vetustissimos, nec optimos auctores, Sophoclem, Euripidem, Aristophanem, alios abstinuisse certum est. Denique, si hujusmodi constructionum ratio penderet ab ellipsi, veteres grammatici quidam non agnoscerent in illis τὸ σολοικοφανές. Eurip. in Phœniss. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας.
Cumque esset me missurus Œdipi filius inclytus
Ad venerandum oraculum Apollinis et penetralia.

Schol. Μέλλων δὲ πέμπειν, σολοικοφανὲς τοῦτό ἐστιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος κλεινοῦ γόνου. Quorsum hoc? ut colligamus: si elliptice in talibus loquendi formis locuti poëtæ essent, veteres grammaticos non fuisse commissuros, ut solœcismum illis aut certe σολοικοφανὲς tribuerent.

Vocabula quædam esse alicubi per ellipsin omissa, viri docti sæpenumero ex eo præclare probant, quod alibi diserte addita legantur. Sed cave hanc rationem ubique valere existimes. Occurrunt enim vocabula vocabulis uno in loco pleonastice adjecta, quæ alibi omittuntur. Id quod quoties fit, toties haud dubie errant, qui ita argumentantur: Hic additur hæc vel illa vox, illic omittitur, ergo per ellipsin omittitur. Exemplo rem planam faciamus. Lucianus in Navigio: οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἶροι. *Qui nunc sunt divites, illi Iri sunt, si mecum conferantur, vel si cogitando ad me referantur.* Cujusmodi in locutionibus deesse vel ἐξετάζεσθαι, vel ἀντικρίνεσθαι, vel παραβάλλεσθαι, recte monuerunt Bos in ἐξετάζεσθαι, et Jensius Lect. Luc. i. 5. Addo, hanc brevitatem nec a Latinorum scriptorum consuetudine alienam esse. Cic. de Orat. ii. 25. *Persium non curo legere—Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum et non illiteratum, sed nihil ad Persium.* Ubi *nihil ad Persium*, i. e. *nihil ad Persium, si cogitando referatur.* Similiter loquitur Terent. Eunuch. ii. iii. 69. Livius verbum *conferre* non secus ac Græci interdum παραβάλλεσθαι adhibet. xxix. 17. *non possumus dissimulare, nos multa fœda indigna—passos esse. Sed quid illa sunt collata cum iis, quæ hodie patimur?* Potuisset brevius efferre: *quid illa sunt ad ea, quæ hodie patimur?* Sed Græci præpositioni πρὸς sæpe præmittunt ὡς. Lucian. in Contemplant. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. Plura vide apud

Jens. Lect. Lucian. i. 15. Quid ergo? Hoc puto constare, si quis putet, illic ellipsin voculæ ὡς esse, ubi deest, propterea, quod alibi diserte addatur, eum falli, quum alibi non tam deficiat, quam alibi abundet.

Sed est etiam præter hanc alia causa, cur non ubique locum esse putemus isti, quam diximus, argumentationi. Nam una vox admittit non raro variarum vocum ellipses. In ζύγιος subintelligendum modo Ζεὺς, modo ἵππος, modo, si Hesychio credendum, ὁ τρίτος ἐρέτης. Ita in θαλάμιος intelligi debet interdum ἐρέτης, interdum ναύτης; in θαλαμία autem interdum κώπη, *remus*, ut apud Aristoph. Acharn. 552. interdum ὀπὴ, *foramen*, quod additur ab Aristoph. Ran. 1106. Ad quæ si quis non satis attendit, is periculo expositus est, ellipses fingendi, vocemque aliquam elliptice positam per aliam supplendi, quæ illi quidem non per se, sed tamen hic et nunc repugnat. Exemplo potest esse locus Aristophanis Acharn. 552. ubi vox θαλάμιος, quæ defective posita, ut modo docuimus, diversis modis suppleri potest. Scholiastes igitur d. l. eam supplet per ναύτης, quam vocem posse omitti, ex Hesychio constat, immo quæ apud Thucydidem et Athenæum revera in θαλάμιος omittitur. Nihilominus eam deesse Scholiastes male putat in dicto loco Aristophanis, cum vox τροπουμένων, quæ ibi voci θαλαμίων jungitur, non nautis, sed ipsis remigibus conveniat, quippe quum τὸ τροποῦσθαι vel τροπώσασθαι, nihil sit aliud, quam τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι, *remum loro ad scalmum alligare*, ut Kusterus docet ad Aristoph. Acharnenses. Quocirca laudatus Kusterus merito Scholiastem reprehendit et κωπῶν omissum potius esse, quam ναυτῶν demonstrat. Huc pertinet, quod in Περσικὰ modo μέλη seu ᾄσματα sint, modo ὑποδήματα subaudienda. Quum, quæ Bosius in voce χρόνου docet, in προϊόντος apud Theocr. Idyll. xiv. deesse χρόνου, diligentius considero, simulque seriem carminis apud Theocritum paullo accuratius perpendo, facere nequeo, quin ejusdem erroris Bosium accusem, cujus paullo ante Scholiastem Aristophanis reum agebam. Verum est, Xenophontem addere χρόνου, sed verum etiam illud est, sæpe πότου alios scriptores addere, Athenæum, Josephum, Achillem Tatium, qui pro προϊόντος τοῦ πότου habet προβαίνοντος τοῦ πότου. Vid. Observ. Miscell. vol. v. t. 3. p. 62. Subscribendum illic Scholiastæ potius est, qui προϊόντος explicat προκόπτοντος τοῦ πότου, quam vel interpreti, vel Bosio nostro. Etsi enim occurrunt loci, ubi χρόνον intelligi potest, series tamen Idyllii satis declarat, hunc locum inter illos non pertinere.

Etiam illæ ellipses possunt quæsitæ videri, quum voces omissæ dicuntur esse, quæ ἀπὸ κοινοῦ, h. e. ex proxime præcedentibus assumi, et repeti, et in memoriam legentis revocari possunt. Itaque ipse Scholiastes Thucydidis ad i. 35. fingere

ellipsin putandus est, ubi post verbum βοηθεῖν deesse ait χρή. Nam hæc ellipsis supervacua, quia præcessit δίκαιον, quod repeti debet. Idem judicium ferendum est de observatione Scholiastæ ad hunc Thucydidis locum, qui legitur ii. 33. καὶ τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας τῆς περὶ θάλασσαν ἔστιν ἃ χωρία βουλόμενοι προσποιήσασθαι καὶ πειραθέντες, ὡς οὐκ ἠδύναντο, ἀπέπλεον ἐπ' οἴκου. *Cum autem nonnulla etiam reliquæ Acarnaniæ oppida maritima sibi adjungere vellent, cumque rem tentassent, postquam voti compotes fieri non potuerunt, domum reverti cœperunt.* Schol. ὡς οὐκ ἠδύναντο, λαβεῖν δηλονότι. Sed repete potius ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum προσποιήσασθαι, et per illud defectum supple. Ita in κινδυνεύω τοῦ ἀνδρὸς apud Xenoph. Ephes. vir. doctus in Obs. Misc. vol. v. t. 3. p. 63. potius ex antecedenti repetendum existimat ἀφαιρεθῆναι, quam ellipsin admittendam. Ad hoc genus pleraque illa pertinent, quæ in Indice ad Perizonii Ælian. sub: Ellipsis major, leguntur. Verba autem ex præcedentibus assumenda non semper diserte, sed nunc alio modo, nunc alia persona etc. posita præcedunt. Aristoph. Ἐκκλησ. 774. Ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δία. Καὶ γὰρ οἱ Θεοί: supple ex præcedenti λαμβάνειν, sed mutato modo, et persona ad subjectum, ad quod refertur, accommodata λαμβάνουσι. Conf. Ἐκκλησ. 790. Thucyd. vii. 69. iii. 55. v. 80. vi. 76. Dionys. Halic. de Struct. Orat. sect. xxii. p. 190. ed. Upt.

Rarius accidit, ut non ipsum illud nomen substantivum, quod præcedit, sed aliud alio genere, sed ejusdem vel cognatæ certe significationis, repetendum sit. Adscribamus locum ex Dionys. Halic. de Struct. Orat. sect. iv. p. 36. ubi ex Hegesia hunc adfert locum: Οὐ γὰρ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. Ubi ἡδὺς videtur referendum ad ὕδωρ, sed quia ratio generis hoc non sinit, vocabulum cognatæ significationis ex τῷ ὕδωρ repetendum est, sc. ποταμὸς, aut simile. Talia exempla pete ex Thucyd. lib. ii. c. 47. Xenoph. Ἀπομν. i. 4. §. 18. Pausan. viii. 8. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 291. p. 7. Sæpius fit, ut ex verbis præcedentibus nomina cognatæ significationis repetenda sint. Aristoph. Equit. v. 50. ἐκδικάζειν μίαν sc. δίκην. Sic πλήττειν δέκα sc. πληγάς. Aristoph. Ἐκ. 588. Γεωργεῖν πολλὴν, sc. γῆν. Lucian. in Toxaride: Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὑτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Hic subaudiendum est νίκην, quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὑτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Plures locos suppeditabit Jensius Lect. Luc. i. 8. p. 86. sq. His observatis, quid de Euripidis loco ab auctore nostro sub ὄνομα allato statuendum sit, ipse Lector B. per se intelliget. Utuntur autem eadem sermonis brevitate Latini, e. g. Sallust. Catil. xviii. ubi vid. G. Cortius.

Apud Latinos scriptores nonnunquam ex præcedentibus adjectivis substantiva cognatæ significationis repetenda omittuntur. (Celsus lib. i. c. 1. —*athletici cibi supervacui. Nam et intermissus propter aliquas civiles necessitates ordo exercitationis corpus affligit: et ea corpora, quæ more eorum* (intellige athletarum, etsi non præcessit nisi τὸ athletici) *repleta sunt, celerrime et senescunt et ægrotant.* Conf. Cic. de N. D. iii. 53. de Fin. v, 16. Vellei. ii. 4, 4. Apud Lucam Act. viii. 5. ex præcedenti nomine urbis repetendi incolæ ejus urbis: Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν Σαμαρείας ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν. Τὸ αὐτοῖς referendum ad Samaritanos, quorum ante nulla diserta mentio.

Huic formæ loquendi sunt illæ βραχυλογίαι admodum similes, quas Hesychius tantopere amat. E. g. Μηχανοῤῥάφος, κατασκευαστής. Subintellige μηχανῶν. Καταγλωττίζειν, βλασφημεῖν. Καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα. Subintellige καλεῖται καταγλωττίσματα. Cujus ellipsios Hesychianæ alia exempla vide in Obs. Misc. vol. i. p. 421.

Nec vero dubium est, dari locos corruptos et depravatos, qui occasionem dant interpretibus, ellipses quærendi, ubi nullæ sunt. Provocabo ad locum Hesiodi Θεογον. v. 532. de quo Græv. Lect. Hesiod. c. 23. p. 114. sq.

Multis non injuria quæsita ellipsis videbitur, quam adfert Casaubonus in Antibar. p. 416. ubi ἡμέρα ἐπιφώσκει compendiose dici putat pro ὁ ἥλιος ἐπιφώσκει, οὗ ἐπιφώσκοντος γίνεται ἡμέρα; item σάββατον ἐπέφωσκεν pro ἐπέφωσκεν ἡ σελήνη, ἡ ἄγουσα τὸ σάββατον. Nam quemadmodum primo recte et proprie dicitur ἥλιος ἐπιφώσκει; ita etiam, quia ἡλίου ἐπιφώσκοντος dies incipit, dies dici potest ἐπιφώσκειν. Deinde quum σάββατον sit inter dies, etiam σάββατον dici potest ἐπιφώσκειν. Stephanus in Append. ad Script. de Dial. p. 104. quinque locos ex Thucydide, Xenophonte et Luciano adfert, in quibus μόνον deesse putat. Sed plerisque hic probabitur sententia Camerarii ad Thucyd. lib. iv. c. 92. qui, non esse necessarium, in iis omnibus locis ellipses statui, existimat. Sunt, qui eadem ellipsi usum Lucam esse censent Act. v. 4. οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. Sed quis non videt, etiam hunc locum recte posse explicari, etiamsi ad ellipsin non confugias. Etsi igitur in Latinis scriptoribus, maxime ICtis, non infrequentem esse ellipsin adverbiorum *solum* et *tantum*, sequentibus particulis *sed etiam*, cum Dukero ad Thucyd. lib. iv. c. 92. largimur; cum eodem tamen Antonii Augustini, qui ii. emend. 1. Græcorum formam loquendi esse dicit, sententiæ subscribere dubitamus, et an hæc ellipsis in Græcorum scriptis obvia sit, merito ambigimus. Ceterum si quis Kuhnii Observationem ad Pausan. Bœot. c. 27. cum ipsius verbis Pausaniæ contulerit, ibi quoque a Kuhnio præter ullam necessitatem ellipsin vocis ὕμνους fingi animadvertet. Alia quædam ex-

empla fictarum ellipsium pete ex Dukero ad Thucyd. lib. iii. c. 1.

Quodsi standum Casauboni judicio ad Aristoph. Equites 575, esset, etiam tum Bosio fictam ellipsin exprobrari oporteret, quum præpositionem πρὸς nonnunquam per ellipsin pro πρὸς τούτοις poni contendit. Casaubonus ad c. l. ita: "Præpositio πρὸς adverbiascit. Adverbiascunt et aliæ: sed quæ indicium translationis faciunt, accentu mutato, si sint dissyllabæ, ut ὕπερ." Sed quum inveniantur loci, in quibus τούτοις additur, non est, quod Casauboni auctoritate permoti a sententia Bosii dimoveamur. Ipse Aristophanes in eadem comœdia v. 812. τούτοις illud addit.

Omittere non debeo, ibi videri ellipses nonnunquam esse, ubi veteres grammatici δεικτικῶς locum esse aliquem explicandum monent. Scilicet ad significationem rerum non solum lingua, sed etiam manus nostra parata est, et verborum omissionem sæpenumero motus quidam corporis et gestus supplent. Neque enim chironomorum solum fuit manibus verba expedire, et efficere, ut quasi oculi spectatorum audirent; ed etiam unumquemque fere loquentem manus interdum ita adjuvat, prope ut ipsa loqui videri possit. Nec perperam Quintiliano xi. 3. ista, ut sic dicam, manuum loquela omnium hominum communis sermo videtur haberi posse. Quoties igitur hoc sermonis genere aliquis utitur, etsi verba rei exprimendæ apta non adhibeat, tamen, quia verborum vices gestus ac motus corporis gerunt, elliptice loqui putandus non est. Jam ubi loci veterum auctorum occurrunt, occurrunt autem inprimis apud comicos poëtas, ubi personæ ita loquentes inducuntur, ut res quasdam cogitationesque gestu potius quam verbis indicent, tum vero interpretis est, rem gestumque, quo illa expressa fuit, indicare, non autem statim ellipsin crepare. Quæ autem res motu corporis indicentur, sæpe nullo negotio intelligitur, ubi ad præcedentia et ad orationis seriem mentem paullulum convertas. Exstant tamen loci, qui non parum difficultatis habent, et quorum sensum vix assequi licet, nisi veteris Historiæ aliquam particulam in subsidium adhibeas. Ut, quum Aristænetus, ii. 17. τὴν ἀνδρίαν, inquit, μιμήσομαι τῶν Λακώνων· παρ' ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον· ἐμοὶ δὲ παρακελεύεται κάλλιον ἡ ψυχὴ, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Hic ex sola serie orationis nemo facile intelliget, quam ad rem matres illæ Lacænæ digitum intenderint, dicentes ἢ ταύτην, ἢ ἐπὶ ταύτῃ, vel, ut alii habent, ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Ex aliis igitur scriptoribus is, qui hæc intelligere vult, vel discat, vel didicerit, necesse est, Laconicum illud dictum perinde intelligendum esse, ac si diceretur ἢ ταύτην τὴν ἀσπίδα, ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Scilicet Spartanæ matres filios in bellum proficiscentes admonere volebant, ne ῥιψάσπιδες essent, clypeoque abjecto fugerent, sed ut clypeum ipsum aut

referrent, aut facerent, ut inter strenue pugnandum mortui super eo referrentur. Cujus dicti quum Plutarchus in apophthegmatibus Lacænarum p. 241. et Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. iii. c. 24. p. 181. mentionem faciunt, series orationis attentum lectorem facile docet, Lacænas istas id, quod modo innuimus, omnino respexisse ac digito monstrasse.

Ita apud Aristoph. Thesmoph. 387. *περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν*, ambigunt interpretes, digitumne præco, quem poëta ibi loquentem facit, ad coronam, an ad vestem intenderit. Vetus enim Scholiastes *χιτῶνα*, sed Bisetus *στέφανον* subintelligendum putat. Cum vero pro Biseti interpretatione hæc ratio stet, quod, qui verba olim pro concione facturi erant, coronam capiti imponere consueverint: vid. Ἐκκλησ. 130. Kusterus Biseti explicationem alteri veteris Scholiastæ merito præfert. Nec mihi dubitandum videtur, sæpe etiam alibi loquentium modo vultum minacem, modo gemitum editum, modo alios motus corporis, verborum partes agere. Fuit, quum hujus observationis ope Virgilium Georg. iv. 445. et Æn. ii. 426. explicari posse putarem. Quæ, si probabilis videretur, simul multis Homeri locis lumen affundere posset.

Sed nimis longi fuimus. Finis præfationi faciendus est. Quod si quid vel in ea, vel in ipsis additionibus erratum est, nos nobis beati videbimur, si æquum monitorem inveniemus.

PRÆFATIO

EDITIONIS SEXTÆ.

ACCIPE, Lector Benevole, sextam libelli hujus editionem. Præterquam quod eam a mendis, quæ in superiorem irrepserant, purgare diligentes studuimus, additas etiam ei invenies novas observationes, quas Vir Clarissimus M. J. G. S. Bernholdius, Gymnasii Heilbronnensis, nobiscum humanissime communicavit. Eas novam huic opusculo commendationem esse conciliaturas, certum habemus. Has notavimus litera B. Præclarissimi Schoettgenii litera S. meas autem qualescunque litera L. Fruere itaque, et his et nostris conatibus fave. Dabam Cizæ, Mense Januario, Anni MDCCXLVIII.

PRÆFATIO
EDITORIS HALENSIS.

---

§. I.

QUINQUAGINTA amplius elapsi sunt anni, ex quo notissimus hic perutilisque de Ellipsi Græca libellus lucem primum adspexit. Cujus auctor Lambertus Bos, vir doctissimus, Græcæ olim linguæ Professor in Academia Franequerana, instituti sui rationem, hoc est necessitatem et utilitatem doctrinæ de Ellipsi vocum quarundam Græcarum, satis luculenter in peculiari, quam præfixit, præfatione exposuit.

§. II.

Primam hujus libri editionem minoris formæ (in 12mo. ut vocant) satis constat sub oculis quasi Auctoris, Franequeræ publici juris factam esse; cæterum annum, quo primum prodierit, indicare non possumus, cum illius mentionem nec Bosius nec Schoettgenius in præfatione fecerit, ipsaque editio prima ad manus nunc quidem non sit. Id constat, brevi temporis spatio venditione distractam hanc ita fuisse, ut de nova adornanda Auctori et bibliopolæ Franequerano cogitandum fuerit.

§. III.

Inopia interim exemplarium hujus libelli, in Germania nostra inprimis, suborta, factum est, ut anno MDCCXII[a]. Lipsiensis bibliopola I. C. Martini, inito consilio hoc opusculum recudendi, Christianum Schoettgenium, Virum Clarissimum, Lipsiæ tunc degentem, rogaret, ut, quæ haberet ad locupletandum Bosianum scriptum, colligeret. Itaque Schoettgenius suas observationes[b] novæ editioni subjiciendas curavit; qui-

[a] Auctores quidem libri: Histoire critique de la république des lettres, t. xiv. p. 355. prodiderant, priorem Schoettgenianam seu primam Lipsiensem editionem jam anno MDCCXI. lucem publicam vidisse: sed id quidem oppido falsum, prout ipse Schoettgenius in posteriore præfatione sua, Dresdæ die iv. Augusti anni MDCCXXVIII. scripta, monuit.

[b] Insignitæ sunt in præsenti editione litteris SCH. vel S.

bus et immiscuit nonnulla a Christiano Friderico Boernero, tunc humaniorum litterarum apud Lipsienses Professore, observata [c].

§. IV.

Dum vero in hisce additionibus congerendis occupatus esset Schoettgenius, placuit ipsi, amicorum suasu, ad hujus libri auctorem litteras exarare, ne eo plane inscio opusculum hoc Lipsiæ excuderetur. Antequam vero hic quidquam responsi transmitteret, adferebatur ad bibliopolas Lipsienses nova libelli editio, ab ipso Bosio procurata. Subsequutæ sunt deinceps Bosii ad Schoettgenium litteræ, dehortantes, ne nova illa editio, quæ Franequeræ prelum exercere vix desierat, Lipsiæ imprimeretur.

§. V.

Sed non obstantibus his Schoettgenius recudi tamen curavit posteriorem libri editionem, quæ ipso dicto anno MDCCXII. Franequeræ prodierat: hanc enim ipse suis additionibus primus auctiorem exhibens, sequentis anni mense Martio in lucem publicam prodire jussit. Et hæc quidem editio, quæ, post duas Franequeranas, tertia fuit eademque prima Schoettgenii, mox eruditorum laudes est consequuta, ejusdemque accessiones plausu exceptæ sunt.

§. VI.

Quum deprehendisset postea Schoettgenius in editione secunda Franequerana (quæ in tertia editione ad verbum repetita erat) nonnulla omisisse Auctorem Bosium, quæ in prima posuerat; ob auctoritatem et judicium Joannis Christophori Wolfii in Curis philologicis et criticis ad libros Novi Testamenti, semel atque iterum ad illa postmodum omissa provocantis, eadem illa Schoettgenius, quæ in contextum revocarentur, digna existimavit.

§. VII.

Atque hoc ipsum in proxime sequuta editione quarta præstitit, quæ anno MDCCXXVIII. Lipsiæ lucem publicam adspexit, et duplici gaudet præfatione Schoettgenii. In ea enim vir hic doctissimus non solum suas auxit adnotationes, et novas quasdam, præcipue ad Novum Testamentum illustrandum facientes, adjecit; sed etiam dictas Bosii observationes omissas suis locis restituit, ita tamen, ut illæ uncis [ ] includerentur [d], et in adnotationibus subjectis Lector de hac re

[c] Latent ea sub Schoettgenianis; nam expressam nominis sui mentionem Boernerus recusavit.

[d] Observationes Bosii restitutas invenimus quidem in editione sexta, nullis

moneretur. In ipso verborum contextu Bosiano pauca tunc fuerunt immutata.

§. VIII.

Post hanc posteriorem editionem Schoettgenianam Ellipsibus Bosii ulterius locupletandis manum admovit M. Joannes Fridericus Leisnerus, qui quintam editionem hujus libri, præmissa prolixa præfatione, adornavit; eique adeo largam observationum [e] messem addidit, ut majore forma, plagularum scilicet in octo folia complicatarum, recudi librum necesse fuerit.

§. IX.

Sed accessiones istæ Clar. Leisneri, quæ maxime inserviunt illustrationi scriptorum profanorum, magna ex parte non aptis locis textui Bosiano insertæ; Schoettgenii etiam notamina per incommodas passim interpositiones distracta sunt illarum observationum, quas novus Editor margini adscriptas, nondum autem in ordinem redactas, typographo tradiderat. Itaque quinta et sexta editio, præterquam quod integri versus seu lineæ in Bosianis et Schoettgenianis hic ibi desiderentur, minus commodum habet titulorum et accessionum ordinem.

§. X.

Sextam editionem a Leisnero curatam commendant observationes, quas [f] cum ipso M. Joannes Georgius Samuel Bernholdius communicaverat. Dolendum tamen erat, sphalmata haud pauca in hanc irrepsisse sextam editionem, typis alias nitidis exscriptam.

§. XI.

Tandem nuperrime de locupletiore et quodammodo meliore hujus libri editione cogitavit vir doctissimus M. Nicolaus Schwebelius, qui anno MDCCLXIII. in forma, quam vocant, octava, eaque majore, eundem typis et sumtibus heredum Felseckeri Norimbergæ in lucem publicam prodire jussit. Schwebelius titulos omnes, etiam ab aliis adjectos, in meliorem ordinem redegit, et novos non paucos de suo inseruit, errata etiam multa, in quæ incidit, sustulit et indices emendavit: reliqua vero additamenta, nullos titulos novos præ se ferentia, prout jacebant, reliquit pene intacta; lacunas in

autem ibi uncis, ubi adnotatione Schoettgenii subjecta carent, inclusas; quare in præsenti editione singulis illis locis restitutis non solum uncos memoratos ex præscripto Schoettgenii addidimus, sed signum etiam + iisdem præfiximus.

[e] Has insignivimus in hac editione litteris LEISN. vel L.

[f] Has distinximus scriptione compendiaria BERNH. vel B.

contextu verborum Bosii, in sexta editione obvias, non semper supplevit; immo novos verborum defectus in suam editionem irrepere, et integrum titulum in Ellipsi nominum ΠΟΝΟΣ, *labor*, abesse permisit.

§. XII.

Superest, ut de nova hac nostra hujusce libri editione paucis dicamus. Pervenerant, quæ in Bibliopolio Martiniano Lipsiæ supererant exemplaria Edit. vi. emtionis jure in tabernam librariam Orphanotrophei Halensis. Sed hæc ipsa exempla cum brevi defutura viderentur, et vero illa, laude alias sua non fraudanda, Schwebeliana editio, nimis caro in his oris pretio veniret; consultum, communicato cum doctis quibusdam Viris consilio, duximus, ad novam quam hic damus editionem animum adjicere, præsertim cum opportuna, quæ nos ad hoc ipsum hortaretur, esset occasio.

§. XIII.

Nacti videlicet eramus exemplar quoddam tertiæ editionis Ellipsium Græcarum Bosii, in cujus margine multas observationes adscripserat Philologus primarius, B. Christianus Benedictus Michaelis, Professor olim Theologiæ itemque Græcæ et Orientalium Linguarum in nostra Academia celeberrimus. Itaque gratum multis harum litterarum cupidis facturi videbamur, si observationes illas Viri vel post fata Venerabilis, ad illustrationem sacri codicis collectas, in repetenda editione libelli Bosiani cum orbe erudito communicaremus, rati id e re in primis fore multorum, qui sacræ Philologiæ studiis operam dant, si hujusmodi accessionibus noviter instructa editio modico ipsis pretio exhiberetur.

§. XIV.

Instituimus autem in hac editione collationem sextæ editionis Ellipsium Græcarum Bosii cum editione tertia, seu prima Lipsiensi et priore Schoettgenii. Ea methodo deprehendimus lacunam passim obvias integrorum versuum in textu Bosii, interdum etiam Schoettgenii: hos versus s. verborum lineas, quæ in editionibus Leisnerianis, atque etiam in Schwebeliana, exciderant, supplevimus; et alias mendas, quæ passim remanserant, sustulimus.

§. XV.

Hoc autum in primis curæ nobis fuit, ut contextum verborum Bosii, nec non observationum Schoettgenii, ubique integrum et cohærentem, ut par erat, redderemus. Illa igitur omnia, quæ ab aliqua posteriore manu in contextum intrusa erant, in convenientiorem locum rejecimus. Quæ vero

Schoettgenius ex prima Bosii editione restituit, cujusmodi verba, nullis uncis inclusa, nos in Ellipsi nominum duobus locis deprehendimus; ea, uti supra diximus, in præsenti editione a reliquo contextu uncis [] sunt distincta, habentque signum † in fronte præfixum.

§. XVI.

Partem ultimam hujus libri, de Ellipsi plurium vocum, quæ nullis gaudet titulis specialibus, majoris commoditatis et perspicuitatis gratia in segmenta convenientia, seu paragraphos majores partiti sumus. Novos præterea textus longiores a Leisnero insertos, signis (ut vocant) citationis (") distinximus, apposito asterisci (*) signo, ubi incipiunt; Leisneri autem nomine, ubi desinunt.

§. XVII.

Habet igitur L. B. præter ea, quæ a manu Bosii sunt universa, observationes, quas huic libro primus adjecit Schoettgenius in tertia et quarta editionibus, seu prima et secunda Lipsiensi; tum ea, quæ addidit Leisnerus atque Bernholdius; quibus nunc primum adjunctæ comparent adnotationes[g] B. Michaelis. A Schwebelii autem adnotatis, licet cæteroquin non spernendis, quum et prolixiora sint, quam pro instituto nostro, et rarius sacrum codicem illustrare soleant, abstinuimus; quæ ex editione Norimbergensi ab iis, qui sua interesse putant, peti poterunt. Quod autem ad adnotata B. Michaelis attinet, ea magis Bibliorum Græcorum et maxime Novi Testamenti lectioni accommodata sunt, et Theologiæ proinde cultoribus propius et præcipue inservient.

§. XVIII.

Omnes illas observationes, novis titulis insignitas, seriei titulorum Bosii inseruimus: præfixo semper tamen asterisco, et addito, in fine auctoris, cui quælibet debetur, nomine. Quodsi titulus hujusmodi novus seu insertus, non unum, sed duos vel plures habeat auctores: asteriscus toties novus invenitur præfixus, quoties alia eruditi cujusdam manus partem aliquam tituli ejusmodi adjecit; et cujusvis eruditi nomen in fine segmenti sui in isto titulo apparet.

§. XIX.

Reliquæ observationes, nullos novos titulos præ se ferentes, sunt accessiones ad titulos a Bosio jam suppeditatos. Sunt autem eæ plerumque illustrationes vocum quarundam, in textu Bosii præsertim, atque etiam Schoettgenii interdum,

g Hujus observationes litteris MICH. vel M. signavimus.

occurrentium: quoties ergo hæc earum est ratio, numeravimus eas litteris alphabeti præfixis, iisdemque litteris etiam harum observationum sedem, quorsum pertinent, in ipso textu indicavimus. Nomen auctoris, qui observationem suppeditavit, in fine semper adjicitur: et si plurium eruditorum observationes uni textus sedi adligatæ reperiuntur, istæ quidem omnes ita concurrentes una tantum alphabeti litterula præfixa gaudent, sed secunda observatio cum sequentibus, si adsunt, a prima per asteriscum denuo præfixum, et in fine per aliud adjectum auctoris nomen discernuntur. Interdum autem istæ observationes, tanquam appendices, in fine titulorum additæ, et nulla littera insignitæ, reperiuntur, præposito tamen etiam asterisci signo, et addito in fine auctoris nomine.

§. XX.

Majoris commoditatis et perspicuitatis gratia contextum sæpe in minores sectiones seu paragraphos distinximus: nomina etiam propria auctorum, qui citantur, non decurtata scriptione, sed integre scripta, eaque litteris majusculis, quas a typothetis capitales parvæ vocari solent, excudi curavimus; inscriptiones vero librorum formulis litterarum inclinatarum, quæ vulgo cursivæ nominantur, exscribi jussimus.

§. XXI.

Ne accuratiori et limatiori hujus libri impressioni aliquid deesset, quum quidem et bonus alicubi dormitet Homerus, et oculi plus videre soleant, quam oculus, ut proverbio dicitur: sumsit sibi per singulas plagulas totius libri perlustrationem et revisionem Vir doctus et in hoc studiorum genere exercitatus, cujus diligentia in hoc opusculo adhibita lectoribus se satis commendabit.

§. XXII.

Ut sumtibus parceremus, ne moles libri nimium excresceret, omisimus dedicationes Schoettgenii et Leisneri, nec non horum virorum præfationes ex parte prolixas editionum antecedentium, tertiæ, quartæ, quintæ et sextæ; quas qui legere cupit, adeat editiones superiores et majorem Norimbergensem, ubi eas inveniet. In earum locum hanc novam præfationem substituimus; et quæ de historia fatisque elegantis libelli moneri debebant, in unum collecta, hic lectoribus proponenda censuimus. Præfationem vero ipsius Lamberti Bos, secundæ olim editioni Franequeranæ præfixam, quædam scitu necessaria continentem, lectuque dignam, retinere, nostrum esse putavimus.

§. XXIII.

Indices hujus libri tres, qui superioribus editionibus jam aderant, retinuimus. Primum locorum biblicorum, et secundum auctorum citatorum, Schoettgenius olim composuit, et editioni tertiæ primus adjecit. Tertium vero loquutionum ellipticarum ipse libri auctor Bosius concinnavit, et ex secunda editione retentus est: quos quidem omnes augendos debitis locis et ad novam hanc editionem accommodandos curavimus.

§. XXIV.

Quod reliquum est, rogamus Lectores benevolos, ut æqui bonique consulant studium conatusque nostros. Quodsi uno alterove loco aliquid humani passi fuerimus, occurratque forte oculatioribus quod nostram effugerit attentionem; id ut ab ipsis benevole emendetur rogamus. Faxit Deus, ut labor huic libro impensus conducat aliquid ad ulterius promovendam cognitionem certam et salubrem divinioris doctrinæ, quæ plenissime lucidissimeque in tabulis Novi Fœderis continetur, et cujus nucleus est testimonium de Servatore nostro Jesu Christo, Dei Filio, qui perfectissimus est optimusque voluntatis et verborum Dei interpres, cujus gratiæ L. B. etiam atque etiam cum universa ipsius civitate commendamus. Halæ Magdeb. Kal. Martiis A. R. S. MDCCLXV.

PRÆFATIO

GODOFREDI HENRICI SCHAEFERI.

DIU in tabernis librariis desiderata erant exemplaria Bosiani de Ellipsibus Græcæ Linguæ libelli a Nicolao Schwebelio, viro eruditissimo, ante hos quadraginta quatuor annos Norimbergæ editi [a]. Quam editionem, insigni hominum doctorum plausu ubique exceptam, cum Præfectus Librariæ Weidmannianæ, cessante per longam annorum seriem spemque studiosorum plane frustrante Norimbergensi librario, ne diutius studia philologica hoc instrumento carerent, typis repetere constituisset: a me petiit, ut non modo novæ editionis curam, qua typothetas spectaret, susciperem, sed etiam si quid haberem, quod priorum observationibus editorum accedere posse videretur, cum illis conjunctum publici juris facerem. Haud gravate honestis viri optimi ac de literis bonis præclare merentis precibus annui. Jam cum liber in eo sit, ut in lucem prodeat, quid mihi hoc in opere propositum fuerit quidque effecerim, indicandum est.

Ac primum quidem ex re librarii visum est omnia, quæ Schwebelii editio teneret, integra illibataque reddere. Nam etsi propius eam inspicienti non pauca occurrebant, quæ mihi quidem parum probarentur, nonnulla etiam, quæ, si ad meum res arbitrium rediisset, haud cunctanter deleturus fuissem: tot tamen calculos labor viri doctissimi tulerat, talique convicio, id quod certis mihi indiciis constitit, a Sosiis, inprimis extra Germaniam, integer neque ulla sui parte defectus poscebatur, ut si quid, meum secutus sensum, resecarem, verendum mihi esset, ne rationibus redemtoris officerem. Itaque hoc unum mihi licere putavi, ut Schwebelii observationes vitiis typotheticis haud raro fœdatas his sordibus dili-

[a] Lamberti Bos Lingu. Græc. in Academ. Franequ. Profess. Ellipses Græcæ sive de vocibus, quæ in sermone Græco per ellipsin supprimuntur. Cum doctorum virorum, Christ. Schoettgenii, Jo. Ge. Sam. Bernholdii, Jo. Frid. Leisneri observationibus, quibus et suas adjecit M. Nicolaus Schwebelius P. P. et G. N. R. Societatum, Academiæ Imperialis Roboretanæ et Electoralis Bavaricæ Scientiarum Collega. Norimbergæ, typis et sumpt. heredum Adami Jonath. Felseckeri. MDCCLXIII. 8.

gentur purgarem. Cumque operæ Norimbergenses cetera majori etiam negligentia expressissent, omissis passim non singulis modo verbis, sed integris adeo versibus: Halensis editionis, minus hac parte laborantis, quanquam ceteroqui parum emendatæ, exemplar accurate recensitum, quod typotheta sequeretur, instruxi.

Deinde circumspicienti mihi, quanam accessione nova editio ditari posset, primum Christ. Bened. Michaelis, claro viri inter Theologos nomine, observationes sese obtulerunt. Has, maximam partem Novi Fœderis loca spectantes, neque, opinor, injucundas iis, qui theologica severâ lege tractant, ex Halensi editione depromtas suo quamque loco inserui. Tum addidi Ferd. Stoschii adnotationes, per duos missus olim evulgatas[b], quibus jure mireris priores libelli Bosiani editores, qui quidem illarum notitiam habere potuerant, nusquam usos esse.

His additamentis meæ observationes accesserunt. In iis concinnandis maxime duo spectavi, ut quæ viri docti de Ellipsibus Græcæ Linguæ tradiderant, partim augerem, partim corrigerem. Augenti eandem, quam alio tempore expertus sum, veniam spero datum iri, quoties lectores ad deverticula Philologiæ, inprimis ad dumeta Critices, aberrantem me deprehenderint. Corrigendi officium, obnoxium illud, si quod aliud, invidiæ, sic administravisse mihi videor, certe volui administrare, ut quæ mortuis, quorum honori vindex non est, debetur reverentia, a me proterve læsam esse nemo facile queri possit. Quod sicubi corripientis errores virorum doctorum pene pudendos notæ reperiantur, quæ a literarum nostrarum humanitate vel tantulum abhorreant, imprudenti eas excidisse mitiusque sensisse me quam scripsisse, optima fide confirmo[c].

Vale, Lector, hocque mihi petenti da, ut erroribus meis eadem, qua ego tuis, (nam te quoque hominem esse memento) facilitate ignoscas. Scr. Lipsiæ mercatu auctumnali 1807.

[b] *Eines Niederdeutschen Schullehrers Zusätze zu Lamb. Bos Ellipses Græcæ.* In *Biedermann's Altem und Neuem von Schulsachen*, 3. *Theil, S.* 168. *ff.*—*Eines Niederdeutschen Schullehrers Fortsetzung der Anmerkungen zu Lamb. Bos Ellipsibus Græcis.* Ibid. 8. *Theil, S.* 138. *ff.*—Nomen viri docti utrobique sub siglis latet. Ad prioris quidem missus finem legas *St.* ad posterioris *F. St.* Hæc Stoschium indicare, cum mihi hominis rationem aliunde cognitam habenti statim probabile visum esset, mox omnis dubitatio exemta est. Vid. ad v. Λιμήν. coll. Schleusneri N. Lex. Gr. Lat. in N. T. v. Σμύρνα.

[c] Passim Leisnerum notavi, quod Kusteri non nominati adnotationes ad Aristophanem suos in usus convertisset. Id nollem factum. Ipse Leisnerus inter viros doctos, a quibus didicerit, Kusterum in prioris præfationis exordio gra commemorat.

SECTIONUM ET TITULORUM

IN HOC LIBRO

CONSPECTUS.

MYSTERII

ELLIPSIOS GRÆCÆ

EXPOSITI

SPECIMEN.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ est *Defectus* vocis unius, duarum vel plurium, quæ ad integram et justam structuram requiruntur. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν, *a deficiendo*. [Locutiones tali defectu laborantes dicuntur a Scholiastis Grammaticisque Græcis κατ' ἔλλειψιν proferri. Quod cum aliquando non meminisset vir eximius, J. Toupius, pæne incredibili errore lapsus est Emendat. in Suid. vol. i. p. 454. vol. ii. p. 116. secumque, ut videtur, traxit Brunckium Lex. Sophocl. v. ΩΣ ΕΜΟΙ. ad q. l. novissimus Sophoclis editor οὐδὲ γρύ. Vid. Koppiers. Observ. Philol. p. 86. Porson. Not. Brev. ad Toupii Emendat. p. 469.—Ceterum ἔλλειψις dicitur etiam de singularum literarum in vocabulis defectu proprio dialectorum: quo item παρέλλειψις refertur. Vid. Gregor. de Dialect. p. 215, 219. Schaef.]

Voces autem illæ, quæ desunt, sive omittuntur aliquando in oratione Græca, sunt omnium fere orationis partium: aliquando enim *nomen* deest; aliquando *verbum;* aliquando *præpositio* etc.

Ellipsis *unius vocis* est.

I. *Nominis substantivi*, quod vel *idem*, vel *cognatum*, vel *alienum* esse potest.

Ellipsis *Nominis substantivi ejusdem* est, quum dicitur: τοῦτο βιβλίον ἐμόν ἐστι (scil. βιβλίον.) *Hic liber meus est* (liber.) Ἄνθρωποι τῶν πλουσίων, pro ἄνθρωποι τῶν πλουσίων (vel potius ἐκ τῶν πλουσίων) ἀνθρώπων[a].

[a] Rom. iii. 29. Ἢ Ἰουδαίων (Θεὸς) ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν (scil. Θεός) ἐστι. Cap. vi. 5. ἀλλὰ καὶ (σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι) τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Cap. ii. 28, 29. Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ (scil. Ἰουδαῖος,) Ἰουδαῖός ἐστιν· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ, ἐν σαρκὶ (περιτομὴ) περιτομή· ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, (sc. Ἰουδαῖος) καὶ περιτομὴ καρδίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι (scil. περιτομή ἐστι.) Apoc. xx. 12.

* Elliptica hæc dicendi ratio, qua pronomen, omisso Substantivo, ponitur, in utraque lingua ad evitandam molestam ejusdem nominis repetitionem obtinuit. Meram esse Ellipsin, scriptores probant, qui stili quadam simplicitate nominis Substantivi repetitionem interdum amarunt. Sic Cæsar de Bell. Gall. lib. i. cap. 16. *diem instare, quo die frumentum militibus metiri oporteret.* Idem lib. i. cap. 29. *in castris Helvetiorum tabulæ repertæ sunt, quibus in tabulis numerus continebatur.* Crebro admodum ita locutum Cæsarem, jam notavit Vossius de Construct. cap. lv. p. 206. Schweb. Etiam alii crebro sic locuti sunt. Vid. Sanctii Minerva lib. ii. cap. 9. Sed verus hic pleonasmus est: laudandus ille, si juvat perspicuitatem orationis; ferendus, si ex sola ubertate verborum profluxit. Noli igitur cum Schwebelio ad Ellipses referre, si quid sine tali Substantivi repetitione dictum est. Omnino Schwebelius hac ratione mire abutitur, raroque est ubi non Ellipsin fabricetur. Conf. Wyttenbach. Bibl. Crit. iii. 2. p. 25. Schaef.

Ellipsis *Substantivi cognati* est, quum in verbo aliquo deest substantivum illi verbo cognatum, Ex. gr. Δέομαί σου, *oro te*; plene dicitur: Δέομαι δέησίν σου. Ἐράω γυναικὸς, plene: Ἐράω ἔρωτα γυναικός. Στοχάζεσθαι σκοποῦ, *collineare ad scopum*; integre: Στοχάζεσθαι στοχασμὸν σκοποῦ, q. d. *collineare collineationem scopi.* Ἄρχεσθαί τινος, *incipere aliquid*, pro ἄρχεσθαι ἀρχήν τινος. Ὄζειν μύρου, *olere unguentum*, pro ὄζειν ὀσμὴν μύρου. Πολλῶν σοι δεήσει, *multa tibi deficient*, pro πολλῶν δέησίς σοι δεήσει[b]. Sic in τρέχω vel δρέμω deest δρόμον: in δουλεύω, δουλείαν: in ἀγωνίζομαι, ἀγῶνα: in φοβοῦμαι, φόβον: in βιόω, βίον: in μά-

Καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη, ὅ ἐστι (βιβλίον) τῆς ζωῆς. Sic Hebræis אשר למועד (מועד) שמואל. 1 Sam. xiii. 8. Rom. ix. 9. ἐπαγγελίας γὰρ (λόγος) ὁ λόγος οὗτος. 1 Cor. xiv. 33. Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης. coll. 2 Cor. iii. 9. Apoc. ix. 8. Καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν. coll. ibidem: εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν. et v. 9. Cap. xiii. 2. Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς (πόδες) ἄρκτου. Quo referri possunt hæ et similes locutiones: Apoc. xiii. 11. Κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίου, i. e. κέρασι ἀρνίου. [De talibus vid. quæ monui ad Plinii Epistol. p. 40. a. et in Meletem. Critic. i. p. 57. sq. 134. Add. Homer. Il. xvii 51. κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. ubi Schol. Ven. ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι. (l. ἴσαι.) Cornelius Nep. Fragm. Guelferb. *Non ignorare debes, unum hoc genus Latinarum literarum adhuc non modo non respondere Græciæ,* etc. Schaef.] Item Ephes. i. 13. Τῷ πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ. cap. ii. 8. Τοῦτο (δῶρον) οὐκ ἐξ ὑμῶν· Θεοῦ τὸ δῶρον. Mich. Eodem referendus usus comparativi compendiarius de quo vid. Meletem. Critic. i. p. 127. sq. Alciphron p. 430. ed Bergl. μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται τοῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλίστερον. i. e. μ. ἐ. α. σ. τῶν μυστηρίων τ. θ. τ. Ἐ. ἀ. Schaef.

[b] Θυσιάζειν σωτηρίου, αἰνέσεως, sc. θυσίαν. Sirac. xxxv. 1, 2. Στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, sc. στολὴν, *in Græciam navigare.* Lucian. Nigr. p. 22. χρᾶσθαί τινος, pro χρᾶσθαι χρῆμά τινος. Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, sc. φρόνημα. Roman. xv. 5. Βλέπειν δριμὺ, sc. βλέμμα, *torvum videre.* Schoettg.

* Ἀνέχεσθαί τινος, tolerare aliquem. Ἐπιτροπεύειν (sc. ἐπιτροπήν) τινος, administrare aliquid. Ἀκούειν (ἀκοὴν) φωνῆς. Psalm. xxvii. (xxvi.) 4. μίαν (αἴτησιν) ᾐτησάμην παρὰ Κυρίου. Mich.

χαμαι, μάχην: in κρατεῖν, κράτος: quæ ab Atticis passim adduntur[c].

* Atticorum propriam esse loquendi formam, verbis nomina cognata adjicere, in vulgus notum est. [Non Atticorum propria est: nam ejus exempla etiam in aliis scriptoribus plurima reperias. Sed talia quoque ad abundantiam referenda sunt, neque de ellipsi cogitandum, ubi nihil ejusmodi πλεονάζει. Multum enim erraveris, si, ut hoc utar, ἐρᾷν γυναικὸς pro elliptica locutione habeas, ad quam ἔρωτα subaudiendum sit. Idemque de similibus tenendum. Schaef.] Sic Æschines in Ctesiphont. p. 55. ἀδικήματα ἀδικεῖται. Id. p. 56. εὐχὰς εὐχομένους. Id. p. 62. δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Athenæus lib. vii. cap. 1. δειπνήσομεν δεῖπνα. Euripides in Iphig. in Aul. ver. 1182. δεξόμεθα δέξιν. Thucydid. lib. viii. cap. 67. ἀρχὴν ἄρχειν. Luc. ii. ver. 8. φυλάσσοντες φυλακάς. Exinde vero accidit, ut nomen cognatum ἐλλιπῶς sæpe supprimatur, atque ex contextu demum eruatur. Sic Homerus Iliad. Π. v. 811. Διδασκόμενος πολέμοιο. sub. διδαχήν. [Neque hic, opinor, aliquid ad explendam constructionem ἔξωθεν ληπτέον. ἕνεκα, *quod attinet ad*, supplet Thomas Mag. p. 184. ubi leg. præclara nota Hemsterhusii. Schaef.] Sophocles Electr. v. 1186. ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε. sub. στενάγματα. Idem Antigon. v. 927. δεινὰ τολμᾷν. s. τολμήματα. Ibid. v. 1103. δεινὰ θεσπίσας. s. θεσπίσματα. v. 1240. στυγνὸν οἰμώξας. s. οἴμωγμα. Idem. Trachin. v. 321. οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν. s. ἱστορίαν. Callimach. in Dian. v. 128. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη. ubi in τῶν sub. τικτομένων vel τέκνων, id quod probe perspexit Henr. Stephanus, ex v. τίκτουσαι, quod præcessit. Hanc vero Græcorum constructionem, qua verbis παρηγμένα adduntur, Latini quoque scriptores, interque eos Plautus inprimis, imitantur. Sic Cœlius in Ciceronis epistolis ad diversos lib. viii. ep. 2. *ut suum gaudium gauderemus*. Terentius Adelph. Act. i. sc. ii. v. 37. *olet unguenta*. Horatius lib. iv. Od. ix. 19. *pugnavit prælia*. Plautus Captiv. Act. ii. sc. iii. v. 31. *Me hic valere, et servitutem servire huic homini optumo, Qui me honore honestiorem semper fecit, et facit.* Ph. *Istuc ne præcipias; facile memoria memini tamen.* Schweb.

Ellipsis *Substantivi alieni* est, vel cum adjectivum solum ponitur, nullum substantivum expressum habens, ut in τὸ ψυχρὸν subintelligitur ὕδωρ; in ἡ τριήρης, ναῦς; in μύριαι, δραχμαί: vel, cum ante genitivum nominis substantivi omittitur substantivum regens, ut: ἐν Διονύσου, *in Bacchi*, sc. ἑορτῇ, *festo*; καταβαίνειν εἰς Ἅδου, *descendere ad Plutonis*, sc. οἶκον, *domum*;

c Exempla suppletæ talis Ellipsios occurrunt apud Arrianum de vita Alex. lib. vii. p. 494. πολλὰ ἀδικήματα ἀδικήσαντι, *qui multas injurias fecerat*. ibid. ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν. Sic Artemidorus v. 14. ἀποδήμησι μακρὰν ἀποδημίαν. Schoettg.

μετέχειν τινί τινος, *una cum aliquo habere rei alicujus*, sc. μέρος, *partem*: vel denique cum Verbum solum ponitur, ut: φασί, sc. ἄνθρωποι; πέμπειν πρός τινα, sc. ἀγγέλους.

* In hoc quoque Græcos sequuntur Latini. Sueton. in Claud. cap. xl. *quod pater ejus frigidam ægro sibi tempestive dedisset*. v. in ὕδωρ. Cornelius Nep. vii. c. 4. §. 3. *et in triremem, quæ ad eum erat deportandum missa, ascendit.* Sicuti Græci in suis rationibus vocabulum δραχμαί, ita Romani τὸ *Sestertius*, suppresserunt. Horatius lib. i. sat. iii. 15.

—————*decies centena dedisses*
Huic parco, paucis contento.

plene, *decies centena millia sestertiorum.* Pari modo in *Saturnalia, Bacchanalia, Quirinalia*, aliisque subauditur *Festa*. Horatius lib. i. sat. ix. 35. *Ventum erat ad Vestæ.* s. *ædem.* Apud eosdem quoque Nominativus ante verbum finitum omittitur: e. g. *ut aiunt, ferunt*, s. *homines*. SCHWEB.

II. *Nominis Adjectivi*, ut in διὰ χρόνου, deest, πολλοῦ, *post longum tempus*. Ἐξ ὀνύχων, *ab unguiculis*. subint. ἁπαλῶν, *teneris*.

* Hanc ellipsin posteriorem habet quoque Virgilius Georg. lib. ii. v. 272.

—*Adeo a teneris consuescere multum est.*

Quamquam enim hic commodius forte intelligatur, *annis*; vix tamen dubitem, Poëtam simul respexisse illam proverbialem Græcorum locutionem, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, quam reddit Cicero in epistol. ad div. lib. i. 6. *a teneris unguiculis*. SCHWEB.

III. *Participii.* E. gr. ὤν, vel γεγονώς, vel γενόμενος sæpe deest, ut Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, sc. ὤν. Οἱ ἐν τῷ τέλει, sc. ὄντες, *qui in dignitate sunt constituti; Magistratus.* Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, sc. ὄντες, *qui circa Paulum erant; comites Pauli*[a].

* Quamquam apud Latinos participium *ens* ab *esse*, vel *existens* apud probatos auctores expressum non reperitur: in permultis tamen locis subaudiri, optimorum scriptorum exempla facile evincunt; ut jam olim notarunt Priscianus lib. xviii. cap. 1. Quinctilianus Instit. Orat. lib. viii. cap. 3. p. 690. quos laudat Perizonius ad Sanctii Minerv. lib. iv. cap. 4.

[a] Observandus est hoc loco quidam plurimarum linguarum idiotismus quando tertiæ personæ verbum adhibetur, ubi subintelligi debet ejusdem verbi Participium Præsens. Inculcant hoc pluries in Hebraicis Rabbini, Rasche ad Genes. i. 1. et xlviii. 1. 2. R. Sal. Ben. Melech ad Jesa. ii. 4. et viii. 4. apud quos exempla possunt evolvi. Nos jam de Græcis erimus solliciti. Musæus vers. 44.

Πασσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι.

Catervatim festinabant ad sacram diem ire.

scil. οἱ σπεύδοντες. Divus Lucas Actor. x. 39. ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Matt. v. 11. μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς. sc. οἱ ὀνειδίζοντες. Adde Lucæ xii. 20. xvi. 9. Quamvis non negem, posse etiam aliquando vocem ἄνθρωποι subintelligi. SCHOETTG. Posterior ratio simplicior, ideoque probanda. SCHAEF.

p. 572. multisque exemplis comprobat: quæ quidem, ut tempori parcamus, huc nolumus transferre. Schweb.

IV. *Pronominis.* Sæpissime et elegantissime Pronomen primitivum omittitur, et nisi discretionis aut emphaseως gratia exprimitur. E. gr. Τί ποιεῖς; γράφω. Grammatice quidem: Τί σὺ ποιεῖς; ἐγὼ γράφω. Sed non æque Græce et eleganter dicitur. [Nulla in hac Pronominis omissione elegantia est. Imo necessario omittitur, quoties nulla est neque oppositio neque singularis quædam vis orationis. Schaef.] Sic αὐτοὶ pro ἡμεῖς αὐτοὶ, et ὑμεῖς αὐτοὶ passim obvium.

* Sic δεικτικῶς ponitur σὺ apud Aristophanem in Avib. v. 961. Σὺ δ' εἶ τίς; *Tu quis es?* Matth. c. xvi. 18. ὅτι σὺ εἶ Πέτρος. Sic etiam apud Latinos *tu* ponitur. Cicero ad div. lib. v. ep. 14. *Tu solus aperta non videbis—tu non intelliges.* Quo sensu interdum pronominis loco dicunt *hic homo.* [Ex imitatione Græcorum, in primis poëtarum scenicorum. Nihil enim frequentius quam ὅδε etc. pro ἐγώ etc. Aliquot exempla hujus usus nuper congessi Meletem. Crit. i. p. 114. quibus, si locus hic pateretur, ingens numerus addi posset. Terentius Heaut. ii. 3. 115. *Tibi erunt parata verba: huic homini verbera.* Schaef.] Horatius lib. i. sat. ix. 46. *Hunc hominem si velles tradere,* i. e. *me,* δεικτικῶς. Schweb.

V. *Verbi* [e], ut in δεῦρο deest ἐλθέ. In ὅπως μὴ ποιήσῃς τοῦτο, *ne facias hoc,* deest σκόπει, *vide* [f].

* Eadem ellipsi τοῦ *venire* sæpius utuntur Latini. Plinius lib. i. ep. 15. *Heus tu, promittis ad cœnam, nec venis.* Phædrus lib. iv. xxiv. 15. *Ad cœnam mihi promitte.* Cicero ad div. lib. ix. 7. *Sed quod quæris, quando, quo, qua, nihil adhuc scimus.* Nec minus in *condicere ad cœnam* τὸ *venire* suppressum est. Quod ad alterum exemplum attinet, in hoc quoque Græcos sequuntur Romani, ut allatis locis probat Sanctius in Minerv. lib. iv. cap. 5. p. 664. Schweb.

VI. *Præpositionis,* ut νυκτὸς, pro διὰ νυκτός· Ἐσθίειν κρεῶν, pro ἐκ κρεῶν. Γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμήν.

* Sic præter alios Virgilius Æn. lib. vi. 127.

Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

In cujusmodi locis subauditur præpositio *per*: quæ adeo sæpe expressa reperitur. Cicero ad div. lib. iv. ep. 3. *Etsi enim abfui magnam partem consulatus tui.* plene: *per magnam partem.* Horatius lib. i. Od. ii. 25.

Quem vocet Divum populus ruentis
Imperi rebus?

[e] Hic inserantur verba: *Sive alieni.* Mich.

[f] Adjiciantur hæc: *Sive ejusdem,* ut 2 Cor. ii. 10. Ὧδέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγὼ, sc. χαρίζομαι, Ibid. Καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς, sc. κεχάρισμαι. 1 Joh. ii. 25. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο, (ἐπηγγείλατο) τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Mich.

ubi *quem Divum* est pro *quem ex Divis :* Gr. τίνα Θεῶν pro τίνα ἐκ Θεῶν. Terentius in Phorm. act. ii. sc. ii. v. 21. *Et sapiunt mea quidem sententia.* cum alibi plene sit : *de mea sententia ;* ubi *de* idem est, quod *secundum*, κατά. SCHWEB.

VII. *Adverbii*, ut Λευκὸς ἡ γάλα, *lacte candidior ;* proprie, *candidus quam lac :* ubi deest μᾶλλον, *magis.* Οἶμαι pro ὡς οἶμαι, *ut puto.* Hæc de Ellipsi unius vocis.

* Frequens hæc quoque est ellipsis τοῦ *magis* apud Latinos, cujus vel apud Tacitum multa exempla reperiuntur. Sic etiam Velleius Pat. lib. ii. cap. 129. *simplicique virtute merentis semper, quam captantis gloriam.* Tacitus de morib. Germ. c. vi. *Cedere loco, dummodo rursus instes, consilii quam formidinis arbitrantur.* Cicero ad div. lib. iv. ep. 13. *sæpiusque mihi veniebat in mentem queri, quod ita viverem, quam gaudere, quod viverem.* [Loco hoc Schwebelius abstinere debebat. SCHAEF.] Porro uti apud Græcos ὡς, ita apud Latinos *ut* subaudiendum relinquitur. Cicero ad div. lib. v. ep. 5. *Licitum est tibi, credo, pro tua dignitate* etc. Idem lib. v. ep. 15. *literæ, credo, quibus utor assidue.* SCHWEB.

Sed *duarum* etiam *vocum* Ellipsis occurrit, ut in τὸ ἐμόν : ubi et κατὰ deest, et πρᾶγμα vel μέρος, ut sit, κατὰ τὸ ἐμὸν πρᾶγμα vel μέρος, *quantum in me est : pro virili.*

Porro non *duarum* tantum, sed et *plurium* vocum, et *integri membri* reperitur Ellipsis, de quo suo loco.

Hæc in genere de Ellipsi dicta sunto. Nunc ordine Alphabetico voces, quas in Oratione Græca frequentius deesse animadvertimus, disponemus. Et quidem primo *Nomina*, sub quibus *Participia* et *Pronomina* comprehendemus. Quibus nonnulla subtexemus de plurium vocum et integri membri Ellipsi.

DE

ELLIPSI NOMINUM.

A.

* ΑΓΑΘΟΝ, *BONUM.*

VIDE infra de *Adverbiis* in Εὖ. SCHOETTG.

* Τὸ ἀγαθὸν interdum subintelligendum est in ἀπολαύειν τινός. Plena locutio est: ἀπολαύειν ἀγαθὸν ἀπό τινος. Nam τὸ ἀπολαύειν et in bonam et malam partem accipitur, et generatim significat *affici aliqua re.* Itaque addidit Aristophanes Plut. v. 236.

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.

Plura exempla congessit Jensius Lect. Luc. i. 4. p. 24. sq. Eadem vox etiam deest apud Aristoph. Equit. 811. ubi de Themistocle: ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ. *Qui, quam vacuam reperit, plenam reddidit urbem.* Μεστὴν, sc. ἀγαθῶν. In eadem comœdia v. 404. ἀγαθαῖς videtur deesse in συμφοραῖς: Πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς· i. e. *Bibe et genio indulge ob res lætas.* Συμφορὰ vox mediæ significationis. Jungitur cum ἀγαθῇ ab Aristoph. Equit. v. 652. Lysistr. v. 1278. Similiter sæpe deest post verbum πάσχειν, quod per se et *bonum* et *malum pati* significat, e. g. Aristoph. Equit. v. 872. Additur ἀγαθὸν diserte Eccl. v. 888. Leisn.

* Ad participium ὑπάρχοντα subaudiendum est Ἀγαθὰ, quoties id sine alio substantivo invenitur positum. Supplemus autem verbum ἀγαθὰ ex Isocratis Orat. ad Demonicum: Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν. Bernhold.

* Subaudiendum in ἁγίων Hebr. viii. 2. Qui enim hic ἀρχιερεὺς λειτουργὸς τῶν ἁγίων audit, Christus, is c. ix. 11. ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν vocatur. Observat id cl. Wollius in diss. de introitu in ovile per ostium §. xv. F. St.

ΑΓΑΛΜΑ, *SIMULACRUM.*

Deest hæc vox sæpe in τῷ Διοπετὲς, *e cælo delapsum.* Sic appellatum Palladium Trojanorum, simulacrum Dianæ Ephesiæ etc. Scil. si ignorarentur artifices simulacri alicujus; fingebant sacerdotes, ut vulgi augerent superstitionem, e cœlo delapsum esse hujusmodi simulacrum. In Actis Apost. xix. 35.—ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς, scil. ἀγάλματος.—*qui nesciat, Ephesiorum civitatem æditum esse magnæ Deæ Dianæ, et* simulacri *ab Jove delapsi.* Quod Lucas elliptice, id Herodianus plene dixit lib. i. cap. 11. §. . Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς, ὥς λέγουσιν, οὔτε δὲ τὴν ὕλην, οὔτε τεχνιτῶν ὅστις ἐποίησεν, ἐγνωσμένον. *Ipsum igitur simulacrum cælitus, ut aiunt, demissum, neque, qua sit materia, nec a quo fabricatum artifice, satis constat* [a].

[a] Vox ἀγάλματα etiam deest in λίθινα, *statuæ lapideæ*, apud Xenoph. de Politia Lacedæm. [3. 6. ubi statim sequitur, quod eodem modo intelligendum est χαλκῶν. Schaef.] quem locum adducit Longinus περὶ ὕψους sect. iv. Omittitur etiam fere semper in πυρόπνευστα. Plene Herodotus ii. 48. ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα. Alio modo Synesius p. 98. B. ὥσπερ δὲ τὰ νευρόσπαστα ἔργανα κινοῦνται μὲν, κ. τ. λ. Possis etiam παίγνια subaudire. Orpheus Fragm. xvii. παίγνια καμπεσίγυια. Schaef.] Item in inscriptionibus simulacrorum aut statuarum, e. g. in ipso initio inscriptionis Sigeæ: Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου. *Sum* (statua) *Phanodici filii Hermocratis Proconnesii.* Ita Plin. xxxiv. 5. ex Latinis: *Fuit Hermodori Ephesii in comitio.* Supple: *statua.*

Etiam τὸ ἴκελον, quum absolute ponitur pro imagine aut statua, potest per ἄγαλμα suppleri: e. g, apud Hesiodum ἔργ. v. 71. Ita fere Juvenal. sat. ii. v. 6. *Si quis Aristotelem* (similem) *vel*

* Sic porro τὸ ἄγαλμα, *ornamentum*, subauditur in παρήϊον apud. Homer. Iliad. Δ. v. 142.—παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. ubi. paullo post idem v. 144. habet—βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Item in τὸ τοῦ ἀποτροπαίου apud Philostratum in vit. Apoll. Tyan. lib. iv. c. 10. ubi pro *averrunca statua*, uti habet Latina versio, malim reddere: *averrunci Dei, forte Jovis, statua*. Quodsi in διοπετὴς vel διοπετὲς de *Ancili* illo, scuto e cœlo delapso, uti finxerunt, sermo est, subaudiri malim πέλτη, vel ὅπλον, quam utramque vocem reperimus apud Dionysium Halic. Antiquit. Rom. lib. ii. p, 130. ἐν δὲ ταῖς πέλταις, ἃς οἵ τε Σάλιοι φοροῦσι—μίαν εἶναι λέγουσι διοπετῆ. et paullo post: ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὑπολαβεῖν 'Ρωμαίους θεόπεμπτον εἶναι τὸ ὅπλον. Quæ *Ancilia* exinde *cœlestia arma* appellat Livius lib. i. cap. 20. Sic apud Latinos quoque v. *ornamentum* interdum supprimitur in v. *triumphale*. Plinius Paneg. cap. lxxxix. 3. *Licet alteri vestrum filii virtus triumphalia, cœlum alteri dederit*. Cf. quos ibi laudat b. Schwarzius, Tacitus lib. iv. Annal. cap. 18. et 44. lib. xi. cap. 20. Velleius lib. ii. cap. 116. SCHWEB.

* ΑΓΓΕΙΟΝ, *VAS*.

In Κεράμειον et κεράμιον, *vas fictile*. Suidas: Κεράμειον, ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον Κεράμιον, διὰ τοῦ ι. εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχη. h. e. Κεράμειον *notat vas fictile. Ceramium autem nomen proprium est, et scribitur per iota: nisi addatur* ἀγγεῖον. *Dicimus etiam* κεράμεια τεύχη, *vasa fictilia*. SCHOETTG. Exempla plenæ locutionis habent Pierson. ad Mœr. p. 226. et Toup. Emendat. in Suid. vol. i. p. 253. Add. Pollux vii. 162. Possis etiam τεῦχος supplere. Pollux x. 30. τεῦχος κεραμεοῦν. SCHAEF.

* In πυρεῖον. Hesychius: πυρεῖον, ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. LEISN.

* In χαλκεῖον. Polyænus lib. vi. cap. 3. μόλιβδον τηκτὸν ἐν χαλκείοις προωθοῦντες κατέχεον. SCHWEB.

ΑΓΓΕΛΟΣ, *NUNCIUS*.

Τὸ πέμπειν et ἀποστέλλειν sæpe absolute ponuntur, omisso accusativo, ἄγγελον vel ἀγγέλους. Thucydid. lib. iv. cap. 72. καὶ πρὸς Βρασίδαν πέμψαι. ubi Schol. ἄγγελον δηλονότι. Xenoph. Κύρ. παιδ. i. c. 28. Ἔπεμπε καὶ πρὸς τὸ κοινόν. Matth. ii. 16. καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεέμ. Vide ibi Casaubonum [b]. Lucas Act. xix. 31. Τινὲς τῶν 'Ασιαρχῶν, ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, sc. ἀγγέλους [c].

Pittacon emit. Denique sine dubio etiam ἄγαλμα deest in ἀφροδίσιον, (vid. Hesych. in hac v.) et similibus vocabulis. LEISN.

* Potest subaudiri ἀγάλματα, quum Χερουβὶμ tanquam neutrum plurale construitur, ut Hebr. ix. 5. Genes. iii. 24. Exodi xxv. 18 1 Reg. viii. 7. MICH.

[b] Adde: et Raphelium ex Polybio. MICH.

[c] Etiam Latini scriptores post verbum

* Eamdem locutionem ἐλλιπῆ habet Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. cap. xiv. §. 30. καὶ ὁ μὲν πέμψας ἀνεῖλε τὸν Θεόκριτον. Plenam φράσιν habet Herodotus lib. i. cap. 127. Ἀστυάγης δὲ —πέμψας ἄγγελον ἐκάλεε αὐτόν. Idem lib. iii. cap. 69. Τρίτην δὲ ἀγγελίην ἐσπέμπει παρ' αὐτήν. Idem. lib. i. cap. 19. πέμψαντα ἄγγελον κατειπεῖν. Forte eodem auctore suppleri etiam possit oratio per v. ἀπόστολος. cap. 21. ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν. quem quidem paullo ante κήρυκα appellavit; uti etiam κήρυξ et ἀπόστολος conjunctim leguntur 1 Timoth. cap. ii. 7. et 2 Timoth. cap. i. 11. More Græco etiam Romani scriptores hac Ellipsi utuntur in v. *mittere*. Cornelius Nep. xiv. cap. 2. *utrique, locum qui explorarent, atque ipsos scrutarentur, mittunt* Justinus lib. v. cap. 9. *miserunt, qui eum interciperent*. Schweb. Diodorus Sic. lib. xiii. cap. 92. διεδίδου λόγον ὡς διαπεμπομένων αὐτῶν πρὸς τοὺς πολεμίους. ubi fallitur Rhodomanus ἀγγέλους aut βιβλιοφόρους excidisse arbitrans. vid. Wesseling. ad h. l. Add. Staveren. ad Corn. Nep. ii. 2. 6. et Dorvill. ad Chariton. p. 51. Schaef.

ΑΓΙΟΣ, *SANCTUS*.

In πνεῦμα. Matth. xxii. 43. Apoc. ii. 7. 11 sqq.

* Porro in ἐν ταῖς γραφαῖς s. ἁγίαις. Act. xviii. 24. Plene Rom. i. 2. ἐν γραφαῖς ἁγίαις. Ἐλλιπῶς scribit Lactantius de Mortib. Persecut. cap. ii. *Et scripturas interpretatus est* qui plene lib. iv. Institut. div. cap. 20. *Scripturæ sanctæ literas patefecit*. Schweb.

ΑΓΚΥΡΑ, *ANCORA*.

Vocem ἄγκυραν vel ἀγκύρας subinde omittunt Græci in verbo αἴρειν, ut Thucyd. lib. i. p. 17. ἄραντες—ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον. et lib. iii. cap. 91. p. 200. ἄραντες ἐκ τῆς Μήλου, αὐτοὶ μὲν ἔπλευσαν ἐς Ὠρωπὸν τῆς πέραν γῆς. ibid. c. 95. et 96. Lucian. Ver. Hist. i. p. 607. Τῇ ἐπιούσῃ ἄραντες ἐπλέομεν. supple ἄραντες τὰς ἀγκύρας. *Postridie sublatis* (ancoris) *navigabamus*. Sic Act. xxvii. 13. Ἄραντες, ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. *Cum solvissent*, vel (ancoras) *sustulissent, propius prælegerunt Cretam*. Addidit Polyb. Excerpt. Leg. p. 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης, ἄρτι διαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας, ἐτέλει τὸν πλοῦν ἁπλῶς. *Gubernator, simul illuxit, ancoras tollere, et navigationi simpliciter se accingere*. Plutarch. in Apophthegm. p. 204. Καὶ τὴν ἄγκυραν ἆραι κελεύσας. *Et cum ancoram tolli jussisset*. [Chariton p. 20. 20. ἐκέλευσεν ἀραμένους τὰς ἀγκύρας ἀνάγεσθαι τὴν ταχίστην. Schaef.]

* Luc. v. 2. Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην. ubi in ἑστῶτα sub. ἐν ἀγκύραις. v. cl. Wolf. ad h. l. Plena locutione

mittere modo *nuncium* omittere solent, *quomodo epistolam* vid. Gronov. ad Liv. viii. 23. xxxiv. 29. Cortius ad epist. Cic. ad fam. ii. 8. et ad Sallust. B. Catilin. cap. xxxii. §. 3. et Jugurthin. cap. xiii. §. 6. Leisn.

habet apud Latinos Cæsar de B. C. lib. iii. cap. 28. *contra Lissum in ancoris constiterunt.* Schweb. Musgravius ad Sophocl. Œd. Col. 146. " Demosthenes, p. 319. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. ubi ego quidem suppleverim ἀγκύρας : *non eandem rerum suarum anchoram habet, quam populus.*" Dionysius Halic. Ant. Rom. tom. ii. p. 1033. ὅτι μία βοήθεια παντός ἐστιν ἀνιάτου κακοῦ, καὶ τελευταία σωτηρίας ἐλπὶς, ὅταν ἀπαῤῥαγῶσιν ἅπασαι διὰ καιρούς τινας. ubi Sylburgius ad ἅπασαι subaudit αἱ ἐλπίδες, H. Stephanus αἱ ἄγκυραι. Aristides T. i. p. 190. A. ed. Cant. καὶ πάντες ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες. Canterus vertit : *ita ut Græci omnes duabus niti ancoris viderentur.* ubi mirum Jebbii errorem jure castigat præstantissimus Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 656. b. Schaef.

* ΑΓΩΓΗ, *INSTITUTIO, EDUCATIO.*

Synesius ad Pylæmenem : Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν, ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Ubi in τὴν διὰ λόγων subaudi ἀγωγὴν, vel simile. Leisn.

ΑΓΩΝ, *LUDUS.*

In Ἐπιτάφιος, funebris, sæpe deest Ἀγών. Plutarch. in Pyrrho : Πύῤῥος, ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, καὶ λαμπρὸν ἐπιτάφιον ἀγωνισάμενος, sc. ἀγῶνα. i. e. *Pyrrhus vero cum velut inferias quasdam filio celebrasset, et claros funebres* (ludos) *edidisset.* Idem in Apophthegm. Alexandri : Ἀποθνήσκων δὲ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἰδὼν ἔφη, μέγαν ὁρῶ μου τὸν ἐπιτάφιον ἐσόμενον. *Moriens autem ad amicos respiciens, Magnos, inquit,* (ludos) *funebres video mihi futuros.* Male vertunt ibi τὸν ἐπιτάφιον, alii *epitaphium,* alii *funeris laudationem,* ex eo, quod ignorarunt, Ellipsin esse vocis ἀγῶνα, quam in eadem historia expressit Diodorus lib. xvii. [cap. 117. ubi. vid. Wesseling t. ii. p. 253. a. Schaef.] ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτάφιον συστήσονται etc. *magnos edituros sibi funebres ludos.* Idem in Præfat. lib. xviii. Προορῶμαι γὰρ ἐπιτάφιον μέγαν ἀγῶνα γενησόμενόν μοι τῶν φίλων. *Provideo enim, magnos mihi funebres ludos amicorum futuros.* Sic Curtius: *Ceterum præviderat magnos funebres ludos parari sibi.* Vide Leopard. Emend. lib. xvii. 13. Integre etiam ἀγῶνας ἐπιταφίους dixit Dionys. Halic. lib. v. p. 291. Ἀγῶνας μὲν γὰρ ἐπιταφίους τιθέμενοι ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις ἀνδράσι. *Ludos enim funebres instituentes in illustrium virorum honorem.* [Lucianus t. ii. p. 263. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι κ. τ. λ. Schaef.] Deest etiam ἀγῶνες in Καινοὶ τραγῳδοί. [Imo consule Hemsterhusium ad Lucian. t. i. p. 166. sq. Schaef.] [d]

[d] Deest etiam ἀγὼν in πένταθλος apud Longin. sect. xxxiv. Leisn. Fallitur Leisnerus in illo Longini loco ad πένταθλος subaudiens ἀγών. Imo subaudiendum ἀγωνιστής. (s. ἀθλητὴς, q. v. infra vide.) Verba Longini hæc

* Eadem vox subauditur in εἰσελαστικός. Expressa est Ellipsis in Oraculis Sibyll. p. 200. ἀγὼν ἐσελαστικὸς ἔσται. Plinius lib. x. ep. 119. *quæ pro Iselasticis certaminibus constituisti.* In v. Ὀλύμπιος. Lucianus in Timon. t. i. p. 106. πάρεργον Ὀλυμπίων. s. ἀγώνων. Chariton Aphrod. lib. vi. cap. 2. ἐν Ὀλυμπίοις. s. ἀγῶσι. [Ὀλυμπίων et Ὀλυμπίοις neutra puto esse subaudiendumque, si quid subaudire juvat, ἀγωνισμάτων et ἀγωνίσμασιν. Firmat hanc opinionem, quod Græci per appositionem dixerunt ἀγὼν Ὀλύμπια. Vid. Bentl. ad Aristophan. Plut. v. 583. Ὀλύμπιοι vereor ut aliter quam de diis dicatur. Schaef.] In Ὀλύμπια autem, quod occurrit Epigrammat. lib. i. 5. malim ἀγωνίσματα, quam ἱερὰ simpliciter, subaudiri. In συμβάλλειν et συνάπτειν in re bellica supprimitur ἀγών; vel etiam δυνάμεις. v. Onosand. cap. v. p. 30. quæ utraque vox ab Euripide et Plutarcho alicubi est expressa, ut Lexica docent. Denique ἐπινίκιον ἀγῶνα legimus apud Herodianum lib. iii. cap. 26. Schweb.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ, *CERTAMEN.*

Deest in τὸ πολεμιστήριον, vel potius ἀγωνίσματα in πολεμιστήρια, *certamina equestria.* Scholiastes Comici in Nub. p. 124[e].

* In ἱπποδρόμια in Epicteti Enchirid. cap. xxxiii. Lat. *Circenses ludi.* Sic in multis aliis ejusmodi festis certaminibus, e. g. Ἀλεξάνδρεια, Ἀντωνειανά, Ἐπινίκια, [τὰ ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπινίκια Τραϊανοῦ in marmore. vid. Bibl. Crit. ii. 1. p. 80. Schaef.] Ἴσθμια, Νέμεα, cet. suppressa est vox ἀγωνίσματα; quorum catalogum satis amplum vide apud Vaillant. in Numismat. August. et Cæsarum p. 329. sqq. Latini quoque interdum per Ellipsin omittunt *certamen.* Sic Livius lib. i. cap. 9. *turbato ludicro.* Pro quo plenius habet Velleius Pat. lib. i. cap. 8. *Clarissimum deinde omnium ludicrum certamen.* Schweb.

* ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ, *ATHLETA.*

Vid. supra v. Ἀγών. Schaef.

* ΑΔΕΛΦΟΣ, *FRATER.*

Luc. vi. 16. et Actor. i. 13. Ἰούδας Ἰακώβου, sc. ἀδελφός. quæ Ellipsis suppletur in epistola Judæ v. 1. Ἰούδας ἀδελφὸς Ἰακώβου. Schoettg. Alciphron ii. 2. fin. Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου. Vertitur: *Timocratem Metrodori F.* Rectius in nota Berglerus: " Hîc rariore exemplo subaudiendum videtur

sunt: ὡς ὁ πένταθλος, ὅς γε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν δευτέρων. Similem locum ex Photio excitavit Toupius p. 346. Schaef.

[e] Sic et Εὐσέβεια, *Pialia.* Certamen hoc erat quinquennale, quod in Hadriani honorem ab Antonino Pio institutum fuisse scribit Spartianus. Mentionem ejus facit Artemidorus i. 28. ubi videndus Rigaltius. Schoettg.

non υἱὸς, sed ἀδελφός." Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. t i. p. 312. b. E contrario passim videas in talibus interpretes somniare fratres sororesve, ubi Græci scriptores de filiis aut filiabus loquuntur. SCHAEF.

* In ὁμοπάτριοι, in ὁμομήτριοι in ἀμφιμήτορες, i. e. *fratres diversis matribus nati*, secundum Hesych. deest ἀδελφοί. LEISN.

* Addit voci ὁμομήτριος Lucian. Dial. Apollinis et Bacchi, ubi, τί ἂν, inquit, λέγοιμεν ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα; cet. BERNH.

* In voce ὁμογάστριος apud Homerum Iliad Φ. v. 95. subauditur ἀδελφός. qui Iliad. Ω. 47. Synonyma Ellipsin supplet: ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον.————

In δίδυμοι. Homerus Iliad. Ψ. v. 641. Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. Plene apud Dionysium Hal. lib. ii. p. 78. ἀδελφοὶ δίδυμοι τοῦ βασιλείου γένους ἦσαν. Xenophon lib. iii. K. A. cap. 1. § 12. ὃς καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ· cet. SCHWEB.

* ΑΔΙΚΙΑ.

In ὑπάρχειν absolute posito. Plene habet Herodotus lib. iv. cap. i. ὑπῆρξαν ἀδικίης. Alia loca vide in not. cl. Valckenar. ad Euripidis Phœniss. v. 1576. et Onosandr. in not. meis ad c. iv. n. 3. SCHWEB.

ΑΗΡ, *AËR.*

In ὁ περιέχων. Plutarchus in Sylla 455: ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνή.

* Integram locutionem habet Onosander cap. ix. p. 42. συμμεταβάλλουσι καὶ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος χύσιν. Athenæus lib. v. cap. 6. διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν. Sic *Aër* apud Latinos quoque sæpe omittitur. Sueton. in Aug. cap. 95. *liquido ac puro sereno.* Plinius iii. ep. i. §. 8. *In sole, si caret vento, ambulat nudus.* Horatius lib. i. Od. xxxiv. *per purum tonantes egit equos.* SCHWEB. Vid. quæ congessimus in Meletem. Crit. i. p. 38. sq. SCHAEF.

* ΑΘΗΝΑ.

In χαλκίοικος. Est enim epitheton Minervæ, non templi. Suidas: χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ. Ælianus V. H. lib. ix. cap. 41. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ χαλκιοίκῳ. v. Perizonium ad h. l. [Plene Aristophanes Lysistr. v. 1299. sq. Κλεῶνα τὸν Ἀμυκλαισιὸν, Καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν. SCHAEF.] Item in προναία et προνοία, quo cognomine Minerva Delphis culta fuit, ut testatur Herodotus lib. viii. cap. 37. et 39. ubi quinquies hoc epitheton occurrit. Plene habet Harpocration Ἀθηνᾶ προναία. v. Gronovium ad Herodot. lib. i. cap. 92. SCHWEB. Plene habet item Æschylus Eumen. v. 21. Παλλὰς προναία. ubi Scholiastes; Χ' ἡ Παλλὰς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην. Καλλίμαχος. (Fragm. Bentl. ccxx.) SCHAEF.

* ΑΘΗΝΑΙ.

In ἄστυ, *urbs*, quando absolute et κατ' ἐξοχὴν ab auctoribus ponitur, inprimis subaudiri solet 'Αθῆναι. v. Etymologicum M. in v. ἄστυ. Aristophanes Nub. v. 47. Herodotus lib. i. cap. 62. 'Εκ Μαραθῶνος ἦσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐς τωὐτὸ συνιόντες. Cornelius Nep. ii. cap. 4. *At Xerxes, Thermopylis expugnatis, protinus accessit astu.* v. Savaro ad Sidon. Apollin. lib. i. ep. 6. Nec tamen Athenæ solum, sed aliæ quoque primariæ regionum urbes pro contextus ratione subintelligi possunt. Sic apud Latinos quoque in *urbs* subaudiri solet *Roma.* Virgilius Ecl. i. 35. *Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi.* Tibullus lib. i. el. ix. 61. *Te canet agricola, e magna cum venerit urbe.* Schweb. Leontius Scholasticus v. 2. Constantinopolin ἄστυ vocat. Ceterum neque talia inter Ellipses referenda. Schaef.

* ΑΘΛΗΤΗΣ, *ATHLETA.*

In pugilum varii generis adpellationibus plerumque supplendum est: e. g. in παράδοξος apud Arrianum Diss. Epict. ii. 18, χαῖρε, παράδοξε. Integre Eusebius Histor. Eccles. viii. 7. τῶν ὡς ἀληθῶς παραδόξων τῆς θεοσεβείας ἀθλητῶν. Potest tamen etiam subintelligi πύκτης, quod additur in marmore apud Van Dale Diss. viii. p. 649. πύκτην ἄλειπτον παράδοξον: nisi fortasse malis tria ista divisim legere. Sed de his quidem adeundus est elegantissimus Zeibichii de athleta παραδόξῳ libellus p. 30. et seq. Idem, nomen subaudiendum in δρομικὸς, παλαιστικὸς, πυκτικὸς, παγκρατιαστικὸς, πένταθλος [plene ἀθλητὴς πένταθλος Athenæus t. iv. p. 19. Schaef.] apud Aristotelem Rhet. lib. i. cap. 5. opp. tom. ii. p. 618. ut et in παραδοξονίκης apud Plutarchum in Lucull. p. 521. de q. l. vide iterum Zeibichium p. 35. [et Ruhnken. in Bibl. Crit. ii. 1. p. 80. Schaef.] F. St.

ΑΘΛΟΝ, *PRÆMIUM.*

In τὸ νικητήριον deest ἆθλον. Xenoph. Κύρου·Παιδ. lib. ii. cap. 8. προεῖπε δὲ νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς τάξεσι. Νικητήρια ἆθλα, *victoriæ præmia,* plene dixit Plato de Legibus. Omittit et Aristoph. Equit. v. 1250.

* In δεύτερον vel δεύτερα. Moschus Id. iv. v. 57.—μὴ δεύτερα πεῖο φέρηται. s. ἆθλα. Plene est apud Theocritum Id. i. v. 3.—μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. Schweb. Sic supplendum ἄθλῳ in Apollonid. Smyrn. iii. οὐκ ἦν 'Αλκείδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον. Schaef.

* ΑΙΔΟΙΑ, *PUDENDA.*

Hæc vox deest in διεσκολυμμένος, scil. κατὰ τὰ αἰδοῖα, i. e. *is, cui* (veretrum) *penitus retectum et nudatum est.* In ἀποσεσυρμένος eadem vox subaudienda est. vid. Schol. Aristoph. ad Equit vers. 960. et Acharn. v. 157. Hesych. in ἐσκολυμμένον,

in ἀνασκολλύψας, et in ἀπεσκόλλυπτεν. Suid. voce ἀπεσκολλυμμένος. Eadem ellipsis porro est in ἀπεψωλημένος, quæ vox sæpe occurrit apud Aristophanem, v. c. Plut. v. 295. Lysistr. v. 1138. Leisn.

* ΑΙΚΙΣΜΑ, *VERBERA*.

Imperator Theophilus eos, qui Theodorum verberabant, his verbis adhortatur apud Auctorem vitæ Theodori Grapti, in fasciculo rerum CP. Combefisii p. 207: Δὸς καλὰ, *da bona*. sc. αἰκίσματα. Nos dicimus: *Gieb ihm gute*. Schoettg.

* ΑΙΞ.

In μηκὰς, *balans*. Theocrit. Id. ii. 87. Ὡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. Suidas: Μηκάδες· ἐπιθετικῶς, αἱ αἶγες. Plene Homerus Iliad. Λ. v. 383. Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Iliad. Ψ. v. 31.—πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Schwes. Oraculum apud Herodotum viii. c. 20. Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας. Item plene, sed alio modo, Euripides Cycl. 189. μηκάδων ἀρνῶν τροφαί. Schaef.

ΑΙΣΑ, *FATUM*.

In ἡ πεπρωμένη. Æschylus Prometh. Vinct. 103. plene: τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ Αἶσαν φέρειν. Alioquin etiam μοῖρα, ἡμέρα, vel τύχη subauditur. Vide infra.

* ΑΙΤΙΑ, *CAUSSA*.

Rarior est hujus vocabuli ἔλλειψις: occurrit tamen Exod. vii. 22. ubi ad Mosen Deus: Παραδοξάσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν γῆν Γεσὲμ, ἐφ' ἧς ὁ λαός μου ἔπεστιν ἐπ' αὐτῆς. ἐφ' ἧς, pro ἐφ' ἧς αἰτίας. Non autem esse insolentem vel plane Græcis ignotam hujus vocabuli ἔλλειψιν Proclus probat, qui in sphæra de apparitione et occultatione parallelorum: δι' ἣν αἰτίαν ἐπὶ τοῦ κύκλου τούτου αἱ ἰσημερίαι γίνονται. Et Justinus Martyr παραιν. πρὸς Ἑλλ. p. 10. Δι' ἣν αἰτίαν, ὦ Ἀριστότελες, etc. Etiam tertio casu omittitur in ᾗ, quod est caussale. Thucyd. lib. i. annonæ caritatem, ut causam longioris ad Trojam moræ, affert, et pergit: ᾗ, sc. αἰτίᾳ, καὶ μᾶλλον οἱ Τρῶες, αὐτῶν διεσπαρμένων, τὰ δέκα ἔτη ἀντεῖχον, *qua de* (caussa) *Trojani decem annis restiterunt Græcorum conatibus*.

Ἡ igitur ἐλλειπτικῶς dictum est pro ἐφ' ᾗ αἰτίᾳ. In notissima et usitatissima dictione ταύτῃ, quæ caussæ sit index, deese hoc vocabulum, Euripides probat in Hippol. v. 1067. Τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγὼν, *hanc ob caussam exulans*. Ubi τῇδε pro ταύτῃ, vel τοιαύτῃ esse, notum est omnibus. Bernh.

* Forsan Exod. viii. 22. eadem est dicendi ratio, quæ in aliis quoque scripturæ sacræ locis reperitur, qua plerumque emphasis aliqua vel certitudo rei innuitur. E. gr. Actor. cap. xv. v. 17. ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς. Plura exempla cum ex sacris, tum profanis scriptoribus allata vid

in Georgii vindiciis N. T. p. 260. sqq. [Miscet ille diversissima. Debebat uti talibus: Diodorus Sic. lib. i. cap. 97. πίθον εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν τῶν ἱερέων ἑξήκοντα καὶ τριακοσίους καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὕδωρ φέρειν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νείλου. Simile notum illud ὧν ὁ μὲν αὐτῶν, de quo vid. Viger. Herm. p. 708. Pausanias lib. ii. cap. 4. 7. ὧν τὴν μὲν Πελαγίαν, τὴν δὲ Αἰγυπτίαν αὐτῶν ἐπονομάζουσιν. Schaef.] Ebræis inprimis hanc loquendi formam esse frequentem, omnibus notum est. Nec tamen etiam Romani ab ea prorsus abstinuerunt. Sic Cicero lib. xv. ad div. ep. 2. *Parthos, si ex Syria egredi atque irrumpere in meam provinciam conarentur, iter eos per Cappadociam, quod ea maxime pateret, esse facturos.* Ubi quidem sensus, vel pronomine *eos* omisso, plenus foret. [Hoc exemplum dissimillimum est. Paullo speciosius attulisset Livii viii. 37. *quorum eorum ope*, etc. Sed vid. interpretes ad h. l. Schaef.] Possumus huc referre locum Maximi Tyr. diss. xxv. 2. οὐκ ἐπὶ τῇ ἴσῃ. ubi ipse vocem αἰτία statim exprimit: ἀπείρων τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰτίας τοῦ δρόμου. Plene est Actor. cap. xxviii. 20. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν. et cap. x. 21. Τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν πάρεστε; Schweb.

* ΑΙΤΙΑΜΑ, *CRIMEN.*

Subaudiendum est Actor. xxv. 5. Hæc enim integra est locutio: Εἴ τι αἰτίαμα ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ. Fundamentum hujus expletionis est in v. 7. ubi dicuntur Judæi πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες. Bernh.

ΑΙΤΙΟΝ, *CAUSSA.*

In διὰ τοῦτο subintellige αἴτιον, *propter hanc* (caussam.) Sic in ἐξ οὗ [Epigr. adesp. cxciv. ἐξ οὗ δὴ Δορύναμα τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος. Schaef.] et δι' οὗ subintell. αἰτίου. Vide Eustath. ad Iliad. A. [r].

* Ἐκ τοῦ, quod pro ἐκ τίνος dicitur apud Euripidem in Suppl. v. 131: ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους; *Cur vero septem Thebas adveheris curribus?* ubi dicendum fuit, ἐκ τίνος αἰτίου.

[r] Sic et in τί γάρ; sc. αἴτιόν ἐστι: *quæ enim?* subint. est caussa. Æschylus Agamemn. v. 1148.

Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;
Cur, quæso, me miseram huc adduxisti?
Non nisi ut tecum morerer. Quænam
enim (alias est caussa?)

Scholiastes ibi sic explicat, quamvis et vocem ἄλλο velit subintelligi, ut forte tota constructio ita se habeat: τί γὰρ ἄλλο πρᾶγμά ἐστι; *quænam enim alia res est?* Τί αἴτιον plene dixit Justinus Martyr παραιν. πρ. Ἑλλ. p. 12. τί τοίνυν αἴτιον τοῦ μὴ πρὸς ἀλλήλους μόνον etc.

Porro in his: ὑπὲρ τούτου. 2 Cor. xii. 8. διὰ τί; εἰς τί; Matth. xiv. 31. εἰς τοῦτο. Actor. xxvi. 16. Rom. xiv. 9. Schoettg.

* Παρὰ τοῦτο invenitur 1 Cor. xii. 15. Ibi subaudiendum est αἴτιον, ut fiat παρὰ τοῦτο αἴτιον, *hanc ob caussam.* Bernh.

* Item in verbo εὑρίσκειν. Actor. iv. 21. Μηδὲν εὑρίσκοντες, (sc. αἴτιον) τὸ πῶς κολάσωνται αὐτούς. Integra phrasis, μηδὲν αἴτιον εὑρίσκειν, legitur Luc. xxiii. 14. Schoettg.

'Ἐκ τίνος autem dixit idem in Hel. v. 1286. De caussa autem, quam dicunt, finali hoc loco esse sermonem Menelai responsio probat. Bernh.

* In τὸ apud Homerum Iliad. H. v. 239. Item in τῷ apud eumdem Odyss. T. v. 134. Plene ἐπὶ τούτῳ αἰτίῳ. In διὸ contracte pro δι' ὃ Rom. x. 22. In ὑπὲρ ὅτου, *cujus rei caussa*, apud Themistium Orat. xviii. p. 222. B. pro quo idem dicit Orat. xxi. p. 245. C. ὅτου ἕνεκα. Eadem Ellipsis apud Latinos quoque obtinuit. Cicero de Finib. lib. i. cap. 10. *Quid est*, (caussæ) *cur verear* etc. Plene Terentius Andr. iii. sc. 3. v. 21. *Quid caussæ est, quin* etc. Nec minus in eleganti formula, τί γάρ; Græcos imitati fuerunt Romani. Sic Horatius Sat. lib. i. sat. i. 7. *Quid enim? concurritur*. Phædrus lib. iii. viii. 8. *Accipiens, quid enim? cuncta in contumeliam*. Ubi quidem observandum, pro contextus ratione, æque ac apud Græcos, modo τὸ αἴτιον, *caussa*, modo ἄλλο, *aliud*, commode subaudiri. Schweb.

* ΑΙΩΝΙΟΣ, *ÆTERNUS*.

In Ζωή. Joann. viii. 12. Schoettg.

* ΑΚΟΙΤΙΣ, *UXOR*.

In Hesiodi Θεογ. v. 610. ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης. Verte: *Qui vero adeptus fuerit* uxorem *nocentis nativitatis*. Antea v. 608. κεδνὴν ἔσχεν ἄκοιτιν. F. St.

* ΑΚΟΥΩΝ, *AUDIENS*.

Sophocles Aj. v. 790. ἣν (πρᾶξιν) ἤλγησ' ἐγώ. Brunckius ad h. l. "nempe ἀκούων. Sic in Philoct. 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, supplendum est ἀκούων." Ut fatear quod sentio, vehementer displicet hæc ratio, planeque nihil subaudiendum arbitror: idemque tenendum, sicubi ad similia ἰδὼν subaudiri volunt. ἀλγεῖν cum accusativo passim occurrit. Diodorus Sicul. xiv. c. 112. extr. τοὺς ἀλγήσαντας τὴν συμφοράν. [Ibid. mox leg. θρηνήσαντας.] Sic et ἥδεσθαι. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 212. 36. In Euripid. fragm. Danaës iv. scribendum suspicor:

Ὅστις δόμους μὲν ἥδεται πληρουμένους.

coll. Stobæi Florileg. Grot. p. 91. 525. Quamquam non nego, hujusmodi participia sæpissime addi. Vid. Valckenar. ad Herodot. l. c. Schaef.

* ΑΚΡΙΔΕΣ, *LOCUSTÆ*.

Apud Aristoph. Acharn. v. 871. τετραπτερυλλίδες, subaudi ἀκρίδες, dicuntur locustæ, παρὰ τὸ δ' ἔχειν πτερὰ,, *quod quatuor alis instructæ sunt*. Leisn. Ionum propriam hanc vocem dicit Gregorius p. 257. ubi vid. Kœn. Schaef.

* In καλαμαία apud Theocritum Id. x. v. 18. χροΐζεται ἁ καλαμαία. ubi Gr. schol. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη. Schweb.

* ΑΚΡΟΒΥΣΤΙΑ, *PRÆPUTIUM.*

In ἐπισπᾶσθαι. 1 Cor. vii. 18. Schoettg.

* ΑΚΡΟΝ, *FASTIGIUM.*

Ἀκρὸν in εἰς τοῦτο δυναστείας, *ad hoc potestatis* fastigium. Pæan. viii. c. 10. n. 3. Mich.

* ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, *ARX.*

In Καδμεία. Harpocration et Arrianus lib. i. p. 21. Sic Hierosolymis fuit Ἀντωνεία. Schoettg.

* ΑΛΗΘΕΣ, *VERUM.*

In frequenti illa formula δυοῖν θάτερον recte subauditur ἀληθές ἐστι, quando ἐλλιπῶς ponuntur verba, præcipue in Dilemmatibus. v. cl. Hoogev. ad Viger. p. 74. Schweb.

* ΑΛΛΟ, *ALIUD.* ΑΛΛΗ, *ALIA.*

Xenophon Œcon. cap. iii. §. 3. Τί οὖν τούτων ἔστιν αἴτιον, ἢ ὅτι etc. *Quænam igitur caussa* (alia) *est, quam quod* etc. Supple ἄλλο. Thucyd. iv. 69. Καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην. subintell. ἄλλην, ut Schol. monet, i. e. *arbores et materiam aliam cædentes.* Cic. ad Attic. vii. 24. *Quid dicam? nisi illud, eum scisse.* i. e. *quid dicam* (aliud,) *nisi illud,* etc. Leisn.

* Ἄλλο supplendum in phrasi τί γάρ; Vid. cl. Abresch. ad Æschyl. p. 499. F. St. Conf. supra v. Αἴτιον. Schaef.

* In εἴτε τι, ἤ τι, sub. ἄλλο. Supplet Onosander cap. x. s. 9. ἤ τι τῶν ἄλλων. Sic in περὶ, et περὶ πρὸ, quæ præpositiones sæpius absolute positæ occurrunt apud Homerum. Iliad. Π. v. 699. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Plene est Iliad. P. v. 171. περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων. Schweb. Callimachus h. in Dian. v. 84. sq. Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τί πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, κ. τ. λ. Perperam Arnaldus Animadv. p. 67. corrigendum suspicatur: ἤ τί περ ἄλλο. Rectius idem, mox intellecto errore, præfat. ad Lect. Græc. "Hæc nulla indigent mutatione; ἤ τι πέλωρον θηρίον est pro ἢ ἄλλο τι πέλωρον θηρίον. Ita loquuntur optimi quique. Eurip. Med. v. 1176. ἢ Πανὸς ὀργὰς ἤ τινος θεῶν μολεῖν. id est, ἢ ἄλλου τινὸς θεῶν." Sic intellige Homerea illa, ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων νήσων, Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ, aliaque id genus. Vid. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. iv. 5. ubi exemplis docet, eandem Ellipsin apud scriptores Latinos solennem esse. Schaef.

* ΑΛΛΟΣ, *ALIUS.*

Ἄλλος, inter οὐκ et εἰ μὴ, ut Matth. xii. 24. Οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια (ἐν ἄλλῳ,) εἰ μὴ ἐν τῷ Βεελζεβούλ. cap. xiii. 57. 1 Cor. x. 13. Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν (ἄλλος,) εἰ μὴ ἀνθρώπινος. Mich.

* ΑΛΜΗ, *MURIA*.

Aristophanes Acharn. v. 671. οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα. Sub. ἅλμην, *muriam Thasiam*. Vid. Kusterus ad h. l. commode laudans Athenæum t. iii. p. 212. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον· ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην. SCHAEF.

ΑΛΦΙΤΑ, *FARINÆ*.

In Νεήλατα, *recens molitæ*. Suidas: Νεήλατα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα.—κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ νεήλατα, μὴ προστιθέντες τὰ ἄλφιτα [g]. [Est genus placentarum, quod Demosthenes, eumque imitantes Julianus et Libanius cum στρεπτοῖς conjungunt. Vid. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 203. SCHAEF.]

ΑΜΑΞΑ, *PLAUSTRUM*.

In ἡ σκευοφόρος, *oneraria*, vel *onera vehens*, deest ἅμαξα. Xenoph. Ἑλληνικ. lib. iii. Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων, *præfecto* (plaustrorum) *onerariorum*. Quod plene idem Κυρ. παιδ. vi. Ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν, *qui præes plaustris onerariis*. Elliptice etiam Ælian. Var. Hist. ix. 30. Ταῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα. (Plaustris) *onerariis imposuit ligna*. Ad quem locum vide sis Virum summum Jac. Perizonium, qui vehementer fluctuasse priores Interpretes de vera ejus locilectione et interpretatione erudite ibi docet.

ΑΜΠΕΛΟΣ, *VITIS*.

Deficit hæc vox in loquutione proverbiali: ἐρήμας τρυγᾷν. Plene enim diceres: ἐρήμας ἀμπέλους τρυγᾷν. Aristoph. Vespis v. 632. Οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὕτω ῥᾳδίως τρυγήσειν. *Non: sed de desertis* (vitibus) *putabat se adeo facile decerpturum uvas*. Proverbium hoc dicitur in eos, qui sine metu aliquid agunt, qui non timent aliquem prohibentem. Deductum a custodibus, qui parum diligenter vites ipsorum curæ demandatas custodiunt, imo eas deserunt, cujusmodi vites a custode desertas Græci vocant ἐρήμας ἀμπέλους, et elliptice ἐρήμας: id quod colligi potest ex Scholiasta Comici ad illum locum, qui, Παροιμία, inquit,—ἐρήμας τρυγήσεις, ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς

[g] Item in ψαιστὸν, quum farinam notat, vel far molitum, vel farinæ vino, oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim Diis libaminum loco offerre solebant. [Paullo aliter Timæus Lex. Platon. p. 277. Ψαιστά. οὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες. SCHAEF.] Proprie enim ψαιστὸς est *contusus, contritus, saxo fractus* et *in farinam redactus*. Sed plerumque usurpatur substantive, et quidem in omni genere, et supplendum est pro ratione generis vel ἄλφιτον, vel μάζα, vel σῖτος. vid. Kust. ad Aristoph. Plut. v. 138. Deest etiam ἄλφιτα in ἐπίπαστα. Aristoph. Equit. v. 1087. λείχειν ἐπίπαστα, *salsa cibaria lambere*. Quo loco Scholiast. hæc: Πλακοῦσιν ἐπίπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. Hesychius: Ἐπίπαστα, τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα, i. e. *farinæ pulti adspersæ*. LEISN.

αὐτοῖς ἀντιπράττοντος ἐρήμας τρυγήσειν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως. Occurrit etiam hoc proverbium apud eundem Comicum in Eccles. v. 880.

"Ωου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθάδε
'Εμοῦ, τρυγήσειν.
Putabas autem te de solitariis, non præsente hic
Me, vindemiaturam,

[Conf. Dawes. Misc. Crit. p. 231. sq. Schaef.]

* ΑΝΑΓΟΜΕΝΟΣ.

In elliptica locutione οἱ ἀπὸ παιδείας, quam supplet Sextus Empiricus: τοὺς ἀπὸ παιδείας ἀναγομένους. Potest etiam subaudiri ὄντες, ut e. gr. in οἱ ἀπὸ δόξης, *gloriæ cupidi*. Chrysostomus Homilia xxviii. in Acta habet οἱ ἀπὸ δόξης ὄντες κενῆς. Hanc notam Casaubono debemus, depromtam ex ejusdem notis in Athenæi lib. i. cap. xi. Schweb.

ΑΝΑΘΗΜΑ, *DONARIUM*.

In ἱλαστήριον, apud Dion. Chrysost. Orat. xi. p. 184. in Epigrammate: 'Ιλαστήριον 'Αχαιοὶ τῇ 'Αθηνᾷ τῇ 'Ιλιάδι—*Propitiatorium hoc* (donum) *dederunt Achivi Minervæ Iliensi*. [Idem nomen passim subaudiendum ad genitivum nominis proprii ejus, qui aliquid dedicavit. Vid. Brunck. ad Epigr. adesp. cxxi. Schaef.]

* ΑΝΑΛΩΜΑ, *SUMTUS, IMPENDIUM*.

Aristoph. Plut. v. 377. ἀπὸ σμικροῦ, supple. ἀναλώματος. i. e. *modico* (impendio,) *exiguo sumtu*, et, ut Aristoph. Equit. v. 535. loquitur: ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης. Omittit etiam Thucyd. viii. cap. 87. Leisn. Vid. infra v. Δαπάνη. Schaef.

* ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

In inscriptionibus marmorum et statuarum non raro hanc vocem deficere deprehendes. Sic e. gr. apud Smithum notit. vii. eccles. Asiæ p. 9. plene legis ἐπιμεληθέντων τῆς ἀναστάσεως τῶν στρατιωτῶν, *militibus* erectionem *curantibus*; elliptice vero p. 38. ἐπιμεληθέντος τοῦ 'Ερμίππου, et p. 59. ἐπιμεληθέντος Μάρκου Αὐρηλίου Περπέρου, nec non apud Sponium voy. du Levant p. 312. ἐπιμεληθέντος 'Αντωνίου Βάσσου. F. St.

* ΑΝΔΡΙΑΣ, *STATUA*.

Deest in inscriptionibus statuarum, e. gr. in ipso initio inscriptionis Sigeæ: Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ 'Ερμοκράτους τοῦ Προκοννησίου. *Sum Phanodici Filii Hermocratis Proconesii* (statua). Sic Plin. xxxiv. 5. *Fuit Hermodori in comitio*, scil. statua. Leisn.

* ΑΝΕΜΟΙ, *VENTI*.

In ἐτησίαι, ὀρνιθίαι, quod notum, Schoettg.
* Item in βόρειοι, Aristophan. Vesp. v. 265. Leisn.

* In nominibus ventorum generatim ἄνεμος subintelligitur. Plene est apud Theocritum Id. x. v. 46. Ἐς βορέην ἄνεμον. Herodotum lib. i. cap. 148. πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον, et lib. ii. cap. 112. πρὸς Νότον ἄνεμον. Item in οὔριος. Theocritus Id. xxiv. 95. ὑπὲρ οὔριον. Plene Polybius t. i. p. 63. λαβὼν οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον. In Ἰάπυξ, ἀπηλιώτης, αἰθρηγενέτης. cet. Vid. Gellii Noct. Att. lib. ii. cap. 22. In πνεῦμα, quando pro vento ponitur. Æschylus in Prometh. v. 1046.

—χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

Plene est apud Euripidem in Hercul. fur. v. 102. Καὶ πνεύματ' ἀνέμων. cet. Primaria enim vocis πνεῦμα notio est, *flatus*, quem ab ipso vento distinguunt scriptores. Homerus Iliad. Δ. v. 839. ἐς πνοιὰς ἀνέμων. et sic alibi. Sic Horat. lib. iv. od. v. ver. 9.

———*Quem Notus invido*
Flatu Carpathii trans maris æquora
Cunctantem spatio longius annuo
Dulci distinet a domo.

Lubens inde ad eorum accedo sententiam, qui πνεῦμα *ventum* interpretantur Johann. c. iii. v. 8. Hic quoque Græcos denuo sequuntur Romani, qui ἐλλιπῶς subinde habent, *Aquilo*, *Zephyrus*, *Subsolanus* cet. Vid. Vossius de Constr. cap. vi. p. 26. Sanctius lib. iv. cap. 4. p. 650. qui sæpe etiam expressam habent Ellipsin. Sic Cornelius Nep. i. 1. *quum ille domo navibus proficiscens vento aquilone venisset Lemnum.* Vid. Brouckhus. ad Propert. lib. ii. el. iv. ver. 4. Schweb.

* Lucianus t. i. p. 493. συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Al. τῷ πνέοντι. quod perplacet. scil. ἀνέμῳ. Sic ἡ πνέουσα, scil. αὔρα, ut infra h. v. videbimus. Schaef.

ANHKON, *PERTINENS*, vel ANHKONTA, *PERTINENTIA*.

Quum dicitur τὸ πρός τι, in eo reticetur ἀνῆκον, ut in τὰ πρός τι, ἀνήκοντα. Ex. gr. τὸ πρὸς κόσμον, sc. ἀνῆκον, *ad ornatum* (pertinens.) Τὰ πρὸς εἰρήνην, et τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, scil. ἀνήκοντα, *ea, quæ ad pacem, quæ ad perfectionem pertinent*, apud Lucam in Evang. xiv. 28. et 32[h]. Additur apud Polyb. lib. ii. p. 144. Περὶ δαψιλείας τῶν πρὸς τὴν τροφὴν ἀνηκόντων. *De abundantia rerum, quæ ad victum pertinent.* Iterum eodem libro p. 215. et apud Dionys. Halicarn. lib. v. p. 333. Τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀνηκόντων, *eorum, quæ ad bellum pertinent.* Possis etiam in hisce subaudire τεῖνον, τείνοντα, ἐπιτήδεια et similia, quæ idem notant. Artemid. Oneir. lib. ii. Πᾶν πρὸς κόσμον τοῦ βίου τεῖνον. *Omne, quod ad decorum vitæ tendit*, sive *pertinet.* Dionys. Halic. p. 327. Τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἐπιτήδεια. *Ea, quæ ad*

h Hebr. ii. 17. τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, *ea, quæ ad Deum pertinent.* Schoettg.

* Sic τὰ πρὸς αὐτόν. Actor. xxiii. 30. τί πρὸς ἡμᾶς; Matth. xxvii. 4. Mich.

bellum attinent. 1 Paralipom. xxviii. 2. τὰ εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἐπιτήδεια. Pariter Latini omittunt *Pertinentia.* Terent. Andr. act. iii. sc. 2. *Signa ad salutem.* Ubi Donatus docet, deesse *pertinentia.*

* In τὸ πρὸς ἠῶ, πρὸς μεσημβρίαν, cet. Plene Polybius t. i. p. 266. τὸ εἰς τὰς ἄρκτους ἀνῆκον. Pro eo interdum τὸ νεῦον habetur. Sic Polybius l. c. τῶν ἐπὶ τὴν ἔσω θάλατταν νευόντων μερῶν. Hac Ellipsi in superioribus exemplis etiam Latini scriptores gaudent. Cic. ad div. lib. viii. ep. 1. *Quod ad Cæsarem,* s. *attinet.* Plene est apud eundem lib. viii. ep. 3. *Quod ad pantheras attinet.* Id. lib. xiv. ep. 2. *Quod ad sumtum attinet.* Et sic passim modo ἐλλιπῶς, modo expresse loquuntur. SCHWEB.

* ANHP, *VIR.*

Aristophanes Eccles. v. 727. Τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε; s. ἄνδρα, *maritum.* Chariton p. 44. Μενέλεων τὸν τῆς Λακεδαιμονίας γυναικός. Alciphron p. 450. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς (s. ἄνδρα) προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, κ. τ. λ. SCHAEF.

* In συγκλητικὸς, *Senatorius.* Pæanius v. 5, 2. Sæpe quoque addendum hoc nomen in nominibus genitivi casus[i]. Heliodorus Æthiop. i. p. 22. Μὴ γίνου τῆς ὀργῆς ὅλος (sc. ἀνὴρ.) *ne totus fias iracundus.* D. Paulus Hebr. x. 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς. *nos non sumus* (tales), *qui se subtrahunt.* Jacobus ii. 1. Τὴν πίστιν Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ἀνδρὸς) δόξης[k], *fidem in Jesum Christum, qui erat* (vir) *gloriosus.* Maxime vero usitata est hæc Ellipsios species Hebræis, quod me primum docuit Kimchius ad Hoseæ v. 2. ubi ad verba ואני מוסר hæc notat: הכר איש כמו אני תפילה שפירושו איש תפלה *Ego castigationis; deficit vox* איש vir, *quemadmodum* Psalm cix. 4. *Ego precationis sc.* (vir) *sum.* Alia exempla occurrunt Genes. xii. 2. Jerem. x. 10. Ps. cxx. 7. Daniel. ix. 23. Proverb. vii. 22. Confer et Drusium Animadv. i. 21. SCHOETTG[l].

* Nec tempus, nec charta sufficerent, si vel potiora hujus Ellipseos exempla in medium proferre vellemus. In permultis adjectivis absolute positis subauditur ἀνὴρ, quæ vox etiam subinde expressa reperitur. E. gr. in φίλος, νέος, βροτὸς, ἐχθρὸς, πολιτικὸς, βασιλικὸς, πολεμικὸς, ἀγαθὸς, ἀνδρεῖος etc. in quibus Ellipsis latet. In οἱ δέκα, *Decemviri:* plene Polybius t. ii. p. 1103. In αἰπόλος: plene habet Homerus Iliad. B. v. 474. In φυσικοὶ, μαθηματικοὶ etc. Expresse est apud Ælianum V. H. lib. xiii. cap. 34. In ὁδοιπόρος, *viator,* apud Theocritum Id.

i Luc. iii. 23. ἦν ὁ Ἰησοῦς (ἀνὴρ) ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα. MICH.

k Plenius ita se habet hoc dictum: Τὴν πίστιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης. Malim heic repetere nomen remotius præcedens κυρίου, uti vocatur Jesus 1 Corinth. ii. 8. MICH.

l Item in descriptionibus personarum, ut Actor. ix. 11. Ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα (ἄνδρα) Σαῦλον ὀνόματι. coll. v. 12. MICH.

xxiii. v. 47. plene Id. xxv. 187. ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. Plura afferunt Munckerus in not. ad Antonini Liberal. Metam. cap. xxxv. et Georg. in Vindiciis N. T. p. 34. Eadem ratione apud Latinos in multis adjectivis *Vir* subauditur; e. gr. in *amicus*, *inimicus*, *conjux*, *maritus*, *primores*, *optimates* aliisque. Vid. Sanctii Minerv. lib. iv. cap. 4. p. 652. Sic etiam Horatius lib. i. sat. iv. ver. 17.

> *Di bene fecerunt, inopis me quodque pusilli*
> *Finxerunt animi.*

s. *virum*. Cicero ad div. lib. iv. ep. 3. *Quæ a sapientissimis* (viris) *tradita essent*. Schweb. Etiam hic Schwebelius mire abutitur licentia Ellipses fabricandi. Reperiuntur passim ἀνὴρ ἰατρὸς, ἀνὴρ ὁπλίτης, ἀνὴρ χαλκεὺς, aliaque id genus plurima: num talibus, quæ abundanter dicuntur, ad catalogum Ellipsium, jam satis laborantem mole sua, augendum abutemur? Imo et tempori parcamus, neque inepte illudamus chartis. Schaef.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ, *HOMINES.*

In φασὶ, λέγουσιν, εἰώθασι, φιλοῦσιν etc. subint. ἄνθρωποι[m]. Sic in βάλλουσι, Matth. ix. 17. Παρέθεντο, Luc. xii. 48. Item in Syllepsi illa: Μειράκια εὐτυχεῖς (sc. ἄνθρωποι) *Adolescentuli beati*[n]

* ΑΝΘΡΩΠΟΣ, *HOMO.*

In ἐχθρὸς, quod additur Matth. xiii. 28. Vide Joan. Henr. Maium fil. Observat. Sacr. lib. i. p. 46. sq. qui plura hujusmodi exempla subministrabit. Item in νέος, δοῦλος, οἰκεῖος, πολέμιος.

In οἴχεσθαι, *abire*, *mori*, subintelligitur ἐξ ἀνθρώπων. Libanius ep. iii. in Anecdotis Wolfii t. ii. p. 337. Λέγεται γάρ τι περὶ τῶν οἰχομένων καὶ τοιοῦτο. *Nam et hoc de mortuis dici consuevit.* Ellipsin, monente Wolfio, supplet Apollonius epist. xiii. per οἴχεσθαι ἐξ ἀνθρώπων. Schoettg.

* Ellipsin, si qua est, aliter supplet Theocritus Epigr. vi. οἴχεται ὁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Eodem modo Antipater Sidon. lxxxix. 7. οἰχομένοισιν ἐς ᾅδαν. Schaef.

* In casu tertio abest ad vocabul. παντὶ apud Athen. lib.

[m] Apoc. xi. 9. Καὶ βλέψουσιν (οἱ ἄνθρωποι) ἐκ τῶν λαῶν etc. Matth. v. 11. ὀνειδίσωσι. Mich.

[n] Tertiis personis verborum et Græci et Latini sæpe ita utuntur, ut non exprimant nomen, quod addendum erat. vid. Scalig. ad Catull. Carm. ii. Langium ad Cic. i. de Off. 7. et Læl. 21. Perizon. ad Sanctii Minerv. iv. 4. in ellipsi v. *homines*. Sic Thucyd. vii. 69. Sic Matth. v. 11. et 15. vii. 16. ix. 17. et alibi: quæ perperam a quibusdam ad Hebraismum referuntur. Deest etiam τὸ ἄνθρωποι in οἱ πέλας, *proximi*, e. g. apud Æschin. Dial. ii. de Divitiis: μοιχεύειν τὰς τῶν πέλας ἐπ' ἀργυρίῳ. *Cum proximorum uxoribus data pecunia mœchari.* Item in ἐφήμεροι, ἡμέριοι et ἐφημέριοι, h. e. (homines) *in diem viventes*, οἱ θνητοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἰσοφῶμες. vid. Aristoph. Nub. v. 223. Vannus Critic. p. 233. Item in οἱ κατ' ἀγορὰν, i. e. *causidici*. Leisn. Add. Schwebel. in præfat. Schaef.

iii. p. 630. Ὅτι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὸ κιτρίον ἐστὶ, παντὶ δῆλον, scil. ἀνθρώπῳ. Latini dicunt in plurali: *omnibus notum est*, sc. hominibus. Simili ἐλλείψει Germani plane cum Græcis in singulari: *Es ist einem jeden* (*Menschen*) *bekannt*. Bernh.

* Quæ paullo ante diximus de Ellipsi v. ἀνὴρ, valent etiam de Ellipsi vocis ἄνθρωπος, quæ ubivis fere regnat. Idem vero de Latinis quoque dici potest. Sic Phædrus lib. ii. in Epilog. v. 3. *Patere honoris scirent ut cunctis viam*. ubi v. Burmanni notas, qui docet ex ignorantia vel vulgaris hujus ellipseos multa veterum auctorum loca fuisse corrupta. Schweb.

ΑΝΤΡΟΝ, *ANTRUM*.

In γλάφυ vel γλαφυρὸν, *cavum*, deest ἄντρον. Hesiod. Ἔργ. v. 532. Καὶ γλάφυ πετρῆεν, *et cavum in petra*, sc. ἄντρον, (antrum.) ubi Moschopulus: Τὸ γλάφυ, οὐκ ἀποτελεῖ ἔννοιαν μόνον, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέτρινον, συνυπακουόμενον δὲ ἔχει τὸ ἄντρον, h. e. *Illud* γλάφυ, (cavum,) *solum perfectum non reddit sensum, ut nec* τὸ πέτρινον, petrosum, *subauditum vero habet vocabulum*, ἄντρον, (antrum.) [Igitur γλάφυ pro adjectivo habuerunt. Mihi substantivum videtur, nihilque subaudiendum esse. Schaef.] Sic ἐν Τροφωνίου, quod est apud Ælian. Var. Hist. iii. 45. supple ἄντρῳ. ut ἐς Τροφωνίου, apud Aristoph. Nub. v. 508. Pausan. ix. et alios, sc. ἄντρον °. [Possis item σπήλαιον supplere. Conf. Lucian. t. i. p. 340. Aut, si placet, ἱερόν. Lucian. t. i. p. 486. Ἐκεῖνο, ἔφη, ἔστι τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου. Ποιητικῶς Euripides Ion. v. 405. sq. ed. Musgr. τὰς Τροφωνίου λιπόντα θαλάμας. Mox v. 417. sequitur τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις ;—Subaudias ἄντρον etiam in τὸ τοῦ Πανός. v. Kuster. ad Aristophan. Lysistr. v. 910. Nisi αὔλιον subaudire malis, quod supplet ipse Aristophanes ibid. v. 721. ubi v. Brunck. Schaef.]

* ΑΞΙΩΜΑ, *DIGNITAS*.

Sub. in τὸ πρέπον, quando absolute ponitur. Plene exstat apud Themistium Orat. ii. p. 24. C. διατηρεῖν τὸ πρέπον ἀξίωμα. Schweb.

ΑΠΑΛΟΣ, *TENER*.

Ἐλλειπτικῶς aliquando dicitur ἐξ ὀνύχων, pro ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, *a* (teneris) *unguiculis*. [Proverbialem hanc locutionem sic ἐλλιπῶς habent aliquot libri in Plutarchi Moral. t. i. p. 9. ad q. l. Heusingerus aliud hujus defectus exemplum ex Gregorio Nazianz. excitavit. Sed Wyttenbachius ex aliis libris addidit ἁπαλῶν. Plene sæpius legas. Automedon iii. τὴν κακοτέχνοις Σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. ad q. l. Ja-

* Item in Νυμφαῖον. Longus Pastoral. i. p. 6. et Harpocration. Schoett.

cobsius admovit Horatianum: *Jam nunc et incestos amores De tenero meditatur ungue.* SCHAEF.

* ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ.

Matth. xxvi. 47. Ἰούδας καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς ἀπὸ τῶν ἀρχ. κ. τ. λ. Non immerito in Valesianis lectionibus additur ἀπεσταλμένος, quod omnino omissum censeri debet. Nam ἀπὸ vim habet τοῦ ὑπό. F. ST.

* ΑΠΟΝΟΙΑ, *NIMIA CONFIDENTIA.*

In ταμιεύεσθαι s. τὴν ὁρμὴν, vel. ἀπόνοιαν, quando absolute de militibus ponitur, qui non omnes suas vires primo conatu effundunt, sed sic eas dispensant, ut repetere, si opus sit, semel atque iterum pugnam queant. Xenophon K. Π. lib. iv. παρέσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι, Vid. Casaubonus ad Dinonem Chrysost. Diatrib. p. 24. SCHWEB. Si placet, item alia suppleri possunt. Diodorus Sic. iv. cap. 12. κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν. ad q. l. Wesselingius: "Dicuntur milites ταμιεύεσθαι, cum non omnes suas vires primo inpetu effundunt, sed eas, ut Seneca ait, *dispensant*. Dio Chrysostom. Orat. xi. p. 177. de Hectore cum Achille congresso: ἅτε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι. ubi Is. Casaub. vocis usum eleganter, sicuti et ad Sueton. Cæs. cap. xxxii. explicuit. Hoc qui negligunt, illis Joseph. B. J. iv. 1, 6. τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίευτον tribuit." SCHAEF.

* ΑΠΟΛΛΩΝ, *APOLLO.*

In Ἑκάεργος apud Poetas absolute posito. Plene est apud Homerum Iliad. A. v. 479. οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. In Ἑκηβόλος. Homer. Iliad. A. v. 96. Expresse vero Iliad. A. v. 14. Στέμμα δ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. In Ἀργυρότοξος. Homerus Iliad. A. v. 451. In Ἄναξ. Idem Iliad. A. v. 444. Quamquam hoc epitheton etiam de Jove solet usurpari. Homer. Il. A. 502. In Φοῖβος, quæ vox alias significat *purus, lucidus*. Homerus Il. A. v. 443. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Plene ibid. v. 457. Τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Unde Horatius in carm. sæcul. v. 1.

Phœbe, silvarumque potens Diana,
Lucidum cæli decus.

Notandum in ejusmodi epithetis, subaudiri semper Deos, quibus ista conveniunt, quibusque sunt indita. V. Clarkium ad Iliad. A. v. 43. SCHWEB.

* ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. *APOSTOLUS.*

Deest hoc nomen, aut eidem æquipollens μαθητὴς, in τοῖς ἕνδεκα. Marc. xvi. 14. Act. ii. 14. etc. ac in τοῖς δώδεκα Matth. xxvi. 14, 20, 47. 1 Cor. xv. 5. etc. Suppletur autem Matth. x. 1, 2. cap. xi. 1. cap. xxviii. 16. Act. i. 26. F. ST.

In ἕνδεκα. Actor. ii. 14. coll. Actor. i. 26. In δώδεκα. Matth. xxvi. 14. coll. cap. xx. 17. Schweb.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ, vel ΡΗΜΑ, *DICTUM.*

In τὸ τοῦ Βίαντος: τὸ τοῦ Σόλωνος etc. deest ἀπόφθεγμα, vel ῥῆμα. [Vid. infra ad Ῥῆμα. Schaef.]

* ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ, *ARGONAUTÆ.*

In οἱ πεντήκοντα apud Philostrat. Icon. lib. ii. 15. Cf. Hyginum Fab. xiv. Schweb.

ΑΡΓΥΡΙΟΝ, *ARGENTUM.*

Genitivus ἀργυρίου subauditur in ὠνεῖσθαι et πωλεῖν πολλοῦ, aut ὀλίγου, *emere* et *vendere magno*, aut *parvo*. Ælian. Var. Hist. x. 9. Ἐπεὶ δ' ἔφατο πωλεῖν αὐτὴν τὸν κάπηλον πολλοῦ. *Qui cum diceret cauponem eam magno* (pretio) *vendere*. Vel etiam τιμήματος, *pretio*, intelligere possis. Deest tamen adhuc in hac loquutione Præpositio ἀντὶ, ut in Ellipsi Præpositionum dicturi sumus[p].

* ΑΡΗΣ, *MARS.*

In Ἐνυάλιος, Ἀνδρειφόντης. Homerus Iliad. B. v. 651. In Βροτολοιγός. Oppianus lib. i. Cyneget. v. 29. Plene apud Homerum Iliad. E. v. 31. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ etc. Cf. Miscell. Obs. vol. viii. p. 68. Schweb.

* ΑΡΙΘΜΟΣ, *NUMERUS.*

In ἴσος, quando *totidem* significat. Thucydides lib. i. cap. 115. ὁμήρους ἔλαβεν τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας. Plene est apud Arrianum de expedit. Alex. lib. i. cap. 5. οἱ δὲ πολέμιοι σφαγιασάμενοι παῖδας τρεῖς καὶ κόρας ἴσας τὸν ἀριθμόν. Schweb.

* In ὁ δύο, ὁ τέσσαρα, ὁ δέκα, ἑκατὸν, ὁ χίλια, ὁ μύρια, sub. ἀριθμός. Vid. Scholiast. ad Lucian. t. i. p. 795. a. Plene Lucianus t. i. p. 777. ὡς αἱ δύο δυάδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν. Schaef.

ΑΡΜΑ, *CURRUS.*

Deest hoc Substantivum in voce τέθριππον, *quadriga*. Ælian. Var. Hist. i. 17. Τέθριππα μὲν ἐποίησαν, sc. ἅρματα. *Quadrigas quidem fecerunt.* Euripid. Phœniss. v. 155.

[p] Deest quoque in διεμπτικὸν, quando notat *pecuniam, quæ reip. pro venditis coriis solvitur.* Vide Harpocrationem. Τὸ διάφορον et τὰ διάφορα est *pecunia, quam usuræ loco accipimus:* nos vocamus *Interesse*. Hic in singulari numero subintellige ἀργύριον, in plurali etiam χρήματα. Aristoteles: Πλεονεξία περὶ τὰ συμβόλαια, παρὰ τὴν ἀξίαν αἱρουμένη τὸ διάφορον. *Avaritia circa contractus est, quæ plus, quam justum est, usuræ loco accipit.* Plura exempla congessit Duportus ad Theophrasti Charact. cap. x. p. 347. Schoettg. Διάφορον omnino *pecunia:* διάφορα i. q. χρήματα. Vid. Casaubonum ad Theophrasti Charact. p. 125. ed Fisch. Schaef.

Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
Ἀελίου.
Si intuens currus quadrijuges
Solis.

Item in πολεμιστήριον, (currus) *bellicus.* Scholiastes Aristoph. ad. Nub. p. 124. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ πολεμικὰ ἅρματα.

Item in ἐλαύνειν, quod nonnunquam absolute dicitur pro ἐλαύνειν ἅρμα, *agitare currum.* Ita plene dixit Lucian. in Bis Accusato p. 235. et Aristoph. Nub. v. 68:

Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν.

* In ἀναβάντα Actor. cap. viii. 31. coll. ver. 28. Callimachus hymn. in Dian. v. 141. ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις. Supplet etiam Homerus Iliad. Ψ. v. 531. ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. SCHWEB.

* ἉΡΜΟΝΙΑ, *HARMONIA.*

Aristoph. Equit. v. 985. Φασὶν αὐτὸν οἱ παῖδες τὴν δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν. *Nam pueri ferunt, eum lyram soli* (harmoniæ) *Doricæ aptasse.* Integra constructio est: πρὸς τὴν δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι τὴν λύραν. LEISN.

* ΑΡΟΤΡΟΝ, *ARATRUM.*

In γειοτόμον apud Suidam. Plene occurrit apud Apollonium Rhod. lib. i. SCHWEB.

ΑΡΤΟΣ, *PANIS.*

In πλακοῦς, [s. formâ solutâ πλακόεις. Theodoridas v. πλακόεντα—πίονα τυροφόρον. SCHAEF.] ναστὸς etc. nam ἄρτος πλακοῦς est *panis tenuis* et *latus* instar πλακὸς, *tabulæ:* et ἄρτος ναστὸς est *panis densus, solidus, constipatus.* Sic in τυρόεις deest apud Theocrit. Idyll. i. 58. καὶ τυρόεντα μέγαν. [ubi vid. Valckenarium. SCHAEF.] Sic in ἄζυμος, ἄζυμοι in N. T.[q].

* In ζυμίτης, [it. ζυμήεις. Hesychius: Ζυμήεις ἄρτος. Ἀθήνησι ζυμίτης ἄρτος οὕτως καλεῖται. SCHAEF.] σεμιδαλίτης, χονδρίτης, συγκομιστὸς, ἐσχαρίτης, ταβαρίτης, aliisque panum speciebus suppletur ἄρτος, quorum explicationem videre licet apud Athenæum lib. iii. cap. 25. et Pollucem lib. vi. cap. 7. Ἄρτον

[q] In ζυμιτὸς, *fermentatus.* Longus Pœmen. ii. p. 62. Καὶ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμιτοῦ μέρος. [Ζυμιτὸς non novi. In Longo p. 45. ed. Villois. (p. 50. ed. meæ) legitur ζυμήτου. recte, quod accentum spectat. Sed corrigere debebamus ζυμίτου, ut dudum monuerat Oudendorpius ad Thom. Mag. p. 903. b. SCHAEF.] *Atque ex pera proferens fermentati* (panis) *partem.* Supplet autem Athenæus lib. iv. teste ibidem Jungermanno. [Imo Xenophon, cujus locum Athenæus exscripsit, Anabas. vii. 3. 21. ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι. SCHAEF.] Item in ἐγκρυφίας, (panis) *subcineritius,* qui nimirum sub cinere occultatur. Numer. xi. 8. ἐποίουν ἐγκρυφίας. Ezech. iv. 12. καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Suppletur a Luciano, quem locum Budæus notavit. SCHOETTG.

τυρῶντα plene habet Athenæus l. c. [ex Sophrone pro τυροῦντα. Schaef.] Schweb.

* In ἀνάστατος, ὀρθοστάτης, de quibus vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 398. B. In πυραμοῦς, σησαμοῦς, de quibus idem ad Theocrit. i. v. 58. Plene poeta apud Hesychium: σησαμόεντ' ἄρτον. Schaef.

* ΑΡΧΑΙΟΝ, *SORS.*

In ἑκατοστὴ, *centesima*, deest μερὶς ἀρχαίου, ut sit *centesima pars sortis*, sc. usura. Leisn.

ΑΡΧΗ, *PRINCIPIUM.*

Quum dicitur ἀπὸ πρώτης, deest ἀρχῆς. Thucydid. lib. i. c. 77. ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀποθέμενοι τὸν νόμον. Dio Cass. p. 93. pariter: ἀπὸ πρώτης. et lib. lxiii. p. 268. κατὰ πρώτας, sc. ἀρχάς. [Strato lxvi. ἢν ἀπὸ πρώτης φράζεο, πῶς ἔσται—καὶ μονίμη. Sic interpunge et ἀπὸ πρώτης verte *nunc statim, primum, ante omnia.* Schaef.] Sic ἐκ νέας. Herodot. lib. i. cap. 60. αὖθις ἐκ νέης ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐστασίασαν, *rursus de novo seditiones moverunt adversus se invicem.* Addit ἀρχῆς Plutarch. de Solert. Anim. p. 959. ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς. Potest etiam suppleri per vocem κρηπῖδος vel καταβολῆς, quam vide.

* Epictet. Enchir. cap. xxvi. τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις. Schweb. Vid. Abresch. Lect. Aristæn. p. 98. Valckenar. et Wesseling. ad Herodot. p. 74. Ceterum de his similibusque juvat addere Musgravii notam ad Sophoclis Antig. v. 1006. " δι' ὀρθῆς. Qui de ellipsibus scribunt Grammatici, in his et similibus locutionibus hærere solent, quænam vox reticeatur, quærentes. Ego nullam hic ellipsin esse arbitror, sed tantum enallagen generis, posito sc. δι' ὀρθῆς pro δι' ὀρθοῦ: nisi verius sit, antiquos utroque genere in hujusmodi phrasibus sine ullo discrimine usos esse. Exempla sint ἐκ μὲν ἰθείης Herodot. iii. 127. ἐκ ταύτης iv. 43. [*illinc.* Possis referre ad Αἴγυπτοι, quod præcessit: sed non opus. Sic Diodorus Sic. xvii. cap. 95. in. ἐπὶ ταύτης, *ibi*: ubi nihil præcessit, ad quod recte referatur. Schaef.] τὴν ὁμοίην iv. 119. ἐξ ὑστέρης v. 106. ἐκ νέης v. 116. ἐκ καινῆς Aristid. t. i. p. 84. Thucyd. iii. 92. ἀπὸ πρώτης Thucyd. i. 77. διὰ κενῆς Eurip. Troad. 759." Schaef.

ΑΡΧΗ, *IMPERIUM.*

Accusativus ἀρχὴν eleganter omittitur in verbo κατέχειν, *tenere.* Ælian. Var. Hist. xii. 8. Ἐπώμνυεν οὖν, εἰ κατάσχοι etc. *juravit igitur, si* (rerum) *potiretur*, cet. Paullo post plenius: κατασχὼν οὖν τὴν ἀρχήν. Dionys. Halic. lib. i. p. 2.—Χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, sc. τὴν ἀρχὴν, *non diu tenuit* (imperium.) Dionys. Halic. lib. viii. p. 554. ἐξεληλάσθαι τῆς πόλεως αἰτιώμενοι βίᾳ πρὸς τοῦ τότε κατέχοντος κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἡγεμόνος. ad quem locum Sylburg. recte notavit, κατέχοντος absolute positum

pro τὴν ἀρχὴν κατέχοντος. Et sic forte illud, quod est 2 Thessal. ii. 7. ὁ κατέχων ἄρτι, posset sumi, *qui nunc tenet* (imperium.) Vide, quæ in Diatrib. ad eum locum diximus[r]. [Prævideo fore, qui huc referant locutionem minus obviam, κατέχειν τινὸς, *potiri aliqua re, tenere aliquid:* de qua vid. egregiam notam Schweighæuseri ad Appianum p. 120. sq. Hos ego non imiter. Obiter tuebor vulgatam lectionem in Polyæno, i. 21, 1. ἀδεῶς εἰσήλασε (Πεισίστρατος,) καὶ τῆς τυραννίδος τῶν Ἀθηναίων κατέσχεν. Ad hæc Wyttenbachius Animadvers. in Plutarch. de S. N. V. p. 62. "Aut legendum τὴν τυραννίδα, aut var. lect. ἐκράτησε recipienda." Non assentior. SCHAEF.]

* In παραγγέλλειν, quando *ambire munus* significat, subauditur ἀρχὴν, vel εἰς ἀρχὴν. Plene habet Dionysius Hal. lib. viii. p. 553. παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν ἐκέλευσεν. In στεφανοῦσθαι τὴν τῶν ὅπλων, s. ἀρχὴν. Philostratus lib. ii. de vit. Sophist. p. 596. στεφανουμένους τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων. Unde idem lib. ii. p. 613. τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν. qui pro ἀρχὴν alibi etiam supplet λειτουργίαν. SCHWEB.

* ΑΡΧΟΝΤΕΣ, *PRINCIPES, MAGISTRATUS.*

In πᾶσι. Roman. cap. xiii. 7. Vid. cl. Wolfii cur. philol. ad h. l. SCHWEB.

* ΑΣΘΕΝΗΣ, *ÆGROTUS, INFIRMUS.*

In κατακεῖσθαι, cum de *ægrotis decumbentibus* sumitur. Vid. Marci i. 30. coll. Joann. v. 3. Eodem modo τὸ *cubare* et *jacere* apud Latinos absolute sæpe ponuntur, suppressa voce *æger*. Horatius lib. i. sat. ix. 18. *Trans Tiberim longe cubat is.* Idem lib. ii. sat. iii. 289. Plene habet Suetonius Aug. cap. lxxii. *Æger autem in domo Mæcenatis cubabat.* SCHWEB.

* ΑΣΙΑ.

Omissum videmus in ἤπειρος, in Isocratis paneg. p. 182. ὅπως ὡς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν, *ut primo quoque tempore bellum hinc in continentem,* scilicet Asiam, *transferamus:* Vide etiam orat. Philip. p. 242. 244. et in Archid. p. 286. 310. Eadem ellipsis obtinet apud Eunapium, ubi in Maximo Asiam proconsularem describit: Αὐτὴ δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἀλιτενὲς ἐπέχουσα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον ἄχρι Καρίας ἀποτέμνεται. *Ea vero inde a Pergamo maritimam oram complexa in continentem* Asiam, *Cariam tenus decurrit.* Adde Agathemer. geogr. lib. ii. cap. 6. p. 49, 50, 51, 52. et Ælian.

[r] Herodian. iv. 2. §. 8. ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται. Subaudi ἀρχήν. Plene Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. LEISN.

* Item subaudiendum in κρατεῖν τοῦ πλήθους. Isocrates ad Nic. i. Εἰ δέ τις κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετῆς προτρέψειαν, pro κρατοῦντας τὴν ἀρχὴν τοῦ πλήθους. BERNH.

V. H. viii. 5. Plene sæpius Dio Cassius ἤπειρον Ἀσίαν dixit, e. g. lib. xxxvii. p. 38. xlviii. 371. Τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ adpellat Herodianus ii. 8, 13. additque Ἀσίαν καλουμένην iv. 3, 12. Conf. Spanhemi orb. Rom. p. 331. sq. edit. Londin. F. St.

* ΑΣΙΑΝΟΣ.

Iterum subaudiendum in oratione Isocratis p. 188. εἰ τὸν μὲν πόλεμον τὸν νῦν ὄντα περὶ ἡμᾶς πρὸς τοὺς ἠπειρώτας ποιησαίμεθα, τὴν δ' εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν. *Si bellum, quod modo nos urget, in continentem habitantes* Asianos *converterimus, et Asianorum opes in Europam transtulerimus.* F. St.

ᾌΣΜΑ, *CANTICUM.*

In ἐνδοτικὸν, *incentivum*ˢ, κελευστικὸν, *hortatorium*, ἐγερτήριον, *classicum*. [Μέλος supplet Ælianus Var. Hist. ii. 44. τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. Postremum vocabulum Lexicis accedat. Schaef.] Plene dixit Artemidor. Oneirocrit. ii. p. 153. Ἆσμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα. *Cantilena incentiva et hortatoria ad opera*. Non intellexit Interpres ibi, quid sit ἐνδοτικὸν, cum vertit, *remissa*ᵗ.

* Ἐπινίκια ᾄσματα plene habet Maximus Tyr. Orat. xviii. p. 209. Plura exempla vide sis apud Pollucem lib. iv. cap. 7. in quibus interdum μέλη, vel ἔπη expressa habentur. Schweb.

ΑΣΠΙΣ, *CLYPEUS.*

In Βοείη, *bubula*, Anacreon Od. xiv. Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,

ˢ Ἐνδόσιμον eadem significatione occurrit apud Leonem Imp. Serm. de resurrectione Christi p. 315. [Plutarchus Mor. t. i. p. 266. ὥσπερ ἐνδόσιμον εἰς παρρησίαν ἐστί. p. 277. ὥσπερ ἐνδόσιμον ἔχει πρὸς τὰ μείζονα τῶν ἁμαρτημάτων. Longe diverso sensu p. 515. ἐνδόσιμα τῇ σύψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα. quod cur Wyttenbachio, ut nimis infrequens, displicuerit, parum intelligo. Compara Dionys. Halic. Art. Rhet. p. 320. ubi ἐνδόσιμα et εὐδιάλυτα junguntur. Schaef.] Sic ἐπιλήνιον, *carmen, quod in torculari vindemiæ tempore cantatur*. Oppianus Cyneg. i. 127.

> Καὶ βότρυς ἠμείβων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει.
>
> *Et botrus vitium premens præ gaudio torculariam* (cantionem) *canit.*

Anacr. etiam ἐπιληνίους ὕμνους dixit Oda l. Schoettg. Subaudias etiam μέλος, quod addit Athenæus t. ii. p. 267. πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες μέλος ἐπιλήνιον. Schaef.

* Deest etiam ᾆσμα in Περσικὸν, *Persica cantilena*, Aristoph. Thesmoph. v. 186. et in σκολιὸν, Aristoph. Acharn. v. 531. Leisn.

ᵗ * Deest etiam in παρακλαυσίθυρον, h. e *carmen, quod amantes præ foribus amicarum canere solebant, intromitti ab illis cupientes*, quale legitur apud Theocr. Idyll. iii. Plaut. Curcul. i. 2, 60. Propert. i. 16, 17. Tibull. i. 2, 9. Ovid. Amor. i. 6. [Hæc Leisnerus exscripsit (furatum esse paullo durior dicat) ex nota Kusteri ad Aristophan. Eccles. v. 954. Plutarchus Mor. t. iv. p. 20. κωμάζειν ἐπὶ θύρας, ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον. Schaef.] Item in ἐπινίκια, [Ammonius p. 97. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων. Schaef.] in Πριάπεια et ἰθυφάλλια apud Dionys. de Struct. sect. iv. i. e. *ludicra carmina in honorem Priapi, fracta et mollia, nec ad majestatem carminis heroici assurgentia*. Denique in Σωτάδεια apud eundem sect. iv. i. e. *versus, a Sotade Cretensi, fœdissimo poeta, nomen habentes*, qui, ut Strabo auctor est, ἦρξε πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν. Leisn.

et inferius: Μάτην δ' ἔχω βοείην. Plene Apollon. lib. iv. ver. 200.
———————— τοὶ δὲ βοείας
Ἀσπίδας.
Sic in ταυρείη. Homer. Iliad. Π. v. 621. plene dixit ἀσπίδι ταυρείῃ.

* Item in Laconica Spartanarum matrum adclamatione, qua filios in bellum ituros prosecutæ fuerunt, quamque refert Plutarchus in apophthegm. Lac. p. 241. ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Vel, uti legitur apud Aristænet. lib. ii. ep. 17. ἢ ταύτην, ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Vid. Κομίζω. Schweb.

ΑΣΤΗΡ, *STELLA.*

In ὁ διάττων, *transiliens*. Plut. in Non suav. posse vivi sec. Epic. p. 1087. ὥσπερ οἱ διάττοντες, sc. ἀςέρες. [Plene Suidas t. i. p. 569. Διατρέχοντες. οἱ διάττοντες ἀςέρες. οἱ ἀποσπινθηρίζοντες. Schaef[u].]

* Sic etiam Alcinous de doctrin. Platon. p. 37. φωσφόρος ἀστήρ. Athenagoras Legat. pro Christian. c. xxi. Τούς τε πλανήτας καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Idem. c. xiii. Τῇ διαθέσει τῶν τε ἐν τῷ λοξῷ κύκλῳ, καὶ τῶν περὶ τὸν ἄρκτον. In οἱ διαΐσσοντες apud Clementem Alexandr. p. 64. C. Schweb.

* ΑΣΤΡΑ, *ASTRA.*

In τὰ οὐράνια. Artemidorus i. 28. p. 26. et i. 83. p. 77. τοῖς τὰ οὐράνια διασκεπτομένοις, *qui cœlestium* (astrorum) *contemplatione tenentur*. Schoettg.

* ΑΥΓΗ, *SPLENDOR.*

Hesychius: Αὐγη ἡ σκοτία κατ' ἔλλειψιν αὐγῆς λέγεται. Leisn.

* ΑΥΛΑΙΑ.

Αὐλαία vel αὐλαῖον malo subaudire, quam ἱστίον, in hoc Athenæi loco lib. v. c. 9. ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα πηχῶν βύσσινον ἔχων ἱστίον, ἁλουργεῖ παρασείρῳ κεκοσμημένον. Certe idem auctor paullo ante dixerat αὐλαῖαι κατὰ τὸν ἀνάπλουν ἁλουργεῖς ἐνεπετάννυντο. *Adverso flumine cum navigabatur*, aulæa *expandebantur purpurea*. Præterea ἱστίον a παρασείρῳ manifeste distinguitur. Ceterum conf. b. Elsneri schediasm. crit. p. 91. et seq. F. St.

[u] Item in ὁ κομήτης, [Plene Diodorus Siculus i. c. 81. κομήτων ἀστέρων ἐπιτολάς. Schaef.] πλανήτης, *cometa*, *planeta*. Πλανῆται ἀστέρες occurrunt bis apud Geminum in Elementis Astronomiæ, et apud Clementem Alexandr. in Protreptico[x]. Schoettg.

* Et Epist. Judæ v. 13. Ἀστέρες πλανῆται. Deest etiam in Σείριος, quod poterat proprium videri stellæ hujus nomen. Sed plene dixit Hesiod. ἔργ. ii. Δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ etc. Bernh.

[x] In Φωσφόρος. item in Ἑωσφόρος. Hesychius. Plene apud Aristophan. Ran. v. 346. est φωσφόρος ἀστήρ. Leisn.

*** ΑΥΛΗ, *AULA*.**

Id nominis interdum subaudiendum post βασιλικῇ. Plene effatus est Chrysost. Orat. ὅτι τὸν ἑαυτὸν μὴ p. 106. Καθάπερ ἐν δεσμωτηρίῳ ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς ἐναπειλημμένοι. Bernh.

* In βασίλειος plenam habet formam Herodianus l. v. c. 4. Ἐν τῇ βασιλείῳ διέτριψεν αὐλῇ. Schweb.

*** ΑΥΛΟΣ, *TIBIA*.**

Aristophanes Acharn. v. 862.

Ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
Τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.
At vos, qui adestis, Thebani tibicines,
Agite osseis inflate podicem canis.

Ubi Scholiastes: τοῖς ὀστίνοις, λείπει τὸ, αὐλοῖς. Ὀστίνοις δὲ ἔφη, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστῶν κατεσκεύαζον τοὺς αὐλούς. Vid. Hesych. voc. Κάκτος. Leisn. Vid. Kusterum ad illum Aristophanis locum. Schaef.

ΑΥΡΑ, *AURA*.

In ἡ πνέουσα, spirans, ut Luc. Act. xxvii. 40. Καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, sc. αὔρᾳ. *Et levato artemone secundum* (auræ) *flatum.* [Lucianus t. i. p. 769. ἣν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτόν. Verissime correxerunt πνεούσῃ. Legitur ibidem paullo post: εἰς Κόρινθον. Al. Κόρινθόνδε. bene. Ceterum vid. supra v. Ἄνεμοι. Schaef.]

*** ΑΥΤΟΣ, *ILLE, IS*.**

Sæpe omittitur, dum a pronomine relativo absorbetur. Joann. vi. 29. Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς (αὐτὸν) ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος. *Hoc est opus Dei, ut credatis in* (eum), *quem misit ille.* Auctor Demonstrationis chronographicæ in Fascic. CP. Combefisii p. 11. Πολλὰ γὰρ ἡμῖν ἐμελήθη περὶ τοῦ ἐρευνῆσαι ἀκριβῶς (αὐτὰ) περὶ ὧν παρεκάλεσας. *Magna enim nobis cura fuit, ut in* (ea) *diligenter inquireremus, de quibus rogaveras*. Schoettg.

Sunt, qui ἀσύνδετον orationem admittant in hoc Thucydidis loco vii. 57. Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. *Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condiderant, non a suis coloniis starent, sed contra suos colonos ultro mercede allecti militarent.* Ubi ipse Scholiastes τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσαι poni vult. Sed Thucydidem haud dubie rectius explicant, qui supplendum accusativum αὐτοὺς putant, quia Thucydidis [omninoque hellenismis. cujus syntaxeos plurima exempla excitare possem, si necesse videretur. Schaef.] hic mos est, ut dativo jungat accusativum participii sequente infinitivo. Quam in rem plures locos a Dukero vide allatos. Conf. Thucyd. iv. 2. et iv. 30. ubi enallage ista casuum, quam Scholiastes comminiscitur, facile carebimus, si ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admittemus. Verbum στηρίζω apud Thucyd. ii. 49. et Homer. Ὀδ. M. 434. pro *consistere, hærere, stare*. Gatakerus passive vel reciproce sumi scribit: Stephanus autem in Thesauro neutraliter: sed neutrum ut statuatur opus est, si apud Thucyd. expleamus suppressum accusativum ἑαυτὸν, apud Homerum ἐμαυτὸν etc. Accusativus pronominis αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, deest etiam in

* Est hæc perquam familiaris Ellipsis. Sic Matth. xxi. 7. ἐπεκάθισαν (αὐτὸν) ἐπάνω αὐτῶν. Actor. xiii. 27. κρίναντες (αὐτὸν), ἐπλήρωσαν. Homerus Iliad. I. 349. Ἐν δὲ (αὐτῇ) σκόλοπας κατέπηξεν. Idem I. 361. Ἐν δὲ (αὐταῖς) ἄνδρας etc. [Sic inprimis Iones. Vid. Ernest. ad Callim. h. in Jov. v. 84. Ruhnken. Epist. Crit. p. 236. Neque tamen hi soli. Menander fragm. Sicyon. de quo Toupius Emendat. in Suid. t. ii. p. 304. Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες. SCHAEF.] Romani quoque Græcos secuti, persæpe Pronomen *ille* omittunt. Cicero ad div. lib. v. ep. 1. *Nunc video illum circumventum, me desertum* (ab illis) *a quibus minime conveniebat.* Horatius lib. i. od. xxxi. 9. *Premant Calena falce* (illi), *quibus debit Fortuna, vitem.* Idem lib. iv. od. iv. 51. *Sectamur ultro* (eos), *quos opimus* etc. SCHWEB.

illis locutionibus παῦε μάχης, παῦσε δὲ χάρμης, apud Hesiodum et Homerum. [De his parum caute Heynius ad Il. ix. ver. 260. Vid. interpretes ad Homer. hymn. in Cerer. v. 351: Epigr. adesp. dclxi. λῆγε γόων, καὶ παῦε, πόσις. Παῦε item vox celeustæ, de qua vid. L. Bos. Observat. Miscell. p. 22. SCHAEF.] Quum præpositio Σὺν absolute ponitur, subaudi αὐτοῖς, vel αὐταῖς, e. g. apud Dionys. Perieg. v. 843. [it. Euripid. Hercul. fur. v. 787. ed. Musgr. Aristo Epigr. i. ver. 7. Vid. Abresch. Lect. Aristæn. p. 225. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 969. ad Iphig. Taur. v. 1425. SCHAEF.] LEISN.

* Luc xii. 36. Ἐλθόντος καὶ κρούσαντος, sc. αὐτοῦ. Conf. infra voc. ἰκῦνος. MICH. Frequentissima hæc ellipsis in tali usu genitivi participiorum. Herodotus viii. c. 69. in. Ταῦτα λεγούσης. c. 94. Ταῦτα λεγόντων c. 90. in. ὡς προδόντων [a]. Xenophon Anab. vii. 7, 15. Ἐλθόντων δ' ἔλεξε Χαρμῖνος. ubi nollem hanc ellipsin nuper habitam esse pro atticismo. In Phanoclis Eleg. v. 6. scribendum: θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν. Structura autem verborum, cujus ratio Summos Duumviros fefellit, hæc est: μελιδῶνες ἔτρυχον αὐτὸν, δερκομένου αὐτοῦ [b]. Qua constructione ne quis offendatur, sciat, sic Græcos sæpius solere. Xenophon Anab. v. 2. 24. Μαχομένων δ' αὐτῶν καὶ ἀπορουμένων, θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσιν. ubi αὐτοῖς Schneiderum videtur offendisse: injuriâ. Diodorus Sic. Eclog. t. ii, p. 506. 64. Πολιορκουμένων δὲ αὐτῶν, ἦλθεν αὐτοῖς βοήθεια. In talibus pronomen utrinque passim abest. Pausanias p. 316. Παραιτουμένου τι, οὕτω στρατηγὸν αὐτοκράτορα εἵλοντο. ubi cave παραιτούμενον legas. SCHAEF.

[a] Euripides Alcest. v. 86. sq.

Κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ χερῶν κτύπον
Κατὰ στέγας, ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;

Laborat metrum in versu altero. Scribendumne ἢ γῆρυν? Sed præstat, opinor, corrigere ἢ θρῆνον. Hesychius: Θρῆνος, γόος. Sic in Phœniss. v. 1649. Pors. (1629. Valck.) confusa θρῆνος et γόος. SCHAEF.

[b] Eadem ratione explicanda hæc. Hom. Il. xvi. ver. 531.

ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς, εὐξαμένοιο.

Od. ix. ver. 256. sq.

——ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Apollonius Rhod. iii. v. 1009. sq.

——————ἰχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς,
αἴνῳ ἀειρομένης,————

iv. ver. 169. sq.

——————ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει, δερκομένης καλὸν σέλας·——

ut Brunckius perite edidit. Herodotus i. c. 3. τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι Μηδείης τὴν ἁρπαγήν. SCHAEF.

* ΑΥΤΟΥ vel ΕΑΥΤΟΥ.

Multa quidem omissi hujus Pronominis exempla Bosius, Leisnerus et Bernholdus suppeditant. Neglectam autem video ellipsin possessivi, cujus, utut frequentissima sit, exempla tamen vel in adolescentum gratiam addenda erant. Vide ergo Matth. x. 37. xix. 29. Luc. xii. 53. 1 Cor. vii. 7. etc. In novo testamento hujus, ut aliorum pronominum possessivorum, ellipsis præcipue obtinet ad ἀδελφὸς, ἀδελφὴ, ἀνὴρ, γυνὴ, υἱὸς, et alia quædam, ad quæ orientales versiones pronomen supplere disces ex cel. I. B. Michaelis Tract. crit. de var. lect. N. T. p. 58. Sic Diodorus Sic. l. i. p. 16. κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρὸς, scil. αὐτῆς. Marmor apud Smithum p. 59. υἱῷ Ζωσίμῳ καὶ ἑαυτῇ καὶ Κορνηλίῳ Εὐτυχιανῷ ἀνδρί. Plene p. 18. καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. Hesiodus Theogon. 338. φίλου διὰ μήδεα πατρὸς, et 474. εἰ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον. Dubia interdum res est, omissumne censeri debeat, nec ne: v. c. Actor. i. 14. Cæterum in Dativo etiam casu omittitur ἑαυτοῖς in προσέχειν. Matth. vii. 15. F. Sr.

* ΑΥΤΟΣ.

Relativi hujus ad possessionem indicandam adhibiti eadem est ratio. Ælianus xii. 47. ὕστερον δὲ τὴν γυναῖκα (αὐτοῦ) ἀκούσαν δορυφόρῳ. Phocylidis sententia est: Τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον, ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι. Adde Joh. ix. 8. Matth. xiii. 10. 36. xv. 6. Dubium est 1 Tim. iii. 11. Nec prætermittendus est omissi hujus pronominis usus, quem euphonia invexit. Sicut enim innumeris in locis idem casus a duobus verbis ex diversa plane regula eum admittentibus pendet, atque aut post prius supplendus, aut post posterius de novo est repetendus: ita inprimis in Pronominis relativi αὐτὸς structura id obtinet. Ubi bis in eodem casu illud ponendum esset, semel tantum exprimitur[c], sed ita, ut a duobus verbis, utut vel diversissima ex regula eundem casum adsciscentibus, simul regatur. Regulæ hujus syntacticæ manifesta exempla habes, e. g. Matth. xi. 8. xxvii. 2. Joh. iii. 32. Act. i. 3. x. 27. xvii. 21. 27. 1 Tim. i. 12. iv. 11. Ad eam vero si, quod facile fuisset, attendissent interpretes, non tantopere eos structura Lucæ exercuisset, Act. i. 4. συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Vide, quæ præter auctores a Wolfio ad h. l. laudatos disserunt Jo. Casp. Santoroccus in diss. x. ad Act. Ap. et Zornius Opusc. Sacr. t. ii. p. 4. 5.

[c] Idem tenendum etiam ibi, ubi verba illa duo casus regunt diversos. Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 912. οἵ τε ἱππεῖς τοῖς ἐκ τῆς Φιδήνης λοχῶσι περιτυχόντες, τρέπουσιν εἰς φυγὴν, κ. τ. λ. sub. αὐτούς. "Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referuntur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso." Porson. ad Euripid. Med. v. 734. ubi v. exempla. Sic et in Latina lingua. Vid. quæ ad Plinii Panegyr. lxxxvi. 3. monuimus. SCHAEF.

sqq. Certe, sive *συναλιζόμενος* (quod omnino synonymum est verbi *συνελθόντες* v. 6.) reddes *conveniens*, sive *congregatus*, quod eodem redit, nec *αὐτοὺς*, nec *μετ' αὐτῶν* suppleas, necesse est, sed *αὐτοῖς*, quod post *παρήγγειλεν* adest. Id enim ab utroque verbo pendet: a priore, ob compositionem cum præpositione *σὺν*, aut communem verbi passivi usum; a posteriore vero tanquam a verbo jubendi. Plene igitur reddes: *et congregatus cum illis præcepit illis:* plane ut Joh. xx. 22. *ἐφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς*, *adflavit illos, et dixit illis*. Ita apud Libanium Ep. 382. est: *κινοῦντος δὲ*, scil. *αὐτοῦ*, *εἰ μὴ προσέχεις*. F. St.

* ΑΥΧΗΝ, *CERVIX*.

In *ἀνακλᾷν*. Athenæus l. xiii. p. 603. *ὡς—καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα*, s. *τὸν αὐχένα*. Homerus Iliad. A. v. 459. *Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα*. ubi schol. Gr. *τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου*. Plene est apud Aristænet. l. i. ep. 16. *ἀνέκλασε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα*. [ad q. l. Abresch. Lect. p. 107. " De vi et usu verbi *ἀνακλᾷν* adi Cl. Dukerum ad Thuc. vii. cap. 25. et Gronov. lib. iv. Observ. cap. xxii." Schaef.] Lucian. t. iii. p. 284. *ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς*. Pro *αὐχὴν* Alciphron habet etiam *δέρη*. l. i. ep. xxviii. *ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι*. v. Berglerum ad h. l. cui hæc grati debemus. Schweb. [quem vide etiam in Præfat.]

B.

ΒΑΔΙΣΙΣ, *INCESSUS*, vel *GRESSUS*.

Genitivus vocis *βάδισις* intelligi potest in *διὰ ταχείας*, quod est apud Philon. in Flacc. p. 967. ['Ἐκ *ταχείας* habet Sophocles Trachin. 395. *ὡς ἐκ ταχείας——ᾄσσεις*. ubi Musgravius; " Est pro *ἐκ ταχέος*. Vide annotata ad Antig. 1006. quibus adde *ἐξ ἑκουσίας* hujus Fab. 740." Similia Erfurdtius. Schaef.] Accusativus vocis ejusdem una cum præpositione *κατὰ* subauditur in *τὴν ταχίστην*, quod breviter et elliptice dicitur pro *κατὰ τὴν ταχίστην βάδισιν*, *celeri gressu*. Sic Ælian. Var. Hist. i. 32. *Οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες*. *Illi vero quum celerrimo accurrissent* (gressu.) [Xenophon Memor. i. 2, 23. *τὴν ταχίστην ἑαυταῖς τε καὶ τῷ σώματι χαρίζεσθαι*. Sic Xenophon sæpius. Plutarchus Mor. t. i. p. 46. *καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι, τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν*. In Codicibus passim scriptum reperias *τηνταχίστην*. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 498. a. Schaef.] Comicus in Pluto p. 37. per figuram *ἓν διὰ δυοῖν*, *τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει*, *incessu et celeritate*, dixit pro, *τῇ βαδίσει ταχινῇ*, *incessu celeri*. Vel, si mavis, intellige vocem *ὁδόν*. *Ταχεῖαν ὁδὸν* dixit Dionysius Halic. l. viii. p. 506. [Xenophon Anab. i. 2, 20. *'Εντεῦθεν ὁ Κῦρος τὴν Κίλισσαν εἰς Κιλικίαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδόν*. Schaef.]

* ΒΑΚΤΗΡΙΑ, *BACULUS.*

In ἡ καμπύλη, (baculus) *retortus*. Alciphr. epist. iii. 3. p. 280. et iii. 43. p. 368. Schoettg.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, *REGNUM.*

Pausan. Messen. p. 305. πέμπτῳ δὲ ἔτει τῆς 'Αριστοδήμου, sc. βασιλείας. [Hoc nomen excidisse putat Kuhnius: cui vix repugnem. Ibidem p. 315. fin. Λεωτυχίδης δὲ μετὰ Δημαράτου βασιλεῦσαι φαίνεται τοῦ 'Αρίστωνος. ubi non probo rationem Sylburgii: "Subaud. τὴν βασιλείαν, ut supra c. 11. πέμπτῳ ἔτει τῆς 'Αριστοδήμου." Pausanias saltem μετὰ τὴν Δ. scripsisset. Sed corrigendum μετὰ Δημάρατον—τὸν 'Αρ. quod etiam Facio placet. Schaef.]

* In μεθιστάνειν sub. ἀπὸ τῆς βασιλείας: qua notione occurrit apud Polybium lib. ii. 41. et 47. Actor. c. xiii. v. 22. coll. Wolf. ad h. l. Porro in ἐκδέχεσθαι, quoties absolute ponitur. Sic Herodot. l. i. c. 16. 'Εξεδέξατο Σαδυάττης καὶ ἐβασίλευσεν. Plene idem habet l. i. c. 25. 'Εξεδέξατο βασιλείαν Κροῖσος. Schweb. Aliter Dionys. Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 934. Παρὰ δὲ τούτων τῶν ἀνδρῶν ἐκδέχονται τὴν ὕπατον ἀρχὴν κ. τ. λ. Schaef.

* ΒΑΣΙΛΕΥΣ, *REX*, vel *IMPERATOR.*

In nominibus Regum vel Imperatorum. Auctor demonstrationis chronogr. p. 2. Τὰ τείχη τὰ πρὸς θάλασσαν ἀνακαινίζονται ἐπὶ Τιβερίου 'Αψιμάρου, scil. βασιλέως ὄντος. *Muri maritimi instaurantur Tiberio Apsimaro* (Imperatore.) Sic p. 7. 'Αρδαβούριος στρατηγὸς ἐπί Λέοντος τοῦ πάνυ. Integre occurrit p. 22. ἐπὶ 'Αναστασίου βασιλέως. Et in prologo Siracidæ: ἐπὶ τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως. Schoettg.

Sic etiam Herodotus l. ii. c. 137. 'Επὶ Σεσώστριος βασιλέος. Pro Substantivo βασιλέως idem sæpius habet participium βασιλεύοντος. l. i. c. 65. ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντος. vel etiam τυραννεύοντος. l. i. c. 15. 'Επὶ τούτου τε τυραννεύοντος. Schweb.

Chariton p. 119. extr. παρὰ τοῦ Αἰγυπτίων. s. βασιλέως. Vid. Dorvill. ad h. l. p. 610. Sic Schol. ad Lucian. t. i. p. 530. a. Κύρου τοῦ Περσῶν. ubi vid. T. H. Schaef.

* ΒΕΒΗΚΩΣ.

Vid. infra ad v. 'Εστώς. Schaef.

* ΒΕΛΟΣ, *TELUM.*

In βάλλειν absolute posito apud Onosandrum c. xvii. quam ellipsin in alia phrasi exprimit ἐκτοξεύειν τὰ βέλη. In ἱέναι. Homerus Iliad. P. v. 515. Sophocl. Aj. v. 154. In ἀφεῖναι. Themistius Orat. i. p. 16. Possit etiam in ejusmodi pro contextus ratione ἔγχος, vel ἀκόντιον subaudiri, quas voces sæpe expressas invenimus. Schweb.

* ΒΗΜΑ, *GRESSUS, PASSUS.*

In ἴσα, μεγάλα, ἁβρὰ βαίνειν, s. κατὰ βήματα. Homerus Iliad. Γ. v. 22. μακρὰ βιβῶντα. Plene apud Xenophont. K. Π. lib. vii. 5, 3. ὀλίγα βήματα προϊόντες. In ἐν ἴσῳ. Xenophon K. A. lib. i. 8, 8. ἐν ἴσῳ (βήματι) καὶ βραδέως προσῄεσαν. SCHWEB.

Βῆμα post verbum βαίνω ante adjectiva pluralia neutra; ut, μεγάλα βαίνειν, de incessu superbo; ἁβρὰ βαίνειν, de molli; et ἴσα βαίνειν, de æquali. Scapula sub βαίνω. MICH.

Euripides Troad. v. 826. sq. ed. Musgr. ὦ χρυσέαις Ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων. ubi vereor ne argutiam captaverit Hemsterhusius ad Lucian. t. i. p. 211. b. Similis locus ejusdem fabulæ v. 510. Ἄγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα. Hesychius: Ἁβρὰ βαίνων· τρυφερόβιος. SCHAEF.

* ΒΙΒΛΙΟΝ.

Æque ac βίβλος omissum videas in numeris. Sic Steph. Byz. in v. Ἄρειος πάγος scribit ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐννάτῳ. mox vero ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ βιβλίῳ. Vide etiam v. Ἀρκὰς, Ἄρκη, κ. λ. Sic et Athenæus l. ix. p. 392. Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. F. ST.

In variis adjectivis absolute positis subauditur v. βιβλίον vel βιβλία. E. g. in χρονικὰ, τακτικὰ, στρατηγικὰ, ἁλιευτικὰ, κυνηγετικὰ, χρυσοποιϊκὰ, πολιτικὰ, βουκολικὰ, γεωργικὰ, θηριακὰ, ἰξευτικὰ, ἀλεξιφάρμακα, etc. Στρατηγικὰ βιβλία habet Ælianus Tact. c. i. In citationibus quoque scriptorum vel βίβλος, vel βιβλίον commode potest subaudiri, prouti Articulus vel in neutro genere, ἐν τῷ, vel in feminino genere, ἐν τῇ, positus reperitur. V. Harpocration in v. Νίκη Ἀθηνᾶ. Possit in ejusmodi etiam subaudiri συγγράμματα, ᾄσματα, ἔπη, παραγγέλματα, prouti contextui vel materiæ est convenientius. Quod enim Grammaticorum quidam negant subaudiri posse τὸ βιβλία, facile confutare potest locus Æliani paullo ante allatus. SCHWEB.

ΒΙΒΛΟΣ, *LIBER.*

Ellipsis vocis βίβλος frequens est. E. g. ἐν τῇ πρώτῃ, δευτέρᾳ, τρίτῃ etc. sc. βίβλῳ. Laert. x. 11. Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς Ἐπιδρομῆς φησί. *Diocles tertio* (libro) *brevis Pertractationis dicit*[a]. [Stephanus Byz. v. Ἀσβύστα: Καλλίμαχος Αἰτίων

[a] Item in ἡ πεντάπτυχος, [it. ἑπτάπτυχος. Sed in his rectius subaudias σύνταξις; nam ipsum nomen πτύχος librum significat. Mœris p. 371. Τῶχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς. τὸ δὲ βιβλίον λέγουσιν Ἕλληνες. SCHAEF.] et aliis talibus[b]. SCHOETTG.

[b] In titulo libri Epicteti Ἐγχειρίδιον subauditur βιβλίον, aut πινακίδιον, aut simile. Nam Ἐγχειρίδιον vocatur, quicquid ad manum est, et in usum promptum et obvium. Ut ἐγχειρίδια dicuntur instrumenta quævis, [Ammonius p. 112. Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον. SCHAEF.] et vasa, quæ parata et ad manum semper sunt; utque ἐγχειρίδια dicuntur pugiones, qui militibus ad manum semper sunt: ita ἐγχειρίδιον

πρώτῃ. Frustra Bentleius ad Fragm. Callim. xiii. corrigit πρώτῳ. SCHAEF.]

* Ad verbum ἐντυγχάνειν, ubi *legere* significat. Qui quidem vocis usus paullo est rarior. Usurpavit tamen Georgius Lascharius in epigrammate in SS. Libros, quod inscribitur: Γεωργίου Λασχαρίου τοῦ Βυζαντίου πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας, *ad Lectores*. Id autem ipsum ἔλλειψιν habet: dicitur enim pro, ἐντυγχάνειν τῷ βιβλίῳ sive βίβλῳ. *In libro* autem *esse*, quid est, quam *legere?* Ut Horatius loquitur: *Totus in illis*, sc. sum, i. e. sum occupatus, versor. Et Justinus Martyr παραιν. πρὸς Ἑλλ. pleno sermone dicit: Ἴσασιν οἱ ἐντυγχάνοντες τοῖς ἔπεσι τούτοις. ad verbum quidem: *qui sunt in fabulis istis;* rectius autem: *qui legunt istas fabulas*. Item p. 39. ὧν ταῖς προφητείαις ἐντυχών. BERNH.

* Malim exemplum Herodiani lib. i. c. i. §. 4. ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ. coll. lib. iv. c. xii. §. 12. et lib. iv. c. x. §. 11. SCHWEB.

* Scholiastes ad Sophocl. Electr. v. 539. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Plene in Hesychii Epist. ad Eulogium: ὁ τοῖς βιβλίοις ἐντυγχάνειν προαιρούμενος. SCHAEF.

ΒΙΟΣ, *VITA*.

Frequens quoque et elegans est Ellipsis accusativi βίον, in verbis quibusdam, ut in διάγειν, διαφέρειν, τελευτᾶν, καταστρέφειν, ἐπιλείπειν, ἐκλείπειν, ἀποψύχειν, ἐκπνεῖν [c] et similibus. Sic διάγειν ἐν εἰρήνῃ, *peragere in pace*, Ælian. Var. Hist. iii. 18. quam Ellipsin Persius Sat. v. 137. imitatus, dixit:

——— *Digito terebrare salinum*
Contentus perages.

i. e. *perages vitam*. [Vid. Villoison. ad Longum p. 209. SCHAEF.] Additur in Epist. 1. ad Timoth. ii. ver. 2. Ἵνα

[c] Διαλλάττειν. Vide Harpocrationem in Διάλλαξιν. ἐκψύχειν, Actor. v. 5. 10. τελευτᾶν, Pæanius vii. 4. 6. διατελεῖν, Herodianus i. 4, 12. Ælianus Var. Hist. ii. 41. p. 145. SCHOETTG.

* Item μεταλλάττειν, coll. Scapula. MICH.

* Ita apud Æschin. Dial. iii. de Morte: Τῇ μετὰ τὴν εὐχὴν νυκτὶ μετήλλαξεν, subaudi τὸν βίον. Et paullo post: ὁ θάνατος οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας ἐστὶν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας. Addit Herodian. iii. 15, 18. iv. 4, 7. LEISN. Aliter Diodorus Sic. xviii. c. 56. Ἀλεξάνδρου μεταλλάξαντος ἐξ ἀνθρώπων. ubi cf. Wesseling. SCHAEF.

quoque βιβλία dicuntur, quæ in promtu ob utilitatem esse debent, et ob brevitatem possunt. Teste Gellio in Præf. quidam πινακίδιον breviariis hujusmodi titulum fecerunt. Deest etiam βιβλίον in πρόχειρον νόμων Harmenopuli. Ratio denominationis, quod compendiose, quæ ad leges pertinent, tractat, et quod, quæ iis continentur, πρόχειρα esse omnibus debent. Nec dubium esse potest, interdum in παλίμψηστον, vel παλίμψαιστον deesse βιβλίον, quum id diserte addat Plutarchus alicubi, [Mor. t. iv. p. 125. ἀλλ' εὗρε Διονύσιον, ὥσπερ βιβλίον παλίψηστον, ἤδη μολυσμῶν ἀνάπλεων. SCHAEF.] ut Stephanus in Lex. habet. LEISN.

ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν, *ut tranquillam et quietam vitam degamus*[d]. Euripides Rheso v. 982. Ἄπαις διοίσει, *sine liberis vitam deget.* Ἤμελλε τελευτᾷν, *moriturus erat*, pro τελευτᾷν τὸν βίον, [vid. F. Stosch. ad Elsneri Commentar. in Evang. Matth. t. i. p. 62. SCHAEF.] apud Lucam Evang. vii. 2. nam τελευτᾷν proprie nihil aliud est, quam *finire.* Plene Euripid. Hecub. 419. ποῖ τελευτήσω βίον[e]; Plato de Legibus: Ἐπιλιπόντων τῶν κληρονόμων, *mortuis hæredibus;* supple, τὸν βίον. Lucianus alibi plene dixit: καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. *Et octoginta annorum homo vita excessit.* [Lucianus t. iii. p. 222. ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. ubi vid. Maium. Diodorus Sic. i. c. 58. ἐκ προαιρέσεως ἐξέλιπε τὸν βίον. Aliter defectum explet idem xx. c. 71. τινὲς δὲ ἀγχόνῃ τὸ ζῆν ἐξέλιπον. et in Excerpt. t. ii. p. 566. νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν. SCHAEF.][f]. Κατέστρεψε absolute pro κατέστρεψε τὸν βίον, *vitam finiit*, apud Ælian. lib. iii. c. 4. viii. 17. vi. 12. et alios. Additur illud βίον apud Dionys. Halic. lib. vi. p. 318. τὸν βίον κατέστρεψε. [Apollodorus Bibl. iii. 7, 3. Τειρεσίας, ἀπὸ ταύτης πιὼν, αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Ælianus de Nat. Anim. xiii. c. 21. Οὗτος

[d] Et ab Isocrate: Μετὰ τοιαύτης ψυχῆς ἥδιον ἄν τις τὸν βίον δύναιτο διάγειν. BERNH.

[e] Et Isocrates in Panegyr. p. 122. Ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησαν. BERNH.

* Item Pæan. x. c. 8. καὶ τελευτᾷ τὸν βίον. it. i. 2. ii. 14. v. 6. vii. 6. MICH.

[f] Adde Budæum Comm. L. Græc. p. 609. Imitatur autem Ellipsin ex Latinis Tacitus Annal. vi. 51, 9. "Sic Tiberius finivit, octavo et septuagesimo ætatis anno." SCHOETTG. Plene Justinus x. c. 8. extr. *vitam pariter cum Persarum regno finivit.* Vid. Arntzen. ad Dionys. Cat. Disticha p. 97. SCHAEF.

* Ita ἀπελθεῖν sæpe κατ' εὐφημισμὸν pro *mori* usurpatur per ellipsin ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, vel ἐξ ἀνθρώπων. Notum est, Latinos eodem sensu *abire* et *discedere* sumere. LEISN.

* Quibus addi possunt ἀποφοιτᾷν, ἀποβαίνειν, ἀποίχεσθαι. Sic Onosander c. xxxvi. πρὸς τοὺς ἀποιχομένους εὐσέβειαν. Plene Epigrammat. lib. i. 1. ἀποιχόμενος βιότοιο. In ἐπὶ δυσμαῖς εἶναι apud Ælianum V. H. lib. ii. c. 34. Plene habent Hesychius, Suidas. Aristoteles de Poet. c. xxi. ἐρεῖ τοίνυν — ἑσπέραν βίου, ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς δυσμὰς βίου. Quod ad τὸ ἐκλιπεῖν attinet, absque v. βίον, ἐλλιπῶς poni negat Henr. Stephanus in Thesauro Gr. L. t. i. p. 785. [Fallitur. Apollodorus de Menandro in Gellii Noct. Att. xvii. c. 4. Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν (sic Ms. Franequ.) ἐτῶν. (Obiter moneo, Oiselium illic optime dedisse ἔκ τι Δ. π. frustra repugnante Gronovio. Minus recte Valckenarius Diatr. in Euripid. Rel. p. 10. ἔκ γε Δ. π.) Eustathius ad Odyss. p. 1932. 12. (p. 792. 43.) ὅθεν καὶ Ἄρτεμις, ἐκλείποντας Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ, ὑποχωρεῖ. Add. Fischer. ad Palæph. p. 108. SCHAEF.] Ἀποψύχειν τὸν βίον plene occurrit apud Sophoclem in Ajac. Flag. v. 1656. In ἐκπνεῖν commodius ac naturæ convenientius subaudiri possit πνεῦμα: quemadmodum occurrit apud Matth. c. xxvii. ver. 50. ἀφῆκε τὸ πνεῦμα: Joh. xix. ver. 30. παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Homerum Il. Δ. v. 524. Θυμὸν ἀποπνείων. Græcorum more etiam Latini ἐλλιπῶς habent *exspirare*. Virgil. Æn. lib. i. ver. 48. pro quo pléne idem lib. xi. 883. *Confixi exspirant animas.* Cicero Tuscul. disp. lib. ii. c. 8.

Frendens efflavit graviter extremum halitum.

Βίον vero exprimit Virgil. Æn. lib. ii. ver. 562. *Vitam exhalantem.* In ἐξάγειν ἑαυτὸν, *manus violentas sibi inferre*, sub. βίου. Suppleta vox legitur apud Diogenem Laert. l. vii. 130. ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. SCHWEB. Ἐλλιπῶς Scholiastes ad Lucianum t. iii. p. 222. a. Ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγειν. SCHAEF.

γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε. Phalaris lxxxi. extr. οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον. Sic et καταστροφή. Elliptice Dionysius Halic. Ant. Rom. t. iii. p. 1361. οὐ μὴν εὐτυχοῦς γε διὰ ταῦτα καταστροφῆς ἔτυχε. Plene Diodor. Sic. i. c. 58. δόξας τῇ μεγαλοψυχίᾳ τῶν πεπραγμένων ἀκόλουθον πεποιῆσθαι τὴν τοῦ βίου καταστροφήν. Vid. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 453. (coll. Valcken. Phalarid. p. xx. et Porson. ad Toup. p. 486.) Schaef.] Sic et in ἀποψύχειν. [Alciphron p. 450. ἡπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, κ. τ. λ. quem locum si in promtu habuisset Toupius, mirarer ni admovisset ad illud Longini xlii. τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα. Schaef.][§] Sophocles enim plene dixit, τὸν βίον ἀποψύχειν, et Euripides, βίον ἐκπνεῖν, in Oreste, v. 496.

Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον.
Postquam enim Agamemnon exspiravit vitam.

* ΒΙΟΣ, *VICTUS*, sive, *quæ ad vitam sunt necessaria.*

Id vocabulum addendum ad dictionem οἱ ἔχοντες, et οἱ μὴ ἔχοντες; Euripedes probat in Hel. v. 440.

———Ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον
Οὐδ' εἰ θέλοιεν ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.
—*Qui ipsi destituuntur vitæ necessitatibus,*
Neque alios, etiam si velint, adjuvare poterunt.

Quam supplendi rationem ego præferendam censeo clariss. Bos opinioni, τὸ χρήματα addentis. Cum enim ejus ἐλλείψεως fundamentum non adduxerit ille, probabilior erit, quæ auctorum Græcorum exemplis constat. Bernh.

* Non est, quod Bosii sententiam in ἔχειν τὰ χρήματα deseramus. Plenam formam habet Marc. c. x. 23. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, et Luc. c. xviii. 24. Schweb.

* ΒΛΑΣΤΗΜΑ, *GERMEN.*

Βλάστημα, in Apocal. ix. 4. πᾶν χλωρόν. Mich.

* ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ, *BLASPHEMUS.*

Βλάσφημος, in Matth. xii. 32. Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον. Mich.

* ΒΛΕΜΜΑ, *VULTUS.*

In adjectivis variis ἐλλιπῶς cum βλέπειν junctis, e. g. πραέα, ἠμυδρὸν, δεινὸν, τιτανῶδες, ὀξὺ, δριμὺ, βλέπειν, subauditur, βλέμμα cum Præpositione κατά. Sic Homerus Iliad. A. 105. κάκ' ὀσσόμενος. Expressum nomen habet Herodianus lib. iv. cap. v. §. 17. βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν. Græcam formam sæpe exprimunt Latini Poetæ. Virgilius Æn. lib. vi. 467. *Torva tuentem Lenibat dictis animum.* Pro quo Latina eaque plena locutione Ovidius Metam. lib. v. 92. *Ille tuens oculis immitem*

§ Luc. xxi. 26. Sic ἐξέπνευσε. Marc. xv. 37. Luc. xxiii. 46. Mich.

Phinea torvis. Schweb. Homerus Il. B. 269. ἀχρεῖον ἰδών. ubi vid. Clark. [cujus Valckenariique (Adnot. Crit. in N. F. p. 341.) Collectaneis accedant hæc: Timocles Athenæi t. ii. p. 361. Ἄρη βλέπων. Longinus xv. βλέπουσιν Ἐριννύας. Epigr. adesp. cx. νηλιποκαιβλεπέλαιοι.] Æschylus Suppl. v. 213. sq. ed. Sch. mai. ex præclara eximii Critici (Supplem. ad Præfat. in Euripid. Hecub. p. xxxvi.) emendatione:

τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων
ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου.

Plene Alciphron p. 116. πῶς οὖν ταχερὸν βλέπεις βλέμμα.—ubi non audiam Berglerum βλέμμα pro spurio habentem. Possis item βλέπος, nomen Atticæ dialecti proprium, (v. Gregor. de Dial. p. 17.) subaudire. Conf. Porson. l. c.—Referas huc Alciphronis illud iii. 3. χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδές. nisi. μέτωπον subaudire malis, memor Aristophanei Vesp. v. 655. χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον. Schaef.

ΒΟΗΘΕΙΑ, *AUXILIUM.*

Hujus vocis accus. deest nonnunquam post τὸ ἐπαρκεῖν τινι, *suppeditare alicui.* Theocr. Idyll. xxvi. ἐπαρκεῖν τέκνοις. 1 Tim. v. 10. εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν. [ad. q. l. Kypkius: "Quum ἐπαρκεῖν proprie notet, *largiri, suppeditare,* et cum casu quarto jungi soleat, ut in hoc Josephi ant. lib. viii. cap. ii. p. 264. ταῦτ' οὖν ἡμῖν ἐπάρκεσον: ubi sine hoc casu vox ponitur, supplere potes τὰς χρείας, *necessitates,* aut simile quid." Sæpius sufficit subaudiri τὶ, τινά. Sic Xenophon Mem. i. 2, 60. πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Schaef.]

* ΒΟΛΗ, *JACTUS.*

In formula ἐντὸς βέλους εἶναι apud Arrianum i. p. 7. οἱ δὲ ὡς ἐντὸς βέλους (scil. βολῆς) ἐγένοντο. *Illi vero quum intra teli* (jactum) *essent.* Et p. 17. Καὶ οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Γλαυκίαν εἴσω βέλους παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμων. *Glaucias vero, et qui cum illo erant, non audebant intra teli* (jactum) *pervenire.* Adde eundem lib. ii. p. 146. [Xenophon Cyrop. iii. 3, 69. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελέων. Mox: Ὡς δ' ἔξω βελέων ἐγένοντο, κ. τ. λ. Diodorus Sic. xx. cap. 6. ταῖς γὰρ ἐσχάταις τῶν Ἀγαθοκλέους (νεῶν) αἱ πρῶται τῶν Καρχηδονίων ἐνέβαλλον, ἐντὸς βέλους οὖσαι. Mox: εἶθ' οἱ μὲν Καρχηδόνιοι πρύμναν ἀνακρουσάμενοι, μικρὸν ἔξω βέλους ἐφώρμουν. Lucianus t. i. p. 251. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσίν; Similiter Xenophon Cyrop. i. 4. 23. ἐντὸς γιγνόμενον ἤδη τοξεύματος. Sic intelligendum in Plutarchi Vita Agesil. t. iii. p. 639. ed. Reisk. ἐντὸς φιλήματος. Milites ibi de osculo militariter jocantur. Præcessit enim: τῇ φυγῇ τοῦ φιλήματος. Sequitur: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τήναν τὰν μάχαν τὰν περὶ τοῦ φιλάματος ἄδιον ἂν μάχεσθαι πάλιν, κ. τ. λ. uti edendum erat. Cf. Meletem. Crit. i. p. 60. Schaef.] Integre βελῶν βολαὶ leguntur 2 Maccab. v. 3. Sic ex Latinis

extra teli jactum dixit Curt. iii. 10, 1. *procul teli jactu*, id. iv. 3, 8. Schoettg.

* ΒΟΤΑΝΗ, *HERBA*.

Subaudiendum est in Κενταύρειος, vel Κενταυρεία. Qua ratione et Latini *Centauream*, i. e. herbam a Chirone Centauro sic dictam, ponunt, Plin. xxv. 6. Forte etiam in πανάκεια, in ὀνόχειλος, quæ est Anchusæ species, et in οἰνοῦττα, quæ est herba, qua gustata corvi et canes inebriantur. Plene οἰνοῦττα βοτάνη est apud Athenæum, x. p. 429. Vid. Ælian. Var. Hist. ii. 4. Spanhem. ad Aristophanis Plut. 1122. Leisn.

* In variis herbarum speciebus, e. g. Λυσιμάχιον, Ἀβρότονον, Ἄκανθος, Ἀδίαντον, Ἀλθαία, Μαλάχη, Πανάκεια, Νηπενθὴς, aliisque τὸ Βοτάνη subauditur: ad quam subintellectam vocem Adjectiva, sæpius in diverso genere ejusmodi Substantivis juncta, respiciunt. v. Sanctii Minerv. lib. iv. c. 4. p. 583. Schweb.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ, *CONSILIUM*.

In τὸ κοινὸν deest βουλευτήριον. Thucyd. lib. ii. cap. 12.—οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. ubi Scholiastes: τὸ κοινόν· βουλευτήριον δηλονότι [h].

ΒΟΥΛΗ, *CONSILIUM*.

In ἡ σύγκλητος, quod sæpius apud Herodianum, supprimitur βουλή. Plenius τὴν σύγκλητον βουλὴν dixit Ælian. Var. Hist. iii. 17. q. d. *cœtum senatorum convocatum:* nam ἀπὸ τοῦ συγκαλεῖν, *a convocando*, σύγκλητος dicitur. [Sic Inscriptiones habent nunc, Ἔδοξε τῇ Συγκλήτῳ καὶ τῷ Δήμῳ, nunc, Ἔδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ. Conf. Valckenar. Epist. ad Roverum p. lxx. Aliter, ut poeta, explet Sophocles Antig. v. 159. sq. ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην. de q. l. obiter magnus Interpres ad Lucianum t. i. p. 483. a. Schaef.]

Βουλὴν, in ἐς μίαν, ut apud Homer. Iliad. B. v. 379. [Conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 254. Schaef.]

Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν—
Si quando in unum (consilium) *consultabimus*.

* De hoc similibusque egregii Duumviri, Jacobsius ad Epigr. adesp. cccxcviii. ver. 6: "Ἐς μίαν—per se *junctim*, *simul*, significat, ut apud Homer. Iliad. B. 379. εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. Ælian. Hist. An. v. 9. εἰς μίαν νοεῖν καὶ τὴν αὐτήν. Meleag. ep. cxxviii. 13. ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο. Cf. Abresch. in Auct. ad Thucyd. p. 368." [qui excitavit Thucydideum lib. v. c. 111. extr. μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλήν.] Huschkius Anal. Crit. p. 53.

[h] Ξενίζειν supplet Aristides Serm. Sacr. iv. p. 614. quod eodem recidit. Vide, quæ notat Olearius ad Philostratum de vita Apollon. iv. 5. et Andr. Morellius in specimine univ. rei monetariæ antiquæ p. 26. sq. Schoettg.

"Græci utrumque dixisse videntur, εἰς ἕνα et εἰς μίαν τινὶ, v. c. ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν, ratione habita subjecti præcedentis. De forma communi εἰς ἓν nemo dubitat. Masculini generis exemplum occurrit apud Theocrit. Eid. xx. 37.

'Ενδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε,

Magna hic est Criticorum dissensio. Scaliger εἰς ἓν corrigit, quod versum enervat: D. Heinsius εἰς ἅμα, quod placet Valckenario: alii εἰς ὁμὰ, Brodæus denique εἰς στόμα hinc effecit, in quo reconditi aliquid inesse debet, quod equidem non assequor. Reliquum est, ut vulgatam revocemus; de quo nunc viderint alii." SCHAEF.

* In ἐπιλαμβάνεσθαι. Palæphatus, κεφ. δ. 'Ιπποτροφεῖν οὗτος ἐπελάβετο, pro οὗτος ἐπελάβετο τὴν βουλὴν τοῦ ἱπποτροφεῖν, *consilium cepit equorum alendorum.* BERNH. Infeliciter fabricata Ellipsis: quo nomine Bernholdum jam Fischerus Ind. ad Palæph. reprehendit. Ipse vir doctissimus ad l. c. p. 36. a. "ἐπιλαμβάνεσθαι, inquit, dicuntur eleganter omnino ii, qui *aggrediuntur et instituunt aliquid facere.*" Hanc elegantiam, de qua H. Stephanum nihil monuisse queritur, vellem certis exemplis demonstrasset: nam Palæphateum corruptum est, scribendumque ἱπποτροφεῖν οὗτος ἐπεβάλετο. Quod si forte confugere voluisset ad Diodoreum Excerpt. t. ii. p. 573, 5. τὸ κατὰ τὴν 'Ελυμαΐδα τέμενος τοῦ Διὸς συλᾷν ἐπιλαβόμενος, monuissem ut inspiceret Wesselingii Addenda, ubi Vir Summus, "Ordo et sententia verborum, inquit, postulant sibi ἐπιβαλόμενος. Ita lib. xviii. 50. τῶν ἐν ἐξουσίαις ὄντων ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων. et cap. 64. p. 305. καὶ διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς ἐπιβαλλομένους πολιορκεῖν τὴν φρουράν. ut insuper adjungam hæc a librariis confundi sæpe, non opus videtur. Conf. lib. xviii. 4. p. 260." Lib. i. cap. 3. τῶν ἱστοριογράφων οὐδεὶς ἐπεβάλετο αὐτὰς μιᾶς συντάξεως περιγραφῇ πραγματεύσασθαι. Mox: τοῖς μὲν γὰρ ἐπιβαλλομένοις διεξιέναι τὰς τῶν τοσούτων συγγραφέων ἱστορίας κ. τ. λ. Lib. xvi. cap. 21. ἐπεβάλοντο πολιορκῆσαι τὴν τῶν Βυζαντίων πόλιν. Lib. xvii. cap. 47. τοῦτον ἐπεβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως. cap. 73. οὗτος δ' ἐπεβάλετο μὲν ἀθροίζειν κ. τ. λ. ubi Cod. item vitiose ἐπελάβετο. Add. Meletem. Crit. i. p. 103. sq. Quintus Mæcius iii. v. 5. μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ. SCHAEF.

Βουλῇ, in κοινῇ, [si quidem de *consilio* sermo est. Sed omnino in talibus præferenda ratio Musgravii, de qua vid. supra v. 'Αρχή. SCHAEF.] ut Xenoph. Κύρ. παιδ. i. 33. "Α χρή σε κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι: *quæ communi* (consilio *cum Cyaxare deliberare te oportet.* Idem lib. ii. cap. 23. Σκοπεῖν δ' ἀξιῶ κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ: *deliberandum esse communi* (consilio) *et tibi et mihi censeo.* ubi κοινῇ pro κοινῇ βουλῇ, quod Livius dixit, *communi consilio aliquid facere,* lib. xlii. 26.

* Item in ἰδίᾳ, ubi de *consilio* sermo est. Euripides in Iphig. Aul. v. 1363.

Κλυ. Ἰδίᾳ πράσσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὑπό;

τὸ ἰδίᾳ πράσσειν, καὶ τὸ κελεύσαντος κοινοῦ βουλεύματος πράσσεσθαι, ἀντιτάσσεται ἀλλήλοις. Quærit enim ex Achille Clytæmnestra, privato Ulysses consilio, an exercitus jussu veniat ad abducendam virginem. Ergo privatum consilium et commune decretum opponuntur. Non igitur dubium, quin τὸ ἰδίᾳ, dicatur pro ἐν ἰδίᾳ βουλῇ, *privato ausu*, sive *nemine jubente*. Bernh.

Βουλὰς in συμβάλλειν. Luc. in Act. Ap. cap. iv. ver. 15. Συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους, *conferebant inter se.* quod pleno sermone diceres, συνέβαλλον βουλὰς πρὸς ἀλλήλους. Euripides συμβάλλειν βουλεύματα dixit in Phœniss. v. 700.

Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα.
Volo cum ipso conferre consilia[1].

Quod Terent. Heaut. iii. 1. *Conferunt consilia adolescentes.*

* Integram locutionem habet etiam Herodianus lib. i. cap. ii. §. 3. Ἐξέδοτο ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀρίστοις. In ἰδίᾳ subaudiri βουλῇ luculenter probat locus in Smyrnæorum Decreto inter Marmora Oxoniensia a Prideaux edita p. 5. Καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶν πολιτῶν. Item in veteri inscriptione apud Reinesium p. 500. Καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Μενδίκαιον. In Homeri Iliad. B. v. 367. θεσπεσίῃ, s. βουλῇ vel γνώμῃ. [Heynius t. iv. p. 266. malit μοίρᾳ. θεσπεσία de *arte vaticinandi* dixit Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 11. ubi, si quid subaudiendum est, suppleas ἐπιστήμη. Schaef.] Et Iliad. I. v. 76. Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, s. βουλῆς. Apud Æschylum Pers. v. 528. πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. In τὰ ἀπόῤῥητα sub. βουλεύματα, *consilia arcana*, quando nimirum contextus ratio fert. Sic Latini quoque ἐλλιπῶς habent. Curtius lib. iv. cap. vi. §. 5. *More Persarum arcana regum miram celantium fide.* Pleno sermone Horatius lib. iii. od. xxi. 15.—*tu sapientium Curas et arcanum jocoso Consilium retegis Lyæo.* Schweb.

* ΒΟΥΣ, *BOS.*

In ἕλιξ absolute posito apud Euripidem Bacch. v. 1168. Pleno sermone ubique est apud Homerum. In εἰλίποδες apud Theocritum Id. xxv. v. 131. In utraque voce Ellipsin supplet Homerus Il. I. v. 462.

Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

Sic *bos* apud Latinos in quibusdam epithetis subauditur. Horat. Epod. ii. v. 11. *Aut in reducta valle mugientium Prospectat errantis greges.* Schweb.

[1] Sic et in προσανατίθεσθαι Galat. i. 16. ii. 2. 6. Schoettg.

* ΒΡΑΒΕΙΟΝ, *BRABEUM.*

In loco Paulino Philipp. iii. 12. Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον. *Non quod jam adprehenderim.* Quam vocem Alex. Morus ad 1 Cor. ix. 24. subintelligit, quippe quæ eo loco expresse additur. Beza subaudit *metam* in versione, sed nos melius putamus id subintelligi, cujus integra phrasis adest. Quid, quod et v. 14. Paulus expresse mentionem faciat τοῦ βραβείου? Confer, quæ Hammondus notat ad Roman. ix. 30. Schoettg.

* ΒΡΕΦΟΣ, *INFANS.*

In adjectivis quibusdam neutris. Hippocrates Aphor. iv. 1. Τὰ δὲ νήπια, καὶ τὰ πρεσβύτερα. Callimachus hymno in Dianam v. 29.

——————ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν.
——————*Quando mihi tales* (liberos) *Deæ*
Pepererint.

De phrasi ἐν γαστρὶ ἔχειν, sub qua nonnulli βρέφος volunt subaudiri, vide infra in ἔμβρυον. Schoettg.

* ΒΡΩΜΑ, *CIBUS.*

In ἔνθρυπτα. Harpocration: εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, *cibi e coctis aut intritis confecti.* [Vid. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 203. Est Latinorum *Intritum* s. *Intrita,* pro quo plene Phædrus i. 26, 7. *intrito cibo Plenam lagenam posuit.* Schaef.] τὰ πολυτελῆ, *lauti cibi.* Alciphron epist. i. 21. σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, *comedit autem nihil opiparum*[k] * Schoettg. Referas, si placet, huc etiam ἀγαθά. Suidas t. i. p. 16. Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν (vid. Lex. Xenoph. t. i. p. 10.) τῇ λέξει. Conf. Pricæi Annotat. in Evang. sec. Luc. i. 53. c. 205. Schaef.

* Porro in hujusmodi verbis, quæ ad victum pertinent, subintelligendum est τροφὴ, βρώματα, aut simile quid. Actor. x. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι: *et voluit gustare.* Joann. vi. 12. ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν: *quum vero impleti essent.* Sic ἑτοιμάσαι, Marc. xiv. 15. Luc. xxii. 12. Huc referunt quidam et τὸ συγχρᾶσθαι Joann. iv. 9. sed quod plura, quam victum solum, complectitur. Schoettg.

* In τὰ παρ' αὐτῶν apud d. Lucam c. x. v. 7. omnino mihi cum Bosio subaudiendum videtur παρατιθέμενα: nisi quod ad plenam orationem addendum esse censeam: βρώματα καὶ πόματα. Ita sane etiam Polybius t. i. p. 291. Ἀπογευόμενοι τῶν

[k] * In μυττωτὸν, i. e. *intritum ex alliato, caseo, et aceto.* In λείχειν ἐπίπαστα apud Aristoph. Equit. v. 103. Hujusmodi ἐπίπαστα, seu cibaria rebus salsis adspersa, extrema cœna olim circumferri solita, ut sitis provocaretur. Vid. Scholiast. ad Aristoph. l. c. Leisn.

παρακειμένων: ubi aliquot vocibus interjectis sequitur βρωμάτων. En integrum locum: Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πάντων ἀπογευόμενοι τῶν παρακειμένων, οὔτε κατὰ τὸ παρὸν οὐδενὸς ἀληθινῶς ἀπολαύουσι τῶν βρωμάτων, etc. Sic Horatius lib. ii. sat. viii. 16.

——————*Albanum, Mæcenas, sive Falernum*
Te magis adpositis delectat.

In σιτομέτριον non incommode subaudiri videtur βρῶμα. Luc. xii. 42. [ad. q. l. vide Pricæum cap. 347. Schaef.] Quam ellipticam loquendi rationem sequuntur etiam Romani in *demensum*: pro quo plena oratione habent *demensum cibum*. Vid. Plautus Stich. Act. i. Sc. ii. v. 3. Unde pro eo est τροφὴ apud Matth. cap. xxiv. 45. quam vocem subintelligere possis in σιτομετρία, ut reperitur in Tab. Ancyrana apud Montfauc. in Palæogr. Gr. p. 154. Schweb.

* ΒΥΡΣΑ, *PELLIS.*

Hæc vox subaudienda in βοείη apud Dionys. Perieg. v. 287. et in παρδαλέη v. 181. Vid. quæ notantur sub voce Δορά. Leisn.

* ΒΩΜΟΣ, *ARA.*

Omittitur aliquando in ἐπὶ, quando cum nomine Dei cujusdam positum est. Arrianus i. p. 32. Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου λόγος κατέχει. *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei* (aram) *fama est.* Integrum est ἐπὶ βωμοῦ τοῦ Διός. Schoettg.

* In quibusdam lapidum epigraphis post verbum τιμάω subintelligendum videtur βωμῷ. E. g. apud Smithum p. 49. ἡ βουλὴ ἐτείμησεν Πόπλιον κ. τ. λ. Suppletur in epigrammate ibid. p. 33. βωμῷ τειμήσας σεμνοτάτην. Item apud Sponium t. i. p. 419. Est autem βωμὸς *ara sepulcralis*, ut in alio lapide p. 38. ὁ βωμὸς καὶ οἱ σωροὶ Αἰλ. Παίτου Αὐρηλιανοῦ. Conf. Misc. Obs. Crit. vol. iv. p. 351. vol. viii. p. 206. F. St.

Γ.

* ΓΑΛΑ, *LAC.*

In λιαροῖο apud Theocritum Id. xxv. v. 105. Πινέμεναι λιαροῖο. s. ποτὸν γάλακτος. Schweb. Præstat lectio Valckenariana, in qua nihil subaudiendum: πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος. Schaef.

* ΓΑΜΟΣ, *NUPTIÆ.*

In ὥρα et ὡραία, quando de virginibus nubilibus usurpatur. Herodianus i. 2, 3. Τὰς δὲ θυγατέρας ἐν ὥρᾳ (sc. γάμου) γενομένας, *filias, quæ* (nubiles) *erant.* Supplent Artemidorus i. 81. p. 71. ὥρᾳ γάμων. Arrianus iv. p. 284. et Scholiastes Theocriti Idyll. ii. 66. αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου. Confer et ea,

quæ notavimus ad Themistoclem ep. xiv. 8. Schoettg. Add. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 252. Schaef.

* In ἄωρος, cum de personis matrimonio jungendis sermo est, subaudiri potest v. γάμος. Sic Lucian. t. I. p. 265. Τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. In ὑπέρακμος 1 Cor. vii. 36. In locutione, ἐν ἀκμῇ εἶναι. Sic Lucianus l. c. εἰς ἀκμὴν κατέστη. Plene habet Dionysius Hal. lib. i. p. 62. Ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένην. Alias posset etiam subaudiri v. ἡλικία. Schweb.

* Suppleas etiam γάμον, quoties ἁγνὸς de *casto, pudico* dicitur. Plene sæpius. Xenophon Ephes. ii. c. 13. extr. ὑπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμον ἁγνήν. Præcesserat: ἄχραντον τηρῆσαι. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 953. Schaef.

* ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ.

Quum d. Joannes i. ep. iii. 9. integre dicat, ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ θεοῦ, dubium non est, quin idem participium in antecedentibus et sequentibus, in phrasibus ἐκ τοῦ διαβόλου, ἐκ τοῦ θεοῦ, supplendum sit; atque adeo hæ idem valeant, ac adpellatio τὰ τέκνα τοῦ θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. ver. 10. F. St.

ΓΕΓΟΝΩΣ, *EXISTENS.*

Sæpe τὸ γεγονὼς, vel aliud participium verbi substantivi subaudiendum relinquitur. Hesiod. Ἔργ. v. 416.

———μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος.
———*Mutatur humanum corpus,*
Quod multo levius (est).

ubi Tzetzes: λείπει τὸ γεγονώς. Et passim in N. T.*

* In οἱ πάλαι, οἱ πρότερον, οἱ ἄνωθεν, οἱ πρὸ ἡμῶν, s. γεγονότες. quæ ubivis obvia. Adde Luc. i. 70. Schweb.

* ΓΕΛΩΣ, *RISUS.*

In proverbiali illa locutione Σαρδώνιον γελᾶν, quod dicitur de iis, qui in suo, vel etiam aliorum damno rident, sub γέλωτα. Lucianus t. ii. p. 592. Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον. Homerus Od. Υ. v. 302. Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. [Hinc sumsit Plato de Rep. i. t. vi. p. 166. ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδόνιον. Vid. Timæi Lex. Plat. p. 230. Scholia in h. l. Platon. p. 144. habent σαρδάνιον. quam formam veteres in Homero videntur prætulisse. Meleager lii. v. 4. τάχα που σαρδάνιον γελάσεις. ubi Planud. σαρδόνιον. Epigr. adesp. ccxxxii. extr. μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς. Schaef.] Integre est cum alibi, tum apud Ciceronem ad div. lib. vii. ep. 25. *Rideamus* γέλωτα Σαρδώνιον. Schweb. Plene, sed aliter, Sibyll. Orac. p. 122. ed. Gall. Σαρδόνιον μείδημα γελάσσετε. Schaef.

* Sic Actor. iv. 16. σημεῖον δι' αὐτῶν, sc. γεγονός. *Signum, quod per eos* (erat factum). Adde c. iii. 24. Schoettg.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ, *NATALIS.*

In ἡμέρα. Laert. iv. 48. Ὁπότε συνάγοι τοὺς φίλους εἰς τὴν Ἀλκυονέως τοῦ Ἀντιγόνου υἱοῦ ἡμέραν (sc. γενέθλιον.) *Cum amicos congregaret ad* (natalem) *diem Alcyonis filii Antigoni.* Jobus c. iii. v. 1. Μετὰ τοῦτο ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ. *Post hæc os suum aperuit Job, et exsecratus est diem suum* (natalem sc.) [Hesychius: Ἡμέρα· τὰ γενέθλια. ubi v. Interpretes. Plene Photius c. 324. 45. τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ. Ammonius p. 35. ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. γενέθλιον ἦμαρ Crinagoras viii. 3. Leonidas Alex. x. v. 1. γενέθλιος ἠριγένεια Id. xxvi. v. 3. SCHAEF.]

ΓΕΝΝΗΜΑ, *FŒTUS.*

In τὸ πρωτότοκον. Auctor Epist. ad Hebræos xi. 28. Ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα (sc. γεννήματα.) *Qui perdebat primitivos* (fœtus.)[b].

* ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ, *FACTUS.*

Perquam frequenter vox hæc in oratione suppressa latet, ex orationis serie supplenda. Actor. x. 17. Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει. Plene cap. xii. 11. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ. Adde Luc. xxiv. 35. et 18. In ἀπὸ ἀγορᾶς Marc. vii. 4. Ita certe integre habet Herodotus lib. ii. cap. 78. Ἐπεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται. V. Wolfius ad h. l. Mirifice facit hæc vox ad expediendam rariorem illam constructionem, qua Dativi Substantiva sequuntur ἐλλιπῶς posita. E. g. apud Thucydid. lib iv. cap. 23. ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι. s. γινομένη. Quemadmodum apud Latinos *factus* in ejusmodi locutionibus mente concipi debet. Ex. gr. Sallustius Jug. cap. xxxiii. *Quod neque insidiæ consuli procedebant.* s. *factæ.* V. cl. Dukerus ad Thucydid. lib. v. cap. 46. SCHWEB. Perquam amans Ellipsium sit, qui in talibus locutionibus ad hoc Mysterium confugiat. Imo, quod etiam Dukerus l. c. monuit, ἐπιδρομὴ cum dativo ideo junctum est, quod ἐπιτρέχειν dativum regit. Sæpissime enim verbalia eosdem casus regunt, quos verba unde descenderunt. Homerus Il. E. v. 546. ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα. (ut Aristoteles Pepl. 44. Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα.) Od. Λ. v. 553. λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου. Sic Hymn. in Cerer. v. 410. λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Euripides Phœn. v. 948. Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων. Scolion viii. Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις. (pro quo Dionysius Halic. Art. Rhet. in. Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοί.) Thucydides ii. init. τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων. Diodorus Sic. xix. c. 73. ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Καλλαντιανοῖς. ubi al. ex glossemate βοηθήσων τ. K. Vid. ad h. l. Wesselingius, qui etiam

[b] Sic λὰ τῶν σπερμάτων, scil. γεννημάτων, Matth. xii. 1. καινὰ καὶ παλαιὰ, Matth. xiii. 52. MICH.

ex Latinis scriptoribus exempla excitavit. Add. Herodot. i. c. 11. f. Schaef.

ΓΕΝΟΣ, *GENUS*.

Dicunt Græci, τὸ πρὸς πατρὸς, τὸ πρὸς μητρός: quæ loquutio generis quandam conditionem ostendit, sed elliptica est, supplenda voce γένος. Suppleta reperitur apud Æsch. de Dem. Ἐκ τῶν Νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. In qua phrasi ante τὸ etiam subauditur κατὰ, ut sit: κατὰ τὸ πρὸς μητρὸς γένος: *quod ad stirpem maternam attinet*. Item apud Herodian. i. 7.

Deest etiam τὸ γένος in aliis, ut in τὸ ἀνθρώπινον, *humanum* (genus), [plene Dionysius Hal. Art. Rhet. in. οἰκτειράντων τῶν θεῶν τὸ ἀνθρώπειον ἐπίπονον γένος. quod compares cum loco Lucianeo t. iii. p. 368. κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον. Schaef.] τὸ κρεῖττον, τὸ θεῖον[c], *divinum* (genus,) *Numen*[d]. Item in ἄρσεν. Plene dixit Pausanias v. 377. ἄρσεν δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ γένος.

* Item in γυναικεῖον. 1 Petr. iii. 7. Ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ (sc. γένει) ἀπονέμοντες τιμήν. *Præstate muliebri* (generi,) *tanquam infirmiori vasi, honorem*. Bernh.

* Adde Matth. c. xix. 4. Ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Integre Apollonius Rhod. lib. i. v. 824.

Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος ὅσσον ἔλειπτο
Ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον.

Herodotus lib. ii. cap. 85. Τὸ θῆλυ γένος πᾶν. Pro γένος idem habet γόνος. lib. iii. cap. 66. Ἄρσενος καὶ θήλεος γόνου. In προσήκοντες. Polybius t. i. p. 113. s. γένει. *propinqui, cognati*. Schweb. Plene hoc postremum in Hesychio t. i. c. 584. Ἀστόξενοι· οἱ γένει μὲν προσήκοντες. Schaef.

* Sub. τὸ γένος in ἀναφέρειν εἴς τινα. Dio Cassius xxxviii. cap. 7. ἐς τὸν Νουμιδικὸν ἀναφέρων. ubi Reimarus: "putarim, hæc mutila esse, legendumque, ὁ Μέτελλος ὁ ἐς τὸν Νουμιδικὸν τὸ γένος ἀναφέρων." Falso: melioraque amicum docuit Wesselingius in egregia illa epistola p. 1500. b. "Hæc mutila putas, inquit, addique oportere τὸ γένος. Facile patior, id ad naturam dictionis intelligendam adscisci aliunde, adjungi tamen minime. Negligit certe Isocrates in Nicocle p. 92. et Philostratus de vitis Sophist. lib. i. 16. §. 2. p. 501. ubi Critias εἰς Δρωπίδην δ' ἀναφέρων, prorsus uti hic." Suppleas etiam τὴν γένεσιν. Sic enim Arrianus de Exped. Alex. iv. c. 8. ἐς Δία ἀνηνέχθη αὐτοῖν ἡ γένεσις. vii. c. 29. εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν. Ceterum sic vulgo dicebatur. Exquisitior hac de re est usus verborum ἀναδεῖν et ἀνάπτειν. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 173. b. Schaef.

[c] Actor. xvii. 29. Mich.

[d] Τὸ μητρῷον, *maternum* (genus.) Pæan. lib. vii. cap. 11. τὸ δωδεκάφυλον, Actor. xxvi. 7. Sic Ephes. vi. 12. πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας. 1 Cor. vi. 11. καὶ ταῦτα (sc. γένη ἀνθρώπων) τινὲς ἦτε. Mich.

* ΓΕΦΥΡΑ, *PONS.*

Subintellige in σχεδία apud Agathem. lib. ii. cap. 3. p. 7. ὅτη Δαρεῖος ἔζευξεν ἐπὶ Σκύθας τὴν σχεδίαν. Quod Tennulius reddidit: *quem Darius* ponte *junxit subitaneo, quum adversus Scythas expeditionem suscepisset.* Idem vero in notis p. 80. duo hæc Herodoti loca adjicit lib. iv. cap. 88. Δαρεῖος δὲ μετὰ ταῦτα ἡσθεὶς τῇ σχεδίῃ, *post hæc Darius* ponte *sublicio delectatus.* et cap. 89. διέβη τὸν Βόσπορον κατὰ τὴν σχεδίην, *transmisit* ponte *subitario Bosporum.* F. St. Id. lib. viii. cap. 97. γαυλούς τε Φοινικηίους συνέδεε, ἵνα ἀντί τε σχεδίης ἔωσι καὶ τείχεος, κ. τ. λ. cap. 107. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλέϊ. (cap. 97. scripserat λύσοντες τὰς γεφύρας.) cap. 117. τὸν Ἑλλήσποντον τῇσι νηυσὶ διέβησαν ἐς Ἄβυδον· τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας. Epigr. adesp. cliv. Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε Μανδροκλέης Ἥρῃ, μνημόσυνον σχεδίης. Clarum est, his locis de ponte intelligendum esse: nam alibi de navi dicitur. Vid. infra v. Ναῦς. Schaef.

* ΓΕΩΛΟΦΟΝ, *COLLIS.*

In κάταντες apud Bionem Frag. iv. Ἐς τὸ κάταντες τῆνο. Expressa Ellipsi Theocritus Id. i. v. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. Potest etiam subaudiri χωρίον. Schweb.

ΓΗ, *TERRA.*

Intelligitur hæc vox in multis adjectivis fœminini generis, item in articulo fœm. gen. sequente pronomine. Ex. gr. Ἡ οἰκεία, ἡ ἑαυτοῦ, ἡ ἑαυτῶν, [vid. Wesseling. ad Herodot. p. 620. b. Schaef.] *propria, sua* (terra), i. e. *patria; ἡ ἡμετέρα, nostra.* Polyb. Excerpt. Legation. xiv. p. 1119. πῶς οὐ κατάγουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκείαν; *quomodo ipsos in patriam non reducerent?* Plutarchus Philopœm. 356. τὴν ἑαυτοῦ φυγών. Xenophon Κύρ. παιδ. ii. 2.—ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, *in nostra* (patria). [Herodotus lib. viii. extr. ἐσβαλὼν ἐς τὴν ἡμετέρην. Ibid. cap. 142. recte scripsisse mihi videor περὶ τῆς ὑμετέρης ἀρχὴν ὁ ἀγὼν ἐγένετο. Schaef.] Lucian. Charidem. 791. Ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν ἑαυτῶν, *sine metu habitare suam* (patriam). [Herodotus lib. viii. cap. 3. περὶ τῆς ἐκείνου ἤδη τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο. quod recte tuentur summi Interpretes. Diodorus Sic. lib. xii. cap. 34. περὶ τὸν ἰσθμὸν τὸν πλησίον τῆς Παλλὴνίων. ubi Wesselingius laudat hæc Luciani Icaromenipp. cap. 11. ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν τῶν Μυσῶν. ad q. l. pauca dedit Reitzius t. ii. p. 764. Schaef.] Ἡ ἀλλοτρία, *aliena.* Maximus Tyr. Dissert. xxx. p. 303.—τῷ Ἀγαμέμνονι ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἐλθόντι: *Agamemnoni in alienam* (terram) *venienti.* Ἡ ἀλλοδαπή, *peregrina* (terra). [Hesychius v. Ἀστόξεναι:—ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. ubi vid. Albert.—Ἡ δημοσία, *publica* (terra). Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 937. χώραν τ' αὐτῷ προσέθηκεν ἐκ τῆς δημοσίας κ. τ. λ. ubi tamen

etiam *χώρας* recte subaudias. Sed *γῆ* supplet ipse Dionysius p. 660. *ἐκχωρεῖν τῆς δημοσίας γῆς.* quamquam Vat. Cod. *γῆς* omisit. SCHAEF.] 'Η *ξένη*, ut *ἐπὶ ξένης*, sc. *γῆς*, *in exilio*. Euripides Androm. v. 136. *Γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας.* 'Η *βάρβαρος*, *barbara*[e]. *Ἄπειρος*, vel *ἤπειρος*. Plene Euripides Hippol. v. 763. *Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.* *Et in terram continentem descenderunt.* 'Η *χέρσος*, *inculta* (terra). *χέρσος* enim natura adjectivum est, notatque *desertum* etc. vid. Barnes ad Euripidis Electram v. 325[f]. 'Η *δορύκτητος*, *ferro debellata.* 'Η *ὑπήκοος*, *subjecta*, ut apud Dionem Cass. lib. xxxvi. p. 19. *Ἐν τῇ ὑπηκόῳ* (sc. *γῇ*), *in* (terra) *nobis subjecta.* 'Η *ἐνεγκοῦσα*, *quæ tulit aliquem*, i. e. *patria*, apud Basil.[g] 'Η *οἰκουμένη*, *habitabilis* (terra,) sive *orbis*, apud Lucam cap. ii. 1. et alibi passim.

[† In *οἰκουμένη* interdum plura subaudienda sunt: tum scilicet, quum hac voce non universus terrarum orbis designatur, sed aliqua duntaxat regio, quæ qualis sit, ex orationis serie constituendum est. Nempe tum nomen illius gentis, cujus ea est regio, subaudiendum. Ita apud Aristoph. Scholiasten ad Equit. v. 725. *ἡ οἰκουμένη* haud dubie est *ἡ τῶν Ἑλλήνων οἰκουμένη*, vel *ἡ ὑπὸ τοὺς Ἕλληνας οἰκουμένη.* Ita alibi sæpe *ἡ οἰκουμένη*, est plene *ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη*, quæ verba addit Herodian. v. 2.]

'Η *τραφερὰ* et *ξηρὰ*, *arida*, *sicca*[h]. Sic *φιλία* et *πολεμία* etiam elliptice dicuntur pro *γῆ φιλία*, *γῆ πολεμία*. Xenoph. Κ. Π. i. cap. 33. *Ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν*: *usquedum in pacato sumus.* et cap. seq. *ἐν πολεμίᾳ*, *in hostico.* Dionysius Halic. lib. viii. p. 526. *Ὁ Μάρκιος περὶ τὸν ὄρθρον ἀναστήσας τὴν στρατιὰν ἀπῆγεν ὡς διὰ φιλίας.* et p. 552. *ἀπῆλθεν ἐκ τῆς πολεμίας.* Monendum

[e] Quomodo Latinis *barbaricum* dicitur, nempe *solum*. Eutrop. vii. c. 5. n. 7. ibidemque Cellarius in notis. MICH.

[f] *ἡ ἔρημος, ἡ οἰκουμένη.* MICH.

[g] 'Η *πατρὶς*, *patria*. Eustathius ad Iliad. B. *Πατρίδος αἴης. πατρίδα δὲ μόνον εἰπεῖν ἐλλιπῶς ἔχει. Πατρίς τι γὰρ, γῆ δηλαδὴ, ἡ ἐκ τῶν πατέρων. καὶ ὁ πατρίδα εἰπὼν, γῆν συνυπάγει.* Quid vero familiarius est Homero, quam ut dicat *πατρίδος αἴης*, vel *πατρίδα γαῖαν*? Sic *ἡ παραλία*, *regio maritima*. 1 Maccab. xi. 8. Lucæ vi. 17. SCHOETTG.

* Adde LXX. Exod. xvii. 14. *ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανόν.* Sic Proverb. viii. 26, 28. Deuter. xxix. 20. MICH.

[h] Item in *αὔη* et *διερά*. Hesiod. *ἔργ.* ii. v. 458. *Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότου καθ' ὥρην.* *Siccam humidamque arato arationis tempore* (terram). *Γῆν* enim in utroque adject. nom. est subaudiendum. BERNH.

* In *ὑπερορία*, quo vocabulo utitur Chrysost. orat. *ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ.* p. 75. *καὶ τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν μετάστασιν*; *quid dicam de tralatione in externam* (terram)? Loquitur de Josepho e patria in Ægyptum tralato. Articulus *τὴν* arguit absens nomen. Idem verbum recurrit p. 76. *πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετῳκίσθης*; *ἐνόησον, ὅτι οὐκ εἶχες ἐνταῦθα πατρίδα*, rel. BERNH. Xenophon Memor. ii. 8, 1. *τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα.* Pausanias lib. v. cap. 5. *ἐν τῇ ὑπερορίᾳ καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκφύουσιν ἐκ τῶν ὄνων.* pro quo Herodotus de eadem re agens iv. cap. 30. *ἐν τῇ τῶν πέλας.* [Mox sequitur in Pausania: *Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Ἠλείας, κ. τ. λ.* Scribendumne. *Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς Ἠλείας, κ. τ. λ.* Conf. lib. vi. extr.] Aristides t. i. p. 185. ed. Jebb. *τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ κατορθώματα, καὶ πάλιν αὖ τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ὁμοίως Ἑλλάδι καὶ βαρβάρῳ.* Alciphron i. 11. in. *στόλον Ἀθηναῖοι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν, ναυμαχεῖν ἐθέλοντες.* SCHAEF.

est, errare hic aliquando Interpretes in voce φιλία, dum putantes esse substantivum, vertunt ἐν φιλίᾳ, *in amicitia*, cum sit, *in amico*, sive *pacato*, sc. solo. Latini simili Ellipsi dicunt, *in pacato*, *in hostico*, subaudientes *solo*. Livius viii. 34. *Sine commeatu vagi milites in* pacato *in* hostico *errent*. et cap. 38. *Castra in* hostico *incuriose ita posita, tamquam procul abesset hostis*. Plene autem τὴν πολεμίαν γῆν dixit Dionysius Halic. lib. viii. p. 495. —ἀπῆγε τὴν στρατιὰν ὡς διὰ φιλίας γῆς. et p. 524. ὡς διὰ φιλίας γῆς ἀπάγειν. Dio Cass. lib. xxxv. p. 2. Elliptice rursus p. 10. καθάπερ ἐν φιλίᾳ[1].

* Inter verba hoc nomen requirit τὸ πολεῖν. πολεῖν enim pro πολεῖν τὴν γῆν dicitur ab Hesiodo ἔργ. ii. 460. Εἴαρι πολεῖν, pro Εἴαρι πολεῖν δεῖ τὴν γῆν, *vere aranda* vel *proscindenda est* (tellus). Eadem dictione utitur Virgilius, interpres Hesiodi, Georg. i. 64, 65.

———————————*Terræ*
Pingue solum primis extemplo a mensibus anni
Fortes invertant tauri. Bernh.

* Sic etiam in ῥήσσειν apud Homerum Iliad Σ. v. 571. *quatere terram pedibus*. In ἄκρα, *promontorium*. Homerus Odyss. I. v. 285. In ἡ ὀργὰς, *terra Deo sacra*. Dionysius Hal. lib. i. p. 29. In ἡ ὕπαιθρος. Idem lib. viii. p. 536. In ἡ ἐνεγκοῦσα. Themistius Orat. i. p. 21. D. [Heliodorus Æthiop. p. 127. ed. Cor. Τί δὲ σκοπῶν, ὦ πάτερ, ἐσιώπα τὴν ἐνεγκοῦσαν; Musgravius ad Euripid. Troad. v. 831. (ἁ δέ σε γειναμένα Τροία πυρὶ δαίεται.) in Supplem. p. 531. b. laudat Synesium Epist. lxxiii. xciv. et ciii. Dicitur etiam ἡ ἐνεγκαμένη. Theophilus Paraphr. Institut. t. i. p. 183. ed. Reitz. εἰ στοργὴν ἔχει περὶ τὴν ἐνεγκαμένην. ubi v. Fabrott. it. Jo. Gavell. in Addend. p. lxx. a. Schaef.] Plene ἡ γειναμένη γῆ habet Dionysius Hal. lib. ix. p. 601. Et πατρὶς γῆ. Idem lib. i. p. 9. χέρσου τῆς γῆς ἀφειμένης. Idem lib. x. p. 678. Denique in Nominibus regionum, e. gr. Ἀσία, Αἰθιοπία etc. s. γῆ. V. Miscell. Observat. t. iv. p. 235. Schweb. Herodotus lib. iv. cap. 17. πάσης τῆς Σκυθίης. Al. Σκυθικῆς. Schaef.

* Γῆς s. γαίας voce nulla fere alia frequentius supprimitur. En tamen quædam nondum indicata exempla. Deest in ἐγνωσμένη, ἄγνωστος. Agathemer. geogr. lib. ii. cap. 3. ἐπὶ τὰ νοτιώτατα τῆς ἐγνωσμένης (γῆς) ἐκτείνεται. Vid. ibid. cap. v. p. 47, 48. Sic et in πατρὶς, quod proprie adjectivum est. Musæus de Her. et Leand. v. 176. ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sed. v. 181. ἐς πατρίδα μίμνειν. F. St

[1] Subintelligitur etiam in hac locutione Callimachi hymno in Dianam v. 243. ubi de saltatione :
————ὄφρα πλήσσωσιν ἀμαρτῆ.
————ut percuterent conjunctim.
sc. γῆν. Vide, quæ ibi notat Theodorus Grævius. Suppletur poëtice hymno in Delum v. 306.
Αἱ δὲ ποσὶ πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Illæ vero pede quatiunt tripudiantes immotam (terram). Schoetto.

* Etiam apud Latinos Horatius plene dixit: *pede pulsare tellurem, et alterno pede terram quatere.* In πιτυόεσσα, vel πιτυοῦσσα, in πλατανιστόεσσα, vel πλατανιστοῦσσα, similiter vox γῆ vel similis subaudienda. vid. Sylburg. ad Pausan. Lac. cap. 14. In ἀγεώργητος et ἀργὸς Herodian. ii. 4, 12. In ἐν τῇ ἡμεδαπῇ Herodian. i. 1, 5. In πανδώρα apud Aristoph. Av. 972. Nam ἡ γῆ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται. LEISN.

* Deest etiam apud Aristoph. 'Εκκλησ. 588. in γεωργεῖν πολλήν. sc. γῆν. quia τὸ γῆ latet in γεωργεῖν. et in Acharn. 510. ὁ Ποσειδῶν σείσας. sc. γῆν. LEISN. Pausanias lib. iii. cap. 5. ἔσεισέ τε δὴ ὁ θεὸς, κ. τ. λ. cap. 8. τοῦ θεοῦ σείσαντος. Explevit idem, sed alia ratione, lib. i. cap. 29. τὴν πόλιν τοῦ θεοῦ σείσαντος. quod permiro modo de reipublicæ discordia interpretatur Wakefieldius Silv. Crit. iv. p. 32. Tu vide Diodorum Sic. xv. cap. 49. Gellium ii. cap. 28. Possis item χθόνα subaudire: nam Neptunus dicitur σεισίχθων (s. ἐνοσίχθων). SCHAEF.

* Lucianus t. iii. p. 333. ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. s. γῆν. Interpres: *oberravit, aliam alia terra permutans.*—Ceterum conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 253. ubi ingentem numerum exemplorum vel ellipticæ vel plenæ locutionis reperies. SCHAEF.

* ΓΙΓΑΝΤΕΣ.

In γηγενεῖς, *terrigenæ*, generalius quidem ἄνθρωποι subauditur, quod nimirum omnes ἀπὸ γῆς γεγονότες secundum Moschopulum περὶ Σχεδ. p. 205. Specialius autem apud Poetas in hac voce, æque ac in v. πηλογόνοι, deest Γίγαντες. Callimachus Hymno in Lavacrum Palladis v. 8.

Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

et Hymno in Jov. v. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα. Plene est in Batrachom. ver. 6. Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων. SCHWEB. Orpheus Argon. v. 17. sq. ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα Γηγενέων. pro quo v. 427. Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα. Plene item Euripides Phœn. v. 1147. sq. ed. Pors. γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν Φέρων. Aliter ibid. v. 127. sq. γίγαντι Γηγενέτᾳ προσόμοιος. Diodorus Sic. iv. c. 21. extr. μυθολογοῦνται δ' οἱ γίγαντες γηγενεῖς γεγονέναι. SCHAEF.

ΓΛΩΣΣΑ, *LINGUA.*

Vox γλῶσσα subaudienda relinquitur in ἡ τῶν 'Ελλήνων: ἡ 'Ελληνική: ἡ 'Ρωμαϊκή: ἡ 'Ατθίς: ἡ 'Εβραϊκή: etc. Lucian. Jov. Trag. p. 134. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν 'Ελλήνων συνιᾶσιν: *non omnes, o Jupiter! Græcam intelligunt.* ubi Scholiastes: τὴν 'Ελλήνων γλῶσσαν[k].

[k] Item in ἀπὸ μιᾶς. Supplet enim expresse Dio lib. lviii. [t. ii. p. 884, 75.] Πάντες ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ κατεβόων αὐτοῦ, καὶ δεινὰ ἐπέλεγον. [Idem xliv. c. 36. t. i. p. 404, 5. ἀλλ' ἅπερ ἂν ὁ σύμπας δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώσσης, εἴγε μίαν φωνὴν ἠδυνήθη λαβεῖν, ὕμνησεν, εἰπεῖν. SCHAEF.] Confer, quæ Auctor noster ad vocem γνώμης et φωνῆς observavit. Sic et in ἡ διάλεκτος, quod notat *diffe-*

ΓΝΩΜΗ, *SENTENTIA.*

Γνώμη deest in ἡ νικῶσα. Xenoph. in Anab. vi. 2, 12. p. 376. ἐψηφίσαντο ἐκ τῆς νικώσης. [Ibid. cap. 1, 18. ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα. Sic sæpius. Vid. mox Heusdium. Plenæ locutionis exemplum Schwebelius infra attulit. Neque tantum sententia dicitur νικᾷν, sed etiam is cujus vincit sententia, νικᾷν γνώμην s. γνώμῃ. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 29. a. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 21. sq. SCHAEF.] In κοινῇ, sc. γνώμῃ. Thucyd. lib. iv. cap. 61. κοινῇ σώζειν. ubi Scholiastes: γνώμῃ δηλονότι. idem lib. viii. cap. 37. κοινῇ ἀμφοτέρους ποιεῖσθαι. Scholiastes: κοινῇ γνώμῃ δηλονότι[1]. In θεσπεσίᾳ, quando substantive sumitur pro *divino consilio*, vel *divina voluntate*, subintell γνώμῃ, vel βουλήσει, ut apud Homer. Il. B. v. 367.

Γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις.

Cognosces, an et divina (voluntate) *urbem non sis destructurus.*

ubi Eustathius:—ἔλλειψιν ἔχει τοῦ βουλῇ, ἢ γνώμῃ, ἢ κελεύσει. Sic Euripides Ion. 1392. Ἔκ τινος θεηλάτου, sc. βουλῆς: *ob quoddam divinum* (consilium). [Compares ἐκ θεοπέμπτου, quod nunc in Polybio t. iv. p. 593. ex Toupii conjectura legitur. SCHAEF.]

In τὴν ἐμὴν, et κατὰ τὴν ἐμὴν, deest γνώμην, *mea sententia.* [Subaudias etiam δόξαν. Sophocles Trachin. v. 720. δόξῃ γοῦν ἐμῇ. Dionysius Halic. de Compos. Verb. p. 117. ed. Reisk. ὡς ἡ ἐμὴ δόξα. Ita et Heusdio Specim. Crit. in Platon. p. 102. placet, cujus præclaram notam adscribere juvat: "—Alterum locum [Legg.] lib. ix. p. 862. A. Πολλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἥγε μὴ νικᾷ. sic corrige: ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ. Elegans est hujusmodi vocis δόξα ellipsis. Rep. iii. 397. D. Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ. Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται. Ibid. 291. C. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 416. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατά γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. ii. 653. C. Καὶ παιδείας προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. Cd. enim Leid. non habet δόξαν." Ceterum conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 254.

nentem elocutionem, sive *idioma linguæ*, quo sensu nomen adjectivum est, et subintelligendum γλῶσσα. SCHOETTG. Propr. est *lingua, sermo; Volkssprache, Sprache des gemeinen Lebens.* Aristoteles de Poët. c. x. πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους. cap. xxxvii. Ἔτι δὲ Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται. Ceterum fallitur vir doctissimus, διάλεκτος pro adjectivo habens, ad quod γλῶσσα subaudiendum sit. SCHAEF.

[1] Euripides in Hecuba v. 189, 190. addit: Σφάξαι σ' Ἀργείων κοινᾷ συντείνει πρὸς τύμβον γνώμᾳ. BERNH. Rectius ibi nunc editum legitur: κοινὰ——γνώμα. Excerpta ex Dione Cass. p. 674. ed. Vales. οὐδὲν δ', τι οὐκ ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐποίουν. Noli huc referre illud Dionysii Hal. Ant. Rom. t. i. p. 81. ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης. Nam legendum ex Cod. Vat. τοῦ κοινοῦ. h. e. ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ κοινοῦ. vid. Reiskium ad h. l. Quamquam, sententiam ipsam si spectes, est i. q. ἀπὸ κοινῆς γνώμης. SCHAEF.

Schaef.] Ἀπὸ μιᾶς, sc. γνώμης, *unanimi* (sententia); *unanimiter*[m].

* In τὴν ἐμὴν et κατὰ τὴν ἐμὴν potest etiam suppleri κρίσιν, ut est apud Ælianum V. H. lib. i. cap. 33. κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν. ut Latini, *mea sententia;* et *meo judicio* dicunt. Schweb.

In συμβάλλεσθαι, pro *sententiam ferre*, subaudi γνώμην vel ψῆφον. Γνώμην συμβάλλεσθαι dixere Herodotus et Pausanias[n].

* Integra oratione sæpe reperitur μιᾷ γνώμῃ. Polybius lib. iii. 13. Μιᾷ γνώμῃ κυρίαν ἐποίησαν τὴν τῶν στρατοπέδων αἵρεσιν. Idem lib. xxx. 2. Συμπνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρώμενοι. Thucydides lib. vi. cap. 17. Μιᾷ γνώμῃ ἀκροᾶσθαι. Pro eo habet Dionysius Halic. lib. vi. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν ἅμα. Macarius Homil. xv. p. 199. Ἀπὸ μιᾶς φάσεως. Sic Latini quoque loquuntur: *una mente*, vel *uno ore*. Cicero Orat. Philipp. lib. vi. cap. 1. *Cum vos universi una mente atque voce iterum a me conservatam esse rempublicam conclamastis*. Terentius Phorm. Act. iv. sc. iii. ver. 20. *Uno ore auctores fuere*. Eadem vox latet in φέρειν et φέρεσθαι. Apud Cleomedem K. Θ. lib. i. cap. 6. Ὁ μὲν οὖν Ποσειδώνιος οὕτω φέρεται. et cap. extr. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἔοικεν ἐνταῦθα φέρεσθαι ὁ Ποσειδώνιος. Supplet Herodotus lib. v. cap. 118. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γνώμη ἔφερε cet. Æschylus Suppl. v. 607. σπεῦσαί τι

[m] Plene Apoc. xvii. 13. Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι. Bernh.

[n] Actor. iv. 15. συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους. In συντίθεσθαι etiam Herodotus loco inferius adducendo. ἀποφαίνεσθαι, sc. γνώμην, (sententiam) *suam proferre, sive conspiciendam exhibere*, Ælianus Var, Hist. xi. 34. μεταβάλλεσθαι, (sententiam) *mutare*, Lucas Act. xxviii. 6. et quæ ibi notat Wolfius. Schoettg.* Simile μετατίθεσθαι. Vid. Lexic. Xenophont. t. iii. p. 138. a. In Luciano t. i. p. 829. revocando, opinor, priorum lectio editionum, μεταθέσθαι, cedere coacta in Reitziana glossemati, μεταμαθέσθαι. (quod bonus Belinus pro subjunctivo habens, legendum censet μεταμαθέσεως. Ohe!) Schaef.

* Ὑπολαμβάνειν si pro *opinari* vel *existimare* accipitur, requirit nomen γνώμης, ut hæc phrasis fiat: ὑπολαμβάνειν τὴν γνώμην, *sententiam* sive *opinionem recipere*, vel latius, *opinari, existimare*. Palæphatus Κεφ. ιά. Ὃς ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστί. Bernh.

[o] Γνώμη etiam sæpenumero supprimitur in illo εἶπε, quod est ab initio psephismatum Græcorum, v. c. apud Demosthenem in Timocratem in psephism. περὶ τῆς εἰσαγγελίας: Τιμοκράτης εἶπεν· ὁπόσοι Ἀθηναίων etc. *Timocrates rogavit: quicunque Atheniensium* etc. εἶπεν supple, γνώμην. Similiter in initio psephismatis apud Andocidem de Mysteriis: Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Τισαμενὸς εἶπε· πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια etc. i. e. *populus scivit. Tisamenus scripsit: Athenienses secundum patria* (instituta) *remp. gerunto*. Conf. Thucyd. iv. 118. Aristoph. Thesmoph. v. 381. Plene habet Lucian. in Deor. Concil. ubi Deorum decretum recitatur: ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπε. Pro γνώμην εἶπε Xenophon Ἑλλην. lib. i. cap. 7. §. 11. habet ἔγραψε γνώμην. Etiam in verbo προσέχειν æque recte γνώμην ac νοῦν subaudire possumus. Plene legitur γνώμην προσέχειν apud Aristoph. Ἐκκλησ. v. 596. Leisn.

[1] Al. ὑπὸ, quod Fischerus male sprevit. Suidas t. i. p. 375. Ἀλλ' ἔμενεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου. Marinus Vit. Procli cap. 3. p. 5. sq. δευτέρα δὲ ἰσχὺς σωματικὴ, ἀπαθὴς μὲν ὑπὸ χειμώνων καὶ καυμάτων, [Dorvill. ad. Charit. p. 655. recte ex Cod. καυμάτων.] ἄτρωτος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς μοχθηρᾶς καὶ ἠμελημένης διαίτης. Schaef.

τῶν—φέρει φρήν. ut Lat. *fert sententia, fert animus.* v. cl. Abresch. Lect. Aristænet. p. 321. [Eadem ex Abreschii hoc libro exscripsit. F. St.] In ἔχει με s. γνώμη. *Tenet me sententia.* Sophocl. Electr. v. 497. In ἀλᾶσθαι, si ad mentem refertur. Idem Ajac. v. 22. In νικῶσα plene est apud Herodotum lib. vii. cap. 175. Ἡ νικῶσα δὲ γνώμη ἐγένετο. Actor. xiv. 4. Ἐσχίσθη τὸ πλῆθος. s. εἰς δύω γνώμας: uti supplet Lucianus t. ii. p. 622. Τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίσθη. [Insignis abusus locutionis plenioris ad ellipsin ibi confingendam, ubi sensus apertissimus est, etiamsi nihil subaudias. Sed sic solent illi ἐλλειψιθῆραι. Schaef.] Sic Cæsar B. C. lib. i. cap. 35. *Divisum esse populum Romanum in partes duas.* i. e. *sententias.* 1 Cor. vii. 5. Ἐκ συμφώνου. s. γνώμης. Quamquam alias γράμματος quoque potest suppleri, uti sæpius in Pandectis. In ἐπιστῆσαι, cum significat *animum advertere.* s. γνώμην, νοῦν, διάνοιαν. Alias pro contextus ratione οὖς vel ὀφθαλμὸς potest subaudiri. v. Abresch. Lect. Aristænet. p. 172. Schweb.

* ΓΟΝΕΙΣ, *PARENTES.*

In φύεσθαι καλῶν. Sophocles Antig. v. 38. Schol. Gr. λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων. In τίνων, cum de genere sermo est. Polybius t. ii. p. 1388. Τίς καὶ τίνων. s. γονέων. In ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεή, s. γονέων. Herodotus lib. iii. cap. 31. Potest etiam in hisce subaudiri τοκέων, qua voce sæpius utitur Homerus. Schweb. Herodotus lib. vii. cap. 97. Ἀχαιμένης, Ξέρξεω ἐὼν ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεός. quod, ut alia plurima, imitatus est Pausanias lib. iii. cap. 4. Λεωνίδαν τὸν Ἀναξανδρίδου, Δωριέως δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφόν. Idem lib. i. cap. 7. in. Οὗτος ὁ Πτολεμαῖος Ἀρσινόης ἀδελφῆς ἀμφοτέρωθεν ἐρασθεὶς, κ. τ. λ. ubi vid. Sylburgius. Schaef.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, *LITERÆ.*

Ἀπόῤῥητα, *arcana*, invenies apud Græcos pro ἀπόῤῥητα γράμματα, *literæ arcanæ:* et δι' ἀποῤῥήτων, *arcanis*, omissa voce γραμμάτων, *literis.* [Hæc ratio haud raro satis commode procedit. Sic, si placet, intelligas Diodorum Sic. xx. c. 21. ἐπεί τινῶν ἐπύθετο Νικοκλέα τὸν βασιλέα τῶν Παφίων ἐν ἀποῤῥήτοις ἰδίᾳ πρὸς Ἀντίγονον συντεθεῖσθαι φιλίαν, κ. τ. λ. cap. 28. συνθήκας ἐν ἀποῤῥήτοις συνθέμενος. Sed sæpius etiam frustra labores, si huic ellipsi itemque alteri a Schwebelio supra ad v. Βουλὴ propositæ inhærere velis. Talia hæc sunt. Xenophon Anab. vii. 6, 43. Καὶ ἐν ἀποῤῥήτῳ ποιησάμενος, λέγει, κ. τ. λ. (ubi Schneiderus laudat Herodotum lib. ix. cap. 45. παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, ἀπόῤῥητα ποιεύμενος πρὸς μηδένα λέγειν κ. τ. λ. et Aristophanem Equit. v. 647. sqq. κᾀγὼ "φρασα Αὐτοῖς, ἀπόῤῥητον ποιησάμενος, ταχὺ "Ινα κ. τ. λ. ut locus interpungendus conf. v. 120. 123.) Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 774. φράσοντας τοῖς Γαβίοις δι' ἀποῤῥήτων. Pausanias lib. iii.

cap. 20. γυναῖκες γὰρ δὴ μόναι καὶ τὰ ἐς τὰς θυσίας δρῶσιν ἐν ἀποῤῥήτῳ. Præstat igitur, δι' ἀποῤῥήτων, ἐν ἀποῤῥήτοις, ἐν ἀποῤῥήτῳ, nulla habita ratione ἐλλείψεων, adverbialiter dicta intelligere. Eademque ratio tenenda in plurimis aliis hujusmodi locutionibus, quas Mysterii elliptici ἐπόπται ad sacra sua trahere solent. SCHAEF.] Sic Ælian. Var. Hist. xii. 33. Κινέας—πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δι' ἀποῤῥήτων. *Cineas—ad senatum Romanum arcanis* (literis) *scripserat*. Addidit Herodianus vii. 6, 14. Ὅτι φέρουσι γράμματα πρὸς Μαξιμῖνον ἀπόῤῥητα. *Quod ferant arcanas ad Maximinum literas.*

* In Φοινίκια et Φοινικήϊα s. γράμματα. [Aliter explet Timon Phlias. xxiv. ἀνδρὶ διδασκομένῳ Φοινικικά σήματα Κάδμου. quem hinc suspiceris Homeri σήματα λυγρὰ de literis intellexisse. SCHAEF.] Vid Suidam t. iii. p. 639. et Hesychium in Φοινικίοις, quibus in locis disjungendæ sunt voces. Literas enim, quas, teste Herodoto lib. v. cap. 58. Iones a Phœnicibus acceperunt, absolute Φοινικήϊα veteres appellarunt. Ita Φοινικήϊα legitur ἐλλιπῶς in antiquissima Inscriptione Teiorum v. 37. Vid Havercampium dissert. de lit. Gr. t. ii. p. 207. Subauditur etiam τὸ γράμμα, [aut τὸ στοιχεῖον. vid infra. h. v. SCHAEF.] quoties Articulus literis Alphabeti præponitur, e. g. τὸ Α, τὸ Γ. unde etiam, teste Eustathio ad Iliad. A. p. 5. l. 14. Homeri libri γράμματα fuerunt appellati. In φωνήεντα et σύμφωνα apud Grammaticos et Scholiastas Græcos sæpius obvia, s. γράμματα. Plene Æneas Tact. cap. 31. φωνήεντα γράμματα. ut Lat. *vocales* et *consonantes*, s. *literæ*. SCHWEB.

* ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΙΟΝ.

Hoc substantivum, vel γραμματεῖον, nisi ex Herodoto δελτίον malis, reticetur, quoties δίπτυχον aut δίθυρον absolute adhibent Græci. Hinc Hesychius, δίθυρον, γραμματίδιον δίπτυχον, vel, ut distinguendum alii censent, δίθυρον, γραμματίδιον δίπτυχον. Pollux Onom. iv. 8. Καὶ Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον. Et. x. 57. ὡς ἐστιν εἰπεῖν γραμματίδιον δίθυρον. Conf. Misc. Obs. Crit. vol. v. t. ii. p. 173. F. ST. Conf. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 523. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 199. SCHAEF.

ΓΡΑΜΜΗ, *LINEA*.

In ὀρθὴ et εὐθεῖα, *recta*, ut πρὸς ὀρθὴν, sc. γραμμὴν, *ad rectam* (lineam). [Leontius Scholast. xix. ἀλλὰ δικάζων Οὔποτε τῆς ὀρθῆς οὐδ' ὅσον ἐτράπετο. Lucianus in divino illo Demosthenis encomio t. iii. p. 515. ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης[1]. Subaudias item ὁδός. Epigr.

[1] Obiter moneo, ibidem p. 522. sq. [et in Ind. ad Chrestom. Græc. v. ἀπώμοτος] Interpretem a vero Luciani sensu mire aberrasse, non sine insigni in μεγαλοψυχίαν Demosthenis injuria. Aliter Græca vertisset, si meminisset imitatum esse Lucianum Archilocheum illud carmen: Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, κ. τ. λ. SCHAEF.

adesp. dcxciii. v. 7. δι' ὀρθῆς ὕπαγε, ὦ ὁδοιπόρε. Vide infra v. 'Οδός. SCHAEF.] Herodot. iii. 127. ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης, sc. γραμμῆς, vel. ὁδοῦ, *recta* (linea vel via), i. e. *aperte*. Plutarch. de Herodoti malignit. p. 866. ἀπ' εὐθείας et πλαγίως opponit. [Vid. Musgravium supra ad v. 'Αρχή. SCHAEF.] In εὐγώνιος. Eurip. Ion. v. 1137.

Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον
Μέτρημ' ἔχουσαν—

In jugeri longitudinem dimensus rectangulam lineam habentem mensuram tot pedum.

Item in ἡ ἱερὰ, *sacra*. Philo Legation. ad Caium p. 779. [t. ii. p. 561, 15. Sed ibi, ut t. i. p. 674, 33. Ruhnkenius ad Schol. in Platon. p. 256. a. legendum censet ἀφ' ἑστίας, improbans Mangeium, qui utrumque recte dici putet. Præiverat Mangeio Hœschelius Notat. in Philon. Opusc. p. 254. SCHAEF.]—ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥσπερ ἀφ' ἱερᾶς, ἤρχετο τὰ σπέρματα τῆς εἰρήνης ἀπορρίπτειν. *A patria, tanquam a sacra* (linea), *incipiebat semina pacis abjicere*. Hesychius: 'Αφ' ἱερᾶς, οὕτως ἐλέγετο γραμμὴ ἱερὰ παρὰ τοῖς πεττεύουσιν. [Vid. Brunck. ad Aristophan. Concion. v. 987. SCHAEF.] quod Theocritus ἀπὸ γραμμᾶς dixit, omisso ἱερᾶς. vid. Vann. Crit. p. 273.[p]

* Sic apud Tacticos τάξις εἰς μίαν εὐθεῖαν suppressam habet v. γραμμήν: quæ est *ordinatio omnium copiarum ad unam rectam lineam*. Polybius lib. iii. 113. 'Επεὶ δὲ πάντ' ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε. Onosander cap. xxi. Εἰς εὐθεῖαν ἐκ τοῦ σιγματοειδοῦς ἁπλούμενοι σχήματος. Plene est apud Dionysium Hal. lib. iv. p. 258. Διαγράφοντος ἐπὶ τῆς γῆς περιφερεῖς τε γραμμὰς, καὶ ἑτέρας αὖθις εὐθείας. SCHWEB.

* ΓΡΑΦΗ, *ACCUSATIO*.

In φεύγειν ὕβρεως, φεύγειν φόνου, et similibus, possumus subintellig re γραφήν. Alii supplent per δίκην. Vid. infra ipsum Bosium in hac voce. LEISN.

* ΓΡΑΦΗ, *SCRIPTURA*.

In N. T. quando Scriptura V. T. citatur, sæpe occurrit φησὶ vel λέγει, et subintelligitur ἡ γραφὴ, quæ vox alibi quoque additur. 1 Corinth. vi. 16. Ephes. v. 14. Galat. iii. 16. Hebr. v. 14. Idem occurrit apud Patres Græcos. Marcus Eremita

[p] Supprimitur γραμμὴ etiam in κάθετος, i. e. *linea perpendicularis*; in παράλληλοι, i. e. *lineæ parallelæ*; in ὑποτείνουσα, *subtensa* seu *latus trianguli rectanguli*, *angulo recto oppositum*, apud Geometras. SCHOETTG.

* Item in διάμετρος. Euclides lib. ii. Σφαῖρα ἐστὶν, ὅταν ἡμικυκλίου μενούσης τῆς διαμέτρου (sc. γραμμῆς) περιενεχθὲν τὸ ἡμικύκλιον. Et in περίμετρος. BERNH.

* Item in μακρὰ apud Aristoph. Vesp. v. 106. Scilicet γραμμὴ μακρὰ erat condemnantium, βραχεῖα absolventium. [V. Brunck. ad Aristoph. Vesp. v. 167. 848. SCHAEF.] Item in παράγραφος. Nam paragraphus erat linea quædam brevis, punctum quasi quoddam in extremitate habens, quæ inter notas criticas fuit, quibus in distinguendis versibus utebantur. Quæ ratio est, cur Græci ἡ παράγραφος semper dicant, et Latine *hæc paragraphus* dici recte possit. LEISN.

sententiis prioribus num. 106. Οὐδεὶς, φησὶ, στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις. *Nemo, ait,* (scriptura 2 Tim. ii. 4.) *militans negotiis hujus vitæ implicatur.* Idem n. 134. Φησὶ γὰρ, ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. *Dicit enim* (scriptura), *Qui se ipsum exaltat, humiliabitur.* Potest et subintelligi pro re nata εὐαγγελιστὴς, προφήτης, ἀπόστολος: hoc tamen generale est, et ubique quam optime quadrat. Schoettg.

* ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ, *GYMNASIUM.*

In Λύκειον, *Lyceum,* de qua voce vide Harpocrationem. Schoettg.

ΓΥΝΗ, *UXOR.*

In Ἕκτορος Ἀνδρομάχη, *Hectoris Andromache,* supple γυνὴ, *uxor.* Aristoph. Lysistr. v. 63. Ἡ Θεαγένους, sc. γυνή: *Theagenis* (uxor.) Vide ib. Bisetum. Joannes Evang. xix. 25. Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, sc. γυνὴ, *Maria Clopæ* (uxor). Matth. i. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, sc. γυναικός. [Euripides Orest. v. 1702. ed. Pors. ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους Ἥβῃ. κ. τ. λ. Aristophanes Equit. v. 449. τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. Diodorus Sic. Excerpt. t. ii. p. 586, 76. Αἰμιλία γάρ τοι μεγάλου Σκιπίωνος. (l. A. γὰρ ἡ τοῦ μ. Σ.) ubi monuit Valesius. Dorvillius Vann. Crit. p. 198. " De hac ellipsi videantur Salmas. ad Inscriptt. Herodis Attici p. 40. Perizon. in Dissert. Triade p. 19. et Burmannus ad Sueton. Ill. Gramm. cap. 10. et in Vita Cæs. cap. 4." Add. Marklandus ad Euripid. Iphig. Aul. v. 130. Schaef.][q] Item in ἡ γαμετή. Ælian. Var. Hist. xiv. 43. Βερενίκη δὲ ἡ γαμετὴ αὐτοῦ: *Berenice vero* (uxor) *ejus.* [Plene Isæus ap. Dionys. Halic. t. vii. p. 360. Orat. Gr. γαμετῆς γυναικός. Schaef.] Item in χήρα[r]. Plene γυναιξὶ χήραις dixit Dio Cass. xli. 175.[s]

* Et Luc. iii. 26. πρὸς γυναῖκα χήραν. Est enim χῆρος inter

[q] Adde Matth. xxii. 25 xxiv. 41. Schoettg.

* Et Tob. iii. 8. septem jam habuisti maritos, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνομάσθης, sc. γυνή. Sic ἔχειν τινὰ, sc. γυναῖκα, *habere aliquam* in matrimonio. Matth. xix. 4. Mich.

[r] Luc. iv. 25. πολλαὶ χῆραι. coll. v. 26. πρὸς γυναῖκα χήραν. Mich.

[s] Sic et in καλαί. [" Xen. Apomn. i. 1. 8. τῷ καλὴν γήμαντι." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 254. Schaef.] Callimachus apud Auctorem Etymologici Magni in Βεῦδος, emendante Bentleio:

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τι, καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι.

In Paro autem pulchræ, et pulchre vestitæ sunt (mulieres).

Item in ἀμφίπολος, quæ vox in Homero sæpe occurrit, idemque est ac θεράπαινα. Idem tamen Odyss. A. v. 362. supplet: —σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί.[t] Schoettg.

[t] Item in θήλειαι Rom. i. 26. et alibi sæpe θηλύτεραι. [Proprie, *teneræ, imbecillæ; teneriores, imbecilliores; das schwächere Geschlecht.* Sophocles Trachin v. 1064. γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν. Euripides Med. v. 924. ed. Pors. γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. Schaef.] Plato plenius: θήλειαι κόραι. Leisn. Euripides Orest. v. 1203. τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον. ubi significanter præcedit: τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη. Manetho iv. ver. 503. θηλυγενοῦς δὲ γυναικὸς κ. τ. λ. Schaef.

ea nomina referendum, quæ triplices habent fines. Invenitur enim masculinum genus et neutrum apud Apollonium Argon. i. χῆρον λέχος. [Sic χήρη εὐνὴ Marcellus Dedic. Stat. Reg. v. 12. Schaef.]

Omittitur quoque ab Isocrate ad Nic. in adjectivis ταπεινοτέρας et σεμνοτέρας. Οὐδ' ᾠήθην δεῖν τοὺς μὲν (sc. παῖδας) ἐκ ταπεινοτέρας τῶν παίδων, τοὺς δὲ ἐκ σεμνοτέρας, supple γυναικός.

In γαμεῖν deest quartus casus γυναῖκα. Matth. xxiv. 38. et alias. Additur nomen Luc. xiv. 20. Γυναῖκα ἔγημα. Bernh.

* In ἄγειν, quando absolute ponitur, s. γυναῖκα: quamquam plena locutio est ἄγειν γυναῖκα εἰς οἶκον. V. οἶκος. In μιᾷ στοιχεῖν, *una uti uxore*. V. cl. Hemsterhuis ad Aristophanis Plut. p. 262. In ἔχειν. Homerus Il. O. v. 336. In Θηλύτεραι. Plene Homerus Od. Λ. v. 385. In illis Aristophanis, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, cet. et innumeris aliis. Sic Latini quoque hanc vocem sæpe habent suppressam. Plinius lib. ii. ep. 20. *Verania Pisonis*. s. *uxor*. Virgilius Æn. lib. iii. v. 319. *Hectoris Andromache*. Item in *ducere* et *habere*, Græco more. Ovidius Metam. lib. ix. 496, 497. *Di melius! Di nempe suas habuere sorores. Sic Saturnus Opim junctam sibi sanguine duxit*. Schweb. De Latinis Stoschius ad Elsneri Commentar. in Evang. Matth. i. p. 12. conferri jubet Reitzium Ambig. p. 387. et Supplem. p. 77. Pitiscum ad Sueton. Jul. cap. 50. Schaef.

ΓΩΝΙΑ, *ANGULUS*.

In εὐθεῖα vel ὀρθὴ aliquando etiam omittitur γωνία, *angulus*. Locum ex Polybio citat Budæus p. 1227.

* Polybius lib. ix. 19. Τῶν πρὸς ὀρθὰς ἐφεστώτων. s. γωνίας. Schweb.

Δ.

* ΔΑΙΜΟΝΙΑ, *NUMINA, SPIRITUS*.

Actor. xvii. 20. Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Ad hoc adjectivum, vel participium potius, ξενίζοντα, addi debere substantivum δαιμόνια, tum v. 18. docet, ubi Paulus ξένων (quod cum ξενιζόντων unum eundemque habet significatum) δαιμονίων καταγγελεὺς εἶναι dicitur: tum ex Æliani Var. Histor. lib. ii. cap. 13. colligimus, quippe de Atheniensibus quibusdam suspectum reddere Socratem laborantibus narrat historicus l. d. illos inter alia, quibus Socratem premebant, crimina et hoc adduxisse, quod sc. εἰσῆγε ξένους δαίμονας καὶ οὐκ ᾔδει θεούς, grande scelus existimantes, novos inducere aut annunciare Deos præter jam receptos. Accurate enim tradito a majoribus cultui insistebant Athenienses, quod ex eodem Socratis exemplo videre licet, cui quippe hæc ab Areopa-

gitis dica scripta est: Ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος, teste Diogene Laertio in vita Socratis. BERNH.

ΔΑΙΣ, *EPULUM.*

In θαλεία vel θαλία deest sæpe. Homerus: Δαῖτα θαλείαν: *epulum festivum.* [Aristophanes Pac. v. 778. sqq. κλείουσα θεῶν τε γάμους, Ἀνδρῶν τε δαῖτας, Καὶ θαλίας μακάρων. Subaudias item ἑορτή. Valckenarius ad Herodot. p. 665. a. "θάλειαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλειαν ἄγειν Græcis etiam dicebatur: Eustath. in Od. Φ. p. 759, 6. Epist. Socr. p. 43, 18." SCHAEF.]

* ΔΑΚΡΥΟΝ, *LACRIMA.*

In ἐγὼ ἔκλαιον πολλά· nempe δάκρυα. Apocal. v. 4. MICH.

* ΔΑΜΑΛΙΣ, *JUVENCA.*

Vide infra, voce Εἰκών. SCHOETTG.

*ΔΑΝΕΙΟΝ, *MUTUUM.*

In ἀρχαῖον, quando pro *sorte usurarum* sumitur. Demosthenes adversus Nicostratum:—οὔτε τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον. Plene dixit idem κατὰ Διονυσοδ. Οὐ γὰρ ἂν ἀπεδίδοσο τό τε ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῶν τόκων μέρος τι. Vel subintell. κεφάλαιον, quod idem alibi addit. Vid. Budæi Comm. p. 133. [Aristophanes Nub. v. 1156. καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. ubi τἀρχαῖα Gloss. explicat. τὰ κεφάλαια. Alciphron p. 106. ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρύν. p. 280. πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπήτει. SCHAEF.]

* ΔΑΠΑΝΗ.

Vel, si mavis, ἀνάλωμα, in phrasi in lapidibus frequentissime obvia, ἐκ τῶν ἰδίων. Solum illud in ἰδίᾳ suppleri potest. Quæ recte cel. D'Orvillius in Misc. Obs. Crit. Nov. tom. iii. p. 110. cum Latinorum, *suo ære, sua pecunia,* et sim. confert. F. ST.

ΔΕΙΛΗ, *TEMPUS VESPERTINUM*[a].

In voce ὀψία, *serum,* quæ natura adjectiva est, deficit δείλη. Ex. gr. ὀψίας γενομένης, *cum serum esset diei;* integre, δείλης ὀψίας γενομένης. Sæpe additur. Dionys. Halic. v. p. 351. Περὶ δείλην ὀψίαν. et lib. viii. cap. 49. μέχρι δείλης ὀψίας. Thu-

[a] Δείλη non semper tempus vespertinum significat, sed de variis diei partibus, ac diversis lucis crescentis ac decrescentis gradibus dicitur. Ita dicimus 1) δείλης ἑῴας, h. e. *sub auroram,* quia hic est quasi primus lucis incipientis gradus; 2) δείλης μεσημβρίας, *sub meridiem,* qui est summus lucis diurnæ gradus; 3) δείλη πρωΐα, i. e. τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, τὸ εὐθὺς ἐκ μεσημβρίας, *prima pars* δείλης, *quæ incipit statim a meridie;* [Philemon: μεμίσθωνταί με δείλης πρωΐας. ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δείλης. Schol. Voss. ad Homer. Il. xviii. v. 277. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 104. b. SCHAEF.] 4) δείλη ὀψία, τὸ τελευταῖον τῆς δείλης μέρος, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς, *postrema pars* δείλης, *quando solis est occasus.* vid. Casauboni Antibaron. pag. 417. LEISN.

cydides lib. iii. cap. 74. γενομένης δὲ τῆς τροπῆς περὶ δείλην ὀψίαν. Lucianus in Asino p. 100. Περὶ δείλην ὀψίαν. et in Gallo p. 177. Ælianus Hist. Anim. i. 14. Δείλης δὲ ὀψίας γενομένης. Possis etiam in ὀψία subaudire ὥρα, quam vocem addidit Marcus xi. 11. Καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν.

Porro quum dicitur: ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν. Elliptica et hæc est loquutio, quæ occurrit Luc. ix. 12. et xxiv. 29. In ea subauditur, εἰς δείλην. Sic integre Appianus Punic. p. 125. Ἡμέρας εἰς δείλην τρεπομένης. Vel ἐπὶ δύσιν subaudire possis, uti ad vocem Δύσις dicemus.

* Herodotus lib. viii. cap. 7. Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην. Adde Eustathium ad Iliad. Σ. p. 1193. l. 42. Schweb.

* Thomas Mag. p. 762. Πρωΐ, καὶ ὀψέ· οὐ πρωΐας, καὶ ὀψίας. ubi citatur Photius Lex. Ms. Πρωΐαν οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Vid. ibi Interpretes. Schaef.

* ΔΕΙΜΑ, *TERROR.*

Subaudiendum est in πανικόν. Et in plur. πανικά, sc. δείματα. Polyæn. i. 2. τοὺς κενοὺς καὶ νυκτερινοὺς τῶν στρατευμάτων φόβους πανικὰ κλῄζομεν, ut legit Casaubonus. Vid. Dionys. Halic. lib. v. p. 290. edit. Lips. Leisn.

Diodorus Sic. xiv. cap. 32. ἐμπεσόντος δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον θορύβου τοῦ καλουμένου πανικοῦ. lib. xx. cap. 67. πανικῷ θορύβῳ συνεχομένων. mox ἐξαπατηθεῖσαι, κατὰ τὴν παροιμίαν, τοῖς κενοῖς τοῦ πολέμου. Τὰ κενὰ τοῦ πολέμου eadem quæ πανικά. Vid. Interpret. ad Diodor. Sic. xvii. cap. 86. in Dorvill. ad Charit. p. 581. Add. de Πανὸς δείμασι Valckenar. ad Herodot. p. 370. a. Koppiers. Observ. Philol. p. 121. Schaef.

* ΔΕΙΝΟΝ.

Thucydides Hist. iii. 76. τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης. Supplet Scholiastes τῷ πράγματι, τῷ δεινῷ. F. St.

* ΔΕΙΠΝΟΝ, *CŒNA.*

Aristophanes Ἐκκλης. v. 1173. Ἐπινίκια δειπνεῖν, sc. δεῖπνα, i. e. εὐωχίαν νίκης τινὸς ἕνεκα ποιεῖν. Leisn. Aristophanes fragm. Cicon. apud Athenæum t. iii. p. 431. Ἀττάγας, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας. Schaef.

* Vocabulum hoc supplendum est post καλεῖν. 1 Cor. x. 27. Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων (ἐπὶ δεῖπνον), *si quis infidelium* (ad convivium) *vos vocaverit*, vel *invitaverit*. Plenam phrasin dat [Xenophon Mem. ii. 3, 11. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. mox simpliciter καλεῖν ἐκεῖνον. Sic et ii. 9, 4. ὁπότε θύοι, ἐκάλει. Schaef.] Julian. in Cæsaribus: Διὰ τί οὐχὶ καὶ τὸν ἐμὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον παρεκάλεις; Additur etiam a Joanne Apoc. xix. 9. Omissum est Luc. xiii. 7. Idem Hesiod. op. et dieb. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Item in παρακαλεῖν. Euripides in Bacch. v. 1245.

Eadem Latinis in usu est ἔλλειψις. Ita enim Terent. Phorm. act. iii. sc. v. *Spatium quidem tandem apparandi nuptias, vocandi, sacrificandi*, etc.

In loco 1 Corinth. xi. 20. ad phrasin ἐπὶ τὸ αὐτὸ supplendum esse δεῖπνον, Raphelius existimat, citante Bruningio in antiqq. Græc. cap. xxii. Bernh.

* Eadem est ellipsis Actor. x. 10. Παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων. s. δεῖπνον. Sic Herodotus lib. ix. cap. 15. παρασκευασάμενος μεγάλως. ubi lineis aliquot interjectis sequitur ἦν δὲ τὸ δεῖπνον ποιούμενον ἐν Θήβῃσι. Plene exstat phrasis apud eumdem lib. ix. cap. 81. Δεῖπνον παρασκευάζειν. Sic Suetonius ἐλλιπῶς *vocare* posuit in vita Tiberii cap. 53. *Etiam vocare desiit.* quam Ellipsin expressit idem in Caligula cap. 36. *quas plerumque cum maritis ad cœnam vocatas considerabat.* Schweb.

* ΔΕΚΤΕΟΝ.

Hoc verbale frequenter omittunt Scholiastæ veteres post illa verba : ὃ καὶ μᾶλλον etc. ubi sc. indicare volunt, quænam ex duabus interpretationibus alteri sit præferenda. Leisn.

* ΔΕΟΝ, *DECENS.*

In παρὲξ ἀγορεύειν apud Homerum Iliad. M. v. 213. ubi schol. Gr. ἔξω τοῦ δέοντος. In ὑπερβαίνειν. Sophocles Antig. v. 674. Schweb.

* ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΟΝ, *CARCER.*

Deest hoc nomen in δημόσιον, quod pro *carcere publico* posuit Thucydides. Plenum enim est: δεσμωτήριον δημόσιον. Leisn.

* ΔΕΣΠΟΙΝΑ, vel ΔΕΣΠΟΤΙΣ, *DOMINA.*

Desideratur in κεκτημένη apud [Sophocl. fragm. ex incert. Tragœd. xlii. Schaef.] Aristoph. Eccles. v. 1118. [v. 1126. ed. Brunck. ubi jungitur pronomini possessivo: τῆς ἐμῆς κεκτημένης. Schaef.] et sæpe apud Aristænetum. Leisn. Mœris p. 225. ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀττικοῖς. Schaef.

* ΔΕΣΠΟΤΗΣ, *HERUS.*

Deest in κεκτημένος, v. c. apud Aristoph. Plut. v. 4. et ἐγκεκτημένος. Quæ voces adhibentur de iis, qui prædia in Attica possidebant, et a δημόταις diversi erant. Leisn. Demosthenes p. 1208, 27. τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων. Reiskius Ind. p. 269. " οἱ ἐγκεκτημένοι, subaudi οἰκίας καὶ χωρία ἐν τῇ ἔξω τῆς Ἀττικῆς, *Angesessene*, peculiati, quibus fundi sunt, bona immobilia, sed extra Atticam, in solo peregrino." Accuratius, sicque ut intelligas, cur τοῖς δημόταις opponantur, Valckenarius ad Herodot. p. 383. a. " Sunt qui in demis non suis prædia vel agros possidebant." Schaef.

* ΔΗΛΟΝ, *CERTUM.*

Δῆλον, *certum est*, deesse videtur 1 Joann. iii. 20. ante hæc verba: ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεός, etc. MICH.

* ΔΗΜΙΟΣ, *MINISTER*, seu *SERVUS PUBLICUS.*

Mihi non est dubium, post verba πέμπειν et ἐπιστέλλειν absolute posita, rectius interdum τὸ δήμιον vel δημίους subaudiri, quam vel ἐπιστολήν, vel alia. Apud Marcum cap. vi. 27. verbo ἀποστέλλειν additur σπεκουλάτωρ, i. e. δήμιος. Vid. Casaubonus ad illum locum. LEISN.

* ΔΗΜΟΣ, *DEMUS* s. *PAGUS.*

"Deest hoc nomen apud Arist. Equitt. 79. ἐν Κλωπιδῶν. ubi v. Casaubonus p. 77. Neoc." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 254. SCHAEF.

* ΔΙΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ, *INTERJECTUS.*

Subaudiri potest hoc vocabulum Marc. ii. 1. δι' ἡμερῶν. s. τινῶν διαγενομένων. Sic. Actor. xxv. 13. ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν. et cap. xxvii. 9. ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου. Pro quo Herodotus lib. i. cap. 8. Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος. Idem lib. ix. cap. 16. 'Ολίγου τινὸς χρόνου διελθόντος. v. διελθών. Sic Latini *paucis diebus interjectis.* Livius lib. i. cap. 58. SCHWEB. Falluntur hîc Schwebelius infraque ad v. διελθών Schoettgenius, in talibus participia subaudientes. Δι' ἡμερῶν, δι' ἐτῶν, etc. sæpissime legas, scil. τινῶν, nunquam, quod sciam, δι' ἡμερῶν διαγενομένων s. διελθουσῶν. Præpositio enim διὰ genitivo juncta ipsa per se de spatio temporis interjecto [ut de intervallo locorum. v. Herodot. lib. vii. cap. 30. 198.] dicitur. Herodotus lib. vi. cap. 118. extr. δι' ἐτέων εἴκοσι, *post viginti annos.* Tale est frequentissimum illud διὰ χρόνου, scil. τινός. (non πολλοῦ, quod male supplet Bosius supra p. 4.) Plutarchus Mor. t. iii. p. 93. ἄν τις Πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγῃ διὰ χρόνου, κ. τ. λ. Interpres: *interposito temporis spatio.* Conf. Weiskius Comment. in Orat. Ciceron. pro M. Marcello p. 49. SCHAEF.

* ΔΙΑΘΗΚΗ, *TESTAMENTUM.*

Apud Scriptores Christianos in ἡ παλαιὰ[b] et καινή, V. et N. T. Photius lib. iii. contra Manichæos, p. 7. εἰ πονηρᾶς ἦν ἀρχῆς ἡ παλαιά, *si vetus* (testamentum) *a malo principio ortum haberet.* Et p. 17. εἰ δ' ἦν ἡ παλαιά, etc. Pluries enim postea occurrit. Gregentius Tephrensis disput. cum Herbano Judæo p 21. *Ubicunque tu invenis lignum utile* ἐν τῇ παλαιᾷ, *crucem exinde formare cupis.* SCHOETTG.

[b] Διαθήκη, in ἡ παλαιά, *Vetus* Testamentum, apud Theophylactum ad Galat. iv. 21. MICH.

* ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ, *COGITATIO.*

In hac constructione Hebræo-græca, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, sc. διαλογισμός. *Ascendit in cor ejus* (cogitatio). Actor. vii. 23. Integrum autem occurrit Lucæ xxiv. 38. Διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Hebraismus vero ille עלה על לב est notissimus. SCHOETTG.

ΔΙΑΝΟΙΑ, *ANIMUS.*

Accusativus Διάνοιαν deest in verbo ἐπιστῆσαι, quando pro *animum attendere* usurpatur. [Plutarchus Mor. t. i. p. 441. ἐπιστήσαντες, ὅτι ἐν οὐδενὶ κακῷ τυγχάνουσιν ὄντες, κ. τ. λ. SCHAEF.] Ælian. lib. ii. cap. 10. de Timotheo, ἐπιστάντα εἰπεῖν. De qua verbi significatione recte monuit doctiss. Olearius ad Philostr. Vitam Apollon. lib. i. cap. 34. ubi ἐφεστηκότα μέν τοι ὁρῶν καὶ ἐνθυμουμένῳ ὅμοιον: *sed tamen cum ipsum* (animum) *intendere vidisset, et similem esse ei, qui aliquid meditatur.* [In ἐπιστὰς et ἐφεστηκὼς nihil plane subaudiendum. Nam Græci dixerunt etiam ἐπιστῆσαι ἑαυτὸν, *attendere, considerare*: ἐπιστὰς autem et ἐφεστηκὼς, ut nunc omnes norunt, est i. q. ἐπιστήσας ἑαυτόν. In Stobæi Serm. p. 333, 30. legendum ἐπιστάμεν τε ἑαυτόν. Ibid. p. 460, 45. ἀλλ' ὡς παροςῶντας τῷ μὴ ἐφεστακέναι, πάντως δ' ἂν ἰδόντας, εἴπερ ἐπέστησαν. (Sic leg. Vulg. ἐφέστησαν.) SCHAEF.] Subaudiendum autem esse τὴν διάνοιαν, docemur ex Theophrasti Characterib. Ethic. in Proœmio: ἤδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν [c].

* Cui exemplo addere possumus Dionysium Hal. lib. i. p. 2. Εἰ γάρ τις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὰς—ἡγεμονίας. In μετέωρος itidem potest subaudiri διάνοια. Polybius t. ii. p. 1298. Μετέωροι πάλιν ἐγενήθησαν. SCHWEB.

* Subaudias etiam τὸν νοῦν. Diodorus Sic. xii. in. Δικαίως ἄν τις ἀπορήσειεν τὸν νοῦν ἐπιστήσας τῇ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀνωμαλίᾳ. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 180. Ceterum hunc verbi usum, ut Græcitatis citerioris, parum probasse Phrynichus videtur Eclog. p. 122. Ἐπέστησε, καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον τὸ πρᾶγμα, [In Apollon. Dysc. Histor. Comment. L. extr. malim inserto articulo: ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι τὸ πρᾶγμα. Conf. cap. xlviii.] ἀντὶ τοῦ ἠπόρησε, καὶ ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα. οὕτω χρωμένων τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων πολλάκις ἀκήκοα· εἰ δὲ καὶ ἀρχαίως, ἢ δοκίμως, ἄξιον ἐπισκέψεως. [quæ postrema satis indicant, quam ille locutionem probandam censuerit.] SCHAEF.

[c] Adde Duportum ad Theophrasti characteres cap. 2. p. 221. SCHOETTG.

* Etiam in illa phrasi apud Lucian. in Hermot. ἐπὶ πάντα vel πάντας ἐλθεῖν, i. e. *per omnia, per omnes ire,* scilicet sectas omnes philosophorum perquirere, perlustrare, excutere, deest τῇ διανοίᾳ. Vid. Jensii Lect. Luc. ii. xi. p. 224. LEISN.

ΔΙΑΣΤΗΜΑ, *SPATIUM*.

In τοσοῦτον ἀπὸ, *tantum a*, deest διάστημα, *spatium* sive *intervallum*. Plene Marcus Antoninus de rebus suis lib. iii. sect. 7. πρότερον δὲ ἐπὶ πλέον διάστημα χρόνου etc. Diodorus Sic. lib. iv. p. 157. διὸ καὶ πρότερον διεστηκυίας ἀπ' ἀλλήλων πολὺ διάστημα[d]. Ita in βραχὺ, πολὺ, etc. aliquando intellige hoc substantivum, ut Act. xxvii. 28. Βραχὺ δὲ διαστήσαντες: *paululum progressi*. Plene: κατὰ βραχὺ διαστήσαντες. [κατὰ βραχὺ Athenæus t. i. p. 127. Xenophon Ephes. p. 113. Idem p. 29. βουλεύσασθαι βραχύ. pro quo mox plene: βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. SCHAEF.] Thucydides lib. iii. c. 94. καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. ibi Scholiastes: διαστήματος δηλονότι[e]. Idem lib. iv. c. 32. ἐκ πολλοῦ. ubi iterum Scholiastes: ἐκ πολλοῦ διαστήματος[f]. [Plene Diodorus Sic. lib. xix. c. 37. ἐκ πολλοῦ διαστήματος. Opp. ibid. c. 42. ἐξ ὀλίγου διαστήματος. Referas huc etiam Xenophonteum Anab. i. 10, 11. ἐκ πλείονος. ubi vid. Schneider. Sic πρὸ πολλοῦ. Lucianus t. ii. p. 94. ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν. Interpres: *longe ante se mare perturbans*. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 255. "Xen. Ephes. 2. 14. καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ· ubi v. Locella p. 211." qui hanc lectionem contra Abreschium recte tuetur. Sic in Vita Sophoclis: πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἕνδεκα. Schol. ad Hom. Il. xxii. ver. 147. πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων. quod contra Heringam bene defendit Valckenarius p. 68. b. SCHAEF.] Idem iv. 72. ἐπὶ πολύ. Scholiastes: διάστημα χρόνου δηλονότι. [Passim editur, etsi inconstantissime, ἐπιπολύ. Conf. Lucian. t. iii. p. 330, 331. Obiter moneo, in Dionysio Hal. Ant. Rom. t. i. p. 92. ex Cod. Vat. scribendum esse ἐπὶ τὸ πολύ. SCHAEF.] Sic βραχύ τι. Hebr. ii. 7. et alibi. Supple[g] κατὰ βραχύ τι διάστημα[h]. Vel in βραχύ τι possemus subintelligere μόριον τοῦ χρόνου, ut Thucyd. lib. i. p. 48. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας dixit. Et διὰ πολλοῦ, subintell. διαστήματος, *longo locorum* (intervallo), [vid. Duker. ad Thu-

[d] Forte et in ἀπέχειν, *distare*, deest MICH.

[e] διὰ πολλοῦ (διαστήματος χρόνου) τοῦ μέσου. Pæan. lib. ix. c. 2. MICH.

[f] Theophrastus principio characterum: συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. ubi editio Camotiana et Codices omnes MSS. teste Needhamo, legunt: ἐκ πολλοῦ χρόνου. SCHOETTG.

[g] Sic Joannes Evang. xiv. 19. Ἔτι μικρὸν (scil. διάστημα χρόνου ἐστὶν,) καὶ etc. cap. xvi. 16, 17, 19. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με. Clarissimus Bos quidem infra, voce χρόνον, de h. l. existimat, μικρὸν pro κατὰ μικρὸν χρόνον dici; verum ex mea observatione facilior fit constructio cum sequenti καὶ, et convenit vers. 18. τὸ μικρόν. Sic Hebr. x. 37. MICH. Conferatur etiam posterior animadversio b. Michaëlis de hac phrasi, voci χρόνον infra adposita.

[h] Illæ duæ voces κατὰ βραχὺ etiam in unam coaluerunt καταβραχύ. Sap. xii. 10. SCHOETTG. Sic in Heliodoro ii. p. 69. Commel. sed Coray p. 59. dedit κατὰ βραχύ. SCHAEF.

* Plura de ellipsi vocis διάστημα habes apud Henr. Stephanum in Append. ad scripta de dial. Attica p. 115. Conf. Thucyd. vi. 11. LEISN.

cydid. p. 385, 66. SCHAEF.] ut in διὰ τοσούτου, *tanto* (intervallo)[i].

* Innumera pene ubivis hujus Ellipseos exempla apud scriptores occurrunt. Sic etiam in μεταξύ. Plene Polybius t. i. p. 24. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα. In ἴσον, [Homerus Il. vii. 451, 458. ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς. ubi al. ὅσην. scil. γῆν. SCHAEF.] τόσον, μικρὸν, ὀλίγον, ἴσον, λοιπὸν, ἐκ πλείστου, ἐπὶ πλεῖστον, τὸ πάρος, ἐς τί, οὐ μικρὸν, οὐκ ὀλίγον, τὸ μέσον aliisque. Perfrequens hæc ellipsis est etiam apud Romanos scriptores, e. g. *Tantum, quantum, ante multum temporis, temporis exiguum, in medio*; in quibus Ellipsis etiam interdum expressa legitur. E. g. Ovidius Metam. lib. ix. ver. 685. *Cum medio noctis spatio.* SCHWEB.

* ΔΙΑΤΡΙΒΗ, *SCHOLA*.

In illis locutionibus passim obviis, φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, [vid. Hemsterhus. ad Luciani Scholiast. t. i. p. 2. Kœn. ad Gregor. p. 18. sq. SCHAEF.] εἰσέρχεσθαι εἰς γραμματικοῦ etc. possumus διατριβὴν subintelligere. Antoninus τῶν εἰς ἑαυτὸν l. 4. plene dixit: εἰς δημοσίας διατριβὰς φοιτῆσαι. LEISN.

* ΔΙΑΦΟΡΟΣ, *DIVERSUS*.

In γλώσσαις λαλεῖν, quod idem est ac γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν, *linguis* (variis) *loqui*. Occurrit hæc locutio Actor. x. 46. et 1 Corinth. xiv. 2. seqq. Supplet. Leo Imp. Tactic. iv. 49. ubi expresse γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν. Confer Wowerum de Polymathia c. ix. n. 16. Vocem ἑτέρου supplet Achmet Oneirocr. c. 35. Βασιλεὺς στρατείαν ἐξ ἑτέρων κτᾶται γλωσσῶν. *Rex exercitum e variis linguis comparat*, h. e. hominibus alia lingua utentibus. Vocem καινοῦ Marcus c. xvi. 17. ἑτέρου Act. ii. 4. SCHOETTG.

* ΔΙΑΧΩΡΗΜΑΤΑ, *EXCREMENTA*.

In τὰ ἐνοχλοῦντα, τὰ ἀναγκαῖα, sub. διαχωρήματα. *Excrementa. Alvi excretiones.* Onosander c. ix. SCHWEB.

* ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, *PRÆCEPTOR*.

Hanc vocem interdum sub genitivis latere conjicit Jonsius de Scriptor. Hist. philos. lib. i. cap. 2. p. 16. E. g. Πτολεμαῖος, ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος, legitur apud Suidam voc. Ἐπαφρόδιτος et Πτολεμαῖος. item apud Photium Eclog. 189. Quæ verba ita transferenda putat: *Ptolemæus Hephæstionis* (præceptor vel pater), quum Ptolemæus ille sub Nerva et Trajano. Hephæstion autem sub Antonino Pio floruerit. Putat, eandem ellipsin forte esse admittendam in istis: Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου.

[i] Μετὰ βραχὺ, subaudi χρόνου διάστημα, *post breve* (temporis spatium). Luc. xxii. 58. Additur nomen διάστημα Act. v. 7. Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα. BERNH.

'Ασκληπιάδης, ὁ 'Αρείου. Διονύσιος, ὁ Τρύφωνος. Δίδυμος, ὁ 'Ηρακλείδου. Vox διδασκάλους etiam supplenda est in inscriptione librorum Sexti Empirici adversus Μαθηματικούς. Nam Μαθηματικοὶ illic non sunt Geometræ tantum, ut multi perperam putant, sed disciplinarum liberalium doctores et magistri, ut poëtæ, rhetores, dialectici, musici, arithmetici, geometræ, astrologi, critici. Sæpe etiam διδάσκαλος deest in γραμματικὸς et similibus. Leisn.

* Hæc vox suppressa latet in ἡμέτερος, quo discipuli aliquando de suis præceptoribus apud veteres utuntur. Ita Simplicius sæpius de Damascio, suo præceptore, loquitur, ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος. v. ad Physica Aristotelis p. 140. b. 147. b. 150. b. et alibi, uti notavit cl. Fabricius B. G. vol. viii. p. 626. coll. cl. Valckenario in Præfatione ad Ammonium p. 19. Alibi enim expresse eum vocat suum καθηγεμόνα et διδάσκαλον. v. p. 221. in Physic. et in libros de cœlo p. 113. Eadem Ellipsis obtinet, cum discipuli de magistris suis honoris caussa utuntur voce αὐτός: potissimum in trito illo ac pervulgato Pythagoreorum: Αὐτὸς ἔφα: utpote quem non *Pythagoram*, sed suppresso nomine appellarunt ἐκεῖνον, *illum*, κατ' ἐξοχήν. v. Jamblichus de vit. Pythagoræ c. xviii. Schweb. Conf. quæ infra ad v. Κύριος monui. Sic Latini *ipse*. Cicero de Nat. Deor. i. c. 5. Πυθαγόρειον illud vertens: *ipse dixit*. ubi vid. Davis. (Quod ibidem statim sequitur, *ipse autem erat Pythagoras*, non mirer si quis ex margine irrepsisse suspicetur. Certe hoc παροιμιακὸν tam pervulgati ἐν τῷ βίῳ usus erat, ut ejus interpretationem Scholiastes recte dare posset, non item disertissimus Romanorum. His scriptis, vidi eandem Walkero rationem placuisse.) Schaef.

ΔΙΔΟΜΕΝΟΝ, *DATUM*.

Quum dicitur apud Ælianum Var. Hist. i. 32. Τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον, intellige διδόμενον. uti lib. viii. 12. Τὰ ἐκ τοῦ Φιλίππου δῶρα, sc. διδόμενα. Plene apud eundem i. 22. Δῶρα ἐκ βασιλέως διδόμενα. Nam ἐκ in illis valet παρά. Sic etiam supplendum putem illud Apostoli 2 Cor. i. 11. "Ινα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν. *Ut a multis personis in nos* (collatum) *donum per multos gratiarum actione celebretur pro nobis*. ut χάρισμα ἐκ πολλῶν dicatur pro χάρισμα ἐκ πολλῶν διδόμενον.

* ΔΙΕΛΘΩΝ, *PRÆTERIENS*.

In δι' ἡμερῶν, ubi subaudiendum διελθουσῶν τινῶν. Marc. ii. 1. Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν. *Et* (interjectis) *aliquot diebus iterum ingressus est Capernaum*. Δι' ἐτῶν, *post aliquot annos*, Gal. ii. 1. Occasionem hæc supplendi suppeditavit locus 2 Maccab. i. 20. ubi legitur: διελθόντων ἐτῶν

ἱκανῶν. SCHOETTG. Nihil ejusmodi in talibus subaudiendum esse, supra monuimus ad v. Διαγενόμενος. SCHAEF.

* ΔΙῌΡΗΜΕΝΟΣ, *DIVISUS.*

Hoc participium passim subauditur, ubi de scriptorum in libros divisione sermo est. Var. Lect. ad Thucydid. in. Τῶν εἰς ὀκτὼ [s. διῃρημένων βιβλίων] τὸ πρῶτον. Schol. Cass. ad Thucydid. lib. iii. extr. [v. Dukeri præfat. * * * b.] Τῶν εἰς ιγ' τέλος τῆς ε καὶ ἀρχὴ τῆς ς. Aristotelis Rhetorices Libri tres sic inscribuntur: Ἀριστοτέλους Τέχνης Ῥητορικῆς τῶν εἰς τρία τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον. Theodori Grammatices Libri quatuor sic: Θεοδώρου Γραμματικῆς Εἰσαγωγῆς τῶν εἰς τέσσαρα τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον. Bosius apud Reinesium vidit codicem Græcum hoc titulo: Ἐξήγησις τοῦ Φιλοπόνου εἰς τὸ πρῶτον τῶν εἰς δύο ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς Νικομάχου τοῦ Γηρασηνοῦ. Vid. Reines. et Bos. Epist. mut. p. 262. Conf. Wolf. ad Reiz. de accent. inclinat. p. xviii. SCHAEF.

* ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, *JURA.*

Subintelligitur in πρωτοτόκια, *primogenitalia*, Ebr. xii. 16. MICH.

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *LOCUS JUDICII.*

Deest in ἕλκεσθαι, sc. δικαστήριον, rapi, seu trahi in jus. Aristoph. Nub. v. 1000. In καλεῖσθαι vel καλεῖν. Aristoph. Σφῆκ. v. 1410. 1425. 1437. Eccles. v. 859. LEISN. Ad locum Aristophanis ultimum, ubi legas καλούμεθ' αὐτάς, (Interpr. *in jus vocabo,*) respiciens Suidas t. ii. p. 234. ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήριον ἄξομεν. Idem Av. v. 1046. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως. Xenophon Histor. Gr. i. 7, 14. οἱ δὲ ἐβόων καλεῖν τοὺς οὐ φάσκοντας. quod interpretatur Wyttenbachius Annot. ad Xenoph. p. 393. *Isti vero clamabant, eos Prytanes, qui negarent, in judicium vocandos, accusandos esse.* Plene idem Apol. Socr. in ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. Subaudias item in ὑπάγειν. Vid. mox ad v. Δίκη. SCHAEF.

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *JUDICIUM.*

Athenis erat τὸ ἐπὶ Παλλαδίῳ, sc. δικαστήριον, quam vocem Demosthenes et Hesychius supplent. Meursius Areopago c. 11. Sic τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ, τὸ ἐν Φρεάττει, [imo Φρεαττοῖ. SCHAEF.] apud eundem l. c. SCHOETTG. Conf. Schol. Cod. Lugd. Bat. ad Aristophan. Plut. v. 1167. SCHAEF.

ΔΙΚΗ, *CAUSA*, vel *PŒNA.*

Elegans hujus vocis Ellipsis est et frequens optimis Scriptoribus. Hesiod. et Homer. Il. Ψ. v. 580.—ἰθεῖα γὰρ ἔσται. *Justa enim erit*, sc. δίκη, (pœna.) [Plene Homer. Hymn. in Cerer. v. 152. ἰθείῃσι δίκῃσιν. ubi v. Mitscherlich. SCHAEF.]

Aristoph. Equit. v. 50. [ἐκδικάσας μίαν. ad. q. l. Brunckius: "Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut Scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hîc magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594. Κᾀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ Εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας." Schaef.] Conf. Hesiod. Ἔργ. 224. Eustath. ad Homer. Il. Ψ. 580. Δικάσαντες μίαν (sc. δίκην): *una* (causa) *judicata*. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δίκην): *capitis damnari*. φεύγειν φόνου, ἀσεβείας (δίκην): *cædis, impietatis accusari*[1]. Sic in ἐκφεύγειν et ἀποφεύγειν. Aristoph. Vesp. v. 988. Ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης. *Effugisti, Labes*. sc. δίκην. i. e. absolutus es. Plene apud eundem Plut. v. 113. Ὁ δέ τις ἂν δίκην ἀποφεύγων: *alius quispiam, qui causam tenuisset in judicio*. In ἐρήμη eleganter etiam omittitur δίκη, notatque *vadimonium desertum*, aut *judicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus*. Sic ἐρήμην et ἐξ ἐρήμης ἁλίσκεσθαι dicitur de *reo, qui, cum vadimonium deseruisset*, aut, *ad judicium non affuisset, damnabatur*. Quæ phrasis est apud Lucianum in Abdicato p. 714. et Jove Trag. 142. et Revivisc. 408. Sic vocatur ἀπὸ τοῦ ἐρήμου, *a solitudine*, eo quod solus actor, nullibi comparente reo, obtinebat. [Lucianus t. i. p. 601. ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ. ubi Schol. Ἐρήμη δίκη, ὅταν (add. μὴ, ut Suidas, unde Scholion desumtum.) ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τὸ (Suid. τῷ) ἐρήμην ἁλῶναι. Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 664. τάς τε δίκας ἐρήμους ἐκλιπόντας. Conf. Thucyd. vi. 61. Vid. Dorvill. ad Chariton, p. 584. sq. Rarius illud Phrynichi Eclog. p. 186. ἐρήμως ὄφλοντα. Schaef.]

Δίκην vel ζημίαν aliquando subaudi in ὄφλειν. Plato: ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, *si reus damnatus fuerit*. Alias passim additur. [Sophocles Polyx. iii. εἰ δίκην λόγων ὄφλοι. Timæus p. 202. Ὄφλειν· ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. ubi Ruhnkenius exempla plenæ locutionis congessit. Schaef.] Frequens etiam phrasis τιμᾷν vel τιμᾶσθαι τινὶ τοσούτου, subint. δίκην. i. e. (litem) *alicui tanti æstimare*. Vid. Kust. ad Jamblichum de Vita Pythagoræ §. 145. [Lucianus t. i. p. 188. ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν. Al. ἐμαυτῷ. quod prætulerim. Sic ibid. p. 193. οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο. Respicitur autem ad Platon. Apol. Socrat. c. 26. ubi hæc locutio subinde recurrit. Plenæ exemplum Solanus ad Lucianum attulit ex Diogene Laërt. ii. 42. τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Schaef.]

* In καταγινώσκει τινός. Dionysius Hal. lib. vii. p. 428. Καὶ οὗτοι δὲ ἤδη σφῶν αὐτῶν κατεγνώκεσαν. Plene idem lib. ix. p. 587. Μὴ καταγνῶναι τοῦ ἀνδρὸς τὴν δίκην. Sic vetus Poeta

[1] Sic λάχειν τι φόνου, κλοπῆς, sc. δίκην. (actionem) *cædis, furti tibi intendo*. Vide Duportum ad Theophrasti charact. c. vi. p. 319. Schoetto.

apud Suidam in v. ἰθεῖα habet ἰθείας δίκης τάλαντα. In κρίνειν θανάτου s. δίκην. Xenophon K. Π. lib. i. p. 15. quod plene habet Thucydides lib. iii. c. 57. θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι. In ὑπάγειν in re forensi. Plene Dionysius Hal. lib. ix. p. 581. ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῶν δημάρχων εἰς δίκην. [Timæus p. 263. Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν. ubi vid. Ruhnken. Herodotus vi. c. 72. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς. c. 82. Νοστήσαντα δὲ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. lib. ix. c. 93. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον. Xenophon Histor. Gr. v. 4, 24. ὑπῆγον θανάτου. Pausanias iii. c. 5. ὑπάγουσιν αὐτὸν ἐς κρίσιν οἱ ἐχθροί. ubi al. ἐσάγουσιν. quod et ipsum bonum. Sic in Herodoto vi. c. 104. ubi nunc legitur ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες, olim non male legebatur ἐσαγαγόντες. Aristophanes Nub. v. 845. πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω; Maximus Tyrius, discrimine forensium horum verborum accuratissime servato, ix. 2. Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνυτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε. Vid. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. T. p. 363. Schaef.] In ἁλίσκειν. Dionysius Hal. lib. vi. p. 405. Ὅσαι τε δίκαις ἁλόντες, coll. lib. ix. p. 381. In ἐρήμη ellipsin supplet Thucydides lib. vi. c. 61. Ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ. Ὀφλεῖν occurrit ἐλλιπῶς in Marmore Sandwicensi. Est autem ὀφείλειν δίκην, *caussa cadere, judicio esse convictum*. Sic apud Latinos quoque interdum *judicium* omittitur. Cicero ad div. lib. i. ep. ix. *Cn. Pompeio sedente*. s. *in judicio* Schweb.

* ΔΙΚΤΥΟΝ, *RETE.*

In verbo χαλᾶν, *expandere*, apud Alciphronem epist. i. 1. p. 6. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες: *paululum vero a litore laxantes* (retia). Plene phrasis exstat apud Æsopum, et Evangelistam Lucam cap. v. 4, 5. ut ibi notat doct. Berglerus. Schoettg.

* Ἀνασπᾶν pro ἀνασπᾶν τὸ δίκτυον. Lucian. Dial. Dor. et Thet. de piscatoribus Seriphiis: οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. Bernh.

* ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, *DIOSCURI.*

Deest in illa jurandi formula Μὰ [it. ναὶ, νὴ,] τὼ θεώ, si virilis sexus homines eam usurpant. [Laconica hæc formula est, qua usi et viri et mulieres. Lacæna in Aristoph. Lysistr. v. 81. ναὶ σιώ. ubi Schol. Τοὺς Διοσκόρους λέγει. Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὡς αἱ Ἀττικαὶ, νὴ τὼ Θεώ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητρα. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 286. Schaef.] Quodsi eam feminæ adhibeant, tum vero Δημήτηρ καὶ Κόρη subaudiendum est. [Hac formula tantum feminæ usæ, eæque Atticæ. Phrynichus Eclog. p. 82. Νὴ τὼ θεώ, ὅρκος γυναικὸς, οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτ' ὀμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο. Errores interpretum in hac formula explicanda notavi Meletem. Crit. i. p. 30. ubi et ipse lapsus sum τοῖν θεοῖν

in Rhetore de Cerere et Proserpina intelligens. Rectius Rutgersius ad Apulei. p. 7. ed. Elmenh. de Apolline et Diana interpretatur. Lege notam viri egregii. SCHAEF.] Ne quis generis rationem huic explicationi repugnare dicat. Nam et Θεὸς græce pro Dea dici, et τὼ esse Atticis communis generis, exploratissimum est. LEISN.

* ΔΙΦΡΟΣ, *SELLA*.

" Δίφρος, aut θρονίς. Plato Phædon. 38. ἔτυχον—καθήμενος—ἐπὶ χαμαιζήλου· sed Plut. conviv. sapientt. 4. p. 11. To. 8. dixit, παρῆν ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου· et Themist. orat. 31. p. 353. D. καθέζομαι—ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 255. Timæus Lex. Plat. p. 273. Χαμαίζηλος· διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν, σκιμπόδιον. ubi v. Ruhnken. SCHAEF.

* ΔΟΓΜΑ, *DOCTRINA*.

Ad notissimum illud et tritum vocabulum, παράδοξα, subaudiendum esse δόγματα, Julianus in Cæsaribus probat, Silenum hæc dicentem faciens: 'Ακούσωμεν, τί ποτε ἄρα τῶν παραδόξων ἐρεῖ καὶ τεραστίων δογμάτων. BERNH.

* ΔΟΜΑΤΑ, *DONA*.

In ἀγαθά. Luc. i. 53. πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν. Plene est pluribus in locis N. Testamenti, e. g. Matth. vii. 11. Δόματα ἀγαθὰ διδόναι. SCHWEB.

ΔΟΜΟΣ, *DOMUS*.

Quartus hujus vocis casus frequenter omittitur, ut in ὑμέτερόν δε *, sc. δόμον; *vestram* (domum). Homerus Iliad. Ψ. v. 86. Ἤγαγεν ὑμέτερόν δε. [In his subaudias item δῶμα. Homer. Hymn. in Cerer. v. 163. ἡμέτερόνδ' ἰέναι, μηδ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾷν. Sunt etiam loca, ubi non possit nisi δῶμα subaudiri. Sic Homerus Il. I. v. 619. φρασσόμεθ', ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἦ κε μένωμεν. ad q. l. Eustathius; ἔστι δὲ τὸ ἡμέτερα, ταὐτὸν τῷ οἴκονδε, φρασθὲν ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ἡμέτερα δώματα. καὶ τέτριπται μέχρι καὶ νῦν ἡ τοιαύτη χρῆσις κοινότερον. SCHAEF.] Sic in εἰς 'Αΐδαο, εἰς Ἅδου, ut Act. ii. 27.[m] Οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς Ἅδου. Addit aliquando Homerus, ut—δόμον Ἄϊδος εἴσω, et εἰς 'Αΐδαο δόμους. Eustathius ad

* * Sic passim enclitica illa a nomine dirimitur: sed obtinuit altera ratio, encliticam nomini jungens, ὑμέτερόνδε κ. τ. λ. scribuntque nunc adeo Ἄϊδόσδε (i. e. δόμονδε Ἄϊδος). In Manethone i. v. 52. male editum ἄϊδος δὲ κάτωθεν. In Codice Editor, opinor, legerat ἄϊδόσ δε: quod non erat cur Dorvillius ad Charit. p. 218. reprobaret. [Obiter moneo, Gronovium ibid. v. 58. ad ἀμετροβίων ἐλεφάντων de βίᾳ frustra cogitasse. Conferendus Wesselingius ad Diodor. Sic. t. i. p. 154, 57. comparandumque Epigr. adesp. ccxci. a. ἀμετροβίοις κεράεσσι. Ceterum vocem ἀμετρόβιος frustra in Lexicis quæras.] SCHAEF.

m Actor ii. 27. Ubi tamen Lindhammer existimat, etiam χώρα subintelligi posse ex Hoseæ c. xiii. 14. coll. LXX. Ps. xxxvii. 33. MICH.

Odyss. K. εἰς Ἄϊδος notat: Ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς Ἄϊδος ἔλλειψιν Ἀττικὴν τοῦ δόμου[n]. [Nubem exemplorum et ellipticarum locutionum, ubi subaudias δόμος, vel δώματα, aut οἶκος, vel οἰκία, vel τὰ οἰκία, et plenarum, congessit Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 255. s. SCHAEF.]

ΔΟΞΑ, *OPINIO*.

In κατά γε τὴν ἐμὴν subintell. δόξαν, *mea quidem* (opinione), vel γνώμην subaudire licet. Vide Γνώμη.

ΔΟΡΑ, *PELLIS*.

In βοείη, [ὠμοβοέη. vid. Valckenar. ad Herodot. p. 547, 71. SCHAEF.] παρδαλέη, λυκέη, λεοντέη, τραγείη, ἀλωπεκέη, ἀνθρωπείη, [Vid. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 256.—κυνέη, *pellis canina*, quæ propria h. v. significatio est. Mira igitur videantur Homerica illa, κ. αἰγείη, κτιδέη, ταυρείη, χαλκείη, χρυσείη. Sed sic solent Græci. Nota sunt βουκόλος ἵππων, ἱπποκόμος καμήλων, νέκταρ οἰνοχοεῖν, alia id genus. SCHAEF.] vel παρδαλῆ, λυκῆ etc. i. e. *bubula*, *pardalina*, *lupina*, *leonina*, *hircina*, *vulpina*, *humana*. Vid. Iliad. Λ. 842. M. 296. Apollon. Rhod. i. 432. Τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε βοῶς, δεῖραν τε βοείας. Herodotus vii. 69. Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἀναμμένοι. [Rectius nunc editur ἐναμμένοι. Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 146. τραγῆν——ἐνημμένος. SCHAEF.] Homerus princip. Iliad. Γ. παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. vid. ibi Schol. Plutarch. in Lysandro 437. ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. [Conf. Timæus Lex. Plat. p. 256. Τὴν ἀλωπεκῆν· τὴν πανουργίαν. SCHAEF.] Theocritus Idyll. v. 51.—ταὶ δὲ τραγεῖαι Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. Herodotus vii. 64. Θρήϊκες δὲ ἐπὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι ἀλωπεκέας ἔχοντες. [De talibus vid. omnino Pierson. ad Herodian. p. 445. sq. Ruhnken. ad Tim. l. c. Valckenar. ad Herodot. p. 384, 60.—Referendum huc etiam αἰγὶς, quod proprie non differt ab αἰγέη. Lexic. Herodot. p. 175. b. Αἰγίς· ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν. Nicænetus i. ver. 2. αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις. pro quo Apollonius Rhod. iv. ver. 1348. στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι. SCHAEF.]

* ΔΟΡΥ, *HASTA*.

In προβάλλειν s. τὰ δόρατα apud Polybium t. ii. p. 977. [Subaudias item, quæ passim adduntur, σάρισσαν, ξίφος. Vid. Toup. Emendat. in Suid. t. i. p. 290. Schweighæus. ad Appian. p. 763. Sic et προτείνειν. Plene Polyænus ii. 1, 2. μένειν ἡσυχῆ (sic leg.), τὰ μὲν δόρατα ὀρθὰ προτειναμένους, κ. τ. λ.

[n] Εἰς φιλοσόφου φοιτῶν, sc. δόμον. Alciphron epist. 3. 64. SCHOETTG. 4 Vid. Jensii Lect. Luc. ii. 2. p. 140. [et supra v. Διατριβή. SCHAEF.]

4 Euripides in Hecuba v. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι. At idem in Alcest. v. 5. plene: εἰς ᾅδου δόμους μέλλει κατάξειν. MICH.

Schaef.] In διατείνειν vel διατείνεσθαι. Xenophon K. Π. lib. i. p. 34. διατεινάμενος εὐστόχως.· Integra oratione occurrit apud Herodian. lib. ii. c. 5. §. 3. τά τε δόρατα διατεινάμενοι. [Aliter expletâ apud Herodot. lib. ix. c. 18. διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες. aliter apud Xenoph. Cyrop. i. 4, 23. διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα. (Herodotus lib. iii. c. 35. διατείναντα τὸ τόξον.) Schaef.] In ξυστὸν, λείπει τὸ δόρυ, [Plene, sed aliter, Herodotus lib. ii. c. 71. ξυστὰ—ἀκόντια. Antiphanes ap. Athen. t. iv. p. 86. ξυστόν τε βέλος. Conf. Tyrtæus ii. ver. 37. δούρασί τε ξεστοῖσιν κ. τ. λ. Schaef.] teste Eustathio ad Iliad. N. p. 906. l. 10. Schweb.

* ΔΟΥΛΗ, *ANCILLA.*

Ἡ σιτοποιὸς, *ancilla,' quæ pani conficiendo præest.* Theophrastus charact. c. 4. Schoettg. Malim γυνὴ subaudire. Herodotus lib. iii. c. 150. γυναῖκα ἕκαστος μίην προσεξαιρέετο, ——τὴν δὲ μίην ἕκαστος σιτοποιὸν ἐξαιρέετο. Plene Thucydides lib. ii. c. 78. extr. ubi item de obsidione toleranda: γυναῖκες δὲ δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοί. Schaef.

* ΔΟΥΛΗ, *SERVA, ANCILLA.*

In ὑδριαφόρος, Aristoph. Ἐκκλησ. v. 733. et in διφροφόρος apud eundem Comicum in eadem comœdia v. 729. Leisn. Hermippus ap. Schol. ad Aristoph. Av. v. 1550. (Porson. Append. ad Toup. Emendat. p. 445.) ἐγὼ δ' ἐνέκαψα λανθάνων τὴν διφροφόρον. ὁ διφροφόρος Athenæus t. iv. p. 410. Schaef.

* Dio Chrysost. t. i. p. 447. ed. Reisk. πλήν γε τῆς Οἰνέως. s. δούλης. coll. Valckenar. Diatr. in Euripid. Fragm. p. 61. C. Vid. mox ad v. Δοῦλοι. Schaef.

ΔΟΥΛΟΙ, *SERVI.*

In οἱ μίσθιοι, Luc. Evang. xv. 17, 19[o]. et alibi. ut Lat. *Servi,* in *mercenarii*[p].

* Δήμιος est apud Themistium Orat. i. p. 13. B. In δραπέτης et δραπετίδης Mosch. Id. i. 3. In νεώνητος Themist. Orat. xxiii. p. 293. C. In παρεστηκὼς Luc. i. 19. et c. xix. 24. quandoquidem servi ad pedes dominorum accumbentium stare consueverant. Vid. Ursinus in Append. ad Ciacconium de triclin. p. 224. Sic in οἰκέτης, γεωργὸς, στιγματίας aliisque δοῦλος sæpe subauditur; uti apud Latinos in *ostiarius, atriensis,*

[o] In τοῦ Κυρίου ἐσμέν. Rom. xiv. 8. Mich.

[p] Item in δήμιος, et δημόσιος, *publicus,* quod notat *lictorem, carnificem.* Suppletur ab Artemidoro v. 25. σφαγεῖσα ὑπὸ δούλου δημοσίου, *jugulata a servo publico.* Adde Harpocrationem in Δημόσιος. Schoettg.

[q] Vid. Observationes miscellaneæ vol. iv. p. 353. In ῥαβδοῦχος, i. e. *lictor,* seu *viator,* apud Lucam. In ἀργυρώνητος, Euripides Alcest. v. 676. Sæpe in ἱπποκόμος, *agaso,* ὀρεωκόμος, *mulio,* in σκιαδοφόρος, *minister a flabellis.* In εἰσφέροντες, i. e. *servi cibos convivio inferentes.* Aristoph. Eccles. v. 861. Leisn. Eurip. Alc. 969. οἱ δὲ διέποντο στίχοντες. Schaef.

mediastinus, fugitivus, a pedibus. cet. vocabulum *servus* frequenter suppressum latet. SCHWEB.

* Herodotus lib. ii. c. 134. καὶ γὰρ οὗτος [Αἴσωπος] Ἰάδμονος[5] ἐγένετο. s. δοῦλος. - Valckenarius ad h. l. " Apud Demosthen. p. 729, 30. Νέαιρα Νικαρέτης ἦν. Pseudolus Plauti ii. 3, 24. *Quia lenonis me esse dixi:* alibi dicitur *Amphitryonis Sosia.* ut *Phereclis servulus Lydus,* Andocidi Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, p. 3, 24. Lysias p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάρης οὗτος Νικοκλέους καὶ Ἀντικλέους· recte cepit ista Marklandus V. C.— τὴν Στρυμοδώρου Θρᾶτταν Aristoph. A. v. 272." Lucianus t. iii. p. 47. Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος. Vertitur: *Cretensis Talus, Minois F.* Sed Brunckius ad Apollon. Rhod. iv. v. 1643. " Talus ille, inquit, quem Europæ a Jove datum fuisse fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in administrando regno opera utebatur. Præter Luciani interpretem in Philopseude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuisse tradidit. In Luciani verbis ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος, subintelligitur ὑπηρέτης, δοῦλος, vel simile quid, non vero υἱός." SCHAEF.

ΔΡΑΜΑ, *FABULA.*

In Κωμικὸν, Τραγικὸν, Σατυρικὸν, apud Ælianum Var. Histor. ii. 8.

* Item cum singulæ vel Comœdiæ, vel Tragœdiæ veterum scriptorum citantur. Plene est apud Dionysium Hal. lib. i. p. 20. Σοφοκλεῖ δ' ἐν Ἰνάχῳ δράματι—πεποίηται—ὧδε. Ita etiam Latini loqui amant. Sueton. in August. c. xlv. *Togatarum actorem.* s. *fabularum.* Terent. in Eunuch. prol. v. 32. *eas se non negat personas transtulisse in Eunuchum suam ex Græca.* SCHWEB.

* " Æschin. p. 624. To. 1. ἐπεισαγόντων. intell. δράματα. Tailorus cum Lycio putabat Æschinem scripsisse ἐπεισιόντων. Hoc vero verbum cadit in histriones, non in poëtas." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 256. Proprium verbum hac de re εἰσάγειν. Argum. Lysistratæ Aristophan. extr. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος,—εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. Usus autem est Æschines composito ἐπεισάγειν, (quod non est i. q. εἰσάγειν, sed vertendum *post inducere*) quoniam præcessit μετὰ ταῦτα. Sic enim abundanter solet. Eodem plane modo p. 541. τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισιοῦσιν. SCHAEF.

ΔΡΑΧΜΑΙ, *DRACHMÆ.*

Sæpe αἱ μύριαι, χίλιαι, etc. sola ponuntur, omisso substantivo δραχμαί. Achilles Tatius v. p. 319. παρασχοῦ δέ μοι ἀσφάλειαν, ἔστ' ἂν ἀποτίσω τὰς δισχιλίας: *præsta autem mihi securitatem, usque dum persolvero bis mille* (drachmas). Lucianus

[5] Ptolemæus Hephæst. p. 329. ed. Gal. καὶ Αἴσωπον δέ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ δεσπότου θῆτα ἐκαλεῖτο. Corrig. Ἰάδμονος. SCHAEF.

in Eunuch. p. 844. Καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι: *et convenientem decem illis millibus* (drachmarum), *quæ ab Imperatore capi oportet*. Et paulo ante p. 841. [ad q. l. vid. Interpr. t. ii. p. 353. Schaef.]—ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτόν: *verum in singulos annos decem millia* (drachmarum). Sic cum dicitur ὠνεῖσθαι τρισχιλίων, intellig. δραχμῶν, *emere tribus millibus* (drachmarum). Additur a Luciano in Toxari p. 55. Καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον: *Et utrumque donavit de suo, Antiphilum drachmarum decem millibus*. Item p. 72.—δραχμὰς λαψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης:—*decem millia drachmarum in præmium pugnæ accepturus*[q].

* Adde inscriptionem veterem apud Wheler. p. 77. Sponii Miscell. erudit. Antiquitat. p. 142. Van Dale de antiquitatibus et marmorib. p. 716. cl. Taylor. ad Marm. Sandvic. p. 29. et p. 31. ubi alia Ellipseos hujus exempla afferuntur, illustrantur. Sic apud Romanos quoque in rationibus faciendis usitata est Ellipsis, suppressa voce *Sestertius*. v. Horatius lib. i. sat. iii. 15. et lib. ii. sat. iii. 23. Schweb. Add. Schwebel. Præfat.

* Lucianus t. i. p. 675. πάλαι τάλαντα καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας. quæ item t. iii. p. 391. junguntur. t. ii. p. 231. εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν. Præcessit: Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς—δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. t. iii. p. 332. τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδός. Similiter Dio Cassius t. ii. p. 1119. τοῖς τε πάνυ πένησι τῶν Ῥωμαίων ἐς χιλιάδα καὶ πεντακοσίας μυριάδας γῆς κτῆσιν ἐχαρίσατο. Vid. ad Longi Pastoral. p. 387. et add. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 256. Schaef.

ΔΡΟΜΟΣ, *CURSUS*.

Accusativum δρόμον subaudi in phrasi, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς. [Herodotus lib. viii. c. 140, 1. θέειν δὲ αἰεὶ περὶ ὑμέων αὐτῶν. lib. ix. c. 37. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς. Schaef.] Plene, τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν, i. e. *pedibus salutem quærere*, dixit Aristophanes Vespis v. 375. [Plene item Herodotus lib. viii. c. 74. in. περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες. ut scribendum videtur. Schaef.] Sic in ἀνακάμπτειν, *reverti*. Actor. xviii. 21. Πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, sc. δρόμον: *Iterum vero reflectam ad vos* (scil. cursum), h. e. *revertar ad vos*[r]. * Vid. Erasmi Adag. Chiliad. ii. Cent. i. n. 80.

[q] Aristoph. Vesp. v. 766. Ἐπιβολὴν ψηφοῖν μίαν μόνην. subaudi δραχμήν, *multam irrogabis* (drachmam) *unam*. Leisn.

[r] Subauditur quoque in voce αἴρειν, et compositis, quotiescunque de itinere maritimo vel terrestri usurpatur. Novi Celeberrimum nostrum Auctorem supra p. 9. subintelligere ἄγκυραν, sed hæc vox saltem de maritimo itinere adhiberi potest. Sic et ἱστία, *vela*, quam vocem subaudiri vult Scholiastes Synesii MS. in Bibliotheca Paullina epist. 44 quæ in eo codice est num. 7. tantum de navibus potest usurpari. Δρόμου vero vocabulum est generale, quod utrique itineri commode adplica-

* In *κατατείνειν* s. *δρόμον*. [Lucianus t. ii. p. 325. *ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύττα κατατείνας*. ut scribendum. Sic et t. iii. p. 415. Alciphron iii. ep. 72. *ἐγὼ δὲ ψύττα κατατείνας, ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην*. ubi vellem Wagnerus uncinis abstinuisset. Bene idem lib. iii. ep. 24. dedit *μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας φύγῃ*. Quem h. l. excitat Epigrammatarium, est Palladas lxxxv. SCHAEF.] Aristoteles in Animal. Hist. lib. ix. *τρέχειν κατατείναντα*, quod Plinius reddit *acerrimo cursu ferri*: unde *κατάτασις*, s. *δρόμου*, apud Ciceronem ad Attic. lib. ii. ep. 3. uti Græviu, cui hæc debemus, observat. [Dubiæ illic vox fidei. Habet hoc sensu Suidas ex certa emendatione Toupii Emendat. t. i. p. 321. *Κατάτασις· ἡ ἔπειξις*. SCHAEF.] In *ἰθὺν* apud Homer. Il. Φ. v. 303. In *ἐκφέρειν*, quod aliquoties apud Homerum, s. *δρόμον*. v. Iliad. Ψ. v. 759. In *τιταίνειν*. Hom. Iliad. Ψ. v. 403. In *ἐπέχειν*. Xenophon K. Π. lib. i. p. 44. Sic Themistius Orat. iv. p. 50. *φέρεσθαι μετεώρῳ*. s. *δρόμῳ*. Herodotus lib. vii. c. 57. *τρέχων περὶ ἑωυτοῦ*. Idem lib. viii. c. 140. Mira expressione habet Dionysius Hal. lib. vii. p. 454. *Τρέχειν τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγῶνα*. v. *κίνδυνος*. [Sic Herodotus lib. viii. c. 102. *πολλούς πολλάκις ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων αὐτέων οἱ Ἕλληνες*. Eunapius Vit. Maximi Phil. p. 100. *οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος*. quo loco usus est Wesselingius ad Herodot. p. 537, 42. SCHAEF.] Hæc Ellipsis Latinis quoque cum Græcis est communis. Sic Virgilius Æn. lib. i. v. 209.

Per varios casus, per tot discrimina rerum
Tendimus in Latium.

s. *cursum*. Cornelius Nep. i. 1, 6. *cursum direxit, quo tendebat*. *ἀπὸ κοινοῦ* *cursum* repeti debet. Plene habet Livius lib. xxiii. 34. *Qui, et unde, et quo tenderent cursum*. SCHWEB.

* ΔΥΝΑΜΙΣ, *POTENTIA*.

In formula, *ᾗ ποδῶν ἔχει*, in qua Auctor noster infra subintelligit *ταχυτῆτι*: sed non satisfacit. Integra constructio sic habet: *ᾗ* (*ὁδῷ*) *ποδῶν* (*δύναμιν*) *ἔχει*, *quantum* (facultatem)

tur. Arrianus i. p. 20. *ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐξ Ὀγχηστοῦ ἄρας*, *Alexander autem ex Onchesto tollens*, scil. *δρόμον*. Theophrastus charact. c. 8. *διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι*, *fugientem aliquem a se removere*. Alia de terreno itinere loca observabis apud eundem lib. i. p. 726. et iv. p. 311. Judith. vii. 17. De nautico vero itinere occurrunt exempla, loco jam adducto, et in notis nostris ad Themistoclem epist. i. 1. Adde, quæ notavit Ampl. Perizonius ad Ælianum Var. Hist. iv. 14. SCHOETTG.

* Idem nomen abesse puto ad verbum *ἀπαίρειν*, etiam ubi de aërio itinere seu volatu usurpatur. Basilius Magnus Homil. *εἰς μαρτ. Γόρδ.* initio: *Νόμος ἐστὶ φύσεως ταῖς μελίσσαις, μὴ ἀπαίρειν τῶν σίμβλων, πρὶν ἂν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν τῆς στρατιᾶς ἀφηγήσηται*. Sumta est dicendi formula a navi, quæ a portu solvit. Cujusmodi *μεταφορὰ* non est inusitata. BERNH. In his similibusque plurimis præstat, opinor, *ἑαυτὸν* subaudire: ut activum pro medio dictum intelligatur. Homerus Il. xxi. v. 563. *μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ*. ubi Schol. Ven. *ἀντὶ τοῦ ἀπαίροντα καὶ ἀποχωροῦντα*. SCHAEF.

pedum habet: so weit er laufen kann. Occurrit et apud Ælianum Var. Hist. ii. 44. et xiv. 22. Schoettg. Fallitur Schoettgenius, nec quidquam in talibus locutionibus elliptici est. Singula verba si urgeas, sic verte: *quomodo ratione pedum se habet,* i. e. *quanta potest maxima celeritate.* Simillima sunt eodemque modo explicanda, ὡς τάχους ἔχει, ὡς δρόμου ἔχει, κ. τ. δ. In vulgus autem nota constructio verbi ἔχειν, juncti talibus particulis, cum casu genitivo. Schaef.

* Idem Vocabulum deest in ἰδίᾳ. Euripides in Hel. v. 792.

Ἰδίᾳ σθένων τις, ἢ τυραννεύων χθονός;

Privatusne aliquis potens (sc. ausus est talia,) *an terræ dominus?*

Ἰδία et δημοσία δύναμις opponuntur. Potest enim aliquis etiam privatus uti potentia, quæ tamen ideo non est publica seu summa. Id igitur quaerit Menelaus, privata id, an publica sive suprema potentia, factum fuerit? Quare dubium non est, quin absit vocabulum δύναμις, hoc fere modo: Ἰδίᾳ σθένων τις δυνάμει, ἢ τυραννεύων χθονός; Bernh. Hæc quoque ellipsis temere fingitur. Schaef.

* In ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπως s. δύναμις. quod Latini etiam imitantur. Plautus Pseud. v. 2, 26. *Erit, ubi te ulciscar, si vivo.* s. *facultas.* Xenophon K. Π. lib. viii. p. 479. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν. s. δύναμις. In re militari sæpe verba absolute posita suppressam habent vocem δυνάμεις, *copias.* In συμβάλλειν, ἐξάγειν, προάγειν, ἐκτάττειν, cet. Sic plene ἐκτάττειν τὰς δυνάμεις habet Polybius t. i. p. 891. Schweb.

* ΔΥΝΑΣΤΗΣ, *DOMINUS.*

"Lysi. 16. p. 571. To. 1. ὡς Σάτυρον τὸν ἐν τῷ πόντῳ· intell. δυνάστην, vel ἄρχοντα." Fisch. ad Weller. iii. 1. p. 266. Schaef.

* ΔΥΝΑΤΟΝ, *QUOD FIERI POTEST, POSSIBILE.*

Quemadmodum plures ellipses habet verbum, quod vocant, substantivum: ita quoque, quum pro eo, *quod fieri potest,* ponitur, subaudiendum relinquit adjectivum δυνατὸς in genere neutro. Sic Demosthenes Olynth. i. de Philippi contendendi amore: Ὑφ' ἧς (sc. φιλοπραγμοσύνης) οὐκ ἔστιν (subintellige δυνατὸν) ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν σχήσει, *præ qua fieri non potest,* etc. Idem Olynth. iii. Ἔστι δ' οὐδέποτ', οἶμαι, (δυνατὸν) μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ πράττοντας.

Ita Plane Chrysostomus homilia περὶ προσευχῆς p. 118. Οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστιν, τοὺς αἰτοῦντας παρὰ τοῦ Θεοῦ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην, καὶ πραότητα, καὶ χρηστότητα, μὴ τυγχάνειν τῆς εὐχῆς, οὐκ ἔστι δυνατόν. *Fieri nullo pacto potest.* Bernh.

* ΔΥΟ, *DUO.*

Δύο, *duo*, in καιρούς. Apocal. xii. 4. Mich.

ΔΥΣΙΣ, *OCCASUS.*

Quando dicitur, ἥλιος κλίνει, ἡμέρα κλίνει: subintell. ἐπὶ δύσιν. *ad occasum.* Addidit Lucianus in Amorib. p. 885. Ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος. Simili modo Latine dixit Ammianus xv. 5. *ad occasum inclinato jam die.* Vel subaudi εἰς δείλην. Vide, quæ ad hanc vocem diximus.

ΔΩΜΑ, *ÆDIFICIUM.*

In βασίλειον, *regium*, ut δώματα vel οἰκήματα in βασίλεια. Sic in ὕψιστα, *altissima*, eadem vox deest. E. g. Δόξα Θεῷ ἐν ὑψίστοις (sc. δώμασι vel οἰκήμασιν[s]).

* Plene est apud Apollonium Argonaut. lib. i. v. 853. Βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο. Herodot. lib. ii. cap. 153. Ἐς τὰ βασιλήϊα οἰκία ὤρυσσον. Homerus Iliad. A. v. 530. Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. Hesiodus Ἔργ. v. 8. ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. Uti Horatius Sat. lib. i. 5, 103.

Nec, si quid miri faciat natura, Deos id
Tristes ex alto cœli demittere tecto.

In ἱερὸν, quod est natura sua adjectivum, recte sæpius subauditur δῶμα, quando *templum* significat. Sic Cebes ab initio: ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Actor. v. 20, 21. ἐν τῷ ἱερῷ. s. δώματι. Schweb.

* Aristophanes Vesp. v. 1432. οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. s. δώματα. Schaef.

* ΔΩΡΕΑ.

In ἀκτὴ Δήμητρος apud Homerum Iliad. N. v. 322. καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Eustathius subaudiri vult δωρεά. Vid. p. 906. l. 7. Ἵνα ἡ ἀκτὴ Δήμητρος, τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. Schweb.

ΔΩΡΟΝ, *DONUM.*

In ἱερὸν aliquando, cum genitivum post se habet, subintell. δῶρον, vel ἀνάθημα. ut apud Comicum in Plut. ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι[t].

[s] In τὸ ἑαυτοῦ. Herodotus i. p. 25. Καὶ ἀπίνει ἕκαστον ἐπὶ τα ἑαυτοῦ. Item in τὸ ἅγιον. Hebr. ix. 1. et ἅγια ἁγίων. ver. 3. Schoettg.

* Item in τὸ ἱερόν. Matth. Evang. iv. 5. Confer tamen et οἴκημα, πραιτώριον. Marc. Evang. xv. 16. Mich.

[t] Sic Rom. xv. 27. Εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς (δώροις) αὐτῶν ἐκοινώνησαν, etc. Nisi malis referre ad χρήματα, de qua voce infra suo titulo. Marcus Evang. i. 44. ἃ προσέταξε Μωσῆς. coll. in Matth. cap. viii. 4. Mich.

* Ἀνακαλυπτήρια, donum quoddam est, quod sponsæ a sponso et amicis apud Græcos datum est, quando primum revelabatur. Sub qua voce δῶρα subaudiendum esse testatur Harpocration[6]. Schoettg. Schol. ad Euripid. Phœn. v. 688. διδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας

[6] Δῶρα deest in Γενέθλια, i. e. τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ δῶρα, Hesch. in Γαμήλια, i. e. φερνὴ εἰς γάμον. [Ammonius p. 34. de Γαμήλιον· τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς

* Frequens hæc est in multis aliis Ellipsis, e. g. in γαμήλιον, πρεσβήϊον, ἐπιφέρνιον, ἐεικοσάβοιον cet. in quibus etiam τὸ, δῶρον sæpe exprimitur. Homerus Od. Ω. v. 272. Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα. Idem Iliad. I. v. 695. Μυρία δῶρα διδούς. In ἑάων s. δώρων. 'Εὺς enim significat *bonus*, quod allata hic exempla facile probabunt. Hesiodus Θεογ. v. 46. Θεοὶ, δωτῆρες ἑάων. Plene apud Homerum Iliad. Ω. v. 527, 528.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἑάων.

De voce ἑάων v. Eustathium ad Il. Ω. v. 550. p. 1501. l. 49. In προσενεγκεῖν absolute posito s. δῶρον. Synesius ep. 129. Plene in multis novi Fœderis locis, e. g. Matth. ii. 11. προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα. SCHWEB.

* Supple apud Libanium ep. 1494. τῶν εἰωθότων, scil. δώρων, ἀτυχεῖν. Nam antea, καὶ τῶν δωρεῶν οὔτε μικρὸν, οὔτε μεῖζον ἀπολαύσας φαίνεται. Conf. cl. Wesseling. diss. de Asiarchis p. 64. F. ST.

E.

ΕΑΥΤΟΥ, *SUI IPSIUS*.

In ἀκρατὴς, *intemperans*, *impotens*, *qui se ipsum in potestate sua non habet*, subintelligitur ἑαυτοῦ, q. d. *impos sui*. Sic ἑαυτοῦ ἀκρατὴς occurrit apud Ælianum Var. Hist. ii. 41. uti legit ibi Cl. Perizonius.

* 'Εαυτῷ subaudiendum in Diodoro Sic. lib. xx. cap. 34. μέλλοντος δ' ἐπιφέρειν πληγήν. Interpres: *Jamque vulnus sibi inflicturus erat.* SCHAEF.

'Εαυτὸν in multis verbis transitivis sine casu quarto positis,

τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων·

'Αλλ' οὔπω Θήβη πεπρωμένα κε ἶτο τάλαντα·
Τόν μέ ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονίῃ,
'Ες γαμίτην ὅτε πρῶτον ἀπαστήσασθαι[7] ἔμελλε,
Νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην.

Dicebantur item θεώρητρα, quam vocem mireris inter Græco-Barbaras vulgo referri[8]. Nec magis barbarum est, a Meursio eodem relatum, ἄθρημα, Lesbiorum vox, cujus eadem significatio. Vid. Hesychius h. v. SCHAEF.

ἁγνείας τῆς ἐν γάμῳ διδομένης. Sic recte vett. Ammonii edd. SCHAEF.] Hesych. in ἀντιπαρθένια, (dona) *pro adempta virginitate*. In ζωάγρια. Homerus Οδ. Θ. 462. Addit Herodotus: δῶρα ζωάγρια Κροίσου. *Munera ob servatam Crœso vitam*. vid. Hesych. in ξένια vel ξείνια, h. e. (dona) *hospitalia*, Latine *Lautia* uno verbo. Habet Lucianus in Pseudomanti ex emendatione Jensii Lect. Luc. ii. 18. p. 261. LEISN.

7 Malim ἀπαστήσασθαι. SCHAEF.

8 Glossarii Meursiani exemplo, quo utor, Hemsterhusius ad v. Θεώρητρον hæc adscripsit: "Non recte inter Græco-Barbara referri, ut alia multa, quæ pura puta Græca sunt, observat Maussac. ad Harpocrat. p. 206." SCHAEF.

ut ἀνακύπτειν[a], ἐπικύπτειν, ἐπιστρέφειν[b], ἀπάγειν, ὑπάγειν, κλίνειν, ἀνακάμπτειν, ἀποῤῥίπτειν, διδόναι, ἐπιδιδόναι παραδιδόναι etc.[c] Lucianus Ver. Hist. lib. i. p. 658. —ἀποῤῥίψαντες ἐνηχόμεθα, pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεώς. *Quum projecissemus* (nos) *ex navi, natabamus.* Et apud Lucam in Actis Apost. xxvii. 43. —ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *jussitque eos, qui possent natare, projicere* (se) *primos et ad terram exire.* Euripides Phœnissis v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δούς. ubi Scholiastes notat: ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς. i. e. *ille vero dans se voluptati.* [Thucydides lib. iv. cap. 108. εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι. Minus recte Interpres: *Homines enim id quidem, quod cupiunt, inconsideratæ spei permittere.* Melius Scholiastes: διδόναι. ἑαυτοὺς δηλονότι[9]. Diodorus Sic. Excerpt. t. ii. p. 567. δοὺς εἰς δημοκοπίαν καὶ πλήθους ἀρέσκειαν. Alciphron. iii. ep. 47. in δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι. ubi v. Bergler. Add. Boivin. ad Nicephor. Gregor. p. 748. SCHAEF.] Lucas in Act. Apost. cap. xxvii. 15. ἐπιδόντες ἐφερόμεθα, pro ἐπιδόντες αὐτούς. Marc. iv. 29. Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον. *Quum* (se) *tradiderit fructus*, etc. 1 Petr. ii. 23. παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως, pro παρεδίδου ἑαυτόν[d]. Simili modo ἐνισχύειν, omisso ἑαυτὸν, in iisdem Actis cap. ix. 19. Καὶ, λαβὼν τροφὴν, ἐνίσχυσεν. *et, sumpto cibo, confirmavit* (sese.) Dicitur etiam συμμίσγειν τινὶ, *congredi cum aliquo*, κατ' ἔλλειψιν vocis ἑαυτὸν, apud Ælianum Var. Histor. lib. iii. cap. 9[e].

[a] Exempla habet Duportus ad Theophrasti charact. cap. ii. pag. 377. SCHOETTG.

[b] Actor. vii. 42. Ἔστρεψε δὲ ὁ Θεός. *Convertit autem Deus*, sc. *seipsum*. Item in ἐκνεύω. Joann. v. 13. Vide, quæ ibi notarunt Is. Casaubonus et Erasmus Schmidius. SCHOETTG.

* Sic in vernacula: *umkehren, speisen, ziehen, wegziehen, brechen, reissen, recken, umwenden, fahren.* MICH.

[c] Matthæus Evang. cap. xxvii. 57. ἐμαθήτευσε (ἑαυτὸν) τῷ Ἰησοῦ. Marcus cap. xiv. 71. ἀναθεματίζειν. Matth. cap. xxvi. 74. καταναθεματίζειν. Lucas in Actis Apostol. cap. xxvii. 14. ἔβαλε. ver. 41. ἐρείσασα. ver. 43. ἀποῤῥίψαντας. cap. vi. 1. πληθυνόντων. Αὐξάνειν, *crescere*, pro αὐξάνειν ἑαυτὸν, occurrit passim. Hebr. iv. 4. κατασκηνοῦν. 1 Pet. ii. 6. περιέχει. Hebr. ix. 13. ῥαντίζουσα. Septuaginta Interpretes Exod. vii. 17. μεταβαλεῖ, *mutabitur*; sic v. 20. Lucas in Actis Apostol. ix. 19. ἐνίσχυσεν, *confortatus est.* 2 Pet. iii. 12. σπεύδοντας, *accelerantes*. Alias *properare, sich spuden.* σπουδάζειν, *ad festinationem hortari*, Genes. xix. 15. Alias *studere*. Lucas Evang. xvi. 24. καταψύχειν, *refrigerare*. At Genes. xviii. 4. καταψύξατε, *reficite vos.* 1 Sam. iv. 2. ἔπταισε, *offendit*. At v. 3. *offendere facit.* Jacobi epist. v. 2. σέσηπε. Marci Evang. v. 42. ἐξίστασαν. MICH.

[9] Coray ad l. c. t. ii. p. 310. "Il faut suppléer l'ellipse par ἑαυτοὺς, comme l'a très-bien vu le scholiaste. Cette ellipse se trouve remplie lib. v. paragr. 16. ὅστις ἐλάχιστα τύχῃ αὑτὸν παραδιδῶσι. Euripide a aussi employé la phrase elliptique dans les Phœniciennes, v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, où le scholiaste observe que c'est ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς. Sophocle dans l'Œdip. Col. v. 855. a suppléé cette ellipse d'une autre manière en disant ὀργῇ χάριν δούς." SCHAEF.

[d] Vide Bos Exercit. ad Marc. iv. 29. SCHOETTG.

[e] Βάλλειν, scil. ἑαυτόν. Plena phrasis est Joh. xiii. 2. Τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος, sc. ἑαυτὸν, εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα. etc. Idem nomen deest ad verbum εἰσφέρειν absolute positum. Cujus ellipseos suppletionem e Zosimi lib. ii. cap. 10. produxit sagacissimus Heusingerus

* Ἀφιέναι. Lucianus t. ii. p. 73. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. Plene Libanius t. i. p. 227. extr. ed. R. ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θηρία. SCHAEF.

Deest quoque in τῷ ἔχειν cum adverbio constructo; ut, καλῶς, κακῶς, ἀπείρως ἔχειν, sc. ἑαυτὸν, *bene, male, ruditer se habere*[f].

Idem in verbo λαθεῖν, quando cum participio construitur, et exponitur *inscius*, vel *per imprudentiam*. E. gr. Hebr. xiii. 2. Διὰ ταύτης (φιλοξενίας) ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους. *Per hanc* (hospitalitatem) *inscii quidam angelos hospitio exceperunt*. ubi ἔλαθον pro ἔλαθον ἑαυτούς. Additur ab Aristophane Nub. p. 137. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; *Quomodo autem inscius factus es obæratus?* Et ab Æliano Var. Hist. i. 7. Οὗτοι γοῦν, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι. *Hi itaque, quum per imprudentiam hyoscyamum comederint*. ubi nota, Ælianum non sequi optimos et Atticos Auctores, quibus ignota fuit hæc constructio: illi enim participium verbi alicujus jungunt cum indicativo, vel subjunctivo modo verbi λανθάνειν; non vero λανθάνειν in participio ponunt, et sic cum verbo construunt. Ex. gr. id, quod Ælianus dixit; ὅταν αὐτοὺς λαθόντες φάγωσι, Attico stylo efferretur, ὅταν λάθωσιν ἑαυτοὺς φαγόντες[g]. [Fallitur. Euripides Electr. v. 92. sq. πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου Λαθὼν τυράννους. Aristophanes Vesp. v. 247. μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ. Sic et Theocritus Id. v. 19. οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. SCHAEF.]

* In ἔχειν περί τι commode súbauditur ἑαυτόν. Sic Athenagoras in Legatione pro Christianis p. 100. Ἐκ μὲν οὖν τῶν

in notis ad Juliani Cæsares. Exemplum hujus verbi absolute positi habemus in Juliano: Ὁ δὲ Κᾶρος—εἰσφρῆσαι βουληθεὶς (scil. ἑαυτὸν) εἰς τὸ συμπόσιον. Zosimi vero locus hæc habet: τῶν εἰσφρησάντων ἑαυτοὺς τῇ βασιλείᾳ. 1 Pet. iii. 11. Ἐκκλινάτω (sc. ἑαυτὸν) ἀπὸ κακοῦ, *avertat* (se) *a malo*. BERNH.

* Ἐγείρειν. Cum hoc verbum actionem agentis significet, non potest non requirere subjectum aliquod, in quo agat. Ἐγείρειν enim est *excitare*, unde toties in sacra scriptura dicitur ἐγείρειν νεκρούς. Ubi itaque ἐγείρειν sine adjecto nomine ponitur, atque idem significat, quod *surgere*, tunc quartus hujus pronominis casus omissus esse creditur. v. c. Marc. ii. 9. ἔγειραι dicitur pro ἔγειραι σεαυτόν. ver. 11. Et sic locis innumeris. BERNH. Fallitur, nec satis attendit vim verbi medii. SCHAEF.

[f] Deest etiam in genere feminino, ἑαυτὴν, apud Isocratem ad Nic. Πειρῶ τὴν τῶν βασιλέων γνώμην ἀμετακινήτως ἔχειν, sc. ἑαυτήν. BERNH.

* Βαρέως ἔχειν, *graviter ferre*, Pæanius lib. vii. cap. 13. ἑτοίμως ἔχειν, *paratum esse*, Lucas in Actis Apost. xxi. 13. item Septuaginta in Danielis cap. iii. 15. κομψότερον ἔχειν *convalescere*. Joannes Evang. cap. iv. 52. Matth. iv. 24. τοὺς κακῶς ἔχοντας. Marcus v. 23. ἐσχάτως ἔχει. MICH.

[g] Vid. Herodianum lib. iii. 11, 13. item Observationes miscellaneas t. ii. p. 181. LEISN.

* Raphelius in Xenophont. adnotat. ad Hebr. xi. adfert exemplum ex Xenophontis Œconomic. p. 682. ταῦτα τοίνυν ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος. MICH.

* Item ante Infinitivos post signum dicti, quum actio per Infinitivum indicata ad idem subjectum refertur, ut 1 Joannis ii. 6. ὁ λέγων, (ἑαυτὸν) ἐν αὐτῷ μένειν. ver. 9 ὁ λέγων, ἐν τῷ φωτὶ εἶναι. MICH.

περὶ τὰς παρθένους ἐχόντων. Idem p. 101. Οἱ Ἄγγελοι περὶ τὸν ἀέρα ἔχοντες καὶ τὴν γῆν. s. ἑαυτούς. [Longus p. 108. ed. Villois. περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν. p. 112. ἀμφὶ ἄριστον εἶχον. Basilius in Libanii Epistol. p. 722. in. Οἱ πρὸς τὸ ῥόδον ἔχοντες, ὡς τοὺς φιλοκάλους εἰκός. (Ibid. mox scrib. ex Medic. ἢ τάχα που κ. σπ.) Aristophanes Ran. v. 704. καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. v. 793. ἕξειν κατὰ χώραν. Schaef.] Sic Xenophon K. Π. lib. i. p. 82. κάλλιστα ἕξει. s. ἑαυτά. In ἄγειν, *ire* cum significat. Joh. xi. 7. Ἄγωμεν εἰς Ἰουδαίαν. s. ἑαυτοὺς l. ἡμᾶς. [Plene Xenophon Ephes. p. 108. καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. p. 115. καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα. Schaef.] Plene Xenophon Ephes. lib. ii. p. 30. ὡς εἶχεν ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς. Sic apud Latinos quoque Ellipsis hæc perfrequens reperitur, ut omnino nihil agant, qui Enallagen in ejusmodi locis admittunt. Livius lib. xxvi. cap. 6. *Ea ludificatio veri, et ipsa in verum vertit.* Tacitus Annal. lib. vi. cap. 46. *Ne nomen Cæsarum in ludibrium et contumeliam verteret, metuebat.* Virgilius Æn. lib. x. v. 103. *Tum Zephyri posuere.* s. se. Plene Cicero ad. div. lib. v. ep. i. *Res sese sic habet.* Schweb. Add. eundem in præfat.

* Multa quidem omissi hujus Pronominis exempla Bossius, Leisnerus et Bernholdus suppeditant. Neglectam autem video ellipsin possessivi, cujus, utut frequentissima sit, exempla tamen vel in adolescentum gratiam addenda erant. Vide ergo Matth. x. 37. xix. 29. Luc. xii. 53. 1 Cor. vii. 7. etc. In Novo Testamento hujus, ut aliorum pronominum possessivorum, ellipsis præcipue obtinet ad ἀδελφὸς, ἀδελφὴ, ἀνὴρ, γυνὴ, υἱὸς, et alia quædam, ad quæ orientales versiones pronomen supplere disces ex cel. J. B. Michaelis Tract. crit. de var. lect. N. T. p. 58. Sic Diodorus Siculus lib. i. p. 16. κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρὸς, scil. αὐτῆς. Marmor apud Smithum p. 59. υἱῷ Ζωσίμῳ καὶ ἑαυτῇ καὶ Κορνηλίῳ Εὐτυχιανῷ ἀνδρί. Plene p. 18. καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. Hesiodus Theogon. 180. φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρός. et 474. οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον. Dubia interdum res est, omissumne censeri debeat, nec ne: v. c. Act. i. 14, Cæterum in Dativo etiam casu omittitur ἑαυτοῖς in προσέχειν. Matth. vii. 15. F. St.

* ΕΓΚΛΗΜΑ, *CRIMEN, QUO QUIS ACCUSATUR.*

In ἐπὶ μεγίστοις φεύγειν apud Athenagor. Legat. pro Christ. p. 13. s. ἐγκλήμασι. Vocem ἔγκλημα idem habet p. 14. Τῇ φιλοσοφίᾳ προστριψάμενος ἔγκλημα. Idem p. 15. Τρία ἐπιφημίζουσιν ἡμῖν ἐγκλήματα. Sic Macarius Homil. xv. p. 233. Ὅτι κατηγορήθης ἐπὶ ἐγκλήματι. Schweb.

* ΕΓΩ, *EGO.*

Pronomina sæpe subaudiuntur ex contextu supplenda, post præpositiones potissimum sine casu, vel absolute positas,

Sic Sophocles Antig. v. 85. σὺν δ' αὔτως ἐγώ. Idem Antig. v. 48. Τῶν ἐμῶν εἴργειν. s. με. In formula illa interrogativa, ubi sequitur ὅστις, subauditur ἐγώ. Aristophanes Avib. v. 961. Σὺ δ' εἶ τίς; Respondet vates: ὅστις; χρησμολόγος. *Tu vero quis es? Quisnam? vates.* Plene idem habet v. 698. Σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν; Resp. Ὅστις εἰμ' ἐγώ; Μέτων. *Quisnam ego sim? Meton.* V. Hoogeveen. ad Viger. p. 21. Schweb.

* ΕΔΑΦΟΣ, *SOLUM.*

In λιθόστρωτον. Joann. xix. 13. Integre ponunt Septuaginta 2 Paral. vii. 3. Aristeas apud Lightfootum ad l. c. Schoettg. Plene λιθόστρωτον ἔδαφος habent etiam Etymol. M. c. 535. in. Pollux vii. 121. Schaef.

* ΕΘΝΟΣ, *GENS.*

In Ἑλληνικὸν, Περσικὸν, Βαρβαρικὸν etc.[h] (Gens) *Græca, Persica* etc. Thucydides lib. i. p. 77. καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα. [Plene Herodotus lib. i. cap. 60. ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβαρικοῦ ἔθνεος τὸ Ἑλληνικόν. Aliter idem lib. viii. cap. 19. εἰ ἀποῤῥαγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τό, τε Ἰωνικὸν καὶ τὸ Καρικὸν φῦλον. Thucydides lib. vii. cap. 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ,—φονικώτατόν ἐστιν. Schaef.

ΕΘΟΣ, *MOS*, vel *CONSUETUDO.*

In τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ βαρβαρικὸν, τὸ πάτριον, vel τὰ πάτρια. Thucydides lib. i. principio: Εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν. ubi Scholiastes: ἔθη δηλονότι. [Lucianus t. ii. p. 354. in. κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος, *ex disciplina majorum:* de philosophis sectæ suæ dogmata sequentibus. Add. Fisch. ad Weller. iii. 1. p. 256. Schaef.] Sic τὸ ἀρχαῖον etc. [Lucianus t. i. p. 728. ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν. Interpres: *in antiquo epistolarum* more *perseveravit.* Schaef.] ut Terentius: *Antiquum obtines,* sc. morem, vel ingenium. [Sic τὸ Περσικόν. Herodotus lib. vii. cap. 114. Περσικὸν δὲ τὸ ζώοντας κατορύσσειν. Schaef.]

* Interdum additur ἐστὶ, ut fiat ἔθος ἐστὶ, *mos est, solent.* Hac significatione posuit hoc ipsum verbum Julianus in Cæsaribus: Τί δέ ἐστι, inquiens, τὸ καλῶς, ὦ Σεβαστὲ, φράσον, ἐπεὶ τοῦτό γέ ἐστι (ἔθος) καὶ τοῖς πονηροτάτοις λέγειν, *quod hoc etiam pessimi* (solent) *dicere.* Bernh.

* Ellipticam locutionem κατὰ τὰ πάτρια, vel, ut Dorica contractione est apud Thucydidem lib. v. cap. 77. καττὰ πά-

[h] Βάρβαρα ἔθνη occurrunt 2 Maccab. x. 4. Huc refer et τὰ ἀμφότερα, Ephes. ii. 14. ubi duæ nationes, Judaica et Gentilis, intelliguntur. Schoettg.

* In πρόσωπα etiam supple ἔθνη. Julianus in Cæsaribus; Ἀρμενίαν δὲ καὶ πρόσοικα ταύτης (sc. ἔθνη) καταπολέμησε Λούκουλλος. *Armeniam et vicinas eidem* (gentes) *Lucullus debellavit.* Bernh.

* Δωδεκάφυλον occurrit Actor. xxvi. 7. Mich.

τρια, explicat Porphyrius de abstinent. lib. ii. §. 59. Θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέστιν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων. Ælianus V. H. lib. vii. cap. 19. Κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος. Pollux lib. iii. cap. 10. Πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. V. not. ad Onosandri cap. xxxiii. n. 14. [Ammonius p. 111. —Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη. In Epigramm. adesp. dxcviii. cur Ἀναζαρβοῦ πάτρια de *originibus* Anazarbæ intelligamus, nihil, opinor, causæ est. Suidas t. iii. p. 688. Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονίκης, Νάκλης, Μιλήτου, Τράλλεων, Ἀφροδισιάδος. Item vertunt *origines*. Rectius Grævius ad Lucian. t. iii. p. 561. b. *mores*. Schaef.] In τὸ ἐγχώριον apud Thucydidem lib. iv. cap. 78. plena oratione foret: κατὰ τὸ ἐγχώριον ἔθος. Xenophon K. Π. lib. i. cap. 25. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἀποτελοίη. sub. ἔθη. [Alexis apud Athenæum t. ii. p. 26. τοῦτο γὰρ νῦν ἔστι σοι Ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον. Schaef.] In κατὰ τὸ αὐτὸ Actor. xiv. 1. s. ἔθος: ut idem sit cum κατὰ τὸ εἰωθὸς, quod legitur Actor. cap. xvii. ver. 2. V. Wolfium ad h. l. In ἀνθρώπινον λέγω Rom. cap. vi. 19. i. e. κατ' ἀνθρώπινον ἔθος. [Referas huc Diogen. Laërt. iv. 7. τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι. Interpres: *humanitatis causa*. Schaef.] Pro eo ἀνθρωπίνως λαλεῖν est apud Athenæum lib. ix. cap. 7. Ἀνθρωπείως φράζειν Aristoph. Ranis v. 1090. Quod Latine dicit Cicero de divinitat. lib. ii. cap. 64. *hominum more dicere*. Sic ἐλλιπῶς apud Plautum Mostell. Act. iii. Sc. ii. v. 103. *Antiquum hoc obtines tuum*. s. *morem*, vel *ingenium*: nec non Terentium Eunuch. Act. v. Sc. ix. ver. 36. *Non cognosco vestrum tam superbum*. Ubi Donatus: "Ergo subaudiamus vel *ingenium*, vel *animum*, vel *morem*, vel *institutum*." Schweb.

* ΕΙΔΟΣ, *SPECIES*.

Εἶδος, *species*, omittitur in τὸ φανταζόμενον. Hebr. xii. 21. Mich.

* ΕΙΔΩΛΟΝ, *SIMULACRUM*.

Hesiod, Ἔργ. ver. 70. seq.

Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον—
Statim vero ex terra finxit inclytus Vulcanus
Virgini verecundæ simile (simulacrum).

ubi in ἴκελον subaudi εἴδωλον. Ita ex Latinis Juvenalis, satira ii. 6. Leisn.

* In προσιέναι, quod absolute positum occurrit apud Athenagoram Legat. pro Christian. p. 49. Idem plene p. 53. προσίασι τοῖς εἰδώλοις. Schweb.

* ΕΙΚΩΝ, *IMAGO*.

In τῇ Βάαλ, quam locutionem integre ita se habere statuo,

τῇ τοῦ Βάαλ εἰκόνι[i]. Occurrit autem Roman. xi. 4. Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ. *Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curvarunt genua ante Baal.* Δαμάλεως quidem vocem subaudiunt Lightfoot ad h. l. et Hencke de usu Apocryphorum in N. T. c. i. §. 4. et quidem ex loco Tobiæ i. 5. ubi expresse legitur: Καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ αἱ συναποστᾶσαι ἔθυον τῇ Βάαλ τῇ δαμάλει. Sed 1.) hic est varia lectio, δυνάμει pro δαμάλει, quod et Drusius subintelligit. 2) Hoseæ ii. 8. Judæi dicuntur vestimenta fecisse τῇ Βάαλ; quod omni dubio procul vitulis non factum est. Nec obstat exceptio Lightfooti, quod *Baal* fuerit nomen omnibus idolis commune: nos enim regerimus, vocem εἰκόνος omnibus idolis quam optime quadrare. Ergo cum Pasore et Fullero Miscellaneor. lib. ii. 7. vocem εἰκόνος bene subintelligimus. SCHOETTG.

* ΕΙΚΟΣ ΕΣΤΙ, *DECET, CONVENIT.*

In Infinitivis absolute positis interdum subauditur εἰκός ἐστι, uti docet Dorvillius ad Charitonem p. 143. Sic Virgilius Æn. lib. i. v. 41.

———*Mene incepto desistere victam,*
Nec posse Italia Teucrorum avertere regem?

s. *decet.* SCHWEB. Exempla a Dorvillio collecta longe diversi generis sunt; diceturque de iis infra ad verbum Οἴομαι. Virgilianum locum compares cum formula illa, Τὸ ἐμὲ sequ. infinit. de qua v. Ellipsis plurium vocum. SCHAEF.

* ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ, *DICTUM.*

In κεφάλαιον, quando *summam dictorum* significat. Plene est apud Isocratem in Nicocle p. 116. Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων. Pro quo Themistius habet Orat. x. p. 130. D. κεφάλαιον τοῦ παρόντος λόγου. V. Wolfius ad Ebr. cap. viii. ver. 1. SCHWEB. Ellipsis, ut tot aliæ, a Schwebelio temere conficta. Κεφάλαιον, si ad *dicta* referatur, esse summam *dictorum,* sic patet, nihil ut ad orationem explendam subaudiri oporteat. Idemque de plurimis aliis locutionibus tenendum, ubi item Ellipses nescio quas crepant. SCHAEF.

ΕΙΣ, *UNUS.*

Eleganter omittitur εἷς, vel εἷς ἐκ[k], ut apud Xenophontem Memorabil. i. §. 31. Τῶν τριάκοντα ὤν, scil. εἷς ἐκ τ. (Unus) *e triginta.* Ælianus Var. Hist. xii. 9. Ἦν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀν-

[i] Obstat vero, 1) quod sic dicendum fuisset: τῇ τοῦ Βάαλ, inprimis quum Βάαλ terminatione casuali nulla gaudeat, ex qua genitivus casus dignosci posset; coll. Matth. i. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου. et Joann. xix. 25. ἡ τοῦ Κλωπᾶ. 2) quod, quum in textu Hebraico habeatur, non probabile sit, Paulum voluisse *imaginem Baalis* dicere. MICH.

[k] Conf. infra sub τις. Item in καιρὸν, scil. ἵνα, Apocal. xii. 14. λόγον, Matth. xv. 23. Conf. Georgium in Vindiciis Novi Testamenti, p. 188. seqq. MICH.

δρῶν: *erat enim* (unus) *ex bonis viris*. [Aristophanes Nub. v. 345. εἶ γὰρ τῶν φίλων. Euripides Supplic. v. 292. Οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς. ad q. l. Marklandus: "Sic ὧν ἐφευρεθεὶς, *ex quorum numero tu inventus*, Electr. 952. Plena locutio est. Οὐ σὺ ἔφυς (i. e. εἶ, *es*) ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε.——Herodot. v. 92. p. 319. *Ἀμφίονι δὲ, ἐόντι τουτέων τῶν ἀνδρῶν, γίνεται θυγάτηρ χωλή. i. e. ὄντι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτων τῶν ἀνδρῶν. Sic τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, i. e. ἐκ τῶνδε, vel ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε, hac Fab. 881. et τούτων γενοῦ μοι, Aristoph. Νεφ. 107." Nubem exemplorum congessit Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 355. SCHAEF.] Plenius Joannes Evang. vi. 70. Καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς.

* Eadem ellipsis latet in trita locutione ὡς ἔπος εἰπεῖν s. ἕν. *ut uno verbo dicam*. Plato in Apolog. Socrat. p. 14. D. [Alio ordine verborum ob trimetri leges Euripides Heraclid. v. 168. ὡς εἰπεῖν ἔπος. Plena locutione Herodotus lib. iii. cap. 82. extr. Ἑνὶ δὲ ἔπει πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν. SCHAEF.] Sic Onosander cap. viii. Ἂν ἐφ' ἡμέραν μέλλῃ τὴν παρεμβολὴν θήσειν. s. μίαν. [Palæphatus xxv. in. Ἀδύνατον δὲ, σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. ubi probo crisin Fischeri. Longus p. 10. ed. Villois. σιῤῥοὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος, ὀργυιᾶς, τὸ βάθος, τεσσάρων. ad q. l. editor, de Longo, quod verissime profiteor, omnium optime meritus, Animadvers. p. 31. sq. "Hîc autem ὀργυιᾶς, quod unice legendum, unam duntaxat designat ulnam; ut infra lib. iv. p. 104. Ed. Moll. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος . . . . τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων, ubi vides σταδίου pro uno duntaxat stadio usurpari. Sic Lucian. De morte Peregrini, tom. iii. p. 356. ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος." SCHAEF.] Homerus Iliad. Ξ. v. 121. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. s. μίαν ἐκ. Eadem hæc ellipsis Latinis quoque cum Græcis est communis. Sic Horatius lib. iii. Od. xiii. v. 13. *Fies nobilium tu quoque fontium*. i. e. *unus fontium*. SCHWEB.

ΕΚΑΣΤΟΣ, *QUISQUE*.

Deest ἑκάστης apud Æschinem contra Ctesiphont. Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει δραχμὴν τοῦ μηνὸς, τῆς μνᾶς. ubi τῆς μνᾶς pro ἀφ' ἑκάστης μνᾶς: *menstruam drachmam in* (singulas) *minas*. Vide Budæum Comment. linguæ Græcæ p. 988. [Sic τῆς ἡμέρης, *quotidie*, Herodotus lib. vii. cap. 187. Statim plene sequitur ἐφ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ. Ceterum miror Toupium τῆς ἡμέρας hoc sensu dici posse negantem Emendat. in Suid. t. i. p. 256. SCHAEF.]

Pariter ἑκάστην in καθ' ἡμέραν, (singulis) *diebus*. Ælian. Var. Hist. ix. 13. quod aliter καθ' ἑκάστην dicitur, omisso substantivo[1]. Idem xvii. 7. [Καθ' ἡμέραν Euripides Hecub. v.

[1] Matthæus Evangel. vi. 34. ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ (ἑκάστῃ) ἡ κακία αὐτῆς. MICH.

* Plene καθ' ἑκάστην ἡμέραν dixit Chrysostomus oratione ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p. 79. de Pauli laboribus. καθ' ἑκάστην ἀποθνήσκων ἡμέραν. BERNH. Lucianus t. i. p. 276. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα πάσχειν ποιεῖν ἀν—

321. ed. Pors. Alcest. v. 800. ed. Musgr. Passim scriptum reperias καθημέραν. Κατ' ἦμαρ Sophocles Philoct. v. 798 Fragm. ex incert. tragœd. xxvii. Euripides Hecub. v. 632 SCHAEF.]

Sic ἕκαστον in κατὰ μῆνα, [Apollodorus ii. 4, 7. ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ. pro quo in eadem fabula Antoninus Liber. xli. p. 286. καὶ αὐτῇ προὐτίθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας. SCHAEF.] κατ' ἔτος etc. [m] Addit Dio Cassius lib. xliii. p. 275. κατ' ἔτος ἕκαστον. [Diodorus Sicul. lib. iv. cap. 24. καθ' ἕκαστον ἔτος. pro quo paullo superius legitur κατ' ἐνιαυτόν. Lucianus t. iii. p. 49. κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον. Similiter Athenæus t. iii. p. 9. Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα, κ. τ. λ. SCHAEF.]

* In locutione κατ' οἶκον Actor. ii. 46. minus recte subaudiri ἕκαστον censet Scaliger; idemque esse ac ἐν οἴκῳ probat Medus in operibus p. 322. V. Wolfius ad h. l. Pro ἕκαστος interdum reperitur πᾶς. Tit. i. ver. 5. κατὰ πόλιν. [Sed idem est quod ἐν πόλει in Diodoro Sic. lib. iv. cap. 6. SCHAEF.] Plene Act. xv. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν. [Diodorus Sic. lib. xv. cap. 38. οἱ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐπελθόντες ἐξήγαγον ἁπάσας τὰς φρουράς. SCHAEF. Sic Latini *in dies*, pro *in dies singulos*. Cicero Philipp. i. cap. 2. *Nam, cum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius.*

αγκάλην. ubi opponitur παρ' ἡμέραν, *alternis diebus*. Longus p. 78. ed. Vill. καθ' ἑκάστην, ἡμέραν παριλαύνοντα τὰς αἶγας. p. 86. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γεγενημένου τοῦ ἡλίου. Epist. ad Hebr. iii. 13. ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ad q. l. Petr. Abreschius p. 223. sq. "Pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν Græci malunt dicere elliptice καθ' ἑκάστην, ut in Chrys. Or. in laud. Pauli ii. p. 48. [vel etiam καθ' ἡμέραν, quemadmodum in Apollod. i. 5, 1.—— Inveneris tamen et apud hos plene dictum καθ' ἑκ. ἡμέραν, ut in laud. Apollod. i. 7, 1." SCHAEF.

* Παρ' ἡμέραν quoque dixit Longus Pastoral. i. p. 19. SCHOETTG. P. 15. ed. Villois. Sequitur Schoettgenius priores Longi interpretes: male. Rectius Villoisonus: "Παρ' ἡμέραν. Notat, alternis diebus; quod probant sequentia, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ Χλόη, quodque recte pariter vidit Cl. Hinlopen. Male Moll. vertit, quotidie; male Jungermannus, singulis diebus. Quod quidem si Longus dicere voluisset, dixisset, ut lib. iii. p. 81. ed. Moll. καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Apposite Pollux, lib. i. cap. 7. p. 19. ed. Seberi: τὸ δὲ παρὰ μίαν, παρήμερον, ἑτερήμερον Sic recte Amyot. Chloë un jour, et Daphnis l'autre." Sic παρὰ ἔτος, *altero quoque anno*, Pausanias ix. 32. ubi item perperam vertitur *quotannis*. [Ibid. mox legendum: ἔνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην ὁρμίσασθαι τὴν Ἀργὼ λέγουσιν.] Idem x. 4. ubi geminus interpretis error. [Sequitur illic paullo post: πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Num forte ἐννέα elisit vocem ὄνομα, inserendam illam ante εἶναι?] Simili modo παρ' ὀλίγας ἡμέρας fieri dicitur, quod paucis diebus elapsis repetitur. Plutarchus Mor. t. i. p. 32. Αὐτοὺς γὰρ παρ' ὀλίγας ἡμέρας δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων Alia dedi ad Longi l. c. p. 339. sq. SCHAEF.

m Item in κατ' οἶκον, *per* (singulas) *domos*. Lucas Actor. ii. 46. et v. 42. κατὰ πόλεις. Ælianus Var. Hist. vi. 1. κατὰ πόλιν καὶ κώμην. Lucas Evang. viii. 1. SCHOETTG.

* Nisi ibi ex codice regio legendum κατὰ πόλιν καὶ χώραν. i. e. *per urbem agrumque urbi subjectum*. LEISN.

* Hebr. ix. 5. κατὰ μέρος. Idem Galat. vi. 1. καταρτίζετε—σκοπῶν (scil. ἕκαστος) σεαυτὸν, etc. MICH.

Plene idem lib. vi. ep. 4. ad div. *Illa in dies singulos magis magisque hominum opinio confirmatur.* Schweb.

* ΕΚΔΙΔΟΥΣ, *REDDENS.*

Lucianus t. iii. p. 88. πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; In al. omittitur participium: recte, opinor. Non infrequentes hujusmodi ellipses. Vid. Reitz. ad h. l. et Interpretes ad t. i. p. 365. Schaef.

ΕΚΕΙΝΟΣ, *ILLE.*

Aliquando τὸ ἐκεῖνος una cum suo substantivo reticetur ante articulum postpositivum, ornatus et brevitatis gratia. Xenophon Κύρου Παιδ. i. 1. Ἀπέχονταί τε ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Plena sententia est: Ἀπέχονταί τε ἀπ' ἐκείνων πραγμάτων, ἀφ' ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Sic in Ep. ad Hebr. v. 8. Ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν. integre: ἔμαθεν ἀπ' ἐκείνων, ὧν vel ἃ ἔπαθεν: nam relativus articulus, more Atticorum, in casu antecedentis, subsequenti verbo tribuitur. Xenoph. K. Π. i. 26. Ἐπελάθου τι ὧν ἐβούλου εἰπεῖν. Lucian. Hermotimo p. 585. Οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. Paulus ad Philipp. iv. 11. Ἐγὼ γὰρ ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι, αὐτάρκης εἶναι, pro ἐν ἐκείνοις, sc. κτήμασιν, ἐν οἷς etc. [Alia habet Fischerus ad Weller. ii. p. 241. iii. 1. p. 249. Schaef.] Sic in ἐλθόντων deest ἐκείνων: *cum* (illi) *venissent*[n].

* Ephes. iii. 20. Ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ (ἐκείνων) ὧν αἰτούμεθα. Homerus Iliad. H. v. 401. Γνωτὸν δὲ, καὶ (ἐκείνῳ) ὃς μάλα νήπιός ἐστιν. Interdum etiam post articulum postpositivum subauditur ἐκεῖνος. Macar. Hom. ix. p. 116. Ὃν ὁ θεὸς ἔχρισεν εἰς βασιλέα, (ἐκεῖνος) τοιαύταις περιείχετο θλίψεσιν. uti est Marc. vi. 16. Ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστι. Hanc Ellipsin sequuntur etiam Romani more Græcorum. Cicero ad div. lib. v. ep. 1. *Nunc video illum circumventum, me desertum,* (ab illis) *a quibus minime conveniebat.* Horatius lib. i. Od. xxxi. 9. *Premant Calena falce* (illi), *quibus dedit Fortuna, vitem.* Constructio plane Græca occurrit apud Ciceronem ad div. lib. v. ep. 14. *Si solitudine delectare, cum scribas et aliquid agas eorum, quorum consuesti, gaudeo.* Schweb.

* In talibus etiam οὗτος subaudias. Xenophon Œcon. ii. in. οὐκ ἄν μοι δοκῶ ὑπό γε τούτων, ὧν σὺ δεσποινῶν καλεῖς, κωλύεσθαι. Schaef.

* ΕΚΚΛΗΣΙΑ, *ECCLESIA.*

In loco 1 Petr. v. 13. Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή. *Salutat vos electa Babylone.* scil. ἐκκλησία, quod supplent Vulgatus et Beza. Schoettg.

* Eadem hæc ellipsis occurrit apud Homerum Iliad Σ.

[n] Apoc. xx. 4. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων—καὶ (ἐκείνων) οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ. Conf. supra αὐτὸς, et nostram ibi adnotationem. Mich.

v. 531. Ἰράων προπάροιθε καθήμενοι. s. ἐκκλησιῶν. Eustathius ita ad h. l. p. 1218. εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιῶν. quam vocem expressam addit Hesychius: ἱράων ἐκκλησιάων. in v. ἱράων. Schweb. Parum probanda hæc ratio, rectiusque in Homero nunc legitur εἰράων, ad quam vocem nihil plane subaudiendum. Eandem Hesiodo vindicavit Ruhnkenius Epist. Crit. p. 99. recepitque in sua Theogoniæ editione Wolfius. Sic etiam mons ille Messeniæ, qui Εἶρα dictus est, passim Ἱρὰ perperam scribitur. Vid. Sylburg. ad Pausan. p. 323. Schaef.

Sæpe deest in σύγκλητος. Ulpian. in enarrat. orat. Demosth. de falsa legat. p. 114. ἡ δὲ σύγκλητος οὐχ ὡρισμένη· σύγκλητος δὲ ἐκκλησία ἐκλήθη. F. St. Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 71. ad Herodot. p. 509, 16. Schaef.

* ΕΚΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, *EFFUSUM.*

In duobus locis admodum notabilibus, quorum prior exstat Actor. xix. 2. ubi Paulo interroganti, *an Spiritum S. acceperint*, ita respondent Ephesii: Ἀλλ' οὐδὲ, εἰ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν. *Sed neque, an Spiritus Sanctus sit, audivimus.* Dura hæc est locutio, et homine vere christiano indigna, qui Spiritus Sancti in se officium et operationes sentiens, de ejus existentia nondum sit certus. Sed non hoc dicere voluerunt Ephesii, quin potius, se hoc nescire, an soleat Spiritus Sanctus modo et cum effectu miraculoso super homines effundi. Probamus hoc ex altero loco Joan. vii. 39. ubi narrat Evangelista, Jesum quædam prædicasse de Spiritu Sancto, quem accepturi sint credentes, nondum autem adhuc acceperant, οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον. *Nondum enim erat Spiritus Sanctus.* Ratio additur: *quia Jesus non erat glorificatus*, h. e. per statum exaltationis ad gloriam Parentis sui nondum erat ingressus. Luculenter admodum adparet, subintelligendam hic esse vocem ἐκχυνόμενον. Quis enim hoc vellet statuere, tunc temporis nondum fuisse Spiritum Sanctum? Immo nondum effusus erat cum donis suis miraculosis in Apostolos et alios credentes. Conferat hæc Lector cum aliorum explicationibus, et judicet. Schoettg.

* Mallem pro hac voce, cujus nullum ex sacris saltem scriptoribus attulit exemplum, substituere ἐπιπεπτωκὸς, quæ eadem in re usurpata exstat Actor. viii. 16. οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκός. Schweb.

* ΕΚΧΩΡΗΜΑ, *EXCREMENTUM.*

Deest apud Aristoph. Ἐκκλησ. 1053. Αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα ὑπὸ τοῦ δέους. *Hic tu me statim rubrum aliquid facientem præ metu videbis.* Leisn. Ἐκχώρημα ubi Leisnerus repererit, ignoro. Fortasse scribere voluit διαχώρημα. Obiter moneo, optime habere locum a Sylburgio parum intellectum, temere tentatum a Toupio Emend. t. ii. p. 339.

Etymologici M. cap. 187, 24. Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι. διὰ τὸ τίλημα. Τίλημα vox bene Græca, παρὰ τὸ τιλᾷν. Βάμμα autem Κυζικηνὸν (s. Κυζικηνικὸν, quo utitur Aristophanes Pac. v. 1176.) Comici, opinor, characteris, ac si dicas Χεζικηνὸν, παρὰ τὸ χέζειν. Alia ratio placuit Marklando ad Euripid. Suppl. v. 1181. probata Brunckio ad Aristophan. l. c. SCHAEF.

* ΕΛΑΙΟΝ, *OLEUM.*

Subaudiendum est hoc verbum ad λιμναῖον, καρύϊνον, etc. Photius: χρῶνται καὶ τῷ σησάμῳ· καὶ τῷ καρυΐνῳ δὲ χρῶνται· κρεῖσσον δὲ τὸ λιμναῖον. Narraverat autem antea de ἐλαίῳ ἐπάνω τῆς λίμνης ἐφισταμένῳ. BERNH.

* Subauditur hæc vox apud Homerum cum alibi, tum Odyss. Z. v. 227. λίπ' ἄλειψεν. Plene Iliad. K. v. 577. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. SCHWEB. Rectius dicas, in posteriore locutione pleonasmum esse. Sed ita sæpius perhibent curtum, quod non redundat. Lucianus t. ii. p. 327. ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο. p. 883. λίπα τε ἠλείψαντο, κ. τ. λ. SCHAEF.

* ΕΛΑΣΜΑ, *AURIGATIO.*

Latet hæc vox in illis Homeri Iliad. Ψ. v. 382. ἀμφήριστον ἔθηκεν: ubi ita Eustathius p. 1422. l. 9. ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔλασμα. Quem locum pariter atque Ellipsin imitatur Virgilius Æn. lib. v. ver. 326. *Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat.* SCHWEB. Ἔλασμα hoc sensu qui præter Eustathium dixerit, non novi. Est *lamina metalli.* Apollonius Lexic. p. 690. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα. Vid. Scottus Append. ad H. Stephan. Thes. h. v. Itaque melius ille subaudiisset τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀγώνισμα. Sed præstat, opinor, ἀμφήριστον de ipso auriga intelligere. Sic videtur intellexisse Lucianus, cujus hæc legas t. ii. p. 354. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο· δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, κ. τ. λ. Add. Cerealii Epigr. iii. ver. 3. Idemque sensus loci Virgiliani, ubi probanda altera lectio, *ambiguumve r.* SCHAEF.

* ΕΛΠΙΣ, *SPES.*

In illis Sophoclis Electr. v. 497. Πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει. Schol. Gr. λείπει δὲ τὸ, ἐλπίς. Possit tamen etiam subaudiri γνώμη. In ὑποτείνειν apud Thucydidem lib. viii. cap. 48. καὶ ὑποτείνοντος αὐτοῦ. Schol. Gr. ἐλπίδας δηλονότι. [Hoc monuit et F. ST.] Pro eo ὑποφαίνειν plene est apud Lucianum t. i. p. 743. Τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει. SCHWEB. Herodotus lib. vii. cap. 158. ὑποτείνοντός τε τὰ ἐμπόρια συνελευθερoῦν. ubi Valckenarius ad v. ὑποτείνοντος: "Ἐλπίδα δηλονότι· prout recte supplet Schol. in Thucyd. lib. viii. cap. 48." Plene Synesius Epist. 105. p. 247. A. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. quem locum ut Philostrati commemorat Suidas t. iii. p. 563.

in fraudem inducens Lennepium ad Phalar. p. 338. b. non item Valckenarium l. c. neque Toupium Emendat. in Suid. t. ii. p. 319. Plene etiam Anonymus apud Suidam t. iii. p. 548. Ἕως μὲν οὖν ἤλπιζον τὴν στρατηγίαν τῆς ἔσω παρὰ βασιλέως, καὶ τὰς ἄλλας ἐλπίδας, ἃς ὑπέτεινεν ἐκεῖνος, σπουδὴν ἐδείκνυσαν. Similiter Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 749. τοιαύτας γὰρ αὐτοῖς ὑπέτεινεν ὁ Ταρκύνιος τὰς ὑποσχέσεις, ἐξαπατῶν καὶ φενακίζων. quæ compares cum Aristophanicis Acharn. v. 657. Altera locutione, ὑποφαίνειν ἐλπίδα, usus est Diodorus Sic. xiv. cap. 39. μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. ubi v. Wesseling. Add. de utraque Lennepius l. c. SCHAEF.

* ΕΜΑΥΤΟΝ, *ME IPSUM.*

Ἐμαυτὸν, *me ipsum*, non minus quam σεαυτὸν et ἑαυτὸν (quæ loco suo vide) subauditur in verbis transitivis. E. g. Actor. xxiv. 16. ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ. cap. ix. 6. θαμβῶν, *obstupefaciens*, pro *obstupefactus*. MICH.

* ΕΜΒΑΔΕΣ, *CALCEI.*

Deest in Λακωνικαὶ, apud Aristophanem Ἐκκλησ. 74. et 345. [Thesmophor. v. 142. ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί; ubi Brunckius: " Λακωνικαί· ἀνδρεῖα ὑποδήματα. Suidas e Comici Scholiaste ad Vesp. 1159." SCHAEF.] In Περσικαὶ, Ἐκκλησ. 319. [Lysistr. v. 229, 230. τὰ Περσικά. ubi subaudi ὑποδήματα. Sed Brunckius ad h. l. " Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis, ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux vii. 92. ἴδια δὲ γυναικῶν ὑποδήματα, Περσικαί. Sic in MSS. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς." Vulgatam defendas his Pollucis l. c. Τυῤῥηνικὰ, Τυῤῥηνουργῆ, Σικυώνια. Ceterum Pollux commemorat etiam Μεσοπερσικάς. SCHAEF.] Supplet hunc defectum Aristoph. Ἐκκλησ. 504. per ἡνίας. [Non suppletur ibi defectus. Ἡνίαι enim non sunt ipsi calcei, sed lora calceis colligandis. SCHAEF.] Item in περιβαρίδες Lysistr. 45. LEISN. Brunckius ad h. l. " Περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce vii. 92. quod paulo supra confirmat his Cephisodori versibus:

σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·
νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant." Scholiastes: Εἶδος ὑποδήματος, αἱ περιβαρίδες. ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. quæ Suidas t. iii. p. 82. non sine vitio exscripsit: correctus a Toupio Emendat. t. ii. p. 50. Dicebantur iidem περίβαρα. Utrumque παρὰ τὸ βάρος, quod docent etiam, quæ opponuntur, σανδάλια τῶν λεπτοσχιδῶν in Cephisodori fragmento. SCHAEF.

* ΕΜΒΡΥΟΝ, *EMBRYO*.

In formula, ἐν γαστρὶ ἔχειν, [κατὰ γαστρὸς ἔχειν, ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. SCHAEF.] sc. ἔμβρυον: *in utero habere embryonem.* Occurrit sæpius in N. T. Matth. i. 23. Artemidorus i. 32. Sic φθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς, sc. ἔμβρυον, *perdere fœtum*, dixit idem i. 82. p. 75. [Timæus Lex. Plat. p. 107. διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. si recte emendavit Lennepius. SCHAEF.] Συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ occurrit Lucæ i. 31. *comprehendere* sive *concipere in utero*, sc. *fœtum*. Integram hanc constructionem exhibet Eusebius, monachus, in vita Philippi Presb. Agyriensis n. 3. in Actis Sanctorum tom. iii. Maii p. 3. in græcis. Γυνὴ δέ τις ἔμβρυον ἔχουσα ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς νεκρόν. *Mulier autem quædam embryonem habens mortuum in utero.* [Palæphatus 2, 3. οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα. SCHAEF.] Volunt quidam subaudire τὸ βρέφος, de quo supra; sed hæc vox significatione sua ad rem propius accedit. Sed diserte tamen υἱὸς occurrit Luc. i. 36. et τὸ βρέφος ver. 41, 44. SCHOETTG.

* ΕΝΔΥΜΑ, *VESTIS*.

Hanc vocem puto subintelligi in loco Marci xiv. 51. περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Auctor quidem noster inferius subintelligit σῶμα, quem sequuntur alii a Cl. Wolfio in Curis Philologicis citati: sed ista mihi non satisfaciunt. Ex antiquitate constat, illos *nudos* dictos fuisse, qui veste tantum interiore induti erant. Jes. xx. 3. Hinc illud [Virgilii Georg. i. v. 299.]: *Nudus ara, sere nudus*. Melius igitur quadrabit illud ἔνδυμα. Conf. Observationem nostram philologicam de Juvene nudo fugiente, Stargard. a. 1721. impressam. SCHOETTG.

ΕΝΔΥΜΑΤΑ, *VESTIMENTA*.

In adjectivis quibusdam neutris pl. ut apud Lucianum Timone: Καὶ ποικίλα ἐνδὺς, supple ἐνδύματα, vel ἱμάτια, quam vocem vide.

* Sic apud Homer. Odyss. Ω. v. 249. ἀεικέα ἕσσαι. s. ἐνδύματα. SCHWEB.

* ΕΝΝΟΙΑ, *COGITATIO*.

Xenophon Anab. v. 9, 17. (vi. 1, 17.) εἰσῄει αὐτοὺς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται. Schneiderus: " εἰσῄει αὐτοὺς, in mentem illis venit. Intellige ἔννοια cum Zeunio vel ἐπιθυμία." Compares Cyropædiæ exordium: Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Ceterum nihil frequentius usu verborum, εἰσιέναι et εἰσέρχεσθαι, ἐπιέναι et ἐπέρχεσθαι, de cogitationibus mentem subeuntibus. SCHAEF.

* ΕΝΟΧΛΟΥΝΤΑ, *IMPEDIENTIA*.

In verbis ἀποδιδόναι, ἀποσκευάζεσθαι, ἀποβάλλειν, etc. quæ ita

simpliciter posita significant: *ventris onus deponere*, seu *alvum exonerare*. Suidas: Λάρος ἐν ἕλεσι, παροιμία, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων, sc. τὰ ἐνοχλοῦντα. Integre dixit Herodianus iv. 13, 9. ἀποσκευασάμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Siracid. x. 10. ὅτι ἐν ζωῇ ἔῤῥιψαν τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ubi hanc vocem subaudiendam esse existimat Kühnius Quæst. Philol. Pent. 2. qu. 4. cui hæc observatio debetur. SCHOETTG.

* Nondum plena est oratio, suppleta hac voce, sed addi debet v. διαχωρήματα, vel ἐκχωρήματα. SCHWEB.

ΕΞΟΥΣΙΑ, vel ΔΥΝΑΜΙΣ, *POTESTAS*.

In verbis ἐστὶν, ἔξεστιν, ἐξεγένετο, *licet*, *licuit*, deest, ut puto, ἐξουσία, vel δύναμις, *licentia*, *potestas*; ut ἔξεστί μοι ἀπιέναι plene sit: ἔξεστί μοι ἐξουσία ἀπιέναι: *abire est mihi licentia*, quemadmodum apud Phædrum canis ille: *Abire quo volo, est licentia**. [Herodotus lib. vii. cap. 8, 2. οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρή-

* Sic apud Heliodorum Æthiop. i. p. 41. [p. 36. ed. Cor. ubi paullo post præferam ἄλλως τε καὶ διότι κ. τ. λ. SCHAEF.] Ἐπειδὴ κἀμοὶ λόγου μεταδεδώκατε, scil. ἐξουσίαν, *postquam et mihi dicendi* (potestatem) *fecistis*. SCHOETTG. Fallitur vir doctus. Non ἐξουσίαν subaudiendum, sed ipse λόγος, ut centies, hic est *facultas dicendi*, *audientia*. Hoc sensu Græci dicunt αἰτεῖν λόγον, διδόναι λόγον τινὶ, ποιεῖν λόγον τινὶ, τυγχάνειν λόγου. Vid. Kuster. de Verb. Med. p. 96. ed. L. B. Villois. ad Longum p. 277. Ad genitivum λόγου autem in Heliodori loco τι subaudias ex legitima constructione verbi μεταδιδόναι, de qua vid. Melet. Crit. i. p. 20. sq. Sic Euripides Suppl. v. 350. sq. ἀλλὰ τοῦ λόγου Προδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον. Vertit Marklandus: *sed deliberandi facultatem si dedero prius, habebo populum magis benevolum*. Item in Notis p. 138. "Intellige τὶ ante τοῦ λόγου. Quod hic appellatur προδιδόναι τοῦ λόγου, Xenophon vocat διδόναι λόγον, Hist. Græc. lib. v. p. 555. E." Imo D. ed. Leuncl. sec. SCHAEF.

* Apoc. xiii. 7. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ (ἐξουσία) πόλεμον ποιῆσαι coll. ver. 5. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι. Sic ver. 15. Marcus x. 37. δὸς ἡμῖν (ἐξουσίαν) ἵνα —καθίσωμεν. MICH.

* Apoc. vi. 4. Καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ (sc. ἐξουσία) λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς. cap. vii. 2. et in aliis hujus libri locis, ubi nunc additur nomen, nunc omittitur, sed ipse Joannes addit vi. 8. In notissima et frequentissima dictione δὸς cum verbis constructa, idem abesse vocabulum credo. Jason ad Medeam [Euripid. Med. v. 1399. sq. ed. Pors.]:

Δός μοι, inquit, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Da mollem attrectare filiorum cutem.

Plene dictum foret: Δός μοι ἐξουσίαν τοῦ ψαῦσαι μαλακοῦ. Id nomen esse addendum, probat, quod Medea respondet: Οὐκ ἔστι: sed hic deesse nomen ἐξουσία novimus. Ergo petierit Jason, necesse est, quod denegat Medea. Sed illa denegat attrectandorum filiorum potestatem, quod sibi vult τὸ οὐκ ἔστι, sc. τοὶ ἐξουσία αὕτη. Ergo facultatem istam rogaverit, oportet. Simili autem Latini utuntur ἐλλείψει, ut *dare* dicant, pro *dare copiam* vel *potestatem* alicujus rei. Idque tum ab aliis, tum præsertim a Virgilio poëta fieri, plane est in vulgus notum. Plene poëta: *Det libertatem fandi, flatusque remittat*. BERNH.

* Sic ἢ ποδῶν ἔχουσιν, sc. ἐξουσίαν, *quantum pedum habent* (facultatem) Ælianus Var. Hist. i. 11. SCHOETTG.

* Sed jam dixerat Schoettgenius, addendum vocabulum δύναμις. V. hanc voc. Alterutrum falsum sit, oportet. Maneat potius Lamberti Bos sententia, quæ satis sibi et melius constat. Et ἐξουσία nunquam, quod ego sciam, *potentiam*, sed *potestatem* aliquam vel *jus* significat. Quod referri ad hunc sermonem non potest. Cum non sit improbabilis Lamberti Bos sententia de hujus dictionis ἐλλείψει: videtur tamen non esse alienum, indicasse aliud vocabulum, quod addi manco sermoni possit. Id autem quodnam sit, Euripides habet in Ione v. 1109.

Τίς προθυμία
Ποδῶν ἔχει τι.

Quæ loquendi ratio plane similis est

φασθαι. ut ex uno Cod. verissime scripsit Wesselingius. Conf. Ibid. c. 4. Imitatus est, ut alia plurima, Pausanias iii. c. 15. ἐξεγένετό οἱ στρατεύσαντι ἐς Σπάρτην, τιμωρήσασθαι μὲν κ. τ. λ. Ibidem c. 17. Facius edere debebat: τοῦτο τὸ ἄγος οὐκ ἐξεγένετο ἀποφυγεῖν Παυσανίᾳ, κ. τ. λ. Idem ix. c. 25. ἐμοὶ δὲ ἀφικέσθαι τε ἐξεγεγόνει τὴν ἡμέραν ταύτην. κ. τ. λ. Aristophanes Equit. v. 850. sq. ἵν', ἢν σὺ (male Brunck. ἣν συ) βούλῃ Τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται. Sic et ἐκπέλει. Sophocl. Antig. v. 484. coll. Lex. Sophocl. h. v. SCHAEF.]

* In περίεστι apud Demosthenem Olynth. ii. περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις (sc. ἐξουσία) ἐρίζειν, *licet vobis contendere.* [Dionysius Hal. Ant. Rom. t, ii. p. 722. Περιῆν γὰρ ἄν σοι ταῦτα πράξαντι, πρῶτον μὲν εὐσεβεῖ καὶ δικαίῳ λέγεσθαι, ἔπειτα κ. τ. λ. SCHAEF.] In ἔνεστι. Demosthenes: ταῦτα οὐκ ἔνεστι αὐτῷ εἰπεῖν. Lucas: Ἔνεστί σοι πρίασθαι. BERNH. Sophocles Philoct. v. 1302. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Euripides Ion. v. 1539. ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν. Sic et ἐγγίνεται. Phalaris p. 174. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολύ σου δυνατωτέροις ἐνεγένετο. Al. ἐγένετο. In talibus libri sæpe variant, nullo plane ad sensum discrimine. Herodotus v. c. 105. Ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. [Sic semper Græci, nunquam hoc sensu dicentes τῖσαι. Conf. Kuster. de Verb. Med. p. 135. ed. L. B.] ubi Cod. Arch. ἐγγενέσθαι, Eustath. γενέσθαι. SCHAEF.

* Adde Xenophont. K. Π. lib. i. p. 51. Ἔδοσαν δὲ αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προελέσθαι. Eodem modo Apocal. c. xiii. 7. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι. ubi ver. 5. plena est locutio: ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία. Sic Latini in *est*, pro *licet*, vocem *potestas* habent suppressam; ut exempla ubivis probant. Horatius lib. i. ep. i. 32.

Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

sub. *potestas*. SCHWEB.

* Sæpe non βουλῇ aut γνώμῃ, sed ἐξουσίᾳ omissum videtur in ἰδίᾳ et δημοσίᾳ, v. c. in Isocratis orat. adv. Callimach. p. 898. καὶ τὰς μὲν ἰδίας ὁμολογίας δημοσίᾳ κυρίας ἀναγκάζετε εἶναι, τὰς δὲ τῆς πόλεως συνθήκας ἰδίᾳ τὸν βουλόμενον λύειν ἐάσατε. *Quum privatas transactiones* auctoritate *publica sanciatis, civitatis conventiones privata a quolibet everti patiamini.* Obtinet id in primis in statuis et marmoribus, quæ δημοσίᾳ posita fuisse leguntur. Hinc etiam apud Whelerum itiner. p. 232. pro δημοσίαν vir doctus in Misc. Obs. Crit. vol. iv. t. iii. p. 353. δημοσίᾳ, *publica auctoritate*, reponit. ubi tamen Sponius t. i. p. 398. et Smithus p. 19. minus vitiose exhibent δημόσιον, adverbialiter scilicet capiendum. F. ST.

huic: Τίνα ἴσχεις πολλῶν προθυμίαν. Itaque ἢ πολλῶν ἴσχει dicitur pro ἢ πολλῶν ἴσχει προθυμίᾳ. Quam supplendi rationem equidem non negligendam puto, propter auctoris Græci exemplum. BERNH.

ΕΟΡΤΗ, *FESTUM*[p].

Attica est ἔλλειψις, cum dicitur ἐν Διονύσου, pro ἐν ἑορτῇ Διονύσου, vel ἀγῶνι. Maximus Tyr. Dissert. xxxiii. Οἱ δὲ ἐν Διονύσου γελῶσι: *alii in Bacchi* (festo) *rident.* Idem Dissert. xxxvii. Οἱ ἐν Διονύσου τὰ δράματα ὑποκρινόμενοι: *qui in Dionysiis fabulas agunt.* Et in eadem inferius: Ἢ εἴ τις ἄλλη ἐν Διονύσου μοῦσα: *et si qua alia in Dionysiis Musa*[q].

* ΕΠΙΒΑΤΗΣ, *CLASSIARIUS.*

In locutione illa πληροῦν τὰς ναῦς apud scriptores sæpius obvia subauditur ἐπιβατῶν, vel πληρωμάτων, *classiariis.* Thucydides lib. i. c. 29. καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν. c. 141. οὔτε ναῦς πληροῦντες. Sic Ælianus ἦγε τὰς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Adde Polybium lib. iii. c. 96. ubi utrumque, et τὸ, πληροῦν τὰς ναῦς, et τὰ πληρώματα, occurrit. Græca voce ἐπιβάτης usus est etiam Hirtius B. A. c. xi. *Deinde omnibus epibatis nudatæ.* Rarius tamen, quantum equidem memini, in ipsa phrasi vox ἐπιβάτης apud scriptores expressa reperitur. Schweb, Herodotus vi. c. 5. οἱ δὲ, πληρώσαντες ὀκτὼ τριήρεας, ἔπλεον κ. τ. λ. lib. vii. c. 168. ἐπλήρωσαν νέας ἑξήκοντα. lib. viii. in Πλαταιέες— συνεπλήρουν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὰς νέας. ubi Valckenarius: "Milites nautæque, sive *propugnatores* et *socii navales* efficiebant τὰ πληρώματα, quæ dicuntur." Ibid. c. 46. ἔσαν μέν σφι καὶ ἄλλαι πεπληρωμέναι νέες. Paullo aliter Thucydides vi. c. 52. καὶ ὅτι Συρακούσιοι πληροῦσι ναυτικόν. Sequitur mox: καὶ ὡς οὐδὲν εὗρον ναυτικὸν πληρούμενον. Schaef.

* ΕΠΙΘΕΜΑ, *OPERCULUM.*

In ἱλαστήριον[r], sed noster maluit πῶμα, quod infra vide. Schoettg.

* ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, *EPISCOPUS.*

Sæpissime apud Ecclesiasticos Scriptores. Damasus epist. iii. p. 100. edit. Rom. Αὐξέντιος τοῦ Μεδιολάνου, sc. ἐπίσκοπος. Schoettg.

* ΕΠΙΣΤΟΛΗ, *EPISTOLA, MANDATUM.*

Hæc vox frequentur omittitur post verba πέμπειν, ἐπιστέλλειν, et secundum nonnullos etiam post ἀποστέλλειν[4]. Kühnius

[p] Adde: vel ἑορτάσματα, ut Septuaginta in Genes. xxix. 27. τὰ ἕβδομα ταύτης. Sic ver. 28. Conf. γενέσια. Mich.

[q] Item Actor. ii. 1. τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. coll. Tobiæ c. ii. 1. ἐν τῇ Πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἥ ἐστιν ἁγία ἑπτὰ ἑβδομάδων. Mich.

[r] Ἐπίθεμα omittitur in ἱλαστήριον. Rom. iii. 25. et Hebr. ix. 5. coll. LXX. Exod. xxv. 17. ubi integra est syntaxis. Mich.

[4] Obiter moneo, in Artemidoro v. 50. scribendum esse ἐπιστάλη αὐτῷ ὑπὸ τῆς γυναικός. Idem vitium eximendum Melampodi π. Π. init. (Fabricii Bibl. Gr. i. 15, 2.) In Pausania iv. c. 22. edendum erat, præeunte Cod. Mosc. ἐπιδείκνυμεν ἐς τὸν δῆμον τὰ ἀντεπεσταλμένα ἐκ Λακεδαίμονος. Sicque corrigendum in Æliano V. H. x. c. 20. Ἀντεπέστειλε δὲ Ἀγησίλαος, κ. τ. λ. ubi Perizonius Pausaniæ loco abutitur. Schaef.

tamen ad Æliani Var. Hist. xii. 51. τὸ ἐπιστολὴν omitti rectius in ἐπιστέλλειν, quam ἀποστέλλειν statuit. Conf. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. iv. 18. Plures locos vide apud Herodian. i. 10, 5. iii. 5, 4. iii. 14, 1. iv. 3, 3. Matth. ii. 16. xiv. 10. Leisn.

* ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ.

Suppletur a scholiaste Thucydidis i. 144. τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστί. scilicet ἐπιτήδευμα ἢ πρᾶγμα. F. St.

ΕΠΟΣ, *VERBUM.*

Ὀνείδιον [imo ὀνείδειον. Schaef.] absolute reperitur pro ὀνείδιον ἔπος. Ὀνειδίοις [ὀνειδείοις] sc. ἔπεσι. Sic μειλιχίοισι sc. ἔπεσι. Homerus Iliad. P. v. 431.

Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα.

Sæpe blandis (verbis) *alloquutus est.*

Addidit idem hoc K. v. 542.

Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.

Elliptice rursus Apollonius iii. 31.

Καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισι.

Sic in αἱμυλίοισιν, apud eundem ii. 51.

Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.

Homerus Iliad. A. v. 539.

Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα.

Iliad Δ. v. 256.

Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισι*.

* Plene ibidem v. 241.

Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Conf. O. v. 210. "Anacr. odar. viii. 9. Δακέθυμά μοι λέγοντες· sed Herodot. i. 129. dixit, καὶ ἄλλα λέγων ἐς αὐτὸν θυμαλγέα ἔπεα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 256. Schaef.

* Sic etiam in ἀμείβεσθαι et ἀπαμείβεσθαι absolute positis. Plene Homerus Odyss. Δ. v. 286. ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν. Item in τοῖον, ποῖον, οἷον apud Homerum, in quibus etiam μῦθος idem sæpius exprimit. V. Μῦθος. Ἔπη, *carmina*, in ἐρωτύλα. Bion v. 10, 13. *carmina amatoria.* In κερδαλέα. Apollon. Argon. lib. iii. 426. In Κυκλικά, Κύπρια, Ἰαμβεῖα, aliisque. Eadem Ellipsi gaudent quoque Latini. Terentius Andr. Act. i. sc. i. ver. 2. *Adesdum; paucis te volo.* Cicero ad div. lib. vi. ep. 7. *Multa Deos venerati.* Idem lib. xi. ep. 16. *Non tenebo te pluribus.* Schweb.

* ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, *OFFICINA.*

Aristoph. Lysistr. 408. ἐν τῶν δημιουργῶν. i. e. *in opificum* (officinis): subintellecta voce ἐργαστηρίοις. Ita Ἐκκλησ. 420. ἐς τῶν σκυτοδεψῶν. sc. ἐργαστήρια. Leisn. Vid. Kuster. ad Lysistr. v. c. Schaef.

* Apud Polybium sæpe occurrit διὰ πλειόνων ποιεῖσθαι μνήμην, καὶ διὰ βραχέων, sc. ἐπῶν. Latini similiter, multis, *paucis.* Leisn.

ΕΡΓΟΝ, *OPUS*.

Deficit etiam subinde ἔργον, ut apud Homerum: Ποῖον ἔρεξας; sc. ἔργον. *Quale fecisti* (opus)[t]? Sic in ἐμὸν, σὸν, ἐκείνου ἐστὶ, *meum, tuum, illius est.*

Apud Lucam in Actis i. 7. Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι etc. *Non vestrum est nosse*[u]. Ælian. Var. Hist. i. 4. Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς Αἰγυπτίου τὸ σοφὸν, sc. ἔργον: *etiam illud canis Ægyptii sapiens est* (opus). Quod integre idem i. 21. σοφὸν ἔργον[x]. Æschylus Choëph. ver. 629.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
Λόγῳ—

ubi Scholiastes: λείπει, ἔργον[y]. [Recte. Λήμνια enim ἔργα a scriptoribus celebrantur, veluti ab Herodoto vi. c. 138. extr. Sed simplicius etiam κακὸν subaudias: nec minus crebro dicuntur Λήμνια κακά. Schaef.]

* In παράδοξα Luc. v. 26. Siracides c. xix. 5. plene παράδοξα καὶ θαυμάσια ἔργα. Vid. Zeibich. athl. παραδ. p. 14, 15. F. St.

* Subauditur hæc vox in Nominibus cum articulo periphrastice positis, e. g. τὸ τῆς ἐλευθερίας, pro ἡ ἐλευθερία. Τὰ τῆς τιμωρίας, pro ἡ τιμωρία. Τὰ τῆς τροφῆς, pro ἡ τροφή. [Vid. Meletem. Crit. i. p. 31. sq. Obiter moneo, temere ibid. p. 97. Euripidea Iphig. Taur. v. 610. tentata fuisse. Ejusdem plane constructionis aliud exemplum reperias in Eurip. Erechth. fragm. i. in. Schaef.] Plene est apud Onosandr. c. xlii. s. iii. Στρατηγοῦ δὲ ἰδίας ἀγχινοίας ἔργον. Xenophon K. Π. lib. ii. p. 119. προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. In

[t] Adde Matth. xx. 12. Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. scil. ἔργον. Vide ibi Hombergium. In ἀνῆκον, καθῆκον, πρέπον, etc. Schoettg.

[u] Matth. xx. 23. Οὐκ ἔστιν ἐμὸν, scil. ἔργον. Roman. ix. 16. Οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ, scil. ἔργον ἐστί. 2 Thessalon. iii. 2. Οὐ γὰρ πάντων (ἔργον ἐστὶν) ἡ πίστις. Mich.

[x] Ἔργον addidit Isocrates in Paneg. Ἃ δὲ ἐστιν ἴδια, καὶ τῆς ἡγεμονίας ἄξια, καὶ τοῖς προειρημένοις ὁμολογούμενα, ταῦτα δ' ἐμὸν ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν. *Quæ igitur propria sunt et digna principatu, et cum eis, quæ antea dixi, conveniunt, ea vero meum est etiam dicere.*

Ubi consimilis est Latinorum ἔλλειψις. Quando enim dicitur, *meum, tuum,* etc. id est, deest vocabulum *opus* vel *negotium*. Idem fit genitivis: v. g. *magni animi est, veniam dare deprecantibus*. Id, deficiente sermone, dictum putandum pro: *magni animi opus est.* Plene dixit Virgilius Æneidos lib. x. ver. 468, 469.

Sed famam extendere factis,
Id virtutis opus.

Quod solita ἐλλείψει diceretur: *id virtutis est.* In plurali hoc nomen addit Euripides in Medea ver. 913. Γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος, *id prudentis est feminæ.* Quod recte dixeris ἐλλειπτικῶς: Ταῦτά ἐστι γυναικὸς σώφρονος: vel: Τοῦτο δὲ σῶφρονός ἐστι γυναικός. Bernh.

[y] Sic Petrus ii. epist. i. 20. Πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως (scil. ἔργον) οὐ γίνεται. *Nulla scripturæ prophetia propriæ interpretationis* (opus) *est*[z].

[z] Pluralis ἔργα in pluribus Adjectivis neutris. Alciphron epist. i. 2. ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν. *In vanum et irritum laboramus.* Integra constructio est: μοχθοῦμεν περὶ τὰ ἔργα ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα. Schoettg.

* Μεγαλεῖα, sc. ἔργα. Lucas in Evang. i. 49. et in Actis Apost. ii. 11. Idem τὰ ἔνδοξα, in Evang. xiii. 17. τὰ ἀρεστὰ, Joann. 1. Ep. iii. 22. Mich.

διαιρεῖν absolute posito. Thucydides lib. v. 75. Καὶ διελόμενοι (τὸ ἔργον), τὴν πόλιν περιετείχιζον. Plene lib. vii. c. 19. Κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. In sollemni illa formula, qua percontantibus rei eventum responderunt: Αὐτὸ σημανεῖ, vel Αὐτὸ λείξει, *Res ipsa indicabit.* V. Euripidis Phœniss. v. 626. et ad h. l. cl. Valckenaer. Plene etiam Euripides Phœniss. v. 447. Σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν. Athenagoras Legat. p. 11. ὑμῶν ἤδη ἔργον. Schwebb.

* ΕΡΕΤΗΣ, *REMEX.*

Hæc vox interdum subaudienda est in ζύγιος: in θαλάμιος, Hesychius, θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Item in πάραλοι subintell. ἐρέται apud Aristoph. Ran. 1103. Vid. Scholiasten. Leisn.

* ΕΡΙΟΝ, *LANA.*

Omittitur fere post ξαίνειν, et καταξαίνειν, *carminare,* vel *carpere* (lanam), apud Aristophanem Ἐκκλησ. 89, et 92, 93. Lysistr. 356. 579. Sæpe additur apud Plutarchum et Lucianum. Leisn.

* In κατάγειν, *deducere filum.* Plato in Sophista p. 99. ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν. Item in τὰ ἑλκύσματα, μηρύσματα, κατάγματα, s. ἐρίου. Sophocles Trachin. v. 706.

Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
Τῆς οἶος.

V. cl. Valckenaer. in Ammonium p. 117. et Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 112. Schweb. Mœris p. 215. Κάταγμα, Ἀττικῶς. μήρυμα, Ἑλληνικῶς. Plene Ammonius p. 78. τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. In talibus passim v. κρόκη subaudias. Scholiastes ad Aristophan. Ran. v. 586. Ἐκπηνιεῖται.—ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. Schaef.

* ΕΡΚΟΣ, *SEPTUM.*

Δρύφακτα, scil. ἕρκη, sunt (septa) *transitum prohibentia.* Vid. Aristoph. Equ. 672. Leisn.

* ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, *VENIENS.*

In loco Marci vii. 4. Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν. *Et a foro* (venientes), *nisi loti fuerint, non edunt.* Sirac. xxxiv. 25. βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ. Theophrastus Charact. c. 16. περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ, *lotus, posteaquam ex templo* (venerat). Sic Chrysostomus, qui a Duporto adducitur, ἰδὼν Ἕλληνα ἀπὸ νεκροῦ λουόμενον, *videns Gentilem a mortuo* (venientem) *lavari.* Herodotus equidem, eodem indice, ἀπὸ δείπνου γενόμενος dixit, nihil tamen obstat, quo minus hanc vocem commode subintelligamus. Schoettg.

* ΕΡΩΣ, *AMOR.*

Aristoph. Plut. 974. κατακέκνισμαι δειλάκρα, sc. ἔρωτι, i. e. *misera ego* (amore) *vellicor,* (ab amore) *ægritudinem pa-*

τίον. Vid. Ran. 1231. Hinc Pindarus Pyth. Od. x. 94. Ἔρως ἔκνιξε τὰς φρένας, *amor exulceravit mentem.* Τὸ ἔρωτι etiam reticetur in ἁλίσκεσθαί τινος, item in κνισθηναί τινος. Quo non immerito referas etiam ἔχεσθαί τινος. Quanquam, qui in hac phrasi defectus est, etiam per τὸ ἐκ potest suppleri. Vid. Observationes Miscellaneas vol. vi. p. 302. [i. e. Hemsterhusii notam ad Xenophont. Ephes. p. 255. sq. ed. Loc. Schaef.] Leisn.

* In ἁλῶναί τινος, s. ἔρωτι. Xenophon Ephes. lib. iv. p. 62. καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας. Item καίεσθαι, τρύχεσθαι, ἐπιτύφεσθαι suppressam habent hanc vocem. Vid. Dorville ad Chariton. p. 414. In ἐρεθίζειν sub εἰς ἔρωτα. Aristaenetus lib. i. ep. 27. pro quo ibidem cl. Abresch. citat ex Achille Tat. lib. v. p. 347. οὐδέν σε ἠρέθισεν εἰς Ἀφροδίτην. Schweb. In talibus passivis neque ἔρωτι neque aliud quidquam subaudiendum esse arbitror, sed hanc legitimam esse illorum verborum hoc quidem sensu constructionem. Schaef.

* ΕΣΘΗΜΑ.

Deest in κρεκωτὸν, ut monet Bisetus ad Aristophanis Lysistr. 44. Leisn.

ΕΣΘΗΣ, *VESTIS.*

In ἁλουργὶς, *purpurea**. [In Ἠδωνὶς, qua voce sic usus est Æschylus, si Suidam recte intelligo t. ii. p. 47. Ἠδωνίς.—Ὁ δ' αὐτὸς (Αἰσχύλος) ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ. Certe idem ibid. Ἠδωνά. ἱμάτια Θρᾳκικά. Schaef.] Ἀνασυράμενος Græcis scriptoribus est *spurcus, impudens, obscœnus,* quasi ἀνασυράμενος τὴν ἐσθῆτα, *qui vestem adtollit, et obscœnas partes aliis visendas exhibet.* Plutarchus in Apophthegm. Laconicis: ἀνασυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν, *adtollens* (vestes) *ipsisque uterum spectandum exhibens.* Diogenes Laertius in Diogene lib. vi. 40. et in Hipparchia lib. vi. 97. εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε, πότερον ἀνὴρ ἢ γυνή ἐστιν. Theophrastus charact. cap. 11. ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις, ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Supplent autem hanc locutionem Orpheus apud Clementem Alexandrinum de Baubone:

Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο.

Dionysius Halicarnasseus in Excerptis Legat. c. 4. Ἀνασυράμενος τὴν περιβολὴν, καὶ σχηματίσας ἑαυτὸν ὡς αἴσχιστον ὀφθῆναι. Debemus autem elegantem hanc observationem Jac. Duporto ad Theophrasti charact. c. 6. p. 303. cui jungatur Ca-

* Sic in πορφυρὶς, χρυσὶς, et in permultis aliis adjectivis. [Conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. Schaef.] Lucianus Dial. D. πορφυρίδας ἔχε, sc. ἐσθῆτας, ὑποδέου χρυσίδας. *purpureas habeto* (togas), *auratas tunicas,* Bernh. De χρυσὶς, mire errat vir doctus, quem verbum ὑποδέου in viam reducere poterat. Interpres: *indue calceos auratos.* Subaudias κρηπῖς. Schaef.

saubonus ad cap. 11. [Sic et ἀναστέλλεσθαι. Artemidorus iv. cap. 44. "Εδοξέ τις ἀναστειλαμένην τὴν γυναῖκα ἐπιδεικνύειν αὐτῷ τὸ αἰδοῖον. Mox: ἀνεστείλατο δεικνύουσα τὸ αἰδοῖον. Statim: "Εδοξέ τις—τοῖς συμβιώταις ἀναστειλάμενον (l. —ος) ἑκάστῳ προσουρεῖν. Quod compares cum loco Galeni Suasor. p. 230. ed. Lond. ἀνασυράμενοι προσουροῦσιν. Plene Diodorus Sic. i. cap. 67. ἀναστειλάμενοι δὲ τοὺς χιτῶνας καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ σώματος δείξαντες, κ. τ. λ. SCHAEF.] Sic ἀναβεβλημένος apud eundem Theophrastum cap. 4. subaudiendum relinquit κατὰ τὴν ἐσθῆτα, *rejectus vestem*, h. e. *ad vestem quod attinet*[b]. SCHOETTG.

* In ἁπλοῖς et διπλοῖς vel διπλῇ: Latinis *simplex* et *duplex pannus*. Horatius Epistol. lib. i. xvii. 25. *quem duplici panno patientia velat*. Supplet Homerus adjecta v. χλαῖνα. Odyss. Ω. v. 275. Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Idem T. v. 225. Χλαῖναν—διπλῆν. In πλατύσημος, *laticlavia vestis*, et στενόσημος, *angusticlavia vestis*. Arrianus dissertat. lib. i. cap. 24. p. 123. Θὲς τὴν πλατύσημον· ἰδοὺ στενόσημος. [Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 535, 69. πλατύσημον ἔδυ χιτῶνα. Hesychius: Καλάσιρις· χιτὼν πλατύσημος. SCHAEF.] De v. ἀνασυράμενος adde Polyæn. lib. vii. cap. 45. 'Ανασυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους. Diogenem Laert. lib. vi. Segm. 97. 'Ανέσυρε δ' αὐτῆς θοἰμάτιον. 'Αναβάλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι de *amictu* usurpari et quidem 'Αττικώτερον, docet Casaubonus ad Athenæum p. 53. Sic Chrysostomus Homil. ii. in Epistol. ad Romanos; τὰς ἐξωμίδας ἀναβεβλημένοι. SCHWEB. Lucianus t. ii. p. 218. καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος. unde discas, quid inter se differant verba ἐνδύειν et ἀναβάλλεσθαι: quod in vestitu discrimen jam novit Homerica poësis, Odyss. xv. v. 60. s. SCHAEF.

* ΕΣΠΕΡΑ, *VESPERA*.

In δείλη. Herodianus lib. iii. cap. xi. §. 9. Περὶ δείλην μεταπεμψάμενος. Addita vero voce ἑσπέρα, idem lib. ii. cap. vi. §. 9. περὶ δείλην ἑσπέραν. Idem lib. iii. cap. xii. §. 16. SCHWEB.

* ΕΣΤΩΣ.

Aristophanes Pac. v. 241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν.. ad q. v. Brunckius: "Supplendum videtur ἑστὼς, βεβηκὼς, vel simile quid." SCHAEF.

[b] Deest τὴν ἐσθῆτα vel τὰς ἐσθῆτας apud Arrianum A. A. vii. 24. περιῤῥηξάμενος δὲ τύπτεσθαι τά τε στήθη καὶ τὰ πρόσωπα. Vid. Observationum Miscellanearum vol. v. t. 3. p. 65. LEISN. Herodotus lib. iii. cap. 66. in. πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο κ. τ. λ. ubi v. Valckenar. SCHAEF.

* Videtur hoc vocabulum abesse in Chrysostomi Homilia περὶ τῆς εὐχῆς. p. 176. de Achanis furto, cujus ex sacra scriptura verba repetuntur: "Ιδον ἐν τῇ προνομῇ ψιλὴν ποικίλην: quod ego dictum puto pro ποικίλην ἐσθῆτα, *variegatam vestem*. Ebræus codex istam vestem appellat אדרת שנער: Babyloniæ autem vestes erant pictæ, colorum varietate distinctæ. BERNH.

ΕΤΑΙΡΑΙ, *MERETRICES.*

Hoc vocabulum omittitur in αἱ ἐπὶ (ἀπὸ) τῶν οἰκημάτων. Interdum etiam in δωδεκαμήχανος. [Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. v. 1320. Item, si placet, in στεγῖτις. Pollux vii. 201. τὴν δὲ πόρνην, καὶ χαμαιτύπην ἐρεῖς, καὶ στεγῖτιν. Vid. Interpretes ad Hesychium t. ii. cap. 1261. 4. Schaef.]

* ΕΤΕΡΟΣ.

Homerus Il. Ω. ver. 527. sq.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.

Supple ante κακῶν, ἕτερος μέν. Alii supplent εἷς: quod minus placet. Plene Odyss. E. ver. 265. sq.

Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν·—

Gemina ellipsis vocularum ὁ μὲν, sequentibus ὁ δὲ, de qua v. infra ad Ὁ. Schaef.

ΕΤΗ, *ANNI.*

In πόσα, τόσα et numeralibus aliis. Ex. gr. πόσα γέγονας; *quot natus es? τόσα γέγονα, tot natus sum,* sc. ἔτη, (annos.) Apud Dionem Cassium Pompeius lib. xxxvi. p. 13.—καὶ τόσα γέγονα. Polyb. lib. xii. Ὀκτωκαίδεκα γεγονώς [c].

* Lucas xiii. 9. εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. de q. l. Marklandus Explicat. veter. aliqu. auctor. p. 286. "Verti debuit, *the next year* (vel, *against the next year*) *thou shalt cut it down.* ἔτης enim intelligitur (vide comm. 8.) ut apud Josephum Antiq. Jud. i. 11. sect. 2. ed. Huds. de Angelis quos Abramus hospitio excepit: ἥξειν ἔφασαν εἰς τὸ μέλλον, καὶ εὑρήσειν αὐτὴν (Σάῤῥαν) ἤδη μητέρα γεγενημένην. Ubi εἰς τὸ μέλλον male vertitur *aliquando post.* quod vitium correxisse potuit Interpres, si illi in mentem venisset historia hujus rei quæ narratur Genes. xviii. et respicitur Rom. ix. 9. Apud Plutarch. in Cæsar. p. 714. A. κατέστησεν ὕπατον εἰς τὸ μέλλον, recte vertitur, *in proximum annum consulem creavit.*" Plene Mœris p. 268. Νέωτα, Ἀττικῶς. τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς. Schaef.

* ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, *EVANGELIUM.*

Sæpius hæc vox subauditur in N. Test. quando λόγος absolute ponitur. Plene est Actor. cap. xv. 7. Ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου. coll. Marc. xvi. 20. Schweb.

* ΕΥΔΑΙΜΩΝ, *BEATUS.*

Mirum videri poterat, hoc voc. ad ea, quæ frequenti ἐλλείψει

[c] Ἔτους genitivus omittitur in locutione ἐν ὥρᾳ, ἔγωγ' ἐν ὥρᾳ ἴτεοι, h. e, *æstate, æstate adulta, tempore messis.* Vid. Græcii Lect. Hesiod. cap. ii. p. 7. Leisn.

absunt, a me referri. Equidem autem satis mihi constare rationem puto, eo quod alia, commodius explicandi hujus, quem daturi sumus, loci difficultatem, mea sententia non est via. Theognis v. 197, 198.

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.

Interpretes, quasi nullo hic opus foret labore, transiliunt hos scopulos. Elias Vinetus, non ignobilis alias auctor, silentio transit. Hertelius autem, Latinus interpres, quid sibi velit, plane nescit. Ita Græca reddit: *Opes vero cui a Jove, et cum justitia viro fuerint, et integre, semper quidem stabile est.* Mihi volventi animo et revolventi istud dictum, ἐλλείψει data, commodissime apparere Poëtæ sententiam, videtur. Non autem inveni aptius reliquo sermoni vocabulum, quam εὐδαίμων. Quo in contextum recepto, hæc erit versus] forma: Ὦ ἀνδρὶ διόθεν χρήματα καὶ σὺν δίκῃ καὶ καθαρῶς γένηται, εὐδαίμων ἐστί. Αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει. Ita sponte omnia fluunt, nihilque opus est, alienissimas a Poëtæ sententia figuras adhibere ad loci intellectum. Bernh. En illustre, si quod aliud, exemplum ἀκρισίας, ut sensus loco corrupto extorqueatur, mirificas ellipses fabricantis. Non magni erat acuminis, vitio intellecto, Theognidea sic corrigere, ut nunc edita leguntur:

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

Brunckius ad h. l. p. 281. "παρμόνιμον. Syncope pro παραμόνιμον. Sic conjunctim scribi debuit. In tribus codd. vox male in duas divisa πὰρ μόνιμον. Inde depravata Aldi lectio γὰρ μόνιμον." Sic tota tanquam flatu disjicitur Bernholdi disputatio, quam vix mihi temperavi quo minus inducerem. Sed nimirum verebar reprehensiones querelasque eorum, qui omnia sibi illibata reddi postularent. Schaef.

* ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ, *BENEFICIUM.*

Aristophanes Ἐκκλησ. 1153.

Μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τόν γε τρόπον προσεικέναι,
Αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.

ubi τῶν τελευταίων, sc. εὐεργετημάτων. Leisn.

* ΕΥΡΗΜΑ, *INVENTUM.*

In illo Pythagoræ εὕρηκα. Plene apud Herodotum, quamquam in alia re, lib. vii. cap. 4. Εὕρημα εὕρηκεν. Schweb. Rectius ad illam vocem subaudias τὸ ζητούμενον. Schaef.

* ΕΥΧΗ, *VOTUM.*

In ἀμφαδίην, quod Grammaticorum quidam male pro adverbio habuerunt. Homerus Iliad. H. v. 196. Alio sensu in eadem voce Odyss. E. v. 120. subauditur ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ εὐνάζεσθαι, εὐνή. Vid. Eustathius p. 212. l. 53. Schweb.

Accedo Grammaticis ἀμφαδίην pro adverbio habentibus, Theognis v. 90. ed. Brunck. ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. Schaef.

ΕΧΘΡΑ, *INIMICITIA*.

In phrasi διαλύεσθαι πρός τινα, vel καταλύεσθαι, *pacem facere cum aliquo*, supple ἔχθραν, vel ἔχθρας, ut sit, *inimicitias dissolvere*. Addidit Polyænus lib. iii. p. 233.—τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας. [Diodorus Sic. xiv. cap. 40. extr. διαλύεσθαι τὴν ἔχθραν. Differt, quod ibid. cap. 110. legitur, διαλυθεὶς τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορᾶς. Recte Interpres: *liberatus a controversia*. Sic idem Exc. Legat. t. ii. p. 631, 14. διελύθη τῆς παρὰ τῶν Ῥωμαίων τιμωρίας. Schaef.] Item Dionysius Halicarnasseus lib. v. p. 326. —μήτε προκαταλύσηται τὴν ἔχθραν, *neque ante dissolveret inimicitiam*, id est, *pacem faceret*. et pag. 327. Ἂν βουληθῶσι καταλύσασθαι τὴν ἔχθραν: *si vellent pacem facere*. [Dio Chrysost. t. ii. p. 171. ed. Reisk. βέλτιον ἡγοῦμαι πᾶσιν ἀνθρώποις, οὐ μόνον ὑμῖν, μήτε ἀναιρεῖσθαι ῥᾳδίως ἔχθραν, μὴ σφόδρα ἀναγκαίαν, τάς τε πρότερον οὔσας καταλύεσθαι πάντα τρόπον, ἂν ᾖ δυνατόν. Aliter Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 509. Καὶ μετ' οὐ πολὺ πρεσβευσαμένοις τοῖς Σαβίνοις καταλύεται τὸν πόλεμον. Schaef.] Sic et καταλλάσσεσθαι, sc. ἔχθραν. Herodotus lib. i. p. 23. καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι: *positis inimicitiis in gratiam rediit cum seditiosis*. [In eodem lib. viii. cap. 140, 1. Ald. habet καταλλάσσεσθε. Al. et vulgo καταλύσασθε. Eodem utrumque sensu: sed præstat posterius, cum statim sequatur καταλύσασθαι. Alia utens constructione simulque explicans verbum Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 496, 71. καὶ τὸν μὲν Θυνίωνα καὶ Σωσίστρατον καὶ τοὺς Συρακουσίους κατήλλαξε καὶ εἰς ὁμόνοιαν ἤγαγεν. Ex hac significatione hujus verbi et altera illa, qua dicitur de permutatione pecuniæ, pendet ambiguitas joci Matreæ apud Athenæum t. i. p. 73. καὶ (διὰ τί) τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὔ; Vid. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 110.—Eadem significatio verbi διαλλάττειν, quod a Thoma Mag. illi adeo præfertur p. 235. Διηλλάγη δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. Euripides Phœn. v. 445. sq. ed. Pors. Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους. Diodorus Sic. xi. cap. 79. extr. τούς τε Δωριεῖς καὶ Φωκεῖς διήλλαξεν. Idem Exc. Legat. t. ii. p. 630. τῶν γὰρ ἐχόντων τὰς ἀμφισβητήσεις, οὓς μὲν διηλλάγησαν ἀλλήλοις, κ. τ. λ. Leg. διηλλάχεσαν. Schaef.] Ejusdem vocis genitivus, ἔχθρας, requiritur in nomine διάλυσις, quando pro *reconciliatione* ponitur[d]. [Diodorus Sic. iii. cap. 70. extr. τὰς ἐν τοῖς πολέμοις διαλύσεις σπονδὰς προσαγορεύειν. Poterat τὰς τῶν πολέμων διαλύσεις. Sic idem Exc. Legat. t. ii. p. 622, 97. περὶ συλλύσεως τοῦ πολέμου. Nam et σύλλυσις hoc

[d] Adde Duportum ad Theophrasti charact. cap. 12. p. 413, 414. Schoetto.

sensu dicunt. In ejusdem Eclogis t. ii. p. 524, 28. absolute legas περὶ διαλύσεως, ubi al. π. συλλύσεως. SCHAEF.]

ΕΧΩΝ, *HABENS*.

Frequens Luciano est hujus participii Ellipsis. Ex. gr. in Fugitiv. p. 125. Ὁ τὴν κιθάραν, sc. ἔχων, *qui citharam tenet*. In Gallo p. 171. Ὁ τὰ ῥάκια, τὰ πιναρὰ, supp. ἔχων vel φορῶν: *qui sordidos illos pannos gestat*. In Bis Accus. p. 218. Ὁ τὴν σύριγγα, *qui fistulam* (habet). Ibid. p. 226. Ἡ τὰ ποικίλα, sc. γράμματα ἔχουσα, *quæ varias habet picturas*. 2 Cor. viii. 15. Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. [Vid. Interpretes ad Lucian. t. i. p. 365. t. iii. p. 381. coll. supra v. Ἐκδιδούς. infra v. Ποιήσας. SCHAEF.]

* Eadem vocis hujus Ellipsis est in illis Philosophorum: τὰ πρός τι, *res relativæ*, et τὰ κατὰ διαφορὰν, *res absolutæ*. Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. p. 35. in quibus etiam interdum additur τὸ ἔχοντα. Plene occurrit apud eumdem lib. viii. p. 488. Τὰ μέν ἐστι κατὰ διαφορὰν, τὰ δὲ πρός τί πως ἔχοντα. SCHWEB.

Z.

ΖΕΥΣ, *JUPITER*, vel ΘΕΟΣ, *DEUS*.

In βρέχει, ὕει, *pluit*, νίφει, *ningit*, βροντᾷ, *tonat*, ἀστράπτει, *fulgurat*. [Aristophanes Anag. Fragm. vii. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ. Rarius λάμπει de fulgure. Etymolog. M. c. 556, 8. Λάμψακος. ὅτι τοῖς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. ἀστραπῆς οὖν γενομένης, εἶδον τὸν τόπον, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν, Λάμψακον ταύτην προσαγορεύσαντες. καὶ τοὺς πολεμοῦντας αὐτοῖς βαρβάρους λόχον ποιήσαντας, διὰ τῆς ἀστραπῆς ἰδόντες, κατέκαυσαν. SCHAEF.] Lucas Evang. xvii. 29. Ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον, *pluit ignem et sulphur*, supp. ὁ θεὸς, ut Exod. ix. 23. Ἔβρεξε Κύριος χάλαζαν: *pluit Dominus grandinem*. Sic ὕσαντα θεὸν dixit Athenæus Deipnosophistarum lib. viii. et Aristophanes alibi: Νομίζειν, καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ: *putare, novam semper Jovem pluere aquam*. [Wesselingius Dissert. Herodot. p. 182. "Καὶ εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ. Theophrastus Charact. cap. 3. p. 32. cum Casaub. adnotatione: aër enim censebatur [Jupiter]; frequens propterea ὕσαντος Διὸς, sive, ut Josephus ex suæ gentis disciplina, θεοῦ ὕσαντος Antiq. xiv. 14. ult. νίφοντος θεοῦ ibidem cap. 15, 14." Add. idem ad Herodot. p. 293, 16. Valckenar. ad eund. p. 347, 3. Toup. Emendat. in Suid. t. i. p. 397. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. Plene etiam Apollonius Rhod. iii. v. 1399. Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος. SCHAEF.]

* Item in Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. Homerus Iliad. A. v. 580. qui et alibi dictus Ζεὺς ἀστεροπαῖος, *Jupiter fulgurator*. [In

'Ικέσιος. "Pausan. i. 20. p. 48. 'Ικεσίου δὲ μήνιμα' intell. Διός· de quo separatim scripsit Leisnerus." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. In illo Pausaniæ loco Cod. Vind. legit 'Ικεσίου δὲ Διὸς μήνιμα. quod et ipsum bonum. Elliptice Pausanias lib. vii. cap. 25. in. Τὸ δὲ τοῦ 'Ικεσίου μήνιμα. Plene Euripides Hec. v. 349. Pors. πέφευγας τὸν ἐμὸν 'Ικέσιον Δία. Orpheus Argon. v. 106. Gesn. 'Ικεσίου Ζηνὸς κοῦραι Λιταί. ubi Eschenbachius comparat Hom. Odyss. N. v. 213. Ζεὺς ἱκετήσιος. In Φίλιος. Euripides Androm. v. 604. Musgr. τὸν σὸν λιποῦσα Φίλιον. ubi v. Musgrav. SCHAEF.] In ὕει Ellipsis suppletur a Theocrito Id. iv. ver. 43.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Et Theognis v. 25. —οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντως ἁνδάνει, οὔθ' ἀνέχων. SCHWEB. Theognideum locum Brunckius sic edidit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Bene hoc: illud non item. Scribendum enim πάντεσσ'. Vid. Porson. Ind. Rerum ad Toup. Emendat. v. *Vocalis* et ad Euripid. Orest. v. 1623. SCHAEF.

* Item in forma jurandi elliptica μὰ τὸν, de qua vid. infra ad v. Θεός. SCHAEF.

* ΖΩΑ, *ANIMANTIA.*

Ζῶα omittitur in τὰ πετεινὰ, ἀμφίβια, ἑρπετὰ, τετράποδα, σιτιστά. Matth. cap. xxii. 4. MICH. Vid. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. SCHAEF.

* ΖΩΟΝ, *ANIMAL.*

In τὸ πετεινὸν et πτηνὸν, *volucres.* Item in τὰ ἄλογα, apud Mauricium Strateg. v. 3. et vii. 8. Fortassis et in θυσιμαῖον, Levit. xi. 11. SCHOETTG.

* Apud Aristoph. Nub. 1429. βοτὰ, sc. ζῶα, sunt *animalia omnis generis.* Τὰ βληχητὰ, scil. ζῶα, (animalia,) *quæ balant,* apud Suidam. Vid. infra Θηρίον. LEISN.

* It. ἑρπετὰ et ἐνάλια, Jacobi epist. cap. iii. 7. Ellipsin supplevit Aristoteles de Mundo, ἐνάλια ζῶα nominans. χερσαῖα, *terrestria.* Palæphatus Κεφ. κη. ἄλλο τι τῶν χερσαίων, scil. ζώων. Item ad ὑποζύγιον, quod falso substantivum neutrum esse Lexicorum scriptores dicunt. Multa ita finguntur substantiva, quæ, si accurate rem expenderis, sunt adjectiva ἐλλειπτικῶς usurpata. In versu igitur 126. Theognidis sententiarum,

πρὶν πειρασθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.

Plene dictum foret: ὥσπερ ὑποζυγίου ζώου. Auctor κτήνους subesse putat; nec repugno. BERNH.

* In ἀμφίβια, βραχύβια. In σιτιστὰ Matth. xxii. 4. uti Horatius lib. i. ep. vii. ver. 35. *Altilium satur.* SCHWEB.

* Heb. ix. 5. Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα. Si Blackwallum audis crit. 5. p. 88. supple ζῶα. F. ST.

* ΖΩΝΤΕΣ, *VIVENTES.*

Hæc vox subauditur sæpius in εἶναι. Matth. ii. 18. Ὅτι οὐκ εἰσί. Ellipsin supplet Sophoclis Scholiast. Gr. ad v. 572. ἐν τοῖς ζῶσίν ἐστιν. In μένειν. 1 Cor. xv. 6. ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι. Vid. v. βίος. Sic etiam Latini. Plinius lib. iii. ep. vii. §. 2. *Annon videtur tibi Nero modo fuisse?* Cicero ad div. lib. vii. ep. 29. *Nos, quod simus, quod habeamus, quod homines existimemur, id omne abs te habere.* Pro eo Suetonius Aug. cap. 98. *Per illum se vivere* cet. SCHWEB.

H.

ΗΘΟΣ, *INGENIUM.*

In τὸ μανικὸν, *furiosum*, τὸ τεθηριωμένον, *efferatum*, τὸ πρόθυμον, *promptum*, τὸ ἥμερον, *mansuetum* etc. Ælianus Var. Hist. ix. 16. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρᾷον, suppl. ἦθος: *sed et incolarum mansuetum et mite* (ingenium) [a].

* In τὸ φίλεργον, Ælian. V. H. lib. xiii. cap. 1. φονικὸν, Id. lib. vi. cap. 8. τὸ ἁβροδίαιτον, Thucydid. lib. i. cap. 7. aliisque. Plene Herodianus lib. vi. cap. 1. §. 14. ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾷον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ. SCHWEB.

* Non opus est ad talia neutra adjectivorum aut participiorum neque ἦθος neque aliud substantivum subaudiri. Constat enim hæc neutra pro substantivis generis feminini poni, e. gr. τὸ πρόθυμον est i. q. ἡ προθυμία. Bernardus Reliqu. Med. Crit. p. 40. sq. "τοῦ ἀῤῥώστου pro [τῆς] ἀῤῥωστίας, adjectivum neutrum pro substantivo generis fœminini. Euripides Hecub. ver. 1129.

———ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον.

ubi Schol. τὸ βάρβαρόν ἀντὶ τοῦ ἡ βαρβαρότης. Gregorius Naz. Stelit. ii. p. 146. σὺ δέ μοι προσκύνει τὸ σύντονον τοῦ λόγου. Atque sic quoque Latini. Vid. Salmasius in Solinum p. 74." SCHAEF.

* Τοὐμὸν similiaque neutra passim sic usurpata reperias, ut ἦθος subaudire possis. Euripid. Herc. Fur. v. 163. ed Musgr. ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον, Ἀλλ' εὐλάβειαν. Quo Libanius Toupio Emend. in Suid. t. ii. p. 423. videtur respexisse, cum Epist. xviii. p. 6. m. Anatolio scriberet: ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. haud scio an sine causa idonea: hujusmodi enim locutiones in scriptoribus Græcis pervulgatissimi usus sunt. Supplet λῆμα Euripides Med. v. 349. ed Pors. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Addam bonæ frugis notam ex libro egregio, quem Gallia nunc ipsum summisit. Philostratus

[a] Herodianus τὸ ἦθος sæpe addit, sæpe omittit. Omittit lib. v. 1, 5. τὸ μέτριόν μου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλάνθρωπον. conf. ii. 4, 2. iii. 8, 14. τὸ φιλοχρήματον. Vid. Rom. ii. 4. Addit autem vi. 1, 14. vi. 2. et sæpe alibi. Conf. Antoninum τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. i. §. 1. sq. LEISN.

Her. p. 6. ed. Boisson. τοὐμὸν δὲ πολλῷ ἐπιεικέστερον. ad q. l. Editor p. 296. "Plato Alcib. i. cap. 3. p. 28. Nürnb. οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν. Hac elegantia sæpe utitur Philostratus. Apollon. i. 35. p. 44. τοὐμὸν ὑπογράφων σοι, ταῦτα εἶπον. ii. 31. p. 83. τοὐμὸν δὲ ὧδε ἔχει. iii. 22. p. 112. καὶ μήπω θαυμάσῃς τοὐμόν. Themistius Orat. 23. p. 290. C. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ τοὐμὸν ὅπως ἔχει. Plenius noster Her. p. 6. τοὐμὸν ἦθος ἑρμηνεύει σοι. Apoll. vit. vi. 13. p. 251. τοὐμὸν διαβάλλειν ἦθος."—Alibi subaudias κέρδος, s. ὄφελος. Sophocles Electr. v. 251. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Euripides Iphig. Aul. v. 483. ed. Musgr. μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. quod bene vertunt: neque *anteferas meam utilitatem.* Cf. Med. v. 743. 1219. Vid. Valcken. ad Phœn. v. 476. ad Hippol. v. 48. (ubi unice probanda, opinor, Musgravii ratio.. Nimirum Venus, tanquam duorum malorum optione sibi data, levius, ὃ οὐ προτιμᾷ θατέρου, interitum Phædræ, eligit, gravius, salutem inimicorum suorum, aversans.)—Sed crebrius neutra illa sic usurpantur, ut vicem gerant pronominum personalium. Sophocles Trachin. v. 1069. ὡς εἰδῶ σάφα, Εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης. Euripides Orest. v. 290. ed. Pors. ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς. Med. v. 347. τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα, Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους. v. 737. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός. Iphig. Taur. v. 1057. καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι καὶ στερηθῆναι πάτρας. ubi notavit Marklandus. Helen. v. 902. ed. Musgr. ὅπως ἂν τοὐμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ. Aristophanes Thesmoph. v. 105. εὐπίστως δὲ τοὐμὸν Δαίμονας ἔχει σεβίσαι. de quo loco vid. Toup. Emend. in Suid. t. ii. p. 152. Plutarchus Mor. t. i. p. 596. ἃ δὲ δεῖ φίλοις σοῖς ἢ πολίταις γενέσθαι παρ' ἡμῶν, οὐ τἀμὰ κωλύσει. Alia dedi infra ad v. Κόλπος. Add. Bastii nota in Philostrateis Boissonadii p. 297. SCHAEF.

* ΗΙΩΝ, *LITTUS.*

In ἄκραι de *littore:* promontoria enim sunt extrema littora; quæ alias ἀκρωτήρια. Plene habet Homerus Iliad P. v. 265. Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠϊόνες βοόωσιν. SCHWEB. Aliter explet Longus p. 90. ed. Villois. Ἡ ναῦς——εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη. SCHAEF.

ΗΛΙΚΙΑ, *ÆTAS.*

In νέα, *recens, juvenilis,* ut: Ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, supple, ἡλικίας: *virtutem a juventa cole.* Sic in ἡ νηπιέη apud Homerum Iliad. I. 487.

——————ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
——————*in infantia molesta.*

ubi Eustathius: ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἡ ἀνατροφὴ κατ' ἔλλειψιν [b].

[b] Aristophanes Ἐκκλησ. 912. Κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, ὅπως σαυτῇ κατάναιο, ἀντιβολῶ σε. *Accerse huc Orthagoram, ut*

* Plena locutio legitur apud Macarium Homil. p. 8. ἐκ νέας ἡλικίας. et Themistium Orat. xxiv. p. 304. A. ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Item in παρὰ τὴν πρώτην apud Gregor. Nyssen. contra Eunom. p. 292. V. Thomas Mag. p. 284. Schweb.

* Plene etiam apud Simplicium Comment. in Epictet. Enchirid. p. 165. ed. Schweigh. χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας. Eadem ellipsis in μικρὰ et βαιά. Vid. Meletem. Crit. i. p. 70. Schaef.

* ΗΛΙΟΣ, *SOL.*

Aristophanes Thesmoph. 507. Δεικνύναι τινὶ ἱμάτιον ὑπ' αὐγὰς, *ostendere cui vestem ad lucem.* ὑπ' αὐγὰς, sc. ἡλίου, *ad solem.* Conf. Euripidem Hecuba 1154. Jamblichum Protrept. cap. 8. Longinum iii. 4. Leisn. Timæus Lex. Plat. p. 264. Ὑπ' αὐγάς.—ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα. ubi v. notas Ruhnkenii et Hemsterhusii. Schaef.

* Item in ἀνατολή. Plene apud Herodot. lib. vii. cap. 58. Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς. [Æschylus Prom. v. 713. ἡλίου πρὸς ἀντολάς. Add. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. Schaef.] Sic Latini etiam loqui amant, qui subinde voces *oriens* et *occidens* absolute ponunt. Pro quo plene dicunt *sol oriens* et *occidens.* Cæsar de B. G. lib. i. cap. 1. *Belgæ —spectant in septemtriones et orientem solem.* v. cl. Oudendorpium, qui plura exempla affert. In ἠλέκτωρ apud Homer. Iliad. Z. v. 513. ὡς ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει. cf. schol. Gr. ad h. l. Schweb.

* Item in δυσμή. Plene Hyperides apud Suidam t. i. p. 888. ἐν ταῖς ἡλίου δυσμαῖς. Schaef.

* ΗΜΕΙΣ, *NOS.*

Ἡμεῖς *nos,* deest in Actis Apostol. cap. xxi. 8. Ἐξελθόντες (ἡμεῖς) οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἤλθομεν etc. Roman. xii. 5. (Ἡμεῖς) οἱ πολλοὶ, ἓν σῶμά ἐσμεν. Mich.

ΗΜΕΡΑ, *DIES.*

Passim subaudienda relinquitur vox ἡμέρα, ut in ἡ μία, [Xenophon Cyrop. iv. 6, 4. βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς. ubi Zeunius: "Intelligitur—non πληγῇ—sed ἡμέρᾳ aut ὥρᾳ." Weiskius et Schneiderus μιᾷ, ut omissum in libris aliquot adeoque suspectum, uncinis incluserunt. Schaef.] ἡ δευτέρα, [plene

Tua (ætate) *fruaris, quæso.* Σαυτῆς, supple ἡλικίας. Leisn. Mire decepit Leisnerum Taneg. Fabri versio: *ita tua ætate fruaris.* i. e. *ita te fruaris.* Usus est enim Faber voce *ætas* sensu Plautino, de quo vid. Parei Lexic. Plautin. et Forcellinus h. v. Nihil igitur in loco Aristophanico subaudiendum est: omnium minime ἡλικία. Vertas ad verbum: *ita* [recte Brunck, οὕτως] *bene tibi sit ex te ipsa.* Hemsterhusius ad Chrysost. Homil. iii. p. 66. extr. "Loquendi modus apud Græcos familiaris, ὀναίμην, vel οὕτως ὀναίμην σοῦ." Alciphron iii. ep. 19. in. Κατανικὸς ἂν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων. [Aristophanes Thesmophor. v. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.] ubi vid. Bergler. Schaef.

Herodotus lib. ix. cap. 33. in. τῇ δευτέρῃ ἡμέρῃ. lib. iv. cap. 113. ubi editum est τῇ δὲ ὑστεραίῃ, plures libri eodem sensu habent τ. δ. δευτεραίῃ. Schaef.] ἡ τρίτη. Comicus Equitib. p. 291. Ἐκδικάσας μίαν, ubi Scholiastes: λείπει ἡμέραν. Sic παρὰ μίαν, *alternis* (diebus). vid Pollucem i. 7.[c] Lucianus Pseudom. p. 774. πρὸ μιᾶς τοῦ θεσπίζειν, *pridie quam responsa redderet*[d]. [Plutarchus Mor. t. i. p. 805. τῇ πρὸ μιᾶς νώνων Ὀκτωβρίων, *pridie Nonas Octobris.* Plene ibid. t. ii. p. 308. πρὸ μιᾶς ἡμέρας νόννων Ἰανουαρίων. Vid. Kypkius in N. F. t. i. p. 393. sq. Constructio hæc, quod in transcursu moneo, etiam Latinis scriptoribus usurpata. Velleius i. 10, 5. *Nam alterum ex suis—liberis ante paucos triumphi, alterum post pauciores amisit dies*, ubi mireris notam viri egregii: "Quis ita loquatur? Legendum puto: *paucos ante triumphum.*" Orosius i. cap. 4. in. *Ante annos Urbis conditæ mille trecentos.* cap. 5. in. *Ante annos Urbis conditæ mille centum sexaginta.* Schaef.] Idem in Philops. p. 339. διὰ τρίτης, *triduo.* Aristides: ἧκεν εἰς τρίτην. Thomas Magister: Οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. [Falso. Rectius Mœris p. 152. Εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. Schaef.] Aristophanes

[c] Confer Porphyrium de vita Plotini cap. 7, et quos ibi citat Fabricius. Schoettg.

[d] Refer etiam huc μίαν τῶν σαββάτων, *primam Sabbathorum*, scil. *diem*. Matth. xxviii. 1. Marc. xvi. 2. Actor. xx. 7. 1 Cor. xvi. 2. supplet enim Joann. xx. 19. ἐν ἡμέρᾳ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων. Impegerunt in his locis quamplurimi Interpretum, et eos etiam sicco pede transierunt, qui Syro-Chaldaismum heic latitantem non observarunt. Observandum quippe est, שבת et שבוין Judæis tunc temporis significasse *hebdomada*, et rationem dies numerandi ipsis fuisse hanc: Prima septimanæ dies ipsis erat חד בשבת, μία τῶν σαββάτων, sc. ἡμέρα, *primus hebdomadis* (dies). Secunda שני בשבת, δευτέρα τῶν σαββάτων, et sic porro. Exempla ut adferremus ex ejus ævi scriptoribus necesse esset, sed ejus rei nobis otium fecit Lightfootus, ad quem Lectores ablegamus. A nobis autem, quæ observata sunt, forte alia occasione poterunt adnotari. Ergo μία τῶν σαββάτων est *primus septimanæ* (dies.)

Hoc autem observato, jam interpretationem adlegatorum e N. T. locorum adgredimur. In *primo* quædam est difficultas, quæ Interpretes torquet, facile vero ex hoc fonte potest tolli. Nimirum Maria Magdalena, et altera illa Maria ad visitandum sepulchrum iverunt, ὀψὲ τῶν σαββάτων, *exacto Sabbatho*, sive *post Sabbathum*, et *finitam septimanam*. Ne vero aliquis putet, eas ivisse statim finito Sabbatho, quod erat circa vesperam diei Saturni, addit Evangelista, id factum esse quidem *post Sabbathum*, sed τῇ ἐπιφωσκούσῃ (sc. ἡμέρᾳ) εἰς μίαν σαββάτων, *quando diluculum erat*, sive *diescere incipiebat in primam diem hebdomados*. Occurrit ergo h. l. mentio *naturalis*, non *Judaici diei*, et omnis alias difficultas facili negotio superatur. *Secundus* locus per se jam planus est et apertus. *Tertius* nobis ostendit, jam seculo Apostolico in usu fuisse sanctificationem diei primæ in septimana, quam nos Solis vocamus, populumque ad audiendum verbum divinum, et Sacramenta percipienda, eodem die convenisse. Adeoque exinde concludere licet, vel ab Apostolis, vel ab ipso Servatore, institutam esse ejus diei observationem religiosam. Eidem quoque diei Apostolus in *quarto* loco adsignavit opera misericordiæ per eleemosynas præstanda, quæ res hodieque apud nos in usu est. Conferri huc omnino merentur, quæ nuper admodum notavit Edzardus ad Berachoth cap. 1. p. 157. sq. Schoettg.

tamen addit ἡμέραν in Lysistr. Vid. Cl. Græevium ad Solœcist. Lucian. p. 747. [Aristophanes Pac. v. 899. τρίτῃ. Præcessit v. 895. αὔριον. Sic Euripides Alcest. v. 327. sq. ed. Musgr. οὐκ εἰς αὔριον, οὐδ' ἐς τρίτην—. SCHAEF.]

Sic ἡ ἑβδόμη. Ad Hebr. iv. 4. Εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς ἑβδόμης οὕτω. supp. ἡμέρας[e]. [Menander ap. Ammonium p. 67. εἰς τὴν ἑβδόμην Βοηδρομιῶνος. Lucianus t. i. p. 82. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. Philo t. ii. p. 167, 29. περὶ τῆς ἱερᾶς ἑβδόμης. v. 48. προηγουμένως δὲ ταῖς ἑβδόμαις. SCHAEF.] Et in δεκάτη. Aristophanes Avib. 388. εἰς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς etc. 585. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ; Euripides σελήνην addit poëtice in Electra 1126. Δεκάτῃ σελήνῃ παιδός. [Vid. Toup. Emend. in Suid. t. 1. p. 112. sq. SCHAEF.] Et ἡ Πεντηκοστή, quæ vox in Actis Apost. ii. 1. occurrit. [Homerus Il. A. v. 54. τῇ δεκάτῃ. Præcessit ἐννῆμαρ. Cui loco simillimus Theocriteus xxvi. v. 29. εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι. Sed vide ad v. Ἵππος. SCHAEF.]

Porro ἡ ἐπιοῦσα, [Herodianus p. 472. ed. Piers. Τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, μὴ προστιθεὶς τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσης ἡμέρας. ubi v. Interpretes, it. ad p. 210. ed. Pauw. Lucianus t. ii. p. 125. τῇ ἐπιούσῃ. mox: τῆς ἐπιούσης. Add. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 1651. De diluculo Xenophon Anab. i. 7, 1. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω κ. τ. λ. De nocte Diodorus Sic. xx. c. 64. extr. κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα κ. τ. λ. SCHAEF.] ἡ ἐχομένη[f], ἡ ὑστεραία, [Herodotus iv. c. 113. τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἦλθε. ubi al. δευτεραίῃ. lib. vii. c. 54. in. ταύτην μὲν τὴν ἡμέρην παρεσκευάζοντο ἐς τὴν διάβασιν· τῇ δὲ ὑστεραίῃ κ. τ. λ. c. 119. ἐν (al. melius delent) τῇ ὑστεραίῃ τήν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες, κ. τ. λ. Xenophon Cyrop. i. 2, 11. τὴν ὑστεραίαν αὖ θηρῶσι κ. τ. λ. al. τῇ ὑστεραίᾳ. Diodorus Sic. xx. c. 30. μόγις εἰς τὴν ὑστεραίαν ἠθροίσθησαν. Alciphron iii. ep. 72. παραχρῆμα μὲν—εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ κ. τ. λ. Vid. Herodian. Philet. p. 452. SCHAEF.] ἡ κατόπιν, *sequens, postera*: [Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 645. τῆς κατόπιν ἡμέρας. ubi al. τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ. Idem t. i. p. 473. ἡμέραν τε ὁρίσας τῆς μάχης τὴν κατόπιν. Præcessit ibid. ἐκείνην μὲν τὴν ἡμέραν ἡσυχίαν ἔσχε· τῇ δ' ἑξῆς κ. τ. λ. Sic Xenophon Ephes. p. 48. ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι, τῆς δ' ἑξῆς κ. τ. λ. *postero autem die*. ad q. l. vid. Locella. SCHAEF.] ἡ προτεραία, *prior*: [Herodotus ii. c. 63. προεκκομίζουσι τῇ προτεραίῃ ἐς ἄλλο οἴκημα ἱρόν. al. προτέρῃ: quæ perpetua variatio. (Xenophon Cyrop. iv. 2, 6. τὴν προτεραίαν νύκτα. Guelf. προτέραν. Zeunius: "ex glossemate." Unde hoc rescivit?) Lucianus t. ii. p. 85. sq. τῇ προτεραίᾳ μὲν—, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ—. ubi v. Reitz. Plene Thu-

[e] Quod ex subjuncto ibidem loco Geneseos (c. ii. 2.) adparet, in quo dicitur: ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ. MICH.

[f] Sic τῇ ἑτέρᾳ, Actor xxvii. 3. τῇ τρίτῃ, Lucæ Evang. c. xiii. 32. ἡ ἐχομένη. ver. 33. MICH. Diodorus Sic. Exc. Legat. t. ii. p. 620. τῇ ἐχομένῃ ταῖς Ἑλληνικαῖς ἡ σύγκλητος ὤφθη. De ætate Ammonius p. 35. ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. mox: τὸν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν. SCHAEF.

cydides v. c. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. ubi notavit Dukerus. SCHAEF.][g] ἡ αὔριον, *crastina:* [Euripides Alcest. v. 796. ed. Musgr. τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Noli huc referre Philemonis fragm. p. 356. ed. Cler. Θησαυρὸν εὑρὼν σήμερον, τῆς αὔριον Ἅπαντα τὰχ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν. "Quis non videt legendum σήμερόν τις, αὔριον?" Porsonus in Addend. ad Euripid. Hecub. p. 83. ed. Cantabr. SCHAEF.] ἡ σήμερον, *hodierna:* [Strato lxxxvii. τίς δύνατ' οὐκ ἀρέσαι τὴν σήμερον, ἐχθὲς ἀρέσκων; SCHAEF.] ἡ ἑκάστη, *quæque:* [h] ἡ νῦν, *præsens*, suppl. ἡμέρα, *dies*. Exempla ubique reperies. [i][ἡ δεῦρο. Anonymus apud Suidam t. i. p. 182. ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται. Interpres: *ad hunc usque diem*. ἡ τότε. Lucianus t. ii. p. 584. ὥστε ἐς τὴν τότε καὶ ἔμεινα ὄνος. ut perite edidit Schmiederus. v. Index Emendat. p. x. SCHAEF.] Γενέθλιος et γενεθλιακή, scil. ἡμέρα. Philo Jud. in Flacc. pag. 756. Plutarchus Sympos. viii. 1. —τὴν Σωκράτους ἀγαγόντες γενέθλιον. [Vid. supra ad v. Γενέθλιος. Add. Phrynichus p. 38. SCHAEF.]

Deest etiam sæpenumero in aliis hæc vox, ut in ῥητῇ, *dicta*. Lucianus Pseud. pag. 759. [t. ii. p. 226. ubi nunc plene editum legitur: ῥητήν τινα ἡμέραν προειπών. SCHAEF.] ῥητήν τινα προειπεῖν, (diem) *certam indicere*, supp. ἡμέραν. Plene Dionysius Halicarnasseus viii. 545. —καὶ προειπόντες ἡμέραν ῥητήν. [Idem t. iii. p. 1425. sq. προειπὼν ἡμέραν ῥητήν. Pausanias iii. c. 20. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς. SCHAEF.] Pariter in κυρίᾳ, *propria*. Nimirum ἡμέρα κυρία est *dies propria, statuta, certa sistendi se in judicio*. Sed plerumque absolute dicitur κυρία. Achilles Tatius lib. viii. 485. Ἧκούσης δὲ τῆς κυρίας. Sic τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν dicitur is, qui spondet, se certo die stiturum sese in judicio, quod Latini dicunt, *vadimonium promittere:* ut τῆς κυρίας ἀπολείπεσθαι, qui *vadimonium deserit*[k]. [Herodotus i. c. 48. φυλάξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 304. 452. SCHAEF.]

[g] Gregentius Tephrensis in disput. cum Herbano Judæo p. 111. οὐ τῇ προτέρᾳ λελάληκα; *nonne heri dixi?* SCHOETTG. Chariton p. 60. ἐνίκησαν Ἑλληνικὴν τριήρη, τῆς προτέρας ἡμέρας ἀφικομένην ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Vid. Duker. ad Thucydid. p. 362, 94. SCHAEF.

[h] Leo Imper. Homil. 1. de sepultura Christi p. 287. ὥσπερ τι τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων κατασκευάζοντες, *tanquam aliquid, quod singulis diebus fiat, adgrederentur*. SCHOETTG. Gregorius Corinth. p. 12. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι, οἷον καθ' ἑκάστην, λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἢ ὁμοιόν τι τοιοῦτο. Conf. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dial. p. 22. Exempla ubivis reperias. Sæpe una voce scribitur καθεκάστην. SCHAEF.

[i] Adde 2 Petr. c. iii. 4. Ἀφ' ἧς γὰρ (scil.) ἡμέρας) οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. *Ex quo enim tempore patres obdormierunt.* SCHOETTG. Plutarchus Vit. Pelopid. p. 285. E. ἀφ' ἧς γὰρ εἵλοντο πρῶτον ἡγεμόνα τῶν ὅπλων, κ. τ. λ. Præmissâ voce ἡμέρα. Hippocrates Aphorism. v. 14. ἣν ἀνακαθαρθῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν, ἀφ' ἧς ἂν ῥῆξις γίνηται, παύονται. Sic et ἐν ᾗ. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 228. προειπὼν ὁ Ῥωμύλος ἐν ᾗ τοὺς θεοὺς αἰτησάμενος ἔμελλε κ. τ. λ. ubi Reiskius p. 616. b. "f. ἡμέραν προειπών." Non opus. SCHAEF.

[k] Κυρία ἡμέρα dictum ab Euripide in Oreste ver. 45.

————Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις.

Hoc autem loco videtur alia esse hujus

Præterea in προθεσμία quæ vox proprie loquendo est adjectiva, requiritur ἡμέρα, estque ἡμέρα προθεσμία *dies præstituta*. Occurrit elliptice in Epist. ad Galat. cap. iv. 2. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός [l].

Pariter in πεπρωμένη, *fatum*. Euripides Alcest. ver. 145.

> Πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.
> *Fatalis enim dies violenter accedit.*

Vel τύχη. Euripides Alcest. ver. 695.

> Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην.
> *Et vivis prætergressus fatalem casum.*

Vel αἶσα, ut supra: vel μοῖρα, quam vocem vide.

Ἡμέρα in ἀγόραιος, *forensis*; et ἡμέραι in ἀγόραιοι. Strabo lib. xiii. Διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται. Lucas in Actis Ap. c. xix. 38. Εἰ μὲν—πρός τινα λόγον ἔχουσι, ἀγόραιοι ἄγονται. Gloss. ὃ τε ἀγόραιός ἐστι, *cum jus dicitur* [m].

* Accedant hæc. Oraculum Delphicum apud Athenæum t. i. p. 84.

> Εἴκοσι τὰς πρὸ κυνὸς, καὶ εἴκοσι τὰς μετέπειτα,
> Οἴκῳ ἐνὶ σκιερῷ Διονύσῳ χρᾶσθαι ἰητρῷ.

Alciphron iii. ep. 40. in. ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυᾶν. Alia congessit laboriosa industria Fischeri ad Weller. iii. 1. p. 257. SCHAEF.

ΗΝΙΑ, *LORUM.*

Plurale ἡνίαι deest in παρηορίαι, *exteriora*. Homer. Iliad. Π. ver. 152.

> Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει.

ubi Scholiastes: ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις. [" Lora, quibus funales (equi) continebantur, adpellatione propria Παρηορίας vocat Homerus Il. Θ. 87. Π. 152." Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 246. A. SCHAEF.]

vocabuli significatio. Non tam enim diem se sistendi (quod fieri ab Oreste ægroto et insaniente non poterat) sed diem conventui publico destinatum indicat. Quod probant, quæ adduntur: Ἐν ᾗ δοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις. BERNH.

l Etiam plur. num. dicitur pro *die fatali, quo est mors subeunda*, apud Basilium Magnum Homil. εἰς μάρτ. Μάμαντα p. 419. Ὅσας προθεσμίας τοῦ βίου μακροτέρας ἐποίησεν, *quibus produxit vitæ terminum*. Abest ἡμέρας. BERNH.

m Adde Suidam in ἀγοραῖος; Cassubonum ad Theophrasti charact. c. 6. p. 100. Duportum ad eund. p. 301. Gronov. Observ. 3, 22.[n] SCHOETTG.

n Ἡμέρα cum genitivo μηνὸς deest in δεκάτη φθίνοντος, *vigesima prima dies mensis*. Plena locutio est: δεκάτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Ita ἐννάτη φθίνοντος est *vigesima secunda dies mensis*. Deest etiam in ἕνη καὶ νέα, sc. ἡμέρα μηνὸς, i. e. *ultima mensis dies*, seu *dies tricesima mensis*, quomodo primus Solon eum diem, teste Laertio i. sect. 57. vocavit. Ex Aristophanis Nub. 1199. clare patet, sic dictum ultimum diem mensis fuisse. Ceterum de divisione mensis apud Græcos vid. Scholiasten Aristophanis ad Nub. 1132. Perizonium ad Ælian ii. 25. et Fabricii Menolog. c. 41. p. 56. LEISN.

* ΗΧΟΣ, *SONUS*.

In quibusdam adjectivis ex notione verbi adjecti supplendis. Sic Homer. Iliad. M. v. 160. Αὖον ἀΰτευν. s. ἦχον. Iliad. Γ. v. 81. Μακρὸν ἄϋσεν. s. κατὰ μακρὸν ἦχον. Schweb.

* ΗΩΣ, *AURORA*.

In χρυσόθρονος, ἠριγένειος aliisque adjectivis ἐπιθέτως positis. Homerus Odyss. Ψ. v. 347. χρυσόθρονον ἠριγένειαν Ὦρσεν. Plene est Iliad. A. v. 477. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Schweb.

Θ.

* ΘΑΛΑΜΟΣ, *THALAMUS*.

Vox θάλαμος omittitur in παστὸς, quando pro *lecto geniali* accipitur. Nam thalamus floribus conspergi solitus. Hinc dicebatur παστός. Leisn. Lucianus t. i. p. 428. sq. οἷον ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. ubi Schol. παστοῦ· θαλάμου. Distinguuntur in Epigr. adesp. dccx. a. ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν Νύμφην κἠκ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀΐδας. Παστὸς hîc est *lectus genialis*. Antipater Sidon. xcviii. κροκόεις—χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμων. ubi v. Jacobsius. Schaef.

ΘΑΛΑΣΣΑ, *MARE*.

Per Ellipsin hujus substantivi dicitur ὑγρὴ vel ὑγρὰ, quod *humidum* notat, pro *mari*. Homerus Iliad. K. 27. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, *magnum per mare*. [Hymn. in Cerer. v. 43. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. ubi. v. Mitscherlich. p. 127. Schaef.]. Aristoph. Vesp. p. 478. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ: *multa quidem in terra, multa autem in mari*. Callimachus Epigr. xxiii. ἐν ὑγρῇ νεκρὸς, *in mari mortuus*. Apollon. iv. 280.

Κύρβιας, οἷς ἐνὶ πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε[a]———.

* Hæc vox suppressa latet etiam in γλαυκὴ, quando absolute ponitur. Hesiodus Θεογ. v. 440. Οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. [Philodemus xxv. —σύ τε γλαυκῆς μεδέουσα Λευκοθέη, πόντου δαῖμον ἀλεξίκακε. (an π. δαίμον' ἀλεξικάκω?) Conf. Phanocles v. 14. γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις. Leonidas Tarent. xciv. γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπειλάς. Schaef.] Ut apud Latinos in *cærula* τὸ *maria* vel *æquora* subauditur. Virgilius Æn. lib. viii. v. 672.

—*sed fluctu spumabant cærula cano.*

ubi Servius: i. e. *maria*. Plene Catullus lxii. 7.

Cærula verrentes abiegnis æquora palmis.

In ἀποχώρησις, quando pro *æstu maris* accipitur. Polybius

[a] Videatur Spanhemius ad Callimachi hymnum in Jovem v. 23. Schoett.

* Conf. Aristophanes Vespis 676. Leisn.

t. i. p. 810. In διαπερᾶν. Matth. c. ix. 1. uti apud Horatium pleno sermone in Art. Poet. v. 345. *hic et mare transit.* Cum autem de flumine sermo est, potest subaudiri ποταμός. In βυθός. 2 Cor. xi. 25. ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα. s. τῆς θαλάσσης. ut apud Latinos ἐλλιπῶς *altum* ponitur. Virgilius Æn. l. i. v. 3. *Multum ille et terris jactatus et alto.* Servius ad h. l. *mari* supplet. SCHWEB.

* In ἡ ἔξω omisit Agathem. Geogr. p. 42. ὀλίγον τι καὶ τῆς ἔξω ἐπιλαμβάνουσα, F. ST. Locus Agathemeri sic habet p. 220. ed Gron. ἡ δὲ Βαιτικὴ κατὰ τὴν ἐντὸς θάλασσαν, ὀλίγον τι καὶ τῆς ἔξω μετὰ τὸν πορθμὸν ἐπιλαμβάνουσα. Talia quis locutionibus ellipticis, de quibus in Bosiano libro agendum, adnumeret? τῆς ἔξω θαλάσσης si h. l. legeremus, abundantia foret orationis, quam scriptor potuisset compendifacere. Sic statim abundanter addidit: Ἡ δὲ Ταῤῥακωνησία διήκει ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἐκτὸς θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἐντὸς θάλασσαν. SCHAEF.

ΘΑΝΑΤΟΣ, *MORS.*

Quando κὴρ, *fatum*, vel κῆρες, *fata*, pro *morte* ponuntur, subaudiri debet genitivus θανάτου, ut integra sit loquutio: nam κῆρες in genere de quibuscunque *malis*, *calamitatibus* et *morbis* dicuntur. Docemur hoc ex Eustathio, qui ad Il. B. 834. hæc verba:

——Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
——*Nam nigræ mortis fata tulerunt.*

Ἡ πρὸς ἐντέλειαν (inquit) φράσεως εἴρηται, ἄλλως γὰρ ἡ κὴρ ἐλλιπῶς ἔχει μονάζουσα, ἢ καὶ πρὸς διαστολήν· εἰσὶ γὰρ κῆρες νόσου καὶ ἑτέρων κακῶν. Hoc est: *Vel integræ loquutionis gratia hoc dictum est: nam alioqui vocabulum* κὴρ *defectivum est, quando solum ponitur; vel distinctionis gratia: sunt enim* κῆρες, *fata morbi aliorumque malorum.*

* Subaudienda etiam est hæc vox in παραδιδόναι. Roman. iv. 25. ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν. Quæ ellipsis suppletur Luc. xxiv. 20. Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου. vel expressa ipsa mortis specie, ut est Matth. xxvi. 2. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι. Unde παράδοσις ἐπὶ θανάτῳ apud Dionysium Hal. lib. vii. p. 445. Item in ἀρκεῖν, quod ἐλλιπῶς interdum poni testatur Eustathius ad Iliad. Z. p. 474. l. 48. ac suppleri vel θάνατον, vel ὄλεθρον. v. Iliad. Z. v. 16. ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. SCHWEB.

ΘΑΤΕΡΟΝ, *ALTERUM.*

Ellipsi Attica absolute ponitur δυοῖν pro δυοῖν θάτερον, *alterum e* (duobus). Thucyd. lib. i. δυοῖν—ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι, *duorum* (alterum)—*aut nos affligere, aut se ipsos confirmare.* [c. 33. extr. Secutus est autem Bosius rationem Scholiastæ, quam non probo. Exciditne ἓν post δυεῖν? SCHAEF.]

* ΘΕΑ, *DEA*.

Subintelligitur eadem ratione, qua θεὸς, in μὰ τήν. Hesychius: οὐ μὰ τὴν, οὐκ ἀληθῶς. Adde Bentleium ad Callimachi Epigr. 34. SCHOETTG. Vid. Hemsterhusius ad Aristophan. Plut. p. 120. b. Toupius Emend. in Suid. t. ii. p. 324. et Wolfius ad Reiz. de accent. inclin. p. 15. SCHAEF.

ΘΕΟΣ, *DEUS*.

In formula jurandi μὰ τὸν subintell. θεόν. Scholiastes Aristophanis ad hæc verba in Ranis v. 1421.

Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι.

'Ελλειπτικῶς, inquit, ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν, εὐλαβείας χάριν. id est: *Elliptice jurat, et sic mos est antiquis, aliquando non addere* Deum, *metus gratia*. [Gregorius Cor. p. 65. Καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, μὰ τὸν, μὴ προστιθέντες (l. προστιθέντας) θεὸν, 'Αττικόν ἐστι. ad q. l. vid. Koen. et H. Stephan. Animadv. in Lib. de Dial. p. 55. Brunckius ad Aristophan. Ran. v. 1374. t. i. p. 215. μὰ τὸν—" Subauditur Δία, vel 'Απόλλω, vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi Scholiastes et Spanhemius. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo Epigr. xliii. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi, sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum.

εἰ μὴ Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον
δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν . . . . οὐκ ὀμόσω.

Ad eundem modum dicebant οὐ μὰ τὴν, quod Hesychius, apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam videndus Bentleius ad Menandri fragm. p. 49." et t. iii. p. 192. " Scholion in margine cod. δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον. καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον, τὸ πεφεισμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι. Simile exemplum est in Philodemi festivo Epigr. viii.

πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα,
καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τὸν, οὐδὲ καλήν."

Add. Ruhnken. Auctar. Fragm. Callimach. p. 572. Toup. l. c. Reiz. de accent. inclin. p. 14. ed. Wolf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 266. s. SCHAEF.] Θεὸς[b] vel ἥλιος etiam subauditur in διαφώσκει, et συσκοτάζει, *lucescit*, *tenebrescit*, ut θεοῦ vel ἡλίου in διαφώσκοντος. Polybii Excerpta Legation. p. 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης, ἄρτι διαφώσκοντος, ᾖρας τὰς ἀγκύρας. p. 1311.

[b] In verbo ὕει, *pluit*, quod addit Josephus Antiquit. Judaic. ii. 7, 6. μήτε ποταμοῦ τὴν γῆν ἐπάρδοντος, μήτε ὕοντος τοῦ Θεοῦ, *neque flumine terram irrigante, neque Deo pluente*. [Aristophanes Acharn. v. 138. sq. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην, Καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον. SCHAEF.]

In verbis τιμᾶν et σέβεσθαι subaudiendum τὸν Θεὸν, quod sæpe in Actis Apost. additur, c. xiii. 16. xvi. 14. xviii. 7. et alibi. BERNH.

dixerat, συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ[c]. [Vid. Interpretes ad Herodot. iii. c. 86. Xenophon Anab. iv. 3, 9. ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινεν. ut interpungendum esse dudum monuerat Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 92. Idem Cyrop. iv. 5, 5. ἐπειδὴ συνεσκόταζε. ubi v. Zeun. SCHAEF.].

* In ὁδὸς, cum de christiana religione sermo est. Actor. xix. 9. et 23. Additur v. Θεοῦ Actor. xviii. 26. Ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν. In ἀνατιθέναι τινὰ s. Θεῷ. v. Observat. Miscellan. vii. 43. In χρηματίζεσθαι. Matth. ii. 12. καὶ χρηματισθέντες s. ἐκ Θεοῦ. Cum qua locutione faciunt illa Arriani de Expedit. Alex. lib. vii. c. 16. λόγιον γὰρ γεγονέναι σφίσιν ἐκ τοῦ θεοῦ τοῦ Βήλου. In λόγια, quod cum apud sacros, tum profanos scriptores ἐλλιπῶς invenitur. Plene Roman. iii. 2. τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. et alibi. Sic apud Latinos quoque in *consulere*, *respondere*, cum absolute posita reperiuntur, subauditur *Deus* vel *oraculum*. Plinius lib. ii. ep. xx. §. 13. *Cum consuleret*. s. *Deum* vel *oraculum*. Suetonius Aug. c. 94. *responsum est*. Nec minus in *superi*, *inferi* sub. *Dii*: quæ ellipsis ubivis obvia. SCHWEB.

* Omittitur etiam 1) in πρόπολις in epigraphe ap. Spon. itiner. t. i. p. 311. τοῦ προπόλεως Τυρίμνου. Plene autem in alia apud Smithum p. 23. ἱερέα τοῦ προπόλεως (ita enim legendum pro προπάτορος) θεοῦ Τυρίμνου. 2) In ἀθάνατοι μάκαρες Hesiod. Scut. Herc. 79. Add. θεογ. 33. 128. 881. et Jensii epigr. 99. et 107. 3) In ἐπιφανὴς, ut ex Spanhemio docet Wesselingius ad Simsonii chron. cath. p. 1377. F. ST.

* ΘΗΡ, *BELLUA*.

Omisit hoc nomen Hesiodus ἔργ. 527, 528. Καὶ τότε δὴ,

[c] Sic et in χθόνιοι. Æschylus Choëphoris v. 474. Μάκαρες χθόνιοι, scil. θεοί. *Beati terrestres* (Dei)[d].

In προσκυνεῖν subaudi τῷ θεῷ. Theophrastus Charact. ç. 15. Καὶ τοῖς τιμῶσι etc.

Et in ἀγνώστῳ apud Lucianum in Philopatr. Ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες καὶ προσκυνήσαντες. *Nos autem Athenis* (Deum) *ignotum invenientes et adorantes*. Integre occurrit Actor. xvii. 23. et in locis quam plurimis a Bosio in dissert. De ara ignoti Dei citatis.

Genitivus θεοῦ aliquoties omittitur in Novo Testamento, quum vox βασιλεία adhibetur de temporibus Messiæ. Nam notum, βασιλείαν τοῦ θεοῦ, vel etiam βασιλείαν τῶν οὐρανῶν tempora Messiæ et N.T. denotare, de qua re prolixiores esse nolumus. Ad hanc Ellipsin vero pertinent duo loca sequentia. Matthæus Evang. iv. 23. ubi Christus dicitur κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας: et cap. viii. 12. Judæi dicuntur (per Hebraismum) υἱοὶ τῆς βασιλείας, h. e. *illi, ad quos Messias cum prædicatione Evangelii sui præcipue missus erat*[e]. SCHOETTG.

[d] Sic μάκαρες s. μακάριοι simpliciter appellantur Dii. Apollonius Argon. i. 48. Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπεφλύειν μακάρεσσιν. BERNH.

[e] Θεὸς deest in Βάκχιος apud Euripidem Bacch. 195. et 366. Βάκχιος Θεὸς, i. e. *Bacchus*. Θεοῦ deest in νίφοντος et ὕοντος. Aristoph. Vesp. 771. LEISN.

* Θεῶν omittitur Act. xiv. 15. Εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν εἰς τὸν θεὸν τὸν ζῶντα. quod voc. esse subaudiendum, nemo facile dubitaverit. BERNH.

inquit, κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα φεύγουσιν. Ubi κεραοὶ et νήκεροι appellantur pro κεραοὶ et νήκεροι θῆρες. BERNH.

* ΘΗΡΙΟΝ, *FERUM ANIMAL.*

Deest in ἑρπετόν. Homerus Odyss. Δ. 418.

——————————ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

Quæcunque in terra animalia sunt, et aqua, et divinitus ardens ignis. Ubi Pseudo-Didymus: ἑρπετὰ, πάντα τὰ θηρία. [Bentleius ad Callimach. fragm. p. 523. sq. "Ἑρπετὰ poëtis sunt *animalia quæcunque.* Hesychius: Ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γήϊνα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα." Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 399. sq. SCHAEF.] scilicet ab ἕρπειν, *incedere.* Ita ἐξέρπειν Aristophanes Equ. 604. pro *ire* posuit. [Vid. Valckenar. l. c. p. 400. qui cur hanc illorum verborum significationem Dorum propriam dixerit, ignoro. SCHAEF.] Aristophanes Avib. 1069.

Ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
Ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος,
Ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Et reptilia et mordentia animalia, quantum eorum est, vi alarum mearum, internecione pereunt. In ἑρπετὰ καὶ δάκετα supple θηρία. Δάκετα autem sunt θηρία ἰοβόλα, v. c. scorpius. [Tiberius Illustr. i. ver. 2. ἡ φονίη δακέτων [a] ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις. ubi cur Jacobsius δακ. περισπᾶσθαι jubeat, nescio. Ælianus de N. A. v. c. 2. τῶν δακέτων θηρία πολλά. Plene idem x. c. 14. δακέτων θηρίων. Diodorus Sic. xx. c. 42. in. δακέτων δὲ θηρίων παντοίων κ. τ. λ. Ratione non multum dispari Euripides Hippol. v. 646. ἄφθογγα—δάκη θηρῶν. ubi Valckenarius: "Miror δάκη θηρεῖ' hic potius viro Clar. placuisse, quàm δάκη θηρῶν. prout nobiscum legit Eustath. in Hom. Iliad. Γ. p. 324, 36. Δάκος καὶ Δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πλῆρες Δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ Εὐριπίδης ἐν τῷ, ἄφθογγα δάκη θηρῶν. Quum quævis etiam θηρία dicantur δάκη, per periphrasin θῆρες ἄφθογγοι hic dicuntur ἄφθογγα δάκη θηρῶν. vid. Ez. Spanhem. in Callim. h. Dian. v. 84. et D. Ruhnken. Epist. Crit. ii. p. 17."

[a] Notetur in transcursu constructio ἡ φονίη δακέτων—ἔχις, de qua vid. Porson. Supplem. ad præfat. in Euripid. Hec. p. liv. sq. coll. not. ad Phœniss. v. 1730. Sic Herodotus iv. c. 126. δαιμόνιε ἀνδρῶν. Homerus Od. Ξ. ver. 443. δαιμόνιε ξείνων. Il. Γ. ver. 423. δῖα γυναικῶν. Idem passim habet δῖα θεάων, ut Il. E. ver. 381. Z. ver. 305. [Il. A. ver. 540. Hoogeveenus Doctr. Partic. Gr. t. i. p. 249. nescio quo auctore, sic interpungit: δολομῆτα θεῶν, vertens: *dolose deorum.*] Tzetzes in Burgessii Init. Homer. p. 63. v. 137. καλὴ τῶν θεαινῶν. v. 138. τῇ καλῇ τῶν θεαινῶν. Homer. Hymnus in Cerer. v. 118. πότνια θεάων. [Sed in Antipatri Sid. Epigr. xxiii. v. 1. πότνια γυναικῶν est i. q. δέσποινα γυναικῶν. Hesychius: Πότνα.—καὶ δέσποινα. Sic etiam Suidas et Moeris, hic quidem interpolationem passus.] Ita et Latini. Ennius p. 11. ed Hessel. *polcra dearum.* Virgilius Æn. iv. ver. 576. *sancte deorum.* SCHAEF.

τὴν θυσίαν ἐκείνην Σωτήρια προσαγορεύουσι. Explicans Diodorus Sic. xvii. cap. 97. extr. σωθεὶς δὲ παραδόξως, τοῖς θεοῖς ἔθυσεν. ubi vid. H. Stephan. it. Wesseling. ad Herodot. p. 686, 22. SCHAEF.] τὰ μειλίχια, *quæ ad conciliandum numen fiunt* etc. in quibus omnibus subint. θύματα. [aut ἱερά. SCHAEF.] Vid. Ælianus Var. Hist. i. 15.

* Hisce addere possumus τὰ ἔντομα, *inferiæ*. Orpheus Argon. v. 569. Plene ibid. v. 956, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον. V. Apollonii Schol. Gr. ad Argon. lib. i. v. 587. In ἱερὰ ῥέζειν, *sacra facere*. Homer. Iliad. A. v. 147. In τὰ προτέλεια θύειν. q. *initiativa nuptiarum sacra facere*. Plutarchus in narrat. amator. t. ii. p. 772. B. [Timæus p. 224. Προτέλεια· αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. ubi v. Ruhnken. SCHAEF.] In τελεστήρια θύειν. *Diis sacra facere pro re feliciter peracta*. Ælianus V. H. lib. xii. cap. 1. [Xenophon Cyrop. viii. 7, 3. δέχεσθε τάδε, καὶ τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων, καὶ χαριστήρια ὅτι κ. τ. λ. SCHAEF.] In ἄκαπνα θύειν. Cujusmodi sacra facere dicebantur, qui nullo suo sumtu apud alios epulabantur: inter proverbia metrica v. 958. coll. Casaub. ad Athen. p. 27. In νικητήρια. Dionysius Hal. lib. vi. p. 352. [Xenophon ibid. 8, 4. in. Θύσας δὲ ὁ Κῦρος καὶ νικητήρια ἑστιῶν. SCHAEF.] In ἐμβατήρια. Philostratus Heroic. cap. ii. 14. In ὑπερβατήρια. Polyænus lib. i. cap. 10. In ἔμπυρα. Callimachus hymn. in lavacr. Pall. v. 107. In ἐπιμήνια. Athenæus lib. vi. cap. 6. In τὰ ἡγεμόσυνα. Xenophon K. A. lib. iv. p. 251. Sic apud Latinos quoque τὸ *sacra* vel *sacrificia* in *Bacchanalia*, *Terminalia*, *Suovetaurilia* aliisque subaudiri solet. V. Sanctii Minerv. p. 636. SCHWEB.

* Addatur χρηστήρια ἔρδειν s. θύειν. v. Abresch. Animadv. ad Æschyl. lib. ii. p. 359. Valckenar. ad Herodot. p. 332, 64. SCHAEF.

ΘΥΜΟΣ, *ANIMUS*.

Secundus hujus vocis casus, θυμοῦ, vel νοὸς, quod idem est, supprimitur eleganter in loquutionibus, ἀπὸ τοῦ κρατίστου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ διακειμένου, quæ notant, *ab optimo animo, ingenue, candide, sine dolo*, ἀπὸ τοῦ δολεροῦ, *doloso*[h]. Plato

ficare: [sic et εἰσιτήρια, κατιτήρια. De his vid. Pierson. ad Mœr. p. 222. sq. SCHAEF.] θύειν τὰ διαβατήρια, cum occurrit fluvius trajiciendus: θύειν ὑπερβατήρια, cum in montana loca futura est expeditio. [it. ἐκβατήρια, ἐμβατήρια, ἐπιβατήρια, καταβατήρια: de quibus omnibus vid. Pierson. l. c. SCHAEF.] LEISN.

[h] Theophrastus charact. cap. 5. Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἔντευξίς ἐστιν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. *Studium placendi est congressus, qui* (consilio) *non bono ad voluptates nos præparat*. SCHOETTG. Ad h. l. Coray p. 187. " J'ai exprimé par les mots *aux dépens de la vérité*, ceux du texte οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ. Je pourrois prouver cette explication par l'usage des anciens Auteurs, qui emploient cette expression, quand elle n'est point accompagnée de la négation, comme synonyme du mot ἀληθείας, et qui l'opposent aux expressions πρὸς ἡδονὴν ou πρὸς χάριν. (Isocrat. Epistol. ad Philipp. t. i. p. 446. édit. Auger.) Plutarque (in Solon. t. i. p. 358. édit.

Epist. ix. Οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται: *non sine dolo ad rem publicam accedunt.* Vide exempla plurima apud Paulum Leopardum Emend. lib. i. cap. 21. Sed ex Ellipseως ignoratione frequenter in hac loquutione vertenda errarunt viri docti. Sic apud Polybium lib. vi. τὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου χρηματισμὸν, *ab optimo* (animo), i. e. *sine fraude partas divitias,* Musculus vertit, *a potentissimo acceptum:* et apud eundem alibi modo vertit ἀπὸ τοῦ κρατίστου, *a supremo,* modo *ab ipso imperatore,* ut ab eodem viro docto monitum. Ex quibus videmus, quam necessaria sit Ellipseως doctrina, et quam turpiter se dederint aliquando Interpretes, qui genium linguæ, et loquutiones in ea defectivas, haud satis perspexerint. Plene autem dixit Herodotus lib. iii. 135. ἀπ' οὐδενὸς δολεροῦ νόου, *nullo dolo.* [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 221. ἱκανὸν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ κρατίστου γνώριμον. p. 369. ἀπὸ τοῦ κρατίστου τετάχθαι πάντα ἡγησάμενος. t. ii. p. 787. ἀπὸ τοῦ κρατίστου καὶ δικαιοτάτου λέγειν. In his similibusque locutionibus genitivos non masculini generis, ut Bosio placet, sed neutrius esse arbitror: neque puto hæc ἐλλιπῶς dici. Conf. Dionys. Halic. ibid. t. i. p. 279. ἵνα καὶ ταῦτα γένηται κατὰ τὸ κράτιστον. Idem t. i. p. 487. ὡς ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου γενομένην. p. 472. ἐκ προθυμίας τε καὶ παντὸς τοῦ βελτίστου. Thomas Mag. p. 92. Ἀπὸ τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται, ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. Φιλόστρατος· ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγει καὶ (l. λέγεται) τὸ, ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου (f. διατεθειμ.) καὶ πεφυκότος. Aristoph. Plut. v. 755. οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι. ubi Hemsterh. "Eam loquendi rationem usurpat Lys. ὑπὲρ τῶν Ἀριστ. χρ. p. 152. v. 37. κινδυνεύομεν περὶ ὧν οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλιπον κτησάμενοι ἐκ τοῦ δικαίου. Pari significatione ponunt ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου· ut ὁ ἀπὸ τοῦ βελτίστου χρηματισμὸς Polybii, *opes honestissimis artibus quæsitæ:* de quo genére dixit eximius ille Leopard. Emend. i. 21." Alciphron iii. ep. 65. οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 79. SCHAEF.]

Ceterum sextus casus θυμῷ subauditur in ἑκόντι, quod pro adverbio vulgo habetur, sign. *sponte.* Est enim ablativus vocis ἑκὼν, *voluntarius;* unde plene, ἑκόντι θυμῷ, *animo voluntario,* vel νόῳ. Sic ἀέκοντι νόῳ dixit Apollon. ii. 769.

Item θυμῷ, vel φρεσὶ, subint. in συνθέσθαι, pro *mentem advertere,* ut Homerus Iliad. A. v. 76.—σὺ δὲ σύνθεο, *tu vero* (mentem) *adverte.* Perperam redditur, *paciscere.* Additur Iliad. H. 44.

Reiske) emploie τὸ παρὰ τὸ βέλτιστον et τὸ ἄτοπον, comme des locutions synonymes. Une expression analogue ἀπὸ τοῦ βελτίστου est (sans contredit employée dans le sens d'*optima fide, bono ac sincero animo.* (Viger. Idiotism. Græc. cap. ix. sect. i. §. 12.)" SCHAEF.

Τὼν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ Βουλήν.

Et: φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν. Odyss. A. ver. 328[i].

* Item in βάλλεσθαι absolute posito. Homerus Od. A. v. 235.

Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες.

s. ἐν θυμῷ, l. ἐν φρεσί. Hesiodus plene habet Ἔργ. v. 297. ἐν θυμῷ βάλληται. Hom. Od. Λ. 453. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Sic τὸ agitare ἐλλιπῶς apud Ciceronem Offic. lib. i. cap. 24. quod plene habet idem pro Fonteio cap. 6. *Sæpius eandem rem animo agitare:* et alibi. Epictetus Enchir. cap. 24. φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Malim hic θυμὸν, quam ἄνθρωπον, vel σεαυτὸν, ut aliis videtur. [Vid. Heyn. p. 76. Schweighæus. p. 98. Schaef.] Sic etiam Terentius: *non cognosco vestrum tam superbum.* sub. *animum.* V. ἦθος. Thucydid. lib. iii. cap. 43. ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα. *candide dicta.* Schweb. Εὐθέος etiam neutrius generis est. Compara Philostratum p. 483. ἐξεῖργον αὐτοὺς (τοὺς σοφιστὰς) τῶν δικαστηρίων, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας, καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. Schaef.

ΘΥΡΑ, *JANUA.*

Attica ἐλλείψει ἡ αὔλειος dicitur pro ἡ αὔλειος θύρα, (janua) *exterior.* Herodianus vii. 5. iv. 1, 9. Lucianus Toxar. p. 43. τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν, *januam exteriorem occludere*, supple θύραν. Sic Aristoph. τῆς αὐλείας dixit in Pace v. 982. conf. Ἐκκλησ. 420. τῆς αὐλείας παρακύπτουσι, scil. θύρας, *ab exteriore* vel *atriensi* (janua) *prospiciunt.* Philo in Flaccum p. 757. τῆς αὐλείου. Theoc. Idyll. xv. 43. —τὴν αὔλειαν ἀπόκλαξον[k]. Ita ἡ μέταυλος. Plutarchus Arato p. 1039. καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων. [Plene Euripides Alcest. v. 559. sq. ἐν δὲ κλῄσατε Θύρας μεσαύλους. uti vulgo editur, probante Piersono ad Mœr. p. 264. Sed Brunckius ad Phœniss. v. 1250. scribi jubet μεταύλους. Dicitur etiam μεσαύλιος. V. Philo t. ii. p. 327, 33. Schaef.] Et ἡ παράθυρος. Plut. Symp. i. p. 617. Δέδια, μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ etc. Intell. *vereor, ne videamur fastum* (ostio) *atriensi excludere, et per posticum admittere*[l]. [Vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 74. Schaef.]

* Plene exstat apud Homer. Od. Ψ. v. 49. ἐπ' αὐλείῃσι θύ-

[i] 2 Cor. x. 6. ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες. scil. θυμῷ. idem quod ἑτοίμως ἔχειν. Schoetto.

[k] Item in κρούειν, ut Matth. vii. 7. coll. Lucæ xiii. 25. ἀνοίγειν, Matth. xxv. 11. coll. ver. 10. Actor. xii. 16. Mich.

[l] Τὸ θύραι deest in δρύφακτοι, sicut θυρίδες in δρύφακτα. Sunt autem δρύφακτοι αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι, ἢ κιγκλίδες, secundum Hesychium. Scilicet hujusmodi fores erant opera δικτυωτὰ, *reticulata*, quasi *multas fores*, πολλὰς θυρίδας, *habentia.* Conf. Aristophanem Equit. 637, 672. Ran. 385.

In κιγκλίδι, h. e. ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, ut habet Scholiastes Aristophanis ad Vesp. 124. deest pariter θύρα. Leisn.

ρῶν. [Nicolaus Damasc. p. 91. ed. Orell. διεκώλυεν ἡ μήτηρ ἔξω τῆς αὐλίου θύρας χωρεῖν. Mœris p. 88. Αὔλια θύρα, Ἀττικῶς. πυλὼν, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. Schaef.] Pro θύρα est etiam εἴσοδος apud Herodian. lib. viii. cap. 8. §. 12. περὶ τὰς αὐλείας εἰσόδους. [Aliter Sophocles Antig. v. 18. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν. Schaef.] Sic in κρούσαν et ἀνοίξαντες Actor. cap. xii. 16. sub. θύραν ex v. 13. ubi expressa vox legitur. In προσθεῖναι apud Thucydid. lib. iv. cap. 67. uti plena est locutio apud Herodot. lib. iii. cap. 78. προσθεῖναι τὰς θύρας. In δικλὶς apud Theocrit. Id. xiv. v. 42. Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος. s. θύρας. [Apollonius Rhod. i. v. 786. sq. plene: ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι Δικλίδας. al. πύλας, quod præferam. conf. Homer. Il. M. v. 454. et var. lect. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 121, 74. Mirum quiddam videtur, quod legas ibidem iv. ver. 26. sq. καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθε σταθμούς. Scribemusne δικλίδος? Schaef.] Latini quoque hanc ellipsin sequuntur. Horatius lib. i. ep. v. 31. *Atria servantem postico falle clientem.* s. *ostio.* Schweb.

* In ἀνοίγει Joh. x. 3. observante Wollio in diss. de introitu in ovile per ostium §. xv. Plene Apoc. iii. 20. F. St.

* ΘΥΡΕΟΣ, *SCUTUM.*

In ἀνδρομήκης. Onosand. cap. xx. ὥστε σκέπειν ὅλα τὰ σώματα τοῖς ἀνδρομήκεσιν. s. θυρεοῖς. Schweb. Locus Onosandri sic habet: ἔχοντες ἐπιμήκεις θυρεοὺς, ὥστε σκέπ. κ. τ. λ. Talia autem in Bosianum librum non erant inferenda. Schaef.

* ΘΥΡΙΣ, *FENESTRA.*

Aristophanes Θεσμοφ. 797. ubi in ἐγκύψαι subaudi ἐκ θυρίδος, *ex fenestra capite leviter exerto prospicere.* Plene dixit ver. 804. παρακύπτειν ἐκ θυρίδος. Leisn.

ΘΥΣΙΑ, *VICTIMA.*

Ut in τὸ χαριστήριον reticetur θῦμα, ita in ἡ χαριστήριος aliquando subint. θυσία. Plene autem θυσίας χαριστηρίους dixit Dionysius Halicarnasseus lib. v. p. 323. et 415[m]. Eadem ellipsi περὶ ἁμαρτίας dixit Paulus Rom. viii. 3. pro θυσίαν περὶ ἁμαρτίας, *sacrificium pro peccato.* Item in προσφέρειν et ἐπιτελεῖν subinde deest θυσίας[n]. Auctor Epist. ad Hebr. v. 3. Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ, προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν: *et propter hanc debet, sicut pro populo, ita etiam pro se ipso, offerre* (victimas) *pro peccatis*[o]. Vide etiam cap. x. 6. Ælian. Var. Hist. xii. 61. Καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ, supp. θυσίας. *Et quotannis rem sacram ipsi facie-*

[m] Sic εὐχαριστικαί. 1 Reg. cap. iii. 15. Schoettg.

[n] Lucas in Evang. cap. v. 14. πρόσενεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου. Sic in LXX. Exod. xxix. 14. ἁμαρτίας γάρ ἐστι. Mich.

[o] Additur omissum alias nomen in eadem epist. ad Hebræos v. 1. ἵνα προσφέρῃ δῶρά τι καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Bernh.

bant p. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 300. ἐπειδὴ τάς τε θυσίας ἐτέλεσε τῷ Ποσειδῶνι καὶ τοὺς ἀγῶνας. Al. ἐπετέλεσε. Utrumque probum. (Conf. Theocriti Epigr. iv. ver. 16. ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.) Sic ibid. p. 379. τελεῖν τὰ ἱερά. ubi al. item ἐπιτελεῖν. p. 347. καὶ χοὰς αὐτῷ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ πόλις ἐπιτελεῖ δημοσίας. Antoninus Liber. cap. xl. extr. καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. SCHAEF.]

I.

* ΙΔΙΟΣ, *PROPRIUS.*

Κατὰ καιρὸν, sc. ἴδιον, (suo) *tempore.* Joann. v. 4. Ἄγγελος Κυρίου κατὰ καιρὸν κατέβαινε. 1 Tim. vi. 15. SCHOETTG.

* ΙΔΙΩΜΑ, *PROPRIETAS.*

Ἰδίωμα omittitur in τὸ ἀμετάθετον, τὰ πνευματικά. MICH.

* ΙΔΩΝ, *VIDENS.*

Subauditur hæc vox in illis Homeri Iliad. Z. v. 480. Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. et Il. I. v. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε; Cf. Eustathius p. 618. l. 18. SCHWEB. De posteriore loco (item de vexato illo Il. Θ. v. 378.) vid. supra ad v. Ἀκούων. In priore accusativus ἀνιόντα regitur a verbo prægresso εἴπῃσι, constructione Homericâ, quam posteriores imitati sunt. SCHAEF.

* ΙΕΡΑ, *SACRA, SACRIFICIA.*

Homerus Il. B. ver. 400.

Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων.
Aliusque alii faciebat immortalium Deorum.

ubi in ἔρεξε supple ἱερά. Supplet ipse Homerus Il. A. ver. 147.

Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Ut nobis Apollinem places sacris factis.

[Theocritus Epigr. iv. extr. ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω σακίταν. Præcessit: κεῦθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. Phanias Epigr. v. extr. ὔμμι δὲ ῥέξειν φημὶ παρὰ κροκάλαις ἀργιπόδαν χίμαρον. Erycius Epigr. i. τὴν κεραὸν δάμαλιν—— ἔρρεξαν. Sic et ἔρδειν. Homerus Il. Λ. v. 706. ἔρδομεν (al. ἔρδομεν) ἱρὰ θεοῖς. Idem passim ἔρδειν ἑκατόμβας. Eldikius Suspic. Specim. p. 16. "Ad Poëtæ imitationem scripserat forsan Historicus iv. p. 295. Τὰς Θρήσσας καὶ τὰς Παιονίδας γυναῖκας, ἐπεὰν θύωσι τῇ Ἀρτέμιδι τῇ βασιληΐῃ, οὐκ ἄνευ πυρῶν καλάμης ἐρδούσας τὰ ἱρά. θυούσας fluxerit ex interpretamento. θυσίη ἐρδομένη est lib. iv. p. 308. θυσίας ἔρδειν i. 131. p. 66." SCHAEF.]

p In ποιῶν. Luc. ii. 27. τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ. Sic et ex Latinis Virg. Ecl. iii. 77. *Cum faciam vitula pro frugibus.* Ad quem locum evolve Jo. Lud. de la Cerda. SCHOETTG.

Ita Græci verbis δρᾷν [Athenæus t. v. p. 403. καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾷν ὠνόμαζον. ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ, κ. τ. λ. Schaef.] et ποιεῖν. [Herodotus lib. ix. cap. 19. ποιήσαντες δὲ καὶ ἐνθαῦτα ἱρά.' Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 206. ἱερὰ ποιήσων ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πάτρια. Similiter Herodotus lib. vi. cap. 57. in ἢν θυσίην τις δημοτελῆ ποιέηται. Schaef.] Latini autem verbo *facere* utuntur. [Virgilius Ecl. iii. v. 77. *Cum faciam vitula.* al. *vitulam*, ex Græca syntaxi, quam Romani passim secuti sunt. v. Schneider. Ind. ad Scriptor. R. R. v. *Fio* Schaef.]

Ejusdem vocabuli ellipsis etiam esse videtur in verbo κατάρχεσθαι, vel κατάρξασθαι, quando ponitur pro *crines* vel *pilos victimæ e fronte abscindere, et tanquam prima libamina igni in ara accenso imponere*, ut apud Aristoph. Avib. 960. [ad q. l. vid. Kusterum p. 193. sq. Schaef.] Euripidem Electr. 800. vel pro *aqua lustrali victimam adspergere*, ut apud Euripidem Iphig. Taur. 40. et 56. conf. 54, 58, 622. Nam inde patet, κατάρξασθαι generatim esse *sacra auspicari*, κατάρξασθαι ἱερῶν, vel κατάρξασθαι τῆς σφαγῆς τοῦ ἱερείου. Leisn. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 141. καταρχομένων αὐτῆς (τῆς ὑὸς) τῶν ἱερέων. (Vat. θυτήρων, quod placet.) p. 228. ἄλλων τε πολλῶν θυμάτων καταρξάμενος. p. 288. ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθαῖς καταρχόμεθα, οὐλὰς αὐτὰς καλοῦντες. Schaef.

"Hoc nomen intelligi debet in nominibus festorum, ut Κάρνεια Herod. viii. 72. aliisque: sed in nominibus 'Ολύμπια Herod. d. l. Ἴσθμια, cæterisque, intelligi etiam nomen ἀγωνίσματα potest." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. Schaef.

* ΙΕΡΕΥΣ, *SACERDOS*.

In multis sacerdotum speciebus absolute positis sub. ἱερεῖς. In εἰρηνοδίκαι et σπονδοφόροι, *feciales*. Dionysius Hal. lib. ii. p. 131. et lib. i. p. 17. In στεφανηφόροι, *flamines*. Id. lib. ii. p. 124. In ἐπιμήνιοι s. ἐπιμηνιεύοντες, *Epimenia celebrantes, procurantes*, in psephismate Sigeorum p. 8. v. cl. Chishull in not. p. 11. [et Valckenar. ad Herodot. p. 638, 34. Schaef.] Sic apud Latinos in *Dialis, Martialis, Quirinalis*, cet. sub. *sacerdos*. v. Sanctii Minerv. lib. iv. cap. 4. Schweb.

* Tantum non semper omittitur in νεωκόρος, ut apud Smithum p. 23. νεωκόρον τῆς λαμπροτάτης Κυζικηνῶν μητροπόλεως. p. 24. νεωκόρος τοῦ Σεβαστοῦ. Vide plures inscriptiones in Van Dale diss. iv. ad Marm. c. i. Sic et in πρόσπολος, παστοφόρος et aliis. Fortassis etiam in βουζύγης, de qua adpellatione vide sis Misc. Obs. Crit. vol. v. tom. iii. p. 81. F. St.

* "Demosth. p. 531. ὁ τοῦ Διός. intell. ἱερεύς, vel προφήτης." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 266. Schaef.

ΙΕΡΟΝ, *TEMPLUM*.

In τὸ τῆς 'Αφροδίτης, τὸ τῆς 'Αθηνᾶς, τὸ τῆς Δήμητρος, [τὸ τοῦ

Πανός. v. Kuster. ad Aristoph. Lysistr. p. 239, b. Schaef.] supple ἱερὸν, *templum Veneris, Minervæ* etc. Aristoph. Thesmoph. p. 779. Οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; *heus tu, quonam curris?* Εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν: *in severarum Dearum*, sc. *templum*. Idem Lysistr. p. 889. Παρὰ τὸ τῆς Χλόης: *prope est* (templum) *Chloës*, i. e. *Cereris*. Vide ibi Bisetum[a]. [Add. Wesseling. ad Herodot. p. 162, 63. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 386. Alciphron ii. ep. 4. in. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗς νῦν εἰμι, κατέχαιρον κ. τ. λ. ex emendatione Bergleri. Vulgo ἐν ᾗ. Scripsitne Rhetor: μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ᾗ νῦν εἰμι κάτοχος, ἔχαιρον κ. τ. λ. qua ratione, Criticis, opinor, facile adprobandâ, omnis tollitur difficultas interpretandi. Schaef.]

* Μουσεῖον, subaudi ἱερόν. vid. Herm. Conringii antiqq. Acad. p. 11. Cicero pro Archia cap. xi. Diogenes Laërtius v. 51. vii. 15. Bernh.

* Non plene Ellipsis videtur suppleta per v. ἱερὸν, quod est natura sua adjectivum, sed assumi præterea debet δῶμα, vel οἴκημα, *sacra domus, ædes.* Ellipsis adjectivi ἱερὰ occurrit 2 Tim. iii. 16. Πᾶσα γραφὴ (ἱερὰ) θεόπνευστος, quam ver. 15. ἱερὰ γράμματα appellat. Pertinet enim τὸ, θεόπνευστος, non ad subjectum, sed prædicatum, quo nimirum illorum ἱερῶν γραμμάτων θεοπνευστία comprobatur. Τὸ, ἱερὸν, suppressum latet in illo Matth. xv. 5. Δῶρον s. ἱερὸν ἔστω. quod probat Marc. vii. 11. ubi Κορβᾶν appellatur. Allatis ab auctore exemplis ἐλλιπῶς positis addimus sequentia. Ἐν τῷ Διονυσίῳ. Thucydid. lib. viii. cap. 93. et ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία. Id. cap. 94. In τὸ, Ποσειδώνιον, Δημήτριον, Ἀθήναιον aliisque latet ἱερὸν δῶμα. Additur ἱερὸν in Psephism. Sigeorum v. 35. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς. In Cebetis πίν. c. i. ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Apud Isæum p. 55. Ἐν τοῖς ἱεροῖς—τοῦτο μὲν ἐν Διονύσου—τοῦτο δὲ ἐν Πυθίου. Denique in στρατηγὸς Luc. xxii. 4. Plene στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ legitur ibidem ver. 52. coll. Actor. iv. 1. et v. 24. Eadem Ellipsis apud Latinos quoque obtinuit. Cicero ad div. lib. viii. ep. 4. *Sed cum senatus habitus esset ad Apollinis.* Horatius lib. i. sat. ix. 35. *Ventum erat ad Vestæ.* s. *ædes*. Cf. cl. Taylor ad Marmor Sandwic. p. 69. et Sanctius in Min. lib. iv. cap. 4. [Brodæus ad Euripid. Ion. v. 416. ed. Musgr. Schaef.] ubi differentia inter ἱερὸν et ναὸς, *domum* et *ædes* declaratur. Schweb.

* Supplendum quoque in Σαμβαθεῖον ap. Smith. p. 18. item in Μαντεῖον, Σολάριον, *templum Solis* seu *Apollinis*, εἰδωλεῖον 1 Cor. viii. 10. ubi vid. cl. Alberti. F. St.

* ΙΚΑΝΟΣ, *SUFFICIENS, IDONEUS.*

Reticetur hæc vox in illis Macarii Homil. xi. p. 136. καὶ

[a] Δελφίνιον. Harpocration in hac voce et ἐπὶ Δελφινίῳ. Schoettg. vid. Thucyd. vi. 54.

πᾶς τις, ἵνα ἐξείρῃ. Occurrit hæc vox cum alibi, tum Luc. vii. 6. οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, ἵνα etc. 2 Cor. ii. 16. Καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός. Schweb.

ΙΜΑΣ, *LORUM, CINGULUM.*

In Κεστός. Vid. Hesychium in κεστὸν ἱμάντα. κεστὸν ἱμάντα dixit Dio Chrysostomus Orat. xl.

ΙΜΑΤΙΟΝ, *VESTIMENTUM.*

Ἱμάτιον videtur subaudiri in ἐπιβάλλειν, et περιβάλλειν, quando absolute occurrunt pro *tegere se*, ut Marc. xiv. 72. καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. 2 Reg. viii. 15. καὶ περιέβαλεν ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐπιβάλλειν ἱμάτιον est Num. iv. 6. et ἐπιβάλλειν φᾶρος. Euripides Electra v. 1221. Ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖσι [b].

Plurale ἱμάτια eleganter omittunt in adjectivis quibusdam neutr. v. gr. dicunt φορεῖν λευκὰ, μέλανα, πένθιμα, [Plutarch. Mor. t. i. p. 451. Schaef.] ποικίλα, ἄνθιμα, μαλακὰ, ἁλουργῆ, *gestare alba, nigra, lugubria, versicoloria, florida, mollia, purpurea* etc. supp. ἱμάτια, *vestimenta*. Artemidorus Oneirocrit. ii. 3. —διὰ τὸ τοὺς ἀποθανόντας ἐν λευκοῖς ἐκφέρεσθαι: *propterea quod mortui in albis efferantur*. supple ἱματίοις, *vestimentis*. Joann. Evang. xx. 12.—ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, *angelos in albis sedentes*. Septuaginta Interpretes Exod. xxxiii. 4.—κατεπένθησεν ἐν πενθικοῖς. Comicus in Pluto Act. v. s. 3. Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα: *tua sponte enim ades versicoloribus* (vestibus). ubi vetera Scholia deesse docent ἱμάτια. [Schol. C. LB. διάφορα ἱμάτια. Schol. vet. ad v. 1198. ὑπὸ γυναικῶν ποικίλοις ἠμφιεσμένων. ex certa emendatione Hemsterhusii. Schaef.] Matth. xi. 8. Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, *qui mollia gestant*. Ælianus Var. Histor. xii. 32. ἁλουργῆ pro ἁλουργῆ ἱμάτια, *vestimenta purpurea*, dixit. Apud Latinos simili Ellipsi *coccina, janthina* etc. dicuntur [c]. Vid Observationes Miscellan. vol. v. p. 56. [Toup. Emend. in Suid. t. ii. p. 74, sq. Schaef.]

* Item in φλόγινα, ὑσγινοβαφῆ, *flammei* et *hysgini coloris*.

[b] Vide Bos Exercit. ad Marcum xiv. 72. Luciani Dial. Deorum p. 205. ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, *quando tunica obtectus in petra dormit*. Schoettg.

[c] Ἱμάτιον suppleri potest in adjectivo κόκκινον, Apoc. xvii. 4. sicut Joannis Evang. xix. 2. plene dicitur ἱμάτιον πορφυροῦν. Idem in Apocal. xviii. 12. πορφυροῦ καὶ κοκκίνου. ver. 16. βύσσινον καὶ πορφυροῦν. Potest et ἔνδυμα vel ὕφασμα subaudiri. Mich.

* Ἱμάτιον deest quoque in κροκωτὸν, ut monet Bisetus ad Aristophanis Lysistr. 44. Item verba ἀμπίσχεσθαι, et ἀναβάλλεσθαι, pro *indutum esse* interdum per ellipsin nominis ἱμάτιον ponuntur. vid. Aristophanem Vesp. 1145. Acharn. 1023. Vesp. 1147. [Plene τὸ ἱμάτιον ἀναβεβλημένος in Theophr. Charact. vid. Coray p. 312. Schaef.] Idem dicendum est de verbo ἀποδύεσθαι, pro *vestem exuere*. Aristoph. Ran. 654. conf. Vesp. 1152. nec non de ἐκδύεσθαι, *exui* (vestibus), apud eundem Aristoph. Lysistr. 919. et 924. In Κρητικὸν, i. e. *Creticum* (amiculum), apud Aristophanem in Thesmoph. 737. eadem ellipsis est, quia jungitur verbo ἀποδύεσθαι. Leisn.

Ælian. V. H. lib. ix. 3. Ταραντῖνα. Id. lib. vii. 9. [Suidas t. ii. p. 47. Ἠδωνά· ἱμάτια Θρᾳκικά. SCHAEF.] In ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατὰ apud Philostrat. Icon. lib. ii. p. 853. qualia specialiori nomine dicta sunt ὀθόνια. In ἐγκαλύπτειν et συγκαλύπτειν apud Xenophont. K. Π. lib. viii. p. 550, 551. s. ἑαυτὸν ἱματίῳ. [Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 274. sq. SCHAEF.] In περιβάλλειν ellipsis expressa est apud Lucian. t. iii. p. 53. Λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. SCHWEB.

ΙΠΠΟΣ, *EQUUS.*

Deest ἵππος in ὁ κοππατίας et ὁ σαμφόρας, quomodo appellati sunt equi literis, q, κόππα, et c, *san* sive *sigma*, insigniti. Aristophanes Nub. p. 124. [v. 23. ubi vid. Kuster. ad Schol. Add. Bentl. et Ernest. ad Callim. Fragm. p. 555. sq. SCHAEF.]

Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν [d].

[Add. Aristophan. Ἀναγ. Fragm. v. SCHAEF.] Item in ὁ ζύγιος. Comicus in Nub. v. 122.

Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας.

Neque tu ipse, neque jugalis, neque samphoras.

[Aristophanes Equit. v. 603. Οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα; ubi Brunck. citat. Nub. v. 1298. SCHAEF.] Verba ἐλαύνειν et ἐξελαύνειν sæpius absolute occurrunt, ut in iis subaudiri debeat ἵππον, sign. *equo vehi, equitare*, et *exequitare*. Xenoph. Κύρου Παιδ. i. 11. Plene Aristophanes Nub. 1275.

* In κέλης, *equus desultorius*. Plene Homerus Od. E. ver. 371. κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. [Pro exemplo plenæ locutionis non habeam locum Palæphateum c. i. ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι. Nam τὸ ἑξῆς hoc esse puto: ἐπινοοῦσιν ἵππους διδάξαι κέλητας. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 4. SCHAEF.] Apud Latinos quoque *equus* sæpe supprimitur. Virgilius Æn. lib. x. v. 575. *bijugis infert se Lucagus albis. Quadrupedes*. Ovidius Met. lib. iv. 217. SCHWEB.

* In βουκέφαλος. v. Aristophan. Ἀναγ. Fragm. v. SCHAEF.

[d] In τέλειος, quæ vox *justæ ætatis equum* denotat. Exempla habet Kühnius ad Ælianum Var. Histor. vii. 13. SCHOETTG [e]. Opponitur h. l. ὁ τέλειος τοῖς πώλοις. Similis oppositio in Luciano t. i. p. 164. καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ubi v. Hemsterhus. Plene Pausanias v. 8. ἵππων τελείων δρόμον. SCHAEF.

[e] Item in κενταυρίδαι et κοππαφόροι apud Lucianum, et in λυκοφόροι apud Strabonem deest ἵπποι. Vid. Scaliger ad Varronem p. 107. Nec non in σειραφόροι, i. e. *equi funales*, seu *equi, qui utrinque ad exteriorem partem jugi sunt loris vincti*. Aristophanes Plut. 1303. Æschylus Agamemn. 851. et 1649. Ex duobus σειραφόροις equis dictus δεξιόσειρος, *qui in dextra jugi parte*. Sophocles Antig. quem Sophocl. Electr. 724. vocat δεξιὸν σειραῖον, *dextrum funalem*. Funales equi dicti etiam παράσειροι, scil. ἵπποι. Euripides Orest. 1019. [ad q. l. fallitur Scholiastes explicans ὁ ὀπίσω τοῦ ἅρματος ἑπόμενος ἵππος. Dicebantur etiam παρήοροι. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 242. sq. SCHAEF.] Potest etiam ἵππος deesse in φασιανὸς apud Aristophanem Nubib. 109. [Conf. Herodian. p. 466. ed. Piers. SCHAEF.] LEISN.

* "Herodot. viii. 115. ἔφασαν νεμομένας ἁρπαχθῆναι· intell. ἵππους· quod nomen, qua notionem, continetur quodammodo nomine ἅρμα, quod præcedit." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. Compara Herodot. iv. 8. extr. τὰς δὲ οἱ ἵππους τὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος νεμομένας, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀφανισθῆναι θείῃ τύχῃ. ut verba interpungere malim. Persimile Homericum Odyss. Π. v. 351. ἴδε νῆα,——ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. Eustathius: ἴδε νῆα, ἡ συννοητέον καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ. Sed talia nolim inter ellipticas locutiones referre, quarum recensum Bosius agere instituit: imo sunt propria syntaxeos Græcæ linguæ, de quibus in aliis libris disputatur. Similis generis sunt, quæ supra ad v. Ἡμέρα tetigi, Homericum τῇ δεκάτῃ post ἐννῆμαρ, Theocriteum δεκάτω post ἐνναέτης. Alia hujusmodi collegit Fischerus l. c. p. 268. SCHAEF.

* ΙΣΤΙΟΝ, *VELUM.*

Vide supra in Δρόμος p. 75. SCHOETTG.

* Hæc vox omittitur in verbo ὑφέσθαι, pro (vela) *contrahere*, vel *submittere*, (quod facere navigantes vento increbescente solent.) Sophocles Electr. 336. Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. *Nunc vero me victam malis navigare* (velis) *contractioribus oportet.* (vel velis submissioribus.) ubi Scholiastes: ὑφειμένῃ, μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ· ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. Μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. h. e. ὑφειμένῃ *mihi, postquam totum velum non explicui, sed potius contraxi et submisi.* h. e. *oportet me submisse et suppliciter loqui. Ducta metaphora a navigantibus vela quædam contrahentibus, ubi venti impetum sustinere nequeunt,* LEISN.

* In αἴρειν. Thucyd. vii. 26. ἄρας ἐκ τῆς Αἰγίνης, ubi Scholiastes: τὰ ἱστία δηλονότι. Conf. Bos v. Ἄγκυρα. Vriemœt. miscell. philol. p. 11. F. ST. Plene Herodotus viii. 94. in. τὰ ἱστία ἀειράμενον, οἴχεσθαι φεύγοντα. SCHAEF.

* ΙΣΤΟΡΙΑ, *HISTORIA.*

In numeralibus non minus ac βίβλος omissum sæpe videas. Sic v. c. Stephanus Byzant. voc. Θέσπωρος· Θεόπομπος εἰκοστῇ δευτέρᾳ. Supplet vero voc. Ἀσκάλων et Ἀσκανία, ubi Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. F. ST.

ΙΣΧΑΣ, *FICUS.*

In ἡ καρική. Lucian. Vit. Auct. 381. παλάθας τῶν καρικῶν: *caricarum massas.* [Imo est i. q. παλάθας Καρικὰς, noto Græcismo. Sic, quo utitur T. H. ad Lucian. l. c. t. i. p. 559. Athenæus t. iv. p. 358. εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες. Eodem modo intellige Alciphron. iii. ep. 51. παλάθας ἐπιμαξάσθαι τῶν Ἀττικῶν. SCHAEF.]

* ΙΧΘΥΣ, *PISCIS.*

Haud dubie omittitur in Βούγλωσσος, *piscis*, qui Latine *so-*

lea; in Μελάνουρος, Κέρκουρος, Ἵππουροι et similibus. vid. Hesychius. Ἰχθὺς deest apud Menandrum in fragm. pag. 148. ex Athenæo vii. τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητοὺς φέρον. ubi ἑψητοί, sc. ἰχθύες, sunt *coqui soliti pisces*. Terentius Andr. ii. 2, 31. ἑψητοὺς transtulisse videtur, *pisciculos minutos*. Conf. Aristophanem Vesp. 677. ubi Scholiastes: τοῖς ἑψητοῖσι, τοῖς ἰχθυδίοις. [Add. Aristophan. Ἀναγ. fragm. ii. Δράμ. fragm. i. Vid. Casaubon. ad Athen. cap. 14, 53, 60. Alibi ἑψητὰ (ἑψατὰ) λάχανα commemorantur. Vid. Casaubon. ibid. cap. 142. extr. SCHAEF.] Eadem ellipsi etiam τάγηνιστοὶ dicuntur (pisces,) *qui in sartagine cocti edebantur*. LEISN.

* In ἔλλοψ sign. *mutus*. Lycophron v. 196. ubi Schol. Gr. πᾶς ἰχθύς. unde τὸ, ἐλλοπιεύειν, *piscari*, apud Theocritum. SCHWEB. Compares Sophocleum μύνδος ἰχθύς. Brunckius in Lex. Sophocl. "μύνδος ἰχθύς; Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλείπῃ τὴν ὄπα ἔχειν. Etymol. M. Vide Casaubonum ad Athenæum p. 538." Callimachus Fragm. Bentl. cclx. πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων. SCHAEF.

K.

ΚΑΙΡΟΣ, *TEMPUS*.

Supprimitur ablativus καιρῷ in quibusdam loquutionibus, ut: ἐν δέοντι, *opportuno*; οὐκ ἐν δέοντι, *non opportuno*; scil. καιρῷ, *tempore*[a]. Aristophanes Pace p. 640. κἂν δέοντι τῇ πόλει. Thucydides lib. i. c. 132. ἐν τῷ παρόντι. ubi Scholiastes: καιρῷ δηλονότι. [Vid. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. SCHAEF.] Euripides Medea v. 1277.—ἐν δέοντι γάρ. [δέοντι esse dativum neutrius δέον, arguit, opinor, similis locutio ἐς δέον. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. iii. p. 1426. εἰς δέον ἐκβέβηκε. Plutarchus t. i. p. 636. ed. Reisk. δέκα ταλάντων—ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον. Lucianus t. ii. p. 269. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν καταχλωμένῳ. Eademque, ni fallor, ratio est alterius locutionis ἐν τῷ παρόντι. Heliodorus p. 238. ed. Cor. τότε μέν σοι συνεῖναι οὐχ ὑπερθήσομαι· τὸ παρὸν δέ σοι τάσδε ἐπιφέρω χοάς. Phalaris p. 242. Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν—τὸ παρόν. Lucian. t. iii. p. 427. ἐπαυθεν ἐς τὸ παρόν. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 668. ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι κατὰ τὸ παρόν. Diodorus Sic. iv. cap. 22. μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν ἀφανεῖς γενέσθαι τούτους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὕστερον χρόνον ἅπαντα, κ. τ. λ. Plutarchus Mor. t. i. p. 632. Βούλομαι μέν, ἔφη, πρὸς τὸ παρὸν φράσαι τὸ προσηγγελμένον. SCHAEF.] vid. Jensii Lect. Luc. ii. 18. 265. Sic ἐν δὲ τούτῳ, apud Thucydidem lib. iii. cap. 72. ubi Scholiastes: καιρῷ. [Neque hic

[a] Lucæ Evangel. xiii. 35. ἕως ἂν ἥξῃ περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν (καιρὸς ἢ τόπος) λέγειν. (ὁ καιρὸς,) ὅτι ὄντι etc. Hebr. ix. 5. MICH.

de ellipsi cogitandum; sed τούτῳ esse neutrius generis, discas ex locutione κατὰ τὸ αὐτὸ, i. e. eodem tempore. Herodotus lib. vii. cap. 206. ἦν γὰρ κατὰ τὠὐτὸ [ὀλυμπιὰς τούτοισι τοῖσι πρήγμασι συμπεσοῦσα. Diodorus Sic. xx. cap. 76. κατὰ τὸ αὐτὸ—ἐξεβράσθη. Ceterum fallitur Toupius Emend. in Suid. t. ii. p. 73. κατ' αὐτὸ idem significare putans: quod ubicunque hæc vi positum videtur, corrigendum est, duabus literis repetitis, κατὰ ταὐτό. Polybii quidem locum, quo vir eximius utitur, jam Schweighæuserus perite emendavit tom. iv. p. 560. Schaef.] Sic ἐν τῷ παρόντι, ut Latini in præsenti, apud Dionysium Halicarnasseum lib. vi. p. 352. Lucianum et alios [b]. Sæpe etiam additur.

* In δείλης apud Homer. Il. Φ. v. 111. potest subaudiri καιρός. In ἐν ὀξεῖ. Onos. cap. xxv. Plene cap. xi. ἐν ὀξεῖ καιρῷ. In ἐν τῷ παρασχόντι, commodo tempore. Plene Plutarch. in Cæs. p. 711. τῷ καιρῷ τότε παρασχόντι μὴ χρησάμενος. Persæpe apud Latinos etiam v. tempus omittitur. Sic Horat. lib. ii. Od. xvi. 25. In præsens lætus. Cicero ad div. lib. iv. ep. i. Multo ante, s. tempore. Id. lib. iv. ep. iv. In perpetuum tacere. In vernum, æstivum, hibernum, s. tempus; quod genus loquendi exquisitum vocat Gronovius lib. iii. Obs. 24. Schweb.

* ΚΑΙΣΑΡ, *CÆSAR*.

Subintelligendum est, quoties σεβαστὸς vel αὐτοκράτωρ absolute ponuntur. Act. xxv. 21. 25. Smith p. 55. οἱ θειότατοι αὐτοκράτορες. scilicet Καίσαρες. Plene p. 31. αὐτοκράτορα Καίσαρα. et p. 41. Καίσαρι σεβαστῷ Οὐεσπασιανῷ. F. St.

* ΚΑΚΟΝ, *MALUM*.

Sæpe subintelligitur in verbo πάσχειν. Gal. iii. 4. Τοσαῦτα (sc. κακὰ) ἐπάθετε εἰκῇ, tanta (mala) perpessi estis frustra. Auctor libri Sapient. c. xii. 27. Ἐφ' οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἠγανάκτουν. Plura exempla adduxerunt Hombergius in Parergis sacris ad eum locum, et in editione minore in 8. p. 5. sq. Danzius de jure talionis p. 9. sq. Supplet autem Artemidorus iv. 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι, et bonum et malum quid sustinent. Eundem tamen sensum habet subintellectum adverbium κακῶς. Libanius epist. 35. earum quas nuper edidit Cl. Wolfius: Στρατήγιος ἐπὶ τῆς σῆς ἀρχῆς πάσχει κακῶς. Strategius sub tuo imperio mala patitur [c]. Schoettg. Sic

[b] Sic ἐν μέσῳ, scil. καιρῷ, interea, cujus locutionis exempla congessit Stanleius ad Æschyli Supplices v. 743.

Καιρὸς porro pro εὐκαιρία positum omittitur in illo Arriani, i. p. 28. ὡς ἑκάστοις προὐχώρει sc. καιρὸς, quemadmodum cuique suppetebat (occasio). Schoettg.

[c] Κακὸν omittitur in ἀπαυρῶν et ἐπαυρῶν βασιλῆος, ἀνδρὸς, i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἴδιον βασιλῆος; et ἐπαυρεῖν κακοῤῥαφίαις, i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἐκ κακοῤῥαφίας. Additur κακὸν Odyss. Σ. 106. Μήπου τι κακὸν μὲν μεῖζον ἐπαύρῃ. vid. Grævii Lection. Hesiod. p. 29. [Æschylus Prom. v. 28. τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Obiter moneo, Apollonii Rhod. i. 82. ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν perperam intelligi a Scholiasta,

et οἷα dicitur, et plenius οἷα κακά. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phœniss. v. 1633. SCHAEF.

* ΚΑΛΛΙΟΠΗ, *CALLIOPE MUSA*.

In voce Μοῦσα vel Θεὰ, quando absolute ponuntur, subauditur ex Scholiastarum mente Καλλιόπη. v. Schol. Gr. ad Homeri Iliad. A. ver. 1. et Servius ad Virgil. Æn. lib. i. ver. 12. SCHWEB.

* ΚΑΛΟΣ, *PULCHER*.

In illis Xenophont. K. A. lib. vi. p. 350. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ, s. καλά. Plene ibidem p. 349. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ καλά. et alibi sæpe. SCHWEB.

* In Thucydide v. 55. καὶ ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, Scholiastes addendum docet καλά. F. ST.

* Aliter locutionem explet Herodotus lib. v. cap. 44. ἐπεί τέ οἱ τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστὰ θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα. Sic et lib. ix. cap. 61. οὐ γάρ σφι ἐγίνετο τὰ σφάγια χρηστά. Add. ibid. cap. 62. Aliter porro lib. ix. cap. 37. Μαρδονίῳ δὲ προθυμεομένῳ [1] μάχης ἄρχειν, οὐκ ἐπιτήδεα ἐγίνετο τὰ ἱρά. Denique aliter ibid. cap. 45. λέγω δὲ ὦν, ὅτι Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι. Vid. Valckenar. ad lib. vii. cap. 134. p. 563 [2]. et Wesseling. ad lib. ix. cap. 61. p. 721. SCHAEF.

cujus tamen ratio, ut videtur, Brunckio arrisit. Μήκιστον ibi est ἀπολύτως, (cf. Euripid. Iphig. Aul. v. 1388. ubi bene Musgravius, secus Marklandus : et ex Latinis Pompon. Mel. iii. 7, 24. ubi minus recte Is. Vossius p. 821.) *procul positum, remotum*, sensusque verborum ex noto Græcismo hic : *hominibus nullum est malum remotius, quam quod possint perpeti*. Græcismi istius exempla habent Ernestius ad Homer. Iliad. Ω. ver. 369. Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 326. Wyttenbachius in Bibl. Crit. iii. 2. p. 65. Lucianus t. ii. p. 924. βαθεῖά τι γὰρ περᾶσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή. Bene interpres : *cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias*. Ellipsin ex parte supplet Xenophon Cyrop. iv. 5, 15. ὀλίγοι ἐσμὲν ὥστε (Guelf. ὡς, quod non erat cur præferretur) ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. SCHAEF.] Eadem vox interdum subintelligenda est in verbo ἀπολαύειν, quod Græce sæpe de malo usurpatur. Lucianus in Phalaride de Perilao, ænei bovis fabricatore, inque illum primum incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Sæpe additur ab Luciano, v. c. in Pseudol. οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κατὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. Plura exempla dabit Jensius Lect. Luc. i. 4. p. 24. sq. In verbo πάσχειν modo ἀγαθὸν, modo κακὸν deest, quia πάσχω τοῦτο Græcis nihil aliud notat, quam *hoc mihi accidit*. Ἀγαθὸν additur ab ipso Aristophane Ἐκκλησ. 888. LEISN.

[1] Al. προθυμένῳ, προθυομένῳ. Hoc genuinum videtur. Eâdem verborum structurâ Xenophon Anab. ii. 2, 3. θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. ubi prior quidem Zeunii ratio non absurda est. (Herodotus ix. 38. οὐκ ἐκαλλιέρει ὥστε μάχεσθαι.) Προθύεσθαι verbum hac de re proprium. Pausanias iv. 15. extr. Ὡς δὲ ἀμφοτέροις προεθύσαντο οἱ μάντεις, κ. τ. λ. ubi mox leg. Ἑκάτου τοῦ σὺν κ. τ. λ. Plutarchus Mor. t. i. p. 888. Προθυσάμενος δὲ, ὡς ἤκουσε τοῦ μάντεως κ. τ. λ. ubi paullo post scribendum videtur: Οὐ παρ' ἵνα τὰ Σπάρτας, nisi malis: Οὐ παρ' ἵνα γ' ἁ Σπάρτα. SCHAEF.

[2] Legitur ibi τοῖσι Σπαρτιήτῃσι καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο. quod non tentasset, opinor, Vir Summus, si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλ-

* ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, *VOCATUS.*

Vox hæc suppressa latet in verbis Actor. xiii. 9. Σαῦλος, ὁ καὶ Παῦλος. sub. καλούμενος. [Epigr. adesp. dcxcviii. Κλαυδία, ἡ καὶ Δεχάς. ad q. l. Jacobsius p. 273. "Cognomina proprio nomini solemni formulâ ὁ sive ἡ καὶ subjici observavit Hagenbuchius in Diatriba p. 41. post Fabrettum in Inscr. p. 145." Eusebius Præparat. Evang. p. 38. extr. Θεᾷ Βααλτίδι, τῇ καὶ Διώνῃ. Hîc quidem non cognomen subjicitur, sed aliud nomen ejusdem deæ. Adde Codini locum a Kühnio citatum infra ad v. Κεφαλή. Schaef.] Sic occurrit apud Herodot. lib. iv. cap. 8. Ἀπικέσθαι ἐς τὴν νῦν Σκυθίην χώρην καλεομένην. et lib. i. cap. 57. Τοῖσι νῦν Δωριεῦσι καλεομένοισι. [Obiter moneo, in Strabone t. iv. p. 233. Codicibus alterum articulum recte delentibus, edi oportuisse: τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ Ἑστιαιώτιδος λεγομένης. Schaef.] Pro quo est apud Diodorum Sic. lib. i. Θαλῆς μὲν οὖν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὀνομαζόμενος. ut Wolfius ad l. c. notat. Sic Athenagoras in Legat. pro Christ. p. 115. [cap. 25. p. 194. ed. Lindn. ex Herodoto lib. ii. cap. 170. Schaef.] ὅση περ ἐν Δήλῳ ἡ τροχοειδὴς καλεομένη. Schweb.

* Seu λεγόμενος in ὀνόματι, ut Act. ix. 33. xvi. 14. etc. Plenè Luc. xix. 2. F. St.

ΚΑΛΥΜΜΑ, *VELAMEN.*

In phrasi κατὰ κεφαλῆς ἔχειν subintell. κάλυμμα, vel ἱμάτιον, vel simile. 1 Cor. xi. 4. Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος—κατὰ κεφαλῆς ἔχων. Plutarchus in Apophthegmat. p. 200. plenius dixit: κατὰ κεφαλῆς ἔχειν ἱμάτιον. [Conf. Toup. Emendat. in Suid. t. i. p. 37. Schaef.]

* ΚΑΡΔΙΑ, *COR.*

In δάκνεσθαι. Xenophon K. Π. lib. i. p. 36. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. s. τὴν καρδίαν, uti suppletur ab Aristophane in Acharnens. v. 1. Δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. v. ibi Kusterum, qui plura exempla affert. Eodem fere loquendi modo est Actor. ii. 37. Κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ etc. vii. 54. Διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Schweb. Longus p. 20. ed. Villois. δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν. ad q. l. vid. Villoison. p. 56. Aliter Homerus Il. E. ver. 493. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι (exspectes Ἕκτορα) μῦθος. quemadmodum Euripides Phœn. v. 394. ed. Pors. μή τι σὴν δάκω φρένα. ubi vid. Valckenar. p. 137. sq. Aliter item Tragicus incertus in Excerptis Grotii p. 461. (coll. Brunck. ad Sophocl. Ajac. fin.) πῆμα δ' οὐδὲν (l. οὐδὲν δὲ πῆμ') ἐλευθέρου Ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία. Sed ut Xenophon l. c. Leonidas Tarent. lxiv. ver. 4. εἰ καί μιν ἱερῶ θυομένῳ, *sacrificanti læta fiunt exta.* Subaudias τὰ ἱερά. Plene Herodotus ix. 19. καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν, *litato.* ubi pulchre Wesselingius, exempla locutionis ellipticæ excitans, Schaef.

δάκνει δυσβίοτος πενίη. cujusmodi in locis non opus esse puto ad ellipsin confugere. SCHAEF.

ΚΑΡΠΟΣ, *FRUCTUS*.

Τὸ προβάλλειν absolute aliquando occurrit pro προβάλλειν καρπὸν, *producere fructum*. Plene προβάλλειν καρπὸν dixit Julianus Orat. v. p. 169. ἤδη δὲ καὶ καρπὸν ἐξ ἑαυτοῦ προβάλλειν. Elliptice Lucas Evang. xxi. 30. de ficu aliisque arboribus, ὅταν προβάλωσιν ἤδη. Additur in καταβαλεῖν Xenoph. Œcon. xvi. 11.

* Sic ποιεῖν. Matth. xiii. 23. Nam ποιεῖν καρπὸν est *fructum proferre*, ut ver. 26. et Matth. iii. 8. plene profertur. BERNH.

* Sic φέρειν. Herodotus lib. v. cap. 82. extr. ἡ τε γῆ σφι ἔφερε. ubi al. plene ἔφερε καρπόν. Plene ipse Herodotus lib. iii. cap. 65. ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι. item lib. ix. cap. 93. οὔτε γῆ ἔφερε ὁμοίως καρπόν. ubi tamen Cod. Arch. καρπὸν omittit. SCHAEF.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ, *FUNDAMENTUM*.

Deest hujus vocis Genitivus in locutione, ἐκ καινῆς. Plene enim diceres, ἐκ καινῆς καταβολῆς vel κρηπῖδος. Thucydides lib. i. cap. 93. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ubi Scholiastes: δηλονότι κρηπῖδος, quod idem significat. Philostratus in Vita Apollon. lib. vi. cap. 11. καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Xiphilinus Severo p. 343. καὶ πολλὰ μὲν ᾠκοδομηκὼς ἐκ καινῆς. Vid. etiam vocem Ἀρχή. [ibique Musgravii notam. SCHAEF.]

* ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ, *AERIS CONSTITUTIO*.

Ἡμέρα, *dies*, esse vocabulum non per se, sed subaudiri dicit Eustathius φάσις, vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, aut *placida aëris constitutio*. LEISN.

* ΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *DELATUS*.

Supple hanc vocem in Homeri Iliad. Γ. ver. 61. Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς, ὑπ' ἀνέρος. ubi schol. Gr. προσληπτέον δὲ τὸ, καταφερόμενος. Item Il. Δ. 276. Νέφος—ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. SCHWEB. Posterior locus sic habet: νέφος—ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζ. ἰ. Illic ὑπὸ arcte jungendum cum verbo εἶσιν, hîc cum participio ἐρχόμενον: ut nulla ellipsis locum habeat. Scholion ad Aristophan. Nub. v. 37. quod Brunckius primus edidit: ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, κ. τ. λ. In vulgus autem notum est, ὑπὸ aliasque ejusdem significationis præpositiones sæpissime jungi verbis neutralibus: cujusmodi locutiones sic explicare, ut ellipses fabriceris, subabsurdum sit. Dicitur, ut hoc utar, ἀποθνήσκειν ὑπό τινος. Quis, quæso, hoc sic interpretabitur, ut ad ὑπό τινος subaudiat φονευόμενον? Nulla hac in re scholiastarum auctoritas, quos si Schwebelius minus audivisset, nihil admodum damni fecisset libellus Bosianus. SCHAEF.

* ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, *DESCENDENS*.

Jac. iii. 17. ἡ ἄνωθεν σοφία, quod ver. 15. supplebatur per κατερχομένη. Conf. c. i. 17. Forte etiam 1 Cor. ii. 12. τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ Θεοῦ. F. St.

* ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ, *HABITANTES*.

In οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα. Conf. Act. ix. 22. et Polyb. lib. iii. p. 221, τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου κατοικοῦντας, vel περιοικοῦντες, ut est apud Diodor. Sic. lib. ii. p. 187. D. Schweb.

* ΚΕΙΜΕΝΟΣ, *POSITUS*.

Deest hæc vox in variis locutionibus, e. g. οἱ ἐν ἀξιώμασιν, sub. κείμενοι, vel ὄντες. Expressit Ellipsin Athenæus lib. i. c. 11. Τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἥρωσιν κειμένοις. [Diodorus Sic. Excerpt. de Virt. et Vit. t. ii. p. 572, 89. τῶν ἐν ἀξιώματι κειμένων φίλων. Schaef.] In τῷ ἐπὶ θαλάσσῃ, s. κείμενα. Pausanias lib. iv. c. 20. Αἱ κύκλῳ πόλεις. Strabo lib. xiii. Εἰς τοὺς κύκλῳ ἀγρούς. Marc. vi. 36. In πέριξ. v. Actor. v. 16. Xenophont. K. Π. lib. i. p. 49. In μεταξύ. Plene Polybius t. i. p. 338. ὑπερβολήν τινα μεταξὺ κειμένων. et t. i. p. 542. Τοῖς περὶ τὰς δύσεις μέρεσι κειμένοις. Sic etiam Latini interdum suppressam habent vocem *situs*, *positus*. Cicero ad div. lib. xiv. ep. 2. *Sed video in te esse omnia*. et paullo ante: *verum hæc non sunt in nostra manu*. Plene habet Sallustius Jug. c. xxxiii. *In vestra manu situm est*. apud quem plura exempla. Schaef.

* ΚΕΛΕΥΩΝ, *JUBENS*.

Vide infra in Ellipsi Verborum ad v. Κελεύειν. Schaef.

* ΚΕΡΑΣ, *CORNU*.

Apud Tacticos et Historicos sæpe τὸ δεξιὸν et εὐώνυμον absolute posita reperiuntur, et subauditur κέρας, cujus ellipseos supplete exempla cum alibi occurrunt, tum apud Polyb. t. i. p. 49. t. ii. p. 953. Schweb.

* Idem nomen subaudiendum in Simmiæ Rhodii Epigr. i. quamquam tales Epigrammatum ellipses in libro Bosiano vix locum habent. Conf. Brunck. ad Epigr. adesp. clxviii. (Lect. et Emend. p. 267.) Jacobs. ad. cxcii. Schaef.

* ΚΕΡΑΣΜΑ.

Omittitur κέρασμα in ἄκρατον, Apocal. xiv. 10. Mich.

* ΚΕΡΜΑ, *NUMMUS*.

Κέρματα subaudiendum in πολλά, Marc. xii. 41. et in λεπτά, ibid. ver. 42. Conf. Νόμισμα. Mich.

* ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, *SUMMA*.

In ἀρχαῖον, quando absolute ponitur, subauditur κεφάλαιον; vel etiam δάνειον. *Sors, antiquum mutuum*. Athenæus lib. xiii. ὥστε οὔτε τόκους, οὔτε ἀρχαῖον ἀπεδίδου. v. Hoogeveen ad

Viger. p. 136. Schweb. Aristophanes Nub. 1156. καὶ τάρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. ubi Gloss. τὰ κεφάλαια. Add. Alciphron i. ep. 26. iii. ep. 3. Schaef.

* ΚΕΦΑΛΗ, *CAPUT*.

In ἀλγέω τήν. Callimachus epigr. 34.

Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς, ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.

Semper (caput) *dolet, acerbum hoc verbum audienti.*

Supplendum ex mente Bentleii: ἀλγέω τὴν κεφαλὴν, quod ipsum elliptice pro ἀλγέω κατὰ τὴν κεφαλὴν poni, observat Auctor noster infra in Κατά. [In Callimacho si bene habet lectio, poëta τὴν δεικτικῶς videtur dixisse. Tales autem ellipses, opinor, hunc in librum non magis inducendæ, quam epigrammaticæ, de quibus paullo ante dixi. Sed dubites, an Callimacheus locus recte habeat. Alii alia conjecerunt: Brunckius in Analectis dedit ἀλγέω θὴν—. Mihi, quod toties fatendum, non liquet. Schaef.]

Item in ἀποτέμνεσθαι, quod simpliciter positum apud Græcos recentiores passim occurrit, semper omitti τὴν κεφαλὴν, prolixe ostendit Kühnius Quæst. Philol. Pent. 5. p. 12[a]. In

[a] Libellus hic Kühnii bonarum plenus rerum (Quæstiones Philologicæ, et Sacris Veteris et Novi Testamenti aliisque Scriptoribus, in Argentoratensi Academia ad disputandum propositæ a Joachimo Kühnio. Argentorati MDCXCIIX. 4.) cum in perpaucorum manibus versetur, locum illum viri egregii integrum cum lectoribus communicabo. "Quæstio v. Quid significat apud recentiores Græcos τὸ ἀποτέμνεσθαι simpliciter positum? Resp. Photius in Nomocanone tit. 9. c. 25. citat hujusmodi constitutionem: μηδεὶς ἐρωτάτω μάντιν ἢ θύτην ἢ οἰωνοσκόπον, μήτε χρηματιζέτω χαλδαῖος, ἢ μαθηματικὸς, ἢ τις παραπλήσιος. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν ἀποτέμνεται. et in Eclogis Βασιλικῶν: δεῖ τὸν πλαστογραφήσαντα ἀποτέμνεσθαι. quod ultimum Petrus Faber lib. 3. Semestrium p. 306. ita interpretatur: *oportet illis, qui falsas tabulas conficiunt, membrum virile amputare*, et in præcedentibus contendit τὸ ἀποτέμνεσθαι notare mutilationem et amputationem alterius membri, quam capitis. Origenes Exhortatione ad Martyrium: εἴ τινος καὶ ἄλλου τῆς κεφαλῆς αἱ τρίχες ἠριθμημέναι εἰσὶ, κἀκείνοις δηλονότι τοῖς διὰ τὸν Ἰησοῦν ἀποτεμνομένοις. ubi redditur ab Erudito Viro: *illis qui propter Christum consecrati sunt*. Nos vero existimamus, τὸ ἀποτέμνεσθαι simpliciter sine casu positum nunquam aliud significare quam *truncari capite*. Integra quidem locutio haberet ἀποτέμνεσθαι τὴν κεφαλὴν [1]. Nicephori Breviar. Historicum p. 232. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι προστέταχε. Quia vero res et locutio nota et in ore omnibus erant, omisso casu etiam dicebatur simpliciter, ἀποτέμνεσθαι, ut Latini, omissa voce *securi*, dicunt, *percussus*, i. e. ἀποτεμνόμενος. Ita et in Activo ἀπέτεμε Ἀρτέμιον, *capite truncavit Artemium*. idem Niceph. p. 175. edit. Petavii et Codinus p. 151. Ἡρώδην, τὸν καὶ Ἀντίπαν, τὸν ἀποταμόντα τὸν Πρόδρομον. Confer Euseb. Demonstrat. Evang. lib. iii. p. 12. Unde et dies festus, qui in memoriam decollationis Baptistæ celebrabatur a Græca Ecclesia, dictus ἀποτομὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου. Codinus de Offic. Aulæ Constantinop. Favet huic expositioni ipse Photius Scholiis in Nomocan. supra laudatum, ubi τὸ ἀποτέμνεσθαι explicat per ἀποκεφαλίζεσθαι. et lib. 5. C. de Maleficis ita παραφράζει

[1] Xenophon Cyrop. viii. 8, 3. ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλάς. [Ut scriba illic Guelf. Cod. sic errarunt plures in Homer. Il. Γ. v. 292. qui error vix dignus erat ut enotaretur: tantum aberat, ut γραφὴ οὐκ ἄχαρις dici posset.] Item Anab. ii. 6, 1. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς ἐτελεύτησαν. Vid. Fischer. Ind. Gr. in Palæph. v. Ἀποτέμνω. Schaef.]

καλύπτεσθαι ἐγκαλύψασθαι subint. τὴν κεφαλήν. 1 Cor. xi. 6. quod additur ver. 7. SCHOETTG.

* In κατ' ἄκρης apud Homer. Iliad. N. 772. s. κεφαλῆς. a culmine. v. Eustathium ad h. l. p. 940. l. 37. v. κορυφή. SCHWEB. Placet Wassii ratio nihil subaudientis vertentisque a vertice, a culmine: ut κατ' ἄκρας idem sit quod κατὰ κεφαλῆς. Vid. ejus Addenda ad Thucydid. p. 303, 86. in Dukeri præfatione. Euripides Phœniss. v. 1192. ed. Pors. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν. SCHAEF.

* ΚΙΘΑΡΑ, *CITHARA.*

Apud Aristophanem Thesmoph. 126. κρούματα 'Ασιάδος sunt *pulsus* seu *soni Asiadis citharæ.* Subintelligendum igitur

hoc verbum: *supplicio capitis ferietur gladio ultore prostratus*[2]. Posset equidem alicui oboriri cogitatio, cur non et alius casus subintelligi queat, inprimis si argumentum ipsum velit, ut quis ex. gr. post ἀποτίμνεται subintelligat vel χεῖρα vel πόδα vel aliud corporis membrum; cum scilicet in constitutionibus imperatoriis legitur, ὁ πλαστογράφος ἀποτέμνεται, nonne ibi potius τὴν χεῖρα quam τὴν κεφαλὴν subintelligere habemus? ut sit Latine reddendum, *falsarius manu truncatur*, quandoquidem crimen falsi non semper capitale esse notum satis est. Verum, utut sit de crimine falsi, velim dari aliquod exemplum, in quo ἀποτέμνεται de amputatione manus simpliciter ponitur, sive in Basilicis sive in Novellis aut in aliis Græcis Autoribus. Non equidem negaverim, τὸ ἀποκεκομμένος vel ἀπόκοπος simpliciter notare eum, quem *abscissum* et εὐνουχισθέντα vocant Canones. Hoc vero in ἀποτμηθεὶς non processerit[3], quamvis alias utrumque verbum in generali significatione conveniat. Usus enim non permittit, ut alterum pro altero substituatur in specialiori notione. Ex. gr. ἀπέτεμεν Ἡρώδης τὸν Πρόδρομον passim apud recentiores Græcos reperias: ubi si quis substituat τὸ ἀπέκοψε, non tantum sine autoritate literarum id fecerit, verum etiam in sensum inciderit a re proposita alienum. Rursus ἀποκόπτειν ἑαυτὸν eadem significatione dixeris qua ἐκτέμνειν ἑαυτὸν, nunquam vero ἀποτέμνειν ἑαυτὸν, pro εὐνουχίσαι. 'Ακρωτηριάζεσθαι verbum proprium est iis, quibus manus aut pedes aut virilia amputantur. Canones quos vocant Apostolorum, εἴ τις κληρικὸς ὢν, ἑαυτὸν ἀκρωτηριάσει, καθαιρείσθω, *si quis Clericus virum sibi absciderit, deponatur*, Canone 22. Cæterum quod locum e Basilicis petitum attinet, ille in Constitut. Leonis lxxvii. ita exstat: ὁ πλαστογράφος ἐπὶ μεγίστῳ ἁμαρτήματι ἀποτέμνεται, *falsarius in maximo delicto supplicio capitali afficitur:* mallem, *propter maximum delictum capite mulctatur.* Infra enim sequitur: si falsatione ejus crimen capitale mereatur innocens, ipsum falsarium eidem pœnæ subjiciendum decollandumque esse, ubi iterum est ἀποτέμνεσθαι. ἀποτέμνω autem, ut Codex Sancti Germani, qui Glossas continet, annotat, idem est quod ἀποκεφαλίζω. Labbæus Castigat. in Glossar. Photius Biblioth. Cod. 79. in fine, ἁλόντες ἀπετμήθησαν, *capti et capite truncati sunt.* Autor incertus Demonstr. Chronogr. Spectac. 4. ἀπετμήθη εἴς ἐν τῶν σκαλίων τοῦ αὐτοῦ φόρου, *capite truncatus est in quadam fori ejusdem scala.* Interdum tamen οἱ ἀποτεμνόμενοι poterunt esse *excommunicati:* ubi subintelligendum τῆς κοινωνίας ἐκκλησιαστικῆς, [imo τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας] *abscissi a communione Ecclesiæ.* Sed quando hæc significatio locum habeat, ipsum statim ὑποκείμενον dabit. Interim ex dictis liquere existimo non recte Fabrum accepisse locum Basilicæ laudatum de viri mutilatione." SCHAEF.

[2] Conf. præfationem Tyrwhitti, Summi Viri, ad Lithica p. vii. (lvi. ed. Lips.) quo minus dubites de Kühnii interpretatione. SCHAEF.

[3] Non procedit, si ponas simpliciter: procedit, si quid addas, quod τὸν εὐνουχισμὸν indicet. Sic Phrynichus p. 118. ex eoque Thomas Mag. p. 139. σημαίνει—τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα. SCHAEF.

est κιθάρας, non vero γῆς, ut quidam interpretes voluerunt, quasi de pulsatione terræ seu saltatione loqueretur Comicus. Cithara scil. Ἀσιὰς dicta, quod a Lydis in Asia primum inventa crederetur. Addit Euripides in Cyclope v. 442.

——Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον
Κιθάρας κλύοιμεν——

Vid. Kusterum ad Aristophanis Thesmoph. 126. Spanhemium ad Callimach. p. 467. Leisn. Hesychius: Ἀσιάς· ἡ κιθάρα· διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι. ubi v. notas. Schaef.

* ΚΙΝΔΥΝΟΣ, *PERICULUM*.

Hanc vocem doctiss. Kusterus [Palmerius] ad Aristophanem Ran. 193. supplet in loco Plutarch. ex libro. Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum [Mor. t. v. p 440.] παπαὶ εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν. sc. κίνδυνον, vel etiam πόλεμον. [Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 537, 43. Schaef.] Τὸ κίνδυνον subaudiri potest in τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, apud Herodotum in Calliope et alios. Plene Dionysius in Isocrate dixit: τὸν περὶ ψυχῆς τρέχων κίνδυνον. In διαφεύγειν sæpe subaudiendum, e. g. apud Pausaniam Bœoticor. c. 38. Leisn.

* Deest hæc vox in locutione elliptica, ἐν τοῖς ἐσχάτοις εἶναι, apud Dionysium Hal. aliosque sæpius obvia. Plenam habet idem Dionys, Hal. lib. ix. p. 625. τὰ οἰκεῖα ἐν τοῖς ἐσχάτοις, ὄντα κινδύνοις. [Diodorus Sic. xvii. c. 97. ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ἔσχατον ἦλθε κίνδυνον. ubi Cod. κινδύνου: bene. Scribe igitur ὁ β. εἰς τὸ ἔσχατον ἦλθε κινδύνου. Sic idem Eclog. t. ii. p. 524, 19. εἰς ἔσχατον ἥττης συνελάσας. Herodotus i. c. 22. τὸν λεὼν τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ. viii. c. 52. ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι. Euripides Orest. v. 441. ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον. Eusebius Eccles. Histor. i. 1. in. πλάνης εἰς ἔσχατον ἐλάσαντες. Schaef.] Sic apud Latinos est, *in extremis esse*, *extrema omnia experiri*: in quibus τὸ, *pericula*, l. *periculis* subaudiri debet. Schweb. In talibus ἐσχάτοις neutrius est generis nihilque opus subaudiri. Vid. Trillerum ad Thom. Mag. p. 373. sq. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 527, 59. κατὰ τῶν κυρίων πρότερον τὰ ἔσχατα ἐνδεικνύμενοι. Sin quid supplere juvat, supple κακά. Sophocles Philoct. v. 65. ἔσχατ' ἐσχάτων κακά. Schaef.

* Supplent vulgo eandem vocem in locutionibus usus satis frequentis, ἐν παντὶ εἶναι, ἐν παντὶ γενέσθαι, etc. ubi item κακῷ, κακοῦ, (quemadmodum ex altera ratione vel κινδύνῳ, vel κινδύνου) subaudire possis. Philostratus Her. p. 214. ed. Boisson. ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων. ad q. l. Editor. " Sch. κινδύνῳ.— Bene scholiastes. Aristides i. p. 278. ὡς δ' ἅπαξ περιεσχέθην, ἐν παντὶ εἶναι οὔτε πιστεύων, ἐνδείξασθαί τε οὐκ ἐθέλων ὅτι ἀπιστοίην. p. 304. καὶ τοῦτο μὲν περὶ τῶν ὀδόντων ἐν παντὶ κατέστην. Heliodorus vii. 23. ἐκείνη τε ἐν τῷ παντὶ σαλεύει. Xenophon Hellen.

v. 4. §. 29: ἐν παντὶ ἦσαν. Et. vi. 1. p. 296. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς. Plene Plutarchus S. N. V. p. 108. ὡς δὲ ἀναστρέφειν ἔμελλεν, ἐν παντὶ γενέσθαι κακῷ διὰ φόβον: ubi κακῷ forte additamentum est glossematicum[4], ut putat Wyttenbachius, quem vide." Plato Sympos. c. 17. εὖ καὶ μάλ'[5] ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης. Vid. Bastium p. 130. Sed in Euripid. Hippol. v. 284. ed. Valck. εἰς πᾶν ἀφῖγμαι vertendum, *omnia feci*. Vid. Valckenar. Eodem sensu Xenophon Anab. iii. 1, 18. ἐφ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι. quem locum tetigit Wyttenbachius in Select. Princ. Histor. p. 386[6]. SCHAEF.

* ΚΙΡΚΟΣ vel ΚΡΙΚΟΣ, *ANNULUS*; vel ΚΟΣΜΟΣ, *ORNATUS*.

Subintelligitur in δακτύλιος, *digitalis* annulus. MICH. Plene Hesychius v. Ψαλία, κρίκοι δακτύλιοι. nisi interpungendum, κρίκοι, δακτύλιοι. ut interpungitur in Glossa Cod. Medic. ad Ælian. de Nat. Anim. vi. 10. p. 1033. b. ed. Lond. SCHAEF.

* ΚΛΑΔΟΣ, *RAMUS*.

In ἱκετήριοι sub. κλάδοι apud Polyæn. lib. iv. p. 353. μετὰ ἱκετηρίων αὐτὸν ἐδέξαντο. s. κλάδων. Diodor. Sic. lib. xvii. Καὶ μεθ' ἱκετηρίων δεηθέντων τῶν Ἰνδῶν. Ita certe supplet Sophocles

[4] Si quid in Plutarcheo loco mutandum, quod non puto, scribam κακοῦ. Hæc enim constructio maxime solennis. Ipse Wyttenbachius citat ex Platone ἐν παντὶ κακοῦ εἶη. Sic Herodotus vii. c. 118. ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο. lib. ix. 118. ἐς πᾶν ἤδη κακοῦ ἀπιγμένοι ἔσαν. Vid. Valckenar. ad locum priorem. Simile ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, de quo H. Stephanus Operar. in Dionys. Halic. cap. xvi. (Thucydid. vii. c. 55. Dionys. Halic. Ant. Rom. vi. c. 76. t. ii. p. 1214.) SCHAEF.

[5] Notetur εὖ καὶ μάλα. Sæpius, copulâ omissâ, εὖ μάλα. Xenophon Œcon. xix. 11. ἢ καὶ τάξεις ἂν εὖ μάλα πρὸς τὸ φυτόν; Plato t. ix. p. 161. τοῖς δὲ κακοῖς εὖ μάλα φοβεροί. quod cum Pempeli dicto comparat Valckenarius ad Euripid. Phœn. p. 99. b. Ælianus Fragm. p. 1017. ed. Gron. περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἁδρόν. Alciphron iii. ep. 66. πρᾶος εὖ μάλα κατέφερε κ. τ. λ. Aristænetus i. ep. 1. καὶ γέροντες εὖ μάλα προβεβηκότες θαυμάζουσιν. Theocritus xxiv. v. 92. κόνιν—ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν. xxv. ver. 19. αὐλις—φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα. pro quo Homerus Il. Γ. v. 72. κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα. Dicitur item μάλ' εὖ. Archilochus xv. 3. καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας Ἱππίους κλίνουσ'. Aristophanes Lysistr. v. 144. in editione Brunckiana, felici, ut videtur, lapsu typothetæ: δεῖ γὰρ εἰρήνης μάλ' εὖ. Idem Anag. Fragm. vii. Καὶ ξυνήνεφε, καὶ χειμέριον βροντᾷ μάλ' εὖ Vid. Toup. Emend. in Suid. t. i. p. 425. Plato Theæt. p. 328. ed. Heind. Εἰσὶ γάρ, ὦ παῖ, μάλ' εὖ ἄμουσοι. ubi alia ex Platone exempla excitavit editor Berolinensis, commode comparans Herodoteum κάρτα εὖ. Haud dissimile Juliani σαφῶς εὖ οἶδα. Orat. i. p. 9. B. quod olim male tentavi. Sic enim Aristophanes Pac. v. 1302. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς. SCHAEF.

[6] Ibidem proxime antecedunt hæc: ἡμᾶς δὲ——τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν; Id solœcum videtur Schneidero scribendumque ἡμεῖς. Hoc ut viro egregio adsentiar, tantum abest, ut, si omnes libri ἡμεῖς haberent, ἡμᾶς scribendum censerem. Compara Homer. Odyss. Θ. v. 221. τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι. Herodot. i. c. 4. σφέας μὲν δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίης λέγουσι Πέρσαι ἁρπαζομενέων τῶν γυναικῶν λόγον οὐδένα ποιήσασθαι· Ἕλληνας δὲ κ. τ. λ. lib. ii. c. 2. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι—ἐνόμιζον ἑωϋτοὺς πρώτους γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων. In talibus oppositio, sive expressa illa, sive tacita, non patitur nominativum infinitivo jungi. Opponuntur autem in loco Xenophonteo Græci fratri regis Persarum, SCHAEF.]

Œdip. v. 3. Ἱκετηρίοις [imo ἱκετηρίοις] κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *Supplicibus ramis coronati.* [imo *instructi.*] Potest etiam subaudiri θαλλός. Hanc vocem habet Herodian. lib. vii. c. 8. §. 19. Ἱκετηρίας θαλλοὺς καὶ τέκνα προτείναντας. SCHWEB. De Herodianeo loco Sylburgius p. 951. a. 24. "fortasse auctor scripsit ἱκετηρίους θαλλούς." bene, opinor. Conf. Melet. Crit. i. p. 93. Neque rectius Polyæni Diodorique locis Schwebelius utitur; ibi enim vox περισπαστέα: id quod fecit in Diodoro Wesselingius, ubi xvii. c. 102. extr. legas: τῶν δὲ λοιπῶν μεθ' ἱκετηριῶν δεηθέντων. c. 103. extr. τῶν δ' ἐγχωρίων ἀπαντησάντων μεθ' ἱκετηριῶν. Exc. de Virt. et Vit. t. ii. p. 565, 51. τῶν πρεσβυτέρων προσελθόντων μεθ' ἱκετηριῶν. quomodo etiam p. 569, 19. scribendum suspiceris. [Conf. var. lect. ad xvii. c. 102, 103. Sic in Herodoto vii. c. 141. ἱκετηρίην λαβοῦσι, al. melius ἱκετηρίας. Sequitur statim: τὰς ἱκετηρίας τάσδε. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 546. ἱκετηρίας ἀναλαβόντες.] SCHAEF.

* ΚΛΗΡΟΣ, *SORS.*

In ἔλαχε, Lucæ i. 9[d]. Conf. Act. i. 17. ubi suppletam habes Ellipsin. SCHOETTG.

* ΚΛΙΜΑ, *CLIMA.*

In τὰ πρὸς ἕω, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἄρκτον, πρὸς ἑσπέραν, subaudi κλίματα. Plene est apud Dionys. Hal. lib. i. p. 8. Ἀπὸ δὲ μεσημβρινοῦ κλίματος ὁ Λῖρις Μιντοῦρναν παραμειβόμενος. Possit etiam adsumi μέρη, quod habet Polybius t. i. p. 541. Τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη. SCHWEB.

ΚΛΙΝΗ, *LECTUS.*

In phrasi στρωννύειν ἑαυτῷ supple κλίνην, ut in Act. Apost. ix. 34. στρῶσον σεαυτῷ.

* In παρασκευασθῆναι apud Herodian. lib. i. c. xvi. §. 12. In κατακλίνειν apud Polyæn. lib. viii. p. 801. Potest etiam subaudiri λέκτρον, vel λέχος. Sic apud Latinos interdum *lectus* subauditur ἐλλιπῶς. Plinius lib. vii. ep. xxvii. §. 7. *Jubet sterni sibi prima domus parte.* s. *lectum.* SCHWEB.

* ΚΟΓΧΗ, *CONCHA.*

In Πελωρὶς apud Alciphronem Epist. i. 2. quæ vox apud Clementem Alexandrinum et Athenæum, quod Berglerus observat, suppleta occurrit. SCHOETTG.

* ΚΟΙΛΙΑ, *VENTER.*

In ἡ ἄνω et κάτω, *superior* et *inferior*. Hippocrates aphor. iv. 4. φαρμακεύειν θέρους μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ τὰς κάτω. *Purgandum æstate quidem superiores* (ventres): *hieme vero inferiores.* SCHOETTG. Vid. Foesius Œcon. Hippocr. v.

[d] Verba Evangelistæ: ἔλαχε (κλῆρον) τοῦ θυμιάσαι. MICH.

Κοιλία. Subaudias etiam, atque haud-scio an rectius, φαρμακίας, quod nomen ex verbo prægresso φαρμακεύειν eliciendum. SCHAEF.

ΚΟΙΝΟΝ, *COMMUNE.*

In φράσει, τί ἐμοὶ καὶ σοί; *quid mihi tecum?* τὶ ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ; *quid mihi cum illo?* [Aristophanes Equit. v. 1022. τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί; SCHAEF.][e] reticetur κοινὸν, vel plenius, κοινὸν πρᾶγμά ἐστι, *commune negotium est.* Additum reperitur illud κοινὸν in similibus dicendi generibus. Lucianus in Icaromen. p. 196. Τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; *quid alæ cum oculo commune est?* et adversus Indoct. p. 312. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; *quid commune cani et balneo? quid cani cum balneo?* Ælianus Hist. Anim. xiv. 25. Μηδὲν εἶναι βοὶ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι: *nihil esse bovi commune cum delphine.* Maximus Tyrius Dissert. xxxiii. p. 336. Οὐδὲν φιλοσοφίᾳ καὶ ἡδονῇ κοινόν: *nihil philosophiæ cum voluptate est commune.* Ita Achilles Tatius lib. vi. p. 387. Τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν; Euripides Ion. 1284.

Τί δ' ἐστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;

Polybius Excerpt. Legation. 1327. οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι καὶ Ῥωμαίοις κοινόν. [Longus ii. p. 55. edit. nup. Ἐκείνῃ καὶ πεδίοις κοινὸν οὐδὲν κ. τ. λ. Epigr. adesp. ccl. Εἰπέ, τί σοὶ ξυνὸν καὶ Παλλάδι; Paullo aliter Epicharmus ap Stobæum p. 365. Grot. τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Aliter item Chariton p. 67, 9. Τί δὲ σοί, φησί, πρᾶγμα πρὸς Καλλιρρόην ἐκείνην, κ. τ. λ. Add. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 224. SCHAEF.]

* Adde Anacreont. Od. xvii. p. 55. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω; Omissa voce κοινὸν, solummodo τὸ, πρᾶγμα habet Themistius Orat. xxix. p. 345. B. Ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ οὐδὲ [leg. οὐδὲν cum Valckenario l. c. SCHAEF.] πρᾶγμά ἐστι. Hanc ellipsin etiam Latini sequuntur, inprimisque Cicero. Sic ille ad divers. lib. xiii. ep. 19. *Sed ea caussa etiam cum aliis compluribus.* s. *communis est.* lib. xiv. ep. 1. *Cum Patrone Epicureo mihi omnia sunt.* ubi Manutius alia insuper exempla hujus phraseos ellipticæ affert. SCHWEB.

* ΚΟΙΤΗ, *LECTUS.*

" Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 223. —οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον.—Una voce κοίτης ejecta, quam Grammaticus adjeceerat, aut ex vicinia repetitam librarius, restitui facile poterunt Sophoclis trochaici: Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον· κ. τ. λ. Valc-

* Occurrit apud Arrianum citante Gellio i. 2. Ergo non ex solo Hebraismo dijudicanda est hæc loquendi formula, prout ostendit Joan. Henr. Maius fil. Observation. Sacrar. lib. i. p. 18. sq. Adde Drusium Miscellaneor. ii. 26. SCHOETTG.

[e] Sic Matth. xxvii. 19. μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. MICH.

kenarius Diatr. in Fragm. Eurip. p. 224. probante Brunckio Sophocl. t. iii. p. 444. SCHAEF.

ΚΟΛΠΟΣ, *SINUS*.

Et hæc vox brevitatis gratia nonnunquam[f] supprimitur, præsertim apud Poëtas; cum dicitur ex. gr. ἐν τῷ σῷ, ἐκ τοῦ σοῦ, ἐκ τῶν σῶν etc. Sophocles Philoct. v. 984.

Εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ.

Si me hicce ex tuo (sinu) *vi abripiet.*

ubi Scholiastes deesse docet κόλπων. [Alii subaudiunt τόπων. v. Brunck. Mihi neutrum placet. In talibus pronomen neutrius est generis, nihilque subaudiri oportet. Τὸ σόν, τὰ σὰ centies i. q. σύ. Euripides Androm. v. 142. sq. Br. τὸ δὲ σὸν Οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω. v. 1181. sq. οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον, Θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον. (Sic et τὸ κείνης i. q. ἐκείνη ibid. v. 713. Orest. v. 1085. Pors.[7] εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε. v. 1629. ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, ΟΡ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;) Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 687, 52. Obiter moneo, Herodot. illud iii. c. 155. ἢν μὴ τῶν σῶν δεήσῃ, perperam verti, *nisi tu tuis deeris*. Vertendum, *nisi tu desis*. SCHAEF.]

* Latet insuper hæc vox, cum de navigatione sermo est.

[f] Lucas in Actis Apostol. xxvii. 27. ὁ Ἀδρίας, scil. κόλπος. *Hadria*, s. *Hadriaticus sinus*. Sed forte rectius subauditur πέλαγος, de quo vocabulo infra suo loco. MICH. Conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. s. SCHAEF.

[7] Præcessit ibid. v. 1084. μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, sequente μὴ λαμπρὸς αἰθήρ. quæ constructio diligenter notanda; nam viros doctos persæpe offendit. Euripides Herc. F. 645. Musgrav. μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη. Neque minus rectum οὔτε—, οὐ—. Æschylus Prom. v. 450. Sch. κοὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ᾔσαν, οὐ ξυλουργίαν. Sophocles Antig. v. 249. κεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή. Euripides Med. v. 1345. Pors. ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην, Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα. Iphig. Taur. v. 855. Musgr. ἀλλ' οὔτε πνεῦμα δεῦρό πω ἦλθε ποτε, Οὐ πορθμίς, κ. τ. λ. v. 374. ex verissima Tyrwhitti correctione, ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν,—οὐ κασιγνήτῃ στόμα Συνῆψ' κ. τ. λ. Troad. v. 939. οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων, Οὔτ' εἰς δόρυ σταθέντες, οὐ τυραννίδι. Homer. Hymn. in Cerer. v. 236. οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος—. Empedocles in loco plane eximio de divina natura, quem Porsonus ad Euripid. Phœn. v. 866. tetigit. Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται, Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα, Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον ἅπαντα κατ' ἀΐσσουσα (sic malim) θοῇσι. Apollonius Rhod. iii. ver. 768. οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δόσειν. Meleager xci. v. 6. οὔτε γὰρ Αἰθὴρ, Οὐ Χθὼν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος. Lucianus Tragœdop. v. 189, t. iii. p. 658. ἣν οὔτε Ἀπόλλων ἀνδράσι ἐξιλάσκεται, Οὔτε χθὶς αἷμα βωμίοις παρ' ἱμερόεις, Οὐ ναὸς ὄλβου περικρεμὴς ἀγάλμασιν· Ἣν οὔτε Παιὰν φαρμάκοις νικᾷν σθένει.—Οὐ παῖς ὁ Φοίβου πολυμαθὴς Ἀσκληπιός. v. 311. p. 662. Οὔτε Διὸς βρονταῖς Σαλμωνίος ἤρισε βίᾳ, Ἀλλ' ἔθανε ψολόεντι δαμεὶς θεοῦ φρένα βέλει, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας, Ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κείνου περὶ δέρματι πίτυς. sic enim ultima scribenda. Herodotus viii. c. 98. τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔργει κ. τ. λ. ubi rem male gessi. Sic μὴ post μηδὲ sequitur in Epigr. adesp. dlxxi. quemadmodum οὐ post οὐδὲ in Batrachomyom. v. 37. ss. Diodorus Sic. iii. c. 50. διόπερ οὐδ' ὄρνεον ἰδεῖν ἔστιν, οὐ τετράπουν ἐν αὐτῇ ζῶον. SCHAEF.

Sic Themistius Orat. viii. p. 105. A. οὐκ ὄκνει διάπλέων ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Ἰόνιον. s. κόλπον. Thucydid. lib. vi. c. 34. περαιωθῆναι τὸν Ἰόνιον. Plene idem lib. vi. c. 44. ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. Schweb.

* ΚΟΜΗ, *COMA*.

In περιθετὴ apud Polyænum lib. v. c. 42. Περιθέμενος περιθετήν: s. κόμην. *sumto capillamento*. Pro hac voce τρίχας habet Polyb. t. i. p. 318. Κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας. Schweb. Pollux x. 170. —καὶ πηνήκην δὲ, καὶ προκόμιον· καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ [Fragm. p. 232. ubi quem Brunckius citat ex Lysistrata locum, non illic legitur, sed Thesmoph. v. 258.] περίθετον· καὶ περιθέτην δὲ, ὡς ἐν Ἀμφιδος Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ. v. ibi not. Sic et πρόσθετος s. προσθετός. Aristophanes Thesmoph. alt. xii. κόμαισι περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις. Xenophon Cyrop. i. 3, 2. κεκοσμημένον—κόμαις προσθέτοις. Lucianus t. ii. p. 210. κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 271. φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη. Myrinus Epigr. ii. ver. 4. ἀλλοτρίους πλοκάμους dicit. Schaef.

* ΚΟΡΔΑΞ, *CORDAX*.

Aristophanes Pace 327. Ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἐασὸν ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι: *At sine hoc tantummodo saltare me, et nil amplius*. Florens Christianus ἑλκύσαι dictum putat esse pro κόρδακ' ἑλκύσαι. [Κόρδακα non licet subaudiri: nam ἑλκύσαι jam accusativum suum regit, ἐν τουτί. Sic statim sequitur: τοῦτό νυν καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι. Quod si Leisnerus, ut solet Ellipses cupidius venari, illic aliquid supplere volebat, poterat subaudire ἕλκυσμα: ut in altero versu ὄρχημα. Ego ad sensum explendum nihil desidero. Schaef.] Addit Aristophanes Nubib. 540. Leisn.

* ΚΟΡΗ, *PUELLA*.

In παρθενικὴ, quum simpliciter pro *virgine* accipitur, et fortasse in ipso παρθένος, quippe quod interdum adjective poni videtur. [De hoc usu non dubitandum. vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 1005. —Plene Euripides Epigramm. παρθενικήν τε κόρην. quo loco utitur H. Stephanus Animadv. in Libr. de Dial. p. 36. Callicter i. in Anal. Brunck. t. ii. p. 294. Παρθενικὰ κούρα. Oracula Sibyll. lib. v. p. 622. ed. Gall. Παρθενικαὶ κοῦραι. Sic et παρθένος. Euripides Phœniss. v. 1744. Pors. παρθένου κόρας. Schaef.] Dionysius Perieges. 843: Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροί. *Simul quoque virgines, recens ablactati velut hinnuli*. Musæus ver. 54. habet κάλλεα παρθενικάων. Confer eundem v. 130. 133. 160. [Add. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. 295. Schaef.] Item in ἀταύρωτος vel ἀταυρώτη, pro *puella virum nondum experta*. Vid. Aristophanis Lysistr. 217. Nec non in θήλεια

Rom. i. 26. item in θηλυτέρα. Plato alicubi plene: θήλειαι χόραι. Leisn.

* ΚΟΡΥΦΗ, *VERTEX.*

Exemplum hujus Ellipseos suppeditat nobis Homerus Il. Δ. v. 484.—οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. ubi Schol. Gr. κορυφῇ δηλαδή. [Fallitur Scholiastes fallitque Schwebelium, cui centies imposuerunt Scholia. ἐπ' ἀκροτάτῃ referendum ad αἴγειρος. Schaef.] In κατ' ἄκρης. Iliad. N. v. 772. [Vid. supra ad Κεφαλή. Schaef.] uti apud Latinos quoque hæc Ellipsis reperitur. Sic Horatius lib. ii. sat. iii. v. 309. *ab imo ad summum moduli bipedalis.* Idem lib. ii. epist. i. v. 32. *Venimus ad summum fortunæ.* s. *cacumen.* quam vocem supplet Lucretius lib. v. ver. 1456. *ad summum donec venere cacumen.* V. Sanctius in Min. lib. iv. c. 4. Schweb.

ΚΟΣΜΗΜΑ, *ORNAMENTUM.*

In τὸ περιτραχήλιον. Hesychius: Ἴσθμιον, περιτραχήλιον κόσμημα. [Vid. Mœris p. 289. 326. et ad utrumque locum Piersonus. Schol. ad Theocrit. xi. v. 41. ΜΑΝΝΟΣ δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος. Schaef.] Plurale κοσμήματα intellige in τὰ ἐντάφια, *funebria;* de cujus vocis Ellipsi si cogitasset Vulteius apud Ælianum Var. Hist. i. 16. non vertisset τὰ ἐντάφια *sepulturam.* [Non minus inepte in Luciano t. i. p. 367. τὰ ἐντάφια olim vertebant *epitaphia.* v. interpr. ad. h. l. Ceterum τὰ ἐντάφια omnino sunt "vestes" (Euripides Hel. 1263. Musgr. θάπτειν ἐν πέπλων[8] ὑφάσμασιν.) "*et ornatus sepulcrales.*" Dorvill. ad Chariton. p. 421. Ipse Chariton. p. 13, 16. Ἔστω καὶ αὐτὴ τῶν ἐνταφίων μέρος. πολὺς μὲν ἄργυρος ἐνταῦθα, πολὺς δὲ χρυσός[9]. Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 380. τοῖς ἐνταφίοις κόσμοις. Alio sensu ἐντάφια dixit Sophocles Electr. v. 326. ἐντάφια χεροῖν Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω

[8] Sic bene Scaliger, tacite probante Dorvillio ad Chariton. p. 354. Conf. Iphig. Taur. v. 313. πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήνους ὑφάς. Schaef.

[9] Quod ibid. v. 13. legitur, ἔστη δὲ σύννους, admonet me duorum Plutarchi locorum, quibus in transcursu opem feram. Vit. Cicer. t. iv. c. 38. p. 821. ed. Reisk. Καίσαρος δὲ κατορθοῦντος τὰ πλεῖστα, καὶ τρόπον τινὰ πολιορκοῦντος αὐτοὺς, Λέντλῳ μὲν εἰπόντι πυνθάνεσθαι, στυγνοὺς εἶναι τοὺς Καίσαρος φίλους, ἀπεκρίνατο· Λέγεις αὐτοὺς δυσνοεῖν Καίσαρι. Ad hæc vir egregius in Select. Princip. Historic. p. 435. "στυγνοὺς—δυσνοεῖν. Hujus dicti acumen prorsus obliteravit prava scriptura cum hoc loco, tum in Apophthegmatibus p. 205. D. Legendum puto σύννους—συννοεῖν. Latine non ausim reddere acumen quod est in ambiguitate harum vocum: σύννους est *contracto ac tristi cogitabundoque vultu,* est item *concors:* συννοεῖν est *consentire.*" Alter locus a Wyttenbachio modo citatus (Mor. t. i. p. 816.) hic est: Πρὸς δὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα τοῦ [leg. τοὺς] Καίσαρος φίλους σκυθρωποὺς εἶναι, Λέγεις, ἔφη, δυσνοεῖν αὐτοὺς Καίσαρι. ubi editor: "δυσνοεῖν. Ita et in Vit. Cic. p. 880. B. Xylander vertit ac si exstaret εὐνοεῖν. Hoc melius. Nec tamen acumen satis apparet." Utroque loco vulgata lectio optime habet. Sensus τοῦ ἀποφθέγματος hic est: "Narras, Cæsarem, quos ante habuit amicos, nunc inimicos habere. Nam si ei etiamnunc εὖνοι essent, non possent σκυθρωπάζειν, κατορθοῦντός γε τὰ πλεῖστα." Schaef.

νομίζεται. Subaudias hîc θύματα. Schol. reddit ἐναγίσματα. Ipse Sophocles v. 405. sq. ἔμπυρα et χοὰς vocat. Schaef.]

* ΚΟΣΜΟΣ, *ORNATUS*.

Vide supra voce Κίρκος. Mich. Subaudias etiam in v. περιτραχήλιος. vid. Pierson. ad Mœr. p. 289. Item in v. ἐντάφιος, sicubi est i. q. ἐντάφιον. Plenam locutionem modo vidimus ad v. Κόσμημα. Schaef.

* ΚΟΧΛΙΑΣ, *COCHLEA*.

In φερέοικος, *domiporta*, apud Hesiod. Ἔργ. v. 189.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ.

Quam Ellipsin supplet Athenæus lib. ii. c. 22. Ἡσίοδος δὲ τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Sic etiam Cicero de divinat. lib. ii. c. 64. *domiportam* (cochleam) appellat, ut Clericus ad Hesiodi l. c. observat. Schweb.

ΚΡΕΑΣ, *CARO*.

Ut Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, etc. subaudientes *caro*: sic Græci[g] βόειον, ὕειον etc. subint. κρέας[h]. [Vid. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 257. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 865. Philodemus xxiii. δύο μνᾶς χοιρείου. Plene Hesychius t. i. c. 742. χοίρεα κρέα. ubi præstat Salmasii χοίρεια. Schaef.]

* Sic ὀρνίθεια. Musonius ap. Stobæum Serm. xvii. p. 349. Schow. παρακειμένου αὐτῷ ὀρνιθείου τῶν πλειόνων [l. πιόνων. Conf. Lucian. t. iii. p. 447. ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμωνος, πιμελεστέρα. et mox: τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμωνος ἀνείλετο, πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν.] καὶ πολυτελῶν. In Luciano t. ii. p. 28. corrigendum: ὀρνιθείων καὶ συείων καὶ λαγώων προκειμένων. Clemens Alex. p. 850. Pott. διὸ καὶ Αἰγύπτιοι ἐν ταῖς κατ' αὐτοὺς ἁγνείαις οὐκ ἐπιτρέπουσι τοῖς ἱερεῦσι σιτεῖσθαι σάρκας, ὀρνιθείοις τε ὡς κουφοτάτοις χρῶνται. ubi quamquam σάρκας præcessit, tamen ὀρνιθείοις neutro genere sequitur: tam certis finibus hujusmodi Ellipses reguntur. Plene Aristophanes Nub. v. 339. κρέατ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν. ubi bene Etymol. M. c. 516, 12. κρέα τ'. quæ lectio non nocet metro. Pac. v. 192. ΈΡΜ. ἥκεις δὲ κατὰ τί; ΤΡ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων. Scholiastes ad h. l. Ὅτι κατὰ συστολὴν ἔλεγον, οὐ μόνον ἐν ἐκτάσει τὰ κρέα. Hæc enim vox similesque aliæ (v. Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 12.) in ἐκτάσει crasin, in συστολῇ apocopen passæ sunt. Schaef.

[g] Huc refer τὰ εἰδωλόθυτα, scil. κρέα vel κρέατα, 1 Corinth. viii. 1. Mich.

[h] Aristoph. Equit. 1190. ἀλλ' οὐ λαγῷ ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ. *At unde leporinas des, non habebis, ut ego.* ubi λαγῷ pro λαγῷα, sc. κρέα. [Plene idem Acharn. 1110. κἀμοὶ λικάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν. Ellipticæ locutionis exempla congessit Piersonus ad Mœr. p. 247. Schaef.] Unde prov. ἐν πᾶσι λαγῴοις, quod est invitantis, qui lautæ mensæ spem faciens, leporinam affatim adfuturam dicat. Conf. Aristoph. Eccles. 838. Aristoph. Acharn. 1042. ὀπτᾶτε τἀγχέλεια. *Assate anguillares* (carnes). ubi Scholiastes: τὰ ἐγχέλεια, λείπει τὰ κρέα. [Ἐγχέλειον idem Thesmoph. alt. fragm. ii. Schaef.] Leisn.

* ΚΡΗΜΝΟΣ, *PRÆCIPITIUM.*

In ἐπὶ τῶν ἄκρων. Onosander cap. vii. καταστάντες ἐπὶ τῶν ἄκρων. Addit Thucydides lib. vi. cap. 97. Ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. SCHWEB.

* ΚΡΗΝΗ. *FONS.*

In nominibus propriis fontium absolute positis τὸ κρήνη subintelligitur, e. g. Κασταλία, Ἱπποκρήνη[a], Ἀρέθουσα, cet. Sic in Μεσσηΐς et Ὑπέρεια apud Homerum Iliad. Z. v. 457. Schol. Gr. supplent κρήνη. Theocritus Idyll. v. ver. 126. Ἁ Συβαρῖτις. Plene ibidem v. 146. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. In iisdem eadem apud Latinos quoque Ellipsis obtinuit; nisi quod interdum etiam vox suppressa, *fons*, additur. Sic Horatius lib. iii. Od. xiii. v. 1. *O fons Bandusiæ.* SCHWEB.

* ΚΡΗΠΙΣ, *CREPIDA.*

Vide supra ad v. ἐσθὴς, p. 99. not. a. SCHAEF.

* ΚΡΗΠΙΣ, *FUNDAMENTUM.*

Ex mente Scholiastæ Thucydidis in hujus phrasi iii. 92. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, supplendum est κρηπῖδος. F. ST. Vid. v. Καταβολή. Ἀρχή. SCHAEF.]

* ΚΡΙΘΑΙ, *HORDEA.*

Aristophanes Equit. 816. Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει. *Tu Achilleis vesceris* (hordeis). Scholiastes: ἐκαλοῦντο Ἀχίλλειαί τινες κριθαὶ, ὡς εὐγενεῖς αὗται. Ergo Ἀχιλλείων ἀπομάττεται est, *laute vescitur.* [Vid. Brunck. ad. l. c. item Lexicon Sophocl. v. Ἀχίλλειον πλάκα. SCHAEF.] Aristophanes Ἐκκλ. 221. Καθήμεναι φρύγουσιν, *sedentes frigunt* (opsonia). Scholiastes: λείπει τὸ τρίχας. Sed Faber recte haud dubie pro τρίχας legit κριθάς. LEISN. Conf. Plinius Nat. Hist. xviii. 7, 14. Herodotus lib. viii. cap. 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι. Mœris p. 213. Κάχρυς, Ἀττικῶς. κριθαὶ πεφρυγμέναι, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. it. in præfat. p. xxxii. SCHAEF.

* ΚΡΙΜΑ, *JUDICIUM.*

Deest in ἔνοχος θανάτου, pro κρίματι θανάτου, Matth. xxvi. 66. ἔνοχοι ἦσαν δουλείας, Heb. ii. 15. Item Matth. x. 15. ἀνεκτότερον ἔσται, scil. κρίμα. cap. xi. 22, 24. MICH.

[a] Hoc certe omittendum erat. Hæc enim vox per se ipsa est i. q. Ἵππου κρήνη, quomodo passim legitur. Pausanias ii. 31. καθῆραι δέ φασιν Ὀρέστην καθαρσίοις καὶ ἄλλοις, καὶ ὕδατι ἀπὸ τῆς Ἵππου κρήνης. ἔστι γὰρ καὶ Τροιζηνίοις Ἵππου κρήνη καλουμένη, [al. meliore ordine, Ἵ. καλ. κρ. Sic paullo ante legitur Ὀρέστου καλούμενον σκηνή. et ix. 31. ἡ τοῦ Ἵππου καλουμένη κρήνη. ubi mox leg. ἐγγίγνεσθαι.] καὶ ὁ λόγος ἐς αὐτὴν διαφόρως τῶν [malim τῷ] Βοιωτῶν ἔχει. Ibid. mox præstat αἰτιάσαντα. Sed in Libanio t. i. p. 302. ed Reisk. Ἵππου κρήνην, opinor, e margine in textum irrepsit; ut scribendum videatur: Θαῦμα μὲν οὖν καὶ τὸ ἐν Ἑλικῶνι κρήνην ἐκδοθῆναί φασι, Πηγάσου τῷ ποδὶ τὴν πέτραν πλήξαντος. SCHAEF.

In ἀνεκτότερον ἔσται, quod Matth. xi. 22. et alibi in sacris litteris occurrit, commode subaudire possumus τὸ, κρίμα: quemadmodum περισσότερον κρίμα legitur Matth. xxiii. 13. SCHWEB.

* ΚΡΙΣΙΣ, *JUDICIUM.*

In ἡ ἐπὶ θανάτῳ, (judicium) *mortis*. Artemidorus Oneirocrit. iv. 35. Ἀλέξανδρος ὁ φιλόσοφος ἔδοξε τὴν ἐπὶ θανάτῳ (sc. κρίσιν) καταχεκρίσθαι. *Alexander Philosophus visus est sibi morti* (adjudicatus). Idem iv. 62. et v. 49. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπώλετο. SCHOETTG. Vid. Melet. Crit. i. p. 109. sq. SCHAEF.

* Subaudias item in ὑπακούειν, ubi hoc verbum sensu judiciali dicitur. Xenophon Hist. Gr. v. 4, 24. Οἱ δ' ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ὑπῆγον θανάτου. ἐκεῖνος μέντοι φοβούμενος οὐχ ὑπήκουσεν. Sequitur statim plene: καίπερ οὐχ ὑπακούων εἰς τὴν κρίσιν. SCHAEF.

* ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ.

Joannes in i. epist. ii. 3. Καὶ ἐν τούτῳ (τῷ κριτηρίῳ) γινώσκομεν. MICH.

ΚΤΗΜΑΤΑ, *RES, BONA.*

Τὰ οἰκεῖα dixit Ælianus, subaudiendum relinquens κτήματα[i], in Var. Hist. iii. 22. Ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀράμενον: *ut singuli ex liberis civibus, quod vellent, unum aliquod ex bonis suis in humeros sublatum secum auferrent.* Supple κτημάτων. Paullo post addit ipse Auctor: Καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν: *permiserunt ipsi etiam alteram rem sumere.* Sic τὰ ἑαυτοῦ. Thucydides lib. iv. cap. 105. ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ubi Scholiastes: κτήμασι δηλονότι[k]. [Archilochus x. 1. Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει. Anacreon xv. 1. Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω. xxvi. 3. Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου. v. Fischer. ad utrumque locum. Xenophon Sympos. iv. 31. ἐπειδὴ τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας πέπραται, κ. τ. λ. Plene idem Memor. ii. 8. in. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα. SCHAEF.]

ΚΤΗΝΗ, *JUMENTA.*

In τὰ σκευοφόρα. Dio Cassius lib. xxvii. p. 33. τήν τε ἵππον

[i] Vid. infra sub voce Οἰκήματα, alteram nostram animadversionem. MICH.

[k] In οἱ ἔχοντες. Vide, quæ infra ad vocem χρήματα[l]. SCHOETTG.

[l] Quemadmodum in ἔχειν apud Græcos nonnunquam deest κτήματα, vel χρήματα, vel πράγματα; ita *habere* apud Latinos eadem ellipsi, eodemque sensu adhibetur. Ovidius de arte amandi v. 541,

Nec nos ambitio, nec amor nos tangit habendi.

Conf. Fast. i. 195. Phædrus iii. Prol. LEISN.

καὶ τὰ σκευοφόρα: *equitatum et jumenta.* Addit[a] Herodianus viii. 1. Τὰ σκευοφόρα πάντα κτήνη, *omnia onera portantia jumenta.* [A plaustris onerariis manifesto distinguit Diodorus Sic. v. cap. 25. ἀλλὰ καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἁμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται. Rariore sensu legas in ejusd. lib. xx. cap. 29. οἱ μὲν τὰ σκευοφόρα κομίζοντες. Interpres: *impedimentorum bajuli.* Eodem plane modo Polybius t. ii. p. 540. Schw. ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις. Vertitur: *sarcinas jumentis imponunt.* In talibus subaudias ἀγγεῖα, στρωματόδεσμα, etc. Non erat igitur, cur H. Stephanus Thes. t. iii. cap. 834. H. reprehenderet v. l. σκευοφόρα interpretans, *impedimenta et sarcinæ bellicæ.* Sic, opinor, intelligendus etiam Glossator Labbæanus: " Σκευοφόρα. Impedimenta." Obiter moneo, quod supra moneri oportuerat, Bosium v. Ἅμαξα Xenophonteo loco e Cyropædia (vi. 3, 29.) abstinere debuisse. Ibi enim nunc recte edunt, ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων, deleto nomine ἁρμαμαξῶν, quod ex iis quæ mox sequuntur fraudulenter irrepsit. Hoc non vidisse Bosium, non inique ferendum, cum ipse H. Stephanus hîc parum acute viderit, Thes. l. c. F. Conf. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 251. Schaef.] Eadem vox reticetur in ὑποζύγια: nam ὑποζύγιον est adjectivum, q. d. ὑπὸ ζυγὸν ὄν, *quod sub jugo est.*

ΚΥΒΟΣ, *ALEA.*

Accusativus κύβον deest in verbo ἀναῤῥιπτεῖν, quando absolute ponitur. Philostratus in Vita Apollon. lib. v. cap. 29. ὑπὲρ δὲ ἀρχῆς ἀναῤῥιπτεῖ παίζων, *de imperio vero* (aleam) *jacit ludens.* Sæpe additur κύβον, vel etiam κίνδυνον, qualia exempla suppeditabunt Lexica[m].

* Sic utramque Ellipsin supplet Dionysius Hal. lib. iii. p. 189. Καὶ κινδύνων τὸν ἔσχατον ἀναῤῥιπεῖν [l. ἀναῤῥιπτεῖν: sicque edit. Reisk. p. 552. Schaef.] νομίσαντες. coll. [lib. i. cap. 80. extr. Schaef.] Lib. viii. p. 515. Idem lib. iii. p. 62. ὑπὲρ ἁπάντων ἀναῤῥίψαι κύβον. Menander Arrhephoris v. 11. Ἀνεῤῥίφθω κύβος. Schweb. Herodotus lib. vii. cap. 50, 2. κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες. ubi vid. Valckenar. eundemque ad Euripid. Phœniss. p. 419. Add. Markland. ad Suppl. v. 330. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 783. s. Schaef.

*ΚΥΚΛΟΣ, *CIRCULUS.*

In παράλληλοι, quos *circulos parallelos* appellat Plinius lib. vi. cap. 33. In ζωδιακὸς, pro quo Alcinous habet ζωοφόρον κύκλον p. 37. Schweb. Diogenes Laërt. vii. 155. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε· ὧν πρῶτον, ἀρκτικὸν, ἀεὶ φαινόμενον· δεύτε-

[a] Non addit, ut defectum expleat, sed adjungit ἐπεξηγήσεως χάριν: quæ alia ratio est. Locus enim sic habet: τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα, κτήνη τε καὶ ὀχήματα, ἐν μέσῳ τάξας, κ. τ. λ. Schaef.

[m] Vide Casaubonum ad Suetonii Julium cap. 32. et Jensium Lect. Lucian. ii. 11. p. 217. Leisn.

ρον, τροπικὸν θερινόν· τρίτον, ἰσημερινόν· τέταρτον, χειμερινὸν τροπικόν· πέμπτον, ἀνταρκτικὸν, ἀφανῆ. λέγονται δὲ παράλληλοι, καθότι οὐ συμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους·—ὁ δὲ ζωδιακὸς λοξός ἐστιν, ὡς ἐπιὼν τοὺς παραλλήλους. Similia Suidas t. ii. p. 392. ubi leg. χειμερινὸς τροπικός· τροπικὸς θερινός. postque ἀντίος τοῖς παραλλήλοις cum Toupio Emend. t. i. p. 370. Plene Manetho ii. ver. 14. διὰ κύκλου ζωδιακοῦ. it. Pollux iv. 158. Insolenter Manetho iv. 168. ζωδιακή. ubi cum Dorvillio ad Charit. p. 224. subaudias ὁδός. Ζωοφόρος legas ἑλλιπῶς in carmine genethliaco, quod evulgavit Huschkius Anal. Crit. p. 299. Idem, ut exquisitius, reddendum Synesii Epigramm. i. ver. 7. ubi ζωδιακοῦ ediderunt[1]. Manetho, non minus insolenter, iv. ver. 510. ζωφορίη. Vid. Dorvill. l. c. p. 267. SCHAEF.

ΚΥΛΙΞ, *CALIX*.

Dantur phrases ellipticæ, in quibus suppressa est vox κύλιξ, *calix, poculum*. E. g. in ἡ Θηρίκλειος. Plutarchus Sympos. i. p. 619. de Archia: τὴν μὲν ἐπιστολὴν παρῶσαι, λαβεῖν δὲ τὴν Θηρίκλειον, *epistolam rejecisse, et* (poculum) *Thericleum arripuisse*. In ἡ μεγάλη, et ἡ μείζων. In Menandri Fragmentis:

Ἄκρατον, ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις
Προὔπινεν αὐτοῖς.

Merum, inclamabant, magnum (calicem). *Psycterem aliquis*
Porrigebat illis.

quemadmodum recte distinxit verba Auctor Emendationum in Menandri et Philemonis Reliquias p. 70. Sic τὴν μείζονα αἰτεῖν, sc. κύλικα, *poscere majus* (poculum), quomodo dicebant, quoties genio indulgentes majora pocula flagitabant. Sophilus apud Athenæum Deipnosophistarum lib. x.—ἄκρατος ἐδίδοτο, ἴσον ἴσῳ, πάλιν τὴν μείζον' ᾔτησεν: *merum dabatur, par pari, rursus majus poposcit* (poculum). quod Homerus μείζονα κρητῆρα plenius dixit Iliad. I. v. 202.

Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα,
Ζωρότερον δὲ κέραιρε.

Majorem jam craterem, Menœtii fili, appone,
Meraciusque misce.

Sic μεγάλαις προπίνειν, sc. κύλιξι. Aristoteles in Problem. sect. iii. alibi. Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται, ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι; *Quare minus inebriantur, qui magnis* (poculis) *potant?* Cicero: *Poscere majoribus poculis.* Sic ille in Verrem i. 26.

[1] Epigrammatis illius initio nunc legitur: Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανόν· ὦ μέγα θαῦμα. Al. ἃ μέγα θαῦμα. unde veram lectionem facile elicias. Corrigo: οὐ μέγα θαῦμα. Conf. Melet. Crit. i. p. 93. Jam apte cohærent, qui vulgo hiant, primi duo istius poëmatii versus. Obiter moneo, v. 7. δέξο non tentandum esse. *accipe*, i. e. *disce*. Dionysius Hal. de Comp. Verb. p. 156. ed. Reisk. κῶλα δέ με δέξαι τινὶ λέγειν, κ. τ. λ. *scito*. (Ibid. p. 157. leg. κατὰ τί δήποτε; βούλεται κ. τ. λ. In Platonis Phædone 6. in. malim Κατὰ τί οὖν δήποτε κ. τ. λ. Sic l. in. Τί οὖν δή ἐστι, κ. τ. λ.) Libanius Epist. dcccclxxxiii. λόγους ὑπ' ἄλλων λεγομένους δέχεσθαι. *audire*. SCHAEF.

Fit sermo inter eos et invitatio, ut Græca more biberetur. Poscunt majoribus poculis. [Aristophanes Equit. v. 107. ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου. ubi Berglerus: "Subintelligitur κύλικα, aut simile." quem vide etiam ad Alciphron. p. 148. s. Theognis v. 484. Brunck. πολλὰς πίνων. Palladas xxi. ver. 9. μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς. SCHAEF.]

* ΚΥΝΕΗ, *GALEA*.

Κυνέη, quando ἐλλιπῶς pro *galea* usurpatur, subauditur aliquoties apud Homerum, ubi de sortitione sermo est. Sic Iliad. Ψ. 352. Ἐν δὲ (κυνέῃ) κλήρους ἐβάλοντο. et v. 353. Ἐκ δὲ (κυνέης) κλῆρος θόρε Νεστορίδαο. Plene idem Iliad. Γ. v. 316. Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες. SCHWEB.

* ΚΥΡΙΟΣ, *DOMINUS*.

In αὐτὸς, quando hoc pronomen absolute a servis de *Domino* usurpatur; item ab ancillabus de *Domina*. Sic Arrianus Dissert. lib. i. cap. 19. τί ποιεῖ αὐτός; *quid agit dominus?* Idem lib. ii. cap. 19. ὑπ' αὐτοῦ. *a domino.* [In talibus non ellipsis est nominis κύριος, sed pronomen αὐτὸς vicem gerit illius nominis. Verissime Casaubonus ad Theophr. p. 34. ed. Fisch. "Sunt αὐτὸς et ἐκεῖνος voces servorum, quas honoris causa [malim, compendii causa] propriorum nominum loco usurpabant." Idemque de aliis hujusmodi locutionibus tenendum, e. c. de voce Pythagoreorum, αὐτὸς ἔφα. SCHAEF.] 1 Corinth. vi. 19. οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. s. κύριοι. Sic ellipsin supplet Onosander cap. x. s. 7. Τὸ μὴ αὐτὸν εἶναι τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς κύριον. v. Kusterus ad Aristophanis Nub. v. 219. coll. hoc ipso libro in διδάσκαλος. Item in locutionibus εἶναι ἑαυτοῦ, γενέσθαι ἑαυτοῦ: quam ellipsin supplet Onosander l. c. SCHWEB.

Recte omnino celeb. Abresch. in animadv. ad Æschylum lib. i. p. 172. ἑαυτοῦ εἶναι satis obvium esse pro ἑαυτοῦ κύριον εἶναι. Huc refer illud Pauli Apostoli 1 Cor. vi. 19. καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. *Nec estis ipsi* vestri juris. F. ST.

ΚΩΛΥΜΑ, *IMPEDIMENTUM*.

Deest hæc vox in ἐμπόδιον, cum *obstaculum* significat. Addit Euripides Ione v. 862:

Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι.

* Utrumque copulâ interpositâ jungit Lucianus t. iii. p. 141. καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. Legitne in Ione T. γ, ἑ. κώλυμά τέ μοι? Ceterum de hac ellipsi Dorvillius ad Charit. p. 111. "Revera natura sua esto adjectivum [ἐμπόδιον], at quodvis substantivorum, non solum κώλυμα reticetor." SCHAEF.

* ΚΩΛΥΤΟΝ, *PROHIBITUM*.

Adjecimus hanc vocem, non quod talis Ellipsis usitata sit

Græcis scriptoribus, sed quod in Novo Testamento observanda est, qui liber inter omnes Græcos alios est præstantissimus. Utimur autem Ellipsi hujus vocis in explicatione locorum Matth. xv. 5. Marci vii. 11[n]. Notum est, Servatorem in iis locis reprehendere Pharisæos, quod aliquando liberos a parentum cura abducerent, eo prætextu, quod pecuniam suam Deo oblationis loco dederint. Quotiescunque ergo parentes egeni a liberis suis aliquid peterent, ex ipsorum instructione, ita ipsis respondebant: Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς. *Donum*, sive *oblatio, qua ex me posses utilitatem capere.* Viderunt quamplurimi ex viris doctis, subaudiendum hic esse aliquid, sed varie circa hunc locum sunt versati. Possinus Spicileg. Evang. cap. 45. p. 108. edit. Fabricii *ellipticam orationem* hanc vocat, sed, quæ omissa sunt, non indicat. Non opus est, ut aliorum sententias operose dispiciamus, quum illis omnibus refutandis charta nostra nimium futura sit curta. Optimus hujus loci a tantis perversionibus vindex exstitit. Vir in orientali litteratura versatissimus G. E. Edzardi, qui de eo, in notis ad tractatum Talmudicum Avoda Sara c. 2. p. 292. sq. prolixe tractat. Nimirum formula, quam in Pharisæis reprehendit Servator, desumta est ex jure Judaico, quare ex eodem et illustranda erit, et supplenda. Nos e multis aliis locis a laudato Edzardo adductis unum saltem adducimus ex Avoda Sara fol. 27, 1. ubi sic Rabbinistæ: דתנן קונם שאני נהנה מן הערלים מותר בערלי ישראל ואסור במולי אומות העולם *Traditio est, si quis dicat: Res sacrata mihi erit, quidquid utilitatis ad me posset redundare a præputiatis*, (i. e. Voveo, me nihil utilitatis esse percepturum ex præputiatis) *et licet commodum percipere ex præputiatis Israelitis, at non licet illud percipere ex circumcisis gentibus.* Ex hoc et aliis similibus locis, ab Edzardo et aliis adductis, constat apertissime, sermonem Servatoris nostri esse abbreviatum, et vel מותר, *licitum est*, vel אסור, *prohibitum est* subaudiendum. Prius locum non habet, quia quod Deo semel sacratum erat, in alios usus minime transferri potest. Ergo adsumimus posterius cum Edzardo p. 295. et verba nostrorum Evangelistarum ita exponimus: *Si quis dixerit patri vel matri suæ: Res sacrata est, ex qua a me juvari potuisti:* (h. e. vovi, te nulla re a me posse juvari) *ergo nec licebit mihi res Deo semel sacratas aliis et profanis usibus impendere.* SCHOETTG.

* ΚΩΠΗ, *REMUS.*

Aristophanes Acharn. 552. θαλαμίων [imo θαλαμιῶν. v. Brunck. ad h. l. SCHAEF.] τροπουμένων, ubi θαλαμίαι τροπούμεναι sunt *remi, qui loro ad scalmum alligantur.* Quem lo-

[n] Vide, quæ infra de ellipsi Verborum, sub voce ὠφελεῖν, notavi. MICH.

cum Frischlinus male expressit. Θαλαμία autem, subint. κώπη, est *remus, quo remiges infimi ordinis*, θαλάμιοι apud Græcos dicti, *utebantur*. Videantur Hesychius et Kusterus ad h. l. Item Florens Christianus ad Pacem 1231. Leisn. Etymol. M. c. 441, 23. Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. Sic et Suidas t. ii. p. 162. Carent Lexica voce θαλαμίδιος: jure. Corrupta est enim, (perinde ut alia plura hujus generis, e. c. ἀκαρίδιος, ἀνεμίδιος, δραχμίδιος, στατηρίδιος, de quibus vid. Kusterus ad Suid. t. i. p. 195. in Clerici Biblioth. Sel. t. xxiv. p. i. p. 93. et ad Schol. Aristoph. Av. v. 696. Toup. Emend. t. ii. p. 422.) scribendumque θαλαμιαῖος, quod Lexicis, a quibus item abest, tuto inferas. Schaef.

* Homerus Od. K. 130. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν. quod elliptice dictum putant. Ernestius quidem ad Od. Λ. 238. supplet ἐρετμά. Possis item κώπας subaudire, et comparare τὰς κώπας ἀναφέρειν, de quo vid. Villoison. ad Longi Pastor. p. 196. sq. Sed jam Toupius Emend. in Suid. t. iii. p. 30. facta comparatione aliorum Odysseæ locorum, legendum monuit οἱ δ' ἅλα π. ἀ.: hancque emendationem Scholiorum Harleianorum auctoritate nuper confirmavit Porsonus p. 38. b. in textum nunc ipsum admisit Wolfius. Schaef.

Λ.

* ΛΑΓΑΝΑ, *PLACENTÆ*.

Λάγανα subauditur in τὰ ἄζυμα, in Novo Testamento passim, collata versione septuagintavirali in חַלּוֹת מַצּוֹת. Mich.

* ΛΑΓΩΟΣ, *LEPUS*.

In πτώξ, apud Suidam aliosque ἐλλιπῶς posito. Plene est apud Homerum Iliad. X. 310. πτῶκα λαγωόν. Schweb. Dicitur de quovis animali timido: nam est παρὰ τὸ πτώσσειν, ut synonymon πτάξ, quod Schützius, præeunte editore Glasguensi, Æschylo Agam. v. 137. in minori editione vindicavit, παρὰ τὸ πτήσσειν. Hesychius: Πτῶκες. δειλοί. λαγωοί. δορκάδες. ἔλαφοι. νεβροί. Obiter videamus Philostratum Icon. ii. 2. p. 812. κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα, πτῶκας ἁρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπέτεσθαι. Mirum negotium leo lepores et hinnulos currendo sectans: magis etiam mirum negotium Achilles tali in re leoni collatus. Id, opinor, sentiens Valckenarius ad Herodot. p. 650, 10. corrigendum censuit οἷόν τε ὄντα. Equidem suspicor οἷον θέοντα πτ. ἀ. Compara Tyrtæum iii. v. 4. νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον βορέην. (Sic Dionysius Hal. Ant. Rom. t. i. p. 370. γεωργικὸς ἀνήρ, καὶ τὸν βίον ἀνεπίλη-

πτος, οἷος μηδὲν ἂν ψεύσασθαι κέρδους ἕνεκα ἰδίου. In Epigr. adesp. dclxvii. leg. οἷος ἐκείνας ψεύσασθαι. Οἶδεν enim, quod Jacobsius nuper conjecit, per linguæ indolem hîc stare non potest, cum sit *novit*, non *norat*.) SCHAEF.

* ΛΑΜΠΑΣ, *CANDELA.*

Aristophanes Ecclesiaz. v. 1035. ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίων. *si consumtis cereis superstes sis.* Brunckius ad h. l. " Suspectum est mihi κηρίων, quod nullibi legisse memini ea significatione, quam hujus loci sententia flagitat, nempe pro *cereis candelis.* Scribendum κηρίνων, et notanda ellipsis substantivi λαμπάδων." SCHAEF.

* ΛΑΟΣ, *POPULUS.*

Stylo Novi Testamenti negligitur ad nomen Ἰσραὴλ, v. g. Act. i. 6. xiii. 23, 24. ubi pro τῷ Ἰσραὴλ statim plene τῷ λαῷ Ἰσραὴλ. Conf. etiam Matth. viii. 10. xv. 24. xxvii. 42. Marc. xv. 32. Luc. i. 68. ii. 25, 34. iv. 25. vii. 9. etc. In quibusdam locis, si mavis, supple οἶκος ex Matth. x. 6. F. ST.

* ΛΑΧΑΝΟΝ.

In ἡδύοσμον, *mentha*, Matth. xxiii. 23. coll. Lucæ Evang. xi. 42. MICH.

* ΛΕΓΟΜΕΝΑ, *DICTA.*

Proverbialiter dicimus τὰ ἀπὸ τρίποδος. subaudi λεγόμενα, vel χρησθέντα. Hesychius: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ. [Galenus Hippocr. Gloss. Explic. procem. p. 55. extr. H. Steph. νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν. subaudi λεγόμενα s. λεχθέντα. SCHAEF.] Etiam in μεταξὺ subaudiendum λεγομένων apud Theophrastum charact. cap. 7. Plene μεταξὺ λεγομένων est apud Lucianum in Philopseud. μεταξὺ λόγων autem in Dial. Charontis et Mercurii etc. LEISN. Hemsterhusius ad Luciani Coll. Sel. p. 59. " Μεταξὺ λόγων. Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus intersereretur. Apollodorus apud Pollucem x. 93. Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί μοι δοκεῖ· ubi a me quædam sunt observata." Hæc in majore Luciani editione frustra quæras. SCHAEF.

ΛΕΓΩΝ, *DICENS.*

Hoc aut aliud participium ejusdem significationis, velut εἰπὼν, κελεύων, passim subaudiendum est ad integritatem orationis. Sophocles Aj. v. 726. τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ (an στρατῷ ?) Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσει κ. τ. λ. ubi Brunckius: " ὡς οὐκ ἀρκέσει.——Extrinsecus adsumendum participium λέγοντες." Euripides Phœn. v. 1469. ed. Valck. ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. ubi v. Valcken. Diodorus Sic.

Eclog. t. ii. p. 490, 44. ἔπεμψεν ἀγγελιαφόρον μὴ θορυβεῖσθαι αὐτόν. Add. Wass. ad Thucyd. p. 293, 65. in Dukeri præfat. Wesseling. ad Diod. Sic. t. i. p. 726, 74. Schaef.

* ΛΕΞΙΣ, *VOX*.

Apud Longinum Sect. xxxii. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτορος θυμός. *Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit.* [Imo vertendum: *Hic multitudinem metaphorarum ira rhetoris in proditores obnubilat et abscondit.* vid. Toupium pag. 339. Schaef.] Τῶν τροπικῶν sc. λέξεων. Quæ ellipsis, paucis interjectis, denuo occurrit. [μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαί. Schaef.] Leisn. Citat Didymum ἐν τῇ τροπικῇ λέξει Lexicon Sangermanense Ms. Vid. Ruhnken ad Tim. p. 4. Longe diversi generis sunt τὰ τροπικὰ Dialecticorum, de quibus in Spenceri Annotat. ad Origen. c. Cels. p. 85. sqq. Schaef.

* In πεζῇ, *oratione pedestri:* unde πεζῇ λέγειν. et opponitur τῇ ἐμμέτρῳ s. τῇ μετὰ μέτρων. v. Hoogeveen ad Viger. p. 87. Sic etiam Horatius lib. ii. od. xii. 9. *Pedestribus historiis.* Eodem modo apud Latinos in *prorsa et versa* subauditur oratio. Schweb. Ammonius p. 131. ed. Valck. ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Schol. Ven. ad Homer. Il. B. ver. 252. ἀθετοῦνται στίχοι ε', ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει, ubi notetur usus comparativi, paullo ille quidem rarior. Hinc nata aliquot vocabula boni commatis, ab Eustathio usurpata, quæ in Lexicis frustra quæras, πεζολέκτης (ad Iliad. p. 569, 7. Rom. 432, 10. Bas.), πεζολογία (ad Odyss. p. 1888, 1. 728, 33.), πεζολογικῶς ad Odyss. p. 1833, 50. 651, 3.) Transiit hæc Scotti industria, cum ad defectus Lexicorum explendos etiam Eustathii commentariis uteretur. Schaef.

ΛΕΧΟΣ, *LECTUS*.

In τὸ στρωτὸν, *stratum*. [Sic ἀλλαχοῦ legitur in Apollodori Bibl. iii. 10, 2. nisi fallit Valckenarii meaque conjectura. Vid. Melet. Crit. i. p. v. 88. Talibus locis rectius φάρος subaudias. Plene Sophocles Trachin. v. 917. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. Schaef.] Plene dixit Euripides Oreste v. 313. Μένε ἐπὶ στρωτοῦ λέχους, *mane in strato lecto.* [qui alibi λέκτρον addit. Helen. v. 1281. ed. Musgr. καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά. Sed Hesiodus Theog. v. 797. στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. Homer. Hymn. in Cerer. v. 285. ἀπ' εὐστρώτων λεχέων. Schaef.]

* ΛΗΠΤΕΟΝ, *ACCIPIENDUM*.

Quum Grammatici monere volunt, vocem aliquam ex superiori loco repetendam, et ex præcedentibus quasi quodam communitatis jure assumendam esse, dicunt ἀπὸ κοινοῦ, supple ληπτέον, ὑπακουστέον, aut simile. Leisn. Simplicius suppleas

ἐστί. Sic Schol. August. ad Euripid. Phœniss. v. 253. Valck. ἵν' ᾖ (conf. Valckenar. p. 91. b.) ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται. Quamquam non nego, sæpius reperiri ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ. Sed in talibus simplicissimum quidque optimum. Schaef.

* ΛΙΒΑΣ, *GUTTA*.

Dionysius Halicarnasseus de Structura Orat. Sect. 4. ex Hegesia: οὐ γὰρ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἐπτυσεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. *Neque enim* (guttulam) *in Thebanam undam evomuit Bacchus. Est quidem potu dulcis, parit vero insaniam.* Quo in loco consequentia satis arguunt, in μικρὰν ellipsin esse substantivi feminini λιβάδα vel χύσιν, aut consimilis. vid. Sylburg. Leisn. Tam laceris scriptorum fragmentis non utendum, ut novas ellipses fabriceris. Schaef.

ΛΙΘΟΣ, *LAPIS*.

In δομαῖος. Apollonius Rhodius lib. i. ver. 737.

——τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἱέμενοι [a].

[Plene Epigramm. adesp. cciv. ver. 3. Φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον Λᾶα. Schaef.]

* In ὀλοοίτροχος, *cursu perniciosus*. Homerus Iliad. N. v. 137. Plene dixit Xenophon K. A. lib. iv. p. 194. ὀλοτρόχους ἁμαξιαίους, καὶ μείζους καὶ ἐλάττους λίθους. *rotunda saxa ingentia* (plaustralia) cet. [Alio modo explet Theocritus xxii. 49. πέτροι ὀλοοίτροχοι. quod ibidem statim sequitur οὕστε, bene habet. Conf. Homer. Il. N. v. 138. Obiter moneo, ejusdem poëmatii v. 168. scribendum esse πνοιῇ ἄγοισ' ἀνέμοιο. Schaef.] In μάρμαρος, *albus*. Homer. Iliad. M. v. 380. μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. s. λίθῳ. [Plene Callimachus H. in Apoll. v. 23. ex emendatione Valckenarii (Koppiers. Observ. Philol. p. 140. Ruhnken. Epist. Crit. p. 131.) λίθος ἐστήρικται μάρμαρος. Aliter Euripides Phœniss. v. 1416. ed. Pors. λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον. Schaef.] In proverbiali locutione: Πάντα κινεῖν. s. λίθον. *omnem lapidem movere*. Thucydid. lib. i. cap. 93. [Phrasin πάντα κινήσειν in Libanii ep. 261, supplet Wolfius per λίθον. coll. ep. 412. F. St. "Lucian. de morte Peregr. 12. p. 324. To. 3. πάντα ἐκίνουν. In-

[a] Item ante Adjectiva a nominibus gemmarum deducta; it. ante μαργαρίτης An etiam in θεμέλιος *fundamentum?* An et in ὁ στάδιος, pro quo et τὸ στάδιον, subaudito forsan διάστημα vel σημεῖον, dicitur? Mich.

* In σάρδινος, ἀσπίτης, ἀμέθυστος, ἀκρογωνιαῖος, Ephes. ii. 20 [b]. In verbo βάλλειν [c]. Josephus Antiquitatum Judaicarum lib. iii. 1, 5. *Sic itaque* (Moses) *mitigavit ipsos*, καὶ τῆς τοῦ βάλλειν ὁρμῆς ἐπέσχε, *et a lapidando absterruit*. Schoettg.

[b] Ἴασπις, σμαράγδινος, Additur nomen a Joanne in Apocalypsi cap. iv. 2. ὅμοιος λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ. Bernh.

[c] Tyrtæus in Sententiis supplet ellipsin, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις. Bernh.

tegrum—proverbium est, et πάντα λίθον κινεῖν (Plin. i. ep. 20. 15.) v. Zenob. Parœmm. 6, 63. Apostol. 15, 65. et πάντα κινεῖν πέτρον (Eurip. Heraclidd. 1002.) v. Diogen. 7, 42." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. Suppleas etiam κάλων. Proverbiales enim locutiones ejusdem significationis sunt, πάντα κάλων κινεῖν, σείειν, ἀνασείειν, ἐξιέναι. Philo de Somn. p. 162. ed. Wechel. πάντα μὲν οὖν ἀνασείειν κάλων (Cod. καλὸν. voluit κάλον, quæ forma haud raro occurrit, sic tamen ut libri fere varient. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 203, 84. ad Herodot. p. 115, 32. Facius ad Pausan. ii. 37, 5. Brunckius ad Aristoph. Pac. v. 458. Jacobsius ad Crinagor. xv. 2. Add. Diodor. Sic. xvii. cap. 43. ubi nulla ex libris enotata varietas.) ἀχαλίνου στόματος καὶ κατηγόρου γλώττης. ad q. l. lege doctam notam Hœschelii p. 255. et conf. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 173. Valckenar. Diatr. in Fragm. Euripid. p. 233. Toup. Emend. in Suid. t. ii. p. 20. sq. Musgrav. ad Eurip. Med. v. 282. Belin. ad Lucian. t. v. p. 315. SCHAEF.] Idem in illo Senario: δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν (λίθον προσκρούειν) τοῦτον οὐκ ἔστι σοφοῦ. Quam ellipsin supplent Zenobius iii. 29. et Diogenianus iv. 19. Sic Latine habet Ausonius epistol. xi. p. 615. *tu ut tua culpa ad eumdem lapidem bis offenderes.* SCHWEB.

* ΛΙΜΗΝ, *PORTUS.*

'Ελλιπῶς apud scriptores sæpe leguntur verba ἀνάγειν, κατάγειν, καταίρειν. in quibus subauditur εἰς λιμένα, vel ἀπὸ λιμένος. Sic Homerus Odyss. Γ. 10. Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο. s. εἰς λιμένα. Actor. xxvii. 2. 'Ανήχθημεν. Plena locutio occurrit apud Arrianum Dissert. lib. iii. cap. 21. 'Αλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται. cf. Eustathium ad Iliad. Σ. p. 953. l. 31. Sic in καταίρειν ellipsin supplet Dionysius Hal. lib. i. p. 43. Κατάραντες εἰς λιμένα καλόν. SCHWEB. Hæc quoque ellipsis sine causa idonea conficta est; poteratque Schwebelius eodem jure Ellipsium Catalogum augere his nominibus, Βαβυλὼν, 'Ρώμη, Σοῦσα, aliis id genus, ut significationem verborum ἀναβαίνειν et καταβαίνειν singularem explicaret. SCHAEF.

* Neglexit Diodorus Sic. Bibl. lib. ix. in adjectivo Φαληρικῷ, *Phalareo*, vel potius emendante Scheffero *Phalerico* (vel *Phaleræo*. Steph. Byzant. Φαληραῖος.) *Portu* dixit Nepos in Themistocl. vi. 1. Idem vocabulum, vel ἀκτὴ, quod adjicit Musæus de Her. et Leandr. ver. 259. subaudiendum in ναύλοχος, de quo conf. progr. de nominibus Smyrnæ §. 1. F. ST. Plene ναύλοχος λιμὴν Homerus passim habet. Philonica, quibus utitur Sallierius ad Thom. Mag. p. 927. τοῖς ἀληθείας ναυλοχωτάτοις ὑποδρόμοις καὶ λιμέσιν ἐνορμίσασθαι. Obiter moneo, Lexicis inferendum esse nomen ναυλόχιον, quo usus est Aristophanes. Vid. Fragm. Babylon. ix. Reperias idem in Lexico Herodoteo p. 176. b. ed. Wessel. SCHAEF.

* ΛΙΤΡΑ, *LIBRA.*

In re nummaria apud scriptores sæpe supprimitur λίτρα, *libra.* Pæanius Metaphr. lib. iii. cap. 21. Μισθὸς ἦν τριῶν μυριάδων ἀργυρίου σταθμός. Plene est cap. xxii. Ἀργυρίου λιτρῶν εἰς δέκα μυριάδας. Eadem ellipsi utuntur Latini in *Pondo.* Festus, *Centenas pondo dicebant antiqui, referentes ad libras.* v. Gronovius de Pec. vet. lib. i. p. 28. et Sanctii Min. lib. iv. cap. 4. p. 598. Schweb. Diodorus Sic. xiv. cap. 116. χιλίας λαβόντες λίτρας χρυσίου. Schaef.

* ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΣ, *REPUTANS.*

Plato in Phæd. de morte Socratis loquens: ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν· οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, οἵου ἀνδρὸς ἑταίρου ἐστερημένος εἴην. Hic λογιζόμενος, vel quid simile, subaudiendum. Xenophon Cyrop. vii. Ὁ μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει, κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν, οὐκ ἔτ' ὄψοιτο. [Ad h. l. Zeunius p. 659. de somniis nugisque aliorum nescio quid crepans, ipse fortiter nugatur. Schaef.] Demosthenes: Δακρύσαι ἔφη, καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα, ὡς διάκειται. vid. Budæi Comment. Græcæ ling. Leisn. Præstat, opinor, simplicior ratio Wyttenbachii Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 347. "[Herodot. lib. i. cap. 31.] οἵων τέκνων ἐκύρησε. Homericus est usus in οἵων pro ὅτι τοίων, sive ὅτι τοιούτων. *Argivæ beatam prædicabant matrem, quod tales nacta esset filios.* Il. Σ. 95. Ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. Od. Δ. 611. Αἵματος εἶς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. quem versum laudat Aristides Orat. t. i. p. 25. Simonides Epigramm. xciv. apud Brunck. Analect. t. i. p. 144. Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες. Euripides Med. 23. Hinc explicandus Ælianus Hist. An. v. 54. Ἦν δὲ ἄρα ἡ πάρδαλις καὶ τοῦ πιθήκου δολερώτερον, οἵας γοῦν ἐπ' αὐτοῖς παλαμᾶταί τε καὶ ῥάπτει τὰς πάγας." Cum loco Ælianeo compares Homer. Hymn. in Mercur. ver. 282. sq. Homerus Il. Z. 166. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν. X. ver. 346. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας. [Præmisso participio satisque accommodate ad Leisneri rationem Odyss. Π. ver. 92. ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ, Οἷα φατὲ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι.] Odyss. P. v. 479. μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις. Ibid. v. 160. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐΰσσέλμου ἐπὶ νηὸς Ἥμενος ἐφρασάμην. ubi Ernestius: "οἷον edd. vett. [it. codd. Vindobb. et Harlei.] quod et ipsum rectum." imo melius Σ. v. 72. Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. quæ non est exclamatio, sed ætiologia, cur Irus malum habiturus sit: quod miror non vidisse virum optimum, Dammium, N. Lex. Gr. cap. 59. Ibid. v. 219. οὐκέτι

τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα, Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, κ. τ. λ. quæ vulgo perperam interpungunt. Sophocles Œd. T. ver. 701. Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει. Euripides Alcest. v. 969. Musgr. οἱ δὲ δεσπότιν Στένουσιν, οἵαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν. Herodotus lib. viii. cap. 12. ἐς φόβον κατιστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον. bene Interpres: *ut qui in tantum malorum devenissent*. Thucydides lib. vii. cap. 75. ἄλλως τε καὶ ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. Interpres ex ratione Leisneri: *præsertim cogitantibus, quanto ex splendore* etc. Plato t. x. p. 244. καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Lucianus t. i. p. 135. s. ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν. t. ii. p. 124. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἐποτνιώμην (sic. leg. conf. Schol. ad Euripid. Orest. v. 213. Thomas Mag. p. 732. Abresch. Lect. Aristæn. p. 245. Ruhnken. ad Tim. p. 221.) τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν αὖθις πλανηθήσεσθαι. Sic et ὅσος. Herodotus lib. vii. cap. 169. ἐπιμέμφεσθε, ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα. Idem lib. ii. cap. 175. in. πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος τῷ τε ὕψεϊ καὶ τῷ μεγάθεϊ, ὅσων τε τὸ μέγαθος λίθων ἐστὶ καὶ ὁκοίων τέων. ubi ἡ ποιότης juncta τῇ ποσότητι, quemadmodum in Epigr. adesp. cccIxxiv. ἀρετάων Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος ἀθάνατον, Ὅσσα καὶ οἷα πόρεν γέρα πατρίδι. SCHAEF.

* ΛΟΓΙΣΤΕΟΝ, *CONSIDERANDUM*.

Dionysius Halicarnass. de Struct. Orat. Sect. xxi. p. 172. edit. Uptonii: Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν. i. e. (considerandum est,) *an satius sit affirmare* etc. ubi Upton recte monet, esse ellipsin τοῦ Λογιστέον vel Σκεπτέον. [Vid. infra ad v. Σκεπτέον. SCHAEF.]

* ΛΟΓΟΙ, *SERMONES*.

Facile est judicatu, abesse hoc vocabulum in Basilii Magni Homil. εἰς τοὺς ἁγ. μ. μαρτ. p. 411. Τούτους τοὺς παρακλητικοὺς ἐνδιδόντες ἀλλήλοις. Plene dicendum fuit, παρακλητικοὺς λόγους. BERNH..

ΛΟΓΟΣ, *ORATIO*.

In ὁ ἐπιτάφιος, *funebris*, supp. λόγος, *oratio*. Plene λόγον ἐπιτάφιον dixit Dionysius Halicarnasseus lib. v. p. 291. Καὶ προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν ἐπιτάφιον ἔλεξεν ἐπ' αὐτῷ λόγον: *Et progressus ad tribunal, funebrem in eum dixit orationem*. [Item plene, sed aliter, Plutarchus Mor. t. i. p. 869. Τῶν Ἀθηναίων δέ τινος ἔπαινον ἐπιτάφιον ἀναγινώσκοντος τῶν πεσόντων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, κ. τ. λ. SCHAEF.] Elliptice autem passim occurrit ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λυσίου, etc. Sic ὁ Παναθηναϊκὸς,

Πανηγυρικὸς, Πλαταϊκος, Συμμαχικὸς, Μεγαρικὸς, et similia, dicuntur κατ' ἔλλειψιν vocis λόγος[d].

Comicus etiam μηκύνειν absolute dixit pro μηκύνειν τὸν λόγον, *proferre sermonem*, in Lysistr. v. 1134. p. 905. Πόσους εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;—si (sermonem) *extendere par esset.* ubi Bisetus: Εἴ με μηκύνειν δέοι, τὸν λόγον δηλονότι[e]. [Plutarchus Mor. t. i. p. 8. ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν. Plene Herodotus lib. ii. cap. 35. in. Ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον. Thomas Mag. p. 614. Μηκύνω τὸν λόγον κάλλιον, ἢ ἐκτείνω. ubi v. not. SCHAEF.]

* In προσφέρεσθαι. Euripides in Cycl. v. 174. Silenus ad Ulyssem:

Ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσομέν τί σοι.

Cui Ulysses:

Καὶ μὴν φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον.

Veniam dicendi petit Silenus: dat Ulysses, dicens, liberum eis, quippe amicis, esse, (verba) ad amicum facere, προσφέρεσθαι λόγον πρὸς φίλον. [Fallitur. Euripidea in editione Musgravii recte vertuntur: *Atqui amici acceditis ad amicum.* Conf. Xenophon Agesil. p. 66. ed. Hutch. ὃς καὶ πρὸς τοὺς διαφόρους ἐν τῇ πόλει, ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας, προσεφέρετο. ubi vid. nota Hutchinsoni. SCHAEF.] προσφέρειν autem λόγον Græce dici, me monitore opus non est. BERNH. Exempla hujus locutionis similiumque si desideras, vide Dorvill. ad Chariton. p. 459. (461.) 639. Markland. ad Eurip. Suppl. v. 600. Villoison. ad Long. p. 211. In talibus medium, quod sciam, nunquam usurpatur: quod ipsum argumento est, falli Bernholdum. Herodotus lib. ix. cap. 108. in. οὐδὲ βίην προσεφέρετο. Al. προσέφερε. bene. SCHAEF.

* Non alienum videtur in usum tironum allatis alia notatu digna exempla addere. Deest hæc vox in κατάλληλος et ἀκατάλληλος, quibus utuntur inprimis scholiastæ Græci, cum vo-

[d] Aristophanes Equit. 615. sq. ἐπιλέξαι ἅπαντά τινι σαφῶς, sc. λόγῳ, *omnia dilucide alicui explicare* (oratione). Et Vesp. 634. πάντα ἐπεξιέναι, *omnia* (oratione) *persequi.* [Sic διέρχεσθαι. Diodorus Sic. v. 84. in. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων νήσων διήλθομεν, κ. τ. λ. Lucian. t. i. p. 50. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, κ. τ. λ. Paullo rarius hoc sensu διαπεραίνεσθαι. Diodor. Sic. Fragm. t. ii. p. 638. sq. ἀφεὶς γὰρ τὸ τὰ συντελεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ καλῶς διαπεραίνεσθαι. κ. τ. λ. Conf. Wyttenb. Annot. ad Xenoph. p. 370. SCHAEF.] Genitivus λόγων potest etiam subaudiri in διὰ πλειόνων, διὰ βραχυτέρων ποιεῖσθαι μνήμην. Διὰ βραχέων μεμνῆσθαί τινος. Deest λόγος etiam in ἰδιώτης, i. e. *vulgaris dicendi forma*, apud Dionysium Halicarnasseum in Judicio de Lysia §. 3. Etiam in illo Scholiastarum τὸ ἑξῆς pro *serie orationis* seu *ordine*, supplendum est τοῦ λόγου, ut sit τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου, quod ipsum interdum additur. vid. Stephani Proparasc. Thucyd. LEISN.

[e] Et alia talia occurrunt. Sic Libanius epist. 8. p. 28. bis dixit εἰπεῖν, pro εἰπεῖν λόγον, *habere* (sermonem): cui et respondet Latinorum *dicere.* ὑπολαμβάνειν, sc. λόγον, *das Wort gleich aufgreifen.* Ælianus Var. Hist. i. 34. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος τοῦ Μάρδου, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη. *Mardo vero eadem dicente, excipiens* (ejus verba) *rex ait.*

Aliter Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena p. 96. edit. Combefis. καὶ συνελόντι φάναι, sc. λόγῳ, *et ut paucis dicam.* SCHOETTG.

lunt declarare, orationem cohærere, vel minus. [Vellem Schwebelius aliquot exempla hujus Ellipsis attulisset. Quæ enim ego in promtu habeo exempla usus illarum vocum in Grammaticorum scriptis, non sunt e genere elliptico. Apollonius de Synt. p. 9, 28. τὸ κατάλληλον τῆς συντάξεως. p. 222, 29, προφανὲς γίνεται τὸ ἀκατάλληλον. p. 224, 28. διέκριναν τό τε κατάλληλον καὶ ἀκατάλληλον. Legas quidem in Eustathio ad Iliad. p. 236, 25. (179, 7.) τοῦ καταλλήλου τῆς συντάξεως. Sed quis non intelligit, in hoc similibusque locis esse casus obliquos generis neutrius? Schaef.] In συμμιγνύειν. Polyb. t. i. p. 45. In διατάσσεσθαι et ἀντιδιατάσσεσθαι. Sextus Empir. p. 404. et 405. In συμβάλλειν. Actor. cap. xvii. 18. In αἱρεῖν. Homer. Odyss. Θ. v. 500. Ἔνθεν ἑλών. [Id multi, inprimis e recentioribus, imitati sunt. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 92. Toup. ad Longin. p. 350. Schaef.] In ἀπαμείβεσθαι. Idem Iliad. A. v. 84. et alibi sæpe: quamquam in hoc sæpius μύθοις habet Homerus, quod perinde est. e. g. Od. B. v. 83. Iliad. Γ. v. 171. *Sic Terentius Phorm. Act. iv. Sc. iii. ver. 33. *tria non commutabitis verba.* In ὑπολαμβάνειν. Xenoph. K. Π. lib. ii. p. 101. In ἐπιφέρειν. Dionys. Hal. lib. vii. p. 430. In τείνειν. Sophocl. Ajax v. 1059. Verbum compositum παρατείνειν cum voce expressa λόγους est Actor. xx. 9. [Sic et ἐκτείνειν. Vid. de his vir. doct. ad Thom. Mag. p. 614. Schaef.] In μηκύνειν, quo etiam Herodotus ἐλλιπῶς usus est lib. iii. cap. 60. ellipsin supplet Sophocles Electr. v. 1514. Μηδὲ μηκύνειν λόγους. Schweb.

* In μαντευτὸς ap. Xenoph. lib. iv. expedit. Cyri, p. 219. ὥσπερ αὐτῷ μαντευτὸς (λόγος) ἦν ἐκ Δελφῶν. Conf. Misc. Obs. Crit. vol. v. p. 235. F. St. Mire abutitur vir doctissimus Xenophontis loco, qui sic habet p. 334. ed. Schneid. ἐθύετο τῷ Διὶ τῷ Βασιλεῖ, ὥσπερ αὐτῷ μαντευτὸς ἦν ἐκ Δελφῶν. Obiter moneo, vocem μαντευτὸς, Abreschio Misc. Obs. Crit. l. c. paullo rariorem visam, reperiri etiam in Euripidis Ion. ver. 1228. Musgr. (mox v. 1237. πυθόχρηστος.) Philostratea exempla excitavit Wesselingius ad Herodot. p. 434, 58. Legitur item in Heliodoro lib. ix. in. ὑπὸ τοῦ μαντευτοῦ τῆς ψυχῆς. Sed locus hic corruptus est, scribendumque μαντευτικοῦ, quod et Corayo placere intellexi. Frequens satis commutatio talium formarum: frequentissima adjectivorum αἰσθητὸς et αἰσθητικός. Vid. Dundass. in Addend. ad Oribas. p. 28. [coll. Reisk. in Add. ad Anon. Introd. Anatom. in. qui partim recte, partim secus:] vitium hoc irrepsisse credens ex contracto scribendi modo, et Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. t. i. p. 347. Schaef.

* ΛΟΓΟΣ, *RATIO.*

In ἐπὶ τίνι, quod integrum est ἐπὶ τίνι λόγῳ; *quanam de caussa?* Leo Imp. Serm. de sepulchro Christi p. 227: ἐπὶ

τίνι γὰρ καὶ ἔμελλον οὕτω κήδεσθαι τοῦ διδασκάλου; *Quanam enim de* (caussa) *tantam magistri curam habituri erant?* Suppletur autem vox λόγος in duobus locis infra ad præpositionis ἐπὶ Ellipsin adductis.

Sic et in παντάπασι apud Platonem de Rep. ii. p. 116. ubi unus interrogat: Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ, τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα; *Annon prima et maxima omnium necessitatum est cibi præparàtio, ut esse et vivere queamus?* alter respondet: Παντάπασί γε. *Omnino.* Hic intelligenda vox λόγοις, ut tota constructio similis sit illi, ἐν παντὶ λόγῳ, *omni ratione*, h. e. *omnino.* Similis locus est in fine ejus libri p. 156. SCHOETTG.

* Terent. Hec. *Omnibus modis miser sum.* παντάπασι δυστυχῶ. BERNH.

* ΛΟΓΟΣ, *RATIO, DIE RECHNUNG.*

In συναίρειν, Matth. xviii. 24. xxv. 19. suppletur xviii. 23. SCHOETTG.

* ΛΟΓΧΗ, *LANCEA, SPICULUM.*

In illo proverbio apud Suidam: δι' ὀξείας δραμεῖν. s. λόγχης. quod de iis dicitur, qui in periculo aliquo versantur. SCHWEB. Vid. Lennep. ad Phalar. p. 267. b. SCHAEF.

* ΛΟΙΔΟΡΙΑ, *CALUMNIA.*

Aristophanes Acharn. 380. πλύνειν ponit pro *maledicere*, seu *probris onerare.* Deese tum videtur λοιδορίαις. Chrysostomus id vocabulum alicubi addit. [Addit Photius Biblioth. cap. 25, 7. Similiter ὀνείδεσιν addit Basilius M. Orat. ad Juv. p. 95. ed. Grot. Vid. Toup. Emend. in Suid. t. iii. p. 102. Kœn. ad Gregor. p. 127. Brunck. ad Aristoph. Plut. v. 1061. ad Pac. v. 971. SCHAEF.] Aristophanes etiam in Pace 638. verbum σείειν pro *calumniis vexare* per ellipsin vocis λοιδορίαις ponit. LEISN. De ellipsi, Leisnero non assentior. Sed σείειν recte vertit. Aristophanes Fragm. Δαιταλ. xx. Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν Ἐσυκοφάντουν. Alciphron iii. ep. 70. οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους. Vid. Vales. ad Euseb. Histor. Eccles. vii. 30. p. 360. 5. ed. Read. Maius Observ. Sacr. lib. ii. pag. 75. sqq. Albert. ad Hesych. tom. ii. cap. 1163, 5. SCHAEF.

* ΛΟΙΠΟΣ.

Λοιπὸς subintelligitur apud Marcum Evang. cap. x. 41. καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα (λοιποί). MICH.

* ΛΟΥΤΡΟΝ, *BALNEUM.*

In δημόσιον passim videtur subaudiri. Vid. Jacobs. ad Macedonii Epigr. xxx. SCHAEF.

M.

* ΜΑΓΝΗΤΙΣ, *MAGNES.*

In λίθος, quando absolute ponitur pro materia substrata, uti dici solet, subauditur ἡ μαγνῆτις. Sic reperitur apud Themistium Orat. xxiii. p. 299. A. Ἐκκρέμανται εὐθὺς, ὥσπερ τῆς λίθου τὰ σιδήρια. Plene est apud Alexandrum Aphrodis. in præfat. Probl. Λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει τὸν σίδηρον μόνον. Schweb.

MAZA, *MAZA.*

Ἐλλειπτικῶς sæpe apud Veteres legitur τετριμμένη, *trita*, et μεμαγμένη, *subacta*. Supple μάζα. Comicus in Pace v. 12.

Τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.
Nam cupere tritam dicit.

sc. μάζαν. [Archilochus ap. Athenæum t. i. p. 116. Ἐν δορὶ μέν μοι μάζα μεμαγμένη. Schaef.] Item ἡ οἰνοῦττα, *vino subacta*, Aristoph. Plut. 1122. Nubib. 507. et μελιττοῦτα, *mellita*, sc. μάζα: [" Herodot. viii. 41. μελιτόεσσα—αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα. Hesychius: Μελιτοῦττα μάζα μέλιτι δεδευμένη· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μελιτόεσσα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. Barbarum est μελιττοῦτα, scribendumque μελιτοῦττα. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 638, 34, Brunck. ad Aristoph. Lysistr. v. 601. Vitiosam illam formam Schmiederus nuper in Luciani Lexiph. cap. 6. reliquit. Schaef.] quemadmodum πλακοῦς, *placenta*, elliptice dicitur pro πλακοῦς ἄρτος, *panis latus* et *tenuis*. Item ἡ ψαιστή. vid. supra Ἄλφιτον. [It. φύστη s. φυστή. quod fere ἐλλιπῶς dicitur, nonnunquam etiam plene φυστὴ μάζα. Vid. Mœris p. 384. ibique interpr. it. in Addend. Toup. Emend. in Suid. t. ii. p. 363. sq. ubi simul plenam locutionem, quam antea improbaverat, jure tuetur; quod fugiebat Jacobsium ad Leonid. Tarent. Epigr. lv. Schaef.]

* ΜΑΘΗΜΑΤΑ, *DISCIPLINÆ.*

In ἐγκύκλια et similibus. vid. Hesychius. Leisn. Elliptice Philo. t. i. p. 364, 33. τῇ συμπάσῃ τῶν ἐγκυκλίων μουσικῇ. Plene Ammonius de Voc. Diff. p. 35. ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. quæ repetita sunt in libello Eranii Phil. p. 165. Aliter explet Plutarchus Mor. t. i. p. 24. τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων. Aliter item Eusebius Histor. Eccles. vi. 18. p. 279. ed. Read. ἐπὶ τὰ ἐγκύκλια γράμματα. (In eodem capite legas τὰ φιλόσοφα μαθήματα, τὰ κοσμικὰ καὶ φιλόσοφα μαθήματα.) Conf. Suicer. Thesaur. Eccles. v. Ἐγκύκλιος. (Obiter moneo, in Dionys. Halic. Ant. Rom. t. i. p. 245. ex Cod. Vat. scribendum esse τὴν ἐγκύκλιον ἀποδίδωσι κίνησιν. Vulgatâ ibi lectione mireris non abusos esse ad catalogum Ellipsium locupletandum.) Schaef.

* ΜΑΘΗΤΗΣ, *DISCIPULUS.*

Omittitur sæpe in illis locutionibus: Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, Athenæus Deipnosophist. x. 5. xv. 8. Utroque in loco lapsi sunt interpretes, qui verterunt, *Parthenius Dionysii filius.* Rectius: *Parthenius Dionysii* (discipulus). Ita Περσαῖος ὁ τοῦ Ζήνωνος apud Dionem Orat. 53. est *Persæus Zenonis* (discipulus). Plura vide apud Jonsium de Script. Hist. Philos. i. 2. p. 16. [Add. Tho. Galeum Dissert. de Scriptor. Mytholog. p. 19. sq. SCHAEF.] Μαθηταὶ deest in illo: οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, et in similibus locutionibus; quanquam hoc interdum notet *Platonem* ipsum *cum discipulis* simul, immo *solum* etiam *Platonem* significare possit. Ad superiora refer Aristophanis Acharn. 1031. Κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου, ubi Scholiastes: λείπει τοὺς μαθητάς. LEISN. Brunckius ad h. l. " Supple οἴκους, vel μαθητάς." Conf. idem ad v. 1222. SCHAEF.

* Omittitur μαθητὴς in Novo Testamento post Numeralia οἱ δώδεκα, ἕνδεκα, ἑβδομήκοντα. Et post Genitivum, Rom. viii. 9. οὐκ ἔστιν αὐτοῦ. MICH.

* In γνώριμος, qua voce Philosophi modestiæ caussa suos discipulos compellarunt, apud Alcinoum de Doctrin. Platon. p. 55. [Fallitur Schwebelius ad h. v. subaudiens μαθητής. Imo γνώριμος, *familiaris, amicus,* appellatio est humanior τοῦ μαθητοῦ, referenda illa inter ἀστεϊσμοὺς Atticorum. Plutarchus Mor. t. i. p. 270. ἢ γνωρίμων (παρόντων) διδάσκαλον ἀποκαλύπτειν. (Quæ ibid. mox sequuntur, ὅτι νυστάζοντα—ἐπέστησεν ἐξεγείρων, temere tentavit Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 81. Verte: *quod dormitantem—excitando attentum fecisset.* Vid. de verbo ἐπιστῆσαι supra ad v. Διάνοια.) Vid Hœschel. ad Phrynich. p. 179. a. ed. Pauw. Toup. ad Longin. p. 394. Talibus locis passim redditur *familiaris:* non male, si propriam vim nominis spectes; secus, si communem usum linguæ Latinæ. Vid. Taylor. præfat. ad Demosth. Orat. c. Midiam init. not. a. Toup. l. c. SCHAEF.] In οἱ δώδεκα Marc. vi. 7. plene Luc. ix. 1. In illa inscriptione ad Heronis Βελοποιϊκά: Ἥρωνος Κτησιβίου Βελοποιϊκά. s. μαθητοῦ τοῦ Κτησιβίου. Quam Ellipsin cum non animadverterent οἱ πάνυ Lipsius de Machin. iii. Dial. 3. et Turnebus lib. ii. cap. 4. dubii de auctore fuerunt. Forte eodem errore in quibusdam codicibus legebatur: Ἥρωνος ἢ Κτησιβίου. v. Mathematicos Græcos Parisiis editos in testim. de Tacticis, p. 12, 13. SCHWEB.

* ΜΑΛΑΚΟΝ ΤΙ, vel ΜΑΛΘΑΚΟΝ ΤΙ, *MOLLE QUID.*

Τὸ ἐνδοῦναι sæpe capitur pro *remissiorem se præbere,* vel *cedere,* ut ἐνδοῦναι τῇ ἡδονῇ, vel πρὸς ἡδονήν. Proprie autem ἐνδοῦναι est *tradere, præbere.* Subest igitur huic dicendi generi ellipsis, et subintelligi debet μαλακόν τι; ut integra phrasis sit

ἐνδιδόναι τινὶ μαλακόν τι, i. e. proprie, *molle quid et remissum alicui præbere*, quod idem est ac *se ipsum mollem ac remissum alicui præbere*. Id autem qui facit, alteri utique cedit. Integra phrasis apud Aristophanem Plut. 488. et Euripidem Helen. 515. et Herodotum in Thalia xv. occurrit. Hæc Kusterus ad Aristophanis Plut. 488. Quibus adde Lucianum in Toxaride, qui habet ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, *ictibus succumbere*. Inde ἐνδιδόναι dicitur *acies, quæ inclinatur*, ibid. Et *ventus flatum remittens* dicitur ἐνδιδόναι ab eodem Luciano in Ver. Hist. et contra ἐπιδιδόναι, ubi increbescit. vid. Jensii Lect. Lucian. iii. 3. p. 324. Leisn. Obtinet sane in hac locutione ellipsis, sed simplicissima illa inque verbis activis neutraliter dictis usitatissima pronominis reciproci. 'Ενδοῦναι enim quoties *cedere* (εἶξαι, ut explicat Timæus Lex. Plat. p. 101.) significat, plene dicitur ἐνδοῦναι ἑαυτόν. Plenæ locutionis exempla passim obvia. Vid. Ruhnken. ad Tim. l. c. Affinis, nec tamen plane ejusdem, significationis est alterum illud, μαλακὸν s. μαλθακόν τι ἐνδοῦναι, i. e. μαλακίζεσθαι, μαλθακίζεσθαι. [Jungit utrumque Lucianus t. i. p. 763. καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι, πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα. ut locus interpungendus.] De hac locutione add. Valckenar. ad Herodot. p. 250, 24. Ruhnken. l. c. Haud dispar usus locutionis πικρόν τι ἐνδοῦναι. Euripides Androm. v. 223. καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς 'Επέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν. Phrasi nonnihil immutatâ Lucianus t. ii. p. 93. μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος. ubi item subaudiendum ἑαυτό. Schaef.

* ΜΑΝΤΕΙΟΝ, *ORACULUM.*

In Αἰγεῖον, de quo Harpocrat. et aliis talibus. Schoettg.]

* Aristophanes Nub. 508. 'Ες Τροφωνίου, supple μαντεῖον. Etiam in Λόγια deest μαντεῖα apud Aristophanem Equit. 1012. et Euripidem Phœniss. 914. in θέσφατα. Leisn.

* Aristophanes Equit. v. 220. χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν. ubi Brunckius: " τὸ Πυθικὸν, subauditur μαντεῖον." Schaef.

* In ἀνελεῖν, quando absolute ponitur. Herodotus lib. ii. cap. 139. supplet ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον. *respondit oraculum*. Idem lib. i. 13. Ἢν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ. Uti τὸ, *respondere*, absolute ponitur etiam apud Latinos. v. Θεός. Schweb. Aliter Euripides Iphig. Aul. v. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις 'Ανεῖλεν. Herodotus vi. cap. 69. οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν τοῦτον ἥρωα ἀναίρεον εἶναι. Sed quando absolute ponitur, simplicius subaudias ὁ θεός. Exempla plenæ locutionis habent Arnaldus Lect. Græc. p. 13. Grævius ad Lucian. t. iii. p. 577. Similiter Antoninus Liber. cap. i. p. 10. Χρωμένῳ δ' 'Ερμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν κ. τ. λ. ubi vid. Verheyk. it. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 235. Schaef.

* ΜΑΝΤΙΣ, *VATES*.

Subauditur hæc vox in Δαιμονόληπτοι, Ἐγγαστρίμυθοι, Στερνομάντεις, Εὐρυκλεῖς, Πυθωνικοὶ, Ἐνθουσιασταὶ, Ἐκστατικοὶ, Τερατοσκόποι, aliisque, de quibus vide Potteri Antiquit. Gr. lib. ii. cap. 12. Schweb.

* ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, *TESTIMONIUM*.

In συμβιβάζειν, quæ vox proprie notat *colligere, congerere:* postea *argumenta undecunque ad aliquem convincendum colligere.* Et sic explicat Hesychius: Συμβιβασθέντες, διδαχθέντες, διαλεχθέντες. Σομβίβασις, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. Hic ergo subintelligenda vox μαρτύριον, *testimonium, demonstratio,* aut simile quid. Sic de Saulo converso dicitur Actor. ix. 22. quod Judæos Damascenos confuderit, συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. *Colligens* (argumenta,) *quod ille sit Christus.* Schoettg. Non satisfacit Schoettgenii ratio. Συμβιβάζονται, non μαρτύρια, sed homines μαρτυρίοις, τεκμηρίοις, λόγοις, i. e. ad assensionem permoventur. Sic et προσβιβάζειν dicitur. Vid. Melet. Crit. i. p. 34. sq. Plato συμβιβάζειν raro exemplo neutraliter dixit, ut sit i. q. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 241. sq. Schaef.

* ΜΑΣΤΙΞ, *FLAGELLUM*.

Hoc vocabulum deest in βυρσίνη, (flagellum) *coriaceum,* apud Aristophanem Equit. ver. 59. Leisn. Recte, si Græci usi sunt adjectivo βύρσινος: quod dubito. Imo βυρσίνη substantivum est, ab Aristophane comicâ licentiâ risus captandi gratia effictum. Brunckius ad l. c. " βυρσίνην. Salsus jocus. μυρσίνην, *myrti ramum,* exspectasses: sed de coriario loquens, βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens Comicus scutica Cleonem armatum rhetoras ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit." Schaef.

ΜΑΧΗ, *PUGNA*.

In σταδίη, *stataria.* Homerus Iliad. O. ver. 283.

Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ.

Strenuus etiam in stataria (pugna).

Et Apollon. Rhod. lib. i. ver. 200.

Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι.

Bene etiam stataria (pugna) *certare edoctus.*

[Plene Strabo t. iv. p. 36. Οἱ δ' Εὐβοεῖς ἀγαθοὶ ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σταδίαν. qui paullo post affert locum Homericum Il. N. v. 713. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Athenæus t. ii. p. 548. ἔλαβον δὲ καὶ παρὰ Τυῤῥηνῶν τὴν σταδίαν μάχην φαλαγγηδὸν ἐπιόντων. Dicitur item σταδιαία μάχη. Vid. Interpretes ad Thom. Mag. p. 806. Videnturque Græci etiam ἐν σταδίῳ μάχεσθαι dixisse. Conf. var. lect. ad Homer. Il. H,

v. 240. ad Heroic. adesp. vii. ver. 2. Diodor. Sic. t. ii. p. 91, 95. SCHAEF.]

Μάχην etiam supple in συνάπτειν, pro *manum conserere*. Euripides Phœnissis v. 1309. Ξυνῆψαν, ubi Scholiastes: συνῆψαν μάχην. vide ibi Barnesium. [Diodorus Sic. xix. cap. 73. σπεύδων συνάψαι τοῖς πολεμίοις. (Mox plene: συνάψας δ' αὐτῷ μάχην.) cap. 74. ἐξ ἐφόδου συνῆψεν εἰς χεῖρας. Lib. xx. cap. 12. ἡ πεζὴ δύναμις τῶν βαρβάρων ἅπασα συνῆψεν εἰς χεῖρας. SCHAEF.] Plene μάχην συνάπτειν dixit Xenophon Κύρ. Παιδ. lib. i. cap. 43 [a]. [Euripides Phœn. v. 1245. ed. Pors. μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην. ad. q. l. vid. Valckenar. p. 418. verissime corrigens in Heracl. v. 811. ed. Musgr. μάχην συνάψας, frustra renitente Heathio, p. 123. b. Diodorus Sic. xvi. cap. 12. συνάψας μάχην. SCHAEF.]

* Allatis non immerito addimus Homer. Iliad. N. v. 314. ubi plene, Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Est enim ὑσμίνη idem quod μάχη. Idem Iliad. M. v. 192. Πλῆξ' αὐτοσχεδίην. quod plene dixeris κατ' αὐτοσχεδίην μάχην: *percussit cominus*. Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 10. [Αὐτοσχεδίην inter adverbia referam: ut sit i. q. αὐτοσχεδόν. Neve quem turbet terminatio vocis feminina, meminerit, quod vulgo dicunt ἐξ αὐτοσχεδίου, Hymni Homer. in Mercur. v. 55. dici ἐξ αὐτοσχεδίης. SCHAEF.] In σημεῖον absolute posito apud scriptores, in primis tacticos. Sic Dionysius Halicarnassensis vel solus suppeditabit exempla, in quibus σημεῖα, modo expressa voce μάχης vel πολέμου ponit, modo absolute, uti apud Latinos *Signum*. Utriusque locutionis exempla habet Index Gr. Sylburgianus. In ἐκτάττειν. Plene Onosander cap. vi. Μέλλων μὲν ἐκτάξειν εἰς μάχην. Item in ἐξάγειν, προάγειν, συμβάλλειν, sub. τὰς δυνάμεις εἰς μάχην. Sic Herodianus lib. iii. cap. 12. Τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα. Sic plena oratione habet Virgilius Æn. lib. x. 146. *Illi inter sese duri certamina belli contulerant*. SCHWEB.

ΜΕΓΑ, *MAGNUM*.

Τὸ φρονεῖν aliquando absolute dicitur pro μέγα φρονεῖν. Pausanias Messeniac. p. 280. φρονοῦσα δὲ ἡ Μεσσήνη διὰ τὸν πατέρα. Idem Pausanias in Atticis cap. xii. φρονήσας ἐφ' αὐτῷ. scil. μέγα: [Conf. ad posteriorem locum Kühnius et Facius. Euripides Suppl. v. 447. Musgr. καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν, Κτείνει. Xenophon Cyrop. viii. 7, 7. οὐκ εἴα τελέως με φρονεῖν. Hanc enim genuinam puto lectionem, cujus sensum Camerarius recte expressit. Altera illa, quam nuper prætulit Schneiderus, etiam membrorum turbat concinnitatem. Conf. Pausanias lib. i. cap. 14. φρονῆσαι δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ

[a] Pausanias Atticorum cap. xiii. περὶ τῆς ἐν Λεύκτροις, supple μάχης γινομένης. et cap. xxviii. Τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους. LEISN. Exscripsit, ut videtur, ex adnotatione Sylburgii ad Pausan. p. 91. ed. Kühn. SCHAEF.

μάλιστα εἰκάζω. ubi verbo φρονεῖν junctum vides μάλιστα, ut in loco Xenophonteo τελέως. Hæc adverbia indicant gradum τοῦ φρονήματος, spirituum, significatum alibi adjectivis generis neutrius. Euripides Hippol. v. 445. Valck. ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα. Aristophanes Acharn. v. 976. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ. Xenophon Memor. i. 1, 13. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. Plato t. x. p. 260. ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. Conf. Bastii Specimen Aristæn. p. 38. Jam me vel tacente lector facile intelligat, rationem Bosianam mihi parum probari. Scilicet φρονεῖν ipsum per se est *spiritus habere*, φρόνημα παρέχεσθαι, φρονηματίαν εἶναι, πεφρονηματίσθαι. Schaef.]

* Præterea notabilis est vocis hujus ellipsis in quibusdam locutionibus. Actor. v. 36. λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Plene habetur cap. viii. 9. Epicteti Enchir. cap. xiii. Κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις. In οἷόν τινα apud Homer. Iliad. E. v. 638. [Homericus hic locus plane diversi generis est, cum vis orationis pendeat a vocabulo οἷον. Schaef.] Exinde contraria ratione οὐδεὶς dicitur *homo vilis, contemtus :* ut 1 Cor. xiii. 2. οὐδέν εἰμι. Epicteti Enchir. cap. xxiv. Ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. [Vid. Locella ad Xenoph. Ephes. pag. 143. Schaef.] Hanc ellipticam dicendi rationem secuti sunt etiam Latini. Sic Juvenal. i. 74. *Si vis esse aliquis.* Ovidius Metam. lib. xiii. 241.

Est aliquid, de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi.

Idem Remedior. Amor. v. 482.

Est aliquid valida sceptra tenere manu.

Exemplum luculentum utriusque locutionis habet Cicero ad div. lib. vii. ep. xxvii. *Hæc tibi scripsi, ut isto ipso in genere, in quo aliquid posse vis, te nihil esse cognosceres.* Schweb.

* Sic masculinum μέγας subintelligitur in Actis Apostol. cap. v. 36. λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. coll. cap. viii. 9. λέγων εἶναι ἑαυτὸν μέγαν. Mich.

* Neque in hujusmodi locutionibus ellipsis vere obtinet, sed ipsum illud τὶς per ironiam aut ἀστεϊσμὸν ponitur pro adjectivo μέγας. Ceterum hic usus pronominis τὶς satis frequens est. In Plutarchi Moral. t. i. p. 249. elegans est quod habet Codicis margo, ὥς τινας, ὄντας, vix tamen, opinor, a Plutarcho profectum. Lucianus t. i. p. 576. ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν. ubi v. Reitz. Eodem sensu dicitur εἶναί τι. Vid. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 404. Schaef.

* ΜΕΓΕΘΟΣ, *MAGNITUDO.*

Reticetur hæc vox, ubi de mensura alicujus rei sermo est. Herodianus lib. i. Ἀνδριὰς δώδεκα πήχεων, χρύσεος. Subintelligitur κατὰ τὸ μέγεθος. quod plene expressit Diodorus Sic. lib. ii. κατὰ τὸ μέγεθος ἐξ δακτύλων ὄντες. et Lucian. t. iii. p. 49.

πηχυαῖος τὸ μέγεθος, *cubitali magnitudine.* [Talibus locis, ubi nomen illud non additum est πρὸς ἀντιδιαστολὴν alius cujusdam proprietatis, orationem agnosco non plenam, sed redundantem: ut hæc quoque ellipsis temere conficta videatur. Frequentant autem Græci hujusmodi pleonasmum: Herodot. i. c. 51. in. κρητῆρας δύο μεγάθεϊ μεγάλους. Quod, ut plurima alia Herodoti, imitatur Pausanias lib. ix. c. 2. extr. πεποίηται δὲ ὀρθὸν μεγέθει ἄγαλμα μέγα. lib. x. c. 8. extr. Οὗτος δὲ μεγέθει μέγας καὶ ἀνωτάτω τοῦ ἄστεως (bona genitivi hujus forma, cui nescio cur Facius hic alibique bellum indixerit) ἐστί. Aristoteles Mirab. Auscult. cxxiv. πέτραν—μεγάλην τῷ μεγέθει. Idem pleonasmus in parvitate significanda obtinet. Herodotus iv. c. 52. (κρήνη) μεγάθεϊ σμικρὴ ἐοῦσα. Pro quo Palæphatus xxv. (βοῦς) τὸ μέγεθος μικραί. Alia habet Wesselingius ad Herodotum p. 24. a. quibus adde ex Suida t. ii. p. 396. στήλην μικρὰν τῷ μήκει. De his similibusque pleonasmis utriusque linguæ vid. Dorvill. ad Charit. p. 284. Dixi supra, ἀντιδιαστολῆς χάριν vocem μέγεθος passim addi. Referas huc, si vis, Pausan. ii. c. 34. extr. ἄγαλμα—μεγέθει τε μέγα, καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ θέας ἄξιον. Ælian. de N. A. xvii. c. 25. in. πιθήκων—γένη ποικίλα τὴν χρόαν, μεγέθει τε μέγιστα. Item de parvitate. Diodorus Sic. xvii. c. 90. ὄφεων πλῆθος, μικρῶν μὲν τοῖς μεγέθεσι, ταῖς δὲ ποικιλίαις ἐξηλλαγμένων. Pro quo Ælianus de N. A. xvii. c. 2. βραχυτέρους μὲν γὰρ εἶναι τῷ μεγέθει πολλῷ, ποικίλους γε μὴν τὴν χρόαν ὁρᾶσθαι. Quamquam si quis hæc quoque πλεοναστικῶς dici pertendat, ego quidem non multum repugnem. Schaef.] Ita etiam Latini dicunt, *longus sex cubitorum*, sub. magnitudine. Hæc Vossius de Construct. c. xiii. Schweb.

ΜΕΔΙΜΝΟΙ, *MEDIMNI.*

Quemadmodum δραχμὰς omittunt nonnunquam Græci, cum sermo est de re nummaria, uti supra diximus; ita μεδίμνους, mensuræ Atticæ nomen, reticent aliquando, cum sermo est de re frumentaria. Polybius lib. v. p. 488. Καὶ σίτου προσθεῖναι μυριάδα, supp. μεδίμνων. *Et frumenti addere* (medimnorum) *decem millia.* Plenius Ælianus Var. Hist. vi. 12.—σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας, *frumentum ad centum medimnorum myriadas.*

* Sic etiam Pæanius lib. iii. c. 1. Σῖτόν τε εἴκοσι μυριάδας ἐδωρήσατο τῷ δήμῳ. *Ducenta millia modiorum tritici populo dono exhibuit.* Nisi quis hoc in loco *modium* malit subaudiri. Dubium tamen mihi non est, mensuram Græcam *medimnorum* et Romanam *modiorum* apud veteres auctores interdum inter se misceri. v. Bosius ad Cornelii Nepot. xxv. c. 2. Ita etiam loqui amant Latini, e. g. Horatius lib. i. sat. i. v. 45. *Millia frumenti tua triverit area centum.* Schweb. Herodotus iii. c. 91. πρὸς [latetne in h. v. πυρούς? vid. var. lect.

coll. Gloss. C. D'O. ad Aristoph. Plut. v. 987. et Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 568, 84.] γὰρ δύο καὶ δέκα μυριάσι Περσέων τε τοῖσι ἐν τῷ Λευκῷ τείχεϊ τῷ ἐν Μέμφι κατοικημένοισι καταμετρέουσι, καὶ τοῖσι τούτων ἐπικούροισι. ubi ellipsis non intellecta miras olim turbas concitavit. Bene Jac. Gronovius p. 120. a. ed. Wessel. "Sententia est: *Insuper enim* 120. *millia medimnorum Persis etiam in Albo castello Memphios considentibus metiuntur et eorum auxiliariis.* Consuetudo ista Græci sermonis erat in frumento et argento μυριάδας tantum exprimere, quum materia mensuræ et species nummi publice constarent." Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 178. διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πέμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς. Plene Diodorus Sic. xix. c. 58. πυρῶν μὲν μεδίμνων μυριάδας τετρακοσίας πεντήκοντα. lib. xx. c. 46. πυροῦ μὲν μεδίμνων πεντεκαίδεκα μυριάδας. c. 73. σίτου μυριάδας μεδίμνων τρεισκαίδεκα. c. 79. extr. σίτου δὲ μεδίμνων εἴκοσι μυριάδας. Paullo aliter c. 96. κριθῶν μεδίμνους μυρίους,—πυρῶν μεδίμνους τετρακισμυρίους. ubi præcessit, σίτου τριάκοντα μυριάδες ἀρταβῶν. SCHAEF.

ΜΕΛΟΣ, *MEMBRUM.*

Ἐλλείπει hoc substantivum subinde in adject. n. g. ut in Epist. ad Hebr. xii. 13. ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, subint. μέλος: *ne claudum* (membrum corporis) *luxetur*[b].

* In παραλελυμένος s. τὰ μέλη. Luc. v. 18. Actor. ix. 33. quod etiam ἐλλιπῶς dicit Celsus lib. iii. 27. *resolutus.* s. *membris.* SCHWEB. Non opus quidquam subaudiri. Talia ubi adduntur, morbi natura et sedes accuratius significatur. Diodorus Sic. xx. c. 72. καὶ ταῖς ὅλαις αἰσθήσεσι διὰ τὸν χρόνον ἤδη παραλελυμένους. Vid. Wesseling. t. i. p. 193, 71. ubi præter alia πάρετοι τὰ μέλεα ex Aretæo excitat. Euripides Alcest. v. 202. παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος. Schol. τὴν ἰσχὺν τῆς χερὸς [l. χειρὸς] παραλελυμένη. SCHAEF.

ΜΕΛΟΣ, *CANTICUM.*

Ἐλλείπει similiter in neutris adject. junctis plerumque verbo ᾄδειν, βοᾷν etc. E. gr. Ἄδειν τὸ ἐγερτήριον, παρορμητικὸν, ἐνδόσιμον, *hortatorium, incentivum.* τὸ συγκλητικὸν, *quo convocatur multitudo.* τὸ ἀνάκλητικὸν, *quo receptui canitur.* τὸ πολεμικὸν, *classicum.* τὸ ἐμβατήριον, *prœliare canticum,* apud Lacedæmonios, et simil. Vide Maximi Tyrii Dissert. vii. p. 76. et Dionis Cassii lib. xxxvi. 26. Additur μέλος apud Ælianum Var.

[b] Porro in αἰσθητήρια, h. e. *illa membra et organa, quæ ad sensus externos requiruntur.* Auct. epist. ad Hebr. v. 14. Item in τὰ αἰδοῖα, *pudenda.* SCHOETTG.

* Μέλος deest in πόσθιον, *pudendum.* item in ἀκροπόσθιον. Porro tam in κυλλὸς, quam in χωλὸς subaud. μέλος est, quum utraque vox tam de manibus, quam pedibus adhibita legatur. vid. Pollux iv. 188. et Scholiastes Aristophanis Avib. 1379. Item in ἐπίκαιρα supple μέλη, i. e. (partes corporis) *potissimæ.* vid. Observat. Miscellan. vol. v. p. 278. It. in πυγαῖα. LEISN.

extrema (pars); ut Hebr. xi. 21. Καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, sc. μέρος [p].

Τὸ ἔσωθεν, τὸ ἔξωθεν, τὸ ὄπισθεν, τὸ ἔμπροσθεν, τὸ λαιὸν, τὸ δεξιὸν, τὸ ἕν. *Interior, exterior, posterior, anterior, læva, dextra, una* (pars). Thucydides lib. viii. c. 46. καθ' ἕν. Scholiastes: μέρος δηλονότι. Lucas in Evang. c. xi. 39. Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου (μέρος) *exteriorem poculi* (partem).

Τὸ ἐμοὶ ἐπιβάλλον, *mihi competens* (portio) [q]. Additur μέρος a Luca in Evang. c. xv. 12. Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας: *Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit.* Eodem sensu τὸ γιγνόμενον, sc. μέρος, sumitur [r]. [" Herodot. iv. 115. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον [1]. sed c. 114. pro τὸ ἐπιβάλλον dixit τὸ μέρος. et Luc. xv. 12. legitur, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, h. e. *partem virilem.* v. præter Lucæ interpretes, Gataquerus ad Antonin. vii. 7. p. 209. Traj. Atque huc referri potest locus Herodot. vi. 94. ὁ δὲ Πέρσης τὸ ἑωϋτοῦ ἐποίεε." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 258. s. Diodorus Sic. i. 1. τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστοις ἐκ τῆς πεπρωμένης. ubi v. exquisita nota Wesselingii. Adde ex Diodori Excerpt. t. ii. p. 597, 18. οὐδὲν πλέον ἀπεφέρετο τῆς τοῖς ἰδιώταις ἐπιβαλλούσης μοίρας. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 497. s. item plene: τὸ ἐπιβάλλον μέρος ἕκαστος οἴσεται τῆς τύχης. Ἐλλιπῶς idem t. ii. p. 683. nisi, quod me non nolente facies, præferas lectionem Ven. Cod. τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ πλῆθος ἐκέλευσε παρέχειν ἕκαστον λόχον. Sic statim sequitur: τὸ ἐκ τῆς τιμήσεως ἐπιβάλλον ἑκάστῳ διάφορον ἅπαντας ἐκέλευσεν εἰσφέρειν. SCHAEF.]

Præterea deest in καθ' ὅ, καθ' ὅ, τι, καθ' ὅσον, quæ significant *quatenus, in quantum, quasi, ex qua parte.* [Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 943. καθ' ὃ μάλιστα δυσάλωτος εἶναι μέρος ἐδόκει. SCHAEF.] Pariter in τὸ ἐμὸν, i. e.

'Οργῇ γὰρ ἐχώρουν ἐπίπαν οἱ Μακεδόνες. *Plurimi enim Macedonum iræ* (locum) *dabant.* SCHOETTG.

* Παράπαν, pro παρὰ πᾶν, scil. μέρος, *ex omni* (parte). SCHOETTG.

p Τὸ δείλινον, *vespertina*: et πρώϊμον, *matutina*, scil. pars diei. MICH.

q Philo de opificio mundi pag. 5. Mundus non consisteret, nisi Deus mensurasset τὸ ἑκάστῳ ἐπιβάλλον, *unicuique* (portionem) *suam.* SCHOETTG.

* Demosthenes de Cor. c. 76. ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβάλλον μέρος. LEISN.

r Ἧττον (scil. μέρος) ἔχειν, *vinci, den kürzeren ziehen.* Pæanius lib. vii. c. 11. ἔλαττον ἔχειν, idem ibid. MICH.

1 Ad h. l. Larcherus t. iii. p. 523. s. ed. alt. " *La portion de leur patrimoine qui leur revenoit.* τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον. On sous-entend μέρος. Hérodote a dit liv. vii. §. 23. ἀπολαχόντες γὰρ μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε, ὤρυσσον. On trouve dans Démosthènes (de Corona, pag. 182. segm. 435.) τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν. " Je pense que notre ville a eu sa part de la partie de la fortune du reste des hommes qui pouvoit nous revenir." La même phrase se trouve dans Denys d'Halicarnasse (Antiq. Rom: lib. viii. §. lxxiv. pag. 520. lin. 38.) τούτων ὑπάρξει τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστοις λάχος. " Chacun aura la part qui lui reviendra par le sort, la part que le sort lui adjugera." M. Gottleber (Act. Erudit. An. 1771. p. 221.) pouvoit donc appuyer cette phrase de Denys d'Halicarnasse de meilleures autorités que de celles de Saint Luc et du Scholiaste d'Aristophanes." SCHAEF.

quantum in me est; pro virili. [it. *quod attinet ad.* SCHAEF.] Plato in Timæo: Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, supp. μέρος. [Euripides Bacch. v. 832. Br. τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Plene Heraclid. v. 679. Musgr. ἐρήμους δεσπότας τοὐμὸν μέρος Οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν. Sic et Sophocles Trachin. v. 1217. κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος. Herodotus i. c. 108. extr. χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως. Lucianus t. i. p. 743. τὸ δ' ἐμὸν ἔτι ἐνδεῖ. Plene p. 48. καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα. ubi vid. Jac. Gronov. SCHAEF.] Sic τὸ σὸν, τὸ ἐκείνου, [Euripides Hec. v. 983. Pors. τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος. SCHAEF.] τὸ ἐπ' ἐμοὶ, *quantum in te, in illo, in me est.* Plene Dionysius Halicarnasseus lib. iv. p. 409. Τόγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος. Et Euripides Rheso v. 405. — βαρβάροις Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος. [Plene τὸ σὸν μέρος Plato Crit. c. 11. 16. SCHAEF.]

Dicunt etiam τὸ κατ' ἐμὲ, quod est in Epist. ad Rom. i. 15. Οὕτω, τὸ κατ' ἐμὲ, πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι: *Sic, quantum in me est, promptum est ad Evangelium vobis etiam, qui Romæ estis, annunciandum*[a]. Plene dixit Isæus, et Maximus Tyrius Dissertatione vi. p. 59. τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. [Dele κατ'. τὸ ἐμαυτοῦ μέρος habent et Heinsiana editio, qua usus est Bosius, et Davisianæ, p. 62. Cant. 261. Lond. SCHAEF.]

* Euripides Herc. f. v. 169. Musgr. τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει κ. τ. λ. Eusebius in Stobæi Serm. p. 310, 10. τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον. Joannes Cantacuz. Histor. lib. iii. c. 41. in. t. ii. p. 484. med. τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον.— Lucianus t. ii. p. 186. οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. t. iii. p. 2. ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοί. Phalaris p. 276. μήτε χρημάτων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, μήθ' ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες. Dio Chrysost. t. ii. p. 105. τό γε ἐπ' αὐτοῖς. Themistocles Epist. xi. 16. τὸ δ' ἐπὶ τούτοις εἶναι. Conf. Gregor. Cor. de Dialect. p. 30. Præmisso ὅσον, Euripides Orest. v. 1338. Pors. σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ubi præstantissimus editor alia exempla usus accusativi congessit. [Alibi, præmisso ὅσον, articulus abest. Lucian. t. ii. p. 204. ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ. Origenes c. Cels. p. 186. med. Spenc. γένεσίν τε, ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς, κ. τ. λ. ut locus scribendus. Sic et Dioscorides Epigr. xxxii. v. 3. ὅσσον ἐπ' ὠδῖσιν.]—Herodotus vii. c. 158. τὸ δὲ κατ' ὑμέας τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται. Xenophon Anab. i. 6, 9. τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, Lucianus t. iii. p. 517. τό γέ τοι κατ' αὐτόν. p. 526. τὸ κατ' ἐμέ. Additâ voce μέρος, Diodorus Sic. xix. c. 72. ἀήττητον τὴν πατρίδα τὸ καθ' αὐτὸν μέρος ἀποδεικνύων. Phalaris p. 244. τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος. Locutione paullum inflexâ, Euripides Bacch. v. 179. ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατόν. Neque hîc articulus semper additur. Idem Iphig. Aul. v. 1441. κατ' ἐμὲ δ' εὐκλεὴς ἔσῃ. Xenophon Œcon. xi. 9.

[a] Sic Rom. xvi. 19. χαίρω οὖν (κατὰ) τὸ ἐφ' ὑμῖν, scil. μέρος. MICH.

τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. ubi Weiskius: "usitatius et rectius esset τὸ κατ' ἐμέ." Optime habet quod editur. Schaef.

Secundo reticetur etiam vox μέρος in verbis quibusdam cum casu secundo constructis. [Simplicius fere est in talibus τὶ s. τινὰ subaudire. Schaef.] E. gr. μετέχειν τινί τινος, *participem esse cum aliquo alicujus rei*. Plene, μετέχειν τινὶ, vel ἔχειν μετά τινι [ubinam, vir optime, hoc legisti? Schaef.] μέρος πράγματός τινος, *habere cum aliquo partem alicujus rei*. Plenam loquutionem aliquando reperies. Expletæ modo illo simpliciore en aliquot exempla. Herodotus ix. c. 18. εἴ τι ἀλκῆς μετέχουσι. Charito p. 124, 3. τοὺς δὲ ἀξιώματός τι μετέχοντας κ. τ. λ. ubi parum probo rationem Dorvillii. Similiter Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 749. τῶν κοινῶν οὐδὲν ἔτι μετεῖχον. ubi tamen Cod. Vat. οὐδενός. Schaef.] Æschylus Choëphoris v. 240.

Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
Εἶναι μετέχειν, οὔτε etc.

Sic apud Lysiam Orat. contra Philon. pag. 470. μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι, *participes esse malorum, sicut et bonorum participes sunt*[1]. Xenophon Κύρου Παιδ. lib. ii. p. 27. Δέδοικα, ἔφη, μὴ ἄλλου τινὸς μᾶλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλέον μέρος. *Vereor, inquit, ne alius cujusdam rei quam boni majorem capiam partem*. Et Κύρου Παιδ. lib. vii. p. 195. πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομεν. [Isocrates p. 174. ed. Lang. οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Similiter Herodotus iv. c. 145. μοῖράν τε τιμέων μετέχοντες. Schaef.] Et Aristophanes in Pluto v. 225. p. 24. Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος. *Ut singuli eorum, qui hic adsunt, æqualem nobis Pluti hujus portionem capiant*. [Kusterus ad Schol. h. v. "Male hîc Scholiastes ait, τὸ μετέχειν nunc Accusativum regere, nunc Genitivum. Nam proprie semper regit Accusativum. Quando autem Genitivo jungitur, id fit per Ellipsin Accusativi μέρος. Integra phrasis enim est, μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς πράγματος: ut hoc loco apud Comicum." Schaef.] Ex quibus exemplis patet, μετέχειν cum secundo casu constructum semper subintellectum habere accusativum μέρος; nam quartum casum requirit post se hoc verbum, ut videre est ex aliis. [Sophocles Œdip. Col. v. 1484. ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμι. ubi recta ratio videtur Brunckium latuisse. Schaef.] Comicus Plut. v. 1145. p. 109. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. *Neque enim tu eorundem mecum verberum fiebas particeps*. Ubi Scholiastes: Οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τόδε φαμὲν, καὶ εὕροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς.

[1] Theophrastus Charact. c. 16. Δάφνης εἰς τὸ στόμα λαβὼν, sc. μέρος, *lauri partem in os sumens*. Schoettg. Simplicius subaudias τι. Schaef.

Notavit recte Scholiastes, dici μετέχειν τινὸς, et μετέχειν τι, sed debuisset monere, priorem locutionem esse ellipticam[*]. [Addo Aristophan. Concion. v. 582. ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς. ad q. l. Brunckius: "Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Plut. 226.

ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 334.

φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστων legere, ut placet Toupio ad Suidam iii. 228." Schaef.]

Pari modo in τῷ μετεῖναι cum genitivo constructo supprimitur μέρος. E. gr. οὔ μοι μέτεστι τοῦ πράγματος: *ad me non attinet hæc res; ego hujus rei particeps non sum*. ut Comicus Plut. v. 630. p. 68. Ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, sc. μέρος: *Quibuscunque* (pars) *est bonorum morum*[x]. [Simplicius subaudias τὶ, quod addit Euripides Iphig. Aul. v. 498. Markl. ubi præcessit v. 494. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quemadmodum Phœniss. v. 423. Pors. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον; Vid. Toup. Emend. in Suid. t. ii. p. 257. sq. Antoninus Lib. c. ii. p. 16. φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια (l. ἡμίσεα) τῶν γερῶν ἑαυτοῖς. Schaef.]

Eadem ratio est similis generis phrasium, μεταλαβεῖν [Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 226. —μεταλαμβάνω τούτου καὶ τοῦτο φαμέν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 185, 4. Athenæus t. ii. p. 71. μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 457. ἔλαθον αὐτοὺς τοῦ τῶν κινδυνευόντων μεταλαμβάνοντες πάθους. ubi Cod. Vat. τὸ τ. κ. μ. πάθος.—Sic etiam μεταλαγχάνειν. Euripides Suppl. v. 1077. μετέλαχες Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, Μέρος. ubi Marklando non assentior. Schaef.] κακίας, μεταδοῦναι ἀρετῆς. Herodianus lib. iii. 6. iv. 2. 5. qui genitivi non pendent a verbis, sed ab intellecto nomine μέρος. [Isocrates c. 557, 6. ed Wolf. maj. ἔτι δὲ τῶν μὲν τοιούτων ἔργων, ὅσα μετὰ κινδύνων πέπρακται, τὸ πλεῖστον ἄν τις μέρος τῇ τύχῃ μεταδοίη. Vid. Melet. Crit. i. p. 20. sq. Exemplis ibi congestis accedat ex Alciphronis Epistolis t. ii. p. 218. ed. Wagn. μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. ubi quæ sequuntur, τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, sic opinor corrigenda esse, τ. κ. ὀ. ὄντων. (Contra in Platonis Theæt. p. 318. ed. Heind. leg. κινήσεων οὐσῶν.) Κριθίον vox bonæ notæ. Re-

[*] Sic κοινωνεῖν et μετέχειν τινός. Hebr. ii. 14. Mich.

[x] Euripides [Iphig. Taur. v. 1299. ubi aliter interpretatur Marklandus p. 393. Non probo. Schaef.] addit: μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Isocrates: Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Lbisn.

peri item in Longo p. 93. ed. Vill. Augeat igitur Lexica cum simili deminutivo λιθίον, quo usus est Pausanias ii. c. 25. SCHAEF.] Hinc falsum esse adparet id, quod docent Grammatici, verba participandi genitivum regere[x].

* Et μέρος sæpe omitti, multis exemplis probatum fuit. Sed et deest illud 2 Tim. iii. 13. προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, nempe μέρος. Julianus Cæs. p. 226. οὐκ ἀξιῶ τῆς χείρονος ἐμαυτὸν μερίδος. Item in ἐγνωσμένον ap. Agathem. p. 60. 62. nec non p. 41. ἀπὸ γὰρ τῶν βορειοτάτων ἐπὶ τὰ νοτιώτατα, *a borealissimis* partibus *ad* partes *australissimas*. Sic in Aristæneti phrasi lib. i. ep. 10. συνεβάλετό σοι τοῦ γάμου, scil. μέρος. Adde Act. i. 8. Hesiod. Θεογ. 623. 722. F. ST. De loco Aristæneti, assentior Hemsterhusio corrigenti συνελάβετο.— Oribasius p. 132. ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο μάλιστα τῆς κεφαλῆς οἱ στέφανοι κατατίθενται. ubi Dundassius: "Gal. et Ms. κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. magis placet hæc lectio." Sed Dukerus in Addend. "Oribasius sine reprehensione omittere potuit vocem μέρος. cujus ellipsis in hoc genere loquendi obvia est." SCHAEF.

Μέρος τι, *Pars aliqua*[y].

Ad hæc μέρος τι subintelligitur ante Genitivos, quos Attici jungunt cum verbis quibusdam. [Sufficit τὶ, τινὰ, τινὰς subintelligi. SCHAEF.] Aristophanes Pace v. 436. p. 652.

Ὅστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων.

scil. μέρος τι. i. e. *Quicunque alacriter prehenderet* (partem aliquam) *funium*. Plene in alio ejus generis verbo dixit Sophocles in Philoct. v. 307.

—Καί που τὶ καὶ βορᾶς μέρος
Προσέδοσαν.
—*Et partem aliquam cibi*
Addiderunt[z].

[x] Idem observandum de verbo φθονεῖν, *invidere*. Theophrastus Charact. cap. 17. Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ καὶ τοῦ οἰναρίου. sc. μέρος. *Invidisti mihi jusculum et villum tuum*. SCHOETTG. Propria hæc est constructio verbi φθονῶ, nec quidquam subaudiendum. Vid. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 412. sq. SCHAEF.

[y] Μέρος τι omittitur ante ἀπὸ, ut Lucas habet in Actis Apostolicis c. v. 2. ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. Matthæus in Evangel. c. ix. 16. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Item ante ἐκ, ut Matth. cap. xxv. 8. ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν. MICH.

[z] Marcus in Evangel. c. ii. 21. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν (μέρος τι) τοῦ παλαιοῦ. Septuaginta Interpretes in Proverb. c. xxii. 9. τῶν γὰρ ἑαυτοῦ ἄρτων ἔδωκε τῷ πτωχῷ. c. xxii. 25. μήποτε μάθῃς τῶν ὁδῶν αὐτοῦ. Exodi. c. xxix. 7. Καὶ λήψῃ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος. ver. 20. Καὶ λήψῃ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. c. xxxiv. 15. Καὶ φάγῃς τῶν θυσιῶν αὐτῶν. ver. 16. Καὶ λάβῃς τῶν θυγατέρων αὐτῶν τοῖς υἱοῖς σου, καὶ τῶν θυγατέρων σου δῷς τοῖς υἱοῖς αὐτῶν. Levitici c. x. 18. c. xx. 2. ὃς ἂν δῷ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ. sic ver. 3. 4. Numeror. c. xxv. 2. καὶ ἔφαγεν ὁ λαὸς τῶν θυσιῶν αὐτῶν. MICH.

* Omittunt eodem modo *aliquam partem* vel *quidpiam* etiam Latini. Tacitus in German. c. xv. *Mos est civitatibus ultro et viritim conferre principibus vel armentorum, vel frugum*. vid. Gron. ad h. l. Μέρος τι etiam supprimitur in φαγεῖν ἄρτου, aliisque multis. LEISN.

* Triplex hic locum habet Ellipsis. 1) Vel enim subaudiri potest ἐκ. 2) Τινὰς vel τινά. 3) Vel denique μέρος τι, uti docet Eustathius ad Iliad. f. 1292. l. 31. et ad Odyss. f. 351. l. 9. coll. Henr. Stephano de Dial. Att. p. 45. et Barnesio ad Euripid. Cyclop. v. 397. Nimirum observandum est hic, ubi totum significatur, Accusativum verbis jungi; ubi vero tantum pars innuitur, Genitivum adsciscì elliptica dicendi ratione. Sic Ælian. V. H. lib. i. cap. 6. Ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι. et lib. ii. cap. xvii. Ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν. s. μέρος τι. Homerus Odyss. I. v. 225. Τυρῶν αἰνυμένους. ubi Eustathius loco supra citato: οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Sic in τι absolute posito subauditur κατά τι μέρος. Homer. Iliad. I. v. 641. et Odyss. Π. v. 310. οὐ μὲν γάρ τι etc. et alibi sæpe. uti Latinorum *quid* usurpari solet. Cicero ad div. lib. ii. ep. 20. *Nisi quid me Etesiæ morantur*. i. e. *ex aliqua parte*. Vel *aliqua* pro *aliqua ex parte*. Sic Mela lib. iii. cap. 9. §. 35. *Ideo ejus oræ notæ sunt aliqua*. Schweb.

Μέρος cum κατά.

Item μέρος cum præpositione κατὰ subintelligitur in genitivis illis, quos Attici jungunt cum verbis passivis, καταῤῥήγνυσθαι, συντρίβεσθαι, κατάγεσθαι. [His ambagibus non opus. Subaudi τι. Schaef.] Ex. gr. Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς, dixit Comicus in Pace v. 70. pro ξυνετρίβη κατά τι μέρος τῆς κεφαλῆς. ad verbum: *Contritus est aliqua in parte capitis*[a]. [Vid. Thomas Mag. p. 499. Mœris p. 233. Gregorius Corinth. p. 51. horumque Interpretes. Cum accusativo Aristophanes Fragm. incert. xvi. Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ. Schol. inedit. in Aristid. quo utitur Valckenarius ad Herodot. p. 501, 2. κατεαγῆς οὖν τὸν μηρὸν κ. τ. λ. Leg. κατεαγεὶς ο. τ. μ. Vid. Interpr. ad Thom. Mag. p. 497. Abresch. ad Cattier. p. 12. Schaef.]

Deest etiam μέρος cum κατὰ in τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, *partim, partim*[b]. ut sit, κατὰ τοῦτο μὲν μέρος, κατὰ τοῦτο δὲ μέρος: *ex una parte, ex altera*[c].

Μέρους.

In ἐκ θατέρου, *ex altera* (parte). Sic ἐξ ἑκατέρου, *ab utraque*

[a] Artemidorus Oneirocrit. i. 38. κατὰ μερὸν, *particulatim*. Schoettg.

[b] Ellipsis hujusmodi occurrit in epist. ad Hebræos, x. 33. Mich.

[c] Adde et hoc. Psalm. xxx. 5. Τὸ ἑσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός. *Vesperi ejulabitur fletus*. Integrum est κατὰ τὸ τῆς ἑσπέρας μέρος. Τὸ δεύτερον, in Epist. Judæ ver. 5. pro κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χρόνου, *alio tempore*. Schoettg.[d]

[d] Τὸ ἑξῆς, *in posterum*. Pæanius lib. vii. cap. 1. Sic etiam τὸ παρὸν, *præsens tempus*, in Ep. ad Hebræos cap. xii. 11. et τὸ πρότερον, *prius tempus*, apud Joannem in Evangel. vi. 62. Mich.

(parte). Zosimus lib. ii. 19. πολλῶν δὲ καὶ ἀναριθμήτων ἐξ ἑκατέρου πεσόντων[e].

Μέρει.

Apud Homerum in καιρίῳ, Iliad. Δ. v. 185.

Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος,

Non in opportuna (parte) *est fixa sagitta*,

ubi Eustathius: ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει[g].

* In Sophoclea locutione, ἑρκέων ἐγκεκλεισμένους, Ajac. ver. 1274. itemque in Euripidea, τόνδ' εἰσδέξω τειχέων, Phœniss. v. 461. Pors. ad genitivum μέρει subaudit Dorvillius ad Chariton. p. 345. Mihi placet, quam vir egregius ibidem improbat, Abreschii ratio, longe illa simplicior probataque etiam Valckenario. Vid. Abresch. ad Cattier. p. 60. Valckenar. ad Phœniss. p. 166. SCHAEF.

* In ᾧ, quod est apud Justinum Martyrem παραιν. πρὸς Ἑλλ. in fine, ubi Hermetis hæc affert verba: Θεὸν νοῆσαι μέν ἐστι χαλεπὸν, φράσαι δὲ ἀδύνατον, ᾧ καὶ νοῆσαι δυνατόν. Ὧ pro ἐν ᾧ μέρει. Sententia dicti huc fere redit: *Deum penitius noscere, difficile est quidem; sed eloqui plane nemo potest, ubi etiam cogitatione apprehenderit.* i. e. eam etiam, quam de Deo habueris, cognitionem verbis tu non facile conceperis. BERNH.

Μέρη.

Ut in ἥμισυ subintell. μέρος, sic in ἡμίσεα, μέρη[i]. et in aliis, ut Ælianus Var. Histor. ix. 15. Τὰ πρῶτα ἔδωκαν αὐτῷ. *Primas ei dederunt.* Idem xi. 41. Τὰ πρῶτα φέρεσθαι, *primas ferre*[k]; quod Latini imitati, *primas* dixere, pro *primas partes*[m].

[e] Sic 1 Cor. i. 12. Ἐγώ εἰμι Παύλου, Ἀπολλώ, Κηφᾶ, Χριστοῦ. Pro ἐγώ εἰμι μέρους Παύλου etc. *Ego sum* (a partibus) *Pauli*[f]. SCHOETTG.

[g] Ἐν τούτῳ, sc. μέρει, *hac in parte*. 1 Joann. iv. 9. a. cf. 2 Cor. ix. 3. SCHOETTG[h].

[i] Πολλὰ, pro κατὰ πολλὰ μέρη, *in multis partibus*. Ælianus in Var. Hist. i. 23. Τὰ μὲν, τὰ δὲ, *ex hac, ex illa parte*. ibidem. SCHOETTG.

[k] Alio sensu τὰ πρῶτα, pro κατὰ τὰ πρῶτα μέρη τοῦ χρόνου, *primis temporibus*. Ælianus Var. Hist. iii. 47. Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπῄνουν Ἀθηναῖοι[l]. Sic μετὰ ταῦτα. Joann. vi. 1. SCHOETTG.

[m] Operæ pretium est, afferre difficiliorem paullo intellectu dictionem Euripidis in Medea v. 125.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν.

Quæ ego hoc modo esse intelligenda puto. Τῶν μὲν μετρίων πραγμάτων πρῶτα εἰπεῖν δεῖ μέρη, vel πρῶτα εἰπεῖν μέρη ἡγοῦμαι δεῖν. *Mediocritati primas ego tribuendas dico* vel *existimo*. BERNH. Tortuosissima ratio, quam ipsa poëtæ verba

[f] Hoc vocabulum addidit Lucas Act. xxiii. 9. Ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων. BERNH.

[h] In τοσούτῳ et ὅσῳ Hebr. i. 4. quod tamen et ad μέτρον referri potest. MICH.

[l] Diogenes Laërtius procem. n. x. Ἡ δὲ Ἰταλικὴ, ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριψε, ubi integra phrasis hæc est: κατὰ τὰ πλεῖστα τοῦ βίου μέρη, *per plurimas vitæ partes* vel *tempora*. Subaudiendum autem hoc vocabulum recte, neque sine idoneo auctore dici, exemplum habemus in Chrysostomi hom. περὶ προσευχῆς: Καὶ μὴ ἀποστερήσωσιν ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας τὰ λειπόμενα τοῦ βίου μέρη. BERNH.

In τὰ ὄπισθεν, τὰ ἔμπροσθεν, τὰ ἔσωθεν, τὰ ἔξωθεν[o], τὰ λαιὰ, τὰ δεξιὰ etc. Ælianus Var. Hist. i. 7. Τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, (Partes) *posteriores attrahunt.*] Idem i. 18. Τὰ περὶ τοὺς ὤμους, (partes) *circa humeros.* Xenophon in Cyropædia: Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα ταῦτα, sc. μέρη: *Cæcas et inermes et manibus destitutas has corporis* (partes)[p]. Thucydides lib. iii. 23. ἐς τὰ γυμνά. ubi Scholiastes: μέρη δηλονότι[q]. [Τὰ ἄκρα. Lucianus t. ii. p. 64. ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. (Prima illius capitis sic legenda: Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηκυνόμενον ἢ βραχυνόμενον, εὐαφὴς τε καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις.) Inprimis de corporis extremitatibus. Idem t. ii. p. 338. (334.) ὅτι ἀμφοτέραις κατασχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. ubi fallitur Guietus πλευρὰ subaudiens. Pausanias ii. 11. ἄκρα, χεῖρες καὶ πόδες. quæ epexegesis vocem illam satis interpretatur: quamquam Cod. Mosc. habet ἄκραι χεῖρες. Posidippus Epigr. xiii. v. 3. πάντα δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; pro quo Euripides Ion. v. 1185. Musgr. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσί. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 327. sq. Lennep. ad Phalar. p. 72. Schaef.]

In δύο, ἀμφότερα, θάτερα, ut: διελεῖν εἰς δύο, *dividere in duas* (partes)[r]. Dio Cassius lib. xxxv. p. 5. Ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ: *Ex altera* (parte) *fluvii*[s]. [Plene Diodorus Sic. xiv. cap. 47. κατοικοῦντας ἐπὶ θάτερα μέρη τῆς Σικελίας. Sic et cap. 100. lib. xx. cap. 8. videtur scripsisse: ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τοῦ πεδίου ἐνέμοντο κ. τ. λ. Ἐλλιπῶς idem lib. xv. cap. 84. κατήντησαν ἐπὶ θάτερα τῆς Μαντινείας. Sed ibi quoque Cod. ἐπὶ θάτερα μέρη. quod genuinum videtur. Euripides Bacch. v. 1118. Br. Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο. quem versum in Athenæo lectum Brunckius (ipse Baccharum editor!) inter Fragmenta Inus Sophocleæ retulit. Achilles Tatius ii. 10. p. 59. ed.

vanitatis convincunt. Locus integer sic habet: τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν, (sic vulgo recte interpungunt: minus recte Brunckius.) Τοὔνομα νικᾷ, Bene Interpres: *Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium nomen vincit.* Schaef.

[m] It. τὰ δεύτερα λαμβάνειν, vel κομίζεσθαι. Julianus in Cæsar. Μόνοι τὰ δευτερεῖα λαβόντες οἴχονται. Paullo post: ταῖς δὲ ἀγαπητὸν καὶ τὸ τὰ δεύτερα κομίσασθαι, pro δεύτερα μέρη, *secundas ferre*, sc. partes[n]. Bernh.

[o] Εἰς τὰ ὀπίσω, Luc. ix. 62. Joan. vi. 66. xviii. 6. Τὰ πρὸς τὴν θύραν, sc. μέρη, *vestibulum*. Marc. ii. 2. Schoettg.

[p] Sic τὰ τῆς ὑπερηφανίας, scil. μέρη, *superbia*; Pæanius lib. vii. cap. 15. 1 Pet. v. 9. τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων. Matth. xxii. 21. τὰ τοῦ Καίσαρος, et τὰ τοῦ Θεοῦ. Paulus 1 Cor. i. 27. τὰ μωρὰ et τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου. et ver. 28. τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου, καὶ τὰ ἐξουθενημένα etc. In 2 Cor. x. 13. εἰς τὰ ἄμετρα. Matthæus in Evang. xix. 29. ἑκατονταπλασίονα. Lucas xviii. 30. πολλαπλασίονα. Ἐν ὑψίστοις, vid. χωρίον. Mich.

[q] In ἴσα. Vid. Harpocrationem in ἴσα βαίνων. Porro in καθίσαντα. Theophrastus Charact. c. 8. pro καθ' ἕκαστα μέρη, *per singulas partes.* Schoettg.

[r] Marcus in Evang. xv. 38. ἐσχίσθη εἰς δύο. Mich.

[s] Plene dixit Proclus in Sphæra: Ἀλλ' ἐπὶ θάτερα μέρη τέμνεται τοῦ κόσμου. Bernh.

[n] Similiter τὰ δευτερεῖα, *secundæ* (partes). Menand. fragm. p. 244. et τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐμφέρειν, apud Lucian. pro lapsu inter salutand. vid. Jensii Lect. Lucian. ii. 20. p. 277. Leisn.

Bip. καὶ ἡ μὲν ἐπέκεινα τρέπεται τὴν ἐπὶ τὸ δωμάτιον αὐτῆς· ἐγὼ δὲ ἐπὶ θάτερα. Similiter Lucianus t. i. p. 363. καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν. (Jacobsius: "Aliis placeant hæc τραπῇ περιτραπέν." Mihi quidem non displicent: nec displicuerunt, opinor, Luciano, qui etiam t. ii. p. 761. τραπόμενος—περιτρεπόμενον.) Philostratus Her. p. 210. Boiss. ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα. ubi v. adnot. p. 602. Formâ solutâ Pausanias ix. cap. 32. καὶ οὕτω παρὰ ἔτος ἐς μὲν τὰ ἐπέκεινα τοῦ χώματος ἐκτρέπουσι τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ἐπὶ τά ἕτερα αὐτοῦ γεωργοῦσι. SCHAEF.] Idem Dio lib. xxxvii. p. 32. Νέμονται δὲ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ Κύρνου: *Habitant autem ex utraque Cyrni* (parte.) De Iberis ibi sermo est[t]. Plenius dixit Polybius lib. i. Ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου μέρη: *Ad ambas frontis partes*[u].

Et, quod notandum, in ἐπέκεινα, quod pro adverbio vulgo habetur, et sæpe cum genitivo construitur, ut in Act. Apost. cap. vii. 43. Καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος: *Et transferam vos trans Babylonem*. Proprie ἐπέκεινα composita vox est ex ἐπὶ et ἐκεῖνα, in quo subintell. μέρη, unde pendet genitivus ille, qui additur. Sic ἐπέκεινα τῆς Βαβυλῶνος est, quasi dicas: ἐπ' ἐκεῖνα μέρη τῆς Βαβυλῶνος, *ad illas ulteriores* (sc. partes) *Babylonis*. [Euripides Hippol. v. 1210. Br. ἀκτή τις ἐστὶ τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς. Achæus apud Athenæum t. iv. pag. 227. ἐκ τοῦ 'πέκεινα. Herodotus iii. 115. ὅκως θάλασσά ἐστι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης. Verte: *mare esse ultra Europam*. Aliter Interpres, cujus rationem miror Larchero probatam esse. Hoc quoque imitatur Pausanias, lib. x. cap. 1. Σκαρφεῖς μέντοι τὰ ἐπέκεινα Ἐλατείας. cap. 36. τὰ ἐπέκεινα δὲ οἱ Δελφοί. Paullo aliter Lucianus t. ii. p. 135. ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι. Bene Interpres: *prospexi, quomodo ulteriora se haberent*. Dionysius Hal. Ant. Rom. t. i. p. 536. ὄρος ὑψηλὸν ἐπέκεινα τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ κείμενον. Diodorus Sic. iii. cap. 50. τὴν ἐπέκεινα τῆς Σύρτεως Λιβύην. ubi nonnulla dedit Wesselingius. Alia exempla paullo superius vidimus. Rarius sensu

[t] Τὰ ἑῷα, (regiones) *orientales*. Pæanius vi. 16, 8. SCHOETTG.

[u] Omittitur quoque hæc vox ter in epistola ad Ephesios, et quidem in formula: ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Τὰ ἐπουράνια proprie sunt *loca supracœlestia*: deinde, quia *cœlum* et *regnum cœlorum* sæpe quoque denotant *tempora Novi Testamenti*, hæc formula eandem significationem obtinet, ita, ut vel bona, vel homines sub Novo Testamento viventes intelligantur. Sic Eph. i. 3. *Deus nobis benedixit omni benedictione spirituali*, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. cap. ii. 5, 6. *Deus nos cum Christo resuscitavit*, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, (*et in cœlestibus* (bonis N.T.) *una collocavit in Christo Jesu*. Porro cap. vi. 12. *Non est nobis lucta contra carnem et sanguinem;—sed contra nequitiam spiritualem*, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις (scil. οὖσι,) nobis, qui sub N. T. vivimus. Vertunt vulgo: *sub cœlo;* sed, quemadmodum ἐπίγειος nunquam denotat, *quod sub terra*, sed *supra terram est*, sic quoque ἐπουράνιος. Tandem Hebr. ix. 23. legales ceremoniæ dicuntur *exemplaria rerum cœlestium*, quibus scil. res N. T. spirituales opponuntur. Brevius hæc tangimus, sed prolixius omnia deducuntur in dissertatione de Hierosolyma cœlesti, quæ cum Horis Hebræo-Talmudicis lucem vidit. SCHOETTG.

tropico dicitur. Scholiastes ad Lucian. t. iii. p. 333. παντὸς ἐπέκεινα θαύματος. ubi Solanus insigniter errat scribendum censens ἐπινικῷ. Gloss. C. D'O. ad Aristoph. Plut. v. 982. ἐπέκεινα νόμου. Eustathius ad Iliad. p. 601, 37. (458, 7.) ἐπέκεινα πασῶν πόλεων. Vid. Thomas Mag. p. 336. et Wesseling. l. c. Rarius item quod dicit Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 545. προσθεὶς τὰ λοιπὰ ἐπέκεινα εἰς ἐπαύξησιν τῶν τῆς πενίας κακῶν. Schaef.] Jam proprie duas esse voces ἐπέκεινα, et subaudiri debere μέρη, constat etiam exinde, quod Græci Latinorum *cis* vel *citra* exprimant ἐπὶ τάδε. [Dionysius Hal. Ant. Rom. t. i. p. 354. καὶ κλήρους αὐτοῖς προσένειμε τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Τιβέριος. Diodorus Sic. lib. v. c. 32. in. τοὺς ἐπὶ τάδε τῶν Πυρηναίων ὀρῶν. Ex eodem Excerpt. t. ii. p. 621, 63. τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου χώρας. et ibid. p. 622. in. Lucianus t. i. p. 496. τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα. Suidas t. iii. p. 198. Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν οὐκ ἐδύνατο. Schaef.] Polybius lib. iii. p. 221.—πῶς ἡττηθεὶς τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου πάσης ἐξεχώρησε: *quo pacto victus excesserit omni Asia cis Taurum.* Et paullo post: τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου κατοικοῦντας, sc. μέρη: *qui habitant ad hasce Tauri* (partes), i. e. qui cis Taurum incolunt. Ἐπὶ τάδε καὶ ἐπ' ἐκεῖνα habet etiam Dio Cassius p. 171. [Plato Phædon. cap. 60, ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὁρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. Dionysius Hal. Art. Rhetor. xi. 1. p. 396. Reisk. τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι, ἢ ἐπὶ τάδ', ἢ ἐπ' ἐκεῖνα. Theophrastus ap. Athenæum t. iii. p. 440. Οἱ Ἀθήνῃσι ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα, τιττυβίζουσιν. Schaef.] Sic εἰς τὰ ὑπερέκεινα 2 Cor. x. 16. [Ὑπερέκεινα Thomas Mag. p. 336. μόνων τῶν συρφάκων esse dicit: quod sane miror bono Trillero bilem non movisse. Schaef.]

Similiter κατ' ἐκεῖνα, sc. μέρη, dicunt, *in istis partibus, isthic loci.* Gallus apud Lucianum in cognomine Dialogo p. 173. Καὶ αὖθις ἐξ Ἰταλίας ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας: *Et cum ex Italia rursus navigassem, ita affeci Græcos, qui isthic erant.* Perperam ibi Interpres habet: *Græcos ejus temporis*: hoc enim dicitur κατ' ἐκείνους, sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dicitur pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς, quod aliter effertur κατ' ἐκείνους τόπους, Polyb. lib. iii. p. 234. Ita ἐπέκεινα proprie est ἐπ' ἐκεῖνα μέρη, *in illis partibus*, vel *ad illas partes*, i. e. ultra. Et hæc est ratio, cur ei voci adjungatur genitivus[x].

[x] Similiter Thucydides sæpe τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, i. e. *Thracia*, usurpat. [Aristoph. Av. v. 1369. εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου. Vesp. v. 288. τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης. Plene idem Pac. v. 283. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία. Sic etiam Synesius Epist. xliii. de quo loco vid. Porsonus ad Eurip. Med. v. 139. ii. p. 17: b. Videturque τἀπὶ Θρᾴκης locutio fuisse Atheniensibus usu trita quotidiano. Aliter Antiphanes ap. Athenæum t. iv. p. 152. τὰκ τῆς Ἀσίας καὶ τἀπὸ Θρᾴκης λήμματα. Schaef.] Lib. vi. 65. Dukerus legendum putat, ἐς τὰ κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον, per ellipsin τοῦ μέρος, ut iv. 78. i. 59. Leisn.

* Sic τὰ πρὸς ἕω, scil. μέρη. Pæanius lib. ix. cap. 2. et lib. x. cap. 1. item τὰ

* Sic Marc. xv. 38. Ἐσχίσθη εἰς δύο. Plene Polyb. t. i. ἐσχίσθη δ' εἰς δύο μέρη. [Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 533, 42. εἰς τρία δὲ μερίσας τοὺς στρατιώτας, κ. τ. λ. SCHAEF.] In ἔσχατα apud Homer. Iliad. Θ. v. 225. Τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐίσας εἴρυσαν. i. e. εἰς ἔσχατα μέρη. In ἄμφω et ἀμφότερα, quæ interdum in oratione absolute ponuntur, ita ut oratio pendere videatur. v. Viger. cap. iii. sect. 2. not. 73. [Hom. Il. Δ. v. 145. ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος, quod nollem Wassius comparasset cum Thucydidio i. c. 13. ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα. (Ita legendum. i. e. κατ' ἀμφότερα, de quo mox. Vid. Wyttenbach. Sel. Princ. Histor. p. 362.) Dionysius Hal. Ant. Rom. t. i. p. 439. ὡς ἡμῶν μὲν ἀμφότερα ἱκανῶν ὄντων τούς τε φίλους εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς, ὑμῶν δ' οὐδέτερα. Plutarchus t. iv. p. 306. ed. Reisk. Archilochea inflectens ad Homereorum similitudinem, quod alii etiam fecerunt (v. Jacobs. ad Anthol. Gr. i. 1. p. 150. Schweighæus. ad Athen. t. vii. p. 418.) καὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος ἐφαίνετο, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον,

ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο θεοῖο,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν (sic. l.) δῶρον ἐπιστάμενος.

Pausanias ii. c. 11. extr. διαύλου δὲ, ἀμφότερα, καὶ γυμνὸς καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος. (Præcedit ibi pusilla menda, quam facillime eximas scribendo: ὃς νίκας ἀνείλετο. Idem qui turbas toties concitavit error hic genuinam voculam elisit, illic spuriam invexit: quod non vidisse Sylburgios et Kühnios jure mireris.) Phalaris ep. i. ὅτι σὺ ἀμφότερα, καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένου. ubi quod Lennepius καὶ τροφὸς non delevit, admodum laudo. Conf. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 401. et compara Homer. Odyss. Δ. ver. 339. P. ver. 130. Virgil. Æn. i. ver. 458. q. l. unice tenendum Atridas. SCHAEF.] In ἐξ ἀμφοῖν apud Polyb. t. ii. p. 1023. plene t. ii. p. 1024. ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. [Herodotus vii. 10, 2. ἤτοι κατὰ γῆν ἢ καὶ (del.) κατὰ θάλασσαν ἑσσωθῆναι, ἢ καὶ κατ' ἀμφότερα. Diodor. Sic. ἐλλιπῶς lib. v. c. 7. τοῖς ἐπ' ἀμφότερα στομίοις. Plene idem lib. xviii. c. 59. τὴν ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς τύχης παλλίρροιαν. lib. xix. cap. 4. ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ τείχους παρελθόντας. Mox: κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη παρεισπεπτωκέναι. Ibid. cap. 99. in. οἱ περιοικοῦντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὴν λίμνην. ubi paullo post legendum: ὧν δύο μὲν ἔχοντας, κ. τ. λ. Quæ sequuntur exempla, alius sunt generis, de casu aut modo intelligenda. Herodotus lib. vii. cap. 139. καὶ οὕτω ἂν ἐπ' ἀμφότερα ἡ Ἑλλὰς ἐγίνετο ὑπὸ Πέρσῃσι. Eodem plane sensu Plutarchus Mor. t. i. p. 33. κατ' ἀμφότερα. Diodorus Sic. ii. cap. 23. ἐχρῆτο γὰρ ταῖς ἐπ' ἀμφότερα συνουσίαις ἀναίδην. (ἀνέδην legendum esse, vel inde

ἴσα, lib. x. cap. 2. coll. ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς ἴσοις, lib. x. cap. 3. Sic μάλιστα, et ἐς τὰ μάλιστα, scil. μέρη, maxima parte. [Fallitur. Omnino mire abusi sunt viri docti voce μέρος ad ellipses fabricandas. SCHAEF.] Paulus 2 Cor. x. 16. τὰ ὑπερέκεινα. cap. xii. 9. 15. ἥδιστα. 2 Petr. ii. 12. φυσικά. MICH.

intelligas, quod continuo sequitur: τῆς ἐκ τῆς πράξεως αἰσχύνης οὐδὲν ὅλως φροντίζων.) Ex eodem Excerpt. t. ii. p. 563, 42. τὸ μὴ παραλιπεῖν ἀνεπισημάντους τὰς τῶν ἡγεμόνων προαιρέσεις ἐπ' ἀμφότερα. De Thucydide Incerti Auctoris p. 12. Duk. λέγεται γὰρ ἐπ' ἀμφότερα. Thomas Mag. p. 332. Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον, ἢ κατ' ἄμφω. Schaef.] In multis ejusmodi Græcos denuo imitantur Latini. Sicuti Græci ἑλληνικῶς dicunt τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι, Latini eodem modo loqui amant. Cicero clar. Orat. cap. xxi. *Etsi utrique primas, priores tamen deferunt Lælio.* Quinctilianus Instit. Orat. lib. x. cap. 1. *Quamvis et secundas fere Grammaticorum consensus deferat partes.* Schweb.

* Diodorus Sic. xix. cap. 32. τὰ βαρύτατα τῆς ἀποσκευῆς. ubi etiam χρήματα subaudias: si modo aliquid subaudiendum. Potuisset Ἑλληνικώτατα, τὴν βαρυτάτην τῆς ἀποσκευῆς. Schaef.

Μέρη cum κατά.

Deest etiam accusat. pl. μέρη cum præpositione κατὰ in voce ἴσα. ut Philipp. ii. 6. τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ[x]. Additur κατὰ apud Homerum Iliad. Λ. 336.

*Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων.
Tunc eis æquavit pugnam Saturnius[y].

* Ἰσά, additave præpositione, ἐπὶ ἴσα, κατὰ ἴσα, adverbialiter dicuntur, nihilque subaudiendum est. Homerus Il. E. ver. 440. μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Hymn. in Vener. ver. 215. ex Cod. Mosc. ἀγήρως ἶσα θεοῖσιν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 555, 69. Sic et ἴσον, ἐπ' ἴσον, κατ' ἴσον. [Lucianus t. iii. p. 399. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν. Solanus: "Videtur hic aliqua vox excidisse." Nihil desideres, si mecum legas μοῖρα κρεῶν κατ' ἴσον ἅπασιν.] Eademque significatione ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, ἐξ ἴσης, ἐπ' ἴσου, ἐπ' ἴσης. Hæc postrema quatuor cum sæpe scribantur ductu continuo, ἐξίσου, ἐξίσης, ἐπίσου, ἐπίσης, suspiceris Lexicographos hinc exsculpsisse adjectiva ἔξισος, ἔπισος, quæ si e Lexicis expellenda censeas, ego quidem vix ausim contradicere. In Polybio quidem t. i. p. 649. Schw. lenissima mutatione corrigas ἐπ' ἴσου ἦν ὁ κίνδυνος. In loco autem Hippocratis, quem citavit Fœsius Œcon. v. Ἔξισος, nihil impedit diductis vocibus scribere ἐξ ἴσων: neque enim in talibus quidquam discriminis inter numerum pluralem ac singularem intercedit. Schaef.

Μερῶν.

In ἐκ δεξιῶν, *a dextris* (partibus), quod sæpe in Novo Testa-

[x] In phrasi κατὰ μέσα idem nomen abesse censendum. Dionysius Perieg. v. 987. Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ἔλλεσι λίμνη. Plene dictum foret: κατὰ μέσα μέρη τῆς γῆς, *in terræ medio.* Bernh.

[y] Etiamne, quum *vicem* seu *vices* notat? ut Paulus in epistola ad Romanos cap. xv. 23. τὰ πολλά, *multoties.* Mich.

mento[z]. [Vid. Hemsterhus. in Dukeri præfat. ad Thucydid. * * * *. Sic Herodotus vi. c. 33. τὰ ἐπὶ δεξιά. Præcessit τὰ ἐπ' ἀριστερά. Aristoph. Pac. v. 957. περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά. quam scribendi rationem cur Brunckius, unice probans ἐπιδέξια, repudiaverit, ignoro. Herodotus vii. c. 69. πρὸς δεξιά. Obiter notetur paullo rarior locutio, χειρὸς τὰ δεξιά. Sophocles Triptol. Fragm. i. χειρὸς εἰς τὰ δεξιά. Theocritus xxv. ver. 18. τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρός. Hermodemus (Heyn. Lect. et Observ. in Iliad. I. 1. p. 688.) καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς 'Αστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει. Depromta hæc, ut videtur, ex poëmate apotelesmatico de Διοσημείοις. SCHAEF.] Similiter in ἐξ εὐωνύμων, *a sinistris*[a]. [Diodorus Sic. iv. c. 56. τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων. SCHAEF.]

* ΜΕΤΑΛΛΟΝ, *METALLUM.*

In ἀργύρεια et χρύσεια, quando absolute ponuntur. *Argentifodinæ, aurifodinæ.* Plene habet Thucydid. lib. ii. c. 55. οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν 'Αθηναίοις. Polyb. t. i. p. 848. οὐ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. SCHWEB. Suppleas etiam ἔργα. Aristides t. ii. p. 187. ed. Jebb. περιγινομένων γὰρ τῇ πόλει χρημάτων συχνῶν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων. Add. Lexic. Xenoph. t. i. p. 389. b. Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 256. "Ἔργα, vel μέταλλα. Demosth. p. 668. t. i. οἱ ἐκ τῶν ἀργυρείων· sed idem p. 1044. t. ii. scripsit, τῶν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ἀργυρείοις· et Thuc. vi. 91. τὰς τοῦ Λαυρείου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσόδους. Plut. V. Them. iv. p. 281. t. i. τὴν Λαυρεωτικὴν πρόσοδον ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων· ut Plin. H. N. xxxiv. 55. Hard. *Invenitur autem, et in aurariis, et in argentariis, metallis.* add. idem xxxiii. 26." Diodorus Sic. i. c. 49. ἐκ τῶν

[z] Joann. viii. 23. Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω (μερῶν) ἐστέ· ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ἄνω (μερῶν) εἰμί. It. in ἐκ γειτόνων, quod habet Chrysostomus Orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p. 93. Ἡ τοῦ πλουτοῦντος ἐκ γειτόνων οἰκοῦντος ἔδεσμα καὶ τροφή. *divitis hominis in vicinia habitantis.* [Parum videtur vir doctus scriptores Græcos trivisse, qui ἐκ γειτόνων ex solo Chrysostomo excitaverit. Fallitur idem μερῶν subaudiens. Rectius Kusterus ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 420. cum iis comparat locutionibus ellipticis, quas voce οἴκος subaudita explemus. Vide eundem ad Plut. v. 435. Add. Bergler. ad Alciphron. p. 216. Davis. et Markland. ad Maxim. Tyr. t. ii. p. 281. ed. Reisk. Dorvill. ad Chariton. p. 595. Valcken. ad Schol. Euripid. Phœn. p. 712. sq. Belin. ad Lucian. t. v. p. 113. Thomas Mag. p. 369. Ἐς γειτόνων βαδίζω, ἐν γειτόνων εἰμί. Diodorus Sic. xiii. cap. 84. πολὰ τῶν ἀπὸ γειτόνων πίνοντα. Paullo rarius articulus additur. Alciphron t. ii. p. 228. ed. Wagn. Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα. SCHAEF.]

In phrasi ἐκ τῶν ἐναντίων subaudi μερῶν. Idem enim significat, quod Latinorum *contra*, sive *e contraria parte.* Ælianus Var. Hist. lib. ii. cap. 13. Οὐ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων καὶ κόσμον ταῖς 'Αθήναις ὄντα. BERNH. Eadem significatione τἀναντία τούτων dixit Xenophon Mem. Socr. i. 2, 60. τἀναντία idem ibid. iv. 2, 4. τοὐναντίον Diodorus Sic. xviii. c. 2, 65. Excerpt. t. ii. p. 552, 94. τὸ ἐναντίον αὐτῷ Dionysius Hal. Art. Rhetor. pag. 360. ed. Reisk. κατὰ τοὐναντίον Diodorus Sic. xviii. cap. 4. πᾶν τοὐναντίον idem xiv. cap. 111. Hierocles in Aur. Carm. p. 98. extr. ed. Lond. πολὺ τοὐναντίον Lucianus t. ii. p. 203. Quæ satis ostendunt, Bernholdum hic etiam ad ellipsin frustra confugisse. SCHAEF.

[a] Plene hæc dixit Herodianus lib. viii. 1, 12. et iv. 2, 8. SCHOETTG.

ἀργυρείων καὶ χρυσείων μετάλλων. De altera forma ἀργύριον vid. Bergler. ad Alciphron. p. 160. Dorvill. ad Chariton. p. 84. Diodorus Sic. i. c. 15. χαλκουργείων εὑρεθέντων καὶ χρυσείων. Strabo p. 1177. A. ed. Amstel. ἔστι δὲ καὶ χαλκωρυχεῖα καὶ σιδηρουργεῖα καὶ χρυσεῖα. Plene Diodorus Sic. xvi. c. 8. τὰ δὲ κατὰ τὴν χώραν χρύσεια μέταλλα. Add. Suidas t. i. p. 511. Schaef.

ΜΕΤΡΟΝ, *MENSURA*.

Solent Græci, quoties indicare volunt quantitatem, sive mensuram excellentiæ unius rei supra aliam, et vice versa, adhibere ablat. neut. πολλῷ, ὅσῳ, πόσῳ, τοσούτῳ, ὀλίγῳ, μικρῷ, μακρῷ. In quibus μέτρῳ subaudiendum recte censet Scholiastes Thucydidis, ut πολλῷ ὑποδεεστέρων, *multo inferiorum*. Plene: ἐν πολλῷ μέτρῳ ὑποδεεστέρων. Sic Hebr. i. 4. Τοσούτῳ κρείττων et ὅσῳ διαφορώτερον. Integre: ἐν τοσούτῳ μέτρῳ κρείττων, et ἐν ὅσῳ μέτρῳ διαφορώτερον. Emendandus igitur Æliani locus corruptus, qui est in Var. Hist. i. 23. Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. Pro μακρᾷ levi mutatione legendum μακρῷ, subintellecto μέτρῳ, et vertendum: *Inter Græcos veteres gloria longe* (proprie, *longa mensura*) *antecelluit Gorgias Leontinus Philolaum, et Protagoras Democritum*[b]. Sic Æschylus in Prometheo Vincto v. 514. τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. Euripides Androm. v. 691. λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε. Thucydides lib. vii. cap. 80. προὔλαβε πολλῷ, *longe præcessit*. Dionysius Hal. lib. ix. p. 566. μακρῷ προὔχοντες ἡμῶν, *longe præstantes nobis*. Plutarchus de liberor. educat. p. 13. μακρῷ κρείττους, *longe præstantiores*. Heliodorus Æthiopicorum lib. v. 15. Ἐνταῦθα ἤδη μακρῷ τὸν Πέλωρον ὑπερεῖχεν ὁ Θεαγένης: *ibi jam longe Pelorum superavit Theagenes*. Quin immo ipse Ælianus Var. Hist. ii. 23. dixit: μακρῷ ἄμεινον. et in Hist. Anim. i. 60. μακρῷ κρεῖττον. Themist. Orat. ii. p. 57. ὑπερφέρειν μακρῷ, *longe superare*. Julian. Orat. i. p. 30. μακρῷ σεμνότερα. Idem Epist. 51. μακρῷ γεγονότας αὐτῶν κρείττονας. Plene dixit idem Epist. 54. πολλῷ τῷ μέτρῳ——νικῶμεν. Et Zosimus v. 19. πολλῷ τῷ μέτρῳ τὸν ἀριθμὸν ὑπεραίροντας[c].

* In multis adjectivis in neutro genere positis subauditur μέτρον. Sic Homer. Il. P. v. 240.

Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια.

[b] Vid. Observationum Miscellanearum vol. ii. p. 152. Leisn.

[c] Sic et in aliis: ἐς τοσόνδε, ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπὶ πολύ, sæpius apud Arrianum. Asterius Amasenus homil. i. p. 8. Πρὸς τὸ πλέον τὴν κακίαν ἀσκήσαντες: *malitiam multo magis exercentes*. πρὸς τὸ πλέον, sc. μέτρον[d]. Παρὰ πολύ. Lucianus Nigrino p. 28. καὶ παρὰ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, *longe melior abiit*. Schoettg.

[d] Pausanias lib. viii. cap. 10. εἰς τοῦτο ἦλθε δυναστείας, scil. μέτρον. Mich.

Plene foret κατὰ τόσον μέτρον cet. In πολλόν. Dionysius Περ. v. 360. μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην. In ἄκρον. Theocritus Idyll. xiv. ver. 61. ἐς ἄκρον ἀδύς. In πηχύιον. Apollonius Rhod. lib. i. ver. 379. Ἐρετμὰ πηχύϊον προὔχοντα. *Remi cubiti mensura prominentes.* In μέγα multis vocibus addi solito, e. g. μέγα φέρτατος, μέγ᾽ ὄλβιος, μέγα νήπιος, μέγ᾽ ἀμείνων, ἄριστος, in quibus plena est locutio κατὰ μέγα μέτρον: quod Latini per *valde* vel *longe* reddunt; vel etiam per *superlativum*, e. g. *longe optimus*, *longe præstantissimus*. Imitantur Græcos Latini in *tanto*, *quanto*, *quo*, *eo*, *multo*, *nimio*, cet. Neque ego dubito, in ejusmodi Romanos scriptores ad Græcorum v. μέτρον potius respexisse, quam ut cum aliis *negotio* subintelligamus. Schweb. Ego vero multum dubito, ut qui in neutra lingua ad hujusmodi locutiones quidquam subaudiendum censeam. Schaef.

* ΜΗΔΟΣ, *CONSILIUM.*

In πεπνυμένον. Homerus Odyss. Δ. v. 711. πεπνυμένα εἰδώς. Plene est apud eundem Od. B. ver. 38. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς. Schweb. Similes profecto hi loci: sic tamen, ut in priore ad sensum explendum nihil admodum desideres. Ita vero sæpissime abutuntur similitudine locorum, quod in uno abundanter additum est, in altero tanquam necessarium ad sensus integritatem subaudientes. Schaef.

* ΜΗΚΟΣ, *LONGITUDO.*

In usitata dictione: πόσον; ubi quidem non incommode cum Lamb. Bos subaudires διάστημα. Sed est tamen etiam nominis μῆκος exemplum apud Euripidem in Hel. v. 1284.

Πόσον δ᾽ ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ;
Quantum a terra depelletur navis?

Quo loco recte etiam usitata formula dixeris: Πόσον ἀπείργει γαίας τὸ δόρυ; Bernh.

* In adjectivis mensuram significantibus, nec non in substantivis quibusdam subauditur v. μῆκος. Hesiodus Ἔργ. v. 423.

Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονα δ᾽ ἑπταπόδην.

s. τῷ μήκει.

Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,
Axemque septempedalem.

ubi Moschopulus: τέμνε ξύλον τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος: et Joannes Tzetzes τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχοντα. Plura exempla hujus ellipseos etiam sequentes Hesiodi versus suppeditare possunt. Sic Homerus Odyss. I. v. 325.

Τοῦ μὲν ὅσον τ᾽ ὀργυιὰν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς.
Ab hoc, quantum duæ ulnæ sunt, ego abscidi adstans.

ὀργυιῶν, ὡς τῷ μήκει. Addit Ælianus Var. Hist. xii. 44. Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς Ἐπιπολὰς ἦσαν σταδίου μῆκος. et Herodotus lib. ii. cap. 3. Μῆκος μὲν ἑκάτερον πήχεων ἑκατόν. Eamdem loquendi rationem sequuntur etiam Latini. Sic Cæsar de B. C. lib. ii. cap. 2. *Asseres enim pedum duodecim cuspidibus præfixi—in terra defigebantur.* Expressa oratione Plinius lib. xxvii. 9. *Filices bina cubita excedentes longitudine.* Schweb. De his ellipsibus, quæ dicuntur, idem tenendum, quod modo ad v. Μῆδος monuimus. Schaef.

ΜΗΝ, *MENSIS.*

Secundus casus μηνὸς desideratur aliquando in participio ἱσταμένου. v. gr. Ἕκτῃ ἱσταμένου, plene, ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἱσταμένου μηνὸς, *sexto die mensis ineuntis*[e]. [" Apud Ælian. Var. Hist. ii. 25. legitur τοῦ δ' αὐτοῦ μηνὸς ἕκτῃ ἱσταμένου. Herodot. vi. 106. ἦν γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτη." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. Lucianus t. ii. p. 101. Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, κ. τ. λ. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 487, 38. Larcher. ad Herodot. t. ix. p. 600. Schaef.]

* Sic apud Latinos quoque in *Januarius, Februarius, Martius* subauditur *mensis*. Sunt enim nomina mensium adjectiva, non substantiva, ut quidam temere censent; siquidem etiam dicitur *Kalendis, Nonis, Idibus Januariis*. v. Vossius de Construct. p. 19. Sanctius lib. iv. p. 603. Schweb.

ΜΗΤΗΡ, *MATER.*

Deest sæpe μήτηρ ante genitivum nominis proprii, additum nomini mulieris. Comicus Thesmoph. v. 448. p. 811. ἡ Λαμάχου, sc. μήτηρ. Ælianus Var. Hist. xiii. 30. Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου, *Olympias* (mater) *Alexandri*. Lucas in Evang. xxiv. 10. Μαρία Ἰακώβου, *Maria Jacobi* (mater). ut plene Marc. xv. 40[g].

* Item in alia verborum structura μήτηρ passim subaudiendum. Sophocles Antig. v. 513. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός. Recte huc referas alterum Sophoclis locum, de quo supra ad v. Κοίτη. Schaef.

* ΜΗΧΑΝΗΜΑ, *MACHINA.*

In τὰ ἐπιβατήρια apud Suidam sub μηχανήματα, *machinæ*,

[e] Sic etiam μηνὸς φθίνοντος et φθίνοντος. Schoettg.[f]

[g] Sic Marcus xv. 47. καὶ Μαρία Ἰωσῆ, scil. μήτηρ. et xvi. 1. ἡ τοῦ Ἰακώβου. Mich.

* Vide Bochartum Hieroz. i. 2, 48. Schoettg.

* Conf. Aristoph. Equit. 447. cum Scholiaste; et Jonsius de Scriptoribus Historiæ Philosoph. i. 2. p. 14. sq. Leisn.

[f] Græci dicunt: ἑνάτη φθίνοντος. i. e. *vigesima prima dies* (mensis). Plena locutio est: ἑνάτη ἡμέρα περὶ τοῦ φθίνοντος μηνός. Sic in ἕνη καὶ νέα supple ἡμέρα μηνὸς, *ultima dies*, seu *tricesima dies mensis*. vid. Laërt. i. Sect. 57. Aristoph. Nub. 1190. et Scholiastes ad v. 1182. Perizon. ad Ælian. ii. 25. Vid. supra voc. ἡμέρα. Leisn.

quarum ope muri conscenduntur: quam ellipsin, in exemplo quodam ex veteri auctore prolato, ipse supplet: τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα. Item in πολιορκητήρια. Plene habet Onosander cap. xlii. s. 3. Πολλῶν δὲ καὶ ποικίλων ὄντων μηχανημάτων πολιορκητηρίων. Schweb. Diodorus Sic. xx. cap. 48. καὶ τοῖς μηχανήμασιν ἑτέρας μηχανὰς ἀντιταττόντων. Subaudias etiam ὄργανον. Idem xvii. cap. 44. ἄχρηστον τὴν τῶν ὀργάνων βίαν ἐποίουν. add. cap. 85. Theo Progymn. p. 19. ed Heins. τῶν ὀργάνων τὴν ποίησιν. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 497, 30. ὄργανα πολιορκητικά. Ibid. p. 507, 72. πετροβόλον ὄργανον. [Alibi dixit πετροβόλος masculino genere. Vid. ii. cap. 27. xx. cap. 48, 49, 84. add. Eclog. t. ii. p. 490, 50. Subaudias καταπέλτης. Plene ibid. p. 498, 83. καταπελτῶν ὀξυβελῶν τε καὶ πετροβόλων. lib. xvii. c. 45. scribendum, ni fallor: ἐπιστήσας ἔτι τοὺς πετροβόλους καταπέλτας. ubi nec Rhodomanni nec Wesselingii interpretatio vulgatæ lectionis satis placet. Compara xx. c. 45. ἐπιστήσας τοὺς πετροβόλους κ. τ. λ. Idem nomen sicubi feminino genere legatur, subaudi μηχανή. Sic plene idem Eclog. t. ii. p. 491, 81. διὰ μηχανῶν πετροβόλων. Eustathius ad Odyss. p. 1711, 58. (474, 14.) διά τινος πετροβόλου τεραστίας μηχανῆς.] Schaef.

* ΜΙΣΘΟΣ, ΜΙΣΘΩΜΑ, *MERCES.*

Si vera esset conjectura Henrici Stephani ad Anacreontis Od. 28. in verbo ἀπέχειν deesset μισθόν. Quæ ellipsis non adeo dura est, quam Pauw existimat, si δεικτικῶς explicetur. [Legitur in Anacreonte ἀπέχει, quod vertunt *sat est.* vid. Fischerum p. 110. sq. Mazochius in Tabul. Heracl. p. 215. (12.) " Marci xiv. 41. Ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα: quod Vulgatus Interpres: *Sufficit: venit hora.* Cui adstipulatur Hesychius, in quo paullo extra alphabeti seriem legitur: Ἀπέχει· ἀπόχρη, ἐξαρκεῖ. Alii malunt, *Habet,* (quod nihilo minus impersonale est) alii *Amodo,* seu *Jam nunc.* Nec alterius significantiæ est Anacreontis illud Od. 28. qui, visa mulierculæ depicta effigie, exclamavit, Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν. *Habet* (aut *Satis habet*); *certe eccillam video.*" Schaef.] Μισθὸς subaudiendum in Δέκαμνος apud Aristoph. Pace 1234. vid. Scholiast. [Secutus est Leisnerus, non veterem Scholiastam, sed Bisetum. Male. Aristophanis verba, ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; recte vertuntur in editione Burmanni: *ergone super vase decem minarum sedens cacabis?* Intelligendum enim δεκάμνου θώρακος κύτος, de quo v. 1224. Præterea δέκαμνος illud, quod Leisnerus commemoravit, non magis quam δέκαμνον, quod ex Biseti Commentario, ut videtur, haustum, trivialia Lexica habent, Græcum est. Græci enim dicunt δεκάμνους. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocrit. pag. 314. B. Schaef.] Vocabulum μισθώματα autem omitti solet in τὰ ἐπίχειρα, *manupretium.* Aristophanes Vesp. 579. Leisn.

Fallitur Leisnerus ad ἐπίχειρον subaudiens μίσθωμα: neque enim adjectivum ἐπίχειρος usquam reperias. Etymol. M. cap. 367, 27. Ἐπίχειρα, οἱ μισθοί. Eximie Tragicus (Sophocles Valckenario ad Euripid. Hippol. p. 207. a. B. Euripides Hemsterhusio ad Lucian. t. i. p. 106, 51.) apud Clement. Alex. p. 588, 30. Pott.

ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Theocritus Epigr. xvi. ver. 8. τελεῖν ἐπίχειρα. ubi miro errore vir optimus: "τελεῖν ἐπίχειρα dicuntur, qui, quæ in promtu sunt, afferunt." mox corrigens τ. ἐπίηρα. quod doleas in Addendis non retractatum esse. Sed sic omnes etiam pernota subinde obliviscimur. Vid. Hemsterhus. l. c. Interpretes ad Hesych. t. i. cap. 1401. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 625, 17. Schaef.

* Μίσθωμα, vel ἀργύριον, vel τίμημα, vel denique χρῆμα subintelligi posse in θεωρικὸν, θεατρικὸν, docet Zeibich. athl. παραδ. p. 104. F. St.

ΜΝΑ, *MINA.*

In locutionibus Atticis: ἐπὶ δραχμῇ, ἐπ' ὀβολοῖς ἐννέα etc. δανείζεσθαι, supple μνᾶν. Addidit Æschines Orat. contra Timarchum. Vide Salmasium de Modo Usurar. c. 6.

* ΜΝΗΜΑ, vel ΜΝΗΜΕΙΟΝ, *SEPULCRUM.*

Subauditur hæc vox in v. κεῖσθαι absolute posito, quando de mortuis sermo est. Sic Homerus Od. B. 102. Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται. [l. κέηται. Schaef.] ubi Schol. Gr. ἐν τῷ τάφῳ. Plene habet Luc. xxiii. 53. Καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν μνήματι λαξευτῷ, ὅπου οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος. Quando autem de ægrotis τὸ, κεῖσθαι sumitur, subintelligitur ἀσθενὴς ἐν κλίνῃ. Marc. ii. 4. Χαλῶσι τὸ κράββατον, ἐφ' ᾧ ἦν κατακείμενος. conf. v. Ἀσθενής. Et denique κεῖσθαι frequenter dicuntur, *qui in pugna occubuerunt.* Ælian. Var. Hist. lib. xii. cap. 21. Μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι. ubi suppressum intelligitur τὸ, νεκρός: quo sensu sæpius apud Homerum reperitur. Schweb. Hæc quoque adnotatio profecta ex insano Ellipsium amore. Talia si cui videntur explicationis indigere, is Lexica consulat. Schaef.

Μνῆμα, vel μνημεῖον, subaudiendum in ἡρῷον. Pæanius lib. ix. cap. 2. Mich.

ΜΟΙΡΑ, *PORTIO.*

Frequentior est ἔλλειψις vocis μοῖρα in adjectiv. fem. ut μία, ἴα, *una* etc. Homerus Odyss. Ξ. ver. 435.

Τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι——————

——— τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ.
Unam Nymphis—————
——— ——alias distribuit singulis.

Ubi in ἴαν intell. μοῖραν, in ἄλλας, μοίρας, [Præcessit: καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Eliciendum igitur e verbo διεμοιρᾶτο nomen μοῖρα. quæ ratio non tam elliptica est, quam syntactica. Vid. supra p. 129. SCHAEF.] Sic in δεκάτη, *decima*, ut Latini in ea voce *pars* subintelligunt, [Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. "Herodot. ii. 135. τὴν δεκάτην τῶν χρημάτων· viii. 27. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων· ut Demosth. p. 467. t. i. dixit, τριακοστήν· Herodot. ix. 78. τῷ σὺ τὴν ὁμοίην ἀποδιδοὺς· Xenoph. Cyr. iii. 3, 18. ἐπ' ἴσης." Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 266. sq. SCHAEF.] et in ἡμίσεια, *dimidia*. Dionysius Hal. lib. v. p. 323. Οὐετούριος δὲ τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς ἐπαγόμενος: *Veturius dimidiam* (partem) *exercitus adducens*. [Non opus subaudiri μοῖραν. τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς est ex noto Græcismo i. q. τὴν ἡμίσειαν στρατιάν. Alexis ap. Athenæum t. i. p. 180. τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἥμισυν Ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης Τὴν ἡμίσειαν. Xenoph. Cyr. i. 2, 9. ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. iv. 5. in. καὶ ἡμῖν πέμπετε τοῦ πεποιημένου σίτου τὸν ἥμισυν. ut Zeunius perite edidit, cujus nota consulenda. Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 700. τὴν ἡμίσειαν τῆς ἐξουσίας αὐτὸς ἀφελόμενος. Sic p. 790. τὰς ἡμισείας τῶν ἀπολειπομένων κατέκαυσε. Quamquam non nego, in talibus μοῖρα passim addi. Hoc modo idem Dionysius ibid. p. 925. τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς μοῖραν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβών. Rectius subaudias μοῖρα, si tamen aliquid supplendum, ad ἐξ ἡμισείας, quod sæpius legitur: itemque ad ἐφ' ἡμισείᾳ, quod rarius est. Demosthenes t. i. p. 430. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμισείᾳ χρηστὸν εἶναι δεῖ κ. τ. λ. ubi Reiskius Ind. p. 404. subaudit μερίδι. SCHAEF.] Ἐπὶ ἴσῃ dicitur etiam pro ἐπὶ ἴσῃ μοίρᾳ, *æquali* (portione). ἐκ τῆς ἴσης, scil. μοίρας, *ex æqua* (parte). Dio Cassius xliii. p. 270. καὶ ἄδειαν ἐπί τε τῇ ἴσῃ καὶ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ δοῦναι. [Lucianus t. iii. p. 407. ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι ἢ πλουτεῖν ἅπαντας. SCHAEF.] Addidit vocem μοῖρα τῷ ἴσῃ Homerus Iliad. I. ver. 318.

Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι.
Æqualis portio manenti, fortiterque pugnanti.

In τριπλῇ et τετραπλῇ Iliad. A. ver. 128.

Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν———

In πεπρωμένη, *fatum*. Plene Apollonius ii. ver. 817.

Ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα.

et Euripides in Electr. v. 1290.

Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου.

Herodotus lib. i. cap. 91. p. 39. Τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφεύγειν καὶ θεῷ. [Sic etiam Pindarus Fragm. incert. cxc. p. 160. Heyn. Aliter Æschylus Prom. 103. τὴν πεπρω-

μόνην δὲ χρὴ Αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα. Aliter item Sophocles Antig. v. 1337. ὡς πεπρωμένης Οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή. SCHAEF.]

MONON, *SOLUM*.

Elegantiæ Græcæ linguæ etiam inservit ellipsis voculæ μόνον, quæ deest sæpe in αὐτὸ τοῦτο, *ipsum hoc*, Ælian. Var. Hist. iv. 9. Αὐτό γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισαν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων, i. e. *Hocce vero* (unum) *declaravit illis, quod vacaretur Plato*. Idem ii. 29. de Pittaco; In templis scalas fecit, ad nullum quidem usum idoneas, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἀνάθημα εἶναι, supple μόνον. id est: *sed ad hoc* (solum), *ut donarium essent*. Plenius idem iii. 17. Ἢ αὐτὸ τοῦτο μόνον. Vide Clariss. Perizonium ad eum auctorem lib. ii. cap. 29. [it. Toup. ad Longin. p. 396. Valckenar. ad Joann. Chrysost. Orat. i. in laudem Pauli Apost. p. vi. Ruhnken. ad Tim. p. 228. qui de hac locutione similibusque accurate egerunt. Ceterum haudquaquam necesse est, ut ad illam subaudiatur μόνον: nam ipsum αὐτὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. vid. Apollon. Dyscol. in Valckenar. Adnotat. ad Theocr. Adoniaz. p. 207. A. Quod sicubi μόνον additur, fit ex redundantia dictionis. SCHAEF.]

Deest etiam in aliis, ut apud Lucianum in Bis Accus. [t. ii. p. 802. sq.] Εἶτ' εὐωχοῦνται, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα: *dein epulantur facientes me* (solum) *lætitiæ testem*. ubi ellipsin voculæ μόνον esse docet Henr. Stephanus in Append. ad Al. Script. de Dial. Attic. ut sensus sit: ποιησάμενοί με μόνον μάρτυρα etc.[h] [Non video quid nos cogat in loco illo Lucianeo ad hanc ellipsin confugere. Nec magis hoc opus neque in Euripid. Herc. f. v. 337, ubi τὸ ὄνομα τῇ οὐσίᾳ, neque in Xenophont. Mem. iii. 13, 6, ubi τὰ ἱμάτιον τῷ φορτίῳ. opponitur. Idem tenendum de loco Antonini Liber. cap. 20, p. 128. ubi si ἐν Ὑπερβορέοις pronunties cum τονώσει, ut oppositio exsistat, μόνον nec subintelligendum, neque addendum est. Lucianus t. i. p. 495. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Egregie magnus Interpres: "*Hic* δύ' ὄντες *pro* δύ' ὄντες μόνοι *dictum esse manifestissimum est*, inquit H. Stephan. App. ad. Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium Dukeri ad Thucydid. p. 292. n. 25." Denique in Longo p. 108, 6. si cum Villoisono ad ἐσθίειν subaudias μόνον, vim verborum comicam paullum minui facile sentias. SCHAEF.] Longinus περὶ ὕψους Sect. 35. Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας; *non enim magnitudine*, (tantum), *verum*

h Vide infra de Ellipsi Adverbiorum, voce μόνον, et adnotationem ibi nostram. MICH.

etiam numero virtutum longe eo (Platone) *inferior est Lysias.* Artemidorus Oneirocritic. v. p. 264.—Οὐ διὰ τὸ γενόμενον, ἀλλ' ὅτι καὶ διάστροφος ἦν τοὺς ὀφθαλμούς: i. e. οὐ μόνον διὰ τὸ γενόμενον: *non* (solum) *propter factum, sed etiam quod distortos haberet oculos.* Paulus ad Rom. iv. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; *An igitur hæcce beatitudinis prædicatio in circumcisionem, an etiam in præputium?* Ubi in priore membro, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, requiritur μόνον, ut sit: *solum in circumcisionem:* propterea vulgatus interpres etiam addidit. Et ad Philipp. ii. 4. Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος, pro Μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν etc.[1] [De hac ellipsi multi egerunt. Vid. ut his utar, Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 85, 26. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 7. et 141. sq. Haud raro etiam καὶ in altero membro omittitur. Aristoph. Av. v. 531. κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾷν, Ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς, Ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, κ. τ. λ. (Addito μόνον in priore membro, idem Concion. ver. 358. καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με Μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω, κ. τ. λ.) Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 202. b. ad Joann. Chrysost. Orat. i. p. xv. Lennep. ad Phalar. p. 107. 373. Toup. ad Longin. p. 294. Ubi tamen diligenter cavendum, ne quod πρὸς ἀντιδιαστολὴν simplicitur dictum est, pro elliptico dicendi genere hac ratione explendo habens: quod ipsi Toupio videtur accidisse. (Expressâ particulâ καὶ in posteriore membro, sed omissâ ἀλλὰ, Apollonius Rhod. iv. ver. 1674. εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε λυγρὸς ὄλεθρος Ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.) In talibus pro particula ἀλλὰ passim ponitur δέ. Lucillius Epigr. xii. ver. 4. οὐ κωσὶν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας. quod recte interpretatur Jacobsius. (Plene οὐ μόνον—δὲ—Julianus p. 7. C. 16. C. 46. A. B. plenissime p. 46. extr. οὐκ ἀνδράσι μόνον—καὶ γυναιξὶ δὲ—.) Schaef.]

* ΜΟΝΟΣ, *SOLUS.*

Adjectivi hujus ellipsin in neutro tantum genere, eoque vix nisi adverbialiter explicando, Bossianæ Ellipses exhibent. Occurrit mihi aliud, in quo ipse nominativus μόνος omittitur. Ex Æschyli Agamemn. v. 1653. depromsit illud laudatus Abresch. Lect. Aristænet. lib. ii. p. 225. οὐκ αὐτὸς, scilicet μόνος, ἠνάριζες. Vid. v. 1644. et ibi Scholiasten. F. St. Hæc vellem vir doctus omisisset. Ceterum αὐτὸς ἰσοδυναμεῖν τῷ μόνος antea monui. Schaef.

ΜΟΡΙΟΝ, *PARTICULA.*

Supple hujus vocis casum sextum μορίῳ in ἀκαρεῖ, βραχεῖ

[1] Hæc postrema exempla rectius in classem exemplorum, ubi adverbia desunt, rejecta fuissent. Ceterum vide Dukerum ad Thucyd. iv. 92. Leisn.

etc. v. gr. quum dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, quæ locutio frequens Luciano, in Timone p. 61. et Contemp. p. 352. et ἐν βραχεῖ τοῦ χρόνου, τῆς ἡμέρας: *in exiguo* (momento) *temporis: in brevi* (particula) *diei*. Plene ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας dixit Thucydides lib. i. [Gregorius Cor. p. 13. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτον ἐστί. ubi v. Kœn. Malim autem hæc pro dativis neutrius generis habere, ad quos plane nihil subaudiendum sit. Lucianus t. i. p. 4. ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην. t. iii. p. 338. πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο. Sed ibid. p. 336. ἐν βραχεῖ est, *ut paucis complectar*. Sic et neutrum pluralis numeri. Alciphron iii. ep. 71. διὰ βραχέων ἀποπειραθείς. *paucis experimento capto*. (Masculinum pluralis hoc sensu cadentis est Græcitatis. Tzetzes Chil. vii. 401. Φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσιν. Perperam vertitur ibid. viii. 863.) SCHAEF.]

* De locutione Attica eleganti ἐν ἀκαρεῖ vid. cl. Valckenar. ad Ammon. p. 18. sq. Subauditur etiam hæc vox in ὀψὲ τῆς ὥρας apud Dionysium Hal. viii. p. 551. quod plene diceres ἐν τῷ ὀψὲ ὄντι μορίῳ τῆς ὥρας. *cum serum esset diei*. ut ἐλλιπῶς etiam habet Livius lib. ii. c. 8. Nec minus in simili huic Matth. xxviii. 1. Ὀψὲ τῶν σαββάτων. [Pene incredibilis hic Ellipsium abusus. Hæc enim satis usitata adverbii ὀψὲ constructio, ad quam nihil plane subaudiendum est. Alciphron i. ep. 3. ὀψὲ τοῦ καιροῦ. Sicque Berglerus iii. ep. 71. edere debebat. Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 78. Dorvill. ad Chariton. p. 145. SCHAEF.] In τὸ μεσαμβρινὸν apud Theocritum Idyll. i. ver. 15. plen. κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν μόριον τῆς ἡμέρας. *meridiano tempore*. In terminis quibusdam Grammaticis apud Græcos scholiastas sæpius occurrentibus, e. g. τὸ, συνδετικὸν, συγκριτικόν. *Particula conjunctiva, comparativa*. Plene apud Dionysium Hal. t. ii. p. 133. Ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις. *in copulativis et præpositivis particulis*. In locutionibus quibusdam philosophicis, e. g. τὸ ζωτικὸν τῆς ψυχῆς, τὸ αἰσθητικὸν, τὸ κινητικὸν, τὸ νοητικὸν, τὸ ὀρεκτικὸν, τὸ θρεπτικὸν, sub. μόριον. vid. Salmasius ad Simplicium et Epictetum p. 193. In altera illa significatione, qua membra significat, quæ suo nomine dicere pudori est τοῖς σεμνοτέροις, subauditur τὸ μόριον, vel τὰ μόρια. In τὸ τῆς γυναικὸς apud Hesychium in v. Σινδικὸν διάσφαγμα. In τὸ γυναικεῖον. Plene utitur Clemens Alexandrinus p. 22. B. ἀνδρεῖον μόριον et γυναικεῖον. SCHWEB.

* ΜΟΡΦΗ, *FORMA*.

In μεταβάλλειν, quod elliptice positum habet Sextus Empiricus lib. i. c. 12. p. 273. Καὶ οἱ μὲν Διομήδους ἑταῖροι εἰς θαλασσίους μετέβαλλον ὄρνις, ὁ δὲ Ὀδυσσεύς, εἰς ἵππον, ἡ δὲ Ἑκάβη, εἰς κύνα. Plena locutio est μεταβάλλειν τὴν μορφὴν εἰς cet. Sic ipse laudatus modo auctor supplet s. 167. Εἰς ἵππον μετέβαλε

τὴν μορφήν. Ælian. Var. Hist. i. 15. Καὶ τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστεράν. Schweb. Alio modo Antoninus Liber. c. xxi. extr. ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. Ἑλλιπῶς Ammonius de Voc. Differ. p. 93. ἑτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον. Talibus autem locis activum, subaudito pronomine reciproco, vicem gerit medii; neque opus subaudiri substantivum. Sic etiam *mutare* passim i. q. *mutari*. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 386. Valckenar. ad Herodot. p. 409, 79. 670, 40. et vid. Verheyk. ad Antonin. Liber. p. 141. 233. Muncker. ad eund. p. 250. sq. Schaef.

* ΜΟΥΣΑΙ, *MUSÆ*.

Philostratus Her. p. 194. ed. Boiss. οἱ μὲν, τὴν Καλλιόπην, οἱ δὲ, πάσας, οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀπόλλω πρὸς ταῖς ἐννέα παρατυχεῖν αἰτούμενοι τῷ λόγῳ. ad q. l. Editor p. 585. "πρὸς ταῖς Ἐννέα· Absolute, subaudito Μούσαις: quam loquendi formam Angli habent: Popius initio carminis Lyrici in diem Cæciliæ festum:

Descend, *ye Nine*, descend and sing."

Plene Euripides Med. v. 827. Pors. ἁγνὰς ἐννέα Πιερίδας Μούσας. Schaef.

ΜΥΘΟΣ, *VERBUM*

Μῦθον deest in illo Homeri: Ποῖον ἔειπες; *quodnam dixisti* (verbum)? Plene Iliad. A. 552.——ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Alioquin ἔπος intellige. (Ποῖον in illa phrasi Homerica (quemadmodum in altera, ποῖον ἔρεξας,) neutrius est generis, nec quidquam opus subaudiri. Sic et in numero plurali. Euripides Phœn. v. 718. Pors. ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. ET. τὰ ποῖα ταῦτα; Conf. Sophocl. Œdip. Tyr. v. 935. Schaef.]

* ΜΥΣ, *MUS*.

In ὀροφίας. Aristoph. Vesp. 206. ubi ita Scholiastes: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μῦς ὀροφίας. Λέγονται μῦς ὀροφίαι καὶ ὄφεις περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες καὶ ταύτας κατατρώγοντες. *Dicuntur quasi trabales, quia nidulantur in trabium fastigiis, et eas rodere solent*. Leisn. Si Leisnerus locum Aristophanis paullo curatius inspexisset, abstinuisset hanc ellipsin comminisci: nihil est enim ἐλλιπὲς in illo Comici joco. Schaef.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ, *MYSTERIA*.

In τὰ μεγάλα, et τὰ μικρὰ, aliquando. Comicus in Plut. v. 846.

Μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
Numquid in ea veste initiatus es magnis?

supple εἰς μυστήρια. [Vellem Bosius aliud exemplum hujus, quæ ipsi videtur, ellipsis excitasset. In versu enim illo ex

verbo ἀμυήθης eliciendum nomen μυστήρια. Hæc autem ratio, ut passim monui, ἰδίωμα est syntaxis Græcæ, neque potest inter ellipses veri nominis referri. SCHAEF.] Addidit μυστήρια idem inferius Act. iv. sc. 4. v. 1014.

Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
Ἐπὶ τῆς ἁμάξης.
Cum aliquando ad magna mysteria veherer
Curru.

N.

ΝΑΟΣ, *TEMPLUM.*

Ναὸν subaudias sæpè post præpositionem εἰς vel πρὸς, sequente genitivo nominis alicujus Dei Deæve proprii, ut: Εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἀρτέμιδος, sc. ναόν. Sic Latini: *Ad Vestæ, ad Dianæ, ad Castoris.* Euripides Ione 405. et 787. ἐκ Θεοῦ συθεὶς, *ex Dei* (templo) *egressus.* Vid. ad prior. loc. Barnes. Pausanias Attic. p. 84. οὔτε ἐν Ἀμφιαράου τινὰ τιμὴν ἔχει, *nec in Amphiarai* (templo) *ullos honores habet.* [Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 589, 58. Burgess. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 467. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. v. 407. SCHAEF.]

ΝΑΥΣ, *NAVIS.*

In adjectivis illis, Διήρης, τριήρης, πεντήρης, ἑξήρης, ἑπτήρης etc. *biremis, triremis, quinqueremis* etc. Πεντηκόντορος, (navis) *quinquaginta, ordine continuo, habens remos,* supp. ναῦς. item in Σχεδία, (navis,) *quæ subito fit.* Eustathius Odyss. E. Σχεδία, inquit, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα ναῦς. Est enim σχέδιος adjectivum, notans *subito factum ex materia, quæ ad manus est* [a].

Secundum hujus vocis casum, νεὼς, supple in illo proverbio: Ἀπὸ καταδυομένης ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. *A depressa* (navi) *quicquid acceperis, in lucro deputandum est.* Suidas, Ἀπὸ καταδυομένης, inquit, λείπει νεὼς, etc. ut ibi legendum.

Quartum casum ναῦν supple in verbis nauticis absolute positis, ut: ἐλαύνειν[b], ἀνάγειν, ἐπανάγειν, κατάγειν, ut Joann. in Evangel. vi. 19. Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἴκοσι πέντε: *quum igitur promovissent* (navim) *quasi stadia viginti quinque.* Lucas v. 3.—ἠρώτησεν αὐτὸν, ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον,

[a] Νῆες supple etiam in πάραλοι. Vid. Schol. ad Aristoph. Ran. 1103. Item in ἱππαγωγοὶ apud Aristoph. Eq. 596. Sunt scil. ἱππαγωγοὶ naves, quarum usus in transvehendis equis, quibus postea uti solemus in terra. Scholiastes: ἱππαγωγοὺς δὲ, τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς. Scilicet naves Græcorum modo a mensura, quam capiunt, χιλιαγωγοί, μυριαγωγοί, vel a re, cui sunt destinatæ, ut σιταγωγοί, quæ frumentum deferunt, et ἱππαγωγοὶ denominantur. LEISN.

[b] Aristoph. ἐλαύνειν ναῦν plene Eq. 1179. LEISN. Vid. Fischer. ad Palæphat. p. 143. a. SCHAEF.

subintell. τὴν ναῦν: *rogavit ipsum, ut a terra paululum promoveret* (navim)[c].

Absolute etiam dicunt ἐμβαίνειν, ἐπιβαίνειν, εἰσβαίνειν, ut intelligatur εἰς ναῦν. Apollonius Rhod. Argon. i. ver. 1275.

——————ὦκα δὲ Τῖφυς
Ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο[d].

Vide plura exempla apud Ampliss. Cuperum Observat. ii. 3[e].

* Subaudienda relinquitur hæc vox in aliis bene multis exemplis apud veteres scriptores frequenter obviis. Sic in ναυαρχίς: *navis prætoria.* Polyb. t. i. p. 73. In ὁλκάς. Themistius Orat. xxvi. p. 316. Plene Maximus Tyr. Orat. xix. p. 229. διὰ νεὼς ὁλκάδος. In Σαλαμινία, quæ et Δηλιάς:

c It. προσβάλλειν. Pollux lib. i. c. 9. de portu scribens: Ῥᾳδίως προσσχεῖν, ἀσφαλὴς προσβαλεῖν. [Euripides Orest. v. 356. Pors. Μαλέᾳ προσίσχων πρῴραν. Sed nihil nos impedit, quæ simplicior ratio est, ellipsin hanc etiam pronomine reciproco explere: adeoque locos reperias, ubi altera illa ratio non procedat. Talis est Demosthenis p. 1285. ἀκριβῶς εἰδὼς, ὅτι ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηῒ προσίσχειν εἰς Ῥόδον. Compara Sophocl. Philoct. v. 236. τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε Χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος; (Non audiendus hic Wakefieldius scribens τί σ'. Vulgata lectio Philoctetæ τὸ πάθος, luxurians illud et verborum usu et nominum, eximie declarat.) Plutarchus Mor. t. v. p. 506. ὡς γῇ προσίζων τὸ σῶμα καὶ διασῳζόμενος. Ceterum advertenda hujus verbi sic usurpati constructio cum præpositione ἐν paullo rarior. Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 303. προσίσχειν σὺν Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ, ut Hemsterhusius jure edidit. Similis hic atque illic structura verbi simplicis. Pausanias i. c. 32. ταύτῃ τῆς Ἀττικῆς ἔσχον οἱ βάρβαροι. Videturque ibid. c. 14. ex duobus Codicibus scribendum esse, οἳ τῆς χώρας Μαραθῶνι ἔσχον. Aristoph. Ran. v. 188. ποῦ σχήσειν δοκεῖς; Nisi scribendum ποῖ. Nam statim sequitur ἐς κόρακας ὄντως; Schaef.] Ubi eadem Græcis est Ellipsis, quæ Latinis, qui *appellere* absolute dicunt pro *appellere navem*. *Appellere classem* dixit Corn. Nep in Thrasyb. iv. 4.

In εἰσβάλλειν. Euripides in Cycl. v. 99.

Βρομίου πόλιν ἐοίκαμεν εἰσβαλεῖν.
Videmur ad Bacchi urbem appulisse.

Quæ ita sunt accipienda: Κατὰ Βρομίου πόλιν ἐοίκαμεν εἰσβαλεῖν τὴν ναῦν. Bernh.

* Etiam in ἐμβάλλειν subintell. ναῦν, de remigantibus quando sermo est. Aristoph. Ran. 208. Eq. 599. Leisn.

d Omittitur quoque in ἐπακτία. Euripides in Androm. v. 853. ubi desertam se a patre querens, talia fatur Hermione:

Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
Ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν
Ἐναλίου κώπας.
Deseruisti me, pater, velut stantem ad littus,
Desertam remoque carentem (navem.)

Quo loco de nave esse sermonem, patet ex eo, quod remi fit mentio. Ergo ita erit integra dictio: ὡς ἐπακτίαν ναῦν. Bernh.

* Et Gatakerum ad Antonini τὰ πρὸς ἑαυτὸν iii. 3. Sic et ἐῶ, *relinquere* (navem) *fluctibus*, Actor. xxvii. 40. ἐπιδιδόναι, ibid. ver. 15. et κατέχειν εἰς αἰγιαλὸν, ver. 40. Schoettg. Herodot. vi. c. 101. in. Οἱ δὲ Πέρσαι πλέοντες κατέσχον τὰς νέας τῆς Ἐρετρικῆς χώρης κατὰ Τέμενος, κ. τ. λ. [Sequitur statim: κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία. ubi al. κ. δὲ ταῦτα τ. χ. Wesselingio judice, "utique non male." Hoc si eodem modo intellexit vir eximius, retractavit quod olim ad Diodor. Sic. t. i. p. 371, 76. Rhodomani versionem taxans dixerat.] Idem viii. c. 40. in. Ὁ δὲ Ἑλλήνων ναυτικὸς στρατὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρτεμισίου, — ἐς Σαλαμῖνα κατίσχει τὰς νῆας. Xenoph. Hist. Gr. ii. 1, 29. κατασχὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα. [Paullo ante leg. sine articulo ἐς τειχύδριον.] Plutarchus t. iv. p. 822. s. Reisk. κατασχὼν δ' εἰς Βρεντέσιον. Add. Thom. Mag. p. 748. Musgrav. ad Euripid. Cyclop. v. 349. Schaef.

pro quo habet Ælianus Var. Hist. i. 16. ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου: et φάσηλος apud Aristophan. in Avib. v. 1204. Quæ fuerint hæ naves, explicant Gr. Schol. ad h. l. In ὁπλιταγωγοὶ, qua voce aliquoties ἐλλιπῶς utitur Thucydides, plene autem lib. viii. c. 30. ἐν ναυσὶν ὁπλιταγωγοῖς. Πεντηκόντορος legitur apud Ælian. Var. Hist. viii. 2. In illa nautica locutione πρύμναν κρούεσθαι, l. ἐπὶ πρύμναν κρούειν, s. τὴν ναῦν. v. Onosandr. c. iv. n. 14. In ἔχειν. Homer. Od. Γ. ver. 182. Plene est Od. K. ver. 91. [Sophocles Philoct. v. 305. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Herodotus viii. c. 40. σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα. Plene v. c. 33. ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα. Alia vide p. præced. not. c. Add. Thom. Mag. p. 748. Kühn. ad Pausan. p. 35. 54. 274. (ubi Pausanias: ἔσχε ταῖς ναυσίν. unde discas, Schwebelii rationem passim fallere.) Dispari sensu Herodotus viii. c. 68. 2. τὰς νῆας αὐτοῦ ἔχῃς πρὸς γῇ. quomodo Euripides Hec. v. 35. ναῦς ἔχοντες—ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός. quod cum prioribus illis Musgravius in Supplem. Notar. minus recte comparat. Schaef.] In ἀναθέειν. Hom. Od. O. v. 552. In ἀπαίρειν et καταίρειν. Euripid. Bacch. v. 1293. coll. Schol. Gr. edit. Barnes. In κατέχειν. Polyæn. lib. vii. c. 47. In μεταίρειν. Matth. xiii. 53. et sic in αἴρειν. Plene Thucyd. i. 52. Τὰς μὲν ναῦς ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς. In ὁρμίζειν. Plene Dionys. Hal. lib. vii. p. 421. Ὁρμίσας τὰς ναῦς. In διαβάλλειν. Herodot. lib. v. c. 33. Plene idem habet lib. v. c. 34. Ἐπεί τε διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας ἐς τὴν Νάξον. Hæc Ellipsis etiam apud Latinos est usitata. Sic Hirtius de Bell. Alex. c. xvi. *Capitur hoc prælio quinqueremis una et biremis.* Cornel. Nep. vii. c. 4. *Et in trierem—ascendit.* Cicero ad div. lib. xii. 14. *Onerariæ omnes ad unam a nobis exceptæ sunt.* In *conscendere.* Idem ad div. lib. xii. 25. *Conscende nobiscum, et quidem ad puppim.* In *exire.* Idem lib. ix. 6. *Ostiæ videri commodius eum exire posse.* In quibus et multis aliis subauditur v. *Navis.* Schweb.

* Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. " Thucyd. iv. 9. ἐκ λῃστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου. Polyb. xvi. 1. τριημιολίαι, καὶ τριήρεις τρεῖς· ib. c. 2. συμπεσὼν ὀκτήρει—δεκήρης—τριημιολίας· ib. c. 6. δεκήρης, ἐννήρης, ἑπτήρης, ἑξήρης—τετρήρεις—πεντήρης. Theophrast. charact. 25. ἡμιολίας. sed ναῦς additum est a Diodor. Sic. xix. 65. Sic Plut. V. Alcib. 21. p. 29. t. ii. simpliciter dixit, τὴν Σαλαμινίαν, et ib. c. 28. p. 40. τῆς ναυαρχίδος, ut Herodot. viii. 92. τὸ σημήϊον ἰδὼν τῆς στρατηγίδος, et ib. 94. ἰδόντας δὲ τοὺς Κορινθίους τὴν στρατηγίδα φεύγουσαν. Demosth. p. 929. t. ii. ἐν τῇ εἰκοσόρῳ." Diodorus Sic. xvi. c. 5. λῃστρίσι πολλαῖς πλέοντες. c. 82. δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας λῃϊζόμενον. Vid. Interpretes ad Thom. Mag. p. 576. sq. Schaef.

* ΝΑΥΤΗΣ, *NAUTA.*

In θαλάμιος, i. e. remex infimi ordinis, ὁ κατωτάτω ἐρέσσων

ἐν τῇ γῇ, apud Thucydidem. Eadem ellipsis admitti potest in ζύγιος. Hesychius: θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Leisn. qui etiam in præfatione videndus. Obiter moneo, Dorvillium ad Chariton. p. 610. ubi de usu elliptico articulorum cum genitivo disputat, inter substantiva ad tales articulos subaudienda perperam retulisse Ναυτικόν. Locus enim Xenophontis Hist. Gr. lib. iii. in. quo utitur, sic habet: ἔχων γὰρ τὸ ἑαυτοῦ ναυτικὸν σὺν τῷ Κύρου. Hic ναυτικῷ omissum est, non per ellipsin veri nominis, sed ex natura syntaxeos linguarum, quæ articulis utuntur. Schaef.

* ΝΕΚΡΟΣ, *MORTUUS.*

Aristoph. Ἐκκλησ. v. 533. Ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ'—ᾤχου καταλιποῦσ', ὥσπερ εἰ προκείμενον. *Sed postquam me exueras, abiisti, relinquens me ut mortuum.* In προκείμενον subaudi νεκρόν. Vide in ejusdem Avibus 474. Ita *positus* apud Virgilium, et *compositus* apud Persium occurrit. Leisn. Ad talia nihil subaudiendum: ipsa enim per se dicuntur sensu speciali de mortuis. Homericum, ut hoc utar, κεῖται Πάτροκλος, egregie fallatur qui ἐλλιπῶς dictum putet.—Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. " Herodot. ix. 85. ἔθαπτον τοὺς ἑωϋτῶν· intell. νεκροὺς, *suorum cadavera,* ut c. 84. legitur, Μαρδονίου ὁ νεκρὸς, et τὸν νεκρὸν τὸν Μαρδονίου." Fallitur. Non cogitavit vir optimus, si intelligas νεκροὺς, hoc consequi ἀτοπίας, ut cæsi dicantur sua ipsorum cadavera sepelivisse. (Conf. Lucian. t. ii. p. 871. ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ.) Verte igitur nihil subaudiens: *sepeliebant suos, sie begruben die Ihrigen.* Schaef.

* ΝΕΥΡΑ, *NERVUS.*

In αὖ ἐρύειν de arcu apud Homerum Iliad. Θ. v. 325. ubi schol. Gr. εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα τὴν νευράν. *retro trahentem nervum.* Schweb. Hanc quoque ellipsin sine ulla necessitate confinxit. Verba poëtæ sunt:

> Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
> Αὖ ἐρύοντα,——————

scil. αὐτήν. Schaef.

* ΝΗΣΟΣ, *INSULA.*

Interdum in πιτυόεσσα, vel πιτυοῦσσα, *pinis abundans;* πλατανιστόεσσα, vel πλατανιστοῦσσα, *platanis abundans,* etc. vid. Sylburg. ad Pausaniæ Lac. c. 14. Leisn.

* In omnibus nominibus insularum propriis, quando absolute ponuntur, e. g. in Βρεττανικαὶ, Κυκλάδες, Σποράδες, Γυμνάσιαι vel Βαλερίδες, Ὀφιοῦσα [Ὀφιοῦσσα], apud Strabonem aliosque est ellipsis: in quibus etiam sæpe v. νῆσος vel νῆσοι additum reperitur. Schweb.

* Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. " Herodot. iv. 85. ἐπὶ

τὰς Κυανέας καλευμένας." Palæphatus c. xxxii. 10. μεταξὺ τῆς Κέρνης καὶ τῆς Γαδειρέων. s. νήσου. si Fischerus posteriora recte correxit. SCHAEF.

* ΝΙΚΗ, *VICTORIA.*

Videtur hæc vox non incommode subaudiri posse in illa locutione, Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι, apud Herodot. lib. vi. c. 103. Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τεθρίππῳ συνέβη. s. νίκην. qua voce ipse denuo statim utitur cum ejusdem verbi participio juncta: καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενόν μιν. SCHWEB. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 470, 98. (Dissert. Herodot. p. 204.) Philodemus Epigr. xxvii. v. 7. τὸν δὲ Λυκίνου Ὕλα καὶ εἰς μεγάλην στέψον Ὀλυμπιάδα. Præcessit ver. 4. ἄνθετό σοι νίκης Χάρμος ἀπ' Ἰσθμιάδος. Sic Callimachus Fragm. ciii. p. 475. θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος. SCHAEF.

* ΝΙΚΗΣΑΣ, *QUI VICIT.*

Callimachus Epigr. xii. Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοί, δολιχόν. Recte subaudit νικήσας Vulcanius. Ruhnkenius Epist. Crit. p. 174. "Est imitatio Simonidis Anthol. iii. 2. p. 284. Εἰπόν, τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῇς; Κάσμυλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος. Quo minus dubitari debet, quin in δολιχὸν supplendum sit νικήσας, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis apud Murator. p. 649. Σάμιχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν. Vide Dorvillium ad Charit. p. 310." Plato t. iv. p. 150. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Hoc qui vertunt, *qui Marathone pugnavit*, minus assecuti videntur vim verborum. Rectius Findeisenus p. 408. Quamquam bene novi gloriosissimum titulum τῶν Μαραθωνομάχων. SCHAEF.

ΝΟΜΙΣΜΑ, *NUMISMA.*

In τὸ δίδραχμον, τετράδραχμον, λεπτόν. etc.[f]

* V. Chishul in not. ad Inscript. Sigeam p. 3. SCHWEB.

* Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. "Demosth. p. 1246. t. ii. πένθ' ἡμιμναίων· ibid. p. 1333. τρί' ἡμιμναῖα. Plut. V. Pompe. 33. p. 181. t. iv. ἡμιμναῖον ἀργυρίου." Κατιτήριον a Mœride p. 222. servatum si generis neutrius est, subaudi νόμισμα. Sic quod vulgo ἐπίβαθρον dicitur, (Callimach. Fragm. cx. p. 482. coll. Valckenar. Callim. p. 10. Add. Ernest. ad Callim. h. in Del. v. 22. Brunck. ad Apollon. Rhod. i. ver. 421.) Diodoro Sic. i. c. 96. est ἐπίβαθρον νόμισμα: nisi tamen locus interpolatus est. Ego quidem huc inclino, ut verba, νόμισμα τὸν ὀβολὸν, pro spuriis habeam. SCHAEF.

[f] Νόμισμα omittitur in numismatibus: ΑΜΥΝΤΑ, ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. LEISN.

* Sic in ἀσσάριον, Matth. x. 29. λεπτόν, xx. 13. λεπτόν, Marc. xii. 42. Lucas xii. 59. Possis et κέρμα subaudire. MICH.

* ΝΟΜΟΣ, *LEX.*

In ϖαραβαίνειν, quod notat *transgredi, violare* (leges). Pythagoras in aureis carminibus:

Πῇ ϖαρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι καλὸν οὐκ ἐτελέσθη;
Quanam re violavi (leges)? *quid mali patravi? quodnam a me bonum est omissum?*

Schoettg.

* Joannis ii. epist. ver. 9. Πᾶς ὁ ϖαραβαίνων. sc. νόμον. Bernh.

* Ælian. Var. Hist. xiii. 24. ἔγραψεν, subaudi νόμον, (legem) *dedit.* Alias addi solet. Leisn.

ΝΟΜΟΣ, *MODUS.*

In ὄρθιος etc. Euripides Heracl. 830.

Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
Σάλπιγγι.

[Displicet hæc ratio. Ὄρθιον hîc neutrum est et adverbialiter dicitur. Poëtæ verba bene vertunt: "Postquam autem signum *clare* datum est Tyrrhenicâ tubâ." Sic etiam plurale ὄρθια. Vid. Ruhnken. ad Hymn. in Cerer. ver. 20. Schaef.]

* ΝΟΣΩΝ, *ÆGROTANS.*

Vide Obs. Crit. Nov. t. iii. p. 27. F. St. Disputat ibi Abreschius satis copiose (si quis "loquaciter" dicat, non mirer) de verbis Xenophontis Ephes. p. 70. Loc. ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης κ. τ. λ. primum nube exemplorum docens, verbo κεῖσθαι persæpe jungi participium, post monens, nihilo secius "citra omne additamentum suam verbis constare integritatem." Recte: neque opus erat Abreschiana ad catalogum Ellipsium augendum detorqueri. Schaef.

* ΝΟΣΟΣ, *MORBUS.*

In ϖλευρῖτις, ἰσχιάς, ἀρθρῖτις. Schoettg.

ΝΟΥΣ, *MENS.*

Προσέχειν absolute quoque dicitur, pro ϖροσέχειν τὸν νοῦν, *attendere animum.* Lucas in Act. xvi. 14. Προσέχειν τοῖς λαλουμένοις: *ut* (mentem) *adverteret ad ea, quæ dicebantur.* Sic Hebr. ii. 1. ϖροσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι. Plene dixit Comicus in Pluto: Πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα ϖύθῃ: *adhibe mentem, ut intelligas.* Plato in Epist. Αὐτοῖς σφόδρα ϖροσεῖχον τὸν νοῦν: *illis sedulo attendebam animum.* [Aristoph. Nub. v. 1010. καὶ ϖρὸς τούτοις ϖροσέχῃς τὸν νοῦν. Pac. v. 174. ϖρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ. Vid. Staveren. ad Corn. Nep. xv. c. 6, 2. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 212. (add. Alciphron. i. ep. 33. p. 136.) Bernard. Reliqu. Med. Crit. p. 25. Brunck. ad Aristoph. Vesp. v. 1015. Schaef.] Ælianus etiam ϖροσέχειν τὴν διάνοιαν dixit Var. Hist. xiv. c. 43. Xenophon Œconomicor. lib. ii.

7[g]. [Aristoph. Concion. v. 600. καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι. Schaef.]

Similiter ἐπέχειν τινὶ, subintell. νοῦν. Paulus 1. Ep. ad Tim. iv. 16. Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ: *Attende tibi ipsi et doctrinæ*[h]. [Aristoph. Lysistr. v. 490. χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. quod recte interpretatur Bisetus. (Præcedit v. 489. ΠΡ. διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ; Λ. καὶ τἄλλα γε (*etiam:* sic Pac. v. 1003. it. Euripid. Hec. v. 1269. Pors. Orest. v. 1616. Phœniss. v. 619. 1695. Med. v. 1358. add. Cleobul. ap. Diogen. Laërt. i. 90.) πάντ' ἐκυκήθη. sequiturque continuo v. 491. ἀεί (sic leg.) τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. (Conf. Pac. v. 991. λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς.) Hîc κυκᾶσθαι, dicuntur mala, quæ turbando concitantur. Idem sensus permultis locis verbi ταράττειν, ut cum dicitur ταράττειν πόλεμον. Lege præclaram notam Ruhnkenii in præfat. ad Schelleri Lexic. Lat. Belg. p. xiv. Sic et τυρβάζειν. Sophocles Fragm. ex inc. trag. lviii. Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.) Longus p. 104. Vill. ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Vertitur: *hinc animum floribus perdendis adjecit.* Lucianus t. ii. p. 212. τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. (In transcursu videamus Hegemonis Epigramma in Huschkii Anal. Crit. p. 199. ubi idem verbum, etsi longe diversa significatione, positum est. Legas ibi: ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπέσχον ΑΙΜΑΤΟ Περσῶν. Corrigo ΛΗΜΑΤΙ. Conf. Philiad. Epigr. et Demosthen. t. i. p. 322.) Schaef.]

* Προσποιεῖσθαι aliquando etiam significat *attendere*. Tunc vero omitti intelligitur νόον. Hac sententia verbum hoc accepit Theophrastus in Charact. mor. c. 1. ἀκούσας τι, δόξει μὴ προσποιεῖσθαι, puta νόον: *cum audiverit aliquid, simulabit, se non advertere* (mentem). Bernh. Sic etiam Fischerus in Ind. v. Προσποιεῖσθαι: quæ ratio vereor ut omnibus probari possit. Mihi quidem, deleto δόξει, quo aliquot libri carent, quodque natum suspicor ex interpretatione verbi προσποιεῖσθαι, scribendum videtur, καὶ ἀκούσας τι, μὴ προσποιεῖσθαι (scil. ἀκοῦσαι: vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 217. sq.) ut infinitivus προσποιεῖσθαι pendeat ab οἷος. Quod si cui justo durius videatur, ut est sane vel in Theophrasteo libello perdurum, infinitivum hîc poni, cum antecedat φήσει, idem sequatur, is leni mutatione bis corrigat φῆσαι. Aliter Valckenarius l. c. p. 218. a. B. Schaef.

* Item in ἐπιστῆσαι, quod ἐλλιπῶς habet Antoninus lib. i. §. xi. V. Διάνοια. Sic Plinius apud Latinos lib. viii. ep. 19.

g In στρέφειν, ἐπιστρέφειν, μεταστρέφειν. Apollonius Rhod. in Argon. i. ver. 807.

———Εἶπε ποτ' αὖτις
Ὀψὲ μεταστρέψαντι νόον.

Στρέφειν Act. vii. 42. auctor in ellipsi vocis ἑαυτὸν posuit. Bernh.

h Adde Lucæ Evang. c. xiv. 7. Act. iii. 5. Sic et ἐπέχειν. Lucæ c. xi. 53. Schoettg.

Proinde, si quando, nunc intende libro, quem cum hac epistola accipies. pl. *intende animum.* ut est apud Horatium lib. i. ep. ii. 35. *si non Intendes animum studiis et rebus honestis.* Schwebb.

* ΝΥΞ, *NOX.*

Deest hæc vox in ἀβρότη, quando absolute pro νὺξ ponitur. Est enim sua natura adjectivum, quod significat *hominibus carens.* Sic ἄβροτος ἐρημία apud Æschylum. v. Eustathius ad Iliad. Ξ. v. 78. εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. ubi ita commentatur: ἐντελῶς ἐῤῥέθη. ὅτε γὰρ ἀβρότη μόνον ῥηθείη, λείπει τὸ, νύξ. Item in ἀμολγῷ: plene foret ἐν ἀμολγῷ χρόνῳ νυκτός. *intempesta nocte.* Hesychius certe ἐπιθέτως habet ἀμολγὸν νύκτα. Homerus Iliad. Λ. 173. μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. ubi etiam Schol. Gr. addunt τῷ καιρῷ. Schwebb. Rectius, opinor, Gesnerus in Ind. ad Orph. ἀμολγῷ pro neutro habet, ubi nihil subaudiendum. Ἀμολγὸν νύκτα Hesychius ex Euripidis Alcmena excitat: quod in Sylloga Musgravii frustra quæras. Sic Orpheus Hymn. xxxiii. ver. 12. δι' ἀμολγοῦ νυκτός. Schaef.

Ξ.

ΞΕΝΙΑ, *HOSPITIUM.*

Phrasis, ἑτοιμάζειν τινὶ ξενίαν, *parare alicui hospitium*, quæ est in Pauli Epist. ad Philemon. ver. 22. Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν: *simul autem et para mihi hospitium:* defective etiam occurrit, omissa voce ξενίαν. Sic apud Lucam ix. 52. Καὶ, πορευθέντες, εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ. supple ξενίαν. *Et, profecti, ingressi sunt vicum Samaritanorum, ut pararent ipsi* (hospitium).

* ΞΕΝΟΣ, *HOSPES.*

In illis Homeri verbis Odyss. O. v. 373. καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα sub. ξένοις, vel plenius ξένοις ἀνδράσι καὶ ἱκέταις, αἰδοῦς, ἀξίοις, uti explicat Eustathius p. 579. l. 38. Expressam certe hanc vocem legimus Odyss. I. v. 271. Ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Schwebb. Ernestius ad priorem Odysseæ locum: "De pudendis accipit etiam Scaliger ad Fest. in *affatim*, et Cel. Hemsterh. ad Luciani Nigrin. t. i. p. 54. qui Barnesium imprudenter ab illa interpretatione recessisse ait. Recte. Non potest doceri αἰδοίοισιν simpliciter positum, aliter quam de pudendis dici. Atqui id erat docendum, si volebat refellere hanc interpretationem." Ego tamen bonum illum subulcum honestiorem cognovi, quam ut hunc ei cynismum facile tribuam. Quod si per linguæ usum non licet αἰδοίοισιν alio quam neutro genere intelligi, ausim hîc quidem conjectandi aleam, in Homericis semper ancipitem, ita subire, ut suspicer corrigendum ἀλλοίοισιν, *aliis.* Schaef.

* ΞΙΦΟΣ, *PUGIO.*

Subaudiendum est sæpenumero in ἐγχειρίδιον: e. g. apud Herodianum lib. i. 8, 11. vii. 4, 11. λαβεῖν ἐγχειρίδια ὑποκόλπια. Ita Menander Comœdiam scripsisse traditur, cui titulus Ἐγχειρίδιον. Nam ἐγχειρίδιον generatim dicitur, quicquid ad manum est et in usum promtum et obvium. vid. Salmasium in Titul. Animadvers. in Simplic. ad Epict. p. 6. Leisn.

* ΞΟΑΝΟΝ, *SIMULACRUM SCULPTUM.*

Potest etiam illis in vocibus nonnunquam subintelligi, quas supra per ἄγαλμα, ἀνδριὰς etc. supplevimus. Leisn.

ΞΥΛΟΝ, *LIGNUM.*

In νήϊον. Iliad. Γ. 62. —νήϊον ἐκτάμνῃσιν. ubi Eustathius: ὑπόκειται ξύλον, ἤγουν, ἐπιτήδειον εἰς νῆα[a]. [Plene Homerus Odyss. I. v. 384. δόρυ νήϊον. quod imitatur Apollonius Rhod. ii. ver. 79. 597. Conf. Mœris p. 270. Sed Aristides t. ii. p. 205. Jebb. τὰ δὲ νήϊα καὶ τοὺς κωπέας. ubi τὰ νήϊα Scholiastes Ms. (v. Valckenar. ad Herodot. p. 383, 20.) σχοινία esse docet. Plene Apollonius Rhod. ii. ver. 725. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο. Denique partem quandam navis, μέρος τῆς νεώς, Scholiastes ad Apollon. Rhod. i. ver. 1314. Musgravio ad Euripid. Iphig. Taur. v. 433. interpretari videtur: falso. Scholiastæ enim explicatio referenda ad vocem ὁλκαίοιο, cui νηΐου a poëta ἐπιθέτως additum est. Schaef.]

* Ellipsin hanc ipse supplet Homerus voce poëtis synonyma, δόρυ. Iliad. O. 410. δόρυ νήϊον. Schweb.

* ΞΥΡΟΣ, *NOVACULA.*

In rariore quidem illa locutione apud Euripidem in Phœniss. v. 1088. [v. 1097. Pors.] ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν, supple ξυροῦ. [Aut, quod mihi placet, nihil plane subaudiendum: (conf. Aristophan. Plut. v. 256. ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν:) aut supplendum aliud nomen, veluti τοῦ ἔργου, τοῦ ἀγῶνος. Pausanias x. c. 21. ἐν τῇ (l. τοῦ) ἀγῶνος

[a] In ἀπόψηστον pro hostorio; [Hesychius: Ἀπόψηστον· τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου. quo multi usi sunt sine vitii suspicione. Mihi ἀπόψηστρον scribendum videtur: ubi nihil subaudiendum est. Sicque etiam Ruhnkenius in Add. ad Hesych. corrigendum censuit. (Idem vitium in Hesychium invexit θέριστον, pro quo legendum esse θέριστρον, multi monuerunt. Nec sanius est Photii θερίστιον, pro quo scribendum θερίστριον.) Non minus corruptum, quod ex Glossis novimus, ejusdem nomen significationis ἀποψήστιον. Corrige ἀποψήστριον. Perpetua commutatio literarum ι et ρ. Schaef.] in ἀνάφορον apud Aristophanem Ran. 8. ubi Scholiastes: τὸ ἀνάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι. [Vid. Bergler. ad Alciphron. p. 8. Schaef.] Ξύλα in plurali etiam supple in ἐγκοίλια, i. e. ligna, ex quibus interiores partes navium fabricantur; τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνεχόμενα ξύλα, quæ una voce ἐντερόνεια vocantur. Vid. Scholiasten Aristoph. ad Equit. 1182. Leisn.

συνέβη τῇ ἀκμῇ. (Paullo superius lego: καὶ οὔτε πελέκεσι διαιρουμένους ἡ ὑπὸ μαχαιρῶν ἡ ἀπόνοια τοὺς ἔτι ἐμπνέοντας ἐπέλιπεν, οὔτε ὅσοι βέλεσι καὶ ακοντίοις διεπείροντο, ὑφῄρουν τοῦ θυμοῦ, [sic Cod.: falliturque Valckenarius in Phalarideis p. xiv.] μέχρις οὗ παρέμενεν ἡ ψυχή.) Ibid. c. 19. extr. ex certa Sylburgii emendatione, ὑπὸ αὐτὴν τοῦ ἔργου τὴν ἀκμήν. Quod hîc vulgo legitur δίκην, natum videtur ex ἀλκήν. Passim autem confusa ἀκμὴ et ἀλκή. Vid. Facius ad i. c. 14. SCHAEF.] Sic occurrit apud Herodotum lib. vi. c. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Cf. cl. Valckenar. ad. schol. Gr. in Phœniss. p. 707. Proverbialem hanc locutionem de iis, qui in extremo periculo versantur, usurpari solitam, primus, quantum jam scire datur, protulit Homer. Iliad. K. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. SCHWEB.

O.

* Ὁ, *ARTICULUS.*

Ὁ, seu præpositivus articulus cum subaudito ὤν, deest apud Matthæum xxvii. 57. et Lucam xxiii. 51. ἄνθρωπος πλούσιος (ὁ) ἀπὸ Ἀριμαθαίας. Vide infra de ellipsi Verborum, voce εἶναι, et quæ ibi de hac ellipsi adnotavimus. MICH.

In primis notanda ellipsis articuli juncti particulæ μὲν in partitione aut oppositione, sequente eodem articulo cum particula δέ. Fundus hujus ellipsis in Homericis est, Il. X. ver. 157. Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. Euripides Herc. fur. v. 638. Musgr. ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. Plato t. iv. p. 260. s. Ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς. Xenophon Hist. Gr. i. 2, 14. ᾤχοντο ἐς Δεκέλειαν, οἱ δ' ἐς Μέγαρα. ubi non opus ἄλλοι subaudiri in posteriore membro, sed supplendum οἱ μὲν in priore. Pausanias iii. 12. ἀδελφὸν, οἱ δὲ παῖδα εἶναι λέγουσιν. cap. 13. ποιῆσαι δὲ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα λέγουσιν, οἱ δὲ Ἄβαριν. cap. 17. ὃν Διποίνου καὶ Σκύλλιδος, οἱ δὲ αὐτοῦ Δαιδάλου φασὶν εἶναι μαθητήν. cap. 25. τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει γενέσθαι φασὶν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως, οἱ δὲ, εἶναι θεὸν Πυῤῥιχον κ. τ. λ. Legendum igitur lib. ii. cap. 2. Λύσιον δὲ, τὸν δὲ Βάκχειον ὀνομάζουσι. quod jam Sylburgius pervidit, quem vide ad p. 76, 121. Lucianus t. ii. pag. 321. κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδὴν, τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. Add. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 267. Porson. ad Euripid. Orest. 891. Paullum dispari ratione, sed ellipsi similiter explenda, Xenophon Cyrop. v. 2, 5. τοὺς ἔνδοθεν πάντας ἐξῆγε, φέροντας οἶνον, ἄλφιτα, ἄλευρα, ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας βοῦς, αἶγας, οἶς, σῦς. Cui loco pene ad amussim congruit ille Anab. v. 4. 25. quem Melet. Crit. i. p. 67. sic corrigendum censui: οἱ πολέμιοι ὁμοῦ δὴ πάντες γενόμενοι ἐμάχοντο, καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς, καὶ ἄλλοι δόρατα ἔχοντες παχέα, κ. τ. λ. Addito in posteriore membro adjectivo

ἕτερος, Pausanias i. 37. ἀγάλματα δὲ ἐπὶ τῷ ποταμῷ, Μνησιμάχης, τὸ δὲ ἕτερον ἀνάθημα κειρομένου τὴν κόμην τοῦ παιδὸς κ. τ. λ. Conf. quæ p. 101. ad v. Ἕτερος congessi, a quibus nonnihil differt Homericum Il. H. ver. 418. ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, ubi duarum obtinet σύγχυσις constructionum. Ceterum similis ellipsis exempla etiam in Latinis scriptoribus reperias. Vid. not. ad Cæsar. de B. G. i. 8. iii. 21, 25. Schaef.

* ΟΒΟΛΟΣ, *OBOLUS*.

Ὀβολὸς, *obolus*, subaudire licuerit in ὁ κοδράντης, *quadrans*, Matth. v. 26. Et in ὁ λεπτὸς, cum id masculinum est, ut secundum multos codices in Lucæ Evangelio, cap. xii. 59. Mich. Alciphron i. ep. 9. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι (verte, *vendere atque emere*) τὰ ἐπιτήδεια. ubi Berglerus ex Polluce citat νομισμάτιον λεπτόν. Schaef.

* ΟΔΟΝΤΕΣ, *DENTES*.

In γομφίοι, *dentes molares:* in γελασῖνοι, qui et τομικοὶ dicuntur, i. e. *dentes anteriores, qui in risu nudantur*. Leisn. Ad γομφίοι non magis subaudiendum ὀδόντες, quam ad τομεῖς, quod substantivum, hactenus fere neglectum in Lexicis vulgaribus, item de dentibus dicitur. (Vid. Oribasius p. 142. Dund. Suidas t. iii. p. 485. H. Stephanus Thes. iii. c. 1396. B.) Mœris, substantivum substantivo opponens, p. 111. Γομφίους, Ἀττικῶς. μύλους, Ἑλληνικῶς. Herodot. lib. ix. c. 83. τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. ubi οἱ ὀδόντες, dicti κατ' ἐξοχὴν de dentibus anterioribus, opponuntur τοῖς γομφίοις. Suidas t. i. p. 491. Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας. L. ὀπισθίους.—Neque ad γελασῖνοι, opinor, quidquam supplendum est. Schaef.

ΟΔΟΣ, *VIA*.

Frequentissime adjectivum in fem. gen. solum ponitur, suppressa voce ὁδὸς, ut: ἡ εὐθεῖα, *recta:* [Pausanias x. cap. 5. in Ἡροδοτείοις: Ἐς δὲ τὴν ἐπὶ Δελφῶν ἰθεῖαν ἀναστρέψαντι κ. τ. λ. quod Facius mutare non debebat. Herodotus lib. ii. c. 161. extr. ἀπέστησαν ἐκ τῆς ἰθείης. Sed in talibus præstat Musgravii ratio. V. supra ad v. Ἀρχή. Schaef.] ἡ σύντομος, ἡ συντομωτάτη, ἡ ἐπίτομος[a], *compendiosa.* (Simili Ellipsi Latini *compendiaria* dicunt. Seneca Ep. 119. *Ad maximas te divitias compendiaria ducam.*) ἡ τραχεῖα, *aspera:* ἡ ὄρθιος, *prærupta*, Thucydid. v. 58. ἡ ἀνάντης, *acclivis:* ἡ κατάντης, *declivis:* ἡ λεωφόρος[b], *publica:* ἡ ἐπιτηδειοτάτη, *commodissima:* ἡ ἑτέρα, ἡ ἄλλη, *alia:* ἡ ὀπίσω, *quæ retro ducit*[c].

[a] Sic ἡ εὐθεῖα, *recta* via, Lucas in Evang. c. iii. 5. collato ibi Raphelio ex Polybio. Mich.

[b] Vid. Pæan. lib. ix. cap. 9. n. 13. Mich.

[c] Sic ἡ μέση. Plutarchus παιδ.: Εὖ τυχεῖν δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν, *artificiosum, mediam in omnibus secare* (viam). Bernh.

'Η ἐπί τινα τόπον, *quæ ducit ad aliquem locum:* ἡ ἐπὶ θάνατον, *quæ ad mortem ducit:* [Herodianus Piersoni p. 478. Δήμιος δὲ, ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Lucianus t. ii. p. 250. προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Omisso articulo Ælian. Var. Hist. i. c. 30. ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. ubi paullo antea scribendum videtur: πολλοῖς δὲ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ προὐξένησας. Schaef.] ἡ πλατεῖα, *lata,* unde Lat. *platea.* Ex. gr. Lucianus Jov. Trag. p. 142. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε: *ego vero putabam, me compendiosam hanc excogitasse* (viam). Idem Rhetor. Præcept. p. 309. Οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα· ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην· ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα, καὶ ἐπιτομωτάτην καὶ ἱππήλατον, καὶ κατάντη—ἀνιὼν etc. h. e. *Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam* (viam) *ducemus, ut ex media fessus regrediaris: alioqui nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter et compendiosissimam, equitabilem, declivemque* (viam) —*conscendens* etc. Et paullo post: 'Οπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο: *quotquot aliam institerunt.* Dio Cassius lib. xxxvii. p. 33. Οὐ τὴν ἐπιτηδειοτάτην αὐτοὺς ἤγαγον: *non per commodissimam* (viam) *eos duxerunt.* Euripides Rheso v. 284.

Πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ. (sc. ὁδοῦ.)
Aberrans a lata campestri et plaustraria (via).

Ælian. Var. Hist. iv. 18. Μὴ βαδίζειν τὰς λεωφόρους: *non ingredi per* (vias) *publicas.* Idem lib. xiii. cap. 32. Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις: *tu enim in declivem illos omnes ducis* (viam). Idem lib. iii. cap. 17. 'Αγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς οἰκεῖα: *Retro reducere domum.* Xenophon Κύρ. Παιδ. vii. Προϊὼν καὶ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, sc. ὁδὸν: *progressus* (via) *Babylonem ducente.*

Accusativus ὁδὸν etiam deficit in τῷ ἀνύειν, quando pro *festinanter currere, et iter suum perficere* sumitur. Comicus in Plut. p. 64. v. 606.

——————ἀλλ' οὐ μέλλειν
Χρὴν σ', ἀλλ' ἀνύειν.

ubi vetus Scholiastes: 'Ανύω, τὸ τελειῶ. ἀνύω καὶ τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω. vel δρόμον, ut apud Euripidem Phœniss. ver. 166.

'Ανεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος.

Ut et in τῷ τελεῖν. Lucianus Hermot. 558. εἰς 'Ινδοὺς τελεῖ: *ad Indos pervenit.* Thucydid. εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε: *Pharsalum pervenit.*

Sic δι' ἐκείνης apud Lucam Evang. xix. 4. pro δι' ἐκείνης ὁδοῦ : *isthac* (via). Διὰ ποίας apud eundem in Evang. v. 19. pro διὰ ποίας ὁδοῦ, ut Latini *qua*, pro *qua via*. Ut et ᾗ, pro ᾗ ὁδῷ, *qua via*, *qua ratione*. Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 24. Πάντ' ἂν πραχθείη, ᾗ ἡμεῖς βουλόμεθα: *omnia confici possent*, *qua* (ratione) *nos volumus*. Ταύτῃ, i. e. οὕτω, pro ἐν ταύτῃ ὁδῷ, *haece via*, *hac ratione*. Plato: Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο: *hæc etiam sic dicebantur*.

Ἄλλῃ pro ἐν ἄλλῃ ὁδῷ : *alia via*. Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 2. §. 16. ὥστε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν: *ut alia* (via) *secedat*. [Rectius vertas *alio*, *aliorsum*. Sic in loco Homerico, qui statim sequitur. Add. Theocrit. ii. v. 6, 127. Dionys. Hal. Ant. Rom. t. i. p. 98. Antonin. Liber. c. 27. p. 180. Cum articulo Herodot. iii. c. 61. extr. κήρυκας διέπεμπε τῇ τε ἄλλῃ καὶ δὴ καὶ ἐς Αἴγυπτον. SCHAEF.] Homerus Iliad. A. 120.——ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ [d]. Sic in τῇδε, ut apud Euripidem in Orest. 781.

——φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.

Hac (ratione) *effugiam timiditatis suspicionem* [e].

* Non incommodum videtur, allata quædam exempla, locis ex auctoribus Græcis petitis, partim corroborare, partim alia adjicere. Sic Theocritus Id. xxv. ver. 155.

Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου.

Polyb. t. i. p. 879. Κατὰ μὲν τὴν ἐς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν φέρουσαν. Maximus Tyr. Orat. xiv. p. 153. Προσθεὶς τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν ἐπ' αὐτῷ ὁδόν. Thucydid. lib. iii. cap. 24. Ἐχώρουν ἀθρόοι τὴν ἐς Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Lucian. t. ii. p. 671. Τῆς ὀρθῆς ἐκπεσεῖν. Chariton lib. viii. cap. 2. p. 130. Ἐπὶ Κύπρου κρατεῖν. plenius τῆς ὁδοῦ ἐπὶ Κύπρου : ut Latinis *tenere*. Ovid. Met. lib. iii. 690.

——*Diamque tene. Delatus in illam*
Accensis aris Baccheïa sacra frequento.

Ἁμαξιτὸς ὁδὸς ex Malcho affert Suidas in v. ἁμαξιτός. et ἁμαξήρης τρίβος alicubi dicit Euripides. Clemens Alex. Stromat.

[d] Ἄλλῃ, cum pro ἄλλως usurpatur, item subaudiendum monet ὁδὸς, eodem casu. Hæc est istius vocabuli vis apud Theognidem ver. 93, 94.

Εἴ τις ἐπαινήσει σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴη,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν.

Hertelius interpres reddit : *alio linguam mittat*. Mihi id non placet. Id enim vult Poëta : qui *alia* (ratione), sive *aliter linguam mittit*, i. e. loquitur, (mittit enim quasi frena linguæ, qui loquitur,) absente altero. Germani dicunt : *seine Zunge schiessen lassen*, i. e. libere loqui, quod præsente altero reticueris. Id Theognis dicit ἱέναι γλῶσσαν. [Ἄλλῃ jungendum cum participio νοσφισθείς. *ubi autem alio secessit*. SCHAEF.]

Latini simili ἐλλείψει dicunt *qua*, sc. *ratione*, vel *via*. Virgil. Ecl. ix. 14.

Quod nisi me (quacunque) *novas incidere lites*
Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix.

i. e. nisi *quacunque ratione* vel *via* consuluissem mihi in lite versanti. BERNH.

* Πεζῇ, sc. ὁδῷ [f], *terrestri* (itinere). Matth. xiv. 13. Marc. vi. 33. SCHOETTG.

* Deest etiam in his : τῆς εὐθείας ἐκτραπῆναι vel διαμαρτεῖν. Τὴν ἐπὶ δόξαν ἰέναι. Ἐπ' ἐναντίας φέρεσθαι. LEISN.

[f] *Pedestri* seu *terrestri*, scil. via s. itinere. MICH.

lib. vii. p. 736. γυναῖκα ἀγομένην τὴν ἐπὶ θάνατον. Theocritus Id. xiii. 70. Ὁ δ', ᾧ πόδες ἄγον, ἐχώρει. uti Horatius Epod. xvi. 21. *Ire, pedes quocumque ferent.* Epictet. Enchir. c. lii. εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω. Eurip. Hecub. 163. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν στείχω. Homer. Iliad. O. v. 448. Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ. Bion Id. ii. 6. Τᾷ καὶ τᾷ. Frequentissima hujus ellipseos exempla esse etiam apud Latinos omnes norunt. Sic Cicero ad div. lib. ix. ep. 19. *recta enim a porta domum meam venisse.* Horatius Epod. iv. 14. *Et Appiam mannis terit.* Cicero ad div. lib. v. ep. 4. *Qui hac iter faciebant.* Nec minus *via* Latinis, Græcorum more, est idem ac *modus, ratio.* Terentius Andr. Act. iv. Sc. 1. 47. *Hac non successit, alia aggrediemur via.* Cicero in Verr. lib. ii. c. 23. *Jam intelligetis hanc pecuniam, qua via modo visa est exire ab isto, eadem semita revertisse.* Schweb.

* Neglectæ hujus vocis exempla plura addi possunt ex Misc. Obs. Crit. vol. vi. t. i. p. 293. F. St.

* " Herodot. v. 17. σύντομος κάρτα ἐς τὴν Μακεδονίην· vii. 200. ἁμαξιτὸς γὰρ μίη μούνη δέδμηται, ut Arrian. Anab. iii. p. 201. κατὰ τὴν ἁμαξιτὸν τὴν ἐς Πέρσας φερουσαν· qui idem ib. p. 207. dixit, ἰέναι τὴν ἐπὶ Παρθυαίους· vii. p. 456. ἀπάγειν κελεύει τὴν ἐπὶ θανάτῳ· iii. p. 215. τὴν λεωφόρον τε, καὶ μακροτέραν, ἡγεῖσθαι ἐκέλευσε· sed p. 210. legitur, ἐκτραπέντας δὲ ἔξω τῆς λεωφόρου ὁδοῦ, ut apud Xen. Cyrop. ii. 4, 13. προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. Æsch. Socr, iii. 3. ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ᾔειμεν. Sic in formula τὴν ἄλλως deesse videtur ὁδόν. v. Berglerus ad Alciphr. i. ep. 19. p. 72. s. Sic πλατεῖα dicitur pro πλατεῖα ὁδός. v. S. Empir. Pyrrhonn. i. 19. p. 46. s. Fabric." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 259. s. Sic intelligenda libri Medicei lectio in Herodoti lib. i. c. 67. ἔπεμπον αὖτις τὴν ἐς θεόν. vid. Jac. Gronov. ad h. l. Euripides Alcest. v. 863. Musgr. εἶμι τὴν κάτω. Aristoph. Fragm. inc. cxxxii. Ἔφευγε, κᾀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην. Lucianus t. i. p. 797. ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς οὐδ' ἀναβολάς. Conf. p. 866. t. ii. p. 8. οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης. Charito p. 68. τὴν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἡγόμεθα πάντες. ubi vid. Dorvill. p. 383. Hesychius: Μεσοπορῶν· μέσην ὁδεύων. Schaef.

ΟΙΚΕΙΟΙ, *DOMESTICI.*

Quum dicitur[g] in Epist. ad Rom. xvi. 10. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου, supple οἰκείων: *salutate eos, qui sunt ex* (familiaribus sive domesticis) *Aristobuli*[h]. Sic 1 Cor. i. 11. Ἐδηλώθη γάρ μοι ὑπὸ τῶν Χλόης, scil. οἰκείων: *significatum enim mihi est a* (familiaribus) *Chloës.*

* Pro hac voce est periphrastica locutio ad Philipp. iv. 22.

[g] Lucas in Actis Apost. c. xvi. 33. καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες. Mich.

[h] Ibidemque ver. 11. τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, scil. οἰκείων. Mich.

Οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας. Sic Latini sæpius absolute dicunt *mei, tui,* s. *domestici*. Plene habet Cicero ad div. lib. xiii. ep. 71. *Commendo ut unum de meis domesticis et maxime necessariis.* Schweb.

ΟΙΚΗΜΑ, *ÆDIFICIUM.*

Deest in ὑπερῷον: nam τὸ ὑπερῷον non esse substantivum, sed adjectivum, et notare *superius*, probavimus in Exercitat. ad Act. Apost. i. 13. Ceterum οἴκημα ὑπερῷον plene legitur apud Lucianum in Asino pag. 107. Κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι ἐς οἴκημα ὑπερῷον: *Portant per scalas in ædes superiores*[i]. Item in ἱερὸν, pro *templo*. Herodot. lib. ii. 113.—ἐς ἄλλο οἴκημα ἱερόν. Alias ἱερὸς δόμος, et ἱερὸς οἶκος, dicitur[k].

Plural. οἰκήματα in phrasi τά τινος, ut: Ἐς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, (domum) *fratris*. Ἐν τοῖς τοῦ Διός: *in Jovis* (æde). Lysias Orat. contra Eratosth. c. 14. Καὶ ἐρωτῶσιν, ὅπη βαδίζοιμεν. ὁ δ' ἔφασκεν· εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ. *Et interrogant, quo eamus. Ille vero respondit: ad fratris mei* (ædes). Palladas Epigramm. [xxv. Brunck.] lib. i. cap. 64.

Ὡς οὐδὲν γλυκιόν γ' ἧς πατρίδος, εἶπεν Ὅμηρος·
Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν.
Quam nihil dulcius est patria sua, dixit Homerus;
In Circes enim (ædibus) *edulium liquidum non ederat.*

Ubi ἐν τοῖς Κίρκης, pro ἐν τοῖς οἰκήμασι Κίρκης. [Brunckius ex Cod. Vat. ut videtur, dedit ἐν γὰρ τῆς Κίρκης. ubi Jacobsius de altera lectione, τοῖς K. tacet. Homerus Odyss. K. v. 282. ἐνὶ Κίρκης. Plutarchus Mor. t. i. p. 200. ἐν Κίρκης. (Ibid. mox malim, deletâ copulâ, τὰ τῶν δημαγωγῶν, quæ ἐπεξήγησις videtur.) Schaef.] Theocritus Eid. ii. 76. Οὗ τὰ Λύκωνος. ubi Scholiastes: Ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος. Sic in Novo Testamento, Lucæ ii. 49. Οὐκ ᾔδειτε, ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με. ubi non subintelligi putem πράγμασιν in τοῖς τοῦ πατρός μου, sed οἰκήμασι, et verti debere: *in* (domo) *patris mei*. Sic enim egregie cum præcedentibus connectitur[l].

Eandem vocem plur. subaudi in τὰ ἴδια[m], *sua*, ut Joann. Evang. i. 11. Ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, *venit ad sua*, scil. οἰκήματα. Ita sæpius alibi: ὑποστρέψαι εἰς τὰ ἴδια: *reverti ad sua*. Lucas Act. Apost. xxi. 6. Ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια: *illi vero reversi sunt ad sua*[n]. Sic in τὰ οἰκεῖα etiam subintell. οἰκήματα

[i] Sic τὸ τρίστεγον, *tertia contignatio*. In Actis Apost. cap. xx. 9. Mich.

[k] Deest et in γυναικεῖον, *gynæceum*: in ἀνώγεον, vel ἀνώγαιον. Apud Suidam additur οἴκημα. Item in κατάγαιον. Leisn.

[l] Hunc sensum tuitus est Joannes Georgius Michaelis exercitatione de Christo, ὄντι ἐν τοῖς τοῦ Πατρός. Halæ 1735. Mich.

[m] Forte tamen et κτήματα subaudire licuerit. Conferantur, quæ supra de hoc vocabulo allata sunt. Mich.

[n] Plura Lambertus Bos in Exercit. ad locum Joannis. Septuaginta in libro Estheræ, cap. iv. 10. Jamblichus de vita Pythag. n. 91. Schoettg.

vel δώματα. Dionysius Halic. viii. 526.—ἀπέλυσεν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. et in τὰ σφέτερα. p. 531. ἀπῄεσαν ἑκάτεροι ἐπὶ τὰ σφέτερα [o].

* Sic etiam Suidas τὸ ἀνώγεων explicat per ὑπερῷον οἴκημα. Et Dionysius Halic. lib. iii. p. 201. στοαὶ ὑπερῷοι. Sic τὰ ὑπερῷα opponuntur τοῖς καταγείοις apud eumdem lib. x. p. 659. Nec minus in ὑπόγαιον subauditur οἴκημα. Plene habent scholia minora ad Homeri Od. A. v. 362. ubi τὰ ὑπερῷα explicantur per τὰ ἀνώγεα οἰκήματα: quæ Latinis sunt *cœnacula* dicta, atque *superioris domus universa* complectebantur. v. Varro de L. L. iv. p. 39. Unde etiam apud Livium lib. xxxix. cap. 14. *cœnaculum super ædes*. Qui locus eorum favet sententiæ, qui τὸ ὑπερῷον derivant ab ὑπὲρ et ὤον, quod κατὰ γλῶσσαν idem est, quod οἴκημα. v. Wolfius ad Actor. cap. i. v. 13. Schweb.

* "Οἴκημα, et οἰκία. Marc. xiv. 15. Luc. xxii. 12. ἀνώγαιον μέγα· sed Herodot. iv. 95. dixit ἐς τὸ κατάγαιον οἴκημα. Isocr. Evag. p. 84. t. ii. πρὸς τὸ βασίλειον. Herodot. v. 20. γυναῖκας μὲν—ἀπέπεμψε ἐς τὴν γυναικηΐην." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. Subaudias etiam ad v. διήρες, i. e. ὑπερῷον. Aliter explet Pollux iv. 129. διῆρες δωμάτιον. Plutarchus Mor. t. i. p. 298. ὀλίγου δεῆσαι καταβαλεῖν ἑαυτὸν ἔκ τινος διήρους. Vertunt: *parum abfuisse quin sese de biremi quadam in mare abjiceret.* Talia nollem cultissimam Wyttenbachii editionem deformarent. Rectius Piersonus ad Mœr. p. 131. Conf. de h. v. Heathius ad Euripid. p. 155. b. Schaef.

* ΟΙΚΗΤΗΣ, *INCOLA*.

In genitivis nominibus urbium. Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena p. 89. Ἐν ἀμηχανίᾳ οὖν καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀπογνώσει οἱ τῆς πόλεως καταστάντες. *Itaque* (cives) *consilii inopes, et ad extremam desperationem redacti*. Οἱ τῆς πόλεως, scil. οἰκηταί. Sic apud eundem p. 96. οἱ τῆς Ἐδέσσης. Quamvis non diffitear, commode etiam hic subaudiri posse πολίτης. Schoettg. Si quid supplendum, commodius etiam, h. e. simplicius subaudias ἐκ. V. infra ad hanc præpositionem. Schaef.

ΟΙΚΙΑ, *DOMUS*.

Quemadmodum οἰκήματα reticetur in τὰ ἴδια, ita οἰκία in ἡ ἰδία. V. gr. ἐν τῇ ἰδίᾳ elliptice dicitur pro ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, *propria domo* [q].

[o] Τὰ βασίλεια, sc. οἰκήματα, (arx) *regia*, apud Arrianum iii. p. 236. iv. p. 499. et Herodianum ii. 6, 19. iii. 9, 16 [p]. Schoettg.

[q] In βασιλικῇ, quod frequentissime pro βασιλικῇ οἰκίᾳ dicitur. Obvia sunt hujus ἐλλείψεως exempla. Plene dixit Chrysost. Orat. ὅτι τὸν ἱερ. μὴ etc. p. 166. Ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλικὴν οἰκίαν etc. Bernh.

[p] Eandem vocem supple in ἀρχεῖα, i. e. *tabularium, in quo acta publica asservantur*, vel *curia magistratuum*. Ἀρχεῖα, τὰ χαρτοφυλάκια, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται. Leisn.

* Vid. Fischerus ad v. Οἴκημα. Hymn. Homer. in Cerer. v. 153. ἡ μὲν Τριπτολέμου πυκιμήδεος, ἡ δὲ Διόκλου, Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο, κ. τ. λ. ubi Ruhnkenius: "In ἡ μὲν intelligo οἰκία vel στέγη. Quæ frequentissima ellipsis est. Vide Marklandum ad Lysiam Or. xii. p. 559." Schaef.

* ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ, *ÆDIFICIUM*.

Hanc vocem ideo adjecimus, quia in aliquibus ab οἴκημα differt. Οἴκημα enim *tale* est *ædificium*, *quod inhabitandi caussa exstruitur*; οἰκοδόμημα vero, *quod alio fine factum est*. Subintelligitur autem in μεταπύργιον, quod notat *ædificium*, *quod in muro inter duas turres est constructum*. Harpocration: Μεταπύργιον, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων. Observat et ille, sæpius hoc vocabulo uti Thucydidem. Schoettg. Possis item διάστημα supplere. Sed non opus, opinor, ad hoc similiaque nomina, in quibus præpositio μετὰ significat τὸ ἐν μέσῳ εἶναι, quidquam subaudiri. Heliodorus p. 354. Cor. καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐγκαταῤῥίπτεται. ubi Corayi conjecturam ex parte occupavit Lennepius ad Phalar. p. 19. Sæpius reperias μεσοπύργιον. Diodorus Sic. xx. c. 87. in. τοῦ δὲ διατειχίσματος τὸ μεσοπύργιον σὺν αὐτοῖς τοῖς πύργοις διέσεισε. Vid. Wesseling. t. ii. p. 178. Synesius p. 265. C. ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ (Thomas Mag. p. 871. μεσοπύργιον) τεταγμένος, ὑπνομαχῶ. Obiter moneo, similis nomine originis, quo usus est Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 122. μεσοπύγιον, Lexica augeri posse. Schaef.

* Joseph. Archæol. xii. 7. ἐνέπρησε δ' αὐτῆς τὰ κάλλιστα. *Illius urbis pulcherrima* ædificia *combussit*. F. St.

ΟΙΚΟΣ, *DOMUS*.

Attica est ἔλλειψις, quum ἐν τινος, et εἰς τινος dicitur, pro ἐν οἴκῳ τινὸς, et εἰς οἶκόν τινος. Dio Cassius xlii. p. 220. τοῖς ἐν ἀλλοτρίων οἰκοῦσι, sc. οἴκοις. Herodot. lib. i. p. 48. ἐν Ἁρπάγου. Philost. vita Apollon. ii. 28. ἐν τοῦ βασιλέως. Lucianus Philopseud. p. 335. Ἐν Γλαυκίου: *in Glauciæ* (ædibus). Perperam ibi Interpres habet: *in Glaucia*. id quod notatum etiam vidi a Clariss. Gronovio. Plutarchus de Educ. Puer. Εἰς παιδοτρίβου πέμπειν τοὺς παῖδας: *ad ludimagistri* (ædes) *mittere pueros*. Aristoph. Nub. v. 969. p. 198. Ἐν παιδοτρίβου: *in ludimagistri* (ædibus). v. 961. Εἰς κιθαριστοῦ: *ad citharistæ* (ædes). Idem in Lysistr. v. 1063. Ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ: *venite igitur ad meas*. 1072. Εἰς ἑαυτῶν: *ad suas* (ædes). Et in Lysistr. v. 1213. Ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων, ἴτω εἰς ἐμοῦ: *quicunque voluerit ex egenis, eat* (domum) *meam*. Ælian. Var. Hist. ii. 21. Εἰς Ἀρχελάου, subintell. οἶκον: *ad Archelai* (ædes). Vide plura hujus generis exempla notata a Viro Clariss. Jac. Perizonio ad Ælian. lib. i. cap. 24[r].

[r] Drusius Observ. 16, 17. vult, οἶκον subintelligi in verbis Apocal. iii. 7. ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, pro τοῦ οἴκου Δαβὶδ, ita, ut *domus David* sit *Ecclesia*.

Οἶκον in ἔχειν, pro *habitare*. Xenophon τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας, *qui Asiam incolunt*, quod Latini imitati. Plautus Trinum. *Ubi nunc adolescens habet*[s]? Phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα, *ducere uxorem*, elliptica[t] etiam est: subauditur in ea, εἰς τὸν οἶκον, vel τὴν οἰκίαν. Integre Hesiodus Ἔργ. v. 695.

Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito.

Et Lysias Orat. pro cæde Eratosthenis p. 5. Ἐπειδὴ ἔδοξέ μοι γῆμαι, καὶ γυναῖκα ἠγαγόμην εἰς τὴν οἰκίαν: *postquam conjugium mihi placuerat, et uxorem duxeram domum*[t].

* Huc referri debet elliptica locutio ἐκ γειτόνων, s. οἴκων, quæ frequens est apud optimos quosque scriptores. Sic Aristoph. Plut. 435. ἡ 'κ τῶν γειτόνων. coll. schol. Gr. ad Ranas v. 1379. Item Athenæus lib. xiii. p. 572. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. Heliodorus lib. i. p. 34. πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων. coll. lib. v. p. 240. Lucian. t. iii. p. 435. ἐν γειτόνων οἰκῶν. Dubitari sane non potest, ut in aliis multis, ita in hac quoque elliptica locutione ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum esse οἴκων: ut in illis Homeri Iliad. Ψ. v. 382. Ἀμφήριστον ἔθηκεν, Eustathio auctore, ἀπὸ κοινοῦ adsumi debet ἔλασμα, ex παρέλασσεν: v. p. 1422. l. 10. Ejusdem generis exemplum est apud Theocritum Id. xviii. v. 11. Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες. sub. ex contextu et notione τοῦ πίνειν, οἶνον. Euripides Phœniss. v. 12. Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. sub. ὄνομα. Sic Joh. viii. 44. Ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. ubi cognatum ψεύδους debet subaudiri. Sic Theocritus Id. xv. 22.

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω.

Herodot. lib. i. cap. 133. Προτιθεῖ ὁ στέγαρχος, ἐν τοῦ ἂν ἐόντες βουλεύωνται. Id. lib. i. cap. 122. Νοστήσαντα δέ μιν ἐς τοῦ Καμβύσεω τὰ οἰκία. In illis Actor. i. 21. Ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς. Plene est in Euripid. Phœn. v. 536.

Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

in quibus prior locutio εἰς οἴκους εἰσῆλθε plena est: altera ἐλλιπής, in qua ex priori suppletur κἀξῆλθ' οἴκων. Idem Helen. v. 1183.

Ἀεὶ δέ σ' ἐξιὼν τε κεἰσιὼν δόμους.

quæ ex parte debemus cl. Valckenario ad Phœniss. v. 536. In ἄγεσθαι γυναῖκα plene sæpius habent εἰς οἶκον scriptores Græci, quam Latini. Sic etiam Homer. Iliad. I. v. 289. Ἄγεσθαι πρὸς οἶκον Πηλῆος. Hesiod. Θεογ. v. 410.

Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

Lucæ i. 32. Nam et Mich. iv. 2. *mons Domini* occurrit, qui paullo ante *mons domus Domini* dicitur. Schoettg.

* Conf. Jens. Lect. Luc. ii. 2. p. 140. Kust. ad Aristoph. Ἐκκλησ. 420. Leisn.

[s] Item in διορύσσειν, Matth. vi. 19, 20. coll. Luc. xii. 39. et Matth. xxiv. 43. Mich.

[t] Συνάγειν, *hospitio excipere*. Matth xxv. 35. supple εἰς οἰκίαν. Judic. xix 15. 18. Schoettg.

Herodot. lib. i. cap. 59. γυναῖκα ἄγεσθαι εἰς τὰ οἰκία. Miror, ut ὡς ἐν παρόδῳ hoc addamus, doctissimum Munkerum ad Antonini Met. cap. vi. dubitare, an scriptores sermonis pedestris τὰ οἰκία pro *tectis et domibus* habeant, cum non nimis rara sint apud scriptores, qui potissimum Ionica dialecto usi sunt, exempla. Denique vero etiam τὸ ἄγεσθαι absolute interdum ponunt scriptores. Hesiodus Θεογ. v. 266. Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην. Triplicem hanc Græcorum locutionem, Ἄγεσθαι, Ἄγεσθαι γυναῖκα, et plenissima oratione Ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, imitantur etiam scriptores Romani. Sic Ovidius Met. lib. ix. 497.

Sic Saturnus Opim, junctam sibi sanguine, duxit.

Idem ver. 762.

Quibus qui ducat abest, ubi nubimus ambæ?

Terentius Adelph. Act. v. Sc. 4, 13. *Duxi uxorem.* Idem in Hecyr. Act. i. Sc. 1, 5. *Numquam illa viva ducturum uxorem domum.* Plura idem scriptor tibi suppeditabit, quæ longum foret afferre. Satis fuerit, uno semper alterove exemplo perpetuam fere inter Græcum et Latinum sermonem harmoniam, ratione saltem ellipseos, declarare. Schweb. cujus etiam præfatio consulenda.

* Homerus Il. Z. v. 47. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Sophocles Terei fragm. vii. νέαι μὲν ἐν πατρὸς Ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον. Aristoph. Pac. v. 1149. κᾆξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω. v. 1154. μυῤῥίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων. Diodorus Epigramm. xv. Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου Κάππεσεν. Plutarchus t. iv. p. 107. Reisk. καὶ τὰ περὶ Ῥωξάνην ἔρωτι μὲν ἐπράχθη, καλὴν καὶ ὡραίαν ἐν Χορτάνου παρὰ πότον ὀφθεῖσαν. ut locum misere corruptum feliciter restituit Wesselingius ad Diodorum Sic. t. ii. p. 259. Artemidorus iii. c. 20. Εἰς μάντεων δὲ φοιτᾶν κ. τ. λ. Explet ellipsin Hermesianax v. 93. οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλευμένος. Raro παρὰ sic legitur. Suidas t. iii. p. 151. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέας. (Conf. Xenoph. Ephes. p. 7. in. Loc. ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτόν. *ubi vero domum ambo rediere.*) Plura de hac ellipsi si desideras, adi Kusterum ad Aristoph. Eccles. v. 420. ad Lysistr. v. 408. Jensium ad Lucian. t. i. p. 527. Reitzium ibid. p. 827. Valckenarium ad Theocrit. Adoniaz. p. 322. Brunckium ad Aristoph. Lysistr. v. c. ad Plut. v. 84. Valckenarius Adnot. Crit. in N. F. p. 391. s. "In talibus articulus non adhibetur: εἰς Δαμνίππου· εἰς Ἀρχένεω τοῦ ναυκλήρου, sunt oratoris Lysiæ p. 195, et 196. ἐν Φιλάκος, Eubuli Com. ap. Athen. iii. p. 106. B. apud quem *in Museo Alexandrino* dicitur ἐν Μουσῶν, lib. xv. p. 677. F. proverbium dat Zenobius Cent. ii. 46. Ἀχλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. ibid. 42. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι, Aristoph. Pluto v. 84." Non meminerat Vir Summus, se in Aristoph. Acharn. ver.

1222. legisse Θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου. ad q. l. Brunckius: "Supple οἶκον. Vesp. 1432. παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δώματα. Supra 1032. κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. Scilicet οἴκους vel μαθητάς. Vide Markland. ad Lysiam p. 392."—Vulgo huc referunt etiam permiram locutionem ἐν (it. ἐς) ἡμετέρου, cui sensus quibus machinis eliciendus sit, docet Ilgenius ad Hymn. Homer. p. 443. Sed assentior Corayo, cujus egregiam ad Heliodor. vi. 2. σημείωσιν apponam: "Ἐν ἡμετέρῳ.] Οὕτω προδήλως κατὰ δοτικὴν αἱ ΑΑ. [Vulgo κατὰ γενικὴν, ἐν ἡμετέρου.] Ἵν' ἔχῃ προσυπακούεσθαι τὸ Οἴκῳ. διδάσκει δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ὁμήρειος χρῆσις, ἐν μὲν δοτικῇ ἀεὶ κατὰ τὸ πλῆρες ἐκφέρουσα, Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἢ Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐν αἰτιατικῇ δὲ, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ πλῆρες, Ἡμέτερον δόμον, δῶμα, ἢ δῶ, οὐκ ὀλιγάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, οἷον Ἐς ἡμέτερον (Ὀδυσσ. B. 55. H. 301. P. 534). ἢ Ἡμετερόνδε (Αὐτ. Θ. 39. O. 512. Ω. 266). [add. Hymn. in Cerer. v. 163. ἡμετερόνδ' ἰέναι, μηδ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾷν.] οὐδέποτε δὲ ἐν γενικῇ, πλὴν ἅπαξ ἐν τῷ εἰς Ἑρμῆν ὕμνῳ (στ. 370), ὅπου γέγραπται ἁμαρτίᾳ τῶν Ἀντιγραφέων,

Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΥ διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,

ἀντὶ τοῦ, "Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΝ," ὡς διωρθοῦτο Βαρνέσιος, καὶ ὡς διορθωτέον τά τε προδηλωθέντα Ὁμήρου χωρία, καὶ ἡ ἐν τῷ προκειμένῳ Ἡλιοδώρου χωρίῳ γραφὴ, ὑπαγορεύουσιν· ἡ γὰρ Ἐν καὶ Εἰς, ὅταν πρὸς γενικὴν φέρωνται, συνυπακουόμενον ἐξ ἅπαντος ἔχουσιν, ἢ μὲν κατὰ δοτικὴν, ἢ δὲ κατ' αἰτιατικὴν, τὸ Τόπος, Οἶκος, Ναὸς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. διὸ καὶ εἴρηκεν ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 81), Ἐν ἐμαυτοῦ, συνυπακουομένου τοῦ, Οἴκῳ. τὸ δὲ, Ἐν ἡμετέρου, καὶ, Εἰς ἡμετέρου, εἴ τι τοιοῦτον συνυπακούοις αὐτοῖς, ἔσται γελοίως ἀναλυόμενα εἰς τὸ πλῆρες, Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἡμετέρου οἴκου, καὶ, Εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἡμετέρου οἴκου. πρὸς δὲ τοὺς ἀντιβάλλοντας τὰ δύο χωρία τοῦ Ἡροδότου (A. λέ. καὶ H. ή. 4.) ἐν οἷς ὁμοίως γέγραπται, Ἐν ἡμετέρου, ῥητέον ὅτι καὶ ἐν ἐκείνοις, καὶ εἴπῃ ἄλλῃ εὕρηται ἡ τοιαύτη γραφὴ, μεθαρμοστέα εἰς τὸ, Ἐν ἡμετέρῳ. εἰ δέ γε μὴ πείθονται, λείπεται, δὴ λέγειν αὐτοῖς τὸν παλαιὸν λόγον,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε."

P. 199. sq. SCHAEF.

* ΟΙ ΜΕΝ, ΟΙ ΔΕ, *ALII, ALII.*

Articulus ille bis deest apud Callimachum hymno in Jovem v. 6.

Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ.————

Thomas Magister quidem negat, οἱ μὲν, οἱ δὲ esse Ἀττικόν. Sed refellunt eum Grævius ad Luciani Solœcist. Casaubonus epist. 133. ad Bezam, et Jensius Epist. ad Græv. p. 407. Lectionibus Lucianeis subjuncta. LEISN. Fallitur Leisnerus. Thomas enim Magister non negat, οἱ μὲν, οἱ δὲ esse Ἀττικὸν, sed, Ἃ μὲν, ἃ δὲ, inquit, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δέ. Legatur exquisita nota Hemsterhusii ad h. l. p. 1. s. addan-

turque quæ Reizius de Accent. Inclin. p. 30. ss. egregie disseruit. SCHAEF.

ΟἾΝΟΣ, *VINUM.*

Ut apud Latinos in *merum*, *Falernum*, *Massicum*, deest *vinum*, sic apud Græcos in ἄκρατος, ζωρότερος, εὔζωρος, *merum*: Θάσιος, *Thasium*: Πράμνιος, *Pramnium*: Βύβλινος, *Byblinum*: Χῖος, *Chium*: Λέσβιος, *Lesbium*: Κρὴς, *Creticum*: Ῥόδιος, *Rhodium*: ἀνθοσμίας, *odoriferum*: γλυκὺς, *dulce*: etc. deest οἶνος. Exempla passim occurrunt. [u] Plutarchus Sympos. i. p. 620. καὶ φέροι καλῶς πολὺν ἄκρατον. Ælian. Var. Hist. xiii. 4. Ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης: *Quum meracius biberet Euripides*. Lucianus Timone p. 160. Ζωροτέρῳ χαίρει: *Mero delectatur*. Comicus in Concionat. ver. 227. plene dixit: εὔζωρον οἶνον. Idem in Pluto. v. 1022. p. 99. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις: *Si Thasium infuderas*. [Add. idem Cocali fragm. iii. SCHAEF.] Maximus Tyrius Dissert. viii. Κυκεῶ δὲ Πραμνίου δοὺς τοῖς κάμνουσι; *potionem Pramnii* (vini) *dans ægris*. Theocritus Eid. xiv. 15.

——ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς.

——*aperui autem illis Byblinum* (vinum).

Idem paullo post:

——ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.

——*visum est infundere merum.*

Xenophon Ἑλλην. iv. Εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη: *nisi esset* (vinum) *odoratum*. Addidit οἶνον Aristoph. in Equit. v. 85. p. 293.

—ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.

—*sed merum vinum Boni Dæmonis.*

et in Ranis v. 1181. p. 266. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν: *Bacche, bibis vinum non odoriferum.*

* In χαλίκρητος apud Athenæum lib. i. c. 7. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον. sub. οἶνον. Alias χαλίκρατον μέθυ reperitur; uti hoc ipso loco legendum censet Casaubonus pro μεθύων. Ceterum χαλίκρατον μέθυ, *temetum vino temperatum*, quodammodo illustrare potest illa Apocal. xiv. 10. ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου. Nam τὸ χάλις idem est quod οἶνος. Præterea recte omnino οἶνος dicitur hoc loco κεκερασμένος ἄκρατος, quia ὀργῇ καὶ θυμῷ τοῦ θεοῦ mixtus fuit. Sic χαλυβώνιον πίνειν est apud Alciphron. lib. i. ep. xx. Πολύν τινα πίνειν. Theocrit. Idyll. xviii. ver. 11. et sic in aliis multis vini speciebus, de quibus Athenæus lib. i. c. 24. In σπένδειν, *libare*. Homer. Il. Ψ. v. 196. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ. Plene Λ. v. 774. Σπένδων αἴθοπα οἶνον. Iliad. Α. 462. αἴθοπα οἶνον λεῖβε. In ἐπισπένδειν: quod plene habet Herodot. ii. c. 39. οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηίου ἐπισπείσαντες. et paullo post ἐπίσπεισις τοῦ οἴνου. Apud Latinos ubique fere occurrunt exem-

[u] Apoc. xiv. 10. ἀκράτου, collata versione septuagintavirali in Ps. lxxv. 9. ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου. MICH.

pla. Sic Horatius lib. i. od. xxxvii. 5. *Antehac nefas depromere Cæcubum.* Ibid. ver. 14.

Mentemque lymphatam Mareotico
Redegit in veros timores.

Idem lib. ii. sat. viii. 16.

—Albanum, Mæcenas, sive Falernum
Te magis adpositis delectat.

Addit *vinum* Epod. ix. 34. *Aut Chia vina, aut Lesbia.* Schweb.

* "Plut. V. Anton. 59. p. 132. t. vi. πίνειν—Φαλερῖνον. Aristoph. Plut. 1022. εἰ Θάσιον ἐνέχεις· sed Lucian. Amorr. 27. p. 427. t. ii. τὸν Θάσιον οἶνον. Theocrit. Idyll. xiv. 15. ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη· schol. οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. Plut. V. Demetr. 1. p. 2. t. vi. πολὺν—πίνειν ἄκρατον." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. Plene οἶνος Πράμνιος Aristoph. fragm. ex incert. comœd. i. Agathias viii. ver. 6. κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη. Schaef.

* ΟΙΟΣ, *QUALIS.*

Quod infra ad verbum τοιοῦτος monemus, id etiam vice versa de voce οἷος observandum. Nam et illud omittitur sæpe apud Theophrastum, et inde regit tot Infinitivos per integra characterum capita, quia significat *posse*. Sic cap. ii. Τὸν δὲ κόλακα τοιοῦτόν τινα (sc. ὑπολάβοι ἄν τις), ὥστε (οἷόν τε) πορευόμενον ἅμα εἰπεῖν., Suppletur autem hoc modo c. i. Schoettg. Fallitur. Infinitivus ille regitur a particula ὥστε. Schaef.

* ΟΙΣΤΟΣ, *SAGITTA.*

In illa locutione apud Tacticos, sive Poliorceticos scriptores sæpius obvia, τοῖς πυροβόλοις, πυρφόροις βάλλειν, subauditur ὀϊστοῖς vel βέλεσι, quas voces sæpe etiam expressas habent. Sic Thucydid. lib. ii. c. 75. πυρφόροις ὀϊστοῖς βάλλεσθαι. Arrianus de Expedit. Alex. lib. ii. c. 18. Ὡς μήτε πυρφόροις βέλεσιν ἀπὸ τοῦ τείχους βάλλεσθαι. Potest tamen frequenter etiam generalior vox μηχάνημα vel σκεύασμα in ea subintelligi; ut πυρὸς σκευασία est apud Æneam Tact. c. xxxiii. Schweb. Wakefieldius Silv. Crit. iii. p. 107. s. locis illis Thucydidis Arrianique citatis, comparat ex Lycophronis Cass. v. 309. πυρφόρῳ βαλὼν ἴϋγγι τόξων. ubi, nescio quo auctore, sed melius πυρφόρων legit Valckenarius Epist. ad Rover. p. xxxv. Diodorus Sic. xx. c. 48. πάντας τοὺς πυροφόρους ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀφέντες. ad q. l. Wesselingius: "τοὺς πυροφόρους adpellare videtur τοὺς πυρφόρους ὀϊστοὺς, quibus Tyrios fuisse usos Arrianus ait lib. ii. p. 96. ipse infra τὰ πυρφόρα et βέλη πυρφόρα c. 89. 98. et πυρφόρους vocat." Add. idem ad xx. c. 88. In ἡ πυρφόρος subaudiendum μηχανή. Diodorus Sic. xvii. c. 44. ταῖς δὲ πυρφόροις μύδρους μεγάλους διαπύρους ἐπέβαλλον κ. τ. λ. Schaef.

ΟΛΙΓΟΝ, *PAULLO*.

Ὀλίγον, vel ὀλίγῳ, cum χρόνον vel χρόνῳ subaudiendum relinquitur aliquando ante præpositionem πρό. Aristotelis Hist. Anim. lib. vii. 4. Αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων τοῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. ubi πρὸ τῶν τόκων dictum est pro ὀλίγον πρὸ τῶν τόκων, *paullo ante partum*, uti etiam versum a Gaza. [Talia quomodo intelligenda sint, ipse verborum contextus docet; neque opus hujusmodi ellipses comminisci. SCHAEF.]

ΟΛΟΣ, *TOTUS*.

Sic διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός. Athenæus Deipnosophist. lib. vii. c. 1. ex Aristoph. Æolosicone adfert versum hunc: Εἶ πως δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτός. additque:— οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτὸς, ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ἔχει·

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

ubi etiam Ellipsis ὅλων, vel πάντων.

Sic δι' ἡμέρας, pro δι' ὅλης ἡμέρας: et διὰ βίου, pro δι' ὅλου βίου. Harpocration: Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τῷ Πρυτανείῳ δι' ἡμέρας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. vid. Casaubonum ad Athenæum l. d.

* Sic apud Thucydid. lib. vii. c. 82. δι' ἡμέρας. s. ὅλης. Plene Onosand. c. xii. δι' ἡμέρας ὅλης. Item διὰ νυκτὸς ὅλης Achilles Tat. p. 363. Δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ in tabula Ancyrana apud Montfauc. in Palæograph. Gr. p. 155. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς habent, *per annum*, i. e. *annum integrum*. Eutropius lib. i. c. 10. *per ætatem*, subintellecto v. *omnem*. Plautus Amphitr. Act. iv. Sc. ii. 3. *Ut profecto vivas ætatem miser*. Terentius Hecyr. Act. v. Sc. i. 20. *Nam neque ille hoc animo erit ætatem*. s. *omnem*. Sic enim ad hunc locum Donatus: *tam diu, quam longa est ætas*. SCHWEB.

* "Herodot. vii. 210. δι' ἡμέρης. Plato Phædon. 20. διὰ βίου· ubi v. omnino not. 17. Aristoph. Vesp. 1053. δι' ἔτους." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. Plene διὰ νυκτὸς ὅλης Epigr. adesp. lvi. ver. 3. SCHAEF.

ΟΜΜΑ, v. ΒΛΕΜΜΑ.

* ΟΜΟΝΟΙΑ, *CONCORDIA*.

Hæc vox in primis subaudienda relinquitur in nummis antiquis, quos urbes societate et sacrorum communione inter se junctæ, in sollemnium pactorum memoriam cudendos curarunt, e. g. ΑΜΙΣΗΝΩΝ ΜΙΛΗΣΙΩΝ. ΕΦΕΣΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ. s. ΟΜΟΝΟΙΑ. Quam vocem frequenter expressam exhibent, ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. v. Vaillant. Numism. Imperat. a popul. Græce loquentibus percussa p. 221. sqq. SCHWEB.

* In epigraphis numorum, in quibus duæ tresve urbes

junguntur, sæpe subintelligitur hoc fœderis vocabulum. Sic in nummo quarto Aurelii Antonini apud Vaillantium legitur σμυρ. λαο. hoc est *Smyrnæorum et Laodicenorum fœdus*, ut plene in altero xvii. Λαοδικέων Ἐφεσίων ὁμόνοια. F. St.

ONOMA, *NOMEN*.

Deficit aliquando vocabulum ὄνομα [x], ut apud Euripidem Phœniss. v. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.
Vocant autem me Jocasten: hoc enim (nomen) *pater imposuit.*

[Probat ibi Porsonus Bosii rationem. Conf. quæ nuper ad h. l. monui. Quamquam fortasse præstat prorsus nihil subaudire, τοῦτο ad Ἰοκάστην materialiter relato. Compara Aristoph. Nub. v. 65. ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην. v. 67. χᾠδέμεθα Φειδιππίδην. Epigr. adesp. ccclxiv. Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Τηθύος εἰμὶ Νύχεια Κρήνη. Τηλεβόαι γάρ με τόδ' ὠνόμασαν. ubi vide Jacobsium. Schaef.]

* Ellipsis hæc in aliis quoque locum habet. Sic in ἀπογράφεσθαι. Luc. ii. 1. Ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. sub. κατ' ὀνόματα. Solam enim hominum numerationem et descriptionem Augusti jussu istic factam, probat Perizonius in dissertat. singulari. Plene apud Dionys. Halic. lib. x, p. 642. Ἀπογραφόμενοί τε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τὰ ὀνόματα.

Apud Græcos Grammaticos in κύριον et προσηγορικὸν s. ὄνομα, *nomen proprium* et *appellativum*. In ἐπώνυμον, quod sæpe absolute positum occurrit. Hesiodus Θεογ. v. 282. Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν. Plena locutione idem Θεογ. v. 144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον. Homerus Odyss. H. v. 54. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. Schweb.

* Sæpe abest in καλούμενος et λεγόμενος. Plene dixit D. Lucas xix. 2. ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος. Idem deficit, ut e. g. frequenter apud Stephanum Byzantinum, in τὸ πατρωνυμικὸν, κύριον, ἐθνικὸν, κτητικὸν, τοπικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον κ. λ. F. St.

Ὄνομα cum κατά.

In ὅ, τι καλούμενος, et τοῦτο ἐκαλεῖτο etc. Lucianus in Gallo pag. 243. Τοῦτο ἐκαλεῖτο: *hoc* (nomine) *vocabatur*, pro κατὰ τοῦτο ὄνομα ἐκαλεῖτο. Ælianus in Var. Hist. xiv. 31. Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων (τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ βίου:) *Ptolemæus Tryphon: (hoc enim* (nomine) *vocabant eum ex vitæ genere.)* ubi τοῦτο ἐκάλουν; pro κατὰ τοῦτο ὄνομα ἐκάλουν, i. e. τούτῳ ὀνόματι. Id quod imitati sunt Latini, apud quos invenies: *Quod appellatur: Rogatus quid vocaretur*, et similia. Livius lib.

[x] Joannes in Evang. i. 42. τὸν Μεσσίαν, ὃ (sc. ὄνομα) ἐστι μεθερμηνευόμενον. xx. 16. ὃ λέγεται etc. Vide infra ῥημα. Mich.

xxxviii. cap. 17. *Gallogræci vere, quod appellantur.* [Non opus his ambagibus. Vide quod paullo ante ad locum Euripideum monui. Livius xlv. c. 33. extr. *ad Spelæum, quod vocant, biduum moratus.* SCHAEF.]

* ΟΝΟΣ, *ASINUS.*

In κανθήλιος apud Aristoph. Lysistr. 1170. et in illis Lysippi versibus apud Athenæum:

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ.
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος.
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

[Habent hos versus Grotii Excerpta p. 877. alterum quidem corruptum infelici conjectura. Iidem ex Artemidori Geographicis ab H. Stephano in Dedicat. Comment. de Att. L. Idiom. sic excitantur, ut in tertio legas κανθήλιον. Verissime, si quid video. i. e. σάγμα τοῦ ὄνου, *clitellæ*, etiam vilius quid asino. Conf. Aristoph. Vesp. v. 169. ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι. Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Aliter ipse Stephanus ad Dicæarchi Geograph. p. 21. Vereor ut recte. SCHAEF.] Plene habet Xenophon Ἀναβ. vii. ὄνοι κανθήλιοι. LEISN. Imo Cyropæd. vii. 5, 11. SCHAEF.

* ΟΝΥΞ, *UNGUIS.*

In proverbiali illa locutione de fastuosis hominibus usurpari solita: ἐπ' ἄκρων βαδίζειν vel ὁδοιπορεῖν, sub. ὀνύχων. *summis pedum digitis incedere.* Sophocles Ajac. v. 1247.

Ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις.

Quam imitatus est Aristophanes localiter Acharnens. v. 638. Ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Ad quem locum Schol. Gr. plene affert ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων: quemadmodum etiam plene dicunt ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. c. v. §. 3. quæ verba reddit Cicero ad div. lib. i. ep. 6. *A teneris unguiculis.* Et Horatius lib. iii. od. vi. 24. *De tenero ungui.* Pro eo etiam interdum ἐλλιπῶς *a teneris* reperitur, s. *unguibus*, vel *annis.* SCHWEB.

* ΟΞΟΣ, *ACETUM.*

In χρεαννύειν, et χρωματίζειν. vid. Casaubonum ad Theophrasti charact. p. 156. edit. Lugd. LEISN. Hæc Leisnerus rectius omisisset. Nullum enim Casaubonus exemplum hujus ellipsis habet, quandoquidem locus Theophrasteus alius est generis. SCHAEF.

* ΟΠΗ, *FORAMEN.*

Vid. Leisneri præfationem. Brunckius ad Aristoph. Pac. 1232. "θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exserebantur remi." Herodotus lib. v. 33. τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεός. SCHAEF.

* ΟΠΛΟΝ, *SCUTUM*.

In voce διοπετῆ s. ὅπλα. Plene habet Glossar. Gr. Lat. διοπετὲς ὅπλον. Schweb. Vocem hanc sic ἐλλιπῶς dictam non memini me legere. Ubi enim sine substantivo legitur, subaudiendum ἄγαλμα. Vid. supra h. v. et add. Scott. Append. ad H. Stephan. i. c. 863. Wetsten. ad N. T. ii. p. 589. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 640. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 366. [In Scholio ad Aristid. malim μετὰ τὰ Περσικά. Conf. Strabo t. iii. p. 30.] Schaef.

* ΟΠΛΑ, *ARMA*.

In ἀμυντήριον et ἀμυντήρια. Onosander c. xx. οὐχ ἧττον θορυβοῦνται τοῖς τοιούτοις ἀμυντηρίοις. In σκεπαστήρια. Dionys. Halic lib. v. p. 295. διεφθαρμένων αὐτοῖς ἤδη τῶν σκεπαστηρίων. Utramque ellipsin supplet Diodor. Sic. lib. iii. p. 187. Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις—ἀμυντηρίοις. In γυμνὸς, quando in re bellica absolute ponitur. Herodianus lib. ii. 13. 8. Γυμνοί τε πρὸς ὡπλισμένους—μὴ μάχοιντο. Plene idem lib. vii. 9, 11. Γυμνοί τε ὅπλων καὶ ὀργάνων πολεμικῶν. In προμετωπίδια, προστερνίδια, παραμηρίδια, παραπλευρίδια, s. ὅπλα apud Xenophont. K. Π. lib. vi. p. 387. [Vid. Polluc. i. 140. Schaef.] In locutione ἐν τοῖς βαρέσιν εἶναι, qua ἐλλιπῶς utuntur scriptores Tactici. Plene est apud Polybium t. ii. p. 1057. Προσγενομένων τῶν—ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις ἀνδρῶν. Schweb. Diodorus Sic. xviii. c. 16. extr. πεζοὶ μὲν πλείους τῶν τετρακισμυρίων ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις. Opp. τοξόται καὶ σφενδονῆται. Idem xix. c. 19. extr. τοὺς ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις.—Referas huc τὸ ἀλεξητήριον Alcæi, si vere conjecit Valckenarius ad Herodot. p. 425, 58. In Diodor. Sic. lib. v. 33. ἴδιον δέ τι παρ' αὐτοῖς ἐστι περὶ τὴν τῶν ὅπλων καὶ ἀμυντηρίων κατασκευήν· καὶ ἀμυντηρίων ex glossemate nata puto. Idem i. c. 24. ταῖς δὲ δοραῖς τῶν θηρίων σκεπαστηρίοις χρῆσθαι. ubi al. σκεπαστηρίοις ὅπλοις. V. Wesseling. ad utrumque locum. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 950. τοῦτο δ' ὅτε ἐκ τῶν ἀμυντηρίων αὐτοῖς ὅπλων ἀνήφθη. Galenus t. i. p. 367, 25. ed. Bas. ἀντὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ἀμυντηρίων ὅπλων χεῖρας ἔδωκεν.—Philippus Thessalon. Epigr. liii. ver. 2. ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα. [liv. extr. sic interpunge: μὴ θρασὺν Ἄρη Συλήσασ' αὔχεις, Κύπρις ὅσον δύναται; ὅσον, i. e. ὅτι τόσον. vid. supra p. 158.] Diodorus Sic. lib. iv. c. 53. extr. μόνον τὸν Ἡρακλέα καὶ γυμνὸν ὅπλων τελέσαι τοὺς τεθρυλλημένους ἄθλους. Add. Wesseling. ad Herodot. p. 173. a. Verheyk. ad Antonin. Liber. p. 96. Schaef.

* ΟΡΓΑΝΑ, *ORGANA*[y].

In αἰσθητήρια. Hebr. v. 14. quod verbum tamen ibi in sensu metaphorico adhibetur. Schoettg.

[y] Ὄργανον, *instrumentum*, omittitur a Paulo in priore epistola ad Corinth. xiv. 7. τὰ ἄψυχα (ὄργανα) φωνὴν διδόντα. Mich.

* In ἐγχειρίδια. Vid. Hesychium in hac voce, et Salmasium in titul. Animadvers. in Simplic. et Epict. LEISN.

* ΟΡΜΗ, *IMPETUS.*

In ἔχειν apud Homerum Iliad. N. v. 326. Νῦν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ. ubi Schol. Gr. λείπει δὲ, τὴν ὁρμήν. SCHWEB. Passim ἔχειν i. q. ἐλαύνειν. ubi alii supplent τὴν πορείαν: simplicius pronomen reciprocum subaudias. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 482, 74. Heyn. ad Homer. Il. E. v. 100.—Subaudias h. v. ad formulam ἀπὸ μιᾶς, de qua suo more Irmischius Exc. ad Libr. i. Herodiani p. 861. Plene Dio Cassius t. i. p. 576, 17. καὶ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἱ μὲν ἐπαιώνησαν, (l. ἐπαιώνισαν) οἱ δὲ ὠλοφύροντο. Sic fortasse tuearis et explices Xenophontis Cyrop. iv. 6, 4. βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς. πληγῇ s. βολῇ subaudit Fischerus p. 291. SCHAEF.

* ΟΡΝΙΣ, *AVIS.*

In φασιανὸς, in βασιλικὸς, quum ponitur pro ἀκανθὶς, ἀκανθυλλὶς, vel ἀστραγαλῖνος, i. e. *carduelis.* Videatur Florens Christianus ad Aristoph. Pacem, v. 1078.

In ἐπιτυμβίδιος. Vide Scholiastem Theocriti ad Idyll. vii. 23. ἐπιτυμβίδιος ὄρνις est *alauda.* LEISN.

* ΟΡΟΣ, *MONS.*

In nominibus montium absolute positis subauditur ὄρος, quod etiam additum sæpius reperitur. Homer. Iliad. Z. v. 133. Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον. s. ὄρος. Est enim τὸ, Νυσσήϊον adjectivum κτητικὸν a Νύσσα, vel Νύσαι, quo nomine plures urbes fuerunt, v. Stephanus 'Εθνογρ. in v. Νύσαι. In Λαύριον apud Thucyd. lib. vi. c. 91. et Pausaniam p. 2. Plene Thucydid. lib. ii. c. 55. Μέχρι Λαυρίου ὄρους. Sic Strabo lib. ii. p. 207. B. τό, τε 'Απέννινον ὄρος. Dionys. Halic. lib. i. p. 8. τῶν 'Απεννινῶν ὀρῶν. In 'Ακροκεραύνια. Sic de Vesuvio monte Dionys. Halic. lib. i. p. 11. τῶν Κεραυνίων ὀρῶν πλησίον. Eadem ellipsis est quoque apud Latinos. Sic Mela lib. ii. c. 6. *Pyrenæus primo hinc in Britannicum procurrit Oceanum.* s. *mons.* Horatius lib. i. od. iii. 20. *Infames scopulos Acroceraunia.* Idem Carm. sæcul. v. 69. *Quæque Aventinum tenet Algidumque.* SCHWEB.

* Hoc aut simile summitatem denotans supplendum puto in Oppiani halieut. E. 252. στὰς δὲ κατὰ προβλῆτος. *stans autem in præcipitio.* Adscribam vero verba viri docti ex Obs. Crit. vol. ix. t. i. p. 129. "Apud Homerum semper adjectivi forma hæc adhibetur vox, addito substantivo σκόπελος, Iliad. B. 396. vel ἀκτὴ, Odyss. E. 405. Hymn. Bacch. 3. et apud Lycophr. 808. Nonn. i. 316, 319. 40: 4. Potest etiam intelligi πέτρα vel γῆ. Etiam cum aliis substantivis, ut στῆλαι, Iliad. M. 259. [Agathias Epigr. viii. ver. 3 προβλῆς ὥς τις

ἔπαλξις ἀνέμβατος. SCHAEF.] Ut Noster, Nonn. iv. Dionys. 433.

"Ἄλλος ὑπερκύπτοντα λόφου προβλῆτα τιταίνων."

Hæc ille. Conf. etiam celeb. Valckenaer in iisdem Miscell. vol. viii. t. ii. p. 172. F. ST. Sophocles Philoct. v. 936. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες. Archias Epigr. xviii. ver. 5. ἀλλ' αὕτως προβλὴς τε, καὶ ἔμπεδος ὥς τις ἐρίπνα Ἱδρυνθεὶς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενίων. Antipater Thessal. Epigr. xliv. Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθείς. Expletæ ellipsis exempla ex Orpheo si desideras, adi Gesneri Indic. v. προβλῆσι. Virgilii *projectaque saxa Pachyni* comparavit Clarkius ad Il. B. v. 396. SCHAEF.

* ΟΡΧΗΣΙΣ, *SALTATIO.*

In Διπλῆ apud Aristoph. Θεσμοφ. v. 991. [982. Br.] si Biseti lectio recipiatur. Hesychius: Διπλῆ, εἶδος ὀρχήσεως. *Dipla, genus saltationis.* [Vid. Kuster. et Brunck. ad l. c. Aristoph. SCHAEF.]

In Τελεσία. Hesychius: Τελεσία, ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου. Nec non in Πυῤῥίχῃ, seu Πύῤῥιχος, ἣν ἔνοπλοι παῖδας ὀρχοῦνται, quæque a Festo *bellicrepa saltatio* dicitur. LEISN.

* Sic τὴν Πυῤῥίχην ὀρχεῖσθαι habet Plutarch. Symp. ix. Plene est apud Apollon. Rhod. lib. i. ver. 1135. βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο. ubi Schol. Gr. λέγει δὲ νῦν τὴν Πυῤῥίχην ὄρχησιν. SCHWEB. Strato xxviii. ver. 4. ὀρχεῖσθαι πυρίχην. Torvum vultum saltantium respiciens Aristoph. Av. v. 1169. πυῤῥίχην βλέπων. Scholiastes ad Homer. Iliad. Π. v. 617. τὴν πυῤῥίχιον καὶ ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντο. [De hac significatione adjectivi πυῤῥίχιος Lexica vulgaria tacent. Conf. H. Stephani Thes. iii. c. 633. A.] Alibi πυῤῥίχη canticum notat, ad quod οἱ πυῤῥιχίζοντες saltabant. Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. v. 153. SCHAEF.

* ΟΡΩΝ, *VIDENS.*

Sophocles Aj. v. 136. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω. ubi Brunckius: "χαίρω cum accusativo construitur ellipsi participii ὁρῶν." Add. idem ad v. 790. De talibus ellipsibus quid sentiam, monui ad v. Ἀκούων et Ἰδών. Verissime Schol. Ven. ad Homer. Iliad. I. v. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε; οὐ λείπει τὸ ὁρῶν. Conf. Huschkium Anal. Crit. p. 28. sq. SCHAEF.

* ΟΣ, *QUI.*

Notum est, sæpissime apud Hebræos omitti pronomen relativum אשר, id quod et imitantur sacri Novi Fœderis scriptores[z], cujus rei observatio multas eorum librorum

[z] Sic auctor epistolæ ad Hebræos ix. 10. δικαιώμασι σαρκὸς, (ἅπτά ἐστι) μέχρι καιροῦ ἐπικείμενα. Coloss. i. 10. περιπατῆσαι ὑμᾶς.—καρποφοροῦντες, καὶ

expositiones reddere poterit certiores. Eph. iii. 18. occurrit singularis aliqua constructio, quam quidam etiam solœcismi postularunt. Adoraverat Paulus in antecedentibus Deum, ἵνα δώῃ ὑμῖν, *ut det vobis, ut corroboremini in interiore homine, et Christus habitet in cordibus vestris*, ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι. Constructio est: ὑμῖν, οἳ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἐστέ[a].

Notabilis est locus Apocal. i. 4. quem integrum interpositis nostris explicationibus adscribemus, quum iis, qui in his rebus non admodum versati sunt, magnopere luxare videatur. Verba sunt hæc: (v. 4.) Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη (sc. ἔστω) ἀπὸ τοῦ (ὃς) ὁ ὢν, καὶ (ἀπὸ τοῦ) ὁ ἦν, καὶ (ἀπὸ τοῦ ὃς ἐστιν) ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων, ἅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ, (v. 5.) Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ὅς ἐστιν) ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. (Hic ponenda est τελεία στιγμὴ, quia novus plane jam incipit sensus, nimirum formula, qua Deo Servatori nostro pro his beneficiis gratias agit. Id vero non omnes hactenus videre potuerunt, quum versuum distinctio, quæ h. l. non adeo bene se habet, id ipsum impediverit.) Τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ (repete hic ex antecedentibus τῷ vel αὐτῷ, ὃς) ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Sic puto satis bene se habere hunc locum, qui totus Hebraismis scatet[b]. Nec moramur ea, quæ vir quidam doctus contra hunc locum adduxit, non tam, ut in veritatem inquireret, quam, ut ægre nobis faceret. Nam meliora nondum protulit.

Reliqua simili modo adducere, nimis prolixum foret: quare, quam brevissimis fieri potest, illa tangimus. 2 Cor. viii. 23. ὃς κοινωνὸς etc. Gal. i. 7.[c] ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο. Jacob. v. 3. ὡς πῦρ, ὃ ἐθησαυρίσατε. Petri 2 epist. ii. 10. οἳ εἰσι τολμηταί. 1 Joann. epist. iii. 12. ὃς ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν[d]. Ex profanis tale quid offendimus apud Achillem Tatium lib. v. pag. 303. Schoettg. Si vir doctus usus est, quod suspicor, Achillis Tatii Salmasiana editione, videtur respexisse hæc verba: ὁ πλοῦτος πολὺς, καὶ ἡλικίαν νέα. (l. καὶ ἡ ἡλικία νέα. v. supra p. 107. sq.) ubi de ejus sententia subaudiendum ἧς ante ὁ πλοῦτος.

αὐξανόμενοι etc. Et iii. 16. ἐνοικεῖν ἐν ὑμῖν—διδάσκοντες etc, Ephes. iv. 1, 2. ἀξίως περιπατῆσαι—ἀνεχόμενοι etc. Mich.

[a] Sic in Nominativo Subjecti, seorsim a Prædicato posito, ut Joannes in Evang. vii. 38. (ὅστις ἐστὶν) ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Mich.

[b] Sic idem Joannes in Apocalypsi, iii. 12. τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ, ἡ καταβαίνουσα. Vide illic varias lectiones. Mich.

[c] Istud dictum, ex Gal. i. 7. allatum, huc non quadrat. Mich.

[d] Οὗ deest post ἄχρις, Apocal. xv. 8. ἄχρι (pro ἄχρις οὗ) τελεσθῶσι. Sic xx. 3. et xvii. 17. Omittitur etiam post ἕως, apud Lucam xvii. 8. et a Paulo in priore epist. ad Timoth. iv. 13. Similiter post μέχρι, Ephes. iv. 13. Mich.

Non assentior. Potuisset Schoettgenius, ut pronomen relativum etiam apud τοὺς θύραθεν passim deesse doceret, talibus uti exemplis, qualia congessi ad Longi Pastor. p. 397. ss. Sed rectius iis caret liber Bosianus, cum sint e genere syntactico. SCHAEF.

ΟΣΜΗ, *ODOR*.

Quod communi et plena oratione dicitur: Ὀσμή τινος πράγματός με προσέβαλεν: *odor alicujus rei me tetigit:* id ab Atticis effertur: τινός με προσέβαλε, per ellipsin vocis ὀσμή. Comicus in Pace v. 179. p. 635. Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις; *unde hominis mihi accidit odor, O rex Hercules?* [ad q. l. Brunckius: "Sabauditur ὀσμή, vel φωνή." Sic Gregorius Corinth. hunc ipsum Aristophanis locum citans: λείπει—φωνή, ἡ ὀσμή. p. 15. ubi Kœnius locutionis et ellipticæ et plenæ exempla congessit. Passim etiam πνοὴ subaudias. Nisi malis, quod simplicissimum puto, τι supplere. Hanc rationem maxime commendant tales loci, qualis hic Lucianeus est. t. ii. p. 108. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν. SCHAEF.] Sic in ὀσφραίνεσθαί τινος intellige ὀσμήν. Idem Comicus in Lysistr. v. 619. Ὀσφραίνομαί τῆς τυραννίδος: *odoror tyrannidem*. Plenum est: Ὀσφραίνομαι ὀσμὴν τῆς τυραννίδος [e]. [Vix opus his ambagibus. SCHAEF.]

* ΟΣΤΕΟΝ, *OS*.

In τὰ νέβρεια, *tibiæ*, apud Plutarchum in Symp. p. 150. Plene habet Callimachus hymn. in Dian. v. 244. Νέβρεια δ' ὀστέα τετρήνοντο. Nimirum ex hinnulorum ossibus tibiæ antiquitus parabantur. v. Athenæus lib. iv. p. 182. SCHWEB. Plutarcheo loco vir doctus abstinere debebat: paullo ante enim legitur ὀστέων, ad quam vocem referri oportet illud adjectivum. Talia si ita interpreteris, ut ad opem confugias Mysterii Ellipsios, libellus Bosianus excrescet in tot volumina, quot vix camelus portet. SCHAEF.

* ΟΥΡΑΝΟΣ, *CŒLUM*.

Vide supra ad vocem Θεός. SCHOETTG.

* In ἀνελήφθη Actor. i. 2. et 22. Plene ibidem ver. 11. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν. SCHWEB. Neque hîc opus ad ellipsin confugere. Ἀναλαμβάνεσθαι ipsum per se est *sursum tolli*. Passim enim in compositis præpositio

[e] Priori Aristophanis loco adde Aristoph. Ran. v. 341.
Ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
Quam suavis (odor) *suillarum carnium me afflat*. Supple ὀσμή. LEISN. Fallitur: similis est enim hic locus Lucianeo, quem modo vidimus. Quamquam eodem modo Kusterus explicat. SCHAEF.]

ἀνὰ vices gerit adverbii ἄνω. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 303. b. A. Schaef.

* ΟΥΣ, *AURIS*.

In prov. ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν supple ὦτα, vel ἐπ' ἄμφω καθεύδειν, apud Menandrum et Libanium. Integra locutio est apud Pollucem lib. ii. 4, 84. ἐπ' ἀμφότερα ὦτα καθεύδειν. vid. Vannus Crit. p. 233. Leisn. Obiter moneo, Maittairium Dial. p. 78. B. in Platonico τὰ ὑμέτερα non recte subintelligere ὦτα. Rectius H. Stephanus. Schaef.

ΟΥΣΙΑ, *SUBSTANTIA, BONA*.

In πατρικὴ. Euripides Ion. 1304.

Ἡμῖν δὲ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;

[Conf. Lucillius xvii. v. 4. ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος. "Isocr. Bus. p. 163. t. ii. ἕκαστοι τὴν αὑτῶν ἔχοντες εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. Schaef.]

* In ἄτομος, apud philosophos. Leisn.

* ΟΥΤΟΣ, *HIC*[1].

Apud Judæos occurrit notissima distinctio inter עולם הזה, *mundum hunc*, et עולם הבא, *mundum futurum*. Per priorem intelligunt Vetus Testamentum cum toto cultu Judaico et hominibus eundem profitentibus. Per posteriorem tempora Messiæ cum tota œconomia Novi Testamenti. Dum igitur in N. T. hæc quoque locutio occurrit, accidit aliquoties, ut in κόσμος vel αἰὼν οὗτος pronomen ἐλλειπτικῶς omittatur. Joannes Evang. xv. 18. ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, ubi intelliguntur Judæi. Confer. i. 10. ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. xiv. 17. 27. et Joannes 1. epist. v. 4. nam illi, contra quos Joannes ibi disputat, Judæi erant.

Idem observandum est in loco Galat. iv. 3. ubi Apostolus dicit, Judæos subjugatos esse ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Στοιχεῖα notat *prima elementa, rudimenta, principia* et *fundamenta* religionis Judaicæ, ad quæ Galatæ, prius ad Christum conversi, regrediebantur.

In ἐπὶ, quando sola ponitur, et *juxta* significat: præcipue apud Arrianum. Sic enim ille lib. i. p. 8. Ὧν (Κελτῶν) τελευταίους Κουάδους καὶ Μαρκομάνους· ἐπὶ δὲ Σαυρομάτων μοῖραν, Ἰάζυγας. ἐπὶ δὲ Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας. ἐπὶ δὲ Σαυρομάτας, τοὺς πολλούς. ἐπὶ δὲ Σκύθας etc. ubi in singulis subintelligendum

[1] Οὗτος, etc. post articulum ὁ, ἡ, τὸ, subticetur nonnumquam, ut Matthæi xv. 12. τὸν λόγον. Jacobi epist. ii. 14. ἡ πίστις.

Porro ante causale ἵνα, et post interrogativum τίς subintelligitur; ut in epist. i. ad Corinth. ix. 18. τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μισθός; (οὗτος) ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Omittitur etiam a Matthæo i. 1. βίβλος γενέσεως, pro, αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως. coll. versione septuagintavirali in Genes. v. 1. et ii. 4. Mich.

ἐπὶ δὲ τούτοις, *juxta hos vero habitantes*, etc. In significatione *præterea vero*[g] occurrit ἐπὶ δὲ apud eundem, lib. ii. p. 97. suppletur autem l. c. ἐπὶ τούτοις δέ[h]. SCHOETTG.

* Homerus Iliad. K. v. 305. δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,—Ὅστις κε τλαίη, κ. τ. λ. ubi sub. τούτῳ. Aristoph. Eccles. v. 289. ἠπείλησε γὰρ Ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους Ἥκῃ——, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. ubi item τούτῳ supplendum. Tractans hunc Comici locum Dawesius Misc. Crit. p. 307. citavit ex ejusdem Pac. v. 370. ἆρ' οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν Ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ; et ex Sophocl. Antig. v. 35. ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, Θάνατον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. SCHAEF.

* ΟΦΕΙΛΗ, *DEBITUM*.

In ἀποδιδόναι, quando nimirum de *amoris debito* sermo est, subauditur ὀφειλήν. Sic Aristophan. Plut. Act. iv. Sc. iv. v. 1032.

οὐκοῦν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι.

Plene 1 Cor. vii. 3. Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν (vel, ut alii codices habent, τὴν ὀφειλὴν) ἀποδιδότω. In simplici etiam διδόναι et λαμβάνειν. Philostratus epistol. xx. Διδοὺς μὲν, ἃ θέλεις, ἃ δὲ θέλω, λαμβάνων. Sic *accipere* et *dare* nota Latinis in amatoriis vocabula, uti observat Olearius ad epistol. xii. SCHWEB.

* ΟΦΕΛΟΣ, *UTILITAS*.

Τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ πλούτων; Xenophontis Ephesii dictum est lib. ii. p. 32. Suppleas ὄφελος an κέρδος, parum refert. Utrumque additum reperitur. Æsch. Prom. vinct. 746. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; [Euripides Med. v. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; SCHAEF.] Lucian. Tyrannic. p. 798. οἷς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος. Reticuit item alterutrum Æl. de anim. lib. vi. cap. 11. extr. τί ἐμοὶ κωφοῖς καὶ ἀνοήτοις συμβουλεύειν τὰ συντελέστατα; Est hæc observatio cl. Abresch. in Misc. Obs. Crit. vol. x. p. 351. Conf. Philip. i. 21. F. ST. Lucianus t. iii. p. 467. τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; Ibid. p. 511. τί γὰρ τῶν ὀστῶν καὶ τῆς ὑδρίας Δημο-

[g] Legimus in epist. ad Ephes. vi. 16. Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως. ubi mihi post tertium casum πᾶσιν supplendum videtur pronomen οὗτος in eod. casu num. plur. Postquam enim varia armorum spiritualium genera Ephesinis suis commendasset Apostolus, præter ista præcipuum aliquod armorum genus, fidem sc. nominat: ἐπὶ πᾶσι, sc. τούτοις ὅπλοις, inquiens, ἀναλαβόντες, *præter ista omnia*, sc. *arma*, *recipite scutum fidei*. Sive autem *præter*, quod mihi placet, sive *ante*, quod excellentiam indicet, significare malis præp. ἐπὶ, in utroque casu pronomen istud erit subaudiendum. Additur Col. iii. 14. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην. It. a Luca xvi. 26. BERNH.

[h] Conf. Dionysii Periegesis v. 198, 403. Idem dicendum de præpositione ἐν. vid. Dionys. Perieg. v. 843. et de præpositione πρός. vid. Aristoph. Equit. v. 575. et 812. Casaubonum ad priorem locum, et Bosium infra in τοῦτο. LEISN.

σθένην οὐκ ἔχοντι; [Quod ibi mox sequitur, Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, minus recte vertunt, *Forte vestræ negligentiæ culpa fuit.* Vertendum: *Forte vestrâ interiit negligentiâ.* Antipater Sidon. Epigr. ci. αἱ Περσῶν κείμεθα μυριάδες, Ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος. Polemo p. 14. ed. H. Steph. (Callimachus) κοινὸν ἔργον τῆς Ἀσίας ἐγένετο. Georgius Acropol. cap. xiv. extr. p. 14. B. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα Πέτρον ἔργον μαχαίρας γενέσθαι. Alia congessit larga manu Wyttenbachius Bibl. Crit. iii. 2. p. 16. ubi etiam de simili usu vocis πάρεργον. (i. e. *vilis victima.* Conf. Valesius ad Euseb. p. 515. ed. Read. Sic Eusebius p. 562. σωφροσύνη—ὀργίλων πολιτῶν παροινίας πάρεργον ἐγίνετο. quæ R. Stephani lectio unice vera est.)] SCHÆF.

ʼΟΦΘΑΛΜΟΙ, *OCULI.*

Ὀφθαλμοὺς omittunt subinde in ἐπέχειν, *intendere.* Sic Lucas Evang. xiv. 7. Ἐπέχων, πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. subintell. ὀφθαλμούς: (oculos) *intendens, quo pacto eligerent primos discubitus.* Et in Act. Apost. iii. 5. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν; *At ille intendebat in eos, sperans, se aliquid accepturum ab iis.* Lucianus alibi plene dixit, ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς τινι.

Similiter in ἀτενίζειν εἰς vel πρός τι subintell. ὀφθαλμούς. In Act. Apost. i. 10. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν. pro ἀτενίζοντες τοὺς ὀφθαλμούς, i. e. ἀτενεῖς ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς: *quumque intentos haberent* (oculos) *in cœlum*[1]. [Ἀτενίζειν τοὺς

[1] Item in καταμύειν, ubi id vocabulum sine alio verbo, quod ad se pertineat, ponitur. Velut in Homeri βατραχομ.

Ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι. (sc. ὀφθαλμούς.)
Non siverunt somni egentem tumultuando
Paullulum claudere. (sc. *oculos.*)

i. e. non permisere, ut dormirem. BERNH. Jacob. de Rhoer ad Hierocl. Facet. 36. in Observat. Philolog. p. 99. "Καμμύων.] De hoc vocabulo, quod Salmas. pro barbaro habebat, multa jam pervulgata, propter illa quæ notarunt V. D. ad Matth. xiii. 15. Contra Phrynichum pro voce hac disputat Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. 95. Noster hic et supra Num. 11. simpliciter καμμύειν. Scriptores sacri addere solent ὀφθαλμούς. Sed et illud additum, et ipsum καμμῦσαι per syncopen rarius apud profanos occurrere, notat Theologus Elegant. J. Alberti ad Matth. l. l. Unicum pro hac caussa excitat Philonis locum, qui καμμύειν ὄμμα dixit. Alium e Philostr. Elsner. qui καταμύειν ὀφθαλμοὺς habet. Adtexam ego tertium e Xenoph. qui, de Venat. p. 980. καταμύει τὰ βλέφαρα, de lepore vigilante dicit. Videturque adeo semper tale quid subintelligi, cum simpliciter dicatur." Ceterum forma καμμύειν cur barbara dicatur, me fateor non intelligere. Recte, opinor, Matthiæ in Batrachom. v. 190. nuper dedit οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι. Quid quod huc inclino, ut etiam Xenophontem Cyrop. viii. 8, 27. scripsisse suspicer κἂν καμμύων βάλῃς, moxque Ὁ δὲ καμμύων ἵησι. quod nec Leunclavio displicuit, quem vide c. 1045. F. Nam "certum est et doctis omnibus notum, plurima verba eum, quæ κοινὰ vocant grammatici, libenter usurpasse, posthabitis iis, quæ Attici sibi vindicarent." Hæc Porsonus Not. Brev. in Xenophont. Anab. p. xli. Causam discas ex Photio, qui Biblioth. c. 1589, 39. auctore Helladio de Attica illa api, quam vulgo perhibent, οὐδὲν θαυμαστὸν, inquit, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις εἴ τινα παρακέκοπται τῆς πατρίου φωνῆς· διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις ἀττικισμοῦ παραλάβοι. [In Antipatri Sidon. poëmat. cix. v. 3. κατήμυσεν est

ὀφθαλμοὺς quis dixerit, ignoro. τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίζειν legas in Philostrato p. 848. extr. ut dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ὁρᾷν, alia id genus. SCHAEF.]

* In allatis locis Luc. xiv. 7. et Actor. iii. 5. alii addunt νοῦν. Verum utrumque et ὀφθαλμὸς et νοῦς commode subaudiri possunt. Ellipsin hanc sequuntur etiam Latini. Sic Virgilius Ecl. iii. 8. *Transversa tuentibus hircis:* ubi Poëta respexit subauditam Græcorum vocem ὄμματα. [Mira hæc ratio. *Transversa*, ut alia plurima hujusmodi, adverbialiter positum est. Vid. Vechner. Hellenol. p. 213. ed. Heus. SCHAEF.] Terentius Eunuch. Act. iii. Sc. v. 53. *Ego limis specto.* Plene Ovidius Amor. lib. iii. 1, 33. *limis subrisit ocellis.* In πηρὸς, cum de visu sermo est, ut apud Sextum Empiric. lib. xi. p. 734. Ὁ ἐκ γενετῆς πηρός. s. ὀφθαλμῶν. quod idem ac Joh. ix. 1. τυφλὸς ἐκ γενετῆς. [Justinus Mart. Dial. c. Tryph. p. 288, 17. ed. Thirlb. καὶ τοὺς ἐκ γενετῆς καὶ κατὰ τὴν σάρκα πηροὺς καὶ κωφοὺς καὶ χωλοὺς ἰάσατο. ubi error Langi πηροὺς intelligentis de *morbosis* jure notatur. SCHAEF.] Voce καταμύειν absolute utitur etiam Aristophanes Vesp. 92. Plene Matth. xiii. 15. τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. In προσέχειν apud Macarium Homil. xi. p. 141. προσέχοντες τῷ ὄφει τῷ χαλκῷ, ἰάσεως ἐτύγχανον. Item in βλέπειν ἀμφοτέροις. Callimachus Epigr. xxxii. [Vid. Kœn. ad Gregor. p. 13. b. SCHAEF.] Nec non in illis Theocriti Idyll. vi. 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι. [Hoc ποθόρημι, cum indicativus dogma plane Cyclopium prodat, unice probandum puto. SCHAEF.] SCHWEB.

* In ἐπιστῆσαι. Aristænet. lib. i. ep. 28. τίς γὰρ ἀστάτῳ δύναιτ' ἂν ἐπιστῆσαι σκοπῷ; scil. τοὺς ὀφθαλμούς. Vid. Abresch. p. 172. F. ST.

ΟΧΗΜΑ, *VEHICULUM*.

In τὸ σκευοφόρον, *vasa* vel *sarcinas portans*. Integre Herodianus lib. viii. cap. 1. τὰ σκευοφόρα ὀχήματα dixit. [Vid. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 606. SCHAEF.]

* ΟΧΛΟΣ, *POPULUS*, it. *TURBA*.

Vide infra voc. Στρατός. SCHOETTG.

* Ad ἐπίμικτος hoc verbum est omissum. Non enim hic saltem *exercitum* sive *militares copias* indicat, velut Schoettgenius sub vocabulo στρατὸς monuit, locosque hoc requirentes adduxit: sed *turbam confusam ex feminis virisque*, quos *calonum* comprehendimus nomine. Hoc modo accipiendus est locus Exodi xii. 38. BERNH. Vid. Bielii Thesaur. v. Ἐπίμικτος et Σύμμικτος. SCHAEF.

concludit, παρὰ τὸ καταμύειν: ne de nostro verbo cogites.] SCHAEF.

* Item in θάτερον subauditur, apud Aristophanem in Ἐκκλησ. v. 494. παραβλέπων θατέρῳ. supple ὀφθαλμῷ. LEISN.

Π.

* ΠΑΘΗ, *PASSIONES.*

Τὰ γυναικεῖα, supple πάθη*, sunt Aristoteli in Hist. Anim. lib. vii. *menstruæ mulierum purgationes*, quas θήλειαν νόσον vocat Herodotus lib. i. Vid. Longinum περὶ ὕψους cap. 26. [Latiore sensu Charito p. 35. in. ὡς ἂν ἤδη πεῖραν ἔχουσα τῶν γυναικείων. *rerum muliebrium.* v. Dorvill. p. 207. SCHAEF.]

Ita quum κάρδαμον a Dioscoride dicitur τὰ ἀφροδίσια παρορμᾷν, deest πάθη.

Euripides Phœniss. 21.

Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσών.

Is voluptati indulgens, et in ebrietatem prolapsus.

Βακχεῖον, supple πάθος, est *ebrietas.* [Non assentior. Nomen hoc quoties, ut hîc, substantivi vim habet, masculini est generis, sive de ipso Baccho dicatur, sive, tropicâ figurâ, de vino aut ebrietate. Fallitur enim Kusterus ad Aristoph. Thesmoph. v. 997. subaudiens ποτοῦ in Euripidis Cycl. ver. 453. ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος. Bene Valckenar. ad Phœniss. v. c. et in Eleg. Callim. p. 258. SCHAEF.]

Πάθη etiam deest in τὰ ἀνόητα, quum scil. hac voce notatur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum, et aliarum rerum, præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris. Ita vox illa usurpatur ab Aristophane Nub. v. 416. ubi vid. Kusterus; [Gl. ad h. l. ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. SCHAEF.] Euripide Troad. 989. et Philostrato in vita Apollon. Tyan. vi. 13. LEISN. Obiter moneo, in Phalaride p. 212. scribendum mihi videri τιμὴν ἀνόνητον. Sæpius confusa ἀνόητος et ἀνόνητος. Vid. var. lect. ad 1 Epist. ad Timoth. vi. 9. SCHAEF.

* ΠΑΘΟΣ, *ADFECTUS.*

In sensu medico apud Hippocratem aphor. iii. 22. τὰ μανικὰ καὶ μελαγχολικὰ, scil. πάθη, (adfectiones) *insaniæ et melancholiæ.*

Τὸ φονικὸν, sc. πάθος, *cupiditas homines interficiendi.* Ælianus Var. Hist. ii. 17.

Τὸ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν, sc. μέρος, h. e. *ea facultas, quæ irasci et concupiscere potest.* Wegelinus ad Anon. Christ. de virtute p. 164. et confer. seqq. p. 166. SCHOETTG.

* ΠΑΙΣ, *PUER.*

In figura illa Grammatica, quam Synthesin vocant, sub-

* Sic etiam Septuaginta Interpretum versio, in Genes. xviii. 11. xxxi. 35. MICH.

auditur παῖς. Homerus Iliad. X. v. 84. Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. Anacreon Od. iii. v. 41.

'Ανέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
'Εσορῶ φέροντα τόξον.

Sic in aliis, e. g. μειράκια εὐτυχεῖς: τέκνα, αἷς ἔνεστι νοῦς: κόριον καλλίστη, in quibus vel παῖς ἄῤῥην, vel παῖς θήλεια subaudiri solet. [In talibus constructio est πρὸς τὸ σημαινόμενον, frustraque hîc etiam vir doctus Ellipses insane sibi dilectas crepat. SCHAEF.] In δίδυμοι, *gemelli uno partu editi*, s. παῖδες: pro quo Dionysius Halic. lib. i. p. 64. δίδυμα βρέφη habet. SCHWEB. Homerus Il. Z. v. 26. ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. Π. v. 682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν. Nonnus Dionys. i. p. 28, 31. καὶ διδύμῃ σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ. [Hoc femininum cum Lexicographi nostri parum curarint, addo ex Stratonis poëmat. xli. v. 3. χὠ λύχνος ἔσχισται διδύμην φλόγα.] Referas huc locutionem καλεῖσθαί τινος, scil. παῖδα, *dici alicujus* filium. Vid. Hermann. ad Pindar. p. 272. ad Hymn. Homer. p. 30. SCHAEF.

In σκότιοι, παρθένιοι, κοριναῖοι, immo interdum in ἀμφιθαλεῖς, i. e. *patrimi et matrimi*, in ἑτεροθαλεῖς etc. LEISN. Κοριναῖοι habet Lexicon quod dicitur Septemvirale, unde H. Stephanus in Thesauri Indicem retulit. Sed quæ sit auctoritas hujus vocis, plane ignoro. Epigr. adesp. lvii. Κύπριδος ἀμφιθαλὴς φαρέτραν παῖς εἶχέ τε τόξον. Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 1055. εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν. Add. Ruhnken. ad Tim. p. 28. SCHAEF.

* ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Apud Aristophanem Nub. v. 969. ἐν παιδοτρίβου, supple παλαίστρᾳ. vid. Spanhemium ad h. l. LEISN.

ΠΑΝΤΑ, *OMNIA*[b].

Defectivus etiam sermo est, in quo ante ὅσα omittitur πάντα, ut apud Synesium Πυλαιμένει: 'Εγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ τῶν, ὅσα ἀνθρώπινα, προτιμῶ. i. e. πάντων πραγμάτων, ὅσα ἀνθρώπινα. *Ego vero Philosophiam colo, et præfero* (omnibus rebus,) *quæcunque humanæ sunt*. Vid Budæum Comm. L. Gr. [Sic sæpius Græci: neque opus hîc ellipsin adjectivi πᾶς comminisci. Herodotus lib. iii. cap. 23. μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. cap. 131. καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα. cap. 133. δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. Plutarchus Mor. t. iii. p. 308. Πρόνοιά τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν. Photius Bibl. c. 529, 26. δεξιὸς δὲ περὶ τοὺς λόγους ἔδοξεν εἶναι, καὶ μάλιστα τοὺς ὅσοι ῥυθμίζειν

[b] Omittitur πάντα et a Paulo in epist. ad Rom. xiv. 2. in ὁ ἐσθίων. coll. ver. 2. ὃς μὲν πιστεύει, φαγεῖν πάντα. MICH.

συμβουλεύουσι τὰ ἤθη. Philostorgius p. 492, 40. Read. ὅμως τὰ κράτιστα καὶ μέγιστα φέρειν τῶν ὅσα γῆ καὶ θάλαττα δυνατὴ τρέφειν. Antagoras ii. v. 3. τῶν ὅσσους Ἔρεβός τε πάλαι βασίλειά τε παῖδας Γείνατο Νύξ. Compares choliambum Callimachi p. 458. Ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν. Add. Reiz. de Accent. Inclin. p. 73. et 78. ibique Wolf. not. 9. Ceterum in talibus articulus vicem gerit pronominis οὗτος s. ἐκεῖνος. Schaef.] Integer autem sermo est apud Joannem Evang. iv. 39. Ὅτι εἶπέ μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα[c].

ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΝ, *QUOD APPONITUR.*

Quum dicitur in Evang. Lucæ x. 7.—ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν, deest παρατιθέμενα.—*Edentes et bibentes ea,* quæ *ab ipsis* apponuntur.

* Elsnerus ad Luc. x. 7. p. 223. incommodam et vix obviam putat hanc ellipsin; ideoque pro eo suppleri vult ἀγαθὰ, uti est Marc. v. 26. δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα: et apud Plutarchum in Pyrrho p. 394. D. τὰ παρ' αὐτῶν. At enim verò non est, quod discedamus a Bosio: siquidem hanc Ellipsios suppletionem diserte probat ibidem ver. 8. ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν. et 1 Corinth. x. 27. ubi quidem ἀπὸ κοινοῦ adsumendum est βρώματα: ut adeo plena locutio hæc foret: τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν βρώματα. Sic certe etiam Latini τὸ *adponere* usurpare solent de *potoriis et esculentis epularibus.* Horatius lib. ii. sat. viii. 16. *Hic herus, Albanum, Mæcenas, sive Falernum Te magis adpositis delectat.* et ver. 69. *Ne male conditum jus adponatur.* Schweb.

* ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ.

Παρεμβολὴ in accusativo deest post κινεῖν, μεταίρειν, ἀπαίρειν, etc. *movere* castra, proficisci. Mich.

* ΠΑΡΘΕΝΟΣ, *VIRGO.*

In ἡ νεωκόρος, *templi custos,* [Suidas t. ii. p. 162. Θαλαμηπόλος. ἡ νεωκόρος. Schaef.] et κανηφόροι, *corbem gestantes,* apud Harpocrationem. Schoettg. Posterius, expletâ ellipsi, habet Philochorus in Schol. Ven. et Lips. ad Homer. Il. A. v. 594. p. 192. ed. Wassenb. Pausanias i. c. 27. παρθένοι δύο —καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφᾶς κανηφόρους. ubi Cod. Vind. ἀῤῥηφόρους. Similiter in Dionys. Halic. Ant. Rom. t. i. p. 280. aliquot libri habent αἱ κανηφόροι λεγόμεναι καὶ ἀῤῥητοφόροι. ubi in posteriore nomine ἀῤῥηφόροι latere Reiskius perspecte monuit. Schaef.

* Et ap. Aristophanem Avib. 1550. Leisn.

* Sic Horatius de Canephoris lib. ii. sat. viii. 13. *ut At-*

[c] Adde Thucydidem ii. 98. Καὶ ἐπυλὰ αὐτῷ ἴσπεμα ἢν subintell. πάντα. Alibi ἐπειδὴ παρεσκεύαστο cum eadem ellipsi dixit. vid. Stephanum ad l. c. Huc quoque refer, quæ leguntur sub voce ὅλος. Leisn.

tica virgo Cum sacris Cereris. In Ἑστιάδες. *Vestales.* Ἐλλιπῶς habet Synesius apud Suidam in v. Ἑστιάδες. Plene est apud Dionys. Halic. lib. ii. p. 125. Plutarchum et alios Romanarum rerum scriptores. [Suidas t. ii. p. 633. τάς τε Ἑστιάδας παρθένους τοῦ πυρὸς καὶ ὕδατος ἐπιμέλειαν ἔχειν προέτρεψεν. SCHAEF.] In Comœdia Apollodori Ἐπιδικαζομένη, *Virgo in judicium vocata,* quam Terentius in Phormione expressit. SCHWEB.

* ΠΑΡΙΩΝ.

Deficit in τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. vid. Casaubonum ad Theophrastum p. 72. edit. Lugd. LEISN. Non opus ad illam locutionem subaudiri participium παριών: neque hoc vult Casaubonus. SCHAEF.

ΠΑΡΩΝ, *INSTANS.*

Omittitur quoque participium παρόντος, ut apud Thucydidem: Χειμῶνος ἤδη, ἀνεχώρησαν: *Hieme jam* (appetente), *regressi sunt,* pro Χειμῶνος ἤδη παρόντος. [Neque hîc necesse est ad ellipsin confugiamus. Millies sic genitivi de tempore absolute ponuntur. Homerus Il. E. v. 522. νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. Quamquam ibi etiam Eustathius de ellipsi cogitat, supplens vel οὔσης, vel ἐν καιρῷ, vel ἐπί: ceterum bene comparans θέρους, χειμῶνος, νυκτὸς, ἡμέρας. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 883. νυκτὸς ἔτι πολλῆς ἐπὶ τὸν χάρακα τῶν Τυῤῥηνῶν ὤσασθαι. SCHAEF.]

* ΠΑΣ, *OMNIS.*

Deest in οἱ καθ' ἕνα, Eph. v. 33. sc. πάντες, quod additur 1 Cor. xiv. 31. *ad unum* (omnes). SCHOETTG.

* In κατὰ πόλιν pro ἑκάστην potest etiam subaudiri πᾶσαν, Actor. xv. 21. Κατὰ πόλιν. pro quo plene est v. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν. Dionysius Halic. lib. i. p. 53. Μεθ' ὅσην εἶχε δύναμιν. sub. πάσης. [Sic Græcorum nullus scripsit nec scribere potuit. Recte nunc in Dionysio, præëunte Codice Vaticano, ut jam H. Stephanus conjecerat, editum legitur: μεθ' ὅσης εἶχε δυνάμεως. t. i. p. 166. SCHAEF.] Neutiquam enim, ut quibusdam videtur, abundat τὸ, μεθ', siquidem etiam apud Homerum aliosque ejusmodi particulæ absolute positæ reperiuntur. Sic περὶ Iliad. I. v. 100. Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος: ubi πέρι est ἐλλιπῶς pro περὶ πάντων: quod plene est Iliad. B. v. 831. Ὃς πέρι πάντων Ἤδεε μαντοσύνας. coll. Λ. ver. 329. Elliptica et plena locutio junctim occurrunt apud eumdem Odyss. P. v. 388, 389. Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἶς μνηστήρων Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί. SCHWEB.

ΠΑΤΗΡ, *PATER.*

Herodotus in Clio: Ἄδρηστος ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω, i. e. *Adrastus* nepos *Gordii,* (patris) *Midæ.* [Locus est cap. 45. Sed

fallitur Bosius. Vulgaris enim illa ellipsis vocis υἱὸς hîc quoque, idque bis, obtinet. Bene ad sensum vertunt: *Adrastus Gordii filius, Midæ nepos*. Conf. cap. 35. Schaef.] Stephanus in Δαίδαλα: Ἡ δὲ πόλις ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου, *urbs a Dædalo* (patre) *Icari* (condita). Sic Act. vii. 16. παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ[d] Συχὲμ, *a filiis Emmor*, (patris) *Sychemi*[e]. [Conf. Verheyk. ad Antoninum Liber. p. 214. b. Schaef.]

* ΠΑΤΡΙΣ, *PATRIA*.

In ἡ ἐμαυτοῦ. Arrianus i. p. 34. Οὐδὲ, εἴ τινα ἀρχὴν ἐν τῇ ἐμαυτοῦ ἦρξα, *neque, an aliquem in* (patria) *mea magistratum gesserim*. Schoettg.

* In ἡ θρέψασα. Polybius t. ii. p. 838. Plene idem t. i. p. 900. Τῆς πατρίδος τῆς θρεψάσης ἐγκαλεῖν. In ἐκπίπτειν. Maximus Tyr. Dissert. xxi. p. 257. In περὶ τῆς ἑαυτοῦ μάχεσθαι. Herodot. lib. i. cap. 169. In κατιέναι et κάθοδος apud Thucydidem. Plene est apud eumdem lib. viii. cap. 47. Τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον ἐς τὴν πατρίδα. In κατάγειν ibid. cap. 53. In πατρὶς tamen una subaudienda relinquitur γῆ. vid. in v. γῆ. Schweb.

* Recte omnino suppletur a Scholiasta Thucyd. viii. 6. φυγάδες τῆς ἑαυτῶν (πατρίδος) ἀμφότεροι. F. St. Lucianus t. iii. p. 488. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. ubi miro lapsu Interpres: *ablata iterum suo de capite*. Verte: *profectus autem domo*. Schaef.

* ΠΕΔΙΟΝ, *CAMPUS*.

In Ἀγηνόριον. Arrianus ii. p. 147. Ἀθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ Ἀγηνόριον καλούμενον. sc. πεδίον. *Congregati vero in* (campo,) *qui dicebatur Agenorius*. Schoettg.

* Subaudi, celeb. Dukerum ad Thucyd. iv. 134. sequutus, in Λαοδικίῳ, quod jure pro Λαοδικείᾳ reponit, et Polybium ii. 15. laudat ἐν τοῖς Λαοδικίοις καλουμένοις τῆς Μεγαλοπολίτιδος. et ibid. 55. καὶ μετὰ ταῦτα τῇ περὶ Λαοδίκια μάχῃ. Addit vir doctissimus: "Laodicios campos vertit Casaubonus, quod verum esse puto. Nam recte suppleri potest πεδία. Et apud Thucydidem ex auctoritate Polybii receptæ lectioni ἐν Λαοδικείᾳ præfero, quod est in optimis libris, ἐν Λαοδικίῳ, scilicet πεδίῳ." F. St.

* ΠΕΙΣΜΑΤΑ, *FUNES NAUTICI*.

Addi debere hoc nomen verbo λύειν, Apollonius certum facit in Argonautic. lib. i. v. 1109. Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. Bernh. Libanius t. iv. p. 992. ἐπειδὴ λύσαντες παραμείψωσι τῶν λιμένων τὰ στόματα. Leg. ἐπειδάν. Vi-

[d] Subaudio πατρὸς, quod habent Septuaginta in Genes. c. xxxiii. 19. Mich.

[e] Vid. Jonsius de Script. Hist. Philos. i. 2. p. 14. Leisn.

cissim in Pausaniæ Messen. c. 26. t. i. p. 549. e Cod. Mosc. corrigendum: ἐπειδὴ καὶ τὸ μήνιμα, ἤδη σφίσι πέπαυται τὸ Διοσκούρων. SCHAEF.

ΠΕΛΑΓΟΣ, *MARE.*

In Παμφύλιον, Ἰώνιον, Αἰγαῖον, Σικελικὸν, ἄβυσσον etc.[f] Addit Æschylus Suppl. 324.

Ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος.

Lucianus Navig. Dio Cassius lib. xxxvi. Plutarchus Symp. 11. p. 641.—πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ[g].

* In στενὸν idem nomen deesse putamus, quod invenimus in Luciani Dial. Nept. et Ner. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο (subint. πέλαγος)—Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω, *angustum hoc* (mare) *Hellespontus ab isthac puella nominetur*. BERNH.

* "Πέλαγος, vel πόντος, vel κόλπος. Pind. Nemm. iv. 79. Ἐν Εὐξείνῳ πελάγει. Herodot. ii. 113. Thucyd. i. 98. ἐν τῷ Αἰγαίῳ. Plutarch. V. Cimon 8. p. 255. t. iii. τὸν Αἰγαῖον ἠλευθέρωσε. Herodot. iv. 33. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην. v. 9. ἐν τῷ Ἀδρίῃ. Id. vi. 95. παρὰ Ἰκάριον· sed ibid. 96. ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος. Iliad. B. 145. Πόντου Ἰκαρίοιο. Palæph. fab. xxv. 2. ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Herodot. ii. 20. ἐπὶ τὸν Ἰόνιον πόντον κατέβησαν. Thucyd. vi. 30. τὸν Ἰόνιον διαβαλοῦσιν. Palæph. fab. xxi. 2. τὸν Ἰόνιον κόλπον. v. index Græcit. Palæph. v. Ἰόνιος κόλπος" Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 260. s. Lucillius cxii. v. 3: ἀντλεῖται δ' Ἀδρίας, Τυῤῥηνικὸν, Ἰστρικὸν, αἰγῶν. Hæc stribligo est vix toleranda. Revocanda antiqua lectio: ἀντλεῖται δ' Ἀδρίας, Τυῤῥηνικὸς, Ἰστρικὸς, Αἴγων. SCHAEF.

* ΠΕΜΠΟΜΕΝΟΙ, vel ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ, *MISSI.*

Xenophon K. Π. lib. iii. p. 172. Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει. sub. πεμφθεὶς ἄγγελος. Polybius t. ii. p. 1266. Εἰς τὴν Κρήτην ἔπεμπον πρεσβευτάς. Herodotus lib. vi. cap. 57. Οἱ δὲ Πύθιοί εἰσι θεοπρόποι ἐς Δελφούς. s. πεμπόμενοι. Expressam habet hanc vocem Thucydides lib. vii. cap. 8. Φοβούμενος δὲ, μὴ οἱ πεμπόμενοι—οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγείλωσιν. SCHWEB. In talibus, si modo aliquid subaudiendum, suppleas etiam alia participia, veluti ἀφικόμενος, ἥκων. Conf. Herodot. lib. vii. cap. 173. ἀπικόμενοι γὰρ ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου. Xenoph. Cyrop. iv. 5, 53. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. (coll. vii. 4, 7. Ἐν δὲ τούτῳ ἧκον

[f] Vide supra, quæ ad vocabulum κόλπος adnotavimus. MICH.

[g] Sic et in plurali numero. Thucydides lib. i. non procul ab initio: Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, sc. τὰ πελάγη. *Cum Minos classem instruxisset,* (mare) *liberius ultro citroque navigari cœpit*. SCHOETTG. Displicet hæc ratio, omninoque nihil videtur subaudiendum esse. Ceterum bene comparat Thucydidium illud H. Stephanus de Dionys. imitat. Thucyd. cum Dionysii Halic. (t. i. p. 160.) locutione πλωΐμων γινομένων. ubi fallitur Schneiderus ἀνέμων subaudiens: πλωΐμων enim generis neutrius est. Conf. quo etiam Schneiderus utitur, Heliodorus p. 203. Cor. καὶ γὰρ εἰ μηδέπω τῆς ὥρας εἶναι τὰ πλώϊμα. quasi dicas τὴν πλωϊμότητα. SCHAEF.

οἱ παρὰ Κύρου.) Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 381, 88. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 92. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 392, 419, 469. inprimisque Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 352. SCHAEF.

* ΠΕΠΛΟΣ, *PEPLUM.*

In ἑανὸς absolute posito. Sic Homerus Iliad. Γ. v. 419. ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. et alibi frequenter. Expressit autem vocem πέπλος Iliad. E. v. 734. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν. De hac voce ita Eustathius ad Iliad. Γ. p. 324. l. 28. et Iliad. N. p. 906. l. 10. Ὁ ἑανὸς κυρίως πέπλου—ἐπίθετον. cet. Sunt enim aliæ quoque res, quibus τὸ ἑανὸς additum reperitur, e. g. Homer. Iliad. Σ. v. 612. Ἑανοῦ κασσιτέροιο. Ex quo satis apparet, esse hanc vocem, tantum ἐπίθετον. SCHWEB. Nihil ejusmodi subaudiendum, si vera est ratio eorum, qui substantivum ἑανὸς, *peplum*, *velum*, ab adjectivo ἑάνὸς ipsa origine differre docent. Vid. Clarkium et Heynium ad Homer. Il. Γ. v. 385. coll. Gesner. Ind. in Orpheum v. ἑανῷ. SCHAEF.

* ΠΕΡΑΣ, *TERMINUS, FINIS.*

Actor. i. 8. Καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. coll. xiii. 47. Herodotus lib. iii. cap. 25. Ὅτι ἐς τὰ ἔσχατα γῆς ἔμελλε στρατεύεσθαι. In quibus optime subauditur πέρατα. Sic Onosander in Procem. p. 6. Ἐπὶ πέρατα γῆς ἐκτεῖναι τὴν σφετέραν ἀρχήν. Possis etiam subaudire μέρη. SCHWEB. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 240. SCHAEF.

* ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ, *CELEBER.*

In locutione ὁ πάνυ, ut Ἡρώδης ὁ πάνυ, ὁ πάνυ Ἀλέξανδρος, i. e. *Magnus ille*, vel *celeberrimus Herodes, Alexander*, deest περιβόητος, vel μέγας. Ex Ellipsios ignoratione hic aliquando lapsi sunt docti Interpretes, quorum alii verterunt ὁ πάνυ: *graviter* et *peracerbe*; alii: *oppido quam*. Vide sis Paulum Leopardum Emendat. lib. xvii. cap. 16. [Cum περιβόητος plerumque in deteriorem partem accipiatur, (vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 65. et Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 700. Lucianus t. i. p. 480. λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, *monumento famosum*.) rectius περίβλεπτος s. ἔνδοξος Zeunius subaudit ad Xenophont. Mem. iii. cap. 5. in. ubi legitur τοῦ πάνυ Περικλέους. Lucianus t. ii. p. 213. Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. Quamquam si quis nihil prorsus subaudiendum censeat, equidem repugnare vix ausim. Ceterum hæc locutio longe rarior est alterâ illâ, inprimis Dionysio Halic. dilectâ, ἐν τοῖς πάνυ, (fere Latinorum *in primis*) Ant. Rom. t. i. p. 49. καὶ ἦν τοῦτο τὸ ἔθνος ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. p. 167. τό τε γὰρ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλόν ἐστιν. p. 550. ἱερὸν————ἅγιον ἐν τοῖς πάνυ. Nam verba ἐν τοῖς πάνυ arcte, opinor, jungenda sunt, neque, quod aliis placet, particula seorsum sumenda. Hoc mihi videor recte col-

ligere ex talibus locis. Ibid. p. 542. s. ἐν τοῖς πάνυ φρονίμοις τῶν συμβούλων ἀριθμούμενος. p. 582. s. ἔμελλε δὲ ἄρα σὺν χρόνῳ καὶ τοῦτο τὸ ἔργον ἐν τοῖς πάνυ καλοῖς καὶ θαυμαστοῖς κατασκευάσμασι τῆς πόλεως γενήσεσθαι. Nolim huc referre quæ p. 385. leguntur, ἔστι δ' ἐπιχώριος αὕτη Ῥωμαίοις ἐσθὴς ἐν τοῖς πάνυ τιμίοις. Scribendum enim ex libro Vatic. τιμία. (Reiskius ad h. l. " ἐν ταῖς in genere fœmin. leg. est, ἐσθῆσι puta." Non assentior: nihil enim in talibus ad sensum interest, ἐν τοῖς, quod neutris est generis, an ἐν ταῖς ponatur. Femininum reperias p. 343. οἴκησις ἐν ταῖς πάνυ ἐπιφανής. p. 396. ἑορτὴν ἐν ταῖς πάνυ τιμίαν.) SCHAEF.]

* ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ, *SEPTUM.*

Potest subaudiri in δρύφακτοι, *septa transitum prohibentia.* vid. Hesychius, it. Aristophanes Equit. v. 637, 672. LEISN.

ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ, *GALEA.*

Κυνέη vel κυνῆ frequenter ab Homero pro *galea* adhibetur, Iliad. Γ. 316. Η. Λ. et alibi. Sed proprie est adject. Κύνεος, έη, εον, *caninus, a, um.* Hinc quando pro *pelle canina* sumitur, subauditur δορά, et quando pro *galea*, subint. περικεφαλαία: ut sit primo *galea e pelle canina confecta*, deinde *quævis galea* per Synecdochen. Bisetus ad hæc Comici verba in Lysistr. v. 752. p. 885. Τὴν ἱερὰν κυνῆν.] Κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἑνὸς εἴδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάλαι γινομένων. i. e. Κυνῆ *in genere est quævis species galeæ, ab una specie earum, quæ ex pellibus caninis olim conficiebantur.* Sic in ταυρείη idem substantivum deest. vid. Hesychium[h].

* Huc referri possunt etiam Αὐλῶπις et Τρυφάλεια, quæ sæpius apud Homerum ἐλλιπῶς posita reperiuntur. Sic Iliad. Γ. v. 372.

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

E. v. 182. Αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ. sub. περικεφαλαίᾳ. Esse enim tantum epitheta *galeæ*, probat Eustathius ad h. l. p. 407. l. 6. SCHWEB.

* ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

" Herodot. iv. 25. οἳ τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι. Id. ii. 124. τὴν

h Videatur et Aristophanes in Avibus, v. 1203. BERNH.

* Addatur φοινικὶς, qua in voce itidem περικεφαλαία subaudiendum est. Aristophanes Pace v. 1173. Scholiastes: περικεφαλαία φοινικῷ χρώματι βεβαμμένη. LEISN. Fallitur. Brunckius ad h. l. " φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ. Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum.* Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio. φοινικὶς nunquam *galeam* significavit. Vid. Pl. 731, 735. ubi Pluti caput galea non erat involutum. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram sederet ὠχρὸς ἐν φοινικίδι, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. φοινικὶς hic, ut in Lysistratæ loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. ὀξεῖαν autem neutiquam significat *acutam.* Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 398." SCHAEF.

τρίμηνον ἑκάστην." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Reperitur etiam masculino genere, ubi subaudias χρόνος. Xenophon Hist. Gr. ii. 3, 9. τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Vid. Schneider. ad h. l. et conf. Dionys. Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 1014, 1016. SCHAEF.

* ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, vel ΠΕΛΕΙΑΣ, *COLUMBA*.

In τρήρων, *timidus*, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, quando absolute occurrit, uti apud Hesychium. Plene ubique fere habet Homerus, e. g. Iliad. X. v. 140. Μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Odyss. M. ver. 62. Πέλειαι τρήρωνες. SCHWEB. Solam posuit illam vocem Myro iii. ver. 3. τὸν μὲν ἄρα τρήρωνές ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ. Item Lycophron v. 423. ὅτ' εἰς νόθον τρήρωνος ηὐνάσθη λέχος. SCHAEF.

* ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, *PROSERPINA*.

In illis Theocriti Idyll. xv. 14. Ναὶ τὰν πότναν. et ver. 94. Μὴ φυῆ, μελιτῶδες. Per hanc enim Proserpinam Syracusanæ potissimum mulieres jurare solebant; eo quod Jupiter isti Siciliam donasse fertur, ut tradit Scholiastes Græcus. SCHWEB. Vide Valckenarium ad posteriorem versum pag. 386. A. Ceterum non tam subaudienda est vox Περσεφόνη, ut κατ' ἔλλειψιν neglecta, quam nomina illa de Proserpina intelligenda: quod paullo secus est. SCHAEF.

* ΠΕΤΡΑ, *LAPIS, SAXUM*.

Subest in ὕφαλος apud Chrysostomum Orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ κ. τ. λ. p. 106. Εἰς βασιλικὴν οἰκίαν, ὡς εἰς σκόπελόν τινα, καὶ κρημνὸν, καὶ πέλαγος ὑφάλων γέμον καὶ σπιλάδων, *ut in mare saxis occultis et scopulis plenum*. Ὕφαλοι autem πέτραι sunt *saxa illa sub marina aqua latentia*. BERNH. Ellipticam locutionem fuerunt qui plenæ præferrent. Vid. Thomas Mag. p. 805. Ellipticam, ut videtur, explicat Etymol. M. c. 785, 43. Ὕφαλοι, αἱ ὑπὸ θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι. Ceterum, ut Chrysostomus, ὑφάλους πέτρας et σπιλάδας jungit Lucillius cxxii. φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων. SCHAEF.

* ΠΙΝΑΚΙΔΙΟΝ, *LIBELLUS*.

Potest subintelligi in ἐγχειρίδιον. vid. quæ notata sunt sub voce Βίβλος. LEISN.

* ΠΙΣΤΙΣ, *FIDES*.

In εὐαγγελίζομαι, cum in sacris litteris Novi Fœderis absolute occurrit. Sic 1 Corinth. ix. 16. Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι. Plena locutione est Galat. i. 23. Νῦν εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. ubi quidem πίστις significat *doctrinam fidei de Christo, beneficiisque ejusdem merito nobis adquisitis*. Unde interdum pro allata voce *ipsum Evangelii objectum*, nimirum Χριστὸς addi-

tum reperitur. E. g. Actor. v. 42. Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. Interdum *effectus aliquis ejusdem salutaris*. Actor. x. 36. Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. SCHWEB.

* ΠΛΑΚΟΥΝΤΑΡΙΟΝ, *PLACENTA.*

Aristophanes Equit. 103. λείχειν ἐπίπαστα. supple πλακουντάρια. i. e. *ligurire placentas sale adspersas*. vid. Scholiastes. Πλακοῦς etiam deest in ναστὸς apud Aristophanem Plut. ver. 1143. ubi Bisetus ex Suida: Ναστὸς, πλακοῦς. Et in γαμήλιος. Hesychius: Γαμήλιος, ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. LEISN.

* Item in ἄμυλος apud Theocritum Idyll. ix. 21. Ἀμύλοιο παρόντος. Aristoph. Pac. v. 1194. Ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους. Schol. Gr. Ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. v. Casaubon. ad Athen. lib. xiv. cap. 17. et Alberti ad Hesych. in v. ἄμυλος. SCHWEB. In Aristophanis loco cum ἄμυλος feminini generis sit, H. Stephanus subaudit μάζα Ind. Thes. cap. 393. C. SCHAEF.

* ΠΛΑΣΜΑ, *SIMULACRUM.*

Vox ἴκελον apud Hesiodum Ἔργ. v. 71. potest per πλάσμα, aut ποίημα, aut εἴδωλον, aut simile suppleri. vid. supra εἴδωλον. LEISN.

* ΠΛΕΙΩΝ, vel ΠΛΕΟΝ.

Πλείων, vel πλέον, subauditur in Marci viii. 14. MICH.

* ΠΛΕΥΡΑ, *LATUS.*

In scholis Mathematicorum interdum v. πλευρὰ l. γραμμὴ subaudiendum relinquitur. Sic Apollodorus apud Athenæum lib. x. ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα. SCHWEB. Integrum locum videamus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀριθμητικὸς, καὶ θῦσαι, φησὶν, αὐτὸν ἑκατόμβην, ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. t. iv. p. 30. De quo loco Jacobsius ad Anthol. iii. 2. p. 151. “ Apollodorum mathematicum Pythagoræ theorema tam imperite exposuisse, non est credibile; Athenæi hæc culpa est, melioris grammatici quam mathematici.” Durum effatum, quod quomodo tueatur, ipse videat. Linea ἴσον δύναται alii lineæ, est, ambarum δυνάμεις (quadrata) æquales sunt. Probe hoc intellexit οὐκ ἀγεωμέτρητος Interpres Plutarchi Mor. t. v. p. 469. Porphyrius de Vita Pythag. p. 39. ed Kust. ἐξευρὼν τοῦ ὀρθογωνίου τὴν ὑποτείνουσαν ἴσον δυναμένην ταῖς περιεχούσαις. Plene Diogenes Laërt. viii. 12. εὑρόντα, ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἡ ὑποτείνουσα πλευρὰ ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. SCHAEF.

ΠΛΗΓΗ, *PLAGA*, *VULNUS.*

Elegans admodum, et optimis Auctoribus usitatus est ἐλλειπτικὸς ille λόγος, in quo reticetur πληγή. Ex. gr. τιτρώσκειν καιρίᾳ, *lethali* (vulnere) *sauciare*. Καιρίαν λαβεῖν, πληγῆναι,

τύπτεσθαι. Aristophanes Nub. v. 968. *Lethale* (vulnus) *accipere* etc. Δέρεσθαι, ἐπιτρίβεσθαι πολλάς. vid. Aristoph. Nub. v. 968. ὀλίγας. *multis, paucis cædi* (verberibus). Ælianus Var. Hist. xii. 3. Ἐτρώθη καιρίαν, sc. πληγήν: *Lethale acceperat* (vulnus). Parthenius Eroticis xxiv. Ὁ δὲ παῖς—παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον: *Puer—infligit Hipparino* (vulnus) *lethale*. ubi καιρίαν pro κατὰ καιρίαν πληγήν. Herodotus in Thalia: Ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι, εἴρετο ὁ Καμβύσης: *quum lethale* (vulnus) *sibi visus esset accepisse, percontatus est Cambyses*. Pessime ibi Valla: *Tanquam opportuna ad feriendum, ut sibi videbatur*. Non animadvertit, καιρίῃ dici ἐλλειπτικῶς pro καιρίῃ πληγῇ. 2 Cor. xi. 24. Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον: *a Judæis quinquies quadragenas una minus accepi*. Lucas Evang. xii. 47. et 48. Ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα———καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς. Ὁ δὲ μὴ γνούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας. i. e. κατὰ πολλάς, ὀλίγας πληγάς. Aristophanes Vespis v. 1277. Καί με κακίσταις ἔκνισε, sc. πληγαῖς. Xenophon de Exped. Cyri lib. v. Ὀλίγας παίειν, *paucis cædere*. Aristophanes Nubibus: Τυπτόμενος πολλάς, suppl. πληγάς. Achilles Tatius viii. 461. Παίει με κατὰ τῶν προσώπων μάλα βιαίως, καὶ ἐπάγει δευτέραν, sc. πληγήν. Græcismum hunc imitatus etiam est Terentius Heaut. Act. ii. Sc. 4. *Diu etiam duras dabit*, sc. plagas. Ab aliis passim exprimitur, ut Æschylus in Agamemn. p. 216.

Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν.

et 218.

Ὤ μοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω,

Philostratus in Vita Apoll. viii. 35. τὸ ξίφος—διῆκε τοῦ μηροῦ, πρὸς μὲν τὸν αὐτίκα θάνατον οὐ καιρίαν, *gladium per femur adegit vulnere quidem confestim non lethali*, vel *non quidem ad subitam mortem opportuno*. Herodianus lib. 15. 16. ———φθάνων τε αὐτῶν τὸν δρόμον καὶ πληγαῖς καιρίοις ἀναιρῶν: ———*ac præventa fuga certissimis ictibus prosternebat*. Iterum lib. iv. 13. 13. Καιρίου δὲ πληγῆς ἐπὶ τῆς κατακλεῖδος γενομένης: *lethali vulnere in ipsa junctura accepto*. Dionysius Halic. lib. iii. p. 156. Μίαν ἔτι πληγὴν καίριον ἐξενέγκας: *uno adhuc lethali vulnere illato*. Et pluries ead. pag. [1]

* Commode supplet cel. Abresch. Dilucid. aliquot locorum ex Thucyd. lib. i. p. 1.[2] in illo Luciani Tim. c. 40.

[1] Adde, quod apud Thucydidis Scholiasten ii. 89. desit etiam in verbo ἐμφέρειν. vid. Stephanum in Append. ad scripta de Dial. Attic. p. 12. Item in verbo προσεντείνειν apud Plutarchum in Apophth. Lacon. Παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθείς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρί, μὴ προσεντεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας, *alteras totidem plagas infligere*. LEISN.

[2] Dilucidationes illæ, perpaucis visæ, prodromus majoris illius celebratissimique operis, anno 1752. prodierunt, constantque una plagula sive paginis 16. Conf. Epistol. Viror. Doct. ad Reiskium script. p. 457, 796. Quæ inde Stoschius excitavit, auctiora legas in majore opere p. 3. s. SCHAEF.

σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας (πληγὰς) καταφέρων. Plutarchus de fort. Alex. M. ii. extr. πληγὴνκατήνεγκεν. F. St. Aliter Hemsterhusius Lucianea interpretatur p. 152. Schaef.

* "Herodot. iii. 64. ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι· sed Xen. Cyrop. v. 4, 3. καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει· Æschyl. Agam. 1394. S. πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Sophocles Electr. v. 1415. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. Xenophon Anab. v. 8, 12. Τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 536, 95. τρωθεὶς δ' εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα, καὶ τρίτην λαβὼν, κ. τ. λ. Add. Thomas Mag. p. 359. et not. Schaef.

ΠΛΗΘΟΣ, *MULTITUDO.*

Plerumque dicunt Græci τὸ πεζικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, ξενικὸν, t 'Ελληνικὸν, Περσικὸν etc. subaudiendum lectoribus relinquentes substantivum πλῆθος, vel στράτευμα. [it. στρατόπεδον. Plene Diodorus Sic. xiv. c. 44. τὸ ξενικὸν στρατόπεδον. Schaef.] Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 33. 'Ιππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον τὸ Μήδων, σύμμαχον ἔσται: *Equestres autem* (copiæ), *quæ Medorum præstantissimæ sunt, auxilio tibi erunt.* [Editiones recte sic interpungunt: ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον, τὸ Μήδων σύμμαχον ἔσται. Interpretatur Leunclavius: *Equitatus autem Medici, qui præstantissimus est, auxilia tecum habebis.* Schaef.] Dio Cassius lib. xxxvii. p. 33. Τῷ μὲν Μιθριδάτῃ τὸ ναυτικὸν ἐφορμεῖν ἐκέλευσε, (suppl. πλῆθος:) *Mithridatem autem jussit navales* (copias) *in stationibus observare.* Maximus Tyrius Dissert. xxx. p. 303.—τότε τοὺς ἰοὺς ἀφίησιν εἰς τὸ 'Ελληνικόν: *tum sagittas in* (exercitum) *Græcorum mittit.* Aristoph. Pluto v. 173. p. 18. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; *nonne hic ad Corinthum conductitium alit* (exercitum)? u Στρατιωτικὸν πλῆθος integre dixit Dio Cassius xli. p. 180. et Herodianus i. 4, 19.

* Hisce addere licet τὸ θητικὸν, ἰατρικὸν, ἐμπορικὸν, καπηλικὸν, μάχιμον. Arrian. Tact. p. 6. Τὸ συμμαχικόν. Pæanius lib. iii. c. 5. Sic etiam in τὸ συμμαχικὸν, πελατικὸν, ὁπλιτικὸν, δορυφορικὸν, δημοτικὸν, στρατιωτικόν. Plene habet. Dionysius Halic. lib. vii. p. 465. Τὸ δημοτικὸν πλῆθος. Onosander c. xlii. p. 130. Στρατιωτικοῦ πλήθους ἄριστος ἡγεμών. Schweb. Τὸ βάρβαρον. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 441. Schaef.]

* ΠΛΗΡΗΣ, *PLENUS.*

Potest hæc vox commode subaudiri in quibusdam Nomi-

t 'Αγροικικὸν, *rustici.* Pæanius ix. 13, 4. Schoettg.

u Idem abesse puto in τὸ ὑπήκοον, quod Herodianus habet lib. i. c. 3. φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν, *solent enim cives æmulatione imperantis vitam instituere.* Bernh.

* Conf. quoque ἔθνος. Sic τὸ ὑπήκοον ἅπαν, *universa* multitudo *subdita.* Pæanius lib. vii. c. 13. Mich.

nibus cum Genitivo junctis. E. g. Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, σοφίας, δεισιδαιμονίας. Plene occurrit frequenter in sacris litteris, e. g. Actor. xiii. 10. Luc. iv. 1. v. 12. Sic Theocritus Idyll. i. ver. 146. Στόμα πλῆρες μέλιτος. Schweb. Longus p. 3. Vill. γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων. Interpres: *palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant.* ubi v. Villoisoni animadv. p. 12. s. it. p. 14. 215. s. quæque ego ad eundem congessi p. 386. Schaef.

ΠΛΟΙΟΝ, *NAVIS.*

Phrases sunt nauticæ, ἐπιτρέπειν πνεύματι, ἐπιδιδόναι et ἐνδοῦναι, in quibus supprimitur πλοῖον, vel potius πλοῖον cum ἀνέμῳ. [Simplicius pronomem reciprocum subaudias. Schaef.] Ex. gr. Heliodorus Æthiop. lib. i. 3. Τοῦ κυβερνήτου ἐνδόντος, sc. πλοῖον τῷ ἀνέμῳ: *quum gubernator dedisset* (navigium vento). Lucas in Actis Apost. xxvii. 15.—ἐπιδόντες ἐφερόμεθα: *data* (nave flatibus) *ferebamur.* Lucianus ἐπιτρέπειν τῷ πνεύματι dixit Ver. Hist. i. p. 943. Πλοῖα in τὰ ὑπηρετικὰ, i. e. *naves actuariæ.* Plutarchus in Lysandro 438. πέμπων δὲ ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν. [Diodorus Sic. xiv. c. 60. διέφθειραν μὲν ναῦς πλείους τῶν ἑκατὸν, τὰ δ' ὑπηρετικὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καταστήσαντες, κ. τ. λ. lib. xx. c. 49. extr. plene τῶν ὑπηρετικῶν πλοίων συνεπομένων. Sed ibid. c. 82. propter oppositionem malim quod olim legebatur, εἶχε δὲ ναῦς μακρὰς μὲν παντοίας μεγέθει διακοσίας, ὑπηρετικὰς δὲ πλείω τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Neve quem turbet σολοικοφανὲς illud πλείω, sciat id in Diodori libris frequentissimum esse, hîc atque illic ex Codicibus revocandum, ut xii. c. 46. Schaef.]

* Item in ἐπιβαίνειν absolute posito. Lucianus t. i. p. 629. Ἐπίβαινε σύ. ubi Schol. Græc. τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. et paullo ante p. 628. Ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Expressa est ellipsis Actor. xxvii. 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ. et ver. 40. Εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, sub. τὸ πλοῖον ἰέναι. In μονόξυλα. Polybius t. i. p. 271. et 272. In ἄφρακτον. Idem t. ii. p. 1449. Schweb. Diodorus Sic. xvii. c. 95. extr. διακοσίων μὲν ἀφράκτων ἡτοιμασμένων, ὀκτακοσίων δὲ ὑπηρετικῶν. lib. xx. c. 55. extr. ἄφρακτα καὶ πεντηκοντόρους ναυπηγησάμενος. c. 97. οὗτοι δ' εἶχον ἄφρακτα τρία. Opponuntur ναῦς κατάφρακτοι. Idem xiii. c. 109. ναῦς δὲ καταφράκτους πεντήκοντα. Ambo genera junguntur in Eclog. t. ii. p. 496. 76. αἱ δὲ ναῦς, ἃς παρέλαβεν ἐν ταῖς Συρακούσαις, κατάφρακτοι ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἄφρακτοι εἴκοσι. Schaef.

* "Polyb. iii. 43. τὰ μονόξυλα· sed ib. c. 42. dixit μονόξυλα πλοῖα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Æschines p. 294. Reisk. ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ. Lucianus t. ii. p. 123. εἰς ναῦν μονόξυλον. Ἀτοπώτερον Lemma Epigramm. xxvii. Antiphili Byzant. in Cod. Vat. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα. Add. Albert. ad Hesych. t. ii. c. 618. 22. et Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 131, 40. Schaef.

σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας (πληγὰς) καταφέρων. Plutarchus de fort. Alex. M. ii. extr. πληγὴν κατήνεγκεν. F. St. Aliter Hemsterhusius Lucianea interpretatur p. 152. Schaef.

* "Herodot. iii. 64. ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι· sed Xen. Cyrop. v. 4, 3. καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει· Æschyl. Agam. 1394. S. πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Sophocles Electr. v. 1415. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. Xenophon Anab. v. 8, 12. Τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 536, 95. τρωθεὶς δ' εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα, καὶ τρίτην λαβὼν, κ. τ. λ. Add. Thomas Mag. p. 359. et not. Schaef.

ΠΛΗΘΟΣ, *MULTITUDO.*

Plerumque dicunt Græci τὸ πεζικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, ξενικὸν, [t]Ἑλληνικὸν, Περσικὸν etc. subaudiendum lectoribus relinquentes substantivum πλῆθος, vel στράτευμα. [it. στρατόπεδον. Plene Diodorus Sic. xiv. c. 44. τὸ ξενικὸν στρατόπεδον. Schaef.] Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 33. Ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον τὸ Μήδων, σύμμαχον ἔσται: *Equestres autem* (copiæ), *quæ Medorum præstantissimæ sunt, auxilio tibi erunt.* [Editiones recte sic interpungunt: ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον, τὸ Μήδων σύμμαχον ἔσται. Interpretatur Leunclavius: *Equitatus autem Medici, qui præstantissimus est, auxilia tecum habebis.* Schaef.] Dio Cassius lib. xxxvii. p. 33. Τῷ μὲν Μιθριδάτῃ τὸ ναυτικὸν ἐφορμεῖν ἐκέλευσε, (suppl. πλῆθος:) *Mithridatem autem jussit navales* (copias) *in stationibus observare.* Maximus Tyrius Dissert. xxx. p. 303.—τότε τοὺς ἰοὺς ἀφίησιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν: *tum sagittas in* (exercitum) *Græcorum mittit.* Aristoph. Pluto v. 173. p. 18. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; *nonne hic ad Corinthum conductitium alit* (exercitum)?[u] Στρατιωτικὸν πλῆθος integre dixit Dio Cassius xli. p. 180. et Herodianus i. 4, 19.

* Hisce addere licet τὸ θητικὸν, ἰατρικὸν, ἐμπορικὸν, καπηλικὸν, μάχιμον. Arrian. Tact. p. 6. Τὸ συμμαχικόν. Pæanius lib. iii. c. 5. Sic etiam in τὸ συμμαχικὸν, πελατικὸν, ὁπλιτικὸν, δορυφορικὸν, δημοτικὸν, στρατιωτικόν. Plene habet Dionysius Halic. lib. vii. p. 465. Τὸ δημοτικὸν πλῆθος. Onosander c. xlii. p. 130. Στρατιωτικοῦ πλήθους ἄριστος ἡγεμών. Schweb. Τὸ βάρβαρον. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 441. Schaef.]

* ΠΛΗΡΗΣ, *PLENUS.*

Potest hæc vox commode subaudiri in quibusdam Nomi-

[t] Ἀγροικικὸν, *rustici*. Pæanius ix. 18, 4. Schoettg.

[u] Idem abesse puto in τὸ ὑπήκοον, quod Herodianus habet lib. i. c. 3. *φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν, solent enim cives æmulatione imperantis vitam instituere.* Bernh.

* Conf. quoque ἔθνος. Sic τὸ ὑπήκοον *ἅπαν, universa* multitudo *subdita.* Pæanius lib. vii. c. 13. Mich.

nibus cum Genitivo junctis. E. g. Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, σοφίας, δεισιδαιμονίας. Plene occurrit frequenter in sacris litteris, e. g. Actor. xiii. 10. Luc. iv. 1. v. 12. Sic Theocritus Idyll. i. ver. 146. Στόμα πλῆρες μέλιτος. Schweb. Longus p. 3. Vill. γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων. Interpres: *palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant.* ubi v. Villoisoni animadv. p. 12. s. it. p. 14. 215. s. quæque ego ad eundem congessi p. 386. Schaef.

ΠΛΟΙΟΝ, *NAVIS.*

Phrases sunt nauticæ, ἐπιτρέπειν πνεύματι, ἐπιδιδόναι et ἐνδοῦναι, in quibus supprimitur πλοῖον, vel potius πλοῖον cum ἀνέμῳ. [Simplicius pronomem reciprocum subaudias. Schaef.] Ex. gr. Heliodorus Æthiop. lib. i. 3. Τοῦ κυβερνήτου ἐνδόντος, sc. πλοῖον τῷ ἀνέμῳ: *quum gubernator dedisset* (navigium vento). Lucas in Actis Apost. xxvii. 15.—ἐπιδόντες ἐφερόμεθα: *data* (nave flatibus) *ferebamur.* Lucianus ἐπιτρέπειν τῷ πνεύματι dixit Ver. Hist. i. p. 943. Πλοῖα in τὰ ὑπηρετικὰ, i. e. *naves actuariæ.* Plutarchus in Lysandro 438. πέμπων δὲ ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν. [Diodorus Sic. xiv. c. 60. διέφθειραν μὲν ναῦς πλείους τῶν ἑκατὸν, τὰ δ' ὑπηρετικὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καταστήσαντες, κ. τ. λ. lib. xx. c. 49. extr. plene τῶν ὑπηρετικῶν πλοίων συνεπομένων. Sed ibid. c. 82. propter oppositionem malim quod olim legebatur, εἶχε δὲ ναῦς μακρὰς μὲν παντοίας μεγέθει διακοσίας, ὑπηρετικὰς δὲ πλείω τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Neve quem turbet σολοικοφανὲς illud πλείω, sciat id in Diodori libris frequentissimum esse, hîc atque illic ex Codicibus revocandum, ut xii. c. 46. Schaef.]

* Item in ἐπιβαίνειν absolute posito. Lucianus t. i. p. 629. Ἐπίβαινε σύ. ubi Schol. Græc. τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. et paullo ante p. 628. Ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Expressa est ellipsis Actor. xxvii. 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ. et ver. 40. Εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, sub. τὸ πλοῖον ἱέναι. In μονόξυλα. Polybius t. i. p. 271. et 272. In ἄφρακτον. Idem t. ii. p. 1449. Schweb. Diodorus Sic. xvii. c. 95. extr. διακοσίων μὲν ἀφράκτων ἡτοιμασμένων, ὀκτακοσίων δὲ ὑπηρετικῶν. lib. xx. c. 55. extr. ἄφρακτα καὶ πεντηκοντόρους ναυπηγησάμενος. c. 97. οὗτοι δ' εἶχον ἄφρακτα τρία. Opponuntur ναῦς κατάφρακτοι. Idem xiii. c. 109. ναῦς δὲ καταφράκτους πεντήκοντα. Ambo genera junguntur in Eclog. t. ii. p. 496. 76. αἱ δὲ ναῦς, ἃς παρέλαβεν ἐν ταῖς Συρακούσαις, κατάφρακτοι ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἄφρακτοι εἴκοσι. Schaef.

* "Polyb. iii. 43. τὰ μονόξυλα· sed ib. c. 42. dixit μονόξυλα πλοῖα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Æschines p. 294. Reisk. ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ. Lucianus t. ii. p. 123. εἰς ναῦν μονόξυλον. Ἀτοπώτερον Lemma Epigramm. xxvii. Antiphili Byzant. in Cod. Vat. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα. Add. Albert. ad Hesych. t. ii. p. 618. 22. et Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 131, 40. Schaef.

* ΠΛΟΥΤΟΣ, *DIVITIÆ, OPES.*

Ellipsis hæc occurrit apud Herodianum lib. i. c. 6. §. 8. Δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας. Plena oratio est lib. i. c. 2. §. 3. οὐδὲ τοὺς πλούτου περιβολαῖς λαμπρούς. Schweb. Non opus est hac ratione, si περιβολή in universum de *re, qua quis instruitur,* (quam quis περιβάλλεται) s. de *copia* intelligas. Quamquam fere additur genitivus rei, cujus copia suppetit. Xenophon Ephes. p. 50. περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. p. 104. ἄλλην σκευῶν περιβολήν. Vid. Locella p. 209. Schaef.

ΠΝΕΥΜΑ, *SPIRITUS.*

Vocabulum δαιμόνιον esse natura sua adjectivum, ex multis exemplis colligi potest. Passim enim legitur δαιμόνιον γένος, δαιμόνιον πάθος, δαιμονία τύχη etc. Sæpe in Novo Testamento δαιμόνιον occurrit, ut intelligatur πνεῦμα. [In Novo Testamento ad δαιμόνιον subaudiri πνεῦμα nihil impedio: neque intercedo, si, quod aliis placet, δαιμόνιον habeas pro forma deminutiva nominis δαίμων. Alia ratio Græcorum scriptorum. Hi neutrum genus adjectivi illius sic usurpant, ut substantivi vim et potestatem induat. Vid. exquisita nota Lennepii ad Phalar. p. 338. sq. Schaef.] Δαιμόνιον πνεῦμα, licet alio sensu, dixit Longinus Sect. xxxiii. pag. 184. τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, *divini spiritus impetu, quem legi subjicere difficile est*[a].

* Huc referunt quidam τὰ Χερουβεὶμ, quando nimirum *angeli* iis significantur, uti Gen. iii. 24. coll. epist. ad Hebr. ix. 5. In ἐκπνεῖν, *exhalare animam.* Chariton. lib. i. c. 1. p. 3. Καὶ ὀλίγου δεῖν δὲ ἐξέπνευσεν. Sic apud Homerum Iliad. T. v. 314. ἀδινῶς ἀνενείκατο, Eustathius et Schol. Gr. minora subaudiri volunt πνεῦμα. Schweb.

ΠΝΟΗ, *FLATUS.*

Dicunt Græci: ἐξ οὐρίας πλεῖν, *secundo navigare,* subaudientes πνοῆς, *flatu;* et οὐρίᾳ θεῖν, sc. πνοῇ, *secundo currere* (vento). Sic Aristophanes et alii. Themist. Orat. iv. p. 105. καὶ τὰ πνεύματα ἐξ οὐρίας. [Hæc sic explere, τὰ πνεύματα ἐξ οὐρίας πνοῆς, vereor ne sinisteritas videatur. Omnino displicet Bosii interpretatio; mallemque Glossatorem Labbæanum sequi, cui οὐρία substantivum est, (Οὐρία, ἐπὶ πλοῦ, Prosperitas venti. p. 138. a.) nisi probabilior etiam ratio in promtu esset. Ἐξ οὐρίας enim et ἐξ οὐρίων locutiones opinor esse adverbiales, quales sunt ἐξ ἴσης et ἐξ ἴσων, ponique pro adverbio οὐρίως seu pro neutro adverbiali οὔρια. Schaef.]

[a] Sic et in βόῤῥαν, quando de anni tempore adhibetur, subintelligitur πνεῦμα, *ventus*, ita ut causa ponatur pro effectu. Hippocrates aphor. iii. 5. Ἢν δὲ βόῤῥειον ᾖ. scil. πνεῦμα. *Si vero aquilonare fuerit anni tempus.* Schoettg.

* Item post ἐξέπνευσε, Marci xv. 37. et ἐξέψυξεν, Actor. v. 5. Sic Lucas xxi. 26. ἀποψυχόντων ἀνθρώπων. Mich.

* Sic Homerus Odyss. H. v. 119.

Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

ubi Schol. Gr. Ἡ τοῦ Ζεφύρου πνοή. Item in τροπαίαι, *reciproci flatus, e mari in terram revertentes*, s. πνοαί: contra in τροπαῖοι subauditur ἄνεμοι. Plene etiam οὔριον πνεῦμα est apud Sextum Empiricum lib. ix. p. 555. Ναῦν οὐρίῳ διωκομένην πνεύματι. Xenophon Ephes. lib. i. p. 14. οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι. SCHWEB.

* ΠΟΘΟΣ, *DESIDERIUM.*

Aristophanes Pace 989. —οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέκ' ἔτη. *Nos tui* (desiderium) *torsit jam tres atque decem annos.* σοῦ, subaudi πόθῳ. [Sic Palmerius. Melius Dorvillius ad Chariton. p. 414. τρύχεσθαι illud cum aliis verbis componit genitivum similiter regentibus, ad quæ nihil, opinor, subaudiendum. SCHAEF.] Plene dixit Lysistr. 888. ἐπιτρίβεσθαι πόθῳ. LEISN.

* Item in στέγειν absolute posito. 1. ad Thessal. iii. 1. et 5. Διὸ μηκέτι στέγοντες. s. τὸν πόθον. SCHWEB.

ΠΟΙΗΜΑ, *POËMA.*

In τὸ ἐπιτάφιον, quando *carmen funebre* notat, et in ἐπιθαλάμιον, (carmen) *nuptiale*, et similibus, supple ποίημα. Et in κύκλια supple ποιήματα. Aristophanes Avib. 919.

* ΠΟΙΗΣΑΣ.

Etymol. M. c. 74, 8. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. Egregium Scholion ad Euripid. Hecub. v. 908. Pors. evulgatum a Scaligero de Emend. Temp. p. 378. A. (coll. Casaub. ad Dionys. Halic. Ant. Rom. t. i. p. 159.) ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Offensus, ut videtur, hac ellipsi Fabricius Bibl. Gr. t. i. p. 280. dedit ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας. Non laudo.—Euripides Phœn. v. 361. ὄλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος, Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. Porsonus: "ὄλοιθ' ὁ τάδ' Valckenarius, ut δράσας, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius." Vulgatam lectionem aliquis sic defendat, ut τάδε ad αἴτιος referat. Xenophon Anab. vii. 1, 25. τὴν πόλιν τὴν οὐδὲν αἰτίαν. Vid. Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 34. SCHAEF.

ΠΟΙΗΣΙΣ, *POËSIS.*

Supple hanc vocem in Τραγικὴ, *Tragica*: Κωμικὴ, *Comica*, etc. [Stephanus Byzant. v. Ἀνθεμοῦς—Ἀπολλώνιος—ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ—. SCHAEF.]

ΠΟΙΗΤΗΣ, *POËTA.*

In Τραγικὸς, *Tragicus*: Κωμικὸς, *Comicus*, et similibus*.

* In κύκλιοι. Epigramma vetus: Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας Μισῶ λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων. LEISN.

* Ellipsis hæc cum in aliis multis, tum in primis in circumlocutionibus, quibus certi Poëtæ designantur, reperitur. Sic dicitur ὁ Περιηγητὴς, *Dionysius*, cujus Poëma inscribitur Περιήγησις τῆς οἰκουμένης. Ὁ Βουκόλος, *Theocritus*. Οἱ Μελοποιοὶ, *Lyrici Poëtæ*. Dionys. Halic. lib. i. Εὔπολις, ὁ τῆς ἀρχαίας, s. κωμῳδίας ποιητής. Cicero ad Attic. lib. vi. ep. 1. Plene Dionysius Longin. c. xxxiii. §. 6. Ἀπολλώνιος, ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητής. *Apollonius*. Ὁ Βοιώτιος ποιητὴς, *Hesiodus*. v. Themistius Orat. xii. p. 170. B. Ὁ Τήϊος ποιητὴς, Ἀνακρέων. Maximus Tyr. Dissert. xxvi. p. 309. Ὁ Ἱμεραῖος ποιητής. *Stesichorus*. Idem Dissert. xxvii. p. 321. SCHWEB.

ΠΟΙΝΗ, *PŒNA*.

Nonnunquam reperies absolute dictum ἀποτίνειν, pro ἀποτίνειν ποινὴν, *pendere* (pœnas). Homerus Iliad. I. ver. 512.

———ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.

——*ut damno accepto* (pœnas) *luat*.

Ubi Eustathius: Ἐλλειπτικῶς εἴρηται, ἵνα δηλοῖ τὸ ἀποδώσῃ ποινήν: h. e. *elliptice dictum est, ut significet, pendat pœnas*. Sic τετραπλασίαν τίνειν, sc. ποινὴν, Plato lib. xi. de Legibus, i. e. *quadrupli pœnam solvere*. et ὁμοίην ἀποδιδόναι. Herodotus lib. ix. c. 78. τῷ σὺ τὴν ὁμοίην ἀποδιδοὺς, ἔπαινον ἕξεις etc. [In loco hoc Herodoti Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 255. subaudit δίκην, additque alium ejusdem scriptoris locum, lib. vi. c. 21. SCHAEF.]

* Plene habet Homerus Iliad. Γ. v. 286. Τιμὴν ἀποτινέμεν. ubi Eustathius τιμὴν explicat per τιμωρίαν. coll. Iliad. Ψ. v. 487. SCHWEB.

* ΠΟΛΕΜΟΣ, *BELLUM*[y].

Ἐμφύλιος. Pæanius v. 6, 4. coll. 5. [In posteriore loco legitur ὁ ἐμφύλιος πόλεμος: in priore τῶν ἐμφυλίων κεκρατηκώς. ubi τῶν ἐμφυλίων non de *bellis*, sed de *hominibus* intelligo. Οἱ ἐμφύλιοι sunt *cives*. Scholiastes ad Apollon. Rhod. iii. ver. 62. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. respiciens, opinor, Odyss. O. v. 272. ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον. SCHAEF.] Ἐν τοῖς Περσικοῖς. Ælianus Var. Hist. xii. 10.[z] SCHOETTG. Æliani

y Πόλεμος, *bellum*, subauditur in συνάπτειν, *conserere*, coll. 1 Maccab. xiii. 14. Vide sub μάχη. MICH.

z Plutarchus in libro, Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum: παπαὶ εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν. supple aut πόλεμον, aut κίνδυνον. vid. Kusterum ad Aristophanis Ran. v. 193. Τὸ πόλεμον cum præpositione ἐς etiam deest in ἔξοδος, quum ponitur pro *expeditione bellica*. Aristophanes Nub. 579. cujus significationis ignarus Frischlinus male ἔξοδον reddidit *comitiorum exitum*. Pari significatu occurrit in Pace v. 1181. et τὸ ἐξιέναι, sc. ἐς πόλεμον, in eadem comœdia v. 1182. Lucianus in Parasito supplet per sequentia: ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν, *exit in aciem*. Thucydides autem per στρατείας, suppressa præpositione εἰς, lib. i. c. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῇεσαν οἱ Ἕλληνες. *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas aliorum subigendorum caussa nullas*

Interpres: *in Persicis bellis.* quod Schoettgenium in fraudem induxit. τοῖς Περσικοῖς enim generis est neutrius, subaudiasque ad h. v. si quid subaudiendum, ἔργοις. Strabo t. iii. p. 30. μετὰ τὰ Περσικά. Scholion ineditum in Aristidem, quo utitur Valckenarius ad Herodot. p. 662, 67. ἐν τοῖς Περσικοῖς. Sic τὰ ἡρωϊκά. Athenæus t. i. p. 70. πρεσβεύει γὰρ τοῖς χρόνοις τὰ ἡρωϊκα. (Conf. Pausan. lib. v. c. 6. τὰ παλαιότερα ἔτι καὶ τὰ ἐπὶ των ἡρώων.) Τὰ Ἰνδικά. Philostratus Her. p. 240. Boiss. καὶ πρὸς τοῖς Ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος ἦν. quod minus accurate verterunt. Τὰ Λευκτρικά. Diodor. Sic. xv. c. 76. ἀπὸ τῶν Λευκτρικῶν. Τὰ Μηδικά. Herodotus ix. c. 64. extr. μετὰ τὰ Μηδικά. Sic etiam Aristot. Polit. lib. v. c. 4. p. 309. ed. Conr. Idem ibid. p. 311. ἐν τοῖς Μηδικοῖς. Τὰ Πελοποννησιακά. Scholiastes Venetus ad Homer. Iliad. H. v. 185. ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν. Τὰ Πλαταιϊκά. Herodotus lib. viii. c. 126. ἐκ—τῶν Πλαταιϊκῶν. lib. ix. c. 38. in. τῶν Πλαταιϊκῶν. Plutarchus Mor. t. iv. p. 490. ἐν τοῖς Πλαταιϊκοῖς. Τὰ Τρωϊκά. Herodotus lib. vii. c. 171. τρίτῃ δὲ γενεῇ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γενέσθαι τὰ Τρωϊκά. Strabo p. 859. B. ed. Alm. μετὰ τὰ Τρωϊκά. Τὰ τυραννικά. Aristoteles Polit. lib. v. 3. p. 307. μετὰ τὰ τυραννικά. In talibus, quod ante dixi, ἔργα suppleri posse, docent hæc Thucydidis i. c. 23. in. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Quamquam non desunt exempla, ubi scriptores Græci, persimili locutionum sensu, aliis substantivis utuntur: quæ cum masculini sint generis, ad ellipsin illam, si qua est, explendam noli adhibere. Herodotus lib. ix. 27. ἐν τοῖσι Τρωϊκοῖσι [1] πόνοισι. Diodorus Sic. lib. v. 53. μετὰ—τοὺς

expeditiones tunc faciebant. Scholiastes: ἐξῄεσαν, ἐξιόντες ἐποίουν, ἐποιοῦντο, ut adeo verbum ἐξῄεσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis admittatur. Ceterum apud Thucydidem v. 28. verbum καταλύειν, pro *bellum deponere,* haud dubie elliptice pro καταλύειν πόλεμον positum est. Leisn.

[1] Al. ἡρωϊκοῖσι. Wesselingius: "ἐν τοῖσι Τρωϊκοῖσι πόνοισι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. iii. 21. *Heroicis temporibus,* et ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus lib. xv. 79. Tu vide vii. 20." ubi legas πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ceterum de confusione nominum ἥρωες et Τρῶες vid. Victor. in Ciceron. Castigat. p. 289. ed. 1552. Bentl. in Callim. Fragm. ccviii. p. 518. et in epistola ad Davisium scripta, quæ Viri Summi Phalaridies accessit in edit. Londin. 1777. p. 443. Schaef.

* In καταλύειν ellipsin supplet ipse Thucydides lib. v. c. 47. Καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν πόλεμον. Unde etiam κατάλυσις τοῦ πολέμου apud eumdem lib. viii. c. 18. Sic etiam in διαλύειν sæpius subauditur πόλεμος, quod plene habet Polybius t. ii. p. 1266. Ὅτι δέδεκται διαλύειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Item in προάγειν, ἐξάγειν: in quibus subauditur τὰς δυνάμεις vel τὸν στρατὸν εἰς πόλεμον. Onosander c. v. et c. x. s. 9. In συνάπτειν, pro quo plene Leo συνάπτειν τὸν πόλεμον, [Herodotus lib. i. 18. ὁ τὸν πόλεμον—συνάψας. Schaef.] In ὁρμητήριον, *receptaculum, arx belli.* Dionysius Halic. lib. iii. p. 179. Ἵνα μηδὲν αὖθις ὁρμητήριον ἔχοιεν οἱ πολέμιοι. Plena oratione idem lib. vi. p. 342. Ὁρμητήριον ἐποιοῦντο τοῦ πολέμου. De Ellipsi v. *bellum* vid. Miscellan. Obs. vol. viii. p. 68. Schweb. Ad ὁρμητήριον, ubi solum ponitur, non opus τοῦ πολέμου subaudiri, cum ipse verborum contextus doceat, vocem de bello intelligendam esse: quod item de v. ἔξοδος aliisque paullo ante memoratis tenendum. Ceterum τοῦ πολέμου ὁρμητήριον dixit etiam Zonaras Annal. t. i. p. 390. C. ed. Par.

Τρωϊκοὺς χρόνους. c. 89. κατὰ — τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. Idem xvi. c. 57. τῶν Δελφικῶν καιρῶν. SCHAEF.

* ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ, *BELLICUS*.

Vox hæc sæpe suppressa latet in v. πρᾶξις apud Tacticos, quando pro *actione bellica*, vel *prælio* ponitur. Onosander c. xxxii. Οἵτινες γὰρ πεπεισμένοι τυγχάνουσιν ἐν ταῖς πράξεσιν. s. πολεμικαῖς. SCHWEB. Vid. quæ modo de v. ὁρμητήριον monui. Sic Latini facinora bellica dicunt *res gestas:* quod quis pro elliptica locutione habebit, quam expleri oporteat subauditâ voce *bellicus?* Ceterum Onosandri locus a Schwebelio citatus multum vereor ne cum similibus locis corruptus sit, corrigique oporteat παρατάξεσιν. Sæpius confusa nomina πρᾶξις et παράταξις. Vid. var. lect. ad Diodor. Sic. lib. i. c. 67. xvi. c. 86. Confusa item verba πράττειν et παρατάττειν. Vid. var. lect. ad Diodor. Sic. lib. xi. c. 14. in. SCHAEF.

* ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΣ, *BELLICUS*.

In ὅπλον, quæ vox est πολύσημος, quando pro *bellicis armis* ponitur, subauditur πολεμιστήριον, quod interdum scriptores exprimere solent. Sic Dionysius Halic. lib. i. p. 17. Ὅπλων τῶν πολεμιστηρίων κόσμος. SCHWEB.

* ΠΟΛΕΜΟΥΣΑ, *BELLANS*.

In Δύναμις, quando pro *exercitu* a Tacticis ponitur, quod est longe frequentissimum. Plenam orationem habet Onosander c. iv. Τὴν δύναμιν ἐξάγειν πολεμοῦσαν. Sic etiam Latinis *Vis* idem interdum est, quod *multitudo*, quo significatu vel apud ipsum Ciceronem *vis lacrimarum et dolorum, vis auri et argenti, eboris, aquæ*, et denique *vis militum* reperitur. SCHWEB. Talia qui legit, nisi mitissimo sit ingenio, non mirer si Schwebelium paullo durius increpet: tam inepta sunt tamque frivola. Adde quod vir optimus Onosandri verba non intellexit, quæ sic interpretanda: *copias educere militatum*. Nam si, quod illi placet, πολεμοῦσα positum esset ἐπιθέτως, scripsisset Onosander τὴν δύναμιν ἐξάγειν τὴν πολεμοῦσαν. SCHAEF.

ΠΟΛΙΣ, *URBS*.

In ἡ τῶν Ἀθηναίων : ἡ τῶν Λακεδαιμονίων : ἡ τῶν Κορινθίων etc. deest πόλις[a]. Ælianus Var. Hist. xi. 7. Ἔλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λα-

Interpretatus h. v. Herodotus lib. vii. 235. ἐκ ταύτης ὦν τῆς νήσου ὁρμεώμενοι, φοβεόντων τοὺς Λακεδαιμονίους. Similiter Diodorus Sic. iv. c. 31. extr. τὴν πόλιν, ἐξ ἧς ἐποιοῦντο τὴν ὁρμὴν, ἐκπορθήσας. c. 79. extr. ὁρμώμενοι δ' ἐξ ὀχυρᾶς πόλεως κ. τ. λ. ubi paullo ante corrigo μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν. SCHAEF.

[a] Sic in duobus locis ante Ἱεροσόλυμα, quod alibi semper plurale ac neutrum in Novo Testamento esse solet, deest πόλις, nempe Matthæi ii. 3. πᾶσα (πόλις) Ἱεροσόλυμα. Et iii. 5. ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν (πόλις) Ἱεροσόλυμα. MICH.

κων, δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι· καὶ Ἀρχέστρατος ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγε, δύο Ἀλκιβιάδας τὴν τῶν Ἀθηναίων (supple πόλιν). *Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lysandros Spartam ferre non posse: et Archestratus Atheniensis dicebat, duos Alcibiades* (civitatem) *Atheniensium* (ferre non posse).

Sic in ἡ τετειχισμένη. Ezech. xxxiii. 27. ἐν ταῖς τετειχισμέναις[b]. Et in ἄκρα pro *arce*: unde ἀκρόπολις[c].

* Sic Actor. xxii. 3. Ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας. Matth. ii. 1. 5. Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Actor. xxvii. 5. Κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας. Antoninus Liber. c. xvii. Ἐν Φαίστῳ τῆς Κρήτης. [In talibus Ἑλληνικωτέρα constructio genitivum præponit: τῆς Κρήτης ἐν Φαίστῳ. Conf. Wassii Add. ad Thucydid. p. 298, 76. in Dukeri præfat. Congessit nonnulla hujusmodi Bastius in egregia ad Boissonadium Epistola p. 74. 138. sed structuræ rationem reddit satis ξενίζουσαν. (In Anton. Liber. xl. in. τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας pendet a particula ἵνα. Obiter moneo, Suidam, ubi Thucydidea lib. ii. 18. in. commemorat. v. Ἀφίκετο t. i. p. 396. videri scripsisse: οὕτω φησὶ Θουκυδίδης. ση. τὴν σύνταξιν. i. e. σημείωσαι. Vide Kœn. ad Gregor. p. 97. ipsumque Bastium p. 59.) Schaef.] In κατ' ἄκρης apud Homerum Iliad. N. v. 772. ubi, teste Eustathio f. 940. quidam subintelligunt πόλεως, ut plene sit κατ' ἄκρης πόλεως. Alii enim putant legendum ibi esse κατὰ κρῆς. Sic Thomas Magister p. 29. Οὐ μόνον ἄκρα πόλις ἡ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον. Κατ' ἄκρας πόλιν ἑλεῖν est *vi pugnandoque capere urbem, Eine Stadt mit Sturm erobern.* vid. omnino de hac locutione cl. Valckenarius ad Euripidis Phœniss. v. 1183. Sic apud Latinos quoque v. *urbs* in oratione sæpe supprimitur. In *alma*, uti Scaliger censet ad Culicem v. 14. qui etiam ex Varrone affert: *nobilium Tarentinarum;* et ex Propertio i. 11, 4. *Proxima Misenis æquora nobilibus.* Unde omnino illa Latinorum: *vivit Romæ, Antiochiæ*, s. *in urbe*, uti etiam interdum expresse habent. Sic Cicero ad Attic. lib. v. 18. *Cassius in oppido Antiochiæ.* Idem Verrin. iii. *Lampsaci civitas.* Schweb.

* Matth. ii. 8. in πᾶσα Ἱεροσόλυμα, ex mente Blackwalli, p. 96. Sic et in cunctis nominibus propriis cum articulo feminini generis. F. St.

* " Isocr. Paneg. p. 143. t. i. ἐν ταῖς αὐτῶν δυναμένους. intell.

b Polybius pag. 1127. lin. 11. ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν, scil. πόλιν. Item in ἡ πατρὶς, quum de urbe patria sermo est. Mich.

c Item in νεωκόρος, quod est *urbs, quæ alicui Deo vel Deæ singularem cultum præstat.* Sic Ephesus Actor. xix. 35. dicitur νεωκόρος τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, ubi tamen additur πόλις. In inscriptionibus vero marmorum et nummorum utplurimum omittitur. Vide Seldenum ad Marmora Oxoniensia p. 69. 97. sq. et in Append. n. 15. Van Dale Diss. iv. c. 2. Schoetto.

* Item, quum post propria urbium sequitur nomen regionis in Genitivo, ut Matth. ii. 5. ἐν Βηθλεὲμ (πόλει) τῆς Ἰουδαίας. c. xvi. 13. Καισάρεια ἡ Φιλίππου. Mich.

σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας (πληγὰς) καταφέρων. Plutarchus de fort. Alex. M. ii. extr. πληγὴνκατήνεγκεν. F. St. Aliter Hemsterhusius Lucianea interpretatur p. 152. Schaef.

* "Herodot. iii. 64. ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι· sed Xen. Cyrop. v. 4, 3. καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει· Æschyl. Agam. 1394. S. πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Sophocles Electr. v. 1415. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. Xenophon Anab. v. 8, 12. Τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 536, 95. τρωθεὶς δ' εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα, καὶ τρίτην λαβὼν, κ. τ. λ. Add. Thomas Mag. p. 359. et not. Schaef.

ΠΛΗΘΟΣ, *MULTITUDO.*

Plerumque dicunt Græci τὸ πεζικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, ξενικὸν, [t] Ἑλληνικὸν, Περσικὸν etc. subaudiendum lectoribus relinquentes substantivum πλῆθος, vel στράτευμα. [it. στρατόπεδον. Plene Diodorus Sic. xiv. c. 44. τὸ ξενικὸν στρατόπεδον. Schaef.] Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 33. Ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον τὸ Μήδων, σύμμαχον ἔσται: *Equestres autem* (copiæ), *quæ Medorum præstantissimæ sunt, auxilio tibi erunt.* [Editiones recte sic interpungunt: ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον, τὸ Μήδων σύμμαχον ἔσται. Interpretatur Leunclavius: *Equitatus autem Medici, qui præstantissimus est, auxilia tecum habebis.* Schaef.] Dio Cassius lib. xxxvii. p. 33. Τῷ μὲν Μιθριδάτῃ τὸ ναυτικὸν ἐφορμεῖν ἐκέλευσε, (suppl. πλῆθος:) *Mithridatem autem jussit navales* (copias) *in stationibus observare.* Maximus Tyrius Dissert. xxx. p. 303.—τότε τοὺς ἰοὺς ἀφίησιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν: *tum sagittas in* (exercitum) *Græcorum mittit.* Aristoph. Pluto v. 173. p. 18. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; *nonne hic ad Corinthum conductitium alit* (exercitum)?[u] Στρατιωτικὸν πλῆθος integre dixit Dio Cassius xli. p. 180. et Herodianus i. 4, 19.

* Hisce addere licet τὸ θητικὸν, ἰατρικὸν, ἐμπορικὸν, καπηλικὸν, μάχιμον. Arrian. Tact. p. 6. Τὸ συμμαχικόν. Pæanius lib. iii. c. 5. Sic etiam in τὸ συμμαχικὸν, πελατικὸν, ὁπλιτικὸν, δορυφορικὸν, δημοτικὸν, στρατιωτικόν. Plene habet Dionysius Halic. lib. vii. p. 465. Τὸ δημοτικὸν πλῆθος. Onosander c. xlii. p. 130. Στρατιωτικοῦ πλήθους ἄριστος ἡγεμών. Schweb. Τὸ βάρβαρον. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 441. Schaef.]

* ΠΛΗΡΗΣ, *PLENUS.*

Potest hæc vox commode subaudiri in quibusdam Nomi-

[t] Ἀγροικικὸν, *rustici*. Pæanius ix. 13, 4. Schoetto.

[u] Idem abesse puto in τὸ ὑπήκοον, quod Herodianus habet lib. i. c. 3. φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν, *solent enim cives æmulatione imperantis vitam instituere.* Bernh.

* Conf. quoque Ἔθνος. Sic τὸ ὑπήκοον ἅπαν, *universa* multitudo *subdita*. Pæanius lib. vii. c. 13. Mich.

nibus cum Genitivo junctis. E. g. Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, σοφίας, δεισιδαιμονίας. Plene occurrit frequenter in sacris litteris, e. g. Actor. xiii. 10. Luc. iv. 1. v. 12. Sic Theocritus Idyll. i. ver. 146. Στόμα πλῆρες μέλιτος. SCHWEB. Longus p. 3. Vill. γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων. Interpres: *palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant.* ubi v. Villoisoni animadv. p. 12. s. it. p. 14. 215. s. quæque ego ad eundem congessi p. 386. SCHAEF.

ΠΛΟΙΟΝ, *NAVIS.*

Phrases sunt nauticæ, ἐπιτρέπειν πνεύματι, ἐπιδιδόναι et ἐνδοῦναι, in quibus supprimitur πλοῖον, vel potius πλοῖον cum ἀνέμῳ. [Simplicius pronomem reciprocum subaudias. SCHAEF.] Ex. gr. Heliodorus Æthiop. lib. i. 3. Τοῦ κυβερνήτου ἐνδόντος, sc. πλοῖον τῷ ἀνέμῳ: *quum gubernator dedisset* (navigium vento). Lucas in Actis Apost. xxvii. 15.—ἐπιδόντες ἐφερόμεθα: *data* (nave flatibus) *ferebamur.* Lucianus ἐπιτρέπειν τῷ πνεύματι dixit Ver. Hist. i. p. 943. Πλοῖα in τὰ ὑπηρετικὰ, i. e. *naves actuariæ.* Plutarchus in Lysandro 438. πέμπων δὲ ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν. [Diodorus Sic. xiv. c. 60. διέφθειραν μὲν ναῦς πλείους τῶν ἑκατὸν, τὰ δ' ὑπηρετικὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καταστήσαντες, κ. τ. λ. lib. xx. c. 49. extr. plene τῶν ὑπηρετικῶν πλοίων συνεπομένων. Sed ibid. c. 82. propter oppositionem malim quod olim legebatur, εἶχε δὲ ναῦς μακρὰς μὲν παντοίας μεγέθει διακοσίας, ὑπηρετικὰς δὲ πλείω τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Neve quem turbet σολοικοφανὲς illud πλείω, sciat id in Diodori libris frequentissimum esse, hîc atque illic ex Codicibus revocandum, ut xii. c. 46. SCHAEF.]

* Item in ἐπιβαίνειν absolute posito. Lucianus t. i. p. 629. Ἐπίβαινε σύ. ubi Schol. Græc. τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. et paullo ante p. 628. Ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Expressa est ellipsis Actor. xxvii. 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ. et ver. 40. Εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, sub. τὸ πλοῖον ἰέναι. In μονόξυλα. Polybius t. i. p. 271. et 272. In ἄφρακτον. Idem t. ii. p. 1449. SCHWEB. Diodorus Sic. xvii. c. 95. extr. διακοσίων μὲν ἀφράκτων ἡτοιμασμένων, ὀκτακοσίων δὲ ὑπηρετικῶν. lib. xx. c. 55. extr. ἄφρακτα καὶ πεντηκοντόρους ναυπηγησάμενος. c. 97. οὗτοι δ' εἶχον ἄφρακτα τρία. Opponuntur ναῦς κατάφρακτοι. Idem xiii. c. 109. ναῦς δὲ καταφράκτους πεντήκοντα. Ambo genera junguntur in Eclog. t. ii. p. 496. 76. αἱ δὲ ναῦς, ἃς παρέλαβεν ἐν ταῖς Συρακούσαις, κατάφρακτοι ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἄφρακτοι εἴκοσι. SCHAEF.

* "Polyb. iii. 43. τὰ μονόξυλα· sed ib. c. 42. dixit μονόξυλα πλοῖα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Æschines p. 294. Reisk. ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ. Lucianus t. ii. p. 123. εἰς ναῦν μονόξυλον. Ἀτοπώτερον Lemma Epigramm. xxvii. Antiphili Byzant. in Cod. Vat. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα. Add. Albert. ad Hesych. t. ii. c. 618. 22. et Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 131, 40. SCHAEF.

* ΠΟΝΤΟΣ.

In Εὔξεινος. Dionysius in Perieg. 763. Leisn. [d] Vide supra ad v. Πέλαγος. Schaef.

* ΠΟΡΝΗ, *MERETRIX.*

In αἱ ἐπὶ, ἀπὸ, τῶν οἰκημάτων, sc. πόρναι. [Imo, quæ ἀπὸ τόμοις vocabantur πόρναι, per urbanitatem Atticam dictæ sunt αἱ ἐπὶ (s. ἀπὸ) τῶν οἰκημάτων. Tali autem urbanitati hujusmodi ellipses plane repugnant. Schaef.] In δωδεκαμήχανος, sc. πόρνη. Leisn. Δωδεκαμήχανος certa quædam meretrix, Cyrene, dicta fuit, si fides Suidæ t. i. p. 622. qui sequitur Scholia ad Aristoph. Ran. v. 1363. Ex Aristophanis quidem loco non colligas, ipsam Cyrenen sic appellatam fuisse: nam τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης est i. q. αἱ δώδεκα μηχαναὶ Κυρήνης. Schaef.

* ΠΟΡΝΙΚΟΣ, *MERETRICIUS.*

In οἴκημα, *lupanar*, quam vocem Athenienses pro πορνεῖον usurparunt. Ælian. Var. Hist. lib. vi. c. 1. Τάς τε γυναῖκας τῶν Πελληνέων καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ' οἰκήματος ἔστησεν. Plene est apud LXX. Ezechiel. xvi. 24. Καὶ ᾠκοδόμησας σεαυτῇ οἴκημα πορνικόν. v. Harpocration et Hesychius in v. οἴκημα. Schweb. Etiam hic est Atticorum ἀστεϊσμὸς, quem hujusmodi ellipsis plane evertit. Conf. quæ ad v. Πόρνη monui. Schaef.

* ΠΟΣΙΣ, *MARITUS.*

In κουρίδιος absolute posito apud Homerum Odyss. O. v. 22.

> Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
> Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Plene habet idem Iliad. E. v. 414. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν. et Odyss. Ψ. 150.

> Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
> Εἴρυσθαι μέγα δῶμα.

Schweb. 'Ανὴρ additur Hom. Hymn. in Cerer. v. 136. Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, quod imitatur Lucianus t. i. p. 178. κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς. Vid. Bastius Epist. Crit. ad Boisson. p. 188. Schaef.

* ΠΟΣΟΤΗΣ, *QUANTITAS.*

Hanc vocem subaudit Græcus Scholiastes in τόσον apud Apollonium Argonaut. lib. i. ver. 731. ubi ita habet: ἐπὶ ποσότητος τόσον, ἢ ἐπὶ θαύματος τοσοῦτον. Vid. v. μέτρον. Schweb. Non subaudit Scholiastes, sed τόσον illo loco docet intelligi posse de ποσότητι. Schaef.

[d] Πόντος, *pontus, mare*, deficit in ὁ 'Αδρίας, Actor. xxvii. 27. Mich.

* ΠΟΤΑΜΟΙ, *FLUVII.*

Hæc vox apud Qu. Calabrum xiv. 641. deest in κελάδοντες et χείμαῤῥοι, et alibi in ἀέναοι, et ix. 45. ποταμὸς in δινήεις. vid. Vannus Crit. p. 353. Leisn.

* ΠΟΤΑΜΟΣ, *FLUVIUS.*

De hac ellipsi ita Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 12. Ἐν τῷ χείμαῤῥος λείπει τὸ ποταμός. Plene habet Polybius t. i. p. 464. χειμάῤῥους ποταμός. Theocritus Idyll. xxii. v. 50.

——————— ῥῦς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

In ῥέοντες apud Homerum Iliad. P. v. 751.

——————οὐδέ τι σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες.

Plene Iliad. Π. v. 389.

——————ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες.

Eadem ellipsis obtinuit quoque apud Latinos in *fluvius*, quod sua natura est adjectivum, et subintellectum habet *amnis*, Vid. Sanctii Minerv. p. 553. Vossius de Construct. cap. vi. Sic in nominibus propriis fluminum ubique Ellipsis re vera regnat, quando eorum nomina absolute ponuntur, e. g. *Tanais*, *Ister*, *Volturnus* cet. ubi semper *flumen* vel *amnis* supprimitur ; indeque sæpius ab auctoribus plena oratione reperitur. Sic Mela lib. ii. cap. 4. *Flumen Metaurus*, et ibid. §. 95. *Volturnus amnis*. Ellipticæ pariter atque plenæ orationis exempla habet Horatius lib. iv. od. xv. ver. 21. *Non qui profundum Danubium bibunt*. et ver. 24. *Non Tanain prope flumen orti*. Schweb. Non assentior Schwebelio hîc quoque ad ingenium relabenti. Talibus enim nominibus propriis quoties appellativa scriptores jungunt, faciunt aut necessitate coacti, ut lectores doceant, fluvium, urbem, alia id genus, intelligenda esse, aut sectantes pleonasmos, qui orationi nunc vim quandam, nunc numeros aliamve virtutem concilient. Schaef.

* " *Torrens* vocatur χείμαῤῥος, et χειμάῤῥους, intelligi enim debet ποταμὸς, quod nomen additum legitur ap. Herodot. iii. 81. Polyb. iv. 70. Pausan. ii. 25." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Stobæus p. 12. Schow. Ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος (malim συμπ. β.) ἔοικε χειμάῤῥῳ ποταμῷ. Eodem sensu, sed, ut sophista, exquisitiori locutione Maximus Tyrius t. ii. p. 143. Reisk. τῶν ποταμῶν οἱ χειμέριοι. quod non erat cur tentaret Dorvillius ad Chariton. p. 573. s. Conf. Diodor. Sic. xx. c. 109. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον, *noctem tempestuosam*. Pausanias iv. c. 20. τὸ γὰρ ὕδωρ ἐβιάζετο σφᾶς ἀθρόον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταχεόμενον,——καὶ ἅμα οὐδὲ κινήσεσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους ἤλπιζον ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ καὶ οὕτω χειμερίῳ. ubi v. Kuhn. Schaef.

ΠΟΤΗΡΙΟΝ, *POCULUM.*

Sic ἐν μικροῖς, ἐν μεγάλοις πίνειν, scil. ποτηρίοις. Laërtius

Bacch. 646. 861. Hel. 562. Suppl. 171. Iphig. in Taur. 33. 752. Rhes. 571. 280. Theocrit. Idyll. xxi. 59. Forte etiam in ποιεῖν Act. v. 34. τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι ἔξω. scil. τοὺς πόδας. coll. Ælian. V. H. x. 3. τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ. Vid. tamen Abresch. Animadv. ad N. T. p. 606. F. St.

ΠΡΑΓΜΑ, *NEGOTIUM.*

Magnus apud Græcos est Ellipsios hujus nominis usus tam in plurali, quam singulari. *Primo*, in adjectivis neutrius generis, v. gr. Τὸ συμφέρον, *utile*: τὸ πονηρὸν, *malum*: τὸ κοινὸν, *commune*: τὸ μωρὸν, *stultum*: τὸ δυνατὸν, *possibile*: τὸ θαυμαστὸν, *mirum*: τὸ ἐμὸν, *meum*: εἰς κενὸν, *in cassum*: et innumeris aliis, in quibus subintell. πρᾶγμα, ut in τὰ συμφέροντα, τὰ πονηρὰ, τὰ ἐμὰ etc. supp. πράγματα. Sic τὰ ὅλα dicunt Græci per Ellipsin vocis πράγματα. Latini *Summa res*. Diodorus lib. xvii. Τοῖς ὅλοις ἐλαττοῦσθαι (sc. πράγμασι): *summa* (re) *superari*. [Similiter dicitur ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις, συντρίβεσθαι τοῖς ὅλοις, σφάλλεσθαι τοῖς ὅλοις. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 268, 77. Opponitur τοῖς ὅλοις ἐῤῥῶσθαι apud Athenæum t. iii. p. 287. quod, a Jacobsio nuper infeliciter tentatum ad Anthol. Gr. iii. 1. p. 345. recte interpretatur Schweighæuserus Animadv. t. iv. p. 592. Schaef.] In Atticismo illo ἀνθ' ὧν, *propterea quod*, deest πραγμάτων cum ἐκείνων. Plena enim loquutio est: ἀντὶ ἐκείνων πραγμάτων, δι' ὧν [f]. [Theocritus Epigr. xviii. Ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. i. e. ἀνθ' ὧν. Similiter Schol. Wechel. ad Agathiæ Epigr. xliii. Νῦν γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπολιτεύσω καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος τήνδε σοι τὴν εἰκόνα ἀνεστήσαμεν. Schaef.]

In phrasi οὐκ οἶδα, ὅ, τι χρήσομαι τῷ παρόντι, subintell. πράγματι. Addidit Herodotus lib. vii. cap. 213. Ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ, τι χρήσεται τῷ παρεόντι πράγματι [g].

[f] Μετὰ ταῦτα, scil. πράγματα. Joann. vi. 1. et alibi. Phrasis hæc plena usitata est Ebræis. Gen. xxii. 1. אחר הדברים. Confirmatur hujus ἐλλείψεως veritas ex Joann. ii. 12. ubi in singulari dicitur: μετὰ τοῦτο, quod pro μετὰ τοῦτο πρᾶγμα positum. Sermo autem hoc loco fit de facto miraculoso Christi vinum ex aqua producentis. Post quod factum sacer historicus Christum refert profectum fuisse Capernaumum. Itaque μετὰ τοῦτο est μετὰ τοῦτο πρᾶγμα θαυμαστόν. Bernh.

[g] Item in ἐπαυτοφώρῳ. Joann. viii. 4. γυνὴ ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη, quod integrum, ἐπ' αὐτοφώρῳ πράγματι μοιχευομένη, *quæ ita mœchata fuit, ut in ipso actu deprehenderetur*. Occurrit etiam apud Platonem de Republ. lib. ii. p. 88. ed. Marsil. [Conf. Diodor. Sic. ii. c. 28. μηνυθείσης αὐτῷ τῆς πράξεως αὐτοφώρου. (In Dione Cass. t. i. p. 183, 95. diductis vocibus scrib. ἐπ' αὐτοφώρους. Monuit Wesselingius t. ii. p. 1501. a.) Schaef.]

Notentur et hæc ex Artemidoro ii. 44. τῶν εἰς πάντα (scil. πράγματα) ἀφηγμένων, *qui per omnia exercitati sunt*. Et v. 2. Οὗτος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα προαγαγὼν ἐπ' αἰσχροῖς ἐπορίζετο. *Hic uxorem suam produxit, ac turpiter prostituit.* ἐπ' αἰσχροῖς, sc. πράγμασι [h].

Porro subauditur hæc vox in phrasi

[h] In ἐγκύκλια subaudiendum est πράγματα. Isocrates ad Nic. ii. οἱ δὲ τοῖς χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν ἐπιστάμενοι, οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις, sc. πράγμασι, καὶ

Secundo, in articulo N. G. τὸ vel τὰ cum genitivo nominis, ut: τὸ τῆς ἐλευθερίας: τὸ τῆς ὀργῆς: τὸ τῆς τιμωρίας: τὰ τοῦ Θεοῦ: τὰ τῆς πόλεως: τὰ τῶν ἀνθρώπων: (Res) *libertatis*. etc[k]

Tertio, ante verbum tertiæ personæ, ut: Κατεπείγει, pro πρᾶγμα κατεπείγει, *res urget*. Lucianus in Quom. consc. sit Hist. p. 634. Ἢν κατεπείγῃ, *si* (res) *urgeat*. Interpres perperam convertit hæc verba: *Si festinet*. [Conf. Schwebel. præfat. Schaef.] Ignoravit hic Ellipsin vocis πρᾶγμα, quæ in eadem locutione paullo post ab Luciano ipso exprimitur his verbis: Ὅταν μηδὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα: *quum res non admodum urgebit*[l]. [Diodorus Sic. i. cap. 33. περὶ ὧν οὐδὲν κατεπείγει γράφειν. ubi v. Wesseling. Nec minus rectum οὐ κατεπείγει γράφειν ibid. ii. cap. 22. in. quod miror displicuisse præstantissimis editoribus. Conf. Toup. ad Longin. p. 378.

ἐν τούτοις εἶναι, *hac vel illa* (re) *occupatum esse*. Divus Paulus 1 Tim. iv. 15. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι. *Hæc meditare, in iis esto occupatus*. Artemidorus i. 23. Οἱ γὰρ ἐν τοιούτοις γενόμενοι, sc. πράγμασι. *Qui enim in talibus* (negotiis) *versantur*. Plura occurrunt apud eundem Artemidorum iv. 29. Heliodorum lib. v. pr. Achillem Tatium lib. v. p. 309. lib. vii. p. 427. Longum. i. p. 27. Libanium epist. 72. p. 280. epist. 73. p. 231. Confer, quæ ad eundem notavit Clarissimus Wolfius ad epist. 49. p. 135. Habraismum quoque hujusmodi animadvertit Buxtorfius Catalect. c. 252. Aliam hujusmodi Ellipsin amat Arrianus, apud quem aliquoties occurrit ἐν τούτῳ, ubi subaudiendum γινομένων τῶν πραγμάτων. *Dum hæc ita geruntur*. Sic. lib. i. p. 17. Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐν τούτῳ ἀσφαλῶς ἐπέρασαν τὸν ποταμόν. *Macedones vero, dum hæc aguntur, tuto fluvium tranant*. Confer similia p. 18. 55. 56. Schoettg.[l]

[k] Τὰ κατ' ἐμὲ, sc. ὄντα πράγματα. Coloss. iv. 7. Ephes. vi. 21. Schoettg.

* Item, Hebr. xii. 11. οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι (πρᾶγμα), ἀλλὰ λύπης. Petrus in 2 epist. ii. 22. τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας. Matthæus xxi. 21. τὸ τῆς συκῆς. Idem viii. 33. τὰ τῶν δαιμονιζομένων. et vi. 34. τὰ ἑαυτῆς. Paulus in epist. ad Romanos xiv. 19. τὰ τῆς εἰρήνης. ibidem: τὰ τῆς οἰκοδομῆς. Idem in epist. priore ad Corinth. xiii. 11. τὰ τοῦ νηπίου. Mich.

[l] Καλῶς ἔχει, sc. τὸ πρᾶγμα, *Bene* (res) *habet*. Ælianus Var. Hist. ii. 4. p. 67. Schoettg.

τὰς καθ' ἡμέραν γιγνομένας αἱ μοναρχίαι διαφέρουσιν, ἀλλὰ rel. *Non solum in vulgaribus et quotidie accidentibus* negotiis. Bernh.

[l] Idem existimo statuendum de ἐν τούτοις, quando refert Latinum *inter hæc* sive *interea*, quod conjunctis vocabulis scribitur, cum sint distinguenda, quippe res ipsa loquitur, *interea* manco sermone dici pro: *inter ea negotia* sive *facta*.

Item in ἐν οἷς addi debet πράγμασι. Act. xxiv. 18. Dixerat autem Paulus, se ἐλεημοσυνῶν gratia adiisse Hierosolyma. *Hæc agentem* invenisse ipsum Judæos, quod recte hoc modo Græce dici potuit: Ἐν οἷς πράγμασι, scil. ἐν τῇ ἐλεημοσύνης με ποιεῖν, εὗρόν με, *inter quæ me invenerunt*. Ubi recte Latineque dixeris, *inter quæ*. Et Curtius init. lib. iii. *Inter hæc* (sc. negotia) *Alexander*. Eadem itaque ἐλλείψει Latini utuntur. Quod clarissimum fit ex cap. xxvi. 21. ubi Paulus eadem referens, ἕνεκα τούτων, inquit, συλλαβόμενοι etc. quo loco neminem puto tam absurdum fore, ut subaudiendum putet voc. χρόνων. Nam, quod omnes vident, deest vocab. πραγμάτων, plene enim dictum foret: ἕνεκα τούτων πραγμάτων.

Idem statuere de Artemidori loco non hæsito. Quod enim dicitur ἐν ἐσχάτοις, id non mascul. sed neutro genere positum esse credendum est: quod probat τὰ ἔσχατα; quod plene dicendum esse τὰ ἔσχατα πράγματα, nemo dubitat. Petrus 2 epist. ii. 20. Sunt autem hæc sane τὰ ἔσχατα πράγματα, ubi animam quis trahit: qui efflata non est, quod post hæc inter homines agas. Itaque πρὸς ἐσχάτοις εἶναι recte eo, quem diximus, modo expletur: πρὸς ἐσχάτοις πράγμασιν εἶναι. Bernh.

Etymol. M. c. 746, 11. οὐ κατεπείγει δέ. Justinus Mart. Dial. c. Tryph. p. 286, 9. ἀλλ' ἐπεὶ κατεπείγει με πρότερον πρὸς τὰ ὑπὸ σοῦ ἐν γελοίῳ τρόπῳ εἰρημένα ἀποκρίνασθαι. ubi insigni errore Thirlbius: "Κατεπείγει με. Lego κατεπείγομαι." Athenæus t. iv. p. 433. περὶ ἧς νῦν οὐκ ἔτ' ἐπείγει λέγειν. Editor: "Fors. οὐκ ἐπείγει." secutus Corayum. Vid. Animadv. t. vi. p. 376. s. Corrigo οὐ κατεπείγει. Obiter moneo, in Plutarcheo loco Mor. t. iii. p. 226. οὐ πᾶσι κατεπάγει τὴν τιμωρίαν ὁμοίως, veram mihi videri librorum aliquot lectionem (v. Wyttenb. Animadv. in Plutarch. de S. N. V. p. 36.) κατεπείγει: agitur enim de diverso modulo accelerandæ pœnæ. Schaef.]

Postremo, in verbo πράττειν, ut cum dicitur, εὖ πράττειν, ἄριστα πράττειν, κακῶς πράττειν, sc. πρᾶγμα, vel πράγματα. Horatius *bene rem gerere* dixit [m].

* Allatis exemplis ex largissima segete spicilegium saltem quoddam locutionum notabiliorum addere visum est. Sic Julianus Orat. i. p. 42. C. Τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν εὐχὰς ποιούμενον. Plene Polyænus lib. iv. cap. 8. οἱ πάντες ἡγεμόνες βουλεύοιντο περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. coll. ad Onosandri cap. xxxv. not. 5. [" Demosth. p. 312. t. i. πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν· quod Dinarch, i. p. 74. t. ii. dixit προσεληλυθέναι πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι, et p. 84. πρὸς τὴν πολιτείαν προσεληλυθέναι. Sic τὰ πολιτικὰ Thucyd. vi. 15. τὰ δημόσια Id. vi. 16. τὰ κοινὰ—τὰ ἴδια Xen. Cyrop. i. 2, 14." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 262. Add. Valckenar.

[m] Item in verbo ποιεῖν, ubi *moram longiorem* indicat, ἔλλειψιν arguit. Itaque addendum equidem arbitror τὸ πρᾶγμα. Rem enim nostram si facimus, tempus terimus, eoque ipso *moram* efficimus. Quare pro *mora* recte ponitur τὸ *rem facere* sive *gerere*: velut Lucas facit Act. xx. 3. qui ποιήσας μῆνας τρεῖς dicit pro ποιήσας πρᾶγμα κατὰ μῆνας τρεῖς: quod recte in primis de Paulo dictum est, qui non docentis tantum, sed *opificis* etiam partes obiit, sec. Act. xviii. 3. Πρᾶγμα autem, quod omnes norunt, omnis operis, cujuscunque id fuerit generis, index est. Quemadmodum igitur recte Herodotus dixit πράσσειν τὰ πράγματα: ita non minus recte dici credimus: ποιεῖν τὸ πρᾶγμα. Idem igitur erit dixisse: *Paulus tres menses munere suo functus est*: et, *Paulus tres menses moratus est*. Leisn. Fallitur. Accusativus ille temporis regitur, non a subaudita præpositione κατὰ, sed ab ipso verbo ποιεῖν. Ceterum hæc locutio est Græcitatis citerioris. Lucillius xvi. in. Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὁπλίτης. ubi v. Jacobs. ii. 2. p. 449. In Diodoro Sic. i. c. 35. aliquot libri habent τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ γυμναζόμενος κατὰ βάθους, quod Wesselingius vulgatæ lectioni διατρίβει γ. κ. β. jure posthabuit. Nonnihil differt illud Dionysii Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 801. καὶ μὴ πολὺν ποιεῖν χρόνον τὸν διὰ μέσου. Magis etiam differt, optimis usurpatum scriptoribus, χρόνους (διατριβὰς, μελλησμοὺς) ἐμποιεῖν, de quo obiter Berglerus ad Alciphr. p. 87. Schaef.

* In phrasi τὰ κοινὰ subaudi πράγματα, ut idem sic ac *res publicæ*; unde et Latinum compositum est nomen *reipublicæ*. Ælianus lib. iii. cap. 17. Ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ κοινὰ, *correxerunt respublicas*; loquitur enim de administratione rerum publicarum Ælianus.

In ἐπ' ἀξίοις supplendum est hoc nomen. Ἐπ' ἀξίοις (sc. πράγμασι) ἀσπαίρειν. Euripides Orest. v. 1337. Ἐπ' ἀξίοις (scil. πράγμασι) ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, *merito igitur lamentatur domus*.

In μεγαλεῖα: plenius enim sermo est, μεγαλεῖα πράγματα, (facta) *magnificanda*, sive *admiratione digna*, *stupenda*. Lucas in Evang. i. 49. et in Act. ii. 11. μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, *admiratione Dei digna* (facta). Esse autem hoc nomen adjectivum, non substantivum, ex Herodoto clarum est, qui dixit τὸ μεγαλεῖον κτῆμα, *magnifica possessio*. Bernh.

Diatr. in Euripid. Fragm. p. 254. C. Schaef.] Hanc ellipsin sequitur Cicero lib. xvi. ep. 24. *De domesticis hactenus. De publicis omnia mihi certa.* sub. *rebus.* Plene idem lib. i. ep. 9. *Vehementer etiam res ipsa publica me movit.* Sic Græcorum plane imitatione Ovidius lib. ii. de Pont. ep. vii. 37.

Sed quia res timida est omnis miser.

i. e. *timidus est omnis miser.* In eleganti illa periphrasi, τὰ τοῦ νόμου, pro ὁ νόμος. Rom. ii. 14. coll. ad Galat. v. 3. Τὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιητικῆς, pro ἡ φιλοσοφία, ποιητική. Maximus Tyr. Dissert. x. p. 103. In τὰ βιωτικὰ 1 Corinth. vi. 3. Supplet ellipsin Macarius Homil. xv. p. 201. Τὴν μέριμναν ἔχουσ περὶ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων: quæ μέριμναι βιωτικαὶ Luc. xxi. 34. In καθάπερ. 2 Corinth. iii. 18. Est enim ita disjungendum, καθ' ἅπερ, sub. πράγματα: uti τόγε apud Homerum Odyss. P. v. 401. plene diceretur κατὰ τόγε πρᾶγμα. Item in τὰ ὅλα ellipsin supplet Onosander cap. vi. Τὰ ὅλα συνέτριψαν τῶν ἐναντίων πράγματα. et cap. xlii. p. 129. ὥστε τοῖς ὅλοις ἐπιθεῖναι τοῦ πολέμου πράγμασι τέλος. In ζῆν ἐν ἀφθόνοις, *vivere in rerum abundantia*, in Epicteti Enchirid. c. xii. In proverbiali illa locutione: Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, apud Homerum Iliad. K. v. 173. Integra oratione habet Herodotus lib. vi. cap. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. In locutionibus, quibus Synthesin inesse censent Aristarchi filii, e. g. apud Homerum Iliad. B. v. 204. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Quam ellipsin Latini quoque amant. Sic Virgilius Eclog. iii. v. 80. *Triste lupus stabulis.* et ibid. v. 82. *Dulce satis humor.* Ubi Servius habet: *tristis res, dulcis res.* Quod attinet ad locutionem ἐπ' αὐτοφώρῳ, Joh. viii. 4. eadem. ἐλλιπῶς utitur Herodotus lib. vi. cap. 72. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλούς. Sic plena oratione habet Diodorus Sic. lib. ii. p. 114. B. Μηνυθείσης αὐτῷ τῆς πράξεως αὐτοφώρου. Denique in illa dicendi formula Matth. viii. 29. Τί ἡμῖν καὶ σοί; coll. Johann. ii. 4. qua *molestia* vel *contemtus rei alicujus* innuitur, et in qua falso quidam de Ebraismo cogitant, sub. πρᾶγμα. Sic etiam Anacreon Od. xvii. ver. 264. Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; et v. 270. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Pro quo plene dicit Chariton lib. iv. p. 67. Τί δὲ σοί, φησί, πρᾶγμα πρὸς Καλλιῤῥόην ἐκείνην; [Vid. ad v. Κοινόν. Add. Philostratus Her. p. 8. Boiss. Σοὶ δὲ τί καὶ τῷ Πρωτεσίλεῳ κοινόν; Schaef.] Nec minus Latini ellipsin in hac locutione sequuntur. Curtius lib. vii. cap. 8. §. 16. *Quid nobis tecum est?* Et Ovidius lib. ii. Eleg. i. 1. *Quid mihi vobiscum est?* sub. *negotii.* Ut alia, e. g. τὰ βρότεια, δέοντα, ἐνδεχόμενα, ἀναγκαῖα, προκείμενα, ὑποκείμενα, τὰ ἑαυτῶν, τὰ κατ' ἐμέ, τὰ περὶ ἐμέ, τὰ πρὸς θεόν, εἰς κενὸν, οὐ θαυμαστὸν, in quibus τὸ, πρᾶγμα, vel πράγματα subauditur, compendii gratia, prætermittamus. Schweb.

* "Xen. Cyrop. vii. 1, 15. καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἐδήλωσεν, h. e. *et vero ibi apparuit.* add. id. Apomn. i. 2, 23." Fischer. ad

Weller. iii. 1. p. 261. Add. τὰ ἀνθρώπινα. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 715. ἐν ἀδήλῳ καὶ δυστεκμάρτῳ τέλει πάντων τῶν ἀνθρωπίνων κειμένων. ubi tamen Vat. Cod. supplens ellipsin habet π. τ. ἀνθρ. πραγμάτων κειμένων. SCHAEF.

* ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ, *ANNALES*.

Subauditur hæc vox in ἐνιαύσιοι, quando absolute reperitur. Sic Dionysius Halic. lib. iv. p. 220. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐνιαυσίων. Plene idem p. 213. Ἐκεῖνος γὰρ ἐν ταῖς ἐνιαυσίοις πραγματείαις τοῦθ' ἱστόρηκε μόνος. SCHWEB. In priori loco (t. ii. p. 675.) olim legebatur ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐνιαυσίων ἀναγράφει ἱστορίᾳ. ubi ad τῶν ἐνιαυσίων ex syntaxi verborum repetendum esset ἱστοριῶν. Nunc autem libri Vaticani auctoritate recte ediderunt ἐ. τ. π. τ. ἐ. ἀναγραφῶν ἱστορεῖ. Sic enim Dionysius solet. t. ii. p. 718. in. ἐν γὰρ ταῖς ἐνιαυσίαις ἀναγραφαῖς κ. τ. λ. Similiter Diodorus Sic. i. c. 43. ext. ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς. Conf. ibid. c. 69. extr. (In transcursu moneo, in Dionys. Halic. Ant. Rom. t. i. p. 295. pro ἐπιγραφῆς recipiendam fuisse libri Vaticani lectionem ἀναγραφῆς. Vicissim in Diodor. Sic. xvi. c. 50. pro ἀναγραφὴν scribendum esse ἐπιγραφὴν, Stephanus Wesselingiusque jure censuerunt.) SCHAEF.

ΠΡΑΞΙΣ, *ACTIO*.

Quemadmodum εἰς κενὸν dicitur per Ellipsin vocis πρᾶγμα, uti modo docui; it διὰ κενῆς, (conjunctim etiam legitur διακενῆς, quod idem notat,) per Ellipsin vocis πράξεως, ut plene sit: διὰ κενῆς πράξεως, *inani actione*[a]. [Vid. Musgravii notam ad v. Ἀρχή. Genere neutro διὰ κενοῦ (διακενοῦ) in Argum. Phœniss. Euripid. p. xxii. Valcken. Idem εἰς κενὸν, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 324, 75. SCHAEF.]

* ΠΡΕΣΒΕΙΣ, *LEGATI*.

Post verba ἐπιστέλλειν et πέμπειν frequens ellipsis est non solum nominum ἐπιστολὴ aut γράμματα, δῆμος et pronominis τινὲς, sed etiam nominis πρέσβεις. Exempla habes apud Ælianum Var. Hist. iii. 43. et Herodianum lib. ii. 8, 14. LEISN. Diodorus Sic. xii. c. 30. ἐπὶ δὲ τοὺς φρουροὺς Κορινθίους, [debebat esse, aut τοὺς φρουροὺς τοὺς Κορινθίους, aut τοὺς Κορινθίους φρουρούς: hactenus, quamvis renitente Summo Viro, præferenda priorum lectio editionum, τοὺς φρουροῦντας Κορινθίους.] πρέσβεις ἀπέστειλαν. ubi Coisl. omisit πρέσβεις. Wesselingius ad h. l. " —nec multum curo vocem πρέσβεις, quam utroque in sermone sæpe intelligendam omittunt. Vide Jo. G. Grævium in

[a] Utuntur eo verbo Septuaginta in Psalm. xxv. 3. et alibi, ubi vocem ריקם exprimunt.

Sic etiam in ταύτῃ. Artemidorus iv. 16. Τὸ δὲ πιπρᾶσθαι τοῦ πωλεῖσθαι ταύτῃ διαφέρει. *At vero venditum esse a venum propositum esse hac* (ratione) *differt*. Forte idem observandum in πάντῃ, quod apud auctores sæpius occurrit. SCHOETTG. De πάντῃ Schoettgenius nemini, opinor, persuadebit. SCHAEF.

Justin. lib. v. 3. et Cortium ad Sallust. Catilin. c. 32." In Herodoteo loco lib. i. 167. οἱ δὲ 'Αγυλλαῖοι ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον, magis etiam proprie subaudias θεοπρόπους. Conf. ibid. c. 19. πέμπει ἐς Δελφοὺς θεοπρόπους. ubi statim sequitur: εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε πέμψαντα τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι. SCHAEF.

* ΠΡΟΘΕΣΙΣ, *PRÆPOSITIO.*

In his formulis loquendi, ἡ πρὸς, ἡ παρὰ etc. apud Scholiastas sæpe deest τὸ, πρόθεσις. Si apud eosdem occurrit ἀντὶ τοῦ, i. e. *pro eo, quod est;* tum nulla est ellipsis. Sed si legitur apud eos ἀντὶ τῆς, elliptica est locutio pro ἀντὶ τῆς προθέσεως. vid. Stephani Proparasceve in Thucydidem. LEISN.

* Quando nimirum pro usitato articulo neutrius generis τὸ ponunt ἡ. Sic Schol. ad Aristophanis Nub. v. 1083. λείπει ἡ εἰς. In Schol. ad Thucydid. lib. iv. cap. 6. l. 85. λείπει ἡ περὶ. coll. Schol. ad Sophoclis Electr. v. 319. SCHWEB. Plene Apollonius Lex. Hom. v. 'Αμφαφόωντα t. i. p. 126. χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως. Alia exempla ex Eustathio et Gregorio Corinth. v. in Valckenarii Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 364. A. C. SCHAEF.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ, *PROPINATIO.*

Subauditio hujus vocis, vel alius idem valentis, quales sunt κρᾶσις et πόμα, locum habet in illo Atticorum, ἀγαθοῦ δαίμονος. Dicunt enim λαβεῖν, διδόναι, πίνειν, προπίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος, omisso substantivo regente, πρόποσιν vel κρᾶσιν. Aristophanes in Pace v. 299. p. 642.

Νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθοῦ δαίμονος.
Nunc enim rapere nobis licet (poculum) *Boni Dæmonis.*

Addidit πρόποσιν Ælianus in Var. Hist. i. 20. 'Αγαθοῦ δαίμονος τῷ θεῷ διδόντας πρόποσιν: *propinantes Deo poculum Boni Dæmonis.* Phrasin autem illam, διδόναι πρόποσιν, habet etiam Philo in Flac. p. 759.

* Eadem ellipsis est in illis apud Philostratum in vita Apollon. Tyanens. lib. ii. cap. 7. Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι, 'Απολλώνιε. s. πρόποσις. Cui addi potest Lucianus in Conviv. t. iii. p. 430. Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθὶ, 'Ηρακλέους ἀρχηγέτου. Ad quem locum de propinandi in salutem aliorum ritu conferri merentur scholia Græca. SCHWEB. Κύαθος additur in Antiphaneis Athenæi t. iv. p. 47. Posidippus x. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο,——Συγκέρασον τὸν πέμπτον ἐμοῦ. κ. τ. λ. Hujusmodi genitivos Musgravius ad Theocrit. t. ii. p. 410. Wart. sic explicat, ut subaudiat ἕνεκα. SCHAEF.

* ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΙ, *PROSELYTI.*

In aliquot N. T. locis vox hæc subauditur. Actor. xiii. 16. οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν. ubi ἄνδρες 'Ισραηλῖται, i. e. *Judæi nati*, diserte distinguuntur a φοβουμένοις τὸν Θεὸν, h. e. a προσηλύτοις, *proselytis portæ.* In σεβόμενοι τὸν Θεὸν Actor. xvii. 4.

et 17. quo modo etiam Lydia dicitur σεβομένη τὸν Θεόν. Actor. xiv. 14. V. commentatores sacros et in primis Wolfium ad hæc loca. Schweb.

* ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ, *PRÆSIDIUM, TUTELA.*

Vox hæc suppressa videtur apud Dionysium Halic. lib. iv. p. 237. ἔχεις τὸν τῆς ἐπιτροπικῆς λόγον. s. προστασίας. nisi cum Sylburgio malis legere ἐπιτροπῆς aut ἐπιτροπίας, qua posteriore voce auctor utitur ibidem lib. ii. ἐγὼ τὴν ἐπιτροπίαν ὑμῶν ἔλαβον. Schweb.] Ἐπιτροπῆς habet Cod. Vatic. sicque nunc editum legitur. t. ii. p. 725. Schaef.

* ΠΡΟΣΦΟΡΑ, *OBLATIO.*

Subaudiendum esse hoc etiam vocabulum ad verbum προσφέρειν, Lucas monet in Act. xxi. 26. Ἕως οὗ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ προσφορά. Articulus autem ἡ ἐμφατικωτέρως positus existimandus est, hoc modo interpretandus: *dum oblata fuerit oblatio illa,* scil. lege divina mandata. Nihil interim derogo Lamberti Bos sententiæ, qui θυσίαν addendum voluit isti verbo. Bernh.

ΠΡΟΣΩΠΟΝ, *FACIES.*

Συγκύπτειν, *incurvare,* et ἀνακύπτειν, *erigere,* nonnunquam absolute ponuntur, ita ut in iis subaudiri debeat πρόσωπον. E. g. Lucas in Evang. xiii. 11. Καὶ ἦν (γυνὴ) συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. *Et erat* (mulier) *incurvans* (faciem), *et prorsus non poterat surrigere* (faciem), ubi in utroque, συγκύπτουσα, et ἀνακύψαι, subaudi πρόσωπον. Possis etiam ἑαυτὴν subaudire°. [Posterior ratio unice probanda. Schaef.]

* In καθεστηκυῖα apud Cebetem p. 45. edit. Gronov. γυνὴ καθεστηκυῖα: *mulier constanti vultu.* Plene est apud eundem p. 37. καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον. Item in v. ἀποστρέφειν, quando apud scriptores absolute positum reperitur. [Tum pronomen reciprocum subaudiendum. Schaef.] Integre Plutarchus in Poplicol. ἀποστρέφων πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον. Sic etiam apud Latinos in v. *nubere* subaudiri solet *vultum;* quod sponsa, cum ad maritum duceretur, flammeo faciem nuberet. V. Festus de verborum significatione lib. xii. p. 291. Schweb.

° In σκυθρωπόν. Lucianus Vit. Auct. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφές. scil. πρόσωπον. Vultum *ipsius severum et tristem timeo.* [Imo est i. q. τὴν σκυθρωπότητα αὐτοῦ καὶ κατήφειαν. Vid. Vigerum iii. 2, 1. Schol. ad Philostr. Her. p. 182. Boiss. πολλάκις ἀντὶ τοῦ προσηγορικοῦ μονογενοῦς ὀνόματος τίθεται οὐδέτερον, οἷον, τὸ σοφὸν τοῦ δεῖνος ἀντὶ τοῦ, ἡ σοφία, τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ, ἡ αὐτεξουσιότης. V. ipsum Boisson. p. 574. Schaef.] Herodianus lib. iv. 3, 16. σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευον. Schoettg.

* It. in ἀπηνὴς et ἀπαραίτητον. Julianus Cæs. φοβοῦμαι γὰρ αὐτοῦ τὸ λίαν ἀπηνὲς καὶ ἀπαραίτητον. subintelligitur πρόσωπον. *sævum ejus et inexorabilem* vultum. Bernh. Sed vide quæ modo ad locum Lucianeum adscripsimus. Schaef.

* Πρόσωπον, sensu technicorum intelligendum, Scholiastæ Grammaticique passim supprimunt. Sic Schol. ad Lucian. t. iii. p. 570. ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἐπὶ δευτέρου. Ipseque h. l. Lucianus: τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. ubi minus recte Interpres: *dicente quodam de tertio.* Rectius Grævius. SCHAEF.

* ΠΡΟΦΗΤΗΣ, *VATES.*

Vide supra ad v. Ἱερεύς. SCHAEF.

* ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

Subaudias ad v. Πυθία s. Πυθιάς. Pollux i. 14. ἰδίως δὲ ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. al. Πυθιάς. SCHAEF.

* ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, *FUNES.*

Λῦσαι, *solvere*, ubi de navigio dicitur, subaudiendum relinquit τὰ πρυμνήσια, (sc. σχοινία) *funes navis.* Æschines epist. ad Philocr. λύσαντες ἐκ Μουνυχίας. Synesius epist. 4. λύσαντες ἐκ Βενδιδαίου, ubi Scholia Codicis Lipsiensis addunt τὰ πρυμνήσια. Sed et ipse Synesius addit epist. 55. et 79. SCHOETTG.

* ΠΡΩΚΤΟΣ.

Aristophanes Av. v. 442. οὔ τι που τὸν . . .; Brunckius: "quod intelligit, reticet, scilicet πρωκτόν." Cave h. l. cum Valckenario ad Herodot. p. 219, 57. corrigas τόνδ'. Simplex enim articulus in hac reticentia non minus recte habet, quam in illa, etsi diversi generis, aposiopesi Stratonis οὐ μὰ τὸν . . . xliii. v. 2. SCHAEF.

* ΠΤΩΣΙΣ, *CASUS.*

In αἰτιατικὴ, δοτικὴ, γενικὴ etc. apud Grammaticos frequenter omittitur. LEISN.

* Eustathius ad Odyss. Ψ. v. 109. ὅρα δὲ, τὸ γνωσόμεθ' ἀλλήλων, γενικῇ συνταχθέν. Sextus Empiricus adversus Grammat. lib. i. cap. 9. ὅταν ζητῶμεν, εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ι. Quam ellipsin Grammatici Latini cum Græcis ubique fere communem habent, ut exemplis neutiquam opus videatur. SCHWEB.

* Sic etiam in εὐθεῖα, ὀρθὴ, πλάγιος, s. πτῶσις. Vid. Etymolog. M. c. 814, 26. 29. 30. Apollon. Alex. de Synt. pag. 176, 9. Heyn. ad Homer. t. v. p. 100. ad v. 507. Plenæ locutionis exempla hæc addo. Apollonius l. c. p. 20, 24. τῆς ὀρθῆς πτώσεως. Diogenes Laërt. vii. 64. τῶν πλαγίων πτώσεων. Ibid. 65. πλάγιαι δὲ πτώσεις εἰσὶ, γενικὴ, καὶ δοτικὴ, καὶ αἰτιατική. Sextus Empir. p. 253. Fabr. τὴν δοτικὴν πτῶσιν. p. 254. ὁ μὲν τῆς Ζεὺς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων. Aliter Gregorius Corinth. p. 33. Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. SCHAEF.

* ΠΥΓΗ, *CLUNES.*

Aristophanes Equit. ver. 782. —ἀλλ' ἐπαναίρου, Κᾆτα καθί-

ζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. *Surge et molliter hic reside, ut ne atteras* (clunes) *in Salamine.* Τὴν ἐν Σαλαμῖνι, supple πυγὴν cum Scholiasta. [Præterea participium subaudiendum. Brunckius quidem ad h. l. "Facile ex ipsa sententia et præcedente versu suppletur, τετριμμένην πυγήν. *Ne nates atteras, quæ, quum in prœlio ad Salaminem remum agebas, satis jam attritæ fuerunt.*" Sed longe κωμικώτερον, opinor, digniusque ista persona, subaudire μαχεσαμένην s. νικήσασαν. Primum enim ne μικρὸν quidem θωπευμάτιον erat, laudari victoris populi clunes in illa pugna *attritas*: hæc enim laus, cum communicanda esset cum remigibus, non poterat non evilescere planeque sordere. Deinde nihil crebrius personabat, nihil blandius mulcebat aures gloriosissimorum Atheniensium his locutionibus, οἱ ἐν Μαραθῶνι, οἱ ἐν Σαλαμῖνι. sc. μαχεσάμενοι s. νικήσαντες. V. supra ad v. Νικήσας. Hanc vanitatem ut Aristophanes uno ictu contunderet, ad eundem modum effinxit locutionem plane inauditam, ἡ ἐν Σαλαμῖνι: quæ, ab Insiciario graviter καὶ θωπείας χάριν pronuntiata, quin risum effusissimum spectatoribus excusserit, noli dubitare. Bene igitur, sic si intelligantur, Scholia ad Aristoph. l. c. Ἵνα μὴ ἐντρίψῃς·μηδὲ διαφθείρῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ. Neque incommode Berglerus comparavit Æschyleum illud, τὸν σὸν πόδ', ὦ ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορα. Schaef.] In Casauboni annotat. ad h. l. vitio, ut puto, typothetæ subaudiendum scribitur φυγὴν pro πυγήν. Idem Comicus in Plut. v. 818.

——ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Alvo exonerata non lapidibus (nates) *detergimus, ut olim,*
Sed aliis, idque subinde animi et deliciarum gratia.

Alii hic *nares* supplent; sed alii, inter quos Scholiastes et Spanhemius, ad *nates* inclinant. Ita apud eundem Ran. ver. 493. ἀποψήσασθαι est *sibi* (nates) *abstergere*; et Pace v. 1230. [Hoc verbum et formam medii habet, et vero etiam vim, *se abstergere*. Igitur non subaudiendum v. πυγὴ, sed ἡ ἀπόψησις intelligenda de natibus. Schaef.] Id alioquin πρωκτὸν ἐκμάξαι vocant Græci. Noti versus:

Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
Ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.

Leisn.

ΠΥΛΗ, *PORTA.*

Quum apud Joannem in Evang. v. 2. legitur, Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ, κολυμβήθρα: in τῇ προβατικῇ subintelligendum putem cum doctissimo Beza et aliis πύλῃ. Est autem ἡ προβατικὴ πύλη, *porta pecuaria.* Addita reperitur πύλη apud Septuaginta Interpretes in libro Nehemiæ,

cap. iii. 1. Καὶ ᾠκοδόμησαν τὴν πύλην τὴν προβατικήν: *et ædificarunt portam pecuariam.*

Sic pluralis πύλαι in Σκαιαὶ, ut apud Homerum Iliad Γ. v. 263.

Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

Superius eodem libro Σκαιὰς πύλας dixit.

* In Philostrati Icon. lib. i. cap. xxvii. ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγων. s. πύλης. De qua porta ita Virgilius Æn. lib. vi. ver. 894, 895.

Sunt geminæ somni portæ: quarum altera fertur
Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris.

De ellipsi v. porta apud Latinos vid. Miscellan. Observat. vol. viii. p. 68. Schweb. In Philostrateo loco præcessit ὀνείρων πύλη. Igitur ad τῆς ἀληθοῦς vox πύλης non tam κατ' ἔλλειψιν deest, quam ex antecedentibus συντακτικῶς repetenda est. Schaef.

* ΠΥΡΕΤΟΣ, *FEBRIS.*

In τριταῖος, τεταρταῖος. Vide Hippocratem Aphor. ii. 25. v. 70. ut apud Latinos *tertiana, quartana.* Schoettg.

* Dioscorides lib. ii. cap. 72. λύει δὲ καὶ τριταίους. s. πυρετούς. Sic *tertiana* ἐλλιπῶς apud Petronium cap. xvii. et xviii. *quartana* apud Suetonium in Cæs. cap. i. Plene Cicero de Nat. Deor. lib. iii. cap. 10. *ne tertianas quidem febres et quartanas divinas esse dicendum sit.* Schweb.

* "Hippocr. Aphor. v. 70. p. 97. s. t. i. οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἁλισκόμενοι—εἶτα ἐπιγένηται τεταρταῖος." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Philostratus Her. p. 58. Boiss. τοὺς τεταρταίῳ ἐμπίπτοντας. ubi Schol. "πυρετῷ." Aliter defectum explet Palladas cix. ζωὸς ἐν χρονίῳ Ἡπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα. Schaef.

ΠΩΜΑ, *OPERCULUM.*

Τὸ ἱλαστήριον natura est adjectivum, ut Latinis *propitiatorium.* Id quum pro *sacrificio propitiatorio* sumitur, subauditum habet θῦμα, uti ad eam vocem diximus. Quum vero pro *operculo propitiatorio,* ut in Epist. ad Hebr. ix. 5. Ὑπεράνω καὶ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον: *supra autem illam Cherubini gloriæ, obumbrantes propitiatorium:* subintellectum habet πῶμα, *operculum;* vel, quod idem est, ἐπίθεμα. Plene ἱλαστήριον ἐπίθεμα dixere Septuaginta Interpretes in libro Exodi, c. xxv. 17.

P.

ΡΗΜΑ, *VERBUM.*

Ῥῆμα, vel ὄνομα, intelligas in articulo neutrius generis τὸ, præposito voci vel sententiæ, quæ τεχνικῶς effertur, ut τὸ βίβλος: τὸ πόλις: εὖ εἰρημένον τὸ, ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον; *illud liber;*

illud urbs: præclare dictum est illud, optimam vitæ rationem elige. in quibus supp. ῥῆμα. [Non opus his ambagibus. Scilicet vocibus materialiter, ut Grammatici loquuntur, positis proprie jungitur articulus neutrius generis. Conf. Leisner. supra ad v. Πρόθεσις. Perraro deest articulus. Sic Sophocles Antig. v. 567. ἀλλ' ΗΔΕ μέν τοι μὴ λέγ'. ubi Glossa Cod. August. articulum supplet. SCHAEF.][a] Ῥήματα in βραχέα. Aristophanes Nubib. 154. v. 482.

Βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι[b].

Genitivum pluralem ῥημάτων intellige in loquutionibus quibusdam, nimirum, διὰ βραχέων: διὰ πολλῶν: διὰ πλειόνων: quemadmodum Latini *paucis, multis, pluribus* dicunt, subintell. *verbis*. Occurrit Ellipsis illa apud Lucianum in Toxar. p. 71. Καὶ διὰ βραχέων λεκτέον: *et paucis dicendum*. et in Epist. ad Hebr. xiii. 22. Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, sc. ῥημάτων, *paucis vobis scripsi*. Petri 1 epist. cap. v. 12. δι' ὀλίγων ἔγραψα. Apud Polybium etiam διὰ πλειόνων legitur lib. ii. p. 110. Addidit ῥημάτων Demosthenes alibi[c].

[a] Item in his. τὸ τοῦ Κρατίνου, *Cratini verbum* vel *proverbium*. Ælianus Var. Hist. ii. 13. SCHOETTG. Lucianus t. ii. p. 379. τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο. Heliodorus p. 13. Cor. τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν, In Gregorio Nazianz. t. i. p. 302. D. interpunge et scribe: οὐδ' ἐπιθέσπους ἡ δίκη, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν. In Libanio t. iv. p. 812. ubi editum est, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, malit Reiskius τὸ Αἰσχύλου. Bene ad linguæ rationem: sed mihi probabilius fit, vocem Αἰσχύλου, ab imperito homine margini adscriptam, post in ipsum textum irrepsisse; nam qui sequitur versus, non Æschyli est, sed Euripidis, Orest. v. 252. supraque p. 309. Libanius versum item Euripideum, tacito poëtæ nomine, commemoravit. Plene Aristides t. ii. p. 134. Jebb. ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ ῥῆμα. ubi si quis delendam censeat particulam ὡς, natam illam ex syllaba ultima participii prægressi, non valde repugnem. In aliis hujusmodi locutionibus hæc defectus, si tamen defectus vocandus est, explendi ratio minus commode procedit, velut in illa, τὸ τοῦ λόγου, de qua nuper Boissonad. ad Philostr. p. 344. Plane non procedit in Philostr. Her. p. 206. Boiss. οὐχ, ὥσπερ οἱ πολλοί φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ ἐτρέφετο, τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις. Addito v. πάθος idem ibid. p. 38. τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσιλάου πάθος. SCHAEF.

[b] Sic φιλάνθρωπα. Arrianus lib. iii. p. 248. Καὶ τούτῳ φιλάνθρωπα (sc. ῥήματα) ἐπιστέλλει Ἀλέξανδρος. *Et huic humanis* (verbis) *scribit Alexander*.

Porro in verbo ὑπολαμβάνειν quod notat *subdere, alicui respondere*. Ælianus Var. Hist. xiv. 8. ὑπολαβὼν οὖν ἔφη Πολύκλειτος, *subdens ergo dixit Polycletus*, sc. ῥῆμα. Nos Germani dicimus: *Er nahm ihm das Wort auf*. SCHOETTG. Sic fere aoristi participium usurpatur: rarius præsentis. Vid. Toup. ad Longin. p. 379. Ipsumque verbum ὑπολαμβάνειν passim reperias breviter dictum pro ὑπολαβόντα φάναι. Xenophon Conviv. iv. 22. Καὶ ὁ Σωκράτης ὑπέλαβε, Τί δῆτα κ. τ. λ. Plutarchus Mor. t. i. p. 910. Ἐκείνου δὲ ὑπολαβόντος, Ἂν οὖν γένηται, κ. τ. λ. Moschopulus Voc. Attic. Collect. ὑπολαμβάνω, καὶ τὸ διαδέχομαι,——κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγεται τὸ, ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἅγιος τὸν λόγον, ἤτοι διαδεξάμενος. (Longe diversâ significatione ὑπολαμβάνειν τὸν λόγον dixit Herodotus i. c. 212. iii. c. 146. in. ubi est *probare consilium*.) Ceterum hoc sensu etiam *suscipere* in scriptoribus Latinis legas. Virgilius Æn. vi. ver. 723. *Suscipit Anchises*. Varro de R. R. i. 2, 21. *Suscipit Stolo, Tu, inquit*, etc. SCHAEF.

* In ὑπέρογκα, Petrus 2 epist. c. ii. 18. Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι, sc. ῥήματα. *magna, sed vana sonantes*. Horatius: *Os magna sonaturum*, sc. *verba*. BERNH.

* Apocal. xiii. 5. Στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας. MICH.

[c] Item in hac locutione, τὰ περί τινος, ut Lucas in Actis Apostol. i. 3. xxviii. 15, 23, 31. MICH.

'Ῥήματα supple in voce πολλά[d], addita verbis quibusdam, quæ *convicium*, *subsannationem*, aut *exsecrationem* designant. E. g. Πολλὰ λοιδορεῖσθαι, ἐπισκώπτειν, καταρᾶσθαι, plene κατὰ πολλὰ ῥήματα λοιδορεῖσθαι, *multis verbis conviciari*: *multis conviciis proscindere aliquem* etc. Imitati hoc sunt Latini, qui simili modo, *Multa invehi in aliquem*, dicunt.

Exempla hujus Ellipsios apud Græcos passim obvia sunt. Lucianus in Dial. Mort. p. 263. Γελᾷ δὲ ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει: *ridet autem semper*, *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Perperam ibi Interpres τὰ πολλὰ reddidit *plerumque*. ut et in Apolog. cont. Prometh. in verb. p. 17. 'Ενίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ, τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε. Interpres: *Interdum etiam anapæsticis versibus plerumque in sublime evecta*, *dialogi socios subsannabat*. Prava hæc versio a prava distinctione est orta. Distingue: 'Ενίοτε καὶ, τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε. et verte: *Interdum etiam*, *omnino anapæsticis versibus vecta*, *multa subsannabat dialogi socios*. [Fallitur Bosius in utroque loco Luciani. Ad priorem Hemsterhusius p. 332. "L. Bos de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιτοπολὺ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Sæpe Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. non aliter capiendum in Prom. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. L. Bos." Passim τὰ πολλὰ, adverbii sensu dictum, viri docti perperam interpretati sunt. Longini Fragm. p. 194. τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος. Interpres, minus intellectam sibi, ut videtur, adverbialem locutionem plane præteriens: *eadem quidem habet et exponit dogmata*. Vere Toupius p. 395. "τὰ πολλὰ est *plerumque*. Quare locus ita vertendus est: *plerumque eadem amplexus dogmata*." Addito ad vim augendam v. πάντα Herodotus i. c. 203. τὰ πολλὰ πάντα ἀπ' ὕλης ἀγρίης ζῶντα. ubi Interpres non magis attendit adverbialem significationem. Idem ii. c. 35. τὰ πολλὰ πάντα ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἤθεά τε καὶ νόμους. ubi item desideres Interpretis ἀκρίβειαν. lib. v. cap. 67. probanda erat multorum lectio codicum: ὅτι 'Αργεῖοί τε καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται. SCHAEF.] Aristophanes Lysistr. v. 818.

Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.

[d] Matth. xiii. 3. καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλά. it. Marc. i. 45. MICH.

*Multa exsecratus viros scelestos**.

* Eadem ellipsis in sequentibus obtinet. Marc. iii. 12. Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς. Ad eumdem modum Cicero ad divers. lib. vi. ep. 7. *Qui multa Deos venerati sint contra ejus voluntatem.* Idem lib. iii. ep. 3. *Multa nos quidem questi sumus.* Ælianus Tact. c. i. Διὰ πλειόνων: uti Cicero ad divers. lib. xii. ep. 24. *Sed hac de re alias ad te pluribus.* Ælianus V. H. lib. xii. cap. 57. Πολλὰ καὶ βλάσφημα ἀποῤῥίπτειν εἴς τινα. coll. Actor. vi. 11. λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν. Homerus Iliad. I. v. 460. Πολλὰ—λισσόμενα. plene κατὰ πολλὰ ῥήματα. uti Virgilius Æn. lib. ix. 24. *Multa Deos orans.* Schweb.

* Lucianus Icaromen. p. 186. τὰ φορτικὰ ταῦτα, nempe ῥήματα, *insolentia ista verba.* Idem aut πρᾶγμα subaudi in ἀμφίβολον ap. Smith. not. 7. eccl. Asiæ p. 60. F. St.

ΡΗΣΙΣ, *ORATIO.*

Quum dicunt μακρὰν λέγειν, illud μακρὰν non est adverbium, ut volunt veteres Grammatici, sed quartus casus femin. inque eo subauditur ῥῆσιν. Plenam habes loquutionem apud Lucianum in Prometheo p. 176.—ῥῆσίν τινα μακράν etc. Ellipticam vero in Timone p. 126. Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων: *dicito, sed nec multis, neque cum prooemiis.* [Locus est t. i. p. 149. ubi nunc ediderunt μακρά. Frequens hæc confusio. Vid. Kuster. ad Aristophan. Av. v. 1207. Ceterum μακρὰν et μακρὰ prorsus eandem vim significationemque habent: malim enim etiam hîc Musgravianam sequi quam Bosianam rationem. V. supra ad v. Ἀρχή. Schaef.]

* ΡΙΖΑ, *STIRPS.*

Subaudias h. v. in Sophocleo loco, de quo supra ad v. Κοίτη. Conf. Heyn. ad Apollodor. pag. 259. ed. prior. Schaef.

* ΡΥΘΜΟΣ.

Deest in ἐνόπλιος apud Callimachum hymn. in Dianam v. 241. ὀρχήσασθαι ἐνόπλιον. sc. ῥυθμόν. [Malim adverbialiter intelligere, ut sit i. q. κατὰ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις. Conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. t. i. p. 387. κινοῦνται γὰρ πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις. Schaef.] Hinc Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 651. κατ' ἐνόπλιον, εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Additur a Xenophonte Ἀναβ. lib. vi.

e Καθὰ in Matth. Evang. xxvii. 10. elliptice positum est, pro καθ' ἃ ῥήματα, *secundum ea* verba, quæ mihi Dominus præcepit[f]. Schoettg.

f Etiam in καθημαξευμένα supple ῥήματα, h. e. *dicta plebeia, dicta ab usu plebeio non remota, quæ doctis et elegantibus non probantur.* Quo vocabulo alluditur ad proverbium Græcorum: λέγειν ἀπὸ τῆς ἁμάξης, *loqui de plaustro,* i. e. vili et reprobo sermone uti. Leisn. Vid. Valckenar. in Elegiaca Callimachi p. 299. Schaef.

ἐξαπλωσάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, ᾖσάν τε ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸ ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Videatur Spanhemius ad Callimachum p. 291. Leisn.

* ΡΥΜΗ, *VICUS.*

Subintelligitur in πλατεῖα. Apocal. xi. 8. ἐπὶ τῆς πλατείας, scil. ῥύμης, quomodo h. l. in versione Syriaca ܠܫܘܩܐ ܕܦܬܝܐ pariterque c. xxii. 2. Matth. xii. 19. Mich. Rectius ὁδὸς subaudias. Hesychius quidem alteram vocem alterâ interpretatur: Πλατείαις· ῥύμαις. t. ii. c. 974. Schaef.

* ΡΩΜΑΙΚΟΣ, *ROMANUS.*

In voce οἰκουμένη, quæ substantive usurpata, *orbem habitatum* vel *habitabilem* denotat. Lucas c. ii. 1. *Exiit decretum a Cæsare Augusto,* ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, *ut totus orbis describeretur.* Ubi tantum inteligitur *orbis Romanus,* quo usque se tunc imperium Romanorum extendebat. Fortassis et huc referendus est alius locus Actor. xxiv. 5. Schoettg.

* Plenam locutionem habet Herodianus lib. v. cap. 2. Πᾶσα δὲ ἡ Ῥωμαίων πόλις, καὶ σχεδὸν ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη. Schweb.

* Parum placet Schoettgenii ratio. Profecta est enim hæc locutio a fastu et μεγαλαυχίᾳ victorum, nunc Græcorum, nunc Romanorum: neque unquam vita communis, ellipsi illa similive (Ἑλληνικὴ, Μακεδονικὴ) agnoscenda, ad justum eam modulum revocavit. Schaef.

Σ.

* ΣΑΛΠΙΓΞ, *TUBA.*

In κερατίνη. Symmachus Psalm. cl. 3. *Laudate Dominum* δι' ἤχου κερατίνης, *sonitu* (tubæ) *corneæ.* Schoettg. Aliis hujusmodi locis excitatis, Bielius Thes. ii. p. 192. "Quod autem," inquit, "in his aliisque locis vox σάλπιγξ in κερατίνη subaudienda sit, patet ex Jos. vi. 13. οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν ταῖς κερατίναις σάλπιγξι, *sacerdotes canebant tubis.*" Nisi alterum utrum vocabulum a glossatore profectum est. Vid. var. lect. Schaef.

* ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, *TUBICEN.*

Subaudiunt h. v. ad verba σαλπίζειν, σημαίνειν, ubi absolute ponuntur. Vid. Schneider. ad Xenophont. Anab. iii. 4, 4. Lexic. Xenophont. t. iv. p. 16. a. 27. a. Schaef.

* ΣΑΡΞ. *CARO.*

In Βοείη, quando absolute posuerunt scriptores, interdum

subauditur σάρξ: uti etiam Βόεια est apud Alexandrum Aphrodis. suppressa v. κρέα. *Carnes bubulæ*. Vid. Henr. Stephani Thes. Gr. L. p. 779. Eadem Ellipsis videtur locum habere apud Clementem Alexandr. Stromat. lib. vii. p. 716. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω γλυκεῖαν οὐδὲ μηρίαν. s. σάρκα. [Hoc loco vellem Schwebelius abstinuisset. SCHAEF.] Sic apud Latinos quoque in *bubula*, *ferina agnina*, cet. absolute positis *caro* subauditur. V. Vossius de Construct. cap. vi. p. 17. SCHWEB.

ΣΕΑΥΤΟΝ, *TE IPSUM*.

Pronomen hoc intellige in imperativis[a] ἄπαγε, *abduc*, ὕπαγε, *subduc*, quæ male a Grammaticis in adverbia sunt translata. Reperitur apud Aristophanem plene dictum: Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκ ποδῶν, quod Plautus imitatus dixit: *Apage te a me*, in Amphitr. Act. ii.

* Sic apud Theocritum Idyll. i. 62. Πόταγ', ὦ 'γαθέ. ubi schol. Gr. προσάγαγε σεαυτόν. Item in proverbialibus illis locutionibus, Βάλλ' εἰς κόρακας, Βάλλ' εἰς ὄλεθρον, *abi in malam rem*, suppressa est vox σεαυτόν. Vid. Zenobii Proverb. Centur. ii. p. 48. Eadem hac ellipsi sæpius utuntur etiam Latini. Terentius Adelph. Act. v. Sc. viii. ver. 14. *Insanis? aufer*: ubi Donatus: *pro eo quod est abi, ut sit, aufer te*. Sic Virgilius Æn. lib. ii. 672. ——*meque extra tecta ferebam*. Cicero ad Divers. lib. v. ep. 10. *Apage te cum nostro Sexto Servilio*. SCHWEB. Omnino hoc pronomen, ut cetera pronomina reciproca, snbaudiendum ad plura verba, quæ cum vi suâ genuinâ activa sint, neutrali significatione usurpantur; quorum ingens numerus est. Passim monuimus, sic commodissime expleri posse locutiones ἐλλιπεῖς, quas vulgo aliter, sed miras fabricati ellipses, interpretantur. SCHAEF.

* ΣΕΙΣΜΟΣ, *TERRÆ MOTUS*.

Phavorinus ex Zonara: Ἰζηματίας,——ἡ εἶδος σεισμοῦ. Augenda Lexica hac voce similique, item terræ motum quendam significante, μυκηματίας, quo utitur Ammianus Marcell. xvii. c. 7. extr. quem vide et conf. Aristotel. de Mundo pag. 156. ss. ed. Kapp. SCHAEF.

* ΣΕΛΗΝΗ, *LUNA*.

In φωσφόρος apud Aristophanem Lysistr. v. 739. Conf. v. 444. Potest etiam suppleri per Ἑκάτη. LEISN.

* ΣΗΜΑ. *SEPULCRUM*.

Philostratus Her. p. 72. Νηός ποτε καθορμισαμένης ἐς τὸ Αἰαν-

[a] Item in βάλλε. Julianus in Cæs. Βάλλ' (sc. σεαυτὸν) εἰς μακαρίαν, *abi* vel *confer* (te) *in malam rem*. BERNH.

τειων κ. τ. λ. Schol. subaudit σῆμα. Possis item μνῆμα. Plene Antipater Sidon. lxv. in. Σῆμα παρ' Αἰάντειον. SCHAEF.

* ΣΗΜΕΙΟΝ, *SIGNUM.*

In κατὰ τί; Lucæ i. 18. Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; *Ex quonam signo hoc cognoscam?* Lamberti Bos Exercitat. ad h. l. In τρόπαιον[b]. SCHOETTG.

* Eadem vox suppressa latet in θέσφατα apud Dionysium Halic. lib. iv. p. 209. Ἐκ πολλῶν συνεγνωκυῖα θεσφάτων. *E multis portentis cognoverat.* Pro eo idem lib. ii. p. 124. plene dicit, alia licet voce, θεόπεμπτα σημεῖα, *divinitus edita signa.* SCHWEB.

* ΣΙΑΛΟΣ, *SPUTUM.*

Σίαλος vel σίαλον deficit in ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος apud Theophrastum in Char. Eth. c. 19. [Melius subaudias τι. Id quale h. l. sit, parum convenit inter editores Theophrasti. Fischerus de cibis intelligit, cujus rationem probat Corayus p. 274. SCHAEF.] Et in προσραίνειν apud Scholiastem Aristophanis. Hesychius in σιαλόχους addit: Σιαλόχους· τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι. Videatur Casaubonus ad Theophrast. l. c. LEISN. Προσραίνειν ceteraque verba ejusdem originis, velut περιῤῥαίνειν, dicuntur de adspersione cujusvis liquoris. Qui autem liquor certo quodam loco intelligendus sit, contextus verborum satis docet. Scholiastes quidem ad Aristophan. Acharn. v. 1149. de sputo dixit: προσέῤῥαινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος. De spuma maris Aristoteles Histor. Anim. ix. xxxv. 46. p. 586. Cam. διὸ προσραίνοντες θηρεύουσιν. Quem locum si cognitum habuissent, qui Bosii libellum novis opibus ornarunt an onerarunt, mirarer ni Ellipsium catalogum etiam voce Ἀφρὸς auxissent. Τροπικῶς Eunapius p. 84. Antw. (72. Colon. All.) ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσέῤῥαινεν. ubi Dorvillius ad Charit. p. 693. ex Codice Barberiniano exsculpsit προσεπέῤῥαινεν, quod verbum dupliciter compositum Lexicis infer. SCHAEF.

* ΣΙΤΙΟΝ, *CIBUS.*

Vide, quæ notantur sub vocibus βρῶμα, ἔδεσμα, πλακουντάριον, ἄλφιτον. LEISN.

* Subaudiri solet hoc vocabulum in προσφέρειν, quando absolute ponitur pro *edere.* Unde in Medicorum maxime scholis προσφοραὶ *oblationes ciborum* significat. Hippocrat. Aphor. s. ii. 33. εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν. *bene se habere ad ea, quæ offeruntur,* hoc est, cibos, *bonum est.* Τῶν σιτίων προσφορὰς exponit Galenus. Vid. Fœsii Œconom.

[b] In παρθένια, *signa virginitatis.* Septuaginta in Deuteron. xxii. 14. Τὴν γυναῖκα ταύτην εἴληφα, καὶ προσελθὼν αὐτῇ οὐχ εὕρηκα αὐτῆς τὰ παρθένια. LEISN.

* It. in τὸ στάδιον. Vide observationem nostram voce λίθος. MICH.

Hippocrat. p. 537. Schweb. *Edere* Græci dicunt, non προσφέρειν, quod est, *cibum apponere alteri*, sed mediâ formâ προσφέρεσθαι. Xenophon. Memor. iii. 11, 14. Εἰ—τοῖς κεχορεσμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνήσκοις. ubi v. Zeun. ad 13. Conf. Kuster. de Verb. Med. i. 21. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 52, 43. Ποιητικῇ ἀδείᾳ, ut solet talia in utramque partem novare, Sophocles Philoct. v. 1108. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων. Schol. ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ στιβαδοποιούμενος, ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. Non opus autem, sicubi hoc verbum absolute ponitur, cum Schwebelio σιτίον subaudire, cum sufficiat τι: quæ ratio et simplicior est et vero etiam certior, nam προσφέρεσθαι dicitur etiam de *potu*. Vid. Kuster. ad Aristophan. Acharn. v. 353. Obiter moneo, in Diogene Laërt. ii. 48. τὰ προσφερόμενα male reddi, *quæ humanis usibus sunt necessaria*. Rectius Menagius, quem vide t. ii. p. 100. b.—Ad v. προσφορὰ, ubi de ipsis cibis dicitur, noli τῶν σιτίων subaudire. Est enim ipsum per se i. q. τὸ προσφερόμενον, passimque hoc sensu de *dono* dicitur. Sic Sophocles Œdip. Col. v. 581. ubi Schol. Προσφορά.—δόσις. Vide Corayum ad Theophrast. p. 340. In transcursu moneo, vocem προσφορὰ de *sapore* dictam videri ab Athenæo t. i. p. 127. extr. de qua significatione Lexica tacent. Schaef.

ΣΚΕΛΟΣ, *CRUS*.

In τῷ ἐπαίρειν, apud Herodotum lib. ii. c. 162. de Amasi: Ὁ δὲ Ἄμασις, ἐπάρας, ἀπεματάϊσε. *Amasis vero, sublato* (crure), *pepedit*[c] [ad q. l. Wesselingius p. 184, 10. confert Phavorini illud apud Stobæum, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε. quod quanquam Bosii rationem confirmat, malim tamen in loco Herodoteo pronomen reciprocum subaudire: ut verbum ἐπαίρειν μέσως dictum videatur. Aliâ significatione, sed item neutraliter, ἐπαίρειν usurpavit Apollonius Dysc. Histor. Comment. xviii. extr. quem locum si viri docti supra ad v. Αἰδοῖα in promtu habuissent, plura de illius vocis ellipsi, sed non majori cum utilitate discentium, scripta legeremus. Compares cum Apollonio Suetonium Octav. lxix. extr. Schaef.]

* ΣΚΕΠΤΕΟΝ, *CONSIDERANDUM*.

Dionysius Halicarnasseus do Structura Orationis Sect. xxi. p. 172. edit. Uptoni: Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, i. e.

[c] In διαίρειν. Theophrastus Charact. c. 8. Παραστάντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων, καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι. *Circumjectis autem* manibus *et dimotis* (cruribus), *hoc hominum genus fugere decet*. Schoettg. Plenus est sensus verbi medii, nihilque subaudiendum. Vid. Fischer. Ind. in Theophrast. v. Διαίρεσθαι. Schaef.

* Διαίρειν generatim significat *dimovere*: unde etiam διαίρειν στόμα est apud Dionysium Halic. lib. x. pag. 664. Schweb.

considerandum est, an satius sit affirmare. Supple σκεπτέον. Cujus ellipseos usus frequens est ante ὅπως, et μήποτε. Vide M. Antoninum lib. iv. 34. τῶν εἰς ἑαυτόν. Conf. Lucam in Actis v. 39. Vide infra in βλέπω, vel ὁράω, vel φροντίζω. LEISN. Conf. supra ad v. Λογιστέον. Plato Phæd. p. 185. p. 69. A. Forst. μὴ οὐχ αὕτη ἡ ἡ ὀρθὴ κ. τ. λ. ad q. l. Henr. Stephanus p. Steph. 369. "Aliquid hic desiderari putet quispiam: quum tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis, quæ occurrit paulo post, nimirum p. 186. l. 4. μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή. Occurrunt certe et alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne, vel Animadvertendum ne,* aut *Cavendum ne.*" Add. Toup. Ind. in Longin. v. Κίνδυνος. In Plutarchi Mor. t. i. p. 422. corr. μήποτε—δοκῇ εἶναι. conf. p. 423. 429. ad quam normam etiam p. 426. fortasse scribendum: μήποτε δὲ καὶ τοὐναντίον ἀγαθὸν ᾖ. SCHAEF.

* Frequenter Grammatici Græci ἐλλιπῶς habent μήποτε δὲ, cum nihil affirmant; sed suas tantum dubitationes proponunt; tuncque commode subaudiri potest σκεπτέον. Vid. Casaubonus in commentar. ad Athenæi lib. i. c. x. SCHWEB. Vulgo vertunt *fortasse.* Nihil autem subaudiendum: accurate enim rem si æstimes, μήποτε particula est interrogandi, ponendumque in talibus signum interrogationis, quod passim faciunt οἱ ἀκριβέστεροι. Vide Athenæum t. iv. p. 306. coll. Valckenar. Adnot. in Adoniaz. Theocr. p. 294. B. et Scholiastam ad Pindar. Nem. v. 25. coll. eodem viro eximio in Eleg. Catulli Callim. p. 113. Ceterum non soli Grammatici illa particula sic utuntur. Vid. Longinus xxxviii. p. 135. Toup. Meleager liii. ver. 5. ὦ πτανοὶ, μὴ καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες, Οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε; quod miror ipsi adeo Huschkio displicuisse. Copula autem ne te offendat, lege Porsoni notam ad Euripid. Phœn. v. 1373. In Mnasalca i. cum Wartono scribendum: Ἄμπελε, μήποτε φύλλα χαμαὶ σπεύδουσα βαλέσθαι Δείδιας ἑσπέριον Πλειάδα δυομέναν; Satyrius Thyill. iv. ver. 5. μήποτ' ἐκείνου Οὗτος ὁ δεσμώτης αὐτὸς ἔδησε φρένα; SCHAEF.

ΣΚΕΥΗ, *APPARATUS.*

Ὑποδεξίη notat *apparatum,* quo quis *excipitur:* sed quoniam est vox adjectiva, in ea subaudiri debet σκευὴ vel σκευασία. Homerus Iliad. I. ver. 73.

—πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη.

sc. σκευασία.

—*omnis tibi* (apparatus) *est, quo eos accipere queas.*

[Ὑποδεξίη quid nos impediat pro substantivo habere, parum intelligo. Adde quod adjectivum illud, ὑποδέξιος, nisi, quod opinor, plane confictum, certe fidei admodum dubiæ est. In Herodoteo quidem loco, quem vulgo unicum Lexica citant, vii. c. 49, 1. ὑποδεξίμων corrigendum esse Valckenarius non

sine causa idonea suspicatur. (Rhesi v. 364. legas ὑποδεξίαις ἁμίλλαις, sed et longe diverso sensu, nec minus corrupte: nam ἐπιδεξίαις cum Musgravio scribendum.) SCHAEF.]

* "Herodot. vii. 72. τὴν αὐτὴν ἔχοντες Παφλαγόσι· intell. σκευήν. ib. vii. 84. τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένοι. vid. ib. 77. 86. ut vii. 62. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 261. Poterant hæc omitti. Horum enim omnium locorum ellipsis mere syntactica est, supplenda illa vel ex antegressis verbis, vel ex adjuncto participio. SCHAEF.

ΣΚΕΥΟΣ, *VAS.*

Χρηστήριον, *utensile*, non raro absolute ponitur, ut in eo desit σκεῦος, quemadmodum in Latinorum *utensile* deest *vas*. Strabo lib. xv. Πολλὰ καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρηστηρίων: *multa ex corporibus et utensilibus*. Plene Pollux: Καὶ χρηστήρια σκεύη[d]. [Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 248, 58. SCHAEF.]

* Sic apud Latinos absolute reperitur *fictilia*, s. *vasa*. v. Florus lib. i. c. xviii. §. 22. *Virgea* apud Virgilium Georg. lib. i. ver. 165. SCHWEB.

* ΣΚΥΛΑ, *EXUVIÆ.*

In ἀνδράγρια. Homerus Iliad. Ξ. 509.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
Ἤρατ' —

Dicite mihi, Musæ, quæ Olympum habitatis, quis jam primus Achivorum cruentas (exuvias) *sustulerit*. Ubi Eustath. ἀνδράγρια, σκύλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγειρόμενα. LEISN. Voce σκ. recte utaris ad alterius interpretationem, non item ad ellipsin, quæ nulla est, explendam. SCHAEF.

* ΣΚΩΛΗΞ, *VERMIS.*

Vide supra ad v. Πολύπους. SCHAEF.

* ΣΟΟΣ, *SALVUS.*

Subauditur hæc vox in εἶναι, quando interdum absolute reperitur; quemadmodum *esse* apud Latinos. Vid. Vigerus de Idiotism. Gr. cap. v. sect. vi. reg. 15. SCHWEB. Neque hæc, si vir optimus omisisset, admodum desideraremus. SCHAEF.

* ΣΟΦΙΣΜΑ, *INVENTUM.*

Anonymus de Incredibilibus a Th. Galeo in Opusc. Mythol. editus c. xi. περὶ Πανὸς p. 89. φησὶ Πολύαινος ἐν τοῖς Στρατηγικοῖς. supple σοφίσμασι. Plutarchus in Fabio στρατηγικὰ σοφίσματα plene habet. Hinc Polyænus ipse librum

[d] Sic τὸ ποτήριον, θυσιαστήριον, θυμιατήριον. MICH.

suum modo στρατηγικὰ, modo στρατηγήματα inscripsit. Vid. Casaubonus ad Polyænum i. Procem. Ut adeo differentiæ, quam Frontinus lib. iv. Præf. inter *strategemata* et *strategica* admittit, non ubique esse locus videatur. Leisn.

ΣΠΕΡΜΑ, *SEMEN*[e].

Verbum συλλαμβάνειν, *concipere*[f], de femina absolute ponitur, pro συλλαμβάνειν σπέρμα, ut apud Lucam Evang. i. 24. Συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ, sc. σπέρμα, vel βρέφος.

* Addi potest καταβολὴ, quando absolute ponitur, ubi sub. σπέρματος, quando nimirum de *re venerea* sermo est. Plene occurrit in epistola ad Ebræos xi. 11. εἰς καταβολὴν σπέρματος. Nec minus eadem vox locum habet in amatoriis vocabulis διδόναι et λαμβάνειν, quorum illud de *viris*, hoc de *feminis* usurpatur. Vid. Wolf. in Curis philol. ad 1 Corinth. vii. 3. Schweb.

* ΣΤΑΘΜΟΣ, *LIBRA, PONDUS.*

In ἕλκειν absolute posito. Herodot. lib. i. c. 50. Τρία ἡμιτάλαντα ἕκαστον ἕλκοντα. Plene apud eumdem post versus aliquot interjectos: ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *decem talentorum pondo*. Schweb. Pleonasmus est, si additur hæc vox: non est ellipsis, si deest. Diodorus Sic. lib. ii. c. 9. σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακοσίων. al. ἕλκουσα, quod genuinum videtur. Mox sequitur: εἷλκε τάλαντα Βαβυλώνια χίλια καὶ διακόσια. Ceterum sic etiam ἑλκύειν dicitur. Aristophanes fragm. Dramat. xiv. ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν. Diphilus ap. Athen. t. ii. p. 372. γόγγρον μὲν,—Ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην. Probl. Arithmet. v. μνᾶν δέ μοι ἑλκυσάτω. Schaef.

* ΣΤΑΤΗΡ, *STATER.*

Deest in χρυσοῦς, *aureus*. Pollux ix. Καὶ, εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσακούεται ὁ στατήρ: *et, si aureus dicas, intelligitur stater*[g].

* "Lysi. xii. p. 391. t. i. Κυζικηνοὺς—Δαρεικούς· sed Thuc. lib. iv. 52. dixit, στατῆρας Φωκαΐτας." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 262. Herodotus lib. vii. 28. στατήρων Δαρεικῶν. Dicitur etiam χρυσὸς Δαρεικὸς, de auro purissimo, quod Lexica neglexerunt. Vid. Bergler. ad Alciphron. p. 22. Schaef.

* ΣΤΑΥΡΟΣ, *CRUX.*

Actor. ii. 23. ὃν προσπήξαντες (scil. σταυρῷ) ἀνείλετε, *quem adfigentes* (cruci) *sustulistis*. Schoettg.

[e] Item in σπείρειν deest. Adjicitur a Luca in Evangel. viii. 5. σπόρον. Bernh.

[f] Vide supra Schoettgenii observationem voce Ἔμβρυον. Mich.

[g] Item in Δαρεικός. Ælianus Var. Hist. i. 22. Χιλίων Δαρεικῶν ἄξια ταῦτα. Quid autem sit Δαρεικὸς, docet Hesychius: Δαρεικοὶ, οἱ χρυσοῖ στατῆρες, ἐκλήθησαν δὲ, ὥς τινές φασιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως. Vide porro Gronovium de pecunia vet. iii. 7. et Perizonium ad loc. cit. Æliani. Schoettg.

* Vid. Scholiast. Aristophanis ad Eccles. 598.

ΣΤΑΦΥΛΗ, *UVA*.

In ἡ τρώξιμος. Theocritus Idyll. i. de vulpe: φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον, scil. σταφυλήν. [Ubi ἡ τρώξιμος absolute de *uva* dicatur, ignoro. Theocriteus quidem locus diversi generis est: cum enim ipsum nomen σταφυλὴ paullo ante præcesserit, apparet, τὰν τρώξιμον, non ἐλλειπτῶς, sed συντακτικῶς de uva intelligendum esse. Quamquam etiam Æm. Portus de ellipsi v. σταφυλὴ videtur cogitasse. v. Lexic. Doric. v. εἵνεσθαι et τρώξιμος. Τρώξιμος sicubi absolute positum legitur, de intybo intelligendum est. Vid. H. Stephan. Thes. L. Gr. t. iii. p. 1345. A. Schaef.]

ΣΤΕΡΝΟΝ, *PECTUS*.

Quum dicitur κόπτεσθαί τινα[h], *plangere aliquem*, defectiva videtur loquutio, quæ integre efferetur, κόπτεσθαι στέρνα ἐπί τινα: *plangere pectora super aliquem*. [Imo in hoc similibusque verbis urgenda vis medii: nam κόπτεσθαι ipsum per se est κόπτειν ἑαυτόν. Vide Leisnerum in præfat. meliora ex Kusteri libello de V. M. docentem. Sequitur tamen Bosium Albertius Peric. Crit. p. 22. Quod si quando vox στέρνα additur, fit πλεοναζόντως. Sic Dioscorides Epigr. viii. ver. 2. κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα πὰρ καλύβῃ. Schaef.] Colligi hoc potest ex exemplis aliis, in quibus τὰ στέρνα additur verbo κόπτεσθαι; aliis, in quibus præpositio ἐπὶ additur. Lucianus Dial. Meretr. Ἐσπάραττε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐκόπτετο. *Lacerabat comas et pectora plangebat*. Joannes in Apocal. i. 7. et xviii. 9. Καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς: *et plangent super eum* (pectora) *omnes nationes terræ*.

* ΣΤΕΦΑΝΟΣ, *CORONA*.

In phrasi D. Pauli athletica, 1 Tim. vi. 12. ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, sc. στέφανον vel βραβεῖον. Λαμβάνειν στέφανον occurrit 1 Cor. ix. 25. et στέφανος ζωῆς in epist. Jacobi i. 12. Apoc. ii. 10. Vide et supra in βραβεῖον. Schoettg.

* Philostratus Her. p. 172. extr. Boiss. στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων. ubi Schol. στεφάνῳ. Sic aliquoties apud Longum πίτυος στεφανοῦν s. στεφανοῦσθαι. vid. Villoison. Animadvers. p. 130. s. ubi Mollius item στεφάνῳ subaudit. Vereor, ut recte. Mihi quidem, ut Musgravio ad Euripid. Iphig. Aul. v. 1078. hæc constructio propria esse Græcæ linguæ videtur: ut mysterium Ellipsios hîc etiam frustra in auxilium voces. Schaef.

h Pasor in Lexico Novi Test. vocabulum κόπτειν idem significare dicit, quod Latinis *plangere*, (quod idem est ac *percutere*) versum Ovidii hunc adducens:

Plangere nuda meis conabar pectora palmis.

sed ellipsin non agnoscit. Bernh.

ΣΤΙΓΜΗ, *PUNCTUM*.

In ἐξ αὐτῆς, quod etiam una voce ἐξαυτῆς legitur, deest στιγμῆς, vel στιγμῆς χρόνου, ut Lucas Evang. iv. 5. ut sit: *ex eodem puncto temporis*. Possis etiam subaudire ὥρας. [Rectius nihil subaudias. Conf. Musgrav. ad v. 'Αρχή. E Polybii Histor. Exc. Legat. t. ii. p. 673. Ern. πράττωσι τὸ κριθὲν ἐξαυτῆς. Nam etiam sic junctis vocibus in Polybio passim scribitur. Vid. Schweighæus. Lexic. Polyb. p. 226. Diodorus Sic. lib. xv. 43. in. συνεβούλευεν ἐξ αὐτῆς ἀναπλεῖν ἐπὶ τὴν Μέμφιν. Add. Suidas t. i. p. 119. v. 'Αλογία. Argument. i. Aristophan. Equit ad fin. et Brunck. ad Apollon. Rhod. p. 175. 229. Compares (nam in talibus promiscuus est usus feminini neutriusque generis) persimile παραυτά. SCHAEF.]

ΣΤΟΑ, *PORTICUS*.

In αἴθουσα, quum pro *porticu* sumitur, ut apud Homerum Iliad. I. ver. 472.

——ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ.

——*alter in porticu*.

deest στοᾷ. Nam αἴθουσα proprie loquendo est participium verbi αἴθειν, *fulgere*, et στοὰ αἴθουσα, ut Eustathius exponit, est στοὰ ἡλίῳ αἰθομένη, ὅ ἐστι λαμπομένη, i. e. *porticus quæ a sole illustratur*[1].

* ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Vel, si mavis, γράμμα (de quorum differentia consulas licet Ammonium p. 37. et cl. Valckenarii animadv. p. 55. 56.) in nominibus literarum τὸ A. τὸ B. κ. λ. v. c. apud Steph. Byzant. v. "Αὔνθος, ubi ait; διχῶς ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ ῡ, καὶ διὰ τοῦ ῑ. F. ST. Plene Gregorius Corinth. p. 209. τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα. SCHAEF.

* ΣΤΟΛΗ, *VESTIS*.

In vocabul. στέλλειν, quod *vestire* significat. Euripides in Bacch. ver. 825.

'Εγὼ στελῶ σε δωμάτων εἴσω μολών.

Ad quem Pentheus; Τίνα στολήν; Ergo στέλλειν pro στέλλειν στολὴν dicitur. Ita enim interrogatio hoc modo est accipienda: τίνα στολὴν στελῶ σε: BERNH. Στέλλειν absolute dicitur de amictu, neque tum στολὴ subaudiendum. Quis ad Latina, *ego vestiam te*, subaudiat *veste?* quamquam, illis auditis, recte quæras, *quanam veste?* Eodem jure vir doctus ἐσθίειν pro elliptica locutione habere poterat, quæ explenda esset voce βρῶσις aliâve ejusdem significationis. (Obiter mo-

[1] Item in ποικίλη, *Pœcile*, quod notissimum. SCHOETTG.

* Plene habet Diogenes Laërtius lib. iii. in Zenone: 'Ανακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ. Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 10. 'Εν τῇ 'Αττικῇ ποικίλῃ ἐλλείπει ἡ στοά. SCHWEB.

neo, Hermesianacteum, Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην, Athen. t. v. p. 160. non male comparari posse cum Virgiliano, *Quirinali lituo succinctus*, Æn. vii. ver. 187.) Schaef.

* ΣΤΟΛΟΣ, *CLASSIS.*

In πλώϊμος, absolute cum ponitur, interdum subauditur στόλος. Sic Leo c. xix. §. 25. κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ βασιλικοῦ πλωΐμου. Plene idem c. xix. §. 33. Δ' ὅλου ὑπό τε πλωΐμου στόλου. Schweb. Est hoc recentioris Græcitatis: quæ cum absolute dicat, non ὁ πλώϊμος, sed τὸ πλώϊμον, apparet, Schwebelii rationem non procedere. Vid. Cangii Glossar. Græc. c. 1184. Paulo speciosius, ut v. στόλος passim deesse doceret, excitasset ex Wesselingii editione Diodor. Sic. xv. c. 3. τοῦ βασιλικοῦ παραπλέοντος. Sed ibi operarum negligentia post βασιλικοῦ omisit vocem στόλου, quam Bipontini restituerunt. Schaef.

ΣΤΟΜΑ, *OS.*

Attici verbum ὄζειν, *olere*, cum duplici genitivo construunt, nimirum cum genitivo personæ præcedente, et rei sequente. V. gr. Latinum illud: *Olet iste unguentum*, exprimunt: Ἐκείνου ὄζει μύρου. Sic Comicus in Pace v. 528.

Τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
Ταύτης δ' Ὀπώρας ὑποδοχῆς Διονυσίων.
Ille olet cepivomacrimoniam:
Hæc vero Auctumna gaudia et Dionysia.

Ubi in plena structura ante priorem genitivum subaudiri debet στόμα; ante posteriorem ὀσμὴν, ut integre sit: ἐκείνου στόμα ὄζει ὀσμὴν μύρου. Plenus sermo in hoc loco est: Τοῦ μὲν γὰρ στόμα ὄζει ὀσμὴν κρομμυοξυρεγμίας· ταύτης δ' Ὀπώρας στόμα ὄζει ὀσμὴν ὑποδοχῆς Διονυσίων: i. e. *Illius os olet cepivomacrimoniam; hujus vero os* etc. [Interpunge Aristophanea: Ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων. Vertit Brunckius: *hæc autem olet poma, convivium, Dionysia.* Ceterum longe simplicior ratio suppetit Bosianâ. Nam verbo ὄζει impersonaliter intellecto, ad priorem genitivum subaudias, si quid tamen necessario subaudiendum, præpositionem ἀπό: vid. Zeun. ad Xenophont. de Venat. v. 7. ad posteriorem nihil plane subintelligendum. Est enim hæc propria constructio verbi ὄζειν, ut genitivo adjuncto significetur, quam rem aliquid oleat, accusativo, bene an secus oleat. Conf. Aristophan. Acharn. v. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Πατρὸς Τραγασαίου. ubi item duplex ille genitivus, addito accusativo. Schaef.]

* Στόμα non reperitur in Bossianis ellipsibus eo sensu, quo *ostium maris* denotat. Omittitur tamen hac notione in adjectivo στενὸς, e. g. apud Agathemerem lib. i. cap. 3. p. 7. ὁ δὲ Θρᾴκιος Βόσπορος τὰ στενὰ, σταδίων ϛ'. Supplentem habeo, ubi de eodem Bosporo Thracio loquitur, Oppianum Halieut. i. 617.

Θρηΐκιον δ᾽ ἀνύουσι βοόσπορον————
————καὶ ΣΤΟΜΑ Πόντου
Στεινόν.

Sic et apud citatum auctorem lib. ii. c. 5. p. 47. μέχρι τῶν στενῶν τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. scil. στομάτων. Conf. c. xiv. p. 64. nec non p. 69. συνάγεται εἰς στενὸν Ἑλλήσποντος. Ubi tamen etiam πέλαγος præferre liceat, quod in simili Lucianea phrasi deesse putat Bernholdius p. 173. Steph. Byzant. v. Θάψος· ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ. [Bene vertit Pinedo: *in augusta Isthmi parte*, μέρει, opinor, subaudiens: quæ simplicior ratio est. Schaef.] Nec male in plurali subintelligi posset χείλη. Ποταμῶν χείλη sunt *litora*. F. St. Non opus hac fluctuatione, modo teneas, τὸ στενὸν, τὰ στενὰ, ut plurima id genus, naturam induisse substantivorum. Schaef.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ, *EXERCITUS*.

Intelligere hanc vocem possis in τὸ Ἑλληνικὸν[k], ἱππικὸν, πεζικὸν etc.[l] Vide supra vocem Πλῆθος. [et mox v. Στρατός. Schaef.[m]]

* ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣ, *MILITANS*.

Sæpe apud Arrianum, qui formula hac delectatur, οἱ ξὺν αὐτῷ. Posset quidem subaudiri ὄντες, sed ipse Arrianus hoc verbum supplet lib. v. p. 320. Ἀλλὰ Ἀλέξανδρος γὰρ, καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ στρατεύσαντες. *Verum Alexander, et qui cum ipso militarunt*. Et pag. 321. οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ξυστρατεύσαντες[n]. Schoettg.

* ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

In epigraphis numorum et lapidum sæpe hunc dignitatis

k Vide supra voc. Ἔθνος. Mich.

l In ὁπλιστικὸν [l. ὁπλιτικόν. Alterum illud Græcum non est. In Luciano recte editum τ. Ἀ. ὁπλιτικόν. Schaef.] et πελταστικόν. Lucianus Dial. Alex. et Phil. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν—καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν. *Arcadum gravis armaturæ* (militem) *et Mantinensium peltatos vicisse*. Bernh.

* Sic τὸ ἀγγελικόν. Pæanius lib. ix. c. 13. Mich.

m In verbo ἄγειν apud historicos sæpe subaudiendum στράτευμα, vel στρατός: notat autem *movere exercitum*, sive *ducere ad proficiscendum*. Arrianus lib. i. p. 78. 79. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄλλους Πισίδας ἦγε. *Alexander autem contra reliquos Pisidas* (exercitum) *movit*. Sic lib. ii. p. 98. ἄγειν ἤδη ἐκέλευον, *jam jusserant*, (exercitum) *moveri*. et lib. ii. p. 85. ἀνάγεται. Schoettg.

n Pausanias Attic. 39. Τάφοι τῶν ἐς Θήβας. supple στρατευσάντων, vel simile quid. Hoc verbum subintelligendum etiam in Æschyleæ Tragœdiæ inscriptione: Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Aliud supplendum est illis, qui legunt, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. [Lysias p. 65. s. ed. Reisk. περὶ μὲν οὖν τοὺς ἀποθανόντας τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας τοιοῦτοι γεγόνασιν. (p. 59. Ἀδράστου δὲ καὶ Πολυνείκους ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων.) Diodorus Sicul. iv. c. 64. in. τὰ περὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἱστορήσομεν. Argum. hujus libri p. 245, 14. Περὶ τῶν ἐπιγόνων τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. v. 18. præcessit: Περὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. al. plene τῶν στρατευσαμένων ἑπτά. ubi Wesselingius: "Τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας et auctor lib. iv. 66. satis hoc tuentur." Schaef.] Nam Græce dicitur quidem στρατεῦσαι ἐπί τινα, sed non στρατεῦσαι ἐπί τινι. Vid. Observat. Miscellan. vol. iii. t. i. p. 91. Leisn.

titulum omissum videas: v. c. in lapide apud Smithum notit. vii. eccles. Asiæ pag. 19. ὑπὸ Μηνοφίλου Ἰουλιανοῦ. scil. στρατηγοῦ. In numo thes. Brandenb. Begeri t. ii. p. 661. ἐπὶ Δημητρίου. Plene p. 694. ἐπὶ στρ. Ἰουλιαν. i. e. *sub præfecto Juliano.* In Misc. Obs. Crit. vol. vi. t. 3. p. 548. vir doctus ad numum Harduini p. 471. ἐπὶ Πολλιανοῦ notat: in pluribus tamen numis legitur ἐπὶ στρ. Πολλιανοῦ. i. e. *sub prætore Polliano.* F. St.

* Charito p. 119. extr. παρὰ τοῦ Αἰγυπτίων. ad q. l. Dorvillius p. 610. " nempe βασιλέως vel στρατηγοῦ." Schaef.

ΣΤΡΑΤΙΑ, *EXERCITUS.*

Στρατιὰν in εἰσβάλλειν. Herodotus lib. i. c. 14. ἐσέβαλε μέν νυν καὶ οὗτος στρατιὴν ἔς τε Μίλητον. mox c. 15. sine στρατιήν.

* Sunt apud Tacticos inprimis alia quoque ejusmodi verba, in quibus hæc ellipsis obtinet, e. g. ἐξάγειν, ἀντεξάγειν, προάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκτάττειν, ἐξελαύνειν, cet. in quibus στρατιὰ vel στρατὸς subaudiri solet. Sic Xenophon K. Π. lib. vii. p. 412. Ἐπὶ Σάρδεις ἦγεν ὁ Κῦρος. Pleno sermone Onosander cap. xi. Ἀναστήσας ἄγει τὸν στρατόν. Herodotus lib. ix. cap. 14. Τὴν στρατιὴν ἦγε ἐπὶ Μέγαρα. Onosander c. x. s. 9. Προάγειν δὲ εἰ δεῖ. Supplet Polybius t. i. p. 456. Προῆγε τὴν δύναμιν. Diodorus Sic. lib. xii. p. 105. Προήγαγε τὴν δύναμιν ἅπασαν. Herodotus lib. iv. cap. 83. Ἐξήλαυνε τὸν στρατὸν ἐκ Σούσων. Schweig. Herodotus viii. c. 106. in. Ὡς δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσικὸν ὅρμα βασιλεὺς [sic leg. falliturque Boissonad. ad Philostr. p. 343. vid. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. i. p. 4. 65. s.] ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Add. Port. Lex. Ion. v. Ἐλαύνειν et mox v. Στρατός. Schaef.

* ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, *MILES.*

In ψιλοί, *nudi,* qui opponuntur ἱππεῦσιν, *equitibus.* [Proprie et ex ipsa vi vocis τοῖς ὁπλίταις, τοῖς πελτασταῖς. Thucydides iii. c. 107. λοχίζει—ὁπλίτας καὶ ψιλούς. Sed non opus exemplis in re notissima. Quamquam non desunt loci, ubi οἱ ψιλοὶ τοῖς ἱππεῦσιν opponuntur. Vid. Diodor. Sic. xv. c. 85. ex egregia Wesselingii correctione φίλων mutantis in ψιλῶν, qui similem Lysiæ locum eodemque inquinatum vitio excitavit. Tertium exemplum hujus vitii reperias in Polyæno iii. 1. ubi pro φίλους scribendum esse ψιλοὺς jam Casaubonus monuit. Schaef.] Possemus vertere *pedites simplicis* vel *levis armaturæ.* Arrianus lib. i. p. 50. Δοὺς δὲ αὐτῷ ἱππέας τε καὶ ψιλοὺς, ὅσοι ἱκανοὶ ἐδόκουν. *Dans autem ipsi equites et nudos* (milites,) *quanti satis esse videbantur.* ψιλοὺς. sc. στρατιώτας. Schoetts.

* Frequens hæc est ellipsis in aliis quoque vocibus. Sic apud Dionysium Hal. lib. v. p. 209. Τριάριοι λεγόμενοι παλαιοί τε: uti apud Latinos *Triarii* et *Veterani* ἐλλιπῶς dicuntur, sub. *milites.* Item Λογάδες, Ἐπίλεκτοι, Ἔκλεκτοι, Νέοι, Νεόλ-

λεκτοι, Ἔφεδροι, Ἐπιβατικοὶ, quando absolute occurrunt, suppressam habent vocem στρατιῶται, quæ etiam sæpe addita reperitur. E. g. Onosander c. xxii. Ἐχέτω δέ που καὶ στρατιώτας λογάδας. Item in locutionibus illis militaribus: καταγράφειν, διαγράφειν, καταλέγειν, καταγραφὴν, κατάλογον ποιεῖσθαι. *Conscribere milites*. Plene habet Polybius in politia Rom. Ἐπὰν μέλλωσι καταγραφὴν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν. coll. Dionys. Hal. lib. vii. p. 464. Schweb.

• ΣΤΡΑΤΟΣ, *EXERCITUS*.

In σύμμικτος et ἐπίμικτος, *multus, confusus*. Auctor libri Judithæ, c. i. 16. Καὶ ἀνέστρεψε μετ' αὐτῶν αὐτὸς, καὶ πᾶς ὁ σύμμικτος αὐτοῦ. [Herodotus lib. vii. c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἐθνέων. quod etiam c. 40. in. aliquot libri habent. Schaef.] Sic c. ii. 20. Καὶ πολὺς ὁ ἐπίμικτος, ὡς ἀκρὶς, συνεξῆλθον αὐτοῖς°. Schoettg. Vid. supra ad v. Ὄχλος. Schaef.

* "Στρατὸς, et στρατιὰ, et στράτευμα. Thuc. iv. 9. ὁρῶν, τοὺς Λακεδαιμονίους μέλλοντας προσβάλλειν ναυσί τε ἅμα καὶ πεζῷ· ibid. 25. v. 3. viii. 16. ὁ πεζός· sed iii. 7. τὸν μὲν πεζὸν ἀφίησιν· vii. 35. τὸν πεζὸν πάντα ἐξετάσαντες, ut Herodot. iii. 25. τὸν δὲ πεζὸν πάντα ἅμα ἀγόμενος. sed Thuc. iv. 8. legitur παρῆν δὲ ἤδη καὶ ὁ πεζὸς στρατός· ut Herodot. viii. 1. ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντες ἔσαν· nam sing. ὁ πεζὸς posset etiam collective accipi, h. e. ut plur. οἱ πεζοί·——Idem Thucydides dixit vi. 90. καὶ τοῦ ξύμπαντος Ἑλληνικοῦ ἄρξειν· intell. ἔθνους, vel πλήθους· ut Joseph. B. J. vii. 15. Pro τὸ συμμαχικὸν Herodot. lib. vi. c. 9. dixit τὸ συμμαχικὸν πλῆθος. Sed ap. Thuc. vii. 75. καὶ ὁπλιτικῷ προσχόντας μᾶλλον, ἢ ναυτικῷ, intell. στρατεύματι, ut στράτευμα ap. Isocr. Paneg. p. 164. t. i. πρὸς ἅπαν τὸ τῶν πολεμίων ναυτικόν· et apud Thuc. iii. 30. τὸ πεζὸν αὐτῶν· v. 6. τὸ ὁπλιτικόν. Herodot. vii. 87. τὸ ἱππικόν· vii. 186. τὸ μάχιμον. Nam Xen. Cyrop. iii. 3, 14. dixit ἱππικὸν στράτευμα, et Thuc. vi. 103. παρόντος ἤδη σφίσι παντὸς τοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦ ναυτικοῦ, καὶ τοῦ πεζοῦ. Sed pro ἐσέβαλε τὴν στρατιὴν Herodot. lib. i. 14. 17. et ἐσβαλὼν τὴν στρατιὴν lib. i. 18. apud Pausan. lib. iii. 7. p. 220. legitur, ἐσέβαλε—στρατιᾷ, et p. 221. στρατῷ ἐσβάλλων. Simpliciter ἐσέβαλε dixit Herodot. lib. i. 15. 16. Sic Herodot. lib. ii. 163. ἤλαυνε ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους· sed c. 161. ἐπὶ Σιδῶνα στρατὸν ἤλασε." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 262. s. Talia

° In στέλλειν, quod Euripides habet in Supplicibus, ver. 645, 646.

Ὡς ἀπ' Ἰνάχου
Στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.
cum, *ducto ab Inacho* (exercitu),
Bellum intulisset Thebanorum civitati.

Sed ipse Euripides alibi dixit: στέλλειν στρατόν.

In Ξενικὸς, quod est *exercitus stipendiariis militibus constans*. Demosthenes Philipp. i. Ἀκούω ξενικὸν (sc. στρατὸν) στρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν. Bernh. Ξενικὸν neutrius est generis. Thycydides viii. c. 25. καὶ Τισσαφέρνους τὸ ξενικὸν ἐπικουρικόν. qui locus glossematicæ interpolationis suspicionem movet. Ego quidem ξενικὸν deleam. Schaef.

* Subauditur στρατὸς post ὁ πεζὸς, *pedestris exercitus*. Pæanius lib. iv. c. 4. Mich.

verba ubi simpliciter posita sunt, naturam habent mediorum: ut pronomen reciprocum subaudiendum sit. Conf. Fischer. Ind. ad Palæph. v. Εἰσβάλλειν. Itaque non mirum, passim addi dativos significantes comitatum, quemadmodum Latini de eadem re loquentes ablativis simpliciter utuntur. Vid. Perizon. ad Sanct. Min. iv.. 6, 18. et Drakenb. ad Liv. i. 14, 7. Schaef.

* ΣΥ.

Apud Atticos in compellando et vocando in voce οὗτος subauditur σύ. Sophocles in Ajac. v. 70. οὗτος—σὲ καλῶ. *Heus tu—te voco.* uti apud Latinos *heus tu.* v. Terentius Eunuch. Act. i. Sc. ii. 22. Schweb. Addito σὺ, Sophocles Œd. Tyr. v. 1141. οὗτος σὺ πρέσβυ. Vid. egregia nota Ruhnkenii ad Tim. Lex. p. 279. s. Schaef.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ, *SCRIPTA.*

In τὰ τοῦ Θουκυδίδου, τὰ τοῦ Ἡροδότου, τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους etc.[q]

* Possit etiam interdum subaudiri σύνταγμα, qua voce utitur Herodianus lib. ii. c. 1. §. 1. Ὡς ἐν πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται. Sic Cicero ad Atticum lib. xii. ep. 45. *Ego hic duo magna* συντάγματα *absolvi.* Onosander in Procem. οὐδὲν ἐσχεδιασμένον—τόδε περιέχει τὸ σύνταγμα. et ibid. ἁλιευτικῶν τε αὖ καὶ γεωργικῶν συνταγμάτων. Schweb.

* ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ, *SCRIPTOR.*

In variis adjectivis absolute positis ellipsis hæc obtinet, e. g. Ἱστορικοὶ, Γεωπονικοὶ, Στρατηγικοὶ, Τακτικοὶ, cet. Sic Ælianus Tact. c. xxxix. Τάγμα παρὰ τοῖς Τακτικοῖς ἔμβολος καλεῖται. Plene apud Sextum Empiric. adversus Grammaticos lib. i. c. 3. Περὶ πολλῶν ἐπραγματεύσαντο συγγραφέων, τοῦτο μὲν ἱστορικῶν, τοῦτο δὲ ῥητορικῶν, καὶ ἤδη φιλοσόφων. Schweb.

* ΣΥΛΛΑΒΗ, *SYLLABA.*

In v. δίφθογγος, apud Grammaticos absolute ut plurimum posita, sub. συλλαβή. Plene Isidorus in Grammatic. Origin. lib. i. c. 15. *Diphthongæ syllabæ Græco nomine dictæ, quod in eis binæ vocales junguntur.* Schweb. Ne quis miretur Isidori diphthongas *syllabas*, sciat vocem συλλαβὴ dici καταχρηστικῶς de vocalibus μονογραμμάτοις. Ipse Isidorus l. c. " —vere illa est syllaba, quæ ex pluribus nascitur literis. Nam unam vocalem pro syllaba abusive, non proprie dicimus." [f. ducimus.] Idemque Græci Grammatici monent. Thomas Mag. p. 816. καὶ γὰρ αἱ μονογράμματοι καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί. ubi Oudendorpius μονογράμματοι tentare non debebat. Conf. Fischer. ad Weller. i. p. 222. Quid

q Idem quoque in numero singulari. Ælianus Var. Hist. iv. 14. Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας, sc. συγγράμματι. Schoettg.

quod majori etiam καταχρήσει hæc vox omnino de elementis videtur usurpata esse: certe Lucianum t. i. p. 83. vix aliter intelligas. Ceterum sæpissime dicitur ἡ δίφθογγος: paullo rarius τὸ δίφθογγον. Neutrius generis exempla aliquot habet Fischerus l. c. p. 86. 110. 111. SCHAEF.

* Solennis hæc ellipsis in his Grammaticorum locutionibus: ἡ ἄρχουσα, ἡ ἐσχάτη, ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, ἡ προπαραλήγουσα, ἡ παρατελευταία (s. παρατέλευτος,) ἡ τελευταία, cet. Exempla ubivis reperias. Vid. ut hoc utar, Mœris p. 191. ibique Pierson. In Etymolog. M. c. 351, 40. corrig. ἡ μὲν προπαραλήγουσα. Schol. ad Apollon. Rhod. i. v. 132. ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. [" Συλλαβὴ in ἡ δευτέρα apud Steph. Byzant. v. Ἰσσηδόνες omissum, ex mente cl. Gavelli in Misc. Obs. Crit. Nov. t. vii. p. 777." F. ST.] Etymolog. MS. LB. in Hemsterh. not. ad Scholiast. Aristoph. Plut. p. 415. b. πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον. i. e. *in syllaba penultima*. Plene Porphyrius in Villois. Anecd. Gr. t. ii. p. 109. m. ἐπὶ τῆς πρὸ δύο συλλαβῶν, *in syllaba antepenultima*. ubi mox leg. ὅταν δὲ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους. Ceterum etiam in Latina lingua vocem *syllaba* sic omitti, satis notum est. SCHAEF.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ, *CONDITIONES*.

In ἐφ' οἷς per Ellipsin omittitur συμβολαίοις. Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 6, 11. Ἴσασι γάρ, ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται: *norunt enim, quibus* (conditionibus) *ipsos ducat Cyaxares*.

* Perfrequens est vocis hujus in veterum Græcorum scriptis ellipsis, cujus aliquot exempla in medium proferre non supervacaneum videtur. In ἐπὶ τούτῳ s. συμβολαίῳ: *ea conditione*. Dionysius Hal. in Excerpt. Legat. p. 742. In συμβάλλοντες apud eumdem lib. ii. p. 134. Τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Plene est συμβάλλειν τὰ συμβόλαια: cui opponitur διαλῦσαι τὰ συμβόλαια, quod idem habet lib. v. p. 333. In ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς: *certis conditionibus* apud eumdem lib. ix. p. 588. [Præstat in his ac similibus nihil subaudire. Ῥητὰ quidem omnino sunt ea de quibus convenit, quæ certa ac rata sunt: diciturque nunc de pactis, conditionibus, nunc de honoribus, prærogativis. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 461. Coll. Duker. ad Thucydid. p. 12, 71. SCHAEF.] In κατὰ τὰ συγκείμενα Herodot. lib. iii. c. 158. Τὰ προτεινόμενα. Polybius t. ii. p. 980. Ἐπὶ τίσιν (συμβολαίοις) αὐτοὺς δεῖ ποιεῖσθαι τὴν φιλίαν. Idem t. ii. p. 1165. Ἐφ' ᾧ: plene ἐπ' ἐκείνῳ τῷ συμβολαίῳ, ἐφ' ᾧ. Elliptica forma persæpe occurrit apud Polybium, e. g. t. ii. p. 1180. Sic etiam Thucydides lib. i. c. 113. Σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. [Prima Scaligerana p. 78. " Ἐφ' ᾧ τε. Hac conditione, semper cum infinitivo." Falso. Perrarum hoc sensu ἐφ' ᾗ τε. Sic Æschines c. Ctesiph. p. 572. s. ἐφ' ᾗ τε μὴ ἐπιγράψειν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν. vid. Reisk. p. 712. Neque hîc placet ad ellipsin substantivi

confugere, cum sufficiat Musgravii ratio, de qua v. ad v. Ἀρχή. Schaef.] Pleno sermone legitur apud Themistium Orat. ii. p. 25. Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ τῷ ξυμβολαίῳ συνελέγητε εἰς τὸ βουλευτήριον. In συγκαταβαίνειν τοῖς ἀξιουμένοις apud Onosandrum c. iv. [Nihil subaudiendum. Τὰ ἀξιούμενα simpliciter sunt ea quæ petuntur. Schaef.] quam locutionem Latinis verbis ita expressam habet Frontinus Strateg. lib. ii. c. x. §. 1. *ad conditiones imperatoris ita descenderunt.* Schweb.

ΣΥΜΠΟΣΙΑ, *CONVIVIA.*

Deest hoc substantivum in τὰ γενέθλια, uti apud Latinos *convivia* in *natalitia.* Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 13. Καὶ γάρ, ὅτε εἱστίας σὺ τοὺς φίλους ἐν τοῖς γενεθλίοις (supp. συμποσίοις:) *nam, quando tu excipiebas amicos in natalitiis* (conviviis.) Sic γενέσια apud Matthæum in Evang. xiv. 6. Γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρώδου, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ: *quum autem agerentur natalitia Herodis, saltavit filia Herodiadis in medio.* ubi in γενεσίων subintell. συμποσίων.

* ΣΥΜΦΕΡΟΝ, *UTILITAS, COMMODUM.*

Paulus priore epistola ad Corinthios, cap. x. 24. Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος. Articulus abesse nomen arguit. Id esse τὸ συμφέρον, idem auctor est Apostolus ver. 33. loc. cit. Μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον[q]. Bernh.

* ΣΥΜΦΟΡΑ.

Subaudias h. v. in ἡ πεπρωμένη. Sophocles Antig. v. 1337.

——————ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Schaef.

* ΣΥΜΦΩΝΗΜΑ.

In ξυμμαχικὸν addit scholiastes Thucyd. vii. 33. F. St. Imo κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν ibi est ex noto Hellenismo, de quo supra ad v. Πρόσωπον, i. q. κατὰ τὴν ξυμμαχίαν. Sic Alciphron ii. ep. 3. p. 236. ed. Bergl. ἂν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον, οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον. i. e. ἡ φιλία, ἡ ἔχθρα. (Ibid. paullo post leg. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ εἰμι πάντα. *ei sum omnia.* εἶναί τινος πάντα est, pendere ab alicujus nutu omnibus in rebus.) Schaef.

* ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, *CONJUNCTIO.*

Quum Scholiastæ dicunt: ὁ δὲ, ὁ καὶ etc. haud dubie vox σύνδεσμος deest. Leisn. Schol. ad Thucydid. c. 75. in. ὁ καὶ περιττός. Plene idem ad lib. viii. c. 53. in. ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται. Schaef.

* ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, *SOCIETAS.*

Thucydides lib. i. 15. Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. *Neque iidem ex æquo communes expeditiones facie-*

q Paulus in epist. ad Philipp. ii. 4. μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος. Mich.

bant. ubi Scholiastes: ἀπὸ τῆς ἴσης, λείπει τὸ συντελείας. Vide doctorum ad hæc Scholia annotationes in editione Dukeri p. 594. Leisn. Nihil hic subaudiendum. Verissime Thomas Mag. p. 475. Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἴσου φαμὲν, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης. οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης τὸν δεῖνα φιλῶ. καὶ, ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρός εἰμι. V. supra ad v. Ἀρχή. Schaef.

* ΣΥΣ, *SUS.*

In σίαλος, quod Hesychius et schol. Gr. ad Homeri Iliad. I. ver. 208. explicant per εὐτραφής, λιπαρός: quo in loco et Odyss. P. v. 181. poëta σίαλος cum σῦς ἐπιθέτως conjunxit. Sic etiam Maximus Tyrius dissertat. xx. §. 4. σιάλους σῦς ἢ αἶγας εὐτραφεῖς συγκατακόπτειν. Schweb. Σίαλος pro substantivo habeo: quod quoties cum σῦς conjungitur, accedit non ἐπιθέτως, sed more proprio poetæ, sæpius hac ratione nomini generis nomen formæ addentis. Talia sunt σῦς κάπρος, ὄρνις αἰγυπιὸς, etc. Vid. Musgrav. ad Euripid. Bacch. v. 1027. 1364. Heyn. ad Homer. Iliad. H. v. 58. Bast. Epist. Crit. ad Boisson. p. 81. s. (Diversi generis est Dionysii Halic. Ant.. Rom. t. i. p. 228. ὄρνιθας μὲν πρῶτον ἀετοὺς λαμβάνει. Bene Interpres: *aquilarum auspicio primum est usus.* Conf. Euripid. Iphig. Aul. v. 609. Ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα. ubi τόνδ' me quidem non offendit.) Schaef.

ΣΥΣΤΗΜΑ, *AGMEN.*

In τὸ λῃστρικὸν, τὸ κοινὸν, et similibus[r]. [Alciphron i. ep. 8. λῃσταὶ δὲ θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ (l. αὐτῷ) σύστημα. Herodianus Philet. p. 450. Λῃστικὸν, τὸ σύστημα τῶν λῃστῶν. ad q. l. Piersonus citat e Libanio t. ii. p. 355. D. (imo B.) ἐπειδὴ (male P. compendio perperam intellecto ἐπειδὰν) λῃστικὸν ἐν τῷ Ταύρῳ συνειστήκει. Conf. Diodor. Sic. Excerpt. de Virt. et Vit. t. ii. p. 556, 74. παροξυνθεὶς οὖν τῷ συστήματι τῶν Πυθαγορείων, ἑταιρείαν μεγάλην συνεστήσατο, κ. τ. λ. Eodem sensu ibid. p. 554, 1. εἷς δὲ τῶν ἐκ τοῦ προειρημένου συστήματος ὤν. ubi paullo ante v. 89. leg. κατισχυθέντος δὲ τοῦ Φερεκύδου κ. τ. λ. Vid. Wesseling. t. i. p. 83, 10. Schaef.]

* ΣΧΗΜΑ, *FIGURA.*

In ἐπίπεδον, *planum,* seu *figura plana.* In τρίγωνον, *triquetrum,* seu *figura triangularis,* τετράγωνον et similibus. Vid. Gellius lib. i. 20. Quo referas τρίπλευρον, ῥομβοειδὲς, τραπέζιον, παραλληλόγραμμον, ἡμικύκλιον, τετράεδρον, et alia plura, quæ apud Geometras passim occurrunt. Leisn. Ad τετράεδρον quidem similiaque σχῆμα καταχρηστικῶς subaudias: hæc enim vox proprie de figuris ἐπιπέδοις dicitur. Vid. Epigramma in Euclidem a Dorvillio evulgatum Animadv. in Chariton. pag. 50. ubi τὰ σχήματα opponuntur τοῖς ὄγκοις. Schaef.

r Sic τὸ ληϊκόφρον Vid. vocabulum. πλῆθος. Mich.

* ΣΧΗΜΑ, *HABITUS.*

In quibusdam nominibus adjectivis, quæ commode determinari non possunt. Æschylus Supplicibus v. 231.

'Εν ἁγνῷ, δεσμὸς ὡς πελειάδων,
Ἵζεσθε.
Caste, ut turba turturum,
Sedete.

'Εν ἁγνῷ, sc. σχήματι. [Rectius Schützius: *in loco sancto.* Conf. Sophocles Œd. Col. v. 37. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Sic dicitur ἐν καθαρῷ, ἐν καλῷ. Vid. infra ad v. Τόπος et Χωρίον. Schaef.] Heliodorus Æthiopicorum lib. ii. p. 97. Στολὴ καὶ ἐσθὴς ἡ ἄλλη πρὸς τὸ Ἑλληνικώτερον βλέπουσα. *Stola et vestis Græcum fere* (habitum) *ostenderunt.* Τὸ Ἑλληνικώτερον, subintell. σχῆμα, *habitus, qui Græcum proxime referebat.* Longus Pastoral. ii. p. 83. principio: Καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον. *Erecto corpore in sella sedens.* [Imo est pro ὀρθίως. Schaef.] Sic et de animo: τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ, scil. σχῆμα, *humanitas ejus.* [Imo est i. q. ἡ φιλανθρωπία. Schaef.] Ælianus Var. Hist. ii. Schoettg.

ΣΧΟΙΝΙΑ, *FUNES.*

In πρυμνήσια, *retinacula,* vel *funes, quibus navis in littore alligabatur,* quæ sic vocantur ἀπὸ τῆς πρύμνης, quia puppes ad littus versæ erant. Longus Pastoral. ii. p. 443. τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Unde πρυμνήσιον proprie *a puppi dependens.* Quare, si funes illi hac voce designentur, intellige σχοινία, vel πείσματα. [Aliter Paraphrastes Wassenbergh. Iliad. I. v. 436. τὰ σχοινία τῶν πρυμνησίων. ut ad πρυμνήσια, si quid subaudiit, ὅπλα (omnino *instrumenta nautica*) subaudiisse videatur. Schaef.] ut apud Homerum Iliad. A. v. 476.

Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

et Apollonium Rhodium lib. iv. v. 244.

'Ηοῖ ἐν τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν.

Idem πρυμναῖα πείσματα appellat v. 208.

——πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.

Sic in ἀπόγεια. Lucianus Sect. p. 626. ἀπόγεια λύσασθαι, *oram solvere.* Hesychius: Πρυμνήσια, ἀπόγεια σχοινία.

* Subaudiri potest etiam hæc vox apud Homerum Iliad. A. v. 434. in προτόνοισιν. Nam πρότονος dubio procul sua natura adjectivum est. Cum vero Hesychius, Suidas aliique semper habeant πρότονοι, οἱ: malim subaudiri in illis Homeri κάλοις, ut explicant Scholia Græca. Sic etiam apud Latinos in v. *Rudens* sub. *funis.* Schweb.

* ΣΧΟΛΗ, *SCHOLA.*

Frequens est apud Græcos ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκοντες, seu *ubi degunt, qui artem aliquam profi-*

tentur, puta σχολῆς, vel διδασκαλείου, vel διατριβῆς, vel φροντιστηρίου, vel παιδευτηρίου. Plato in Alcibiade primo: φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, et paullo ante: οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλων, ἢ τούτων, et nonnullis interjectis: πολλάκις σου ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄντος. In Ἐρασταῖς idem Plato: Εἰς Διονυσίου γραμματικοῦ εἰσῆλθον. Plura dabunt Jensius Lectionibus Lucian. iii. 8. pag. 351. et p. 140. Spanhemius ad Aristophanis Nubes v. 969. Kusterus ad Aristophanis Ἐκκλησ. 420. Leisn. Cum ad alias hujusmodi locutiones ellipticas v. οἶκος subaudiendum sit, analogiæ lex idem ad has subaudiri jubet. Schaef.

ΣΩΜΑ, *CORPUS*.

In γυμνὸν et similibus. Marcus Evang. xiv. 51. Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ: *et adolescens quidam sequebatur eum, amictus sindone super nudo* (corpore). Ἐπὶ γυμνοῦ ibi dicitur pro: ἐπὶ γυμνοῦ σώματος. Sic in νεκρὸν, quando pro *cadavere* sumitur, intellige σῶμα, ut apud Homerum Iliad. P. v. 235.

Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Cadaver ab Ajace trahere Telamoniada.

[Falsus fuit vir egregius, fefellitque alios. *Cadaver* nunquam dicitur τὸ νεκρὸν, sed masculino genere ὁ νεκρός. Audi Summos Duumviros. Valckenarius ad Euripid. Phœniss. ver. 1508. "Quam [ellipsin] Bossius adnotavit, eam expungi mallem; neque enim cadaver dicitur τὸ νεκρὸν, sed ὁ νεκρός." Porsonus ad Hecub. v. 671. "Νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur." Schaef.] Plene, νεκρὰ σώματα, dixit Philo Legatione ad Cai. p. 782. Καὶ μηδὲ νεκρῶν ἀπεχόμενοι σωμάτων. [Batrachomyom. v. 105. ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας. al. νεκρὸς δέμας. quod Ernestio magis poeticum visum est. Mihi contra videtur. Schaef.] Elliptice iterum Æschylus in Agamemn. ver. 670.

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν.

* In ἔχειν ἐσθῆτα sub. ἀμφὶ σῶμα, Vid. Miscellan. Observat. t. iii. In ὅμηρα, τὰ, *obsides*, sub. σώματα. Dionysius Halic. lib. ii. p. 118. Ὅμηρα πεντήκοντα ἀγαγόντας. In αἰχμάλωτα, τὰ, *captivi*. Lucianus t. ii. p. 547. Καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο. Schweb.

T.

* ΤΑΓΜΑ, *ORDO EXERCITUS*.

In vocibus militaribus, qualia sunt ῥομβοειδὲς, τετράγωνον etc. Arrianus lib. i. p. 10. Τὴν φάλαγγα δὲ ἐν πλαισίῳ Νικάνορα ἄγειν ἐκέλευσεν. *Nicanori, ut quadrata* (acie) *phalangem ducat, jubet*. Ἐν πλαισίῳ, sc. τάγματι. Schoettg. Vid. mox ad v. Τάξις. Schaef.

* ΤΑΛΑΝΤΟΝ, *TALENTUM.*

In re nummaria, quando adjectiva numeralia interdum absolute posita reperiuntur, vel δραχμαὶ, vel μναῖ, vel τάλαντα pro contextus ratione subaudiri solet. Sic in *summa mille drachmarum* notanda, quæ ordinarie merces Sophistarum fuit, veteres sæpe absolute posuerunt χίλιαι, sub. δραχμαί. Vid. Olearius ad Philostrat. vit. Apollonii Tyan. c. xxxviii. cui hanc observationem grati debemus. Schweb.

ΤΑΜΕΙΟΝ, *ÆRARIUM.*

Τὸ δημόσιον, *publicum*, sæpe absolute reperies pro ταμεῖον δημόσιον. Sic ὀφείλειν δημοσίῳ, scil. ταμείῳ, *debere publico* (ærario)[1]. Similiter in το κοινόν. Thucydides lib. viii. cap. 1. οὐδὲ χρήματα ἐν τῷ κοινῷ. ubi Scholiastes: ταμιείῳ δηλονότι.

* Sic *publicum* absolute apud Latinos. Livius lib. v. c. 22. *Ea sola pecunia in publicum redigitur.* sub. *ærarium.* Schweb.

* "Ταμεῖον, vel ταμιεῖον. Thuc. vi. 8. ὡς εἴη ἑτοῖμα ἔν τε τοῖς ἱεροῖς πολλὰ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ. ubi v. Dukerus p. 382. add. Herodot. lib. vii. 144. ix. 87. Herodot. vi. 59. ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλεῖ, ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. Polyb. x. 24. εἰς τὸ βασιλικόν. Nescio, an huc referri debeat locus Isocr. Nicocl. p. 100. t. i. τὰ μὲν βασίλεια χρημάτων κενὰ, καὶ πάντα καταναλωμένα." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 262. Ceterum ταμιεῖον, τετρασυλλάβως, forma est genuina; parum probata altera, cui cedere persæpe coacta fuit. Vid. Zeun. ad Xenoph. Mem. i. 5, 2. et Porson. ad Euripid. Orest. v. 229. In Γνώμαις μονοστίχοις v. 466. Brunckius bene dedit: Ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστι σωφροσύνη μόνη. In Diodor. Sic. xx. c. 58. e Reg. codicibus (operæ enim Wesselingii rem male administrarunt) corrig. ἐν τοῖς ταμιείοις. In Plutarch. Mor. t. i. p. 781. legas ἐκ τοῦ ταμιείου: sed perpaucis interjectis τὸ ταμεῖον: ut appareat, illic etiam ταμιείου scribendum esse. Quamquam deterior forma reperitur t. iii. p. 17. Schaef.

* ΤΑΞΙΣ, *ACIES.*

Diodorus Sic. xix. c. 27. ἔταξεν ἐλέφαντας μὲν ἐν ἐπικαμπίῳ τεσσαράκοντα πέντε. ubi Wesselingius: "Τάξει videlicet, de qua lib. xvii. 57." Ibi plene ἐπικάμπιον ἐποίησε τάξιν. Ἑλληνῶς item xix. c. 29. ποιήσας δ' ἐπικάμπιον. Vid. ad v. Τάγμα. Schaef.

* ΤΑΞΙΣ, *CENTURIA.*

Lucianus t. ii. p. 24. ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης. Græ-

[1] Obiter moneo, τὸ δημόσιον passim sic dici, ut sit i. q. ὁ δῆμος. Herodotus lib. i. c. 14. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶ ὁ θησαυρὸς, ἀλλὰ κ. τ. λ. ubi al. δήμου. Diodorus Sic. xiv. c. 116. extr. ταύτης ἔτυχον παρὰ τοῦ δημοσίου τιμῆς. ὥστ' κ. τ. λ. ubi eadem in al. varietas scripturæ. Schaef.

vius: "Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης, subauditur τάξεως, centuriæ sextæ hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos." Schaef.

* ΤΑΦΗ, *SEPULTURA.*

In vocibus ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι et ἀναίρεσις, cum apud scriptores *de mortuis ad sepulturam tollendis* sermo est, subauditur εἰς ταφήν. Thucydid. lib. vii. c. 72. Καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. et versibus aliquot interjectis: νεκρῶν μὲν πέρι ἢ ναυαγίων οὐδὲ ἐπενόουν αἰτῆσαι ἀναίρεσιν. Charito lib. iii. p. 49. Μέχρις ἂν ἐξεύρω Καλλιῤῥόης τὴν ἀναίρεσιν. Schweb. Eodem jure Schwebelius ad verbum ἀναιρεῖσθαι, cum *de liberis educandis* dicitur, εἰς τροφὴν subaudire catalogumque Ellipsium hac quoque accessione ditare poterat. Laudo, quod non fecit: magis laudarem, si etiam v. Ταφὴ omisisset. Schaef.

ΤΑΧΥΤΗΣ, *CELERITAS.*

Ablativus ταχυτῆτι eleganter omittitur in ᾗ ποδῶν, ut apud Ælianum Var. Hist. i. 11.—ᾗ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι, pro ᾗ ποδῶν ταχυτῆτι: *qua pedum* (celeritate) *possunt, aufugiunt.* [Permira hæc ratio, cujus similem explosimus supra ad v. Δύναμις. ᾗ particula est poniturque pro ὡς s. ὅπως: nam eodem plane sensu eademque constructione dicitur ὡς (s. ὅπως) ποδῶν ἔχω, variataque locutione, quod inprimis arguit elliptici illius commenti vanitatem, ὡς τάχους ἔχω. (In Pausan. ii. c. 28. leg. ὡς τάχους εἶχεν.) Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 327. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 628, 66. Dissertat. Herodot. p. 129. Schaef.]

ΤΕΙΧΟΣ, *MURUS.*

Τὸ Πελαργικὸν dicunt Attici, subintelligentes τεῖχος vel τείχισμα, *munimentum.* Comicus in Avib. v. 833. p. 580.

Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
Quis autem habebit urbis Pelargicum?

ad quem locum Scholia: Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. h. e. *Pelargicum fuit murus Athenis in arce, cujus meminit Callimachus, dicens:* Τυρσ. etc. *Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.* Plenius ibi Callimachus τείχισμα Πελαργικὸν dixit, quod Aristophanes defective Πελαργικόν. Dicitur etiam Πελασγικόν. Lucianus Bis Accus. p. 219. Τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ: *accepta ista, quæ est sub arce, spelunca, habitat paulum infra Pelasgicum.* ubi Scholiastes: Τόπος Ἀθήναις ἀπὸ Πελασγῶν, ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ. i. e. *Locus Athenis sic dictus a Pelasgis, qui in eo habitarunt. Scribitur etiam per* ρ.

* ΤΕΚΝΟΝ, *FILIUS.*

Vide infra sub voce υἱός. Mich.

* Τέκνα, *liberi*, in δίδυμα, *gemelli*. Herodotus lib. vi. cap. 52. Ταύτην δὲ τεκεῖν δίδυμα. ubi ipse statim addit τέκνα. Schweb.

* ΤΕΛΕΤΗ.

"Τελεταί. Lucian. Demonact. 11. p. 380. t. ii." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 263. Legas ibi: οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. Guietus: "Scilicet τελεταῖς." Hoc si voluisset Lucianus, scripsisset, opinor, ο. ἐ. μ. ἁ. τὰ Ἐλευσίνια. Sic Eusebius Chronic. p. 81, 31. Scal. μυηθεὶς τὰ Ἐλευσίνια. Achilles Tat. p. 212. Mitsch. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Synesius p. 42. B. Petav. τὰ ἐκ Χαρίτων μυεῖσθαι. Malim igitur θεαῖς subaudire. Plene Alciphron ii. ep. 3. in. μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς. ubi v. Bergler. Add. Pausan. iii. c. 20. Δήμητρος ἐπίκλησιν Ἐλευσινίας. Ceterum proba constructio μυεῖσθαι θεῷ. Sic etiam τελεῖσθαι θεῷ dicitur. Herodotus lib. iv. c. 79. in. ἐπεθύμησε Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι. Hemsterhusius in Addend. ad Lucian. p. xxxiii. "In Philostrati Ep. xv. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum." Mihi οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ videntur arctissime jungenda. Schaef.

* ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, *ULTIMA*.

Quum verbum πράττειν ponitur pro ἀποθανεῖν, ponitur autem hac significatione apud Aristophanem Pluto 485. et Sophoclem Œdipode Col. 1779. videtur esse subaudiendum τὰ τελευταῖα, vel simile aliquid. Leisn. Omnibus, opinor, inaudita erit ista verbi πράττειν significatio. In Aristophane legitur τοῦτο πράττοντ', quod alter Scholiastarum interpretatur ἀποθανόντες, sensum spectans, non propriam vim verborum. Sophocleum locum frustra quæsivi. Schaef. In Sophoc. legitur Ἔπραξεν οὖν.

ΤΕΛΕΥΤΗ, *FINIS*.

In ἡ εἱμαρμένη, *fatalis*, *fato destinata*[a]. Plene Julianus Orat. i. p. 16. καὶ τῷ πατρὶ τὴν εἱμαρμένην τελευτὴν τοῦ δαίμονος μάλα ὀλβίαν παρασχόντος. [Plenius idem ibid. p. 46. B. εἰς τὴν εἱμαρμένην τελευτὴν τοῦ βίου. Schaef.]

ΤΕΛΟΣ, *FINIS*.

In τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον etc. subaudi τέλος, vel potius πέρας, *terminus*. Lucas in Act. Apost. i. 8. —ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς (supp. τέλους, vel πέρατος.)—*in omni Judæa et Samaria et usque ad ultimum terræ* (terminum.) Diodorus Siculus lib. i. p. 38. Κατῴκισεν αὐτοὺς ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας, subintell. πέρασι: *Collocavit ipsos in*

[a] Schrevelius supplet vocem ἀνάγκη. Schoettg. Suppleas etiam v. μοῖρα. Julianus Epist. lviii. t. ii. p. 223. extr. Petav. πεπεισθῆναι τὴν εἱμαρμένην μοῖραν. Conf. Melet. Crit. in Dionys. Halic. i. p. 22. Schaef.

extremis desertæ regionis (terminis). Addidit Heliodorus Æthiop. ii. 28.—ἐπὶ πέρατα γῆς ἔσχατα:—*ad ultimos orbis terminos.* Ut Livius lib. xxi. cap. 43. *ab ultimis terminis terrarum.* [Obiter moneo, in Longi Pastor. p. 21. male me mutasse Ἦρος οὖν ἤδη τέλη. Conf. Corayum ad Heliodor. p. 317. s. vere monentem, τὰ τέλη dici pro τὸ τέλος. Incert. Auct. de Thucydide: περὶ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Idem tenendum de plurali vocis ἔξοδος. Julianus Orat. i. p. 26. B. Ἦν μὲν γὰρ ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις ἤδη. Schaef.]

ΤΕΛΟΣ, *VECTIGAL.*

In δημόσιον non tantum supprimitur ταμεῖον, ut modo dixi; sed aliquando etiam τέλος, *vectigal.* Ex. gr. Ἀποτίνειν τὸ δημόσιον, *pendere publicum.* suppl. τέλος. Pari modo, quo Latini dicunt *publicum* pro *vectigal publicum,* ut *conducere publica* etc. Sic τέλη intellige in λύει pro *expedit,* ut apud Euripidem in Medea v. 566. Ἐμοί τε λύει: *et mihi expedit.* pro quo plene Sophocles τέλη λύει, hoc est λυσιτελεῖ. Vide ad locum Euripidis Jos. Barnesium. [omninoque Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 441. Ceterum minus recte huc referunt locum Sophocleum Electr. v. 1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν. ubi rectius Scholia: οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. Dubites item de Euripideo Med. v. 1359. λύει δ' ἄλγος. Porsonus: "Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem.*" Schaef.[b]]

* ΤΕΜΑΧΗ, *FRUSTA.*

Aristophanes Equit. v. 353. θυννεῖα θερμὰ, supple τεμάχη, h. e. *calida thynnorum* (frusta). Frischlinus male: *thynni offam calidam,* ut notat Kusterus. Leisn.

* ΤΕΜΕΝΟΣ, *TEMPLUM.*

Sæpe omittitur in nominibus fanorum, sive templorum, ut Μητρῷον, *templum Magnæ Matris.* Arrianus lib. iii. p. 197. Ἴσειον, *templum Isidis.* Heliodorus lib. vii. p. 320. Ἡρῷον, *templum heroi constructum.* Arrianus lib. vii. p. 494. Ἀμαζόνιον, Ἀνακεῖον, Θησεῖον, et Μελανίππειον occurrunt apud Harpocrationem[c]. Schoettg.

* Insignem exemplorum, in quibus ellipsis hæc obtinet, copiam vid. in Fabricii Bibl. Gr. vol. i. p. 257. Schweb.

* Herodotus lib. vii. c. 178. ἐν Θυίης. Wesselingius: "vide-

b Adde Harpocrationem in Μετοίκιον. Item in verbo πράσσειν, quod notat *vectigal exigere.* Lucæ Evang. iii. 13. Locum ex Polybio, qui hoc supplet, adducit Raphelius. Schoettg.

c Thucydides lib. vi. 54. Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου. subaudi τεμένει. Quod mox additur in hac inscriptione:

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

Philostratus de Vit. Soph. i. 9. aliter supplet: ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ. Conferatur Aristophanes in Vespis ver. 123. Leisn.

licet τεμένει aut χώρῳ." Sed scribendum ἐν Θυίῃ, quo rectâ ducit Cod. Pass. Vulgatam lectionem si tueris, vide qua ratione excuses pleonasmum ne in Herodoto quidem, opinor, tolerandum: ἐν Θυίης [τεμένει, aut χώρῳ, aut ἱερῷ, seu quidquid denique suppleas], τῆσπερ τῆς Κηφισσοῦ [al. Κηφισοῦ, quæ forma præstat. conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 110, 34. Facius ad Pausan. ii. c. 15, 5. Jacobs. ad Anthol. Græc. ii. 3. p. 6. Heyn. ad Homer. Iliad. B. v. 522.] θυγατρὸς Θυίης τὸ τέμενός ἐστι. Scripsisset ille, si hominem bene novi, ἐν Θυίης τῆς Κηφισοῦ θυγατρὸς, ceteris omissis. Præterea expende mihi quod statim sequitur: ἐπ' ἧς καὶ ὁ χῶρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Quamnam ἐπωνυμίην? Nimirum Θυίη. SCHAEF.

ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΣ, *CONSTITUTUS* vel *POSITUS*.

In brevi et eleganti loquendi genere, ὁ ἐπί τινος πράγματος, ad supplementum requiritur τεταγμένος vel ὤν. Achilles Tatius lib. vi. p. 391. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, *carceri* (præpositus), vel *carceris custos*[d]. [Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 552. 19. SCHAEF.]

Plene aliquando reperitur, ut apud Polybium in Excerptis Legation. xiii. p. 1119. παραγγείλας τοῖς ἐπὶ τούτων τεταγμένοις. et paullo ante ibid. τοὺς ἐπὶ τούτων ὄντας. [Diodorus Sic. xi. c. 44. οἱ τεταγμένοι τῶν Ἑλλήνων ἐπί τινος ἡγεμονίας. Mox c. 47. cum accusativo: ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τὴν διάταξιν τῶν φόρων οὗτος, ὡς ἀκριβῶς κ. τ. λ. (Sic bene libri. In Ænigm. xxxvi. corrig. ὡς ἐτεόν.) Add. xviii. c. 3. (coll. c. 26. in.) c. 48. xx. c. 10. Item cum dativo lib. xx. c. 33. τῶν ἐφ' ἡγεμονίᾳ τεταγμένων. Mox ibid. τῶν ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένων. ubi sensu non dispari al. ἐφ' ἡγεμονίαις, al. ἐφ' ἡγεμονίᾳ. SCHAEF.] Quemadmodum Latini etiam pleno sermone aliquando dicunt: *positus super aliquid*. [Vid. Wesseling. l. c. SCHAEF.] Curtius lib. vi. c. 7. *nobili juveni super armamentarium posito*. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 316. μία μὲν μοῖρα τὸν Ἐσκύλινον κατέχουσα λόφον, ἐφ' ἧς αὐτὸς ὁ Ῥωμύλος ἦν. Minus accurate verterunt: *ubi et ipse Romulus erat*. Debebant: *cui ipse Romulus præerat*. SCHAEF.]

* Item in οἱ ὑπό τινα, quæ elliptica locutio sæpe occurrit apud Leonem. Plene idem habet c. xx. §. 135. Πάντας τοὺς ὑπό σε τεταγμένους. Diodorus Sic. lib. xi. p. 2. Κατὰ πᾶσαν τὴν παραθαλάττιον, τὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένην. Sic ὑπὸ ἐξουσίαν Matth. viii. 9. Integra oratione Luc. vii. 8. Ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος. Item Actor. viii. 27. Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς. Actor. xii. 20. Ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως. sub. τεταγμένος. SCHWEB.

d Priore de Maccabæis libro, cap. xiii. v. 37. Οἱ ἐπὶ τῶν χρειῶν. Qui debitis exigendis præfecti sunt. MICH.

* ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΣ, *VERSUS, SPECTANS.*

In ellipticis locutionibus, ἡ πρὸς τὰς ἀνατολάς, πρὸς ἠῶ cet. subauditur χώρα vel μερὶς τετραμμένη, et cum τὸ s. μέρος τετραμμένον. Plene apud Herodotum lib. iv. c. 22. Τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τετραμμένον. Thucydid. lib. vii. c. 58. Τὸ πρὸς Λιβύην μέρος τετραμμένον. SCHWEB.

ΤΕΧΝΗ, *ARS.*

Per Ellipsin vocis τέχνη multa adjectiva in feminino usurpantur a Græcis, ut ἡ ὑφαντική, *ars textoria*, apud Ælianum Var. Hist. i. 2. ἡ ἰατρική, (ars) *medica*; apud eundem i. 7. ἡ ἱππεία, (ars) *equitandi*, ii. 27. Ἐπὶ τῇ ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει: *In (arte) equitandi mire superbiebat*[e]. [Fallitur. ἱππεία substantivum est, παρὰ τὸ ἱππεύειν. Euripides Phœn. v. 806. Pors. ἱππείαισι θοάζεις. ubi Paraphrastes: ἱππεύσεσιν ὁρμᾷς. SCHAEF.]

Sic ἡ Γραμματική, Μουσική, Λογική, Μαντική, etc. Possis etiam in hisce intelligere ἐπιστήμη. [Σοφία addit Philostratus Her. p. 22. extr. Boiss. μαντικῆς σοφίας. SCHAEF.]

* Sæpius etiam integra oratione utuntur scriptores, expressa v. τέχνη. E. g. Plato in Gorgia p. 451. Ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη. Ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ælianus Var. Hist. lib. ix. c. 22. περὶ τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Idem lib. x. c. 10. Γραφικὴ τέχνη. Ælianus Tact. c. i. Τέχνην τακτικὴν ἔγραψεν. Eustathius ad Dionysii Περιηγ. v. 427. Ναυτικὴ τέχνη. Ellipticam loquendi rationem sequuntur etiam Latini in *Grammatica, Rhetorica, Logica* aliisque: in quibus vero etiam interdum v. *Ars* expressam habent. E. g. *Ars Rhetorica, Ars Musica, Ars Grammatica*. v. Quinctil. Instit. Orat. lib. i. c. 5. Id. lib. i. c. 1. Terent. Prol. in Hecyr. v. 38. SCHWEB.

* Liban. Ep. 140. ἐν Ἑρμοῦ τέθραπται. Notat Wolfius: scil. χρήμασι, vel τέχνῃ, vel simili. Frequens ellipsis. Schwarz. ad Tursellin. p. 40. Sylvius Elegant. Cent. iii. c. 97. F. ST. Falluntur. Obtinet hic notissima illa ellipsis, quam in locutione ἐν διδασκάλου similibusque nemo non agnoscit. SCHAEF.

* "Xen. Œcon. iv. 2. αἵγε βαναυσικαὶ καλούμεναι. Plato Gorg. 34. p. 121. χρηματιστικὴ et ἰατρική· ib. 67. p. 217. ἡ κυβερνητική, ἡ ῥητορική, ἡ δικανική· ib. 57. p. 192. ἡ κιθαριστική, et ἡ κιθαρῳδική. Herodot. viii. 1. ἡ ναυτική. Plut. de fort. p. 309. μουσική, μαγειρική, γναφική. Polyb. ix. 19. ἡ ὀρχηστική, et ἡ αὐλητική. Sed Demosth. p. 521. t. i. τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχ-

e Ἡ τοξική, (ars) *jaculandi*. Herodianus lib. i. 15, 4. [f] SCHOETTG.

f Adde sequentia: τεκτονική, ἀνδριαντοποιητική, χαλκευτική, ἀποτελεσματική, ὀργανική, κυβιστική, γεωργική, χαλδαϊκή, σχοινοβατική etc. In quibus ultimis tamen erunt, qui κακοτεχνίαν vel ματαιοτεχνίαν intellexerint potius, quam τέχνην. Ita in Ἐγκύκλιοι, in Πρακτικαί, Θεωρητικαί, Ποιητικαί, Μικταί subaudi τέχναι. LEIBN.

νην. Æschin. p. 118. t. i. τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης. Ælian. Var. Hist. ix. 22. περὶ τὴν ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. Id. ib. x. 10. ἡ γραφικὴ τέχνη." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 263. Add. Aristides t. i. p. 42. Jebb. τὴν τέχνην τὴν ἰατρικήν. Ceterum cum talia dicantur nunc de scientia et facultate, nunc de ipso συστήματι doctrinæ alicujus aut artis, nemo offendetur hujusmodi locutionibus: Schol. ad Aristophan. Plut. v. 11. τῆς κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμης. ubi ἡ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμη est i. q. ἡ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμη. [Ex Diodoro Sic. Exc. Legat. t. ii. p. 620, 32. τῆς κατὰ τὸν υἱὸν ἀποδόσεως. (v. 30. leg. ὅτε.) p. 621, 42. τῆς κατὰ τὸν 'Αντίοχον ἥττης. Vid. not. in Longi Pastor. p. 329. s.] Schol. ad Sophocl. Trachin. v. 1003. ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς ἐνδεικνύμενος. SCHAEF.

* ΤΗΛΙΚΟΣ, *TANTÆ ÆTATIS.*

Vid. infra ad v. Τοῖος. SCHAEF.

TIMH, *PRETIUM.*

Usitatum est Græcis, τὴν ἀξίαν, et κατὰ τὴν ἀξίαν dicere, pro κατὰ τὴν ἀξίαν τιμὴν, *digno pretio*. Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 8. Ἔδοξε δ' οὖν κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον τιμᾶσθαι: *Visum igitur est, pro meritis quemque ornandum.* Sic in ἐξ ἴσης supple τιμῆς, *æquo* (pretio), unde ἰσοτιμία.

* Sic etiam apud Homerum Iliad. Φ. v. 79. 'Εκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. ubi Schol. Gr. τιμὴν ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. Athenagor. in Legat. pro Christ. p. 8. Πρὸς ἀξίαν τῆς ἴσης μετέχουσι τιμῆς. Dionys. Hal. lib. v. p. 301. Καρπῶν τὰς ἀξίας—διαλύειν. Thucydid. lib. i. 27. 'Επὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. ubi schol. Gr. λείπει τιμῇ. SCHWEB.

* TIMH.

Vocabulum τειμὴ s. τιμὴ eo, quo *statuam* denotat, sensu sæpe in lapidibus negligitur ad verba ἀνίστημι et ἀνατίθημι. Sponius inscriptionem habet a Dalenio p. 619. repetitam, in qua leguntur verba: ἡ ἐξ 'Αρειοπάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν τριακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ 'Αθηναίων εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν ἀνέστησεν. scilicet τὴν τειμήν. Quod suppletur in alia in Miscell. erud. Antiq. p. 360. n. 104. τὴν τειμὴν ἀναθέντος M. Μεττίου. nec non in Itiner. Wheleri p. 254. τειμὴν ἀναστήσαντος Φαινίου Φαύστου. Add. Smithum Notit. 7. eccles. Asiæ p. 21. etc. Non renuo tamen, si in aliis præferas λίθος. In eodem p. 41. τοῦτον λίθον ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν. Interdum et εἰκὼν suppleas licet ex Plutarchi vita Isocr. p. 1032, 1033. Opportune hic incido in lapidem literatum in Fleetwoodi Inscript. antiq. Sylloge P. i. 332. τὸν ἀρχιερέα τῶν σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον 'Αττικὸν 'Ηρώδην Μαραθώνιον ἡ 'Αντιοχὶς φυλὴ ἀνέθηκεν. κ. λ. Vertit Fleetwoodus: *Antiochis tribus* (diis commendat et) *consecrat Tib.* etc. Tu, si me sequeris, post

accusativos supple ἐπείμησε (de qua ellipsi alibi agam) post ἀνέθηκεν autem τὴν τειμήν. F. St. Contorte vir doctus, simpliciusque multo Fleetwoodus. Propertius lib. i. el. 17, 19.

Illic, si qua meum sepelissent fata dolorem,
Ultimus et posito staret amore lapis.

De quo loco in Bibl. Crit. Amstel. ii. 2. p. 11. hæc legas: "Marklandus *labos* malebat quam *lapis*. Burmannus præfert ex Scaligeri excerptis *honore* pro *amore:* cum quo nos consentimus. Ita Græcis quoque τιμὴ dicitur statua et omne monumentum, quod honoris caussa alicui ponitur: veluti ap. Plutarchum t. ii. p. 91. A. 561. B." Schaef.

ΤΙΜΗΜΑ, *PRETIUM.*

In πολλοῦ, ὀλίγου, πόσου[h], *multo, parvo, quanto* etc. intellige τιμήματος, *pretio*, quoties nominibus aut verbis pretii adduntur, ut: πολλοῦ ἄξιος[i], pro πολλοῦ τιμήματος ἄξιος, *magno pretio dignus.* Πόσου πωλεῖται (sc. τιμήματος); *quanti venditur?* Ὀλίγου ὠνεῖται, *parvo emit.* Lucianus in Icaromenip. p. 204. Πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; *quanti nunc emitur in Græcia triticum?* Possis etiam subaudire ἀργυρίου. Vide, quæ supra ad eam vocem diximus. [Strato lxxvi. ver. 4. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. Vid. Jacobs. ad Anthol. Gr. ii. 1. p. 213. Cum præpositione ἐκ Demosthenes p. 1216, 18. Reisk. ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ. Similiter Epigr. adesp. xciv. εἰπὲ πόσης τιμῆς. Sic ἀπὸ μηδενὸς, nulla impensâ. Plutarchus Mor. t. i. p. 573. οὕτω κοσμουμένη περιττῶς καὶ σεμνῶς ἀπὸ μηδενός. Schaef.]

* In πολλοῦ, πλείστου ποιεῖν: *magni, plurimi facere.* Possis etiam in hisce subaudire v. λόγου, ut habet Herodot. lib. i. c. 33. οὔτε λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Item ellipsis hæc obtinet in οὐδὲν, μηδὲν absolute positis. Sic Plato de R. P. viii. p. 562. D. οὐδὲν ὤν. Euripides in Ione 594.

Μηδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθάδ' ὢν κεκλήσομαι.

[Fallitur. Homo vilis ipse dicitur οὐδεὶς (μηδεὶς) sive neutro genere οὐδὲν (μηδέν.) Debebat Schwebelius uti talibus locis, qualis est ille Charitonis p. 4, 10. ὁ δὲ πόρνος καὶ πένης καὶ μηδενός. ubi Dorvillius p. 32. "id est ἄνθρωπος ὢν μηδενὸς τιμήματος." Schaef.] Hanc ellipsin Græcorum imitantur etiam Latini. Sic apud Ciceron. ad divers. lib. i. ep. ix. *Tamen a me minimi putabantur.* et lib. iii. ep. x. *Quanti te, quanti Pompeium, quem unum [illegible] omnibus, ut debeo, plurimi, quanti Brutum facerem.* lib. ix. ep. xix. *Ne pluris esse balbos, quam*

g Paulus in Actis Apost. xxii. 28. de se ipso: ἐγὼ πολλ[illegible]λαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησ[illegible]. Mich.

h Τοσούτου, τιν[illegible] etc. ut Actor. v. 8. εἰ τοσούτου τ[illegible] ἀπέδοσθε; *num tanti agrum vendidistis?* Sic apud Latinos *tanti, quanti.* Schoettg.

i Ad nomen adjectivum in neutro genere positum ἀντάξιον addendum est substantivum τίμημα. In Homeri Iliad. A. 136. Ὅπως ἀντάξιον, sc. τίμημα, ἔσται. Bernh.

disertos putes. Plene habet Varro de R. R. lib. i. c. vii. §. 4. *Ut plus reddant musti et olei, et pretii pluris.* SCHWEB.

* TIMHMA, *MULCTA.*

Aristophanes Ecclesiaz. v. 659. τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν,—. Brunckius: "Subauditur τὴν δίκην, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480.

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;"

SCHAEF.

TIMΩPIA, *PŒNA.*

Docui paullo ante, Græcos vocem ἀξίαν sic absolute adhibere, ut in ea subaudiant τιμὴν in *bonam partem;* sed nonnunquam ita occurrit, ut in ea intelligi debeat τιμὴ in *malam partem;* vel τιμωρία, *pœna,* id quod ex antecedentibus et consequentibus facile est dignoscere. Aristophanes Avib. v 1223.

Ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες.

Mortua fuisses, si dignas luisses (pœnas.)

Ubi Scholia: Λείπει τιμωρίας. [Excerpta ex Diodoro Sic. de V. et V. t. ii. p. 570, 73. ταχὺ δ' αὐτοῖς ἅπασιν ἀξίαν τῆς πονηρίας ἐπέθηκε τὸ δαιμόνιον. quæ constructio cum genitivo facinoris paullo rarior est. SCHAEF.] Lucianus in Revivisc. p. 394. Ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν: *Meritas* (pœnas) *dabo.* et p. 398. Ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν, ὧν δέδρακε: *venimus ad eum, ut dignas eorum, quæ patravit, pendat* (pœnas.) Quibus in locis ὑπέχειν τὴν ἀξίαν elliptice dicitur pro ὑπέχειν τὴν ἀξίαν τιμωρίαν vel δίκην[k].

* Ἐλλιπῶς occurrit apud Homerum τὸ ἀποτίνειν absolute Iliad. Δ. v. 161. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Plene est Γ. v. 286. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. ad quem locum τιμωρίαν habet Eustathius p. 493. l. 39. SCHWEB.

TIΣ, TI, *ALIQUIS, ALIQUID.*

Vocula τὶς sæpe ἐλλείπει[l], ut apud Comicum in Pluto v. 928. p. 91. Καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδί: *At vero accedat ad me vestrum* (aliquis) *huc.* [Si Bosius paginam ita vertisset, ut oculi non adhærescerent ad Scholia textus perpetuitatem male interrumpentia, vidisset continuo sequi ὁ βουλόμενος. Hoc genitivum ὑμῶν regit, nec locus hic est illi ellipsi. SCHAEF.] Lucas Evang. x[illegible] 16. καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, sc. τινάς: *et interficient ex vobis* (aliquos)[m]. Joannes

[k] Aristophanes Vesp. v. 240. Ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ὦνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί. *Sed, o viri, confestim eamus, quia nunc* (pœna) *in Lachetem statuetur.* Subaudiendum enim τιμωρία aut τοιοῦτόν τι, ut Scholiastes [illegible] LEISN.

[l] Pæanius lib. [illegible] de Licinio: τῶν γὰρ ἀνδραπόδων [illegible] ἐχρήσατο τι καὶ [illegible] Μισι[illegible]

[m] Matthæus Evan[illegible] xxiii. 34. Καὶ

in Apoc. ii. 10. *μέλλει βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακήν: conjecturus est e vobis* (quosdam) *diabolus in carcerem.* Marc. ii. 1. δι' ἡμερῶν, sc. τινῶν[n]. Vide etiam cap. ejusdem ver. 21. Act. xxi. 16.

Levit. x. 18. *Οὐ γὰρ εἰσήχθη τοῦ αἵματος αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον*, pro τι, vel τι ἐκ τοῦ αἵματος. Comicus Pace v. 771. p. 680.

Δὸς τῷ φαλακρῷ τῶν τρωγαλίων.
Da calvo illi e bellariis[o].

Vide præpositionem 'Ἐκ.[p] Homerus Iliad. Δ. ver. 264. [Referendus hic locus ad v. Τοῖος, quod continuo sequitur. Schaef.]

Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεο εἶναι[t].

ἐξ αὐτῶν ἀποστερεῖτε etc. Septuaginta Interpretes in Exod. xvii. 5. Λάβε δὲ σεαυτῷ (τινὰς) ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ. Mich.

[n] Vide Lamberti Bos Exercitat. ad h. l. Sirac. i. 23, 24. ἕως καιροῦ, sc. τινός. Schoettg.

[o] In loco epist. 2 Joann. ver. 4. Ἐχάρην λίαν, ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου, περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, participium περιπατοῦντας omissum pronomen τινὰς arguit. Bernh.

[p] Adde Joann. vi. 66, xvi. 17, Actor. ii. 17. et quæ notavit Wolfius ad Libanii epist. vii. p. 20 P.

In constructionibus verborum cum genitivis Attici sæpe subintelligendam relinquunt vocem τὶς, ut cum dicunt ξυλλέγων τῶν λίθων, sc. τινάς[q]. Vid. Perizonius ad Ælianum, Kusterus ad Aristophanem Nubib. v. 154.

Alias vero τὸ τὶς subauditur etiam in sequentibus. Hebr. x. 38. Καὶ ἐὰν (scil. τὶς) ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. *At si* (quis) *se subduxerit, non beneplacitum habebit anima mea in eo*[r]. Lucas Evang. xii. 10. Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον (τινὰ) εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

Sic δι' ἡμερῶν, ubi subaudiendum τινῶν, *interjectis aliquot diebus.* Marcus in Evang. ii. 1. Artemidorus v. 9. Ἔπειτα διαλιπὼν ἡμέρας, sc. τινὰς, *deinde* (paucis) *diebus interjectis.* [Lucianus t. ii. p. 228. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν. Bene Gesnerus: *Dies igitur aliquot domi manet.* Xenophon Ephes. p. 91. Loc. κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν. Schaef.]

Τὶ etiam subauditur in hoc loco. Apoc. xxii. 18. Ἐάν τις ἐπιθῇ (sc. τὶ) πρὸς ταῦτα: *Si quis adjecerit* (aliquid) *ad hæc.* Et ver. 19. Ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης. Schoettg.

[s] Ita φαγεῖν ἄρτου, πίνειν οἴνου, et similia, dicunt Græci pro φαγεῖν ἄρτου τι. Nam aliud est φαγεῖν ἄρτον. Hoc significat, *quicquid panis adest, devorare*; illud, *tantum panis aliquam partem edere.* Etiam post verba πέμπειν, ἐπιστέλλειν sæpe defectus est, qui modo per ἐπιστολὰς, modo per πρέσβεις, per δῆμον, modo etiam per τινὰς potest suppleri. Vid. Herodianum lib. i. 10, 5, iii. 14, 1. et sæpe alibi. Subaudiendum puto pronomen τὶς in illis locutionibus apud Aristophanem Equitib. v. 428. ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα. Thucydides lib. ii. 33. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφῶν αὐτῶν. Post ἄνδρας supple τινάς. Conf. Thucydidem lib. vii. 43. viii. 71. Scriptores Latini brevitatis amantes pariter *aliquid*, vel *quidpiam* nonnunquam omittunt. Tacitus in German. c. 15. *Mos est civitatibus ultro ac viritim conferre principibus vel armentorum vel frugum.* Ad quem locum vide Gronovium. Leisn.

[t] In tertio casu abest ad vocabulum χρόνῳ. Athanasius orat. in ascens. Chr. p. 240. Νυνὶ δὲ χρόνῳ μεταμαθὼν τὴν ἀγανάκτησιν: *nunc autem aliquanto post tempore missa indignatione.* Plene

[p] Item in Apocal. xi. 9. καὶ βλέψουσιν (τινὲς) ἐκ τῶν λαῶν etc. Mich.

[q] Septuaginta in Exodi ii. 1. ὃς ἔλαβεν τῶν θυγατέρων Λευΐ. scil. τινά. c. vi. 25. Proverb. xxii. 25. μήποτε μάθῃς τῶν ὁδῶν αὐτοῦ. Mich.

[r] Joannes in Apocal. xix. 9. καὶ λέγει μοι, scil. ἄγγελός τις. coll. ver. 10. Item xx. 4. καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς. scil. τινές. Marcus in Evang. ii. 3. ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες. Mich.

* "Plato Cratyl. 43. p. 90. Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες· intell. τινά· nam pronomen αὐτῶν pertinet ad nomen ὀνόματα· ut Soph. 20. ἀναλάβωμεν—τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων· ubi v. not. 2. Gorg. 69. p. 224. δημοσίᾳ πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Matth. xxiii. 34. ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε· intell. τινάς. Xen. Cyrop. ii. 4, 13. ᾔτει τὸν Κυαξάρην τῶν νεωτέρων ἱππέων. add. id. ib. ii. 4, 7. vi. 3, 6. Herodot. i. 80. 90. Plures hujus generis locos congesserunt Perizon. ad Ælian. Var. Hist. x. 21. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 63. t. i. Marklandius ad Lysian p. 439. Wassius et Dukerus ad Thucyd. p. 110. Wesseling. ad Diodor. Sic. p. 17. 93. t. i. Bachius ad Xen. Ages. i. 22. et e libris N. et V. T. Vorstius Comment. de Hebraismis N. T. c. 28." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 263. Add. Brunck. ad Aristoph. Equit. v. 819. Duplici deinceps structurâ Pausanias v. c. 14. in. ἣν δὲ ἁρπάσῃ ποτὲ ἰκτῖνος ἤτοι σπλάγχνα, ἢ τῶν κρεῶν. ubi. v. Sylburg. Idem ix. c. 23. ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ. (Quod ibidem paullo ante legitur καύματος, tentare nolim. Conf. πνεμίης Homeri Iliad. E. v. 523.) In Diodor. Sic. lib. xx. 87. Codex habet ἐν οἷς ἦσαν καὶ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων. quod non mirer si cui placeat: quanquam fatendum, τὶς sæpe excidisse negligentiâ librariorum. Polyænus iii. 13, 3. ἀναβιβάσας τῶν σαλπιγκτῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους. ubi Casaubonus sine causa offendit. conf. Lennep. ad Phalar. p. 24. a.— Sophocles Œd. Tyr. v. 314. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 308. Aristophanes Plut. v. 256. ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. v. 597. τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι. Vid. Brunck. ad utrumque locum. SCHAEF.

ΤΟΙΟΣ *vel* ΤΟΙΟΥΤΟΣ, *TALIS*.

In articulo vel præpositione, quæ præcedit vocem οἷος, supprimitur nonnunquam τοιοῦτος, ut apud Synesium alicubi: Τίνα μέντοι, τίνα παρὰ τῶν, οἷος αὐτὸς, προσήκει θαυμάζεσθαι. i. e. παρὰ τῶν τοιούτων, οἷος αὐτὸς εἶ. *a talibus, qualis ipse es.* Et apud eundem iterum: Τὸν σώφρονα, τὸν οἷός ἐστι etc. i. e. τὸν τοιοῦτον οἷός ἐστι. Plato in Symposio: λόγων περί ἀρετῆς, καὶ περὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθόν. [Locum Platonis quærere non vacat. Hoc video, Bosium eo male usum esse. Sic autem scribendus videtur: καὶ περὶ τοῦ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. SCHAEF.] Vide Budæum Comment. Linguæ Græcæ p. 997 [u].

* Hæc ellipsis obtinet quoque in illis Scholiast. Græc.

dictum fuisset: ἐπὶ τινι χρόνῳ. Ita in eandem sententiam dixit χρόνου τινὸς Herodian. lib. i. c. 19. et c. 20. μέχρι τινὸς, sc. χρόνου. Idem igitur dixeris, sive χρόνῳ, sive χρόνου τινὸς placuerit. BERNH.

[u] Et Duportum ad Theophrasti Charact. c. i. p. 187. cujus adcuratissimam observationem, quamvis paullo prolixior sit, integram adscribemus: "Οἷος, "ait, ἑλληνιστικῶς positum pro τοιοῦτος "οἷος, triplici modo usurpatur. Vel

Ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, s. τοιοῦτος, vel τοιαύτη ἐστί: vel etiam οὕτως ἔχει. V. Scholia ad Thucydid. p. 288. et p. 244. edit. Steph. Schweb.

* "Τοιοῦτος et τοσοῦτος. Xen. Cyrop. v. 4, 7. Δέχου τὰ ξένια, οἷα ἐγὼ δύναμαι. Id. ib. iii. 3, 25. ὅτι οὔπω εἰσὶν ἔξω, ὅσους ἔδει." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 263. Schaef.

ΤΟΙΧΟΣ, *PARIES.*

Ἀντίθυρος adjectivum est, notatque, *qui ex adverso ostii est*

" enim ponitur ante *substantivum*, vel " ante *adjectivum*, vel ante *verbum*."

1. " Ante *substantivum* eleganter po- " nitur eo casu, quo antecedens omis- " sum poni debebat. Ex. gr. Οὐκ ἔστιν " ἀνδρὶ οἵῳ Σωκράτει ψεύδεσθαι: *Non con-* " *venit* (tali) *viro mentiri, qualis est So-* " *crates;* pro οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ τοιούτῳ ψεύ- " δεσθαι, οἷος ὁ Σωκράτης. Xenophon: " χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί: *gratifican-* " *tem* (tali) *viro, qualis tu es.* pro τοι- " ούτῳ, οἷος σύ. Lucianus Toxar. ἔστι " μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ " οἵῳ σοὶ πολεμιστῇ μονομαχῆσαι: *haud* " *facile est cum* (tali) *viro congredi, qua-* " *lis tu es.*" [Lucianus t. i. p. 708. ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν καὶ οἵῳ σοὶ χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. t. ii. p. 227. Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ πρόδηλον. p. 266. ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα. p. 538. ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνῳ ἀνέχεσθαι. κ. τ. λ. t. iii. p. 406. μνημονεύσας τινας, οἵους τοὺς Ἰνδικούς. Sophocles Trachin. v. 444. πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ; (Conf. Aristophan. Eccles. v. 465. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν. Acharn. v. 703. ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην. In talibus subaudiendum τηλίκος.) Mirâ structurâ Aristophanes Acharn. v. 601. νεανίας δ', οἵους σύ, διαδεδρακότας. quod prævideo fore qui pro corrupto habentes facile sanari posse arbitrentur scribendo οἷος σύ. Mihi constructio insolens quidem, ceterum sanissima videtur. Ad eandem plane rationem Xenophon Hist. Gr. i. 4. 16. (6.) τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων. quam omnium librorum lectionem viri docti variis modis vexarunt. (Tractavit hunc Xenophontis locum etiam Reizius de Accent. Inclin. p. 81. ss. sic refingens cum Leunclavio: τῶν οἷός περ αὐτὸς ὄντα. Wolfius: " Mireris forsitan, cur non potius ita refinxerit: τῶν οἷόν περ αὐτὸν ὄντα." Equidem non miror: alteram enim hanc conjecturam, cui Wolfius favet, si Reizius Leunclavianæ prætulisset, suam ipse ratiocinationem funditus evertisset. Nam modo vir eximius acute disputaverat, cur οἷος ἐγὼ, vel quodcunque aliud sive pronomen sive nomen post οἷος sequeretur, si partem subjecti constitueret, non posset in obliqua oratione transire in accusativum. Quibus præmissis, " Illustrabit hæc," inquit, " et vicissim hinc illustrabitur quidam Xenophontis locus, et cet.") Schaef.]

2. " Ante *adjectivum* superlativum, " et verti potest *quam*, ut οἷος ἄριστος, " *quam optimus* (vide exempla alias) " talis, qualis esse solet optimus." [Aristophanes Equit. v. 978. οἵων ἀργαλεωτάτων. Acharn. v. 384. 436. οἷον ἀθλιώτατον. Lucianus t. ii. p. 198. οἷα λιγυρώτατα. Maximus Tyr. p. 7. Lond. οἷα κάλλιστα. Schaef.]

3. " Ante *verbum infinitum*, idque " vel *sine* τι *sequente*, etiam significat " mores vel consuetudinem, et verti " potest δεινός, ἄξιος, ἐπιτήδειος. Xeno- " phon. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερ- " δαίνειν: *non enim erat ita comparatus,* " *ut ex quavis re lucrum faceret.* Aris- " toteles: Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι. " *Hæc talia sunt, ut credi vix possint,* " *fidem non mereantur.*" [Plane sic Philostratus Her. p. 30. Boiss. Εἰ δὲ ταῦτα οἷα ἀπιστεῖσθαι. Hæc enim multorum lectio librorum unice probanda est. Idem p. 170. οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι, τρωθέντι δὲ, οὐκ ἄδοξον τραῦμα. Et præmisso τοιοῦτος p. 134. Τοιοῦτοι γάρ ἴσμεν τὰς ἀρετὰς, οἷοι Τροίαν μὲν ἐσπουδακότες λαβεῖν, Κρήτην δὲ παίζοντες. Lucianus t. iii. p. 623. ἑτέραν τινὰς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τοῦτον καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ἐρῶντα προσαγαγέσθαι. Schaef.] " Vel denique ponitur *se-* " *quente particula* τι, οἷός τε, et tum sig- " nificat *potentiam*, et valet δυνατός, ut " οἷός τέ εἰμι τόδε ἢ τόδε ποιεῖν,—ὃ οὐχ οἷόν " τέ ἐστι, *quod fieri non potest:* cu- " jus syntaxeos innumera sunt exem- " pla apud Auctores." Hactenus Duportus. Schoettg.

Sed sæpe ponitur pro *pariete, qui est ex adverso ostii*, ut in eo subaudiatur τοῖχος. Sic apud Lucianum in Sympos. p. 637. ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθύς: *ad* (parietem) *vero, qui est ex adverso ostii, reliqua turba*. [Conf. Interpretes ad Lucian. t. ii. p. 224. t. iii. p. 204. s. 423. Schaef.]

* Τοῖχος subaudiendum videtur in Euripid. Orest. v. 885.

————ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ

πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες·——

Porsonus: "Allusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. ταῦτα πρὸς ἀ. Οὐ γάρ ποτ' εἶπεν Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν." Conf. Brunck. ad Aristophan. l. c. (v. 537.) Simili proverbio utitur Plutarchus Mor. t. i. p. 75. οὐ γὰρ ἀποκλίνειν ἅπαντας εἰς τὸν αὐτὸν τοῖχον, ἀλλὰ γίνεσθαί τινα τοῦ βλάπτοντος ἀνθολκὴν ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν πολιτευομένων. [In transcursu moneo, Libanii t. i. p. 409. extr. Reisk. τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου ab Hemsterhusio ad Lucian. t. i. p. 285. b. sine causa idonea tentari; quamquam ejus conjecturam liber Bavaricus confirmat. Homerus Iliad. O. v. 381. ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται. Theognis v. 681. Brunck. ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα Ἀμφοτέρων τοίχων. Conf. Theocrit. xxii. ver. 12. 30.] Schaef.

* ΤΟΚΕΙΣ, *PARENTES*.

Apud Moschum Idyll. v. ver. 41. Ἐξ εὐηγενέων. s. τοκέων. *ex generosis parentibus ortus es*. Schweb. Non opus. Εὐηγενεῖς absolute dicuntur *generosi*. Schaef.

* "Herodot. vii. 97. Ἀχαιμένης, Ξέρξεω ἐὼν ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεός. intell. τοκήων." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 263. Nisi in talibus locutionibus ἀμφοτέρων neutrius est generis: ut ἀπ' ἀμφοτέρων adverbialiter dicatur pro ἀμφοτέρωθεν, quod ipsum Græci de eadem re passim usurpant. Pausanias iii. c. 4. ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφόν. Sed idem i. c. 7. in. ἀδελφῆς ἀμφοτέρωθεν. Sic de prosapia passim dicunt, item adverbialiter, τὸ (s. τὰ) ἀνέκαθεν. Herodotus i. c. 170. τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος, ubi cave jungas τὸ ἀνέκαθεν γένος, sed γένος refer ad sequentia, ἐόντος Φοίνικος. Conf. lib. v. 55. γένος ἐόντες τὰ ἀνέκαθεν Γεφυραῖοι. lib. vi. c. 35. τὰ μὲν ἀνέκαθεν, ἀπ' Αἰακοῦ τε καὶ Αἰγίνης γεγονώς. Suspiceris igitur, ubi nunc in ejusdem lib. v. c. 65. sine articulo legimus ἐόντες δὲ καὶ οὗτοι ἀνέκαθεν Πύλιοι κ. τ. λ. syllabâ sic repetitâ, ut lineola tangat circulum, (conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 44.) corrigendum esse τὰ ἀνέκαθεν. Hoc quoque imitatus est Halicarnassei simius Cappadox. Vid. lib. ii. c. 37. lib. iv. c. 3. Schaef.

ΤΟΚΟΣ, *FŒNUS*.

In σὺν μεγάλῳ, etc. ut apud Homerum Iliad. Δ. 161. Ἐκ

τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. ubi Scholiastes: —σὺν μεγάλῳ χόλῳ, ἢ τόκῳ, ἤτοι ποινῇ προστίμῳ. ut Lat. *magno*, et *magno cum fœnore*. Sic ἐπὶ πολλῷ. Plutarchus de vitando ære alieno p. 827. λαμβάνουσιν ἐπὶ πολλῷ παρ' ἑτέρων: *magno* (fœnore) *ab aliis accipiunt*. Sic in διαπόντιος, *transmarina usura*, subintell. τόκος. vid. Salmasium de modo Usur. c. 3.

ΤΟΠΟΣ, *LOCUS*.

Hæc vox merito annumeranda est iis, quæ frequentissime κατ' ἔλλειψιν omittuntur in oratione Græca. Exempla ex innumeris[x] hæc habe: 'Ο ἔρημος, *desertus* (locus). Sæpe ἐν τῷ ἐρήμῳ, etiam in Novo Testamento. Addidit Ælianus Var. Hist. xii. 40. 'Επεὶ δ' ἔν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησεν: *Postquam in solitudine quadam sitiit*. et Marcus i. 45. 'Εν ἐρήμοις τόποις ἦν: *In locis desertis erat*. [Neutro genere Diodorus Sic. lib. xx. 42. in. δακέτων δὲ θηρίων παντοίων ἐπεχόντων τὰ περὶ τὰς Σύρτεις ἔρημα. SCHAEF.]

Sic οἱ πετρώδεις, ut Latini *petrosa*, scil. *loca*. 'Ο κρυπτὸς, *occultus*; ut Lucæ xi. 33. [y]Εἰς κρυπτὸν, sc. τόπον. 'Ο ἐπιχώριος, *vernaculus*, ut Maximus Tyrius Dissert. xii. p. 121. Οὐδὲ ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπιχωρίῳ μένειν ἐῶντες: *Non in vernaculo naturæ* (loco) *manere sinentes*. [Mihi quidem dativus neutrius generis videtur: τὸ τῆς φύσεως ἐπιχώριον. SCHAEF.] Vid. Homerum Iliad. Θ. 491. Conf. Observat. Miscellan. vol. iv. p. 353.

Sic ἐν καθαρῷ, *in loco puro*, apud Homerum Iliad. K. 199. 'Εν ἀπόπτῳ et ἐξ ἀπόπτου, *loco conspicuo*. [Sophocles Philoct. v. 467. πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν. Gloss. ad Aristophan. Av. ver. 1. ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὸς δένδρου ὄντος. Ceterum hæc quoque neutrius esse generis nec procedere rationem Bosianam, arguit Plutarchus t. iii. p. 600. ed. Reisk. τόπον ἐξ ἀπόπτου. Thomas Mag. p. 515. ἄποπτα δὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ περίβλεπτα· ἃ ἐφ' ὧν τις ἱστάμενος δύναται μακρὰν βλέπειν. SCHAEF.] Iliad. Ψ. 61. Κεῖτο βαρυστενάχων—'Εν καθαρῷ: *Jacebat graviter gemens in* (loco) *puro*. Homerus Odyss. E. v. 476[z]. [Iliad. Ψ. v. 61. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον. Minus recte, opinor, Vir Summus *in terra sine strato*. Aristophanes Ecclesiaz. v. 320. ἀλλ' ἐν καθαρῷ πού, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; ubi

[x] Sic ὁ κρημνὸς, *pendulus*, scil. τόπος, *locus*, i. e. *præcipitium*. MICH.

[y] Ubi tamen alii libri εἰς κρυπτήν. Forte etiam Matthæi xxvii. 6. εἰς τὸν (τόπον) κορβανᾶν. MICH.

[z] 'Εξ ἀσφαλοῦς, scil. τόπου. Herodianus lib. i. 15, 5. Gregentius Tephrensis disp. cum Herbano Judæo p. 188. Βλέπεις προφητείαν ἐν καθαρῷ συντεθειμένην. *Vides prophetiam in puro et lucido positam*. 'Ο πλατανιστοῦς contr. οῦς, scil. τόπος: *locus platanis consitus, platanetum*. Theognis Sent. ver. 878. 'Εκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων. SCHOETTG.

* Similiter in πιτυόεις, in σελινοῦς, μυῤῥινοῦς, σχοινοῦς, et similibus. Vid. Sylburg. ad Pausaniæ Cor. c. 1. et Lacon. c. 14. Adde Pausan. iv. 29 ἐξ ὑπερδεξίων, e superiori loco. LEISN.

vid. Kuster. et Brunck. Add. Toup. Emendat. in Suid. t. ii. p. 374. s. SCHAEF.]

'Εν περιφαινομένῳ, sc. τόπῳ. *in* (loco) *conspicuo*. [Homer. Hymn. in Vener. v. 100. ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ. SCHAEF.] Dionysius Halicarnasseus lib. ii. p. 117. Πλησίον τῆς Φιδήνης ἐν ἀπόπτῳ τίθενται τὸν χάρακα: *Castra prope Fidenas* (loco) *conspicuo muniunt*. [Male ibi Interpres: *in loco occulto*. t. i. p. 350. SCHAEF.] Et lib. vi. p. 352. 'Εξ ἀπόπτου τοῖς 'Ρωμαίοις παρεμβάλλειν: *In conspicuo Romanis* (loco) *castra ponere*[a]. [Præcessit ibid. ἀπὸ τῶν μετεώρων καταδραμόντες. quod item generis neutrius est, neque opus subaudiri τόπων.— Add. ἐν ἐπηκόῳ, ἐξ ἐπηκόου, ἐς ἐπήκοον. Philostratus Her. p. 170. Boiss. ἐν ἐπηκόῳ τοῦ Αἴαντος. Lucianus t. i. p. 517. εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς. Xenophon Anab. ii. 5, 38. 'Επεὶ δ' ἔστησαν εἰς ἐπήκοον. Vid. Schneider. Ind. Græcit. cui τόπος subaudienti vix accedam: nam hæc etiam neutrius generis videntur. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 23. εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπεν. Ceterum noli dubitare, in Pausan. lib. viii. 15. in. et lib. ix. 11. corrigendum esse ἐς ἐπήκοον. SCHAEF.]

'Εν ὑπαίθρῳ, *in aprico*. Ælianus Var. Hist. lib. xiii. 31. Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ: *Atque ideo quum sederet quondam in* (loco) *aprico*. [Hoc quoque, ni fallor, neutrius est generis. Diodorus Sic. lib. iii. 13. in. πρὸς τὸν ἐκτὸς τοῦ στομίου τόπον εἰς ὕπαιθρον ἀποκομίζουσιν. ubi al. non minus recte εἰς ὕπαιθρα. Conf. Schweighæus. Lex. Polyb. p. 626. a. Dionysius Hal. dicit ἡ ὕπαιθρος, ubi subaudias γῆ s. χώρα. Ant. Rom. t. i. p. 578. τῆς ὑπαίθρου πάσης ἐκράτουν. unde discas p. 529. scribendum esse: καὶ τειχομαχίαν συνίστατο τῆς ὑπαίθρου κρατῶν. Fallitur ad h. l. Reiskius. Idem t. ii. p. 1030. προήγαγε τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ὕπαιθρον. p. 1032. ἀπῆγε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς ὑπαίθρου. SCHAEF.]

'Εν καλῷ, *in* (loco) *commodo, opportuno*. Aristophanes Thesmoph. 299. Ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω; *Ubi, ubi sedebo in* (loco) *commodo, rhetores ut exaudiam?* ubi Bourdinus recte: 'Εν καλῷ, ἐν ἁρμοστῷ καὶ καιρίῳ τόπῳ. Ælianus Var. Hist. xi. 13. 'Εν καλῷ, τοῦ θεάτρου ἐκάθητο: *Sedebat in commodo vel conspicuo* (loco) *theatri*. Lucianus Navig. p. 498. Οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα. *Domus in commodo urbis* (loco) *ædificata*. Non intellexit tamen defectivam hanc loquutionem Luciani Interpres, qui hæc verba in Phalarid. i. p. 735. 'Αναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, reddidit: *Taurumque in eleganti delubro dedicaveritis*. Debuit: *in loco templi conspicuo*[b]. [Leguntur

[a] 'Εκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Xenophon rer. Græc. ii. 4, 10. *ita pugnare, ut neuter æquiore præ altero* (loco) *consistat*. SCHOETTG.

[b] 'Εκ μέσου αἴρειν, *e medio tollere*, scil. τόπου. Coloss. ii. 14. Sic ἐν μέσῳ γενέ-

illa t. ii. p. 200. Vid. ibid. Reitz. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 142. ὁρῶντι τὸ χωρίον γῆς τε οὐκ ἐν καλῷ καὶ θαλάττης πρόσω. t. ii. p. 794. ὅτι τοῦ Πωμεντίνων πεδίου—καὶ τῆς συναπτούσης αὐτῷ θαλάσσης ἔκειτο ἐν καλῷ. Pausanias lib. iv. 23. πόλιν ἐν καλῷ τῆς Σικελίας ἔχουσιν. Philostratus Her. p. 10. ἐκ καλῷ τοῦ χωρίου ἱζῆσαι. ubi Schol. supplet τόπῳ. Vid. Boissonad. p. 312. Eustathius p. 599, 36. Rom. (p. 456, 33. Bas.) ἐν καλῷ τόπου κειμένων. Cujusmodi exempla si paullo propius contuearis, ægre tibi temperes, quin, repudiatâ Bosii ratione, καλῷ habeas pro dativo neutrius καλόν: ut ἐν καλῷ fere vices gerat adverbii καλῶς. Itaque bene Reiskius alterum illum Dionysii locum sic interpretatus videtur: *quod opportune jacet, tam ratione camporum Pomentinorum, quam ratione maris.* Conf. Kuster. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 321. Brunck. ad ejusd. Lysistr. v. 911. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 914. λοχήσαντες αὐτοὺς ἐν καλῷ χωρίῳ. Vix ausim tentare hanc lectionem: suspicacior tamen aliquis non valde mirer si corrigendum censeat ἐν καλῷ χωρίου. In Æliani de N. A. lib. vii. c. 40. extr. non dubito τῆς μνήμης pendere a prægresso ἐν καλῷ. Aliter Bastius Epist. Crit. ad Boisson. p. 139. Schaef.]

Item εἰς αὐτὸν elliptice dicitur pro εἰς αὐτὸν τόπον. Ælianus Var. Hist. xiii. 42. —συναγαγεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας: —*in unum collegisse Arcadas.* [Corrigendum, ut jam Perizonius censuit, εἰς ταὐτόν. Schaef.] Et ἐφ᾽ ἱκανὸν, pro ἐφ᾽ ἱκανὸν τόπον: *ad satis magnum spatium.* Diodorus lib. xiii. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι διώξαντες ἐφ᾽ ἱκανὸν τοὺς ἡττημένους (suppl. τόπον): *Athenienses autem ad satis magnum* (spatium) *persequuti victos.* [Leguntur hæc c. 100. in Wesselingius ad h. l. "Sic lib. xi. 40. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τὸ τεῖχος ἔφθασαν ἐφ᾽ ἱκανὸν κατεσκευακότες. Alias ἐφ᾽ ἱκανὸν τόπον aut ἱκανὸν διάστημα scribere solet, ut lib. xii. 70. et lib. xiv. 114. Adde P. Leopardum Emendat. lib. v. 13." Schaef.] Expressit τόπον lib. xii. ἐφ᾽ ἱκανὸν τόπον ἐδίωξαν: *ad satis magnum spatium persequuti sunt.*

Sic et in ἐς ἐπήκοον, *in locum, unde exaudiri possis.* Dio Cassius lib. xliv. p. 291. Τούς τε παρόντας αὐτοῦ κάτω προκαλοῦντες ἐς ἐπήκοον, scil. τόπον, —*evocantes in* (locum), *unde exaudiri possent*[c]. [Vid. quæ paullo ante adscripsimus. Schaef.]

Postremo in voculis οὗ, *ubi*, αὐτοῦ, *ibi*, ὧδε, *hic* vel *huc*, quæ vulgo pro adverbiis habentur, deest etiam secundus aut sextus casus nominis τόπος[d]. Nimirum οὗ proprie est geni-

μου est apud Lucianum. Schoettg.

[b] Ἐν μέσῳ, scil. τόπῳ, Joann. viii. 3. Bernh.

[c] Sic Hebr. iv. 5. ἐν τούτῳ, scil. τῷ τόπῳ. v. 6. ἐν ἑτέρῳ, scil. τόπῳ. Mich.

[d] Lucas in Evang. xii. 17. οὐκ ἔχω (τόπον) ποῦ συνάξω. Hebr. ix. 5. περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν (τόπος ἢ καιρὸς) λέγειν etc. Mich.

[e] Idem nomen deesse puto verbo κατέχειν, quum *obtinere* significat. [Arrianus Indic. viii. 4. Ἡρακλέα δὲ ὅστις

tivus articuli ὃς, et quoties pro *ubi* sumitur, subaudiri debet τόπου cum præpositione ἐπὶ, ut integra sit locutio: ἐφ' οὗ τόπου, *in quo loco*. Ita Polybius lib. iv. p. 427. —Τὸ καλούμενον Ἱερὸν, ἐφ' οὗ τόπου φασὶ—Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς. —*Quod vocatur sacrum, in quo loco aiunt—Jasonem rem sacram primum fecisse duodecim Diis*.

Porro vocula αὐτοῦ[e] proprie loquendo non etiam est adverbium, sed genitivus pronominis αὐτὸς, *iste*; et quum *ibi* vel *isthic* denotat, similiter τόπου cum ἐπὶ intelligendum, ut sit: ἐπ' αὐτοῦ τόπου, *in isthoc loco*[f].

Denique ὧδε sextus est casus articuli compositi ὅδε. Quum itaque ὧδε *hic* vel *huc* significat, subintell. τόπῳ: plenus enim sermo est: ἐφ' ὧδε τόπῳ, *in hocce loco*, vel, *in huncce locum*[g].

* Sic ἐν μεσάτῳ Homer. Iliad. Θ. v. 223. quemadmodum Latini habent *in medio*. s. *loco*. Virgilius Eclog. iii. 46. *Orpheaque in medio posuit*. In ἐξ ἀγχιμόλοιο Homer. Iliad. Ω. v. 352. uti apud Plinium lib. i. ep. vi. *in proximo*. Ἐν ἀσφαλεῖ Thucydid. lib. i. c. 137. uti apud Cornelium lib. ii. c. 9. ἐλλιπῶς est *in tuto*. Ἐκ δευτέρου, vel ἐν δευτέρῳ, Matt. xxvi. 42. coll. Polyb. t. ii. p. 955. uti est apud Ciceron. Orat. pro Planc. c. xx. *secundo*: pro quo idem lib. i. ep. vi. ad divers. expressa ellipsi dicit: *secundo loco*. In illis Demosthen. pro coron. ἔστιν ὅπου. plene ἔστι τόπος, ὅπου. vid. Viger. cap. vi. sect. 10, 4. Apud Xenophont. K. Π. lib. vi. p. 374. Ἐν τῷ τεταγμένῳ εἶναι. Polyb. t. i. p. 472. Ἐν ὑπαίθροις. Onosander c. x. s. 6. ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένων. [Ammonius de Adf. Voc. Differ. p. 13. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν. Valckenarius: "Aldus edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Postea τόπῳ addiderunt, quod absque detrimento abesse posset." Plutarchus Mor. t. i. p. 602. χρῶ παροῦσιν ἐν τούτῳ τοῖς ἀνδράσιν. Wyttenbachius: "Malim ἐν ταυτῷ, *uno in loco*, ut Reisk." SCHAEF.] Plene idem c. x. s. 9. γενόμενος δ' ἐπ' αὐτῶν τῶν τόπων. Homerus Iliad. B. v. 332. Αὐτοῦ. Ellipsin in ὧδε sequuntur etiam Latini. Lampridius in

ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει. c. 82. extr. τὴν γὰρ δὴ ἄπειρον ἐκείνην, καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώραν πᾶσαν, ἐρήμην τε εἶναι λόγος κατέχει, καὶ ὕδατος ἀπορίῃ ἴσχεσθαι. Schol. ad Sophocl. Œdip. Col. v. 258. ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης. Vid. de talibus Valckenar. ad Euripid. Hippol. fin. Plutarchus Mor. t. i. p. 808. καίτοι ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος. SCHAEF.] Ut enim Latinum *obtinere* non efficit solum plenam sententiam: ita Græcum κατέχειν nihilo magis. Recte igitur plene dixeris:

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει.

quod apud teneram feminam aliquis obtinet, scil. τόπον. BERNH.

[e] Actor. xv. 34. xviii. 19. Matth. Evang. xxvi. 36. MICH.

[f] Velut Actor. xv. 34. Ἐπέμεινεν αὐτοῦ, pro ἐπ' αὐτοῦ τόπου, *ibidem permanere*. BERNH.

[g] Τόπος subauditur in voce ἐπισχερώς. Vide supra in μέση[h]. SCHOETTG.

[h] Apud Aristophanem Vesp. v. 120. in καινὸς subaudiendum est τόπος. Scilicet καινὸς est τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος. Erant alia dicasterii loca, παράβυστον, τρίγωνον, μέσον, in quibus omnibus deest τόπος. LEISN.

Heliog. c. xxxi. *Eo idem, quo mulieres accurabantur.* s. *loco.* Schweb. Add. ἐν ἑνί. Epigr. adesp. ccxv. Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν Ἐν ἑνὶ κοσμήσας ἄνθετο Καλλιάδης. Paulus Silent. li. v. 9. Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον εἰν ἑνὶ πάντα Εὐγραφέος τέχνης ὄργανα ῥυομένην. (De tempore idem xlii. extr. εἰπέ, τίς ἀνὴρ Εἰν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;) Sed illud ἑνί, ut alia hujus generis, quæ vulgo ἐλλιπῆ habent explentque voce τόπος, neutrius, opinor, generis est, nec quidquam subaudiendum. Compara hæc: Apollonius Rhod. lib. i. v. 39, εἰς ἓν ἰόντες. lib. iv. v. 135. εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι. Gregorius Nazianz. citatus a Jacobsio ad Anthol. Gr. iii. 2. p. 410. Χαρίτων εἰς ἓν ἀγειρομένων. Onestes vii. extr. videtur scripsisse: ἴδ' ὡς ἐκεράσσατο Θήβῃ Δαίμων ἐσθλὰ κακοῖς, κεἰς ἓν ἔμιξεν ἴσα.—Ἐν ἐπιτηδείῳ. Lucianus t. ii. p. 269. extr. θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καταλαμβάνων.—Ἐν ἀγγῷ. Vide supra ad v. Σχῆμα.—Ἐν ὑψηλῷ. Plutarchus t. iii. p. 604. Reisk. ἐν ὑψηλῷ τινι καταστάς. Schaef.

ΤΟΣΟΥΤΟΝ, *TANTUM.*

Ante ὅσον, *quantum*, sæpissime deficit τοσοῦτον, *tantum*[i]. Ælianus Variæ Historiæ lib. i. 4. Πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι. pro πίνουσι τοσοῦτον, ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι. *Bibunt* (tantum), *quantum rapere licet.* Xenophon Κύρ. Παιδ. xi. 16. ἀγαθοῦ τινός μοι μετέσται μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ᾖ[k].

* Sophocles in Electr. ver. 1097. edit. Steph. Ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις. Ellipseos hujus exemplum in plurali est apud Theocrit. Idyll. x. ver. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Plenam orationem habet Arrianus de Expedit. Alex. lib. vii. c. 1. Τοσοῦτον καθέξεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ σώματι. Hanc Græcorum ellipsin sequuntur quoque Latini. Sic Plinius lib. iv. ep. 1. *Atque adeo jam sarcinulas alligamus, festinaturi, quantum itineris ratio permiserit.* Plene Virgilius Ecl. i. 25.

Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.'

Schweb. De ellipsi v. τοσοῦτος s. τόσος, sequente aut præcedente v. ὅσος, vid. Fischer. supra ad. v. Τοῖος et Heyn. ad Homer. Iliad. t. vi. p. 85. Schaef.

[i] Marcus in Evang. vii. 36. ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, (τοσούτῳ) μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον. Mich.

[k] Adde Anacreontem Od. xi.

—τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

Supple: ὡς τῷ γέροντι τοσούτῳ μᾶλλον π. τ. τ. π. ὅσῳ μᾶλλον etc. Plene Plutarchus in Pædagog. c. 4. Γῆ ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται. [Longus p. 84. Vill. ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. ubi ad ὅσον repete βράδιον. Vid. Fischer. ad Weller. ii. p. 140. Schaef.] Adde Xenophontem Œconomicor. ii. 4. Dukerum ad Thucydidis lib. i. 11. p. 10. Leisn.

ΤΟΥΤΟ, *HOC.*

Omittitur τοῦτο, vel simile, post γνοὺς, γνόντες etc. ut in Evang. Lucæ ix. 11. Οἱ δ' ὄχλοι, γνόντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ, pro γνόντες τοῦτο: *Turbæ autem, quum* (hoc) *cognovissent, sequutæ sunt ipsum.* Genes. xxxiv. 7. Ὡς δὲ ἤκουσαν, κατενύγησαν οἱ ἄνδρες. Lucas in Act. ii. 37. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. et cap. ix. 30. Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν. (Quod) *quum cognovissent fratres* etc.[1] Ellipsios hujus ignoratio sæpe in errorem induxit Interpretes, ut apud Porphyrium de Vita Pythagoræ p. 51. Πυθομένους δὲ τοὺς Λοκροὺς, τῶν γερόντων τινὰς ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ὅρια ἀποστεῖλαι. ubi perperam interpres: *Locrenses autem ex senioribus aliquot ad limites suæ regionis misisse percunctatum.* Debuerat: *Locrenses autem,* (hoc) *intellecto,* (scil. appulisse Pythagoram) *seniores misisse ad fines regionis*[m].

Τούτῳ vel τούτοις requiritur post præpositionem πρὸς, cum pro *insuper* accipitur, ut δύο καὶ εἴκοσι μνᾶς καὶ πρὸς, *duas et viginti minas, et insuper,* i. e. πρὸς τούτοις, *adhæc.* Sic etiam πρὸς δὲ et πρὸς δὲ καί. Demosthenes: Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι τὸν λόγον τόνδε ἀσύμφορον τῇ πόλει, πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον: *Ego vero existimo orationem hancce non expedire civitati, et præterea minime justam esse.* Herodotus lib. ii. 20. πρὸς δὲ, εἰ ἐτήσιαι αἴτιοι ἦσαν, etc. Ita Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 35. ἐπὶ δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. ubi perperam vulgo ἐπεὶ δὲ legitur. [Improbanda crisis Bosii. Rectius nuper ediderunt: Ἐπεὶ δ' ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. Locus est i. 6, 70. SCHAEF.] Pausanias in Laconicis p. 269. μετὰ δέ. et in Eliacis p. 448. πρὸς δέ. Plenius dixit Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 9. Πρὸς δὲ τούτοις. et Aristophanes Equit. v. 812[n].

Τούτου vel τούτων, in σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις: i. e. *hujus autem rei indicium;* ut Dio Cassius lib. xxxv. p. 7. Τεκμήριον δὲ, ὅτι etc. pro, τεκμήριον δὲ τούτου ἐστὶν, ὅτι: (Hujus) *autem rei indicium est, quod* etc.

Ἐκ τούτων deest ante articulum postpositivum. Aristoteles Politic. vii. Πᾶν δὲ τὸ χρήσιμόν ἐστιν, ὧν τὴν ὑπερβολὴν βλάπτειν ἀναγκαῖον. i. e. ἐκ τούτων ὧν. *Omne autem utile ex* (eorum) *est numero, quorum exsuperantia noxia est.*

* ΤΡΑΓΗΜΑΤΑ, *BELLARIA.*

Videtur esse subaudiendum in μεταδόρπια, *secundæ cœnæ,*

[1] Item in illa formula: Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ etc. *Neque* (hoc) *solum, sed etiam* etc. quæ occurrit Roman. v. 3. 11. viii. 23. SCHOETTG.

* Matthæus in Evang. xvi. 17. σὺ ἀπεκάλυψέ σοι, scil. τοῦτο. MICH.

[m] Deest τοῦτο quoque post καὶ, *et quidem, idque.* Vide Noldium de concord. part. p. 277. MICH.

[n] Non igitur tales præpositiones sine casu positæ adverbiascere dicendæ sunt. Vide Casaubonum ad Aristophanem Equit. v. 575. [Sed alia omnia Casaubonus. "Præpositio hæc (πρὸς)," inquit, "adverbiascit; adverbiascunt et aliæ." Bene. SCHAEF.] Conf. Xenophontis Ἀπομνημ. i. 4, 6. Jensii Lect. Luc. ii. 11. p. 221. LEISN.

seu *postcœnia*, apud Athenæum lib. xiv. Vid. Florens Christianus ad Aristophanis Pacem v. 772. Leisn. Athenæus t. v. p. 325. ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια[a]. p. 403. ψαιστὰ μεταδόρπια. In his quidem locis non licet subaudire τραγήματα: utrobique enim substantivum jam additum est. Schaef.

* ΤΡΑΓΟΣ, *HIRCUS.*

Suppressa sæpe latet hæc vox in ἐνόρχης, ὁ, et ἔνορχος, ὁ, ἡ. [Habent Lexica ἡ ἔνορχος. Hoc vellem exemplis firmatum. Mihi quidem permirum accidit. Schaef.] Sic Theocritus Idyll. iii. 4.

——————καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο,———

Vocem τράγος expressit Lucianus t. i. p. 202. Καὶ θύομέν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. Apud Synesium epist. 48. est ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ. Schweb. Si alia vir doctus ellipticæ illius locutionis exempla in promtu habuit, vellem ea excitasset: Theocritei enim loci ratio longe diversa est. Nulla ibi ellipsis obtinet, cum ἐνόρχης, ut Λιβυκὸς, ἐπίθετον sit substantivi, quod continuo sequitur, κνάκων. Toupius Append. Not. atque Emend. in Theocrit. p. 9. s. "Dicitur autem caper Κνάκων, a colore scilicet. quod et recte observat Scholiastes. Κνακὸν τράγον vocat Agathias in Epigrammate.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
ΚΝΑΚΟΝ ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Hinc *lupus* κνηκίας dictus, et *equus* κνακίας. de quo Babrius apud Suidam et Pausanias in Eliacis." Locus Pausaniæ est lib. vi. c. 10. ubi paullo ante corrig. γυμναστὴς ἄριστος λέγεται τῶν ἐφ' αὐτοῦ γενέσθαι. Schaef.

ΤΡΑΠΕΖΑ, *MENSA.*

Elegans est Ellipsis, qua ξενία, *hospitalis*, pro ξενία τράπεζα, *mensa hospitalis*, *hospitium*, ponitur, quemadmodum apud Lucianum in Icaromenip. p. 204. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν: supple τραπέζῃ: *At nunc quidem ad* (mensam) *hospitalem te invitamus.* Ælianus in Histor. Anim. i. 1. Ὥσπερ

[a] Citat hunc locum sine vitii suspicione Wassius ad Thucydid. p. 371, 22, Sed corrigendum ex ipso Platone παραμύθια πλησμονῆς. Orpheus Hymn. lxxxiv. ver. 6. πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἐλθών. quod sine causa tentat Wakefieldius ad Sophocl. Trachin. v. 750. Plutarchus Mor. t. i. p. 420. παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν κ. τ. λ. Phalaris p. 254. ἀλλ' ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν, κ. τ. λ. Aliquantum differt, quo tamen Athenæi illam in Platonicis lectionem defendere non ausim, hoc Meleagri cxii. in. παραμύθιον ὕπνου, cujus interpretatio Jacobsiana posthabenda, opinor, illi alteri, quam vide in Dorvill. Animadv. ad Charit. p. 517. Eodem plane sensu Charito p. 127, 19. βουλόμενος ἐμβαλεῖν αὐτὸν, ὅπως [l. εἴπως] δύναιτο, εἰς ἔρωτα καινὸν καὶ Καλλιῤῥόης παραμύθιον. Schaef.

οἷν ἐπὶ ξενίᾳ κληθέντες: *Tanquam ad hospitalem* (mensam) *vocati*. Et Var. Hist. ix. 15. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον: *ad hospitalem* (mensam) *invitarunt Apollinem et Homerum*. [Quidni ξενίᾳ pro dativo habeas substantivi ξενία? Bosiana quidem ratio vix congruit Euripideo loco Hec. v. 787. Pors. κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ, Ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων. Ceterum sunt qui dubitent, an ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν recte dicatur, corrigantque ἐπὶ ξένια καλεῖν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 608, 90. ad Herodot. p. 348, 59. Paullo rarius ἐπὶ ξενίαν καλεῖν, quod habet Ammianus Epigr. xix. in. Marcellinus de Thucydid. vita p. 2. m. Duk. SCHAEF.] Integre apud Homerum legitur ξενίη τράπεζα, Odyss. Ξ. 158. his verbis:

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν, ξενίη τε τράπεζα.
Sciat nunc primum ex Diis Jupiter, ac hospitalis mensa.

et apud Æschylum Agam. ver. 411. de Paride:

Ἤσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖς γυναικός.

Vide Virum Summum Jac. Perizonium in Notis ad Æliani lib. iii. c. 37. Eadem Ellipsi ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, pro ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης, *de eadem* (mensa) *vesci*, occurrit apud Synesium o.

* Plenam locutionem καθ' ἐν διὰ δύο expressit Virgilius Æn. lib. x. 460.

Per patris hospitium et mensas, quas advena adisti.

SCHWEB.

* ΤΡΑΧΗΛΟΣ, *CERVIX.*

In αὖ ἔρυσαν, quo aliquoties absolute usus est Homerus in explicando sacrificii ritu, quo victimarum Diis superis immolandarum cervicem cœlum versus egerunt. v. Iliad. A. 459. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. ubi Eustathius p. 101. lin. 23. Ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον. Item in illis Sophoclis, Aj. 298. ἄνω τρέπων ἔσφαζεν, quæ ad l. c. affert Eustathius. SCHWEB. Simplicius subaudias τὸ ἱερεῖον. SCHAEF.

* ΤΡΙΓΩΝΟΝ, *TRIANGULUM.*

Apud Geometras in ὀρθογώνιον, ἀμβλυγώνιον, ὀξυγώνιον, ἰσοσκελὲς etc. LEISN.

ΤΡΙΧΕΣ, *CAPILLI.*

In αἱ πολιαὶ, ut Latin. *capilli* in *cani*. In Epigrammatibus Græcis lib. i. c. 13.

o Locus exstat epist. 58. SCHOTTUS P.

p Τράπεζα omitti quoque solet post ἀνακεῖσθαι. Plene dicitur ἀνακεῖσθαι συνανακεῖσθαι a Luca in Act. vi. 2. Vid. Elsnerus in Obs. S. ad Matth. xxii. 13. Luc. x. 40. Joan. ii. 9. Ita supple ergo Matth. iv. 11. Vid. Wolf. ad h. l. et Lexicon. LEISN.

Τέκνα πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
*Αφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Liberi labores gignunt: mutilatio vita sine liberis: juventus
Stolida est: senectus rursus infirma.

Anacreon Ode xxxvi.

Πολιαὶ κάραν στέφουσι.
Cani caput coronant.

[Pindarus Olymp. iv. extr. φύονται δὲ καὶ νέοις Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ Θαμά. Plene Anacreon Fragm. p. 434. Fisch. Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες. Aliter Hom. Hymn. in Vener. v. 228. αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι Καλῆς ἐκ κεφαλῆς κ. τ. λ. SCHAEF.]

* Item in τίλλεσθαι apud Homerum Iliad. Ω. v. 711.

Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην.

ubi Eustathius p. 1533. lin. 27. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι, ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν. Longus Ποιμεν. lib. ii. p. 47. edit. Jung. Εἰ δὲ μὴ μάτην τὰς πολιὰς ἔφυσα. SCHWEB.

* Eandem vocem subaudiendam reliquit Strato xvi. πρὶν ἐλθεῖν τὰς φθονεράς. et xviii. ἦλυθον ἃς ἔλεγον. SCHAEF.

ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ, *TRIOBOLUS.*

Videtur hoc vocabulum supprimi in τὸ δικαστικὸν, *judiciale,* apud Lucianum in Bis Accus. p. 230. Μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν· ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. *Ne accipiant hi judiciale* (triobolum): *nam caussa ipsis mansit injudicata.* Judicum autem mercedem apud Athenienses fuisse triobolum, patet ex Aristophane in Equit. v. 51. Ἔχε τριώβολον: *Habe tibi triobolum.* ubi Scholia exponunt τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ἐπεὶ τριώβολον ἐλάμβανον: h. e. *judicialem mercedem, quoniam triobolum accipiebant.* et ver. 255. ad hæc verba, φράτορες τριωβόλου, *triobolí contribules:* Οἱ δὲ δικασταὶ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν ἐτρέφοντο, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι: h. e. *Judices a populi rectoribus alebantur, triobolum accipientes post litem judicatam.* Huc alludit apud Lucianum Mercurius in Bis Accus. p. 221. ubi forum judiciale instituturus inter alia hæc dicit: Οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης. *Judices ex omnibus Atheniensibus dabuntur: merces pro quaque lite trium erit obolorum.* [Ad δικαστικὸν rectius subaudias μίσθωμα. Nam judicum merces non semper trium erat obolorum, sed alio tempore alia. Vid. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 329. ibique Hemsterhus. Sic Schol. ad Aristophan. Ran. v. 140. τὸν δικαστικὸν μισθόν. mox: τὸ δικαστικὸν μισθάριον. SCHAEF.]

ΤΡΟΠΟΣ, *MODUS*.

Genitivum τρόπου[q] subaudi in ἐκ παντὸς et ἐξ ἅπαντος, ut apud Lucianum in Merced. Cond. p. 464. Ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει: *Hanc omni modo colit.* [Idem t. i. p. 609. πάντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος. t. ii. p. 194. ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. Sed p. 188. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Pausanias iii. 8. extr. συσπεύδων ἐξάπαντος τὴν βασιλείαν οἱ γενέσθαι. Sic enim junctis vocibus ediderunt. Plene Diodorus Sic. lib. xii. c. 16. προσέταξε γὰρ ἐκ παντὸς τρόπου πείθεσθαι τῷ νόμῳ. lib. xix. c. 36. ἐκ παντὸς τρόπου βουλόμενος βοηθεῖν. Quamquam non repugnem, si quis in illis, quæ Bosio elliptica videntur, nihil subaudiendum censeat, παντὸς et ἅπαντος habens pro genitivis neutrorum πᾶν et ἅπαν. SCHAEF.] Æliani Var. Hist. ii. 4. Καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπεύδειν ἐκ παντός. *Et ipse dixit, se dudum hoc desiderare, et studere omni* (modo) etc. Plenius dixit idem lib. iii. 7. Καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐξ ἅπαντος τρόπου διψῶντας. *Et male loquendi omni modo cupidos.* Et Isocrates Panathen. Ἐκ παντὸς τρόπου πειρᾶται: *Omni modo conatur* etc.[r] Sic ὧδε cum pro *sic* vel *hoc modo* ponitur, subintellectum habet τρόπῳ. Nam proprie loquendo est ablativus voculæ ὅσδε[s]. Pariter οὕτω, *sic*, proprie est ablativus pronominis οὗτος, quod pronomen veteres declinarunt οὕτου, οὕτῳ, unde οὕτω, quasi dicas οὕτῳ, i. e. τούτῳ τρόπῳ, *hoc modo*. Ita Dionysii Perieg. τῷ, pro τούτῳ τρόπῳ, v. 941. et 1175.

* Vocabulum hoc etiam subaudiendum videtur in elegantioribus illis dicendi formulis: ἐκ τοῦ ἀδοκήτου, ἐκ τοῦ ἀνελπίστου, ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, ἐκ τοῦ βιαίου, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, aliisque ejusmodi, quarum larga satis copia vel apud Dionysium Halicarn. occurrit. v. Indic. Sylb. Plene est ἐκ τοῦ βιαίου τρόπου apud eumdem p. 162. Ἐκ δικαιοτάτου τρόπου Æschin. contra Ctesiphont. p. 54. [E talibus locutionibus, quæ Schwebelio plenæ videntur, non ausim colligere, in illis alterius generis τρόπου subaudiendum esse: sed τοῦ ἀδοκήτου, τοῦ ἀνελπίστου, τοῦ ἀναγκαίου, τοῦ βιαίου, τοῦ ἀσφαλοῦς ceteraque id genus opinor esse neutra, παρὰ τὸ ἀδόκητον, τὸ ἀνέλπιστον, κ. τ. λ. SCHAEF.] Sic etiam in κατὰ πάντα sub. τρόπον. Plene in vet. Inscriptione apud Gruterum cccclx. Item ἐν παντὶ, quod integre ἐν παντὶ τρόπῳ. 2 Thessal. iii. 16. [In hæc

q An et in ἐκ περισσοῦ; apud Marcum in Evang. vi. 51. MICH.

r Xenophon de Agesilao c. 5. ἐπιχωρίου ὄντος, sc. τρόπου, *cum* (mos) *in illis regionibus esset.* SCHOETTG. Fallitur. ἐπιχωρίου ὄντος neutrius et generis. Conf. Xenophont. Cyrop. i. 4, 23. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἐπιτελοίη. Philostratus p. 316. Olear. Φρυγῶν γεῶν ἐπιχώριον, καὶ ἀποδίδοσθαι τοὺς αὐτῶν, κ. τ. λ. SCHAEF.]

* Brodæus Misc. ix. 9. negat, addi solere vocem τρόπος. Sed refellitur a Jensio Lect. Luc. i. 12. p. 124. LEISN.

s Herodotus, lib. ii. Ὡς τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι (σώματα). BERNH.

idem, quod modo dixi, valet: sunt enim, opinor, neutrius generis. Conf. Epigr. adesp. xi. ver. 3. κατὰ πᾶν ἤλγηκα. Sic etiam solum neutrum πάντα pro adverbio πάντως reperias. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. lib. iii. p. 131. ubi ipsum illud κατὰ πάντα, item εἰς πάντα, recte confert. Add. Brunck. ad Sophocl. Trachin. v. 338. (Sed ad Euripid. Orest. v. 1112. vir eximius fallitur. Bene Porsonus.) SCHAEF.] In τοῖον apud Homer. Odyss. A. 209. pl. κατὰ τοῖον τρόπον. In ἐλεόν. Hesiod. Ἔργ. v. 205. [Adverbialiter dicitur pro ἐλεεινῶς. SCHAEF.] In τῷ κε apud Homer. Iliad. Δ. v. 290. Sic Latini in *hoc* sub. *modo*. Horatius lib. i. sat. vi. 41. et ibid. ver. 52. SCHWEB.

* ΤΡΟΦΑΛΙΣ, *CASEUS*.

In v. πακτὴ absolute posito apud Theocrit. Idyll. xi. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν.

Vid. Schol. Gr. SCHWEB. Idem. Idyll. xx. 26.

Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον·——

ubi Valckenarius in edit. Decem Idyll. p. 161. b. "*Lac coactum*, πηκτὸν γάλα, pastoribus erat Siciliensibus πακτὰ, voce forsan τάμισος suppressa." Non assentior: τάμισος enim est, non *lac coactum*, sed quod cogit lac, *coagulum*. Oppianus Cyneget. iv. ver. 271.

Καὶ ταμίσῳ πρῶτος γάλα πήξατο,——

Πακτὰν et κηρία σίμβλων s. μέλι jungit Joannes Barbuc. Epigr. iii. Ceterum Theocritea prioris loci compares cum Excerptis ex Diodoro Sic. de Virt. et Vit. t. ii. p. 546, 26. Ὅτι ὁ αὐτὸς Σαλμωνεὺς ἔσχεν θυγατέρα Τυρὼ, ἥτις διὰ τὴν λευκότητα καὶ τὴν τοῦ σώματος μαλακότητα ταύτης τῆς προσηγορίας τέτυχεν. SCHAEF.

* ΤΡΟΦΗ, *CIBUS*.

Vide supra in Βρῶμα. SCHOETTG.

* ΤΥΡΑΝΝΟΣ, *TYRANNUS*.

Οἱ τριάκοντα, *Triginta Tyranni*. Ælianus Var. Hist. ii. 11. et iii. 17. Historia ipsorum alias satis est notat. ['Αναλογώτερον subaudias ἄνδρες. Sic οἱ τετταράκοντα, οἱ ἕνδεκα, οἱ τριακόσιοι. Inque Romanis rebus οἱ δύο, οἱ τρεῖς, οἱ τέσσαρες, οἱ δέκα, οἱ εἴκοσι, etc. Conf. Dio Cass. t. i. p. 757. ubi v. 92. plene: τοὺς εἴκοσι καλουμένους ἄνδρας. Possis etiam ἄρχοντες. Sic Diodorus Sic. lib. xiii. c. 102. οἱ ταχθέντες ὑπὸ τῶν νόμων ἕνδεκα ἄρχοντες. SCHAEF.] Idem lib. xii. c. 18. Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας. sc. Τύραννος. SCHOETTG.

* ΤΥΧΗ, *FORTUNA*.

In ἐπ' ἴσης, quod sæpe occurrit apud Artemidorum. Nos unum saltem locum adducimus ex i. 26. p. 26. 'Επ' ἴσης γὰρ τῷ τυφλῷ ὁ προάγων ἐν δρόμῳ οὐκ ἂν ἴδοι τοὺς ἀγωνιστάς. *Æque*

enim ut cæcus, is, qui in cursu reliquos præit, certantes videre nequit. 'Επ' ἴσης, sc. τύχης vel μοίρας. Scribitur et sæpenumero conjunctim ἐπίσης[t]. Schoettg. Nihil subaudi. Est enim i. q. ἐπ' ἴσου, ἴσον, ἴσα: quæ omnia dicuntur adverbialiter. Scharf.

* In πεπρωμένη etiam deesse hoc vocabulum, Euripides monstrat Alcest. ver. 695. Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην. Bernh.

* In Numismatibus aliquando 'Αγαθῇ ponitur ἐλλιπῶς, sub. v. Τύχῃ. vid. Vaillant in Numism. Imperat. Gr. loqu. p. 355. coll. not. ad Onosandri Προοίμ. p. vi. Schwer.

Υ.

* ΥΒΡΙΣ, *STUPRUM*.

Quum ἀπάγειν de perductionibus ad stuprum usurpatur, deest εἰς ὕβριν, vel πρὸς ὕβριν interdum. Lucianus in Fugit. οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. *cujus uxorem rapiebat, eam stupraturus.* Antoninus Liberalis c. xiii. 'Η δὲ παῖς, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero, antequam abducturi eam ad* (stuprum) *venirent, suspendit se.* [Vid. ad h. l. Verheyk. p. 95. cui etiam videtur locutio elliptica. Mihi non item: de stupro enim intelligendam esse, ipse verborum contextus docet. Sic alibi ἀπάγειν est, *ducere in carcerem*, alibi, *ducere ad mortem*. Conf. Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 131. Num etiam hic de ellipsi cogitabimus, subaudientes nunc φυλακὴ s. δεσμωτήριον, nunc θάνατος? Scharf.] Aliquando additur verbum: e. g. ἀπάγω γυναῖκα μοιχευθησομένην, i. e. *perduco mulierem, ut adulteretur*; vel, ut Lucianus in Fugit. habet: γυναῖκα ἀπάγω μοιχεύσων. Interdum additur πρὸς ὕβριν. Lucianus de Gymnas. οἰκεῖοι πρὸς ὕβριν ἀπαγόμενοι, *domestici ad stuprum rapti*. Idem in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.*

Eandem ellipsin amant Latini in verbo *perducere*. Suetonius Tiber. 46. Calig. 25. vid. Bernecer. ad Justin. ix. 6. Jensius Lect. Luc. i. 6. p. 49. sq. Leisn.

ΥΓΙΕΙΑ, *SALUS*.

In loquutione, Προπίνω Πέτρου, 'Ηρακλέους, βασιλέως etc. subintell. ὑγίειαν cum εἰς, ut integra sit: Προπίνω σοι εἰς ὑγίειαν Πέτρου, 'Ηρακλέους, βασιλέως. *Propino tibi in salutem Petri,*

[t] Ut Pæanio lib. ii. c. 15. et lib. vii. c. 13. Mich.

Herculis, regis. Colligi hoc potest ex Luciani Scholiasta, qui ad Sympos. p. 641. hæc verba: Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθι, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου: *Propino tibi, inquit, Cleanthi, in* (salutem) *ducis Herculis:* Σκόπει, inquit, τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμὲν, εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίειαν. Docet ibi, recte et Attice per Ellipsin dici προπίνειν τινί τινος, quod imperite et minus eleganter, plenius tamen, ceteroqui dicitur, προπίνειν τινὶ εἰς ὑγίειαν τινος, [Recte Scholiastes Lucianeus: ἀγροικικῶς φαμέν. Nusquam enim in scriptis Græcorum locutionem illam Bosianâ ratione expletam reperias. Verius Guietus ad Luciani l. c. "Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Subaudi κύλικα." Vid. supra ad v. Πράττω, SCHAEF.]

ΥΔΩΡ, *AQUA*.

Nihil frequentius est Græcis, quam θερμὸν et ψυχρὸν absolute dicere, pro ὕδωρ θερμὸν, ψυχρόν. Matth. Evang. x. 42. Ποτήριον ψυχροῦ, sc. ὕδατος. . Comicus in Nubib. v. 1040. p. 182. Θερμῷ λούεσθαι. *Calda lavari.* Imitati hoc sunt Latini, qui itidem *caldam* et *frigidam* dicunt, subintellig. *aquam.* Utrumque habes apud Martialem:

Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

Jacob. iii. 11. Μή τι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν; (scil. ὕδωρ[a].)

Deest etiam illud ὕδωρ in aliis, ut apud Hesiodum in Theogonia ver. 5. Λοεσσάμεναι Περμησσοῖο, scil. ὕδατι. *Lotæ Permessi* (aqua). [ad q. l. Wolfius p. 61. "Περμησσοῖο. intell. ὕδατι hic et versu sequ., (ubi al. melius ἵππου κρήνης.) ut ap. Homer. Iliad. E. ver. 6.* Idem Fragm. v. 50. p. 440. Lips. Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. SCHAEF..] Homerus Iliad. E. Λελουμένος ὠκεανοῖο: *Lotus Oceani* (aqua). [ubi Heynius t. v. p. 6. " Præstat jungere παμφαίνησιν (imo παμφαίνησι: sicque, opinor, scribendum Iliad. I. ver. 323. προφέρησιν, Odyss. Ξ. ver. 374. ὀτρύνησιν, ubi etiam ἔλθῃ præferam.) ἐξ Ὠ. *oritur ex Oceano.*" Repugnat huic rationi mos Homericus, omninoque epicus, arctissime jungi poscens κτλ. Ὠκ. Add. Iliad. Z. ver. 508. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Hymn. Homer. ix. in Dian. v. 3. ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος. SCHAEF.] Et Iliad. Φ. ver. 560. Λοεσσάμενος ποταμοῖο: *Lotus fluvii* (aqua.) Putavit Doctiss. Pasor, qui de Ellipsi non cogitavit, in istis loquendi formulis casum secundum pro tertio poni cum præpositione ἐν, ut ποταμοῖο, ὠκεανοῖο, pro ἐν ποταμῷ, ἐν ὠκεανῷ. Vide ipsum in Præfatione Indici Hesiodeo præfixa. Rectius autem Didymus in locis

[a] Quod additur ver. 12. Οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ. BERNH.

illis Homeri ὕδατι intelligendum esse docet. Homerus ipse Iliad. Π. v. 669. dixit,

————λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι[b].

[Alii præpositionem subaudiunt. Schol. Ven. ad Iliad. E. v. 6. Ὠκεανοῖο. λείπει ἡ ἐξ. (Sed idem ad Z. v. 508. λείπει ὕδατι.) Sic Homer. Hymn. xxxii. in Lun. v. 7. ἀπ' ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλόν. Himerius p. 742. ἐξ ὠκεανοῦ λουσάμενος. Conf. Apollon. Rhod. iii. ver. 876. λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο Ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο. Rectius cum Musgravio ad Euripid. Iphig. Aul. v. 1078. nihil plane subaudias: ut λούειν aliaque similis significationis verba videantur esse ex numero illorum, quæ nunc genitivum regunt, nunc dativum, nunc præterea adsciscunt præpositionem. Eademque, opinor, sententia fuit Scholiastæ Veneti ad posteriorem locum Iliadis: post verba enim, quæ citavit ἢ ποταμὸν εἴρηκεν, inquit, τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ: submonens, ni fallor, si hoc modo intelligas, nihil subaudiri oportere. SCHAEF.]

Sunt et aliæ loquutiones Atticæ, in quibus reticetur ὕδωρ, ut apud Lucianum in Gallo: et Bis Accusato p. 223. Ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον (sc. ὕδωρ): *Illius nunc fluit* (aqua.) Et pag. 224. Ἐμοὶ ῥευσάτω (sc. ὕδωρ): *Mihi fluat* (aqua.) Perperam utrumque locum convertit Interpres, priorem: *Illius, quæ nunc fluit, oratio.* posteriorem: *Peroratum a me esto.* Sed certum est, verti debere ita, ut dixi, et subaudiri ὕδωρ. In judiciis enim apud Athenienses tempus dicendi et actori et reo clepsydra fuisse definitum, res est notissima ex Aristophane et aliis. Paullo post apud Lucianum: Ἔγχει τὸ ἴσον (ὕδωρ): *Parem infunde* (aquam.) Nota, quod τὸ ἴσον dicat: nam tantumdem aquæ et reo et actori infundebatur. Hunc in finem præfectus aquæ clepsydræ infundendæ erat, qui Ἐφύδωρ dictus est. Vid. Pollucem. [Barbarum illud ἐφύδωρ, scribendumque divisis vocibus additoque articulo, quem in Polluce præmissum ἐκαλεῖτο elisit, ὁ ἐφ' ὕδωρ. Hoc jam H. Stephano Thes. iii. c. 1784. F. video placuisse. Errat Albertius ad Hesych. t. i. c. 1557. 9. SCHAEF.] Ceterum, quod in dictis locis elliptice, id plene apud eundem Lucianum in Revivisc. p. 406. Σοὶ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν, μὴ μέλλε: *Tibi aqua nunc fluit, ne cunctare.* Huc pertinet, quod in Imaginibus p. 31.

[b] Sic Hippocrates aphor. vii. 56. οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος. *Vinum par pari* (aqua) *potum.* ἴσῳ, sc. ὕδατι. SCHOETTG.

[c] Mnesitheus Comicus apud Athenæum ii. 1. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ. Quo loco multiplex ellipsis est, quæ sic suppleri potest: ἐὰν δ' ἴσον ὕδωρ ἴσῳ οἴνῳ κεκραμένον, vel etiam: ἐὰν δ' ἴσον μέρος ὕδατος ἴσῳ μέρει οἴνου προσφέρῃ. *Si biberis vinum pari portione aquæ temperatum.* Conf. Hippocratis Epidem. lib. ii. Aristophanis Plut. v. 1133. Athen. xi. 6. LEISN. Sublecta hæc, opinor, Kustero, quem vide ad Aristophan. Acharn. v. 353. Adde eund. et Hemsterhus. ad Plut. v. 1133. SCHAEF.

Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκχυνόμενον λέγειν, *supra aquam effusam dicere*, i. e. orationem longius producere, quam par est[d].

* Pleno sermone utrumque occurrit apud Hom. Od. T. 388.

——ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν.

Item ψυχρὸν πίνειν est apud Epictetum c. xxix. pro quo plene habet Theocritus Idyll. xi. 47. Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ. In βάλλειν, ἐκβάλλειν, εἰσβάλλειν, ἐκδιδόναι, cum de fluviis in mare exonerantibus sermo est, subauditur ὕδωρ vel ῥεῖθρον. Sic Homerus Iliad. Λ. v. 721.

Εστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.

Polyænus lib. i. c. iii. §. 5. Τέμνων δὲ μέσην τὴν Βοιωτίαν (Κηφισσὸς), πρὶν ἐκβάλλειν εἰς θάλασσαν. Plene Herodotus lib. i. c. 179. Ἐσβάλλει δὲ οὗτος ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον. Idem lib. vii. cap. 109. Ἐς τὴν ποταμοὶ δύο εἰσεῖσι τὸ ὕδωρ. SCHWEB. Homer. Iliad. Φ. v. 158. Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. Sed ἐλλιπῶς Odyss. Λ. v. 238. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι. SCHAEF.

* Non pauca disputantur de forma dicendi τῶν Κέδρων Joh. xviii. 1. Vid. Zornii opusc. 5. t. ii. p. 104. Quid? si post articulum intelligeres: ὑδάτων. Omnis evanesceret difficultas. Fluviis torrentibusve ὕδατα tribuuntur, e. g. Joh. iii. 23. Apoc. vii. 17. xvi. 4, 5. F. ST.

* " Matth. x. 42. ποτήριον ψυχροῦ.— Lucian. de morte Peregr. 44. p. 263. t. iii. καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα. Sed Plut. V. Marii c. v. p. 65. t. iii. διὰ τὸ καῦμα διψήσας ὕδωρ ψυχρὸν αἰτῆσαι. Sic apud Xen. Cyrop. i. 2, 8. ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, intell. ὕδωρ, vel potius ὕδατος· cujus nominis notio in ipsis verbis ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι latet." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 264. Anyte Epigr. ix. ver. 4. ψυχρὸν δ' ἀχραὲς κράνᾳ ὑποϊάχει. (f. κράνα ὑποπροχέει.) Leonidas Tarent. Epigr. xxxix. Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἰλύος ὧδε Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς. ubi jungo ἰλύος χαραδραίης: et ἐπ' οἰονόμοιο ὧδε, *hic in solitudine*. Aliter vir egregius Lex. Crit. Gr. Germ. v. Οἰονόμος: vereor, ut recte. SCHAEF.

* ΥΕΤΟΣ, *PLUVIA*.

Non male jam dudum additum fuit in versione Hesiodi Ἔργ. ii. 164.

——κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

Supra caput vero pileum habeto elaboratum, ut aures ne madefaciat pluvia. F. ST. Hæc rectius omisisset, cum mere syntactica sit ellipsis: nam ex priore versu, ubi legitur ὑετοῦ, repetendum ὑετός. Fallitur etiam Guietus, καταδεύῃ, tanquam personam secundam, vertens *madefacias*. SCHAEF.

[d] Apud Dionysium Perieg. v. 735. fluvius dicitur βάλλειν, supple ὕδωρ vel ῥόον, quod exprimitur v. 783. LEISN.

ΥΙΟΣ, *FILIUS*[e].

Ante genitivum nominis proprii[f], aliquando etiam appellativi[g], sæpenumero deest υἱὸς vel τεκνον[h], non solum apud sacros, verum etiam profanos scriptores. Sic in Evang. Matthæi iv. 21. Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, sc. υἱόν: *Jacobum Zebedæi* (filium). In Epist. ad Hebr. x. 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς, subintell. υἱοὶ vel τέκνα. *Nos vero non sumus subductionis* (filii). Comicus in Avib. ver. 704.

Ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
Πολλοῖς δῆλον.
Nos autem esse Cupidinis (filios),
Multis constat.

ubi Scholiastes: Ἐσμὲν Ἔρωτος, λείπει υἱοί[i].

Ælianus Var. Hist. xii. 43. Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς. *Et Epaminondas obscuri patris* (filius) *erat*[k].

* In Ἐπίγονοι, qui et ἐπιγινόμενοι dicti fuerunt Eratostheni Καταστερ. c. 25. subintelligitur υἱοί. Conf. Hesychius in v. Κάδμιοι et schol. Gr. ad Homeri Iliad. Δ. v. 405. quæ attulit Munkerus ad Hygini Fabul. lxxi. In νόθος, *nothus*. Plene Homerus Iliad. O. v. 333. νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο. In Epist. ad Ephes. i. 6. Ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, s. υἱῷ. coll. Matth. iii. 17. Apud Latinos quoque Ellipseos hujus usus non est infrequens. Ovidius Metam. lib. ii. ver. 184. *Jam Meropis esse cupiens*. Livius lib. xxviii. c. 12. *Asdrubal Gisgonis* s. *filius*, vid. Gronovium ad h. l. et Burmannum ad Sueton. de illustrib. Grammat. c. x. Schweb.

* Notabile videtur hoc Stephani Byz. v. Μίλητος· ἀπὸ Ἀνακτοῦ γῆς καὶ οὐρανοῦ (suppl. υἱοῦ) ὠνομάσθη Ἀνακτορία. F. St. Sic editiones Stephani Aldina Juntinaque, Aldinæ exemplo,

e Deficit etiam ante Adjectiva ἄῤῥην, πρωτότοκος, etc. ut Apocal. xii. 13. ἥτις ἔτεκε τὸν ἄῤῥενα, scil. υἱόν. [ubi conf. var. lect. Schaef.] coll. ibid. ver. 5. καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα. Mich. Tuebimurne his exemplis vulgatam ante Brunckium lectionem in Euripid. Androm. v 23? Schaef.

f Tobiti c. v. 19. ἐγὼ Ἀζαρίας, Ἀνανίου τοῦ μεγάλου. Joannes in Evang. c. vi. 71. Ἰούδαν Σίμωνος. Idem xxi. 15, 17. Σίμων Ἰωνᾶ. xii. 4. Lucas in Actis Apostol. xiii. 22. Marc. Evang. ii. 14. Item Joannes in Evang. xxi. 2. οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, scil. υἱοί. Mich.

g Sic Lucas in Evang. ix. 55. Οὐκ οἴδατε, οἵου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς. Lutherus recte: *Wes Geistes Kinder ihr seyd*. Mich.

h Sic et τέκνον, vel τέκνα. Septuaginta in Genes. x. 21. Καὶ τῷ Σὴμ ἐγενήθη καὶ αὐτῷ. Et c. xvi. 1. Σάρα δὲ ἡ γυνὴ Ἀβραὰμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ. Auctor. epist. ad Hebr. xi. 12. Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου (τέκνα), καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Lucas in Evang. xxiii. 29. Κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Sic in Hebraico Genes. xvii. 17. הלבן מאה שנה יולד, ubi Septuaginta Interpretes recte, γενήσεται υἱός. Mich.

i In phrasi 1 Thess. v. 8. Ἡμέρας ὄντες, omittitur υἱοί. Suppletur ver. 5. Bernh.

k Item in verbo γεννᾶν. Gen. v. 3. Καὶ ἐγέννησε κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ. Εἰσποιεῖσθαί τινα, scil. υἱόν, *adoptare*. Pæanius viii. 3, 1. et c. 2, 1. Plene 1, 4. Schoette.

* Μονογενὴς sæpieus in N. T. omisso nomine υἱὸς reperitur. Suppletur tamen a Joanne Evang. i. 18. ὁ μονογενὴς υἱὸς etc. Bernh.

quo meus me donavit Gœrenzius, anonymus adscripsit hæc: "Forte ἀνάκτορος τοῦ γῆς." Sicque edidit Pinedo: Berkelius Ἄνακτος τοῦ Γῆς. Locus Stoschio notabilis ideo, opinor, visus est, quod deesset articulus τοῦ. Hunc arbitror in tali verborum structura vix abesse posse. Vid. H. Stephanus ad Thucydid. p. 661. Duk. et Verheykius ad Antonin. Liberal, p. 115. b. Sed diversitas casuum defectum articuli patitur. Herodotus lib. v. c. 37. Ὀλίατον Ἰβανώλλιος Μυλασσέα, καὶ Ἱστιαῖον Τύμνεω Τερμερέα, καὶ Κώην Ἐρξάνδρεω,—καὶ Ἀρισταγόρην Ἡρακλείδεω Κυμαῖον. c. 121. Ἡρακλείδης Ἰβανώλλιος, ἀνὴρ Μυλασσεύς. lib. vi. c. 127. Δάμασος Ἀμύριος, mox: Ἀμφίμνηστος Ἐπιστρόφου Ἐπιδάμνιος. post: Ἀμίαντος Λυκούργου Ἀρκάς· Ἀζὴν —Λαφάνης Εὐφορίωνος· Ἠλεῖος Ὀνομαστὸς Ἀγαίου· Ἱπποκλείδης Τισάνδρου. lib. ix. c. 90. Λάμπων τε Θρασυκλῆος, καὶ Ἀθηναγόρης Ἀρχεστρατίδεω, καὶ Ἡγησίστρατος Ἀρισταγόρεω. ubi al. ὁ Θρασυκλέος. Sic Codices passim variant. Idem v. cap. 66. Ἰσαγόρης ὁ Τισάνδρου. Wesselingius: "Deest ὁ Arch. Pass. Ask. v. et potest abesse." Conf. eundem ad vi. c. 100, 101. viii. c. 2. 42, 59. Variatâ structurâ Lucianus t. i. p. 479. οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πᾶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. Add. Fischer. ad Palæphat. p. 37. b. 129. b. Poëtarum articulum pariter negligentium locos vide in nota Ilgenii ad Homer. Hymn. in Merc. v. 145. Idemque tenendum de ellipsi vocis θυγάτηρ: quæ cum in casuum diversitate articulum abesse patiatur, duo genitivi continuo positi illo vix possunt carere. Vid. Fischer. ad Palæphat. p. 115. a. ejusd. Prolus. iv. ad Palæphat. p. 58. et Matthiæ ad Homer. Hymn. in Merc. v. 145. Schaef.

* ΥΜΑΣ.

Ὑμᾶς deest apud Infinitivum. Petrus in priore epistola cap. ii. ver. 11. παρακαλῶ (ὑμᾶς)—ἀπέχεσθαι. conf. ibid. ver. 15. Mich.

* ΥΜΝΟΣ, *HYMNUS*.

Sophocles Trachin. v. 207. ὁ μελλόνυμφος. Brunckius: "nempe ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος." Sed dubitant viri docti, an Sophocleum illud recte interpretatus sit. Certior res de v. καλλίνικος. Euripides Med. ver. 44. καλλίνικον ᾄσεται. ubi vid. Musgravius. Schaef.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *MINISTER*.

In ὁ δήμιος, *publicus*, quum pro *ministro publico* aut *carnifice* sumitur; item in ὁ δημόσιος, Aristophanes Lysistr. v. 437. p. 863[1]. [Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 43. Schaef.]

[1] Βασιλικὸς, *regius*, quod occurrit apud Joannem in Evang. iv. 46. Ἄνθρωπον βασιλικὸν dixit Lucianus de Saltatione p. 808. quem locum debeo

ΥΠΝΟΣ, *SOMNUS*.

Deest nonnunquam in βαθὺς, ut κοιμᾶσθαι βαθὺν, pro κοιμᾶσθαι ὕπνον βαθύν. Lucianus in Dial. Cyclop. et Nept. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης. *Quam profundum dormivisti* (somnum) [n].

* In νήγρετον εὕδειν apud Homerum Odyss. N. v. 74. Theocritus Idyll. xxi. v. 39.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισι.

Græcorum ellipsin secutus est Juvenalis Sat. i. ver. 16.

Consilium dedimus Sullæ, privatus ut altum
Dormiret.

s. *somnum*. Schweb. Neutrius generis adjectiva illa sunt ponunturque adverbialiter. Schaef.

* ΥΠΟΔΗΜΑ, *CALCEUS*.

Deest in ὑποδήσασθαι, *subligare sibi calceos*, vel *induere calceos*, seu *se calceare*. Item in ὑπολύσασθαι, *solvere sibi calceos*, i. e. exuere calceos. Aristophanes Plut. v. 928. Lysistr. v. 949. [Sublecta hæc Kustero de Verb. Med. i. 6. Ceterum hæc verba, quoties absolute ponuntur, non magis elliptica dicenda sunt, quam ἀμφιέσασθαι ceteraque quæ amictum indicant verba, item absolute posita. Schaef.] Deest etiam ὑποδήματα in plurali in χαλαρὰ, i. e. *laxi* (calcei), Θεσμοφ. v. 270. Leisn. Modo præcessit ὑποδημάτων. Igitur ad χαλαρὰ vox illa συντακτικῶς subaudienda. Schaef.

ΥΠΟΔΗΣΕΙΣ, *CALCEAMENTA*.

In Λακωνικαὶ, *Laconicæ*, quæ sunt virilia calceamenta. Aristophanes Thesmoph. v. 149. p. 774.

——ποῦ χλαῖνα, ποῦ Λακωνικαί;
——*ubi læna, ubi Laconicæ?*

Et in Περσικαὶ, quæ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων: *muliebris calceamenti species*, ut vetus Scholiastes Aristophanis ad Nubes v. 151. p. 132. vel ἐμβάδες, quæ vox etiam *calceamenta* significat. [Similiter dicuntur Ἀμυκλαΐδες. Hesychius: Ἀμυκλαΐδες· εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ. Schaef.]

* ΥΠΟΘΗΚΗ, *PRÆCEPTUM*.

In illa librorum Antonini inscriptione τῶν εἰς ἑαυτὸν subintelligi potest ὑποθηκῶν, quem titulum Antoninus, judice Fa-

Auctori nostro in Exercitat. ad h. l. Consentit mecum Heinsius in Aristarcho sacro [m]. Schoettg.

[n] Eadem vox deest in βεβαρημένοι apud Marcum xiv. 40. Leisn. Obiter moneo, Tryphiodori v. 497. (499.) ex Codice Medic. corrigendum esse καμάτῳ ἀδδηκότες ἤγρετο ὕπνῳ. Conf. Homer. Iliad. K. v. 98, 312, 399, 471. Schaef.

[m] Aristophanes Ἐκκλησ. v. 861. Τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία. *Cibos rapiam eorum, qui illos convivio inferent*. Τῶν εἰσφερόντων, scil. ὑπηρετῶν. [Nihil opus hic ad ellipsin hujus vocis confugere. οἱ εἰσφέροντες absolute intelligendi sunt. Schaef.] Ceterum de ellipsi hujus vocis conf. Observationes Miscellaneæ vol. iv. p. 353. Leisn.

bricio in Bibl. Gr. vol. iv. p. 23. mutuatus videtur a Solone, cujus εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laërtius in Solon. Segm. lxi. Possit etiam subaudiri παραγγελμάτων, uti vocat Themistius Orat. vi. p. 81. Schweb. 'Αναλογώτερον illud τῶν pro genitivo neutrius τὰ habeas. Schaef.

* ΥΠΟΜΝΗΜΑ, *COMMENTARIUS.*

In παρασκευαστικὸν, *de apparatibus commentarius*, quod absolute occurrit apud Æneam Tact. c. xxi. Plene enim apud alios est παρασκευαστικὸν ὑπόμνημα: uti etiam in aliis, e. g. πολιορκητικὸν, στρατηγικὸν, eadem vox addita reperitur; e. g. in ipsa inscriptione Æneæ Tactici: Τακτικόν τε καὶ πολιορκητικὸν ὑπόμνημα. Schweb.

* ΥΠΟΝΟΙΑ, ΥΠΟΛΗΨΙΣ, *SUSPICIO.*

Dionysius Halicarnasseus lib. vi. Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν φόβους. *Infinitos alios metus nobis ipsis temere fingebamus.* διὰ κενῆς, subaudi, ὑπολήψεως vel simile. Leisn. Vide supra ad v. 'Αρχὴ et Πρᾶξις. Schaef.

Φ.

* ΦΑΟΣ, *LUX.*

In phrasi βλέπειν, quæ *vitam* significat, qua usus est Euripides in Iph. Aul. v. 1612.

Ἦμαρ γὰρ τόδε
Θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.

[Sophocles Philoct. v. 1386. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅδου μολεῖν; Vid. Wakefield. ad Trachin. v. 828. Ceterum nihil nos cogit ad hoc similiaque verba, ubi de vita dicuntur, φάος subaudire. Bene Jacobsius Exercit. Crit. t. i. p. 195. "Βλέπειν tum simpliciter, tum adjunctis vocabulis φάος, φέγγος, ἡμέραν et aliis, pro *vivere* positum sexcenties apud Tragicos occurrit." Schaef.] Sæpe autem idem Tragicus nomen addit, e. c. eadem tragœdia, v. 1394.

Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾷν φάος.

Et in Iphigenia Taur. ver. 674.

Αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος.

Et aliis locis non raro. Bernh.

* ΦΑΡΜΑΚΟΝ, *MEDICAMENTUM.*

In καθαρτικόν. Cebes Thebanus: 'Ο ἰατρὸς καθαρτικοῖς ἐκβάλλει τὰ νοσοποιοῦντα. *Medicus ea, quæ morbum efficiunt, purgantibus expellit.* [Ut Græci τὰ νοσοποιοῦντα simpliciter, nihil subaudientes κατ' ἔλλειψιν, dicunt *ea quæ morbum efficiunt*, perinde dicunt τὰ καθαρτικὰ *ea quæ purgant.* Idemque de

ceteris hujusmodi vocibus tenendum. SCHAEF.] Plutarchus plene καθαρτικὸν φάρμακον dixit.

Item in δηλητήριον, quod notat *venenum*. Herodianus i. 17, 23. et iv. 5, 13. quod idem aliquoties adjungit, ut ex indice Scheidiano adparet[a]. SCHOETTG.

* ΦΑΣΙΣ, *APPARITIO*.

Ἡμέρα non esse vocabulum per se, dicit Eustathius, sed subaudiri φάσις vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, et *placida aëris constitutio*. LEISN. Imo ἡμέρα ejusdem est originis, cujus ἦμαρ. Conf. Dammii Lexic. c. 2176. SCHAEF.

* ΦΑΣΜΑ, *VISUM* vel *SPECTRUM*.

Subaudiri potest in Πανικὰ apud Dionysium Halicarnasseum lib. v. p. 290. edit. Lips. et Polyænum in Strateg. i. 2. LEISN.

* ΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *QUI FERTUR*.

Eusebius Monachus in vita Philippi Presbyt. Agyriensis n. 3. in Actis Sanct. tom. iii. Maii p. 1. Καὶ περιβαλοῦ τὰ στόλιά σου, τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ, scil. φερόμενα: *Et indue stolam tuam, qualem in templo* (ferunt.) SCHOETTG.

ΦΕΡΟΥΣΑ, *DUCENS*.

Deest aliquando hoc participium in ἡ ὁδὸς, ἡ πύλη, ἡ εἰς vel πρός τι, ut: ἡ ὁδὸς, ἡ εἰς Ἅδου: *via*, (quæ ducit) *ad Inferos*. Ἡ ὁδὸς, ἡ πρὸς σωτηρίαν: *Via*, (quæ ducit) *ad salutem*. suppl. φέρουσα. Addidit Ælianus Var. Hist. ix. 19.—τὴν μὲν εἰς Ἅδου φέρουσαν (ὁδόν):—*hanc quidem ad Inferos ducentem* (viam.) Et Lucas in Actis Apost. xii. 10. Ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν. *Venerunt ad portam ferream, quæ ducit ad urbem*.

* Suppletæ hujus ellipseos exempla varia occurrunt apud Cebetem p. 182. Ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα. coll. p. 186, 189, 197. et Polyb. t. i. p. 879. Æneam Tact. c. xvii. Sicut autem Græci dicunt ἄγει vel φέρει ὁδός: ita

[a] In ὠκυτόκια subaudi φάρμακα, i. e. *medicamenta accelerando partui*, apud Aristophanem in Thesmoph. v. 511. [quo loco scribendum ὠκυτόκι' ἀναμένειν. Conf. Pollux ii. 7. Sic scribitur, quod idem significat, ἐξυτόκιον: it. ἀτόκιον. SCHAEF.] Cui adde [illegible], [illegible], ἀφροδισιαστικά, ἱμιτικά, διουρητικά, [illegible] et similia. Φάρμακον, vel etiam ἱερόν videtur deesse apud Aristophanem in Pluto v. 886.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος, *Sed* (remedium seu incantatio) *non inest* (annulo) *adversus morsum sycophantæ*. [Vellem vir doctus abstinuisset hoc Aristophanis loco, diversis modis explicato et tentato a Criticis et Interpretibus. Brunckii quidem ratio ferri nequit. Vid. Porson. Append. ad Toup. Emend. p. 462. SCHAEF.] In ἐπίπαστα quidem subaudiri supra docuimus ἄλφιτα, vel [illegible]; sed potest haud dubie interdum etiam subintelligi φάρμακα. Hæc juncta leguntur apud Theocritum Idyll. xi. 2. ubi Scholiastes docet, alia φάρμακα esse χριστὰ, ἅπερ ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν alia ποτὰ, ἅπερ πίνομεν alia ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. LEISN.

etiam Latini *ducit via.* Virgilius Ecl. ix. 1.—*an, quo via ducit, in urbem?* Schweb.

ΦΘΕΓΜΑ, *SONUS.*

In neutris adjectivis, quæ adduntur verbo φθέγγεσθαι et similibus; ut apud Lucianum: Μικρὸν φθέγγεσθαι καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες. *Exiguum et tenuem et muliebrem edere* (sonum). [Hujusmodi neutra adverbialiter dicuntur. Schaef.]

* ΦΙΑΛΗ, *PATERA.*

Subaudias ad voces ἀργυρὶς et χρυσὶς de poculis dictas. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 48. et Pierson. ad Mœr. p. 412. Anaxilas Athenæi t. iv. p. 223. mirâ locutione: καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. p. 14. Schaef.

* ΦΙΛΗΜΑ, *OSCULUM.*

Subintelligi debet in περιπεταστὸν et ἐπιμανδαλωτὸν apud Aristophanem Acharn. v. 1200. Scholiastes ad ea verba: εἴδη φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλούντων λείχειν. Leisn. Neque hic ellipsis veri nominis obtinet: sed aut e verbo quod præcedit, φιλήσατον, vox φίλημα elicienda est, aut, quod simplicius etiam videtur, neutra illa cum articulo adverbiorum gerunt vices, ut τὸ καλὸν, τὸ καρτερὸν, τὸ κρήγυον, aliaque multa id genus. Conf. Bergler. ad Alciphron. p. 148. Schaef.

* ΦΙΛΙΑ, *AMICITIA.*

In συνάγειν absolute posito sub. εἰς φιλίαν apud Herodian. lib. iii. c. x. §. 8. Plene idem lib. iii. c. xiii. §. 8. Schweb. Facile caremus hoc additamento. Schaef.

* ΦΙΛΟΣ, *AMICUS.*

In Pronominibus absolute positis, ἐμὸς, σὸς, ἡμέτερος, ὑμέτερος, sæpe pro contextus ratione subauditur φίλος. [Verum est, talia persæpe dici de amicis: falsum, dici κατ' ἔλλειψιν vocis φίλος. Schaef.] Aristophan. Iren. v. 649.

Οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

Sic etiam apud Latinos *meus, tuus, noster, vester,* quando absolute ponuntur, summam benevolentiam et familiaritatem declarant. [Hemsterhusius in Schraderi Emendation. pag. 103. s. "—Deinde recte, *mea.* Sæpe Terent. Propert. El. seq. *Illa* meam *mihi se jam denegat:* et viii. 32, 42, 44. τὴν ἐμὴν Aristæn. i. 1. p. 6. Pariter *tua* infra ix. 22. *Et nihil iratæ posse negare* tuæ. Horat. Carm. i. xv. 32. *Non hoc pollicitus* tuæ: Helenæ. Sic etiam, *ad latus esse* suæ iii. xii. 22. et 29. *At* nostra *ingenti* etc. Ovid. ii. Am. El. v. 26. cupido mollis amica *suo* ex Codd. notat Heins. pro *viro.* vid. idem ad Remed. Amor. 492. Frigidior glacie fac videare *tuæ.* τὰς ἑαυτῶν Pausan. viii. p. 604. v. 15." Schaef.] Suetonius

in Galb. c. xx. *Quid agitis, commilitones, ego vester sum, et vos mei*. Terentius Eunuch. Act. ii. Sc. ii. v. 40. *Plurima salute Parmenonem summum suum impertit Gnatho*. s. *amicum*. Item in *Eusebius Pamphili*, quod nomen Eusebius consecutus est, quia homine nullo plus est usus, quam Pamphilo, Ecclesiæ Cæsariensis Presbytero et Martyre. Unde falso a quibusdam dicitur Eusebius Pamphilus. v. Fabricii Bibl. Gr. vol. vi. p. 30. Schweb.

* ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, *PHILOSOPHIA*.

In Δογματικὴ, Ἀκαδημαϊκὴ, Σκεπτικὴ, Ζητητικὴ, Ἐφεκτικὴ, Ἀπορητικὴ, et Πυῤῥώνιος. vid. Sextus Empiricus i. 2. Leisn.

* ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ, *PHILOSOPHI*.

In formula οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, apud Lucianum. Schoettg.

* Addi possunt οἱ ἀπὸ Λυκείου, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως, οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. v. Themistius Orat. xxxii. p. 358. Clemens Alexandr. Strom. lib. ii. p. 384. Item in Ἐπικούρειοι, Στωϊκοὶ, Ἀκαδημαϊκοὶ, Κυνικοὶ, Περιπατητικοὶ, Δογματικοὶ, Ἐκλεκτικοὶ, Σκεπτικοὶ, aliisque sub. φιλόσοφοι ἄνδρες. Plene apud Empiric. Pyrrhon. Hypotyp. lib. i. c. v. ὁ Πυῤῥώνιος φιλόσοφος. Actor. xvii. 18. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ. [Phrynichus p. 122. Pauw. τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων. Schaef.] Hanc ellipsin ubique fere habent etiam Latini. E. g. Cicero de Offic. lib. i. c. 1. *Sed tamen nostra leges, non multum a Peripateticis dissidentia: quoniam utrique et Socratici et Platonici esse volumus.* sub. *Philosophi*. Schweb.

* Sæpe subaudiendum non in nominibus solum sectarum, ut in Ἐπικούρειος, Στωϊκὸς, Σκεπτικὸς, etc. sed et in aliis adjectivis. Sic in epigr. Lucillii lib. ii. Anth. 52.

Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον.

h. e. *esse te quidem, Menestrate*, philosophum *Cynicum et discalceatum*. Alciphron lib. i. ep. 3. p. 16. ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων (sic enim legendum pro ἐνερόχρωτος), στιχίδιον ἀποφθεγγομένου. Add. lib. iii. ep. 14. et conf. Lucian. in Icaromen. p. 189. et in Fugitiv. p. 603. quæ loca indicavit b. Elsnerus schediasm. crit. p. 32. F. St. In Alciphrone Wagnerus recte dedit: ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος. Schaef.

* ΦΟΡΤΙΑ, *ONERA*, *MERCES*.

In ἀγώγιμα, τὰ, quod est sua natura adjectivum, ac plerumque ἐλλιπῶς a scriptoribus usurpatur. E. g. Themistius Orat. xxiii. p. 298. B. Ἦγαγον δ' οὖν αὐτοῖς τὰ ἀγώγιμα. Julianus Epist. xxiv. p. 193. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα. Addita v. φορτία reperitur apud Pausaniam lib. iii. c. 12. Φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι. Schweb.

Non addidit Pausanias, sed ut vocem ejusdem, certe similis significationis opposuit. Omnino Schwebelii ratio parum probanda. Mœris p. 52. Ἀγώγιμα, καὶ φόρτον, Ἀττικῶς. φορτία, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag. p. 10. Ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. εἰσὶ δὲ καὶ (recte omittunt Codic.) ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα. Add. Boissonad. ad Philostrat. p. 625. SCHAEF.

* ΦΡΟΝΗΜΑ, *ANIMUS.*

Φρόνημα, animus, subintelligitur in Pæanio, lib. vii. c. 14. τὸ μεγαλόψυχον αὐτοῦ καὶ φιλόδωρον. MICH. Imo est pro ἡ μεγαλοψυχία αὐτοῦ καὶ φιλοδωρία. SCHAEF.

* ΦΥΓΗ, *FUGA.*

In τρέπειν. Homerus Iliad. O. v. 261. Τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Onosander c. vi. Ῥᾳδίως αὐτοὺς τρέπονται. Plene Polyænus lib. iii. c. ix. §. 27. Καὶ τοὺς πολεμίους ὠσάμενοι, εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Pæanius lib. ii. c. 21. Τὸν μὲν στρατηγὸν εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Item in κλίνειν et ἐγκλίνειν. Homerus Iliad. E. v. 37. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί. ubi schol. Gr. εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Polybius t. ii. p. 977. Πέρας ἐνέκλιναν οἱ βάρβαροι. Ellipticam hanc formam imitati sunt etiam Latini. Frontinus Strateg. lib. ii. c. iii. §. 3. *Totam circuit aciem hostium et avertit.* Idem lib. ii. c. v. §. 31. *Scutati erumpunt e saltu, et redeuntes in ordinem consternunt, vertuntque.* Plene Justinus lib. ii. c. 12. *Itaque circumspicientes fugam pelluntur Persæ, et mox prœlio victi in fugam vertuntur.* SCHWEB. Εἰς φυγὴν quoties additur, locutionem rectius abundantem dicas, quam plenam. SCHAEF.

* ΦΥΛΑΚΗ, *CARCER, CUSTODIA.*

Φυλακὴ deest post παραδιδόναι, ut Matthæus c. iv. 12. ὅτι παρεδόθη, scil. εἰς φυλακήν. MICH.

* In ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι, absolute positis, interdum subauditur εἰς φυλακήν. Vid. Budæus in Commentar. Gr. Lingu. p. 214. [et supra ad v. Ὕβρις. SCHAEF. Expressam ellipsin habet Polybius t. i. p. 536. Συγχρησόμενοι τοῖς εἰς φυλακὴν ἀπηγμένοις τῶν ἀνδρῶν. Æschines κατὰ Κτησιφ. addit δεσμωτήριον. In παραδιδόναι. Matth. iv. 12. coll. Marc. i. 14. Plene Actor. viii. 3. Παρεδίδου εἰς φυλακάς. et c. xxii. 4. Παραδιδοὺς εἰς φυλακάς. Item in re militari et alibi in φυλάττειν, *custodias agere.* Polybius t. i. p. 669. Plene Luc. ii. 8. Φυλάσσοντες φυλακάς. Cum enim τὸ φυλάττειν plures admittat significationes, equidem in hac significatione, non pleonasticam, sed integram potius plenamque esse orationem existimaverim: ut adeo neutiquam sint audiendi, qui Ebraismum eidem inesse statuunt. V. Wolfium in Cur. Philol. ad h. l. vol. i. p. 581. SCHWEB. Nihil subaudiendum ad verbum φυλάττειν, ubi illo sensu dicitur. SCHAEF.

* "Polyb. i. 53. 59. v. 18. ὑπὸ τὴν ἑωθινήν. Idem exc. de virt. xvi. p. 61. t. 3. ἐπὶ τῆς ἑωθινῆς. sed Plut. V. Pomp. 68. p. 227. t. 4. et V. Cæs. 43. p. 413. t. 4. ἑωθινῆς δὲ φυλακῆς." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 264. Vid. Schweighæuser. ad Polyb. t. v. p. 579. Hic quoque ad Musgravii rationem, de qua supra ad v. Ἀρχή, inclino: ut, plane nihil subaudiens, ὑπὸ τὴν ἑωθινήν, ἐπὶ τῆς ἑωθινῆς, dicta esse suspicer pro ὑπὸ τὸ ἑωθινόν, ἐπὶ τοῦ ἑωθινοῦ. SCHAEF.

* ΦΥΛΗ, *TRIBUS.*

In Ἐρεχθηΐς, Κεκροπίς, Αἰγηΐς, Πανδιονίς, [l. Πανδιονίς. SCHAEF.] Ἀκαμαντίς, aliisque ejusmodi absolute positis sub. Φυλή. v. Pollux lib. viii. c. ix. s. 110. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς. Horatius lib. i. Epist. vi. 52.

—*hic multum in Fabia valet, ille Velina.*

s. *tribu.* SCHWEB.

* ΦΥΛΛΑ, *FOLIA.*

In προβάλλειν, *producere.* Lucas Evang. xxi. 30. Ὅταν προβάλωσιν ἤδη (suppl. φύλλα): *Quum jam* (folia) *emiserint.* De ficubus ibi loquitur. Exprimit hoc pleniore loquutione Matthæus Evang. xxiv. 32. Ὅταν τὰ φύλλα ἐκφύῃ. Aliquando etiam in verbo προβάλλειν subintell. καρπόν. Vide, quæ ad eam vocem diximus.

* ΦΥΡΑΜΑ, *MASSA.*

In illis Matth. xiii. 33. Ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον. coll. Luc. xiii. 21. Plena oratione in ep. ad Galat. v. 9. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. SCHWEB.

* ΦΥΣ, *NATUS, ORTUS.*

Euripides Cycl. v. 41. Πῶ δή μοι γενναίων μὲν πατέρων, Γενναίων τ' ἐκ τοκάδων; Musgravius: "Subauditur hic φῦσα, βλαστοῦσα. quam quidem Ellipsin non admodum raram fuisse ostendemus ad Ion. v. 116." ubi legas: κῆπων ἐξ ἀθανάτων. Musgravius: "Supplendum est βλαστοῦσα, vel tale aliquid. Sic Cyclop. v. 41.——confer Soph. Ajac. v. 191. et v. 202." Theocritus xxii. 56. μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν. conf. v. 213. αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν. [Ibid. v. 150. suspicor ἀλλαίοις κτεάτεσσιν. Mox v. 168. l. πνοιὴ ἄγριοι ἀνέμοιο.] —Philostratus Her. p. 4. Boisson. πωλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς. Editor p. 291. "Ad οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς subauditur φυόμενον, quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. iv. c. 3. §. 10. τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φυομένοις: et c. 7. §. 7. τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Plutarchus de vitioso pudore p. 528. C. ἔνια τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Antoninus Liberal. c. 5. μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον. Hac ellipsi rursus utitur Philostratus infra p. 98. ubi ex codicibus lego: δι' οὗ ὠνεῖται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα. et Icon. ii. c. 17. p. 835. λειμοῦ....

αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς γῆς. et in Apollon. iv. c. 34. p. 174. ἦν αὐτῇ στέφανος αὐτὸν ἔχων τὰ ἐκ τῆς γῆς καὶ θαλάττης." Satis commode procedit haec ratio: quamquam, si quis τὰ ἐκ τῆς γῆς neget ἐλλειπῶς dicta esse, non multum repugnem. Sic οἱ ἐκ γῆς καρποί. Vid. Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 20. et Bast. Epistol. Critic. ad Boissonad. p. 73. [Locus ille Antonini si vitio laborat, lenissime corrigas τοὺς μὲν ἐκείνῃ καρποὺς ἔφθειρε. Herodotus lib. viii. c. 106. ἦν κομίσας τοὺς οἰκέτας οἰκέῃ ἐκείνῃ. Thucydides iii. c. 88. οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι. ubi al. οἱ ἐν ἐκείνῃ. quomodo saepius variatur. Sic in Libanio t. iii. p. 280. deleta praepositione ἐν, ex Thoma Mag. scrib. πάντα τὸν ἐκείνῃ νόμον ἐπῆλθεν. Conf. Bibl. Crit. Amstel. ii. 1. p. 25. Philostratus Her. p. 60. τὸ ἐκείνῃ ἱερόν. al. item ἐν ἐκείνῃ. quod noli probare. Add. Boissonad. p. 355.] Similiter τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ Herodot. lib. i. c. 17. Schaef.]

* ΦΥΣΙΣ, *NATURA.*

In singulari formula apud Libanium epist. 45. princ. Ταῦτα ἐγὼ μαντευόμενος, ἐκίνουν σε πρὸς τὴν σεαυτοῦ. *Haec ego vaticinatus, excitabam te ad id, quod tuae* (indoli erat proprium). Vocem φύσιν ibi in notis subintelligit Clar. Joan. Christoph. Wolfius[a]. Schoettg.

* In aliis quoque Ellipsis haec obtinet. Antoninus Liberal. c. ii. Μὴ μεταβαλεῖν. c. xxxvii. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. sub. φύσιν. Plene est apud eumdem c. xxi. Ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. [Vid. supra ad v. Μορφή. Scholiastae ad Theocrit. Idyll. M. v. 17. locum haud scio an sine causa juste tentaverit Bentleius ad Callimach. Fragm. p. 469. Schaef.] Herodian. lib. i. c. 8. Τὴν ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον. Dio Chrysost. Orat. xvii. p. 252. B. Παρὰ τὴν σύμμετρον καὶ τὴν προσήκουσαν. s. φύσιν. Schwzb. In Herodiani loco post κόσμιον Cod. lacunam habet: ut φύσιν aliudve nomen similis significationis excidisse videatur. Ad Dionem autem Reiskius t. i. p. 470. " Post προσήκουσαν sine dubio deest τάσιν aut χρῆσιν, quicquid Casaubonus repugnat." Schaef.

* ΦΥΤΟΝ, *PLANTA.*

In γεραίνειν, θάλλειν, γηράσκειν, πρωκὲς, παρθένια, et similibus. Lambert.

ΦΩΝΗ, *VOX.*

Ἀπὸ μιᾶς, *ab una*, elliptice dictum, pro ἀπὸ μιᾶς φωνῆς, *ab una voce.* Sic Lucas Evang. c. xiv. 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες: *Et coeperunt una* (voce) *omnes excusare*[b].

[a] Nusquam nisi et in Petri epistola posteriore, iii. 14. in hisce verbis: ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος, scil. φύσεως. Mich.

[b] Vide ad h. l. Schoettgenii observationem, supra voci γνώμην subjunctam. Mich.

quod Paulus Epist. ad Rom. xv. 6. dixit ὁμοθυμαδὸν, ἐν ἑνὶ στόματι. Potest etiam in hac formula, ἀπὸ μιᾶς, intelligi ψυχῆς vel ψήφου, quas voces vide. [Diodorus Sic. xi. c. 92. ὁ δὲ δῆμος ὥσπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ σώζειν ἅπαντες ἐβόων τὸν ἱκέτην. Wesselingius: " Infra lib. xvi. 80. πάντων δὲ καθάπερ τινὶ μιᾷ φονῇ βοώντων. Aliter paullo Gregor. Nazianz. Orat. iv. p. 113. C. ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾶς φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀνακαλεῖσθαι θεόν." SCHAEF.]

* Plene ἀπὸ μιᾶς φωνῆς occurrit apud Herodian. lib. i. c. 4. Eadem ellipsis est in v. ῥήσσειν. Epist. ad Gal. iv. 27. 'Ρῆξον καὶ βόησον. Plena locutio est apud Herodotum lib. i. c. 85. 'Υπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔῤῥηξε φωνήν. et lib. ii. c. 2. "Ηντινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην. [Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. pag. 135. et Jacobs. ad Anthol. Gr. ii. 3. p. 385. Ex Hebraica lingua repetiisse Ernestium Observat. in Aristoph. Nub. ver. 356. p. 15. miror. SCHAEF.] Sic etiam Virgilius Æn. lib. ii. 129. *Composito rumpit vocem.* In ἀναφέρεσθαι. Homerus Iliad. T. v. 314.

Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε.

[Alii de suspiriis intelligunt. Commode comparat Heynius Herodoti lib. i. c. 86. ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα, ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι. ut locum interpungere malim. Galenus Gloss. Hippocr. p. 63. H. Steph. 'Αναφέρειν δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα. SCHAEF.] Supplet Musæus ver. 172.

'Οψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

Sic etiam ἐλλιπῶς Xenophon Ephes. p. 25. 'Οψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, Σιώπα, ἔφη. [Imo h. l. subaudi ἑαυτόν. Recte Interpres: *postquam se recepisset.* Pausanias vii. c. 17. in. Τὸ δὲ ἔθνος τὸ 'Αττικὸν, ἀπὸ τοῦ Πελοποννησίων πολέμου καὶ νόσου τῆς λοιμώδους ἀνενεγκόν τε καὶ αὖθις ἀνανηξάμενον, κ. τ. λ. ubi mox elue pusillam maculam corrigendo οὐ μὴν "Ελλησί γε. Plutarchus Mor. t. iii. p. 270. τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε. Addito pronomine Ælianus de Nat. Anim. xiii. c. 12. ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιώσκοντο. Vid. Villoison. ad Long. p. 210. SCHAEF.] Item in ἐπέχειν, *continere vocem.* Polybius t. i. p. 785. τὸ μὲν πρῶτον ἐπέσχε. s. φωνήν. [Malim hîc quoque pronomen reciprocum subaudire. Nihil frequentius usu hoc elliptico verbi ἐπέχειν. SCHAEF.] In ἁρμονία, cum de *concentu musico* usurpatur, φωνῶν subintelligi putat Henr. Steph. in Thesauro Gr. L. t. i. 585. SCHWEB.

* Euripides Phœn. v. 333. δακρυόεσσαν ἱεῖσα. Brunckius: " Ante et post hæc verba distinctum in membr. bene. Construenda sunt in hunc modum: ἐμὰν λευκόχροα κείρομαι πενθήρη κόμαν, ἱεῖσα δακρυόεσσαν, supple βοὴν, φωνὴν, vel quid simile. Non enim aliter ista intelligi possunt." In editione Porsoni, cui locus videtur corruptus, junguntur δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν. SCHAEF.

X.

* ΧΑΛΚΟΣ, *ÆS.*

In κεκορυθμένος apud Homerum Iliad. Π. v. 802. Quod idem plene habet Iliad. Γ. v. 18. Δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Item in δεδαϊγμένος Iliad. Τ. v. 319. teste Eustathio, subauditur χαλκῷ. p. 1255. lin. 9. Schweb. Possumus subaudire: ut subaudiamus, nihil nos cogit. Schaef.

ΧΑΡΙΣ, *GRATIA*[a].

Accusativus χάριν in ἀποδιδόναι τὴν ὁμοίην. Herodotus lib. vi. c. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται. [Item iv. c. 119. τὴν ὁμοίην ὑμῖν ἀποδιδοῦσι. quo loco utitur Musgravius supra ad v. Ἀρχή. Hujus rationem probo. Sic in Luciano t. iii. p. 407. ἐκ τῆς ὁμοίας, quod sine causa ἐλλιπῶς dictum videtur Guieto subaudienti μοίρας, μερίδος, λέξεως, (f. λήξεως) est i. q. ἐκ τοῦ ὁμοίου, h. e. ὁμοίως. Schaef.]

ΧΑΡΙΣΜΑ, *DONUM.*

Τὸ πνευματικὸν, *spirituale*, et τὰ πνευματικὰ, *spiritualia*, defective aliquando occurrunt in Novo Testamento pro τὸ πνευματικὸν χάρισμα, et τὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Paulus 1 ad Cor. xii. 1. Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοὶ, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν. *De spiritualibus* (donis), *fratres, nolo vos ignaros esse.* Plenius in Epist. ad Rom. i. 11. Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν. *Desidero enim videre vos, ut aliquod impertiam vobis donum spirituale.*

[a] Deest hæc vox in verbo πλοῦτος, quo delectatur Paulus Apostolus, apud quem idem notat, ac πλοῦτος τῆς χάριτος, *divitiæ*, h. e. *magnitudo gratiæ divinæ.* Eph. iii. 8. Ἐμοὶ ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ. *Mihi concessa est hæc gratia, ut gentibus incomprehensibilem Christi benignitatem prædicarem.*' Rom. xi. 33. Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως[b].

Idem observandum de verbo πλουτεῖν. Sic Deus Roman. x. 12. dicitur πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν, (benignissimus) *erga omnes, qui eum invocant.* Supplet autem idem Apostolus πλοῦτος χάριτος, Eph. i. 7. ii. 7. et χρηστότητος, Rom. ii. 4.

Porro Græci verba sensuum et adfectuum cum casu gignendi sæpe jungunt, et subaudiunt τὸ χάριν[c]. Isocrates princ. Panegyrici: Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, scil. χάριν. Ita et Virgilius Æneid. xi. 126.

Justitiæne prius mirer, bellïne laborum? sc. *caussa.* Schoettg. In Dionysii Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 995. ex libro Vat. scribendum: θαυμάζειν ἔλεγον τῆς Ῥωμαίων ἀναισχυντίας. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 353. Charito p. 29, 2. ἀπεσεμνύνετο τὴν γυναῖκα καὶ σεβασμιωτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ὁμιλίας. Dorvillius p. 182. "Nempe ἕνεκα. χάριν." Ἕνεκα subaudit Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. v. 1202. Add. Jacobs. ad Anthol. Gr. iii. 1. p. 43. Mihi in hac constructione, propria illa talium verborum, nihil subaudiendum videtur. Schaef.

[b] Sed circa hunc locum vide, quæ contra monet Joan. Christoph. Wolfius in Curis philologicis ad loc. cit. Mich.

[c] Vel τὸ παρὰ, coll. Psean lib. iv. c. 5. τοιοῦτον παρὰ τῆς ἀνδρίας θαῦμα. Mich.

Sic in παλινάγρετον. Homerus Iliad. A. 526. ——οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, vel ἔπος ibi subaud. ut Eustathius. [Quis h. l. χάρισμα, vocem Homero plane incognitam, subaudiri debere sibi persuadebit? Millies sic pronomina possessiva neutro genere ponuntur, idque alibi aliâ significatione; ad quæ si quis nihil subaudiendum censeat, ei facile assentiar. Schaef.]

ΧΑΣΜΑ, *HIATUS*.

In τὸ ἄβυσσον, *valde profundum*, ut χάσματα in ἄβυσσα. Euripides Phœniss. 1599,

—εἰς ἄβυσσα χάσματα.

[Neutrum illud sicubi solum legitur, substantivi, ut tot alia neutra, naturam induit, nec quicquam poscit subaudiri: ac si dicas ἡ ἀβυσσία. Schaef.]

ΧΕΙΛΟΣ, *RIPA*.

In τὸ πέραν, ut Lucas in Evang. c. viii. 22. et alibi, quemadmodum alias ἡ πέραν ὄχθη dicitur, ut apud Arrianum lib. v. c. 9. et 10[d].

ΧΕΙΡ, *MANUS*.

Elegans est Ellipsis vocis χεὶρ in ἡ δεξιά, *dextera*: ἡ ἀριστερά, *sinistra*: ἡ ἑτέρα, *altera* [v. Joach. Kuhn. in Ind. Verbor. ad Ælian. Var. Hist. v. Ἕτερος. Schaef.] ἡ οὐδετέρα, *neutra* etc.[e] Sic Lucas in Actis Apost. ii. 33. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς (supp. χειρί). *Dextra igitur Dei exaltatus*. Paulus in epist. ad Ephes. i. 20. Καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ (χειρί). *Et collocavit ad dexteram suam*[f].

Plato in Sophista dicit, Sophistas esse ποικίλον θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον. *Varium animal, nec, ut aiunt, sinistra (manu) capiendum*. [Vid. omnino Joach. Kuhnium l. c. Themistii locum, cui integritatem restituit vir eximius, lenius etiam sanes scribendo θητέρᾳ. Schaef.] Sic οὐδετέρᾳληπτὸς, *neutra capiendus*, scil. χειρὶ, *manu*. Themistius Orat. x. Καίτοιγε προσήγορον οὐδετέρᾳ ληπτόν. *Quanquam patronum illi adhibuerint, qui neutra capi facile posset*[g]. Vid. Ampliss.

[d] Παρ' ἑκάτερα, scil. χεῖλη vel μέρη. Ælianus in Var. Hist. lib. iii. c. 1. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ, *ad utramque* (partem vel ripam) *fluvii*. [Vid. supra ad v. Μέρη. Quas enim ibi locutiones vidimus, illis nostram conferri analogia jubet. Schaef.] Supplet hoc verbum Herodotus in Euterpe: Παρὰ τὰ χείλεα, inquit, τῶν τε ποταμῶν, καὶ τῶν λιμνέων φυτεύουσι τὰ σιλλικύπρια ταῦτα. Bernh.

* Clarius exemplum exstat apud eumdem in Clio, lib. i. c. 185. Παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ χεῖλος. Schweb.

[e] Ἡ πλατεῖα, *plana*. Aristophanes Ranis ver. 1128. πλατείᾳ ποντίων, scil. χειρὶ, ut vult Scholiastes. Schoettg. Phrynichus p. 72. Pauw. τὴν γνάθον πλατείᾳ τῇ χειρὶ πλῆξαι. Schaef.

[f] Supplet Apollonius Rhodius in Argonautic. i. v. 313. Καί μιν δεξιτερῇ χειρὸς κύσε. Bernh.

[g] Aristophanes Equit. v. 1021. ἐμβαλῶ κυλλῇ, scil. χειρὶ, ubi Scholiast. ἐμβαλῶ τῇ λαιᾷ etc. Leisn. Conf. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 1379. Schaef.

Casper. Obs. ii. 11. qui tamen in hac locutione non χειρὶ, sed μερίδι intelligi vult; ut et in illo: Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. *Una* (manu) *aquam, altera ignem ferebat*[h]. [Moschus Id. ii. ver. 123. τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας. ubi ἄλλῃ dictum ἐπικῶς pro τῇ ἄλλῃ. Longus p. 64. Vill. τῇ μὲν τῶν χειρῶν, αἰγὸς, τῇ δὲ, τράγου λαβόμενος. Villoisonus p. 155. " Τῇ μὲν τῶν χειρῶν. Forte hoc χειρῶν ut glossema ejiciendum. Supra, p. 52. Edit. Moll. τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχοι, sine χειρῶν." Potest abesse: si adest, ne deleas. Monui jam ad Long. l. c. p. 373. Schaef.]

Χεῖρες in ἀμφότεραι, *ambæ*: ut χερσὶν in ἀμφοτέραις, *ambabus*. Ex. gr. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, sc. χερσὶ, *haurire utraque* (manu). Integre ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν dixit Ælianus in Var. Hist. i. 32. Elliptice vero Hom. Od. Σ. v. 28. Κόπτων ἀμφοτέρῃσι: *Cædens ambabus* (manibus). [Homerus Iliad. E. v. 416. ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. Sic Aristarchus. Zenodotus: χερσίν. Vid. Stœber. ad Thom. Mag. p. 107. a. et nota ad Longi Pastor. p. 405. ubi ne quis scribendum censeat, mutato verborum ordine, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, sciat, alterum illum ordinem bene habere. Sic Herodotus i. c. 53. τῶν δὲ μαντηίων ἀμφοτέρων. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 878. τῶν κεράτων ἀμφοτέρων. p. 882. ταῖς δυνάμεσιν ἀμφοτέραις. Pausanias viii. c. 52. ταῖς ναυμαχίαις ἀμφοτέραις. Schaef.] Homerus Odyss. K. ver. 264.

> Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων.

Theocritus Idyll. vii. ver. 157.

> Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

et Lucianus in Sympos. p. 604. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπειλημμένος. Quæ verba insulse admodum reddidit Erasmus: *Zenothemis pariter tum oculo, tum aure mutilatus*. Sensus enim est: *Zenothemis utraque* (manu), *altera naso, altera oculo prehenso*. Plene ἀμφοτέραις χερσὶ dixit Lucianus in Timon. p. 162. Ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου, τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. *Efferunt ipsum de convivio, ambabus* (manibus) *tibicinæ inhærentem*. [Non legitur ibi plena locutio. Schaef.]

Χειρῶν in ἀδίκων. Nimirum ἄρχειν ἀδίκων dicitur, *qui prior lacessit injuria*. At elliptice ἄρχειν ἀδίκων, omissa voce χειρῶν, occurrit apud Ælianum in Var. Hist. i. 14. et Hist. Animal. xvii. 24. quam vocem omittere Ælianum, quando de anima-

h Χεῖρα in casu quarto omittitur ad verbum ἀντιλαμβάνεσθαι. [Fallitur: nihil hic subaudiendum. Schaef.] Significat enim *auxilium præstare*, aut *succurrere alicui*, sumta similitudine per metaphoram ab eo, qui labentis vel vacillantis manum prehendit, ut eum erigat, vel a lapsu servet. Aliquoties in N. T. invenimus hoc vocabulum solum positum, ut Act. xx. 35. Luc. i. 54. Docuerunt autem Septuaginta Interpretes, supplendum esse nomen χεῖρα, Ezech. xvi. 49. Καὶ χεῖρα πτωχοῦ καὶ πένητος οὐκ ἀντελαμβάνοντο. Bernh.

libus loquitur, quæ careant manibus, notavit Leopardus Emendat. x. 12. Posses etiam in ἄρχειν ἀδίκων assumere ἔργων, ut Herodotus i. cap. 5. Τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας[i]. Vid. Observatt. Miscell. vol. ii. p. 151. [Conf. Leisner. in præfat. In Etymolog. M. cap. 53, 36. scribendum videtur : ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων ἢ ἔργων. Schaef.]

* Eadem Ellipsis in sequentibus quoque locum habet. In τιταίνειν apud Hesiodum Θεογ. v. 209. Τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Homer. Odyss. Φ. 53. Ἔνθεν ὀρεξαμένη. Plene Iliad. Ο. 371. Χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν. De v. ἀνταίρειν vid. Dionys. Hal. lib. vi. p. 378. Plene est apud Libanium Declam. i. p. 196. A. Χεῖρα ἀνταράμενος. In ἀνατείνειν. Lucian. t. ii. p. 556. Ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν. In πέντοζος apud Hesiod. Ἔργ. v. 742. Plenam et ellipticam locutionem in uno versu sistit Theocritus Idyll. xxii. 119.

Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.

Interdum ἄρχειν absolute positum reperitur sub. ἀδίκων χειρῶν. Onosander c. iv. Εἰδότες γάρ, ὡς οὐκ ἄρχουσιν, ἀλλ' ἀμύνονται. Libanius Declam. i. p. 196. C. Καὶ οὐκ ἄρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι. Plenam orationem habet Polybius t. i. p. 184. Καὶ χειρῶν ἄρχειν ἀδίκων. et p. 790. Καὶ ζημίας ἅπαντες τοῖς ἄρχουσι χειρῶν ἀδίκων ἐπιφέρουσι. In ἀνέχειν. Homer. Iliad. Ψ. v. 660. Μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Plene apud eumdem Iliad. Ω. v. 301. Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν. In ἐπιλαβέσθαι. Actor. xxi. 30. Ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου. Plene ibid. c. xxiii. 19. Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. [Ἐπιλαβέσθαι τινὸς non minus plene dicitur quam ἐπιλαβέσθαι τινὸς τῆς χειρός. Schaef.] In ἐπιτίθεσθαι. Actor. xviii. 10. οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι, sub. χεῖρας: uti Latini habent *injicere manus*. Schweb.

* In συνάπτειν. Josephus Archæolog. ix. 6. p. 312. συναψαμένους τὴν χεῖρα. Sed de bello Jud. iii. 6. p. 837. (iii. 5. 7. p. 228. Hav.) οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις. Conf. Bos v. μάχη. Add. Sophocl. in Ajace 1336. et ipse Joseph. Arch.

[i] Supplet et ipse Ælianus Var. Hist. ii. 9. Sic in verbo παρασείειν subintellige χεῖρας. Theophrastus charact. c. 3. Παρασείσαντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι. *Id genus hominum extensis* (manibus) *grandique gradu decet fugere*. Supplet autem, quod ad eum locum observat Duportus, Aristoteles de incessu animalium c. 8. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι, παρασείοντες τὰς χεῖρας. *Cursores velocius currunt, dimissis manibus*. [Eodem modo videntur Græci διασείειν usurpasse. Hesychius quidem t. ii. c. 1320. jungit σπεύδει et διασείει. ubi Ruhnkenius legit διασείεται, haud scio an sine causa idonea. Schaef.] Idem Nicomach. iv. 8. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. *Non convenit magnanimo circumjectis* (brachiis) *fugere*[k]. Schoettg.

[k] Χεῖρας omittitur post ἐπιτίθεσθαι, ut Actor. xviii. 10. Καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι (τὰς χεῖρας) τοῦ κακῶσαί σε. Mich.

* Item in ἀνταίρειν, quod habet Basilius Magnus in homil. πρὸς τοὺς νέους pag. 321. de Socratis patientia : Ὁ δὲ οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι cet. *hic vero non sustulit* (manus), cet. Bernh.

ix. 6. p. 317. Latini dicunt *conserere, manus conserere, pugnam conserere*. Vide sis locum notabilem Curtii lib. iii. c. 2 Omittitur etiam in ἐπιθήσῃ Act. xviii. 10. F. St.

* "Herodot. vii. 43. ἐν ἀριστερῇ—ἐς ἀριστερὴν χέρα. Id. ib. 43. ἐν ἀριστερῇ μὲν—ἐν δεξιῇ δέ. Theocr. Idyll. xxii. 126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε. Id. xxiv. 45. Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν. add. Id. xxv. 207. coll. v. 253. Matth. vi. 3. μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου. sed Herodot. i. 75. ii. 30. ἐξ ἀριστερῆς χερός. Id. vii. 112. ἐκ δεξιῆς χερός· vii. 109. ἐξ εὐωνύμου χερός. Homer. Odyss. P. 356. καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Joh. Gram. de dial. p. 71. Bas. Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσι, καὶ Δωριέων, καὶ Ἰώνων μόνον· οἷον, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, [Odyss. Σ. 28.] ἐλλείπει τὸ χερσίν· quod ipsum præcipitur a Gregor. p. 14. add. schol. Theocriti ad Idyll. vii. 157. At Iliad. Σ. 123. est, ἀμφοτέρῃσιν χερσί· et ap. Theophr. char. v. 1. ἀμφοτέραις ταῖς χερσί." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 264. Euripides Hec. v. 1141. πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, Αἱ δ' ἔνθεν, κ. τ. λ. Porsonus: "δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 346." Apollonius Rhod. ii. v. 120. ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Add. var. lect. ad Apocalyps. i. ver. 16, 17. Schaef.

* ΧΕΡΣΟΣ.

Ἄπειρος et ἤπειρος prima notione, in plurali præcipue numero, subintellectum habent χέρσος, qua voce etiam Hesychius ἤπειρος exponit, congruitque vulgata definitio: ἤπειρος, χέρσος γῆ, οἷον ἄπειρός τις οὖσα. Nempe omnis terra est vel νῆσος vel χέρσος. Unde *Chersonesus* dicta, *quæ nec continens, nec insula, sed utrumque*. Atque hinc χέρσος et θάλασσα ad se mutuo referuntur, e. g. apud Æschyl. Pers. 709. Utut vero χέρσος proprie adjectivum sit, adjectiva tamen substantivorum loco adhibita in aliis substantivis sæpe subintelligi nemo ignorat. Supple ergo e. g. in Epigramm. Jensii 13.

Λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

Lavacra erunt utriusque continentis, i. e. *Africæ et Europæ*, exponente viro docto in Misc. Lips. Nov. vol. iv. p. 127, 129. [Imo *Asiæ et Europæ*, ut bene interpretatur Dorvillius ad Charit. p. 117. Locis in Meletem. Crit. i. p. 37. collectis adde Lycophron. v. 1295. ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς. Tzetzes: —ἀρχὴ πολέμου γέγονεν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. Cerealius iii. κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου Ἦν γένος· ἠπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων. Obiter moneo, Muretum temere reprehendi a J. Gronovio ad Gell. x. 7. cui sane quam miror Ruhnkenium assentiri potuisse ad Mureti Op. t. ii. p. 316. Schaef.] Nec non in Epigr. 18.

Ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
Ἔμπεδον ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις.

Agathem. p. 3. ὅροι ἠπείρων. ἐκλήθησαν δὲ ἤπειροι ἄπειροι. Et p. 52. συγκρινομένων δὲ τῶν τριῶν ἠπείρων πρὸς ἀλλήλας. Herodian.

iv. 3. 12. et 17. Addo Apollonium Rhodium Argonaut. ii. 978.

Ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσεται ἠπειρόνδε
Ὑψηλῶν.

Is in continentem quidem dimanat ex altis montibus. Hoelzlinus ad h. l. p. 189. scribit: *Memorabilis est montium et continentis* ἀντίθεσις. Scilicet opponuntur, quoniam χέρσος proprio significatu subintelligitur, adeoque per ἤπειρον *tractus asper, incultus, horridus* denotatur. Sic et mox ver. 982, 983.

ὅππη χέρσοιο μάλιστα
Ἠπείρου χθαμαλῆς, εἱλίσσεται.

F. St.

* ΧΗΡΑ.

Recte quidam codices apud Millium adjiciunt 1 Tim. v. 14. in νεωτέρας, manifeste videlicet repetendum ex ver. 11. νεωτέρας χήρας. F. St.

ΧΙΤΩΝ, *TUNICA*.

In ὁ ποδήρης, *talaris*, ut ἐσθὴς in ὁ ποδήρης. Vide Lucianum Ver. Hist. lib. i. p. 648. et lib. ii. p. 691[1].

* In κροκωτός. v. Clemens Alexandr. Pædagog. lib. ii. pag. 201. C. ut ἐσθὴς in κροκωτῷ. Schweb.

ΧΛΑΙΝΑ, *LÆNA*.

In λιτή et δίπλαξ. Homerus Iliad. Γ. 126. Δίπλακα μαρμαρέην. ubi Eustathius: Λείαν διπλῆν, ἤ τι τοιοῦτον. τινὲς δὲ τὸ χλαῖναν λεῖαν φασίν. Plene Odyss. Τ. v. 225. χλαῖναν—διπλῆν. [In transcursu moneo, Epigrammatis a Jacobsio Exercit. Crit. t. ii. p. 168. editi versu 5. scribendum esse καθάπτετε δίπλακα στερρήν. Schaef.]

ΧΟΙΝΙΞ, *CHŒNIX*.

In phrasi Theocriti, κενεὰν ἀπομάξαι, non dubium est, quin intelligi debeat χοίνικα, ubi Praxinoë, Idyll. xv. ver. 95.

——οὐδ' ἄλλως, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
—*non vereor, ne mihi vacuam* (chœnicem) *abstergeas.*

h. e. ne demensum ad tuum libitum mihi præbeas, ne iniqua, nimis derasa et inanis, mensura mihi abste detur in demenso præbendo, ut Salmasius de Modo Usurarum c. iv. Minus recte Brodæus supplendam putavit loquutionem voce χεῖρα, et Muretus voce κονίαν. [Sensus loci illius Theocritei obscu-

[1] In ἀμφιμάσχαλος apud Aristophanem Equit. v. 878. quæ eadem ellipsi etiam dicitur ἑτερομάσχαλος, i. e. *tunica utrinque manuleata, manicis ab utraque axilla dependentibus.* Fuit vestis ingenuorum, quemadmodum ἑτερομάσχαλος vestis servorum. Videantur Hesychius et Scholiastes Aristophanis ad l. c. ib. Meursius ad Lycophronem v. 1100. Item in χειριδωτὸς, *vestis manicata,* qua utebantur hieme. Leisn.

rissimus. Vid. Valckenar. Adnotat. p. 387. sq. jure reprehendens Bosium vereque monens, ellipsin istam vocis χοῖνιξ nullo fuisse exemplo confirmatam. Schaef.]

* ΧΟΛΟΣ.

" Marc. vi. 19. ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ· intell. χόλον· quod nomen additum legitur apud Herodot. i. 118. viii. 27." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 264. Herodotos vi. 119. ἐνεῖχέ σφι δεινὸν χόλον. Vid. Wesseling. p. 631. s. Schaef.

ΧΟΡΔΗ, *CHORDA.*

Desideratur vox χορδή, *chorda*, in nominibus illis sive notis musicis, vel chordis citharæ, ut Ὑπάτη, *Summa*, tanquam *prima*, gravem edens sonum: Παρυπάτη, quæ *proxima* τῇ ὑπάτῃ: Μέση, *Media*: Παραμέση, *Mediæ proxima*: Τρίτη, *Tertia*: Νήτη, *Ultima*, per crasin sic dicta ex Νεάτη. Est autem νεάτη χορδὴ, *novissima* (citharæ) *chorda*, quæ sonum acutum edit [m].

Genitivus χορδῶν in proverbio: Δὶς διὰ πασῶν: *Bis per omnes.* Quo res inter se longissimo intervallo dissitas esse significabant. Desumtum ex arte musica, quia ea symphonia est ex chordis, quæ longissime inter se distant. Vide parœmiographos.

* ΧΟΡΟΣ, *SALTATIO.*

Callimachus hymno in Delum v. 313. Κύκλιον ὠρχήσαντο. sc. χορόν. *In orbem saltabant.* Sequitur enim:

——————χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς,
——————*chorum vero ducebat Theseus.*

Quamvis non negem, commode quoque ὄρχησιν posse subaudiri. Schoettg. Commodius etiam plane nihil subaudias, κύκλιον adverbialiter dictum intelligens. Schaef.

ΧΡΕΙΑ, *RES, USUS.*

Εἰς πᾶσαν subinde ponitur pro εἰς πᾶσαν χρείαν, vertiturque *omnino*; *in omni re*; *ad omnia*. Plutarchus in Pompeio: Ὁ δεδελεασθεὶς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη πιθανὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει. *Quo inescatus populus in omni* (re) *jam facilis ipsis evaserat.* [Plutarcheum locum vir doctus videtur Vigero sublegisse, quem vide de Idiot. iii. 10. 4. Legitur is t. iii. p. 806. Reisk. ubi sunt qui scribendum censeant εἰς πάντα. Mihi videtur eodem sensu vulgata lectio ex Musgravii ratione, de qua supra ad v. Ἀρχὴ, sic ut nihil subaudias, satis commode explicari posse. Schaef.]

* In ἀναγκαίῃ apud Homerum Iliad. Δ. v. 300. Supplet χρειοῖ idem Iliad. Θ. v. 57. Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. Schwebb. Ad

[m] In παρυπάτῃ et παραπάτῃ, πλημμελῶν, quod notat *aberrare in tangendis* (chordis). Deinde transfertur et metaphorice subaudiendum τὸ νοῦν, et est *delirare, quando mens a sede sua est amota.* Schoettg.

quod Paulus Epist. ad Rom. xv. 6. dixit ὁμοθυμαδὸν, ἐν ἑνὶ στόματι. Potest etiam in hac formula, ἀπὸ μιᾶς, intelligi ψυχῆς vel ψήφου, quas voces vide. [Diodorus Sic. xi. c. 92. ὁ δὲ δῆμος ὥσπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ σώζειν ἅπαντες ἐβόων τὸν ἱκέτην. Wesselingius: "Infra lib. xvi. 80. πάντων δὲ καθάπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ βοώντων. Aliter paullo Gregor. Nazianz. Orat. iv. p. 113. C. ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾶς φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀνακαλεῖσθαι θεόν." SCHAEF.]

* Plene ἀπὸ μιᾶς φωνῆς occurrit apud Herodian. lib. i. c. 4. Eadem ellipsis est in v. ῥήσσειν. Epist. ad Gal. iv. 27. Ῥῆξον καὶ βόησον. Plena locutio est apud Herodotum lib. i. c. 85. Ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔῤῥηξε φωνήν. et lib. ii. c. 2. Ἥντινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην. [Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. pag. 135. et Jacobs. ad Anthol. Gr. ii. 3. p. 385. Ex Hebraica lingua repetiisse Ernestium Observat. in Aristoph. Nub. ver. 356. p. 15. miror. SCHAEF.] Sic etiam Virgilius Æn. lib. ii. 129. *Composito rumpit vocem.* In ἀναφέρεσθαι. Homerus Iliad. T. v. 314.

Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε.

[Alii de suspiriis intelligunt. Commode comparat Heynius Herodoti lib. i. c. 86. ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα, ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι. ut locum interpungere malim. Galenus Gloss. Hippocr. p. 63. H. Steph. Ἀναφέρειν δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα. SCHAEF.] Supplet Musæus ver. 172.

Ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

Sic etiam ἐλλιπῶς Xenophon Ephes. p. 25. Ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, Σιώπα, ἔφη. [Imo h. l. subaudi ἑαυτόν. Recte Interpres: *postquam se recepisset.* Pausanias vii. c. 17. in. Τὸ δὲ ἔθνος τὸ Ἀττικὸν, ἀπὸ τοῦ Πελοποννησίων πολέμου καὶ νόσου τῆς λοιμώδους ἀνενεγκόν τε καὶ αὖθις ἀνανηξάμενον, κ. τ. λ. ubi mox elue pusillam maculam corrigendo οὐ μὴν Ἕλλησί γε. Plutarchus Mor. t. iii. p. 270. τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε. Addito pronomine Ælianus de Nat. Anim. xiii. c. 12. ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιώσκοντο. Vid. Villoison. ad Long. p. 210. SCHAEF.] Item in ἐπέχειν, *continere vocem.* Polybius t. i. p. 785. τὸ μὲν πρῶτον ἐπέσχε. s. φωνήν. [Malim hîc quoque pronomen reciprocum subaudire. Nihil frequentius usu hoc elliptico verbi ἐπέχειν. SCHAEF.] In ἁρμονία, cum de *concentu musico* usurpatur, φωνῶν subintelligi putat Henr. Steph. in Thesauro Gr. L. t. i. 585. SCHWEB.

* Euripides Phœn. v. 333. δακρυόεσσαν ἰεῖσα. Brunckius: "Ante et post hæc verba distinctum in membr. bene. Construenda sunt in hunc modum: ἐμὰν λευκόχροα κείρομαι πενθήρη κόμαν, ἰεῖσα δακρυόεσσαν, supple βοὴν, φωνὴν, vel quid simile. Non enim aliter ista intelligi possunt." In editione Porsoni, cui locus videtur corruptus, junguntur δακρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήρη κόμαν. SCHAEF.

X.

* ΧΑΛΚΟΣ, ÆS.

In κεκορυθμένος apud Homerum Iliad. Π. v. 802. Quod idem plene habet Iliad. Γ. v. 18. Δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Item in δεδαϊγμένος Iliad. Τ. v. 319. teste Eustathio, subauditur χαλκῷ. p. 1255. lin. 9. SCHWEB. Possumus subaudire: ut subaudiamus, nihil nos cogit. SCHAEF.

ΧΑΡΙΣ, *GRATIA*[a].

Accusativus χάριν in ἀποδιδόναι τὴν ὁμοίην. Herodotus lib. vi. c. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται. [Item iv. c. 119. τὴν ὁμοίην ὑμῖν ἀποδιδοῦσι. quo loco utitur Musgravius supra ad v. Ἀρχή. Hujus rationem probo. Sic in Luciano t. iii. p. 407. ἐκ τῆς ὁμοίας, quod sine causa ἐλλιπῶς dictum videtur Guieto subaudienti μοίρας, μερίδος, λέξεως, (f. λήξεως) est i. q. ἐκ τοῦ ὁμοίου, h. e. ὁμοίως. SCHAEF.]

ΧΑΡΙΣΜΑ, *DONUM*.

Τὸ πνευματικὸν, *spirituale*, et τὰ πνευματικὰ, *spiritualia*, defective aliquando occurrunt in Novo Testamento pro τὸ πνευματικὸν χάρισμα, et τὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Paulus 1 ad Cor. xii. 1. Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοὶ, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν. *De spiritualibus* (donis), *fratres, nolo vos ignaros esse.* Plenius in Epist. ad Rom. i. 11. Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν. *Desidero enim videre vos, ut aliquod impertiam vobis donum spirituale.*

[a] Deest hæc vox in verbo πλοῦτος, quo delectatur Paulus Apostolus, apud quem idem notat, ac πλοῦτος τῆς χάριτος, *divitiæ*, h. e. *magnitudo gratiæ divinæ*. Eph. iii. 8. Ἐμοὶ ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ. *Mihi concessa est hæc gratia, ut gentibus incomprehensibilem Christi benignitatem prædicarem.* Rom. xi. 33. Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως[b].

Idem observandum de verbo πλουτεῖν. Sic Deus Roman. x. 12. dicitur πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν, (benignissimus) *erga omnes, qui eum invocant*. Supplet autem idem Apostolus πλοῦτος χάριτος, Eph. i. 7. ii. 7. et χρηστότητος, Rom. ii. 4.

Porro Græci verba sensuum et adfectuum cum casu gignendi sæpe jungunt, et subaudiunt τὸ χάριν[c]. Isocrates princ. Panegyrici: Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, scil. χάριν. Ita et Virgilius Æneid. xi. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum? sc. *caussa*. SCHOETTG. In Dionysii Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 995. ex libro Vat. scribendum: θαυμάζειν ἔλεγον τῆς Ῥωμαίων ἀναισχυντίας. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 353. Charito p. 29, 2. ἀπεσιμνύνετο τὴν γυναῖκα καὶ σιβασμιωτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ὁμιλίας. Dorvillius p. 182. "Nempe ἕνεκα. χάριν." Ἕνεκα subaudit Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. v. 1202. Add. Jacobs. ad Anthol. Gr. iii. 1. p. 43. Mihi in hac constructione, propria illa talium verborum, nihil subaudiendum videtur. SCHAEF.

[b] Sed circa hunc locum vide, quæ contra monet Joan. Christoph. Wolfius in Curis philologicis ad loc. cit. MICH.

[c] Vel τὸ παρὰ, coll. Pæan lib. iv. c. 5. τοσοῦτον παρὰ τῆς ἀνδρίας θαῦμα. MICH.

Sic in παλινάγρετον. Homerus Iliad. A. 526.——οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, vel ἔπος ibi subaud. ut Eustathius. [Quis h. l. χάρισμα, vocem Homero plane incognitam, subaudiri debere sibi persuadebit? Millies sic pronomina possessiva neutro genere ponuntur, idque alibi aliâ significatione; ad quæ si quis nihil subaudiendum censeat, ei facile assentiar. SCHAEF.]

ΧΑΣΜΑ, *HIATUS*.

In τὸ ἄβυσσον, *valde profundum*, ut χάσματα in ἄβυσσα. Euripides Phœniss. 1599.

—εἰς ἄβυσσα χάσματα.

[Neutrum illud sicubi solum legitur, substantivi, ut tot alia neutra, naturam induit, nec quicquam poscit subaudiri; ac si dicas ἡ ἀβυσσία. SCHAEF.]

ΧΕΙΛΟΣ, *RIPA*.

In τὸ πέραν, ut Lucas in Evang. c. viii. 22. et alibi, quemadmodum alias ἡ πέραν ὄχθη dicitur, ut apud Arrianum lib. v. c. 9. et 10[d].

ΧΕΙΡ, *MANUS*.

Elegans est Ellipsis vocis χεὶρ in ἡ δεξιά, *dextera*: ἡ ἀριστερά, *sinistra*: ἡ ἑτέρα, *altera* [v. Joach. Kuhn. in Ind. Verbor. ad Ælian. Var. Hist. v. Ἕτερος. SCHAEF.] ἡ οὐδετέρα, *neutra* etc.[e] Sic Lucas in Actis Apost. ii. 33. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς (supp. χειρί). *Dextra igitur Dei exaltatus*. Paulus in epist. ad Ephes. i. 20. Καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ (χειρί). *Et collocavit ad dexteram suam*[f].

Plato in Sophista dicit, Sophistas esse ποικίλον θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον. *Varium animal, nec, ut aiunt, sinistra* (manu) *capiendum*. [Vid. omnino Joach. Kuhnium l. c. Themistii locum, cui integritatem restituit vir eximius, lenius etiam sanes scribendo θηρίῳ. SCHAEF.] Sic οὐδετέρᾳ ληπτός, *neutra capiendus*, scil. χειρί, *manu*. Themistius Orat. x. Καίτοιγε προσήγορον οὐδετέρᾳ ληπτόν. *Quanquam patronum illi adhibuerint, qui neutra capi facile posset*[g]. Vid. Ampliss.

[d] Παρ' ἑκάτερα, scil. χεῖλη vel μέρη. Ælianus in Var. Hist. lib. iii. c. 1. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ, *ad utramque* (partem vel ripam) *fluvii*. [Vid. supra ad v. Μέρη. Quas enim ibi locutiones vidimus, illis nostram conferri analogia jubet. SCHAEF.] Supplet hoc verbum Herodotus in Euterpe: Παρὰ τὰ χείλεα, inquit, τῶν τε ποταμῶν, καὶ τῶν λιμνέων σπείρουσι τὰ σιλλικύπρια ταῦτα. BERNH.
* Clarius exemplum exstat apud eumdem in Clio, lib. i. c. 185. Παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ χεῖλος. SCHWEB.

[e] Ἡ πλατεῖα, *plana*. Aristophanes Ranis ver. 1128. πλατείᾳ πατάξας, scil. χειρί, ut vult Scholiastes. SCHOETTG. Phrynichus p. 72. Παιν. τὴν γνάθον πλατείᾳ τῇ χειρὶ πλῆξαι. SCHAEF.

[f] Supplet Apollonius Rhodius in Argonautic. i. v. 313. Καί μοι δεξιτερῇ χειρὸς κύσε. BERNH.

[g] Aristophanes Equit. v. 1081. ἐμβαλεῖν κυλλῇ, scil. χειρί, ubi Scholiast. ἐμβαλεῖν τῇ λαιᾷ etc. LEIS. Conf. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 1379. SCHAEF.

Cuper. Obs. ii. 11. qui tamen in hac locutione non χειρὶ, sed μερίδι intelligi vult; ut et in illo: Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. *Una* (manu) *aquam, altera ignem ferebat*[h]. [Moschus Id. ii. ver. 122. τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας. ubi ἄλλῃ dictum ἐπικῶς pro τῇ ἄλλῃ. Longus p. 64. Vill. τῇ μὲν τῶν χειρῶν, αἰγὸς, τῇ δὲ, τράγου λαβόμενος. Villoisonus p. 155. "Τῇ μὲν τῶν χειρῶν. Forte hoc χειρῶν ut glossema ejiciendum. Supra, p. 52. Edit. Moll. τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχον, sine χειρῶν." Potest abesse: si adest, ne deleas. Monui jam ad Long. l. c. p. 373. SCHAEF.]

Χεῖρες in ἀμφότεραι, *ambæ*: ut χερσὶν in ἀμφοτέραις, *ambabus*. Ex. gr. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, sc. χερσὶ, *haurire utraque* (manu). Integre ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν dixit Ælianus in Var. Hist. i. 32. Elliptice vero Hom. Od. Σ. v. 28. Κόπτων ἀμφοτέρῃσι: *Cædens ambabus* (manibus). [Homerus Iliad. E. v. 416. ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. Sic Aristarchus. Zenodotus: χερσίν. Vid. Stœber. ad Thom. Mag. p. 107. a. et nota ad Longi Pastor. p. 405. ubi ne quis scribendum censeat, mutato verborum ordine, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, sciat, alterum illum ordinem bene habere. Sic Herodotus l. c. 53. τῶν δὲ μαντηΐων ἀμφοτέρων. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 878. τῶν κεράτων ἀμφοτέρων. p. 882. ταῖς δυνάμεσιν ἀμφοτέραις. Pausanias viii. c. 52. ταῖς ναυμαχίαις ἀμφοτέραις. SCHAEF.] Homerus Odyss. K. ver. 264.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων.

Theocritus Idyll. vii. ver. 157.

Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

et Lucianus in Sympos. p. 604. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπειλημμένος. Quæ verba insulse admodum reddidit Erasmus: *Zenothemis pariter tum oculo, tum aure mutilatus*. Sensus enim est: *Zenothemis utraque* (manu), *altera naso, altera oculo prehenso*. Plene ἀμφοτέραις χερσὶ dixit Lucianus in Timon. p. 162. Ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου, τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. *Efferunt ipsum de convivio, ambabus* (manibus) *tibicinæ inhærentem*. [Non legitur ibi plena locutio. SCHAEF.]

Χειρῶν in ἀδίκων. Nimirum ἄρχειν ἀδίκων dicitur, *qui prior lacessit injuria*. At elliptice ἄρχειν ἀδίκων, omissa voce χειρῶν, occurrit apud Ælianum in Var. Hist. i. 14. et Hist. Animal. xvii. 24. quam vocem omittere Ælianum, quando de anima-

h Χεὶρ in casu quarto omittitur ad verbum ἀντιλαμβάνεσθαι. [Fallitur: nihil hic subaudiendum. SCHAEF.] Significat enim *auxilium præstare*, aut *succurrere alicui*, sumta similitudine per metaphoram ab eo, qui labentis vel vacillantis manum prehendit, ut eum erigat, vel a lapsu servet. Aliquoties in N. T. invenimus hoc vocabulum solum positum, ut Act. xx. 35. Luc. i. 54. Docuerunt autem Septuaginta Interpretes, supplendum esse nomen χεῖρα, Ezech. xvi. 49. Καὶ χεῖρα πτωχοῦ καὶ πένητος οὐκ ἀντελαμβάνοντο. BERNH.

libus loquitur, quæ careant manibus, notavit Leopardus Emendat. x. 12. Posses etiam in ἄρχειν ἀδίκων assumere ἔργων, ut Herodotus i. cap. 5. Τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας[i]. Vid. Observatt. Miscell. vol. ii. p. 151. [Conf. Leisner. in præfat. In Etymolog. M. cap. 53, 36. scribendum videtur : ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων ἢ ἔργων. SCHAEF.]

* Eadem Ellipsis in sequentibus quoque locum habet. In τιταίνειν apud Hesiodum Θεογ. v. 209. Τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Homer. Odyss. Φ. 53. Ἔνθεν ὀρεξαμένη. Plene Iliad. Ο. 371. Χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν. De v. ἀνταίρειν vid. Dionys. Hal. lib. vi. p. 378. Plene est apud Libanium Declam. i. p. 196. A. Χεῖρα ἀνταράμενος. In ἀνατείνειν. Lucian. t. ii. p. 556. Ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν. In πέντοζος apud Hesiod. Ἐργ. v. 742. Plenam et ellipticam locutionem in uno versu sistit Theocritus Idyll. xxii. 119.

Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.

Interdum ἄρχειν absolute positum reperitur sub. ἀδίκων χειρῶν. Onosander c. iv. Εἰδότες γὰρ, ὡς οὐκ ἄρχουσιν, ἀλλ' ἀμύνονται. Libanius Declam. i. p. 196. C. Καὶ οὐκ ἄρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι. Plenam orationem habet Polybius t. i. p. 184. Καὶ χειρῶν ἄρχειν ἀδίκων. et p. 790. Καὶ ζημίας ἅπαντες τοῖς ἄρχουσι χειρῶν ἀδίκων ἐπιφέρουσι. In ἀνέχειν. Homer. Iliad. Ψ. v. 660. Μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Plene apud eumdem Iliad. Ω. v. 301. Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν. In ἐπιλαβέσθαι. Actor. xxi. 30. Ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου. Plene ibid. c. xxiii. 19. Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. [Ἐπιλαβέσθαι τινὸς non minus plene dicitur quam ἐπιλαβέσθαι τινὸς τῆς χειρός. SCHAEF.] In ἐπιτίθεσθαι. Actor. xviii. 10. οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι, sub. χεῖρας: uti Latini habent *injicere manus*. SCHWEB.

* In συνάπτειν. Josephus Archæolog. ix. 6. p. 312. συναψαμένους τὴν χεῖρα. Sed de bello Jud. iii. 6. p. 837. (iii. 5. 7. p. 228. Hav.) οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις. Conf. Bos v. μάχη. Add. Sophocl. in Ajace 1336. et ipse Joseph. Arch.

[i] Supplet et ipse Ælianus Var. Hist. ii. 9. Sic in verbo παρασείειν subintellige χεῖρας. Theophrastus charact. c. 3. Παρασείσαντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι. *Id genus hominum extensis* (manibus) *grandique gradu decet fugere*. Supplet autem, quod ad eum locum observat Duportus, Aristoteles de incessu animalium c. 3. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι, παρασείοντες τὰς χεῖρας. *Cursores velocius currunt, dimissis manibus*. [Eodem modo videntur Græci διασείειν usurpasse. Hesychius quidem t. ii. c. 1320. jungit σπεύδει et διασείει. ubi Ruhnkenius legit διασείεται, haud scio an sine causa idonea. SCHAEF.] Idem Nicomach. iv. 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. *Non convenit magnanimo circumjectis* (brachiis) *fugere*[k]. SCHOETTG.

[k] Χεῖρας omittitur post ἐπιτίθεσθαι, ut Actor. xviii. 10. Καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι (τὰς χεῖρας) τοῦ κακῶσαί σε. MICH.

* Item in ἀνταίρειν, quod habet Basilius Magnus in homil. πρὸς τοὺς νέους pag. 321. de Socratis patientia : Ὁ δὲ οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι cet. *hic vero non sustulit* (manus), cet. BERNH.

ix. 6. p. 317. Latini dicunt *conserere*, *manus conserere*, *pugnam conserere*. Vide sis locum notabilem Curtii lib. iii. c. 2 Omittitur etiam in ἐπιθήσῃ Act. xviii. 10. F. St.

* " Herodot. vii. 43. ἐν ἀριστερῇ—ἐς ἀριστερὴν χέρα. Id. ib. 43. ἐν ἀριστερῇ μὲν—ἐν δεξιῇ δέ. Theocr. Idyll. xxii. 126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε. Id. xxiv. 45. Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν. add. Id. xxv. 207. coll. v. 253. Matth. vi. 3. μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου. sed Herodot. i. 75. ii. 30. ἐξ ἀριστερῆς χερός. Id. vii. 112. ἐκ δεξιῆς χερός· vii. 109. ἐξ εὐωνύμου χερός. Homer. Odyss. P. 356. καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Joh. Gram. de dial. p. 71. Bas. Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσι, καὶ Δωριέων, καὶ Ἰώνων μόνον· οἷον, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, [Odyss. Σ. 28.] ἐλλείπει τὸ χερσίν· quod ipsum præcipitur a Gregor. p. 14. add. schol. Theocriti ad Idyll. vii. 157. At Iliad. Σ. 123. est, ἀμφοτέρῃσιν χερσί· et ap. Theophr. char. v. 1. ἀμφοτέραις ταῖς χερσί." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 264. Euripides Hec. v. 1141. πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, Αἱ δ' ἔνθεν, κ. τ. λ. Porsonus: " δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 346." Apollonius Rhod. ii. v. 120. ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Add. var. lect. ad Apocalyps. i. ver. 16, 17. Schaef.

* ΧΕΡΣΟΣ.

*Ἄπειρος et ἤπειρος prima notione, in plurali præcipue numero, subintellectum habent χέρσος, qua voce etiam Hesychius ἤπειρος exponit, congruitque vulgata definitio: ἤπειρος, χέρσος γῆ, οἷον ἄπειρός τις οὖσα. Nempe omnis terra est vel νῆσος vel χέρσος. Unde *Chersonesus* dicta, *quæ nec continens, nec insula, sed utrumque*. Atque hinc χέρσος et θάλασσα ad se mutuo referuntur, e. g. apud Æschyl. Pers. 709. Utut vero χέρσος proprie adjectivum sit, adjectiva tamen substantivorum loco adhibita in aliis substantivis sæpe subintelligi nemo ignorat. Supple ergo e. g. in Epigramm. Jensii 13.

Λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

Lavacra erunt utriusque continentis, i. e. *Africæ et Europæ*, exponente viro docto in Misc. Lips. Nov. vol. iv. p. 127, 129. [Imo *Asiæ et Europæ*, ut bene interpretatur Dorvillius ad Charit. p. 117. Locis in Meletem. Crit. i. p. 37. collectis adde Lycophron. v. 1295. ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς. Tzetzes: —ἀρχὴ πολέμου γέγονεν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. Cerealius iii. κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου Ἦν γένος· ἠπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων. Obiter moneo, Muretum temere reprehendi a J. Gronovio ad Gell. x. 7. cui sane quam miror Ruhnkenium assentiri potuisse ad Mureti Op. t. ii. p. 316. Schaef.] Nec non in Epigr. 18.

Ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
Ἔμπεδον ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις.

Agathem. p. 3. ὅροι ἠπείρων. ἐκλήθησαν δὲ ἤπειροι ἄπειροι. Et p. 52. συγκρινομένων δὲ τῶν τριῶν ἠπείρων πρὸς ἀλλήλας. Herodian.

edit. Gron. Μέχρι μέν τινος (χρόνου) ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή. Plene habet Thucydides lib. iii. c. 38. Καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων. Ælianus Var. Hist. lib. i. c. 32. Τῷ παρόντι. Plene ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. In ἐν τούτῳ, ἐν τῷδε, *interea*. Theocritus Idyll. i. ver. 14. Supplet Xenophon Ephes. p. 20. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. Ἐν ἀκαρεῖ. Themistius Orat. vii. p. 86. D. Plene Onosander c. x. p. 59. Ἀκαρὴς χρόνος. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Polybius t. i. p. 274. Porro in ἐν τῷ παρόντι s. χρόνῳ, uti similiter Latini *in præsenti* pro *in præsenti tempore*. v. Cicero ad Divers. lib. ii. ep. 10. *Hæc ad te in præsenti scripsi.* Sic etiam Æschines advers. Ctesiphont. p. 55. Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Et pro ὀλίγον idem plene habet ὀλίγον χρόνον. Iliad. Ψ. v. 418. Perfrequentem esse hujus ellipseos imitationem etiam apud Latinos, e. g. in *æterno*, *arcano*, *tutissimo*, *consulto*, *commodo*, *cotidio*, *hesterno*, *verno*, aliisque innumeris vocibus, docet Burmannus ad Ovid. Amorum lib. iii. eleg. iii. ver. 11. SCHWEB.

* Hujus quoque vocis ellipsis vulgaris est; observanda interim in τὸ πᾶν. Æschyl. in Choëph. 682. εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, supple χρόνου, quod idem addit Eumen. 673. πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνου, ut observat cl. Abresch. p. 445. Sic et ἐν ἀκαρεῖ, scil. χρόνου. Conf. cl. Valckenaer. ad Ammon. p. 19. Sic denique in τὸ ἑξῆς idem genitivus. ἐν τοῖς ἑξῆς χρόνοις dixit Polybius lib. xvii. c. 35. Strabo lib. viii. p. 580, per ellipsin simili phrasi dixit τοῖς δ' ὕστερον, scil. χρόνοις, ut notat Elsnerus Schediasm. Crit. p. 152. Idem deest Luc. xii. 1. in ἐν οἷς. Τὸν ἑξῆς αἰῶνα habet Heliodorus Æthiop. x. 39. F. ST.

* "Andoc. 2. p. 82. t. 2. ἐν τῷ τότε· sed p. 81. ἐν τῷ τότε χρόνῳ· ut Isocr. ad Nic. p. 63. t. i. dixit, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. Herodot. vii. 59. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. Plat. Gorg. 58. p. 195. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Æschyl. Pers. ver. 715. ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Lysi. 2. p. 50. t. i. ἐξ ὀλίγου, ut ἐκ πολλοῦ Isocr. Paneg. p. 133. t. i. Sic δηρὸν Theogn. 47. h. e. μακρὸν χρόνον, καὶ ἐπὶ πολύ. v. Observat. Misc. vol. v. t. 3. p. 85. Isocr. Panath. p. 321. t. 2. τούτῳ διετέλουν τριετῆ μαχόμενος." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 265. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 360. cui suboluit, hujusmodi locutiones, quas vulgo explent voce χρόνος, partim generis neutrius esse. Ad has autem nihil subaudiendum.— Monui supra ad v. Περίοδος, χρόνος subaudiri posse ad v. ἑξάμηνος, τρίμηνος. alia id genus. Reinesius Inscript. p. 499. ad Marm. Arund. "V. 68. leg. ἐν διμήνῳ, bimestri spacio, in bimestri. Δίμηνον ut τρίμηνον, τετράμηνον." Igitur pro neutris habuit: quod ed ipsum bonum. Sophocles Œdip. Tyr. v. 1156. ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους. al. ἐκμήνους. Mutato spiritu scribo ἑκμήνους. A veris initio, quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμὰ relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant. Conf. Polybius t. iv. p. 367. Στρατοκλέους πρυτανεύ-

σντος τὴν δευτέραν ἕκμηνον. Schweighæuserus Lex. Polyb. p. 195. a. "Ἔκμηνος, ἡ, scil. ἀρχὴ vel ὥρα, semestre imperium, semestre tempus." (Obiter moneo, ejusdem fabulæ v. 1247. scribendum me suspicari: τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δυστέκνῳ παιδουργίᾳ, 'γοᾶτο δ' εὐνὰς, κ. τ. λ. Sic Pindarus Isthm. vii. ver. 9. ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς.) SCHAEF.

Χρόνου.

In multis deest, ut: Ἐξ οὗ, apud Homer. Iliad. A. ver. 6. [Diodor. Sic. Eclog. t. ii. p. 518, 41. Æschylus Eumen. v. 25. ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Epigr. adesp. clxxxiii. ἐξ οὗ δὴ τιμὰς Φυτάλου γένος ἔσχεν ἀγήρως. SCHAEF.] Ἀφ' οὗ, a quo, supp. χρόνου, tempore. Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 7. [Vid. Aristophan. Amphiar. Fragm. v. SCHAEF.[c]]

Ἐκ τούτου, ab hoc, scil. tempore. Ælianus Var. Hist. lib. ii. c. 18. [Euripides Electr. v. 1271. Musgr. ἵν' εὐσεβεστάτη Ψῆφος βεβαία τ' ἐστὶν ἐκ τούτου θεοῖς. ex emendatione Piersoni, quem vide Verisim. p. 248. Homer. Hymn. in Cerer. v. 440. ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. SCHAEF.] [d] Ἐξ ἑωθινοῦ, a (tempore) matutino. Aristophanes Thesmophor. v. 2. p. 764. [Malim hoc pro neutro habere, quod derivandum sit a τὸ ἑωθινόν. Idemque, opinor, valet in alia, quæ vulgo, ut ἐλλιπῆ, huc referunt. SCHAEF.] Ἐξ ἱκανοῦ, scil. χρόνου, a multo (tempore), sive jam dudum. Lucas in Evang. xxiii. 8[e].

Ἀπ' ἐκείνου[f], vel ἐξ ἐκείνου, ab illo (tempore), ubique reperies. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 787. ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος. ubi Cod. Vat. plene: ἐξ ἐκείνου

[c] Ἕως οὗ, si in interrogationibus adhibeatur, pro quo usque; extra hunc usum, pro usque dum. Palæphatus ἀπίστων κεφ. δ. BERNH.

[d] Sic etiam Joannes Evang. vi. 66. et xix. 12. SCHOETTG.

[e] Ἕως τούτου, scil. χρόνου, interim, sive quoad hoc tempus, hoc tempore. Lucas in Evang. xxii. 51. BERNH.

[e] Ἐκ πολλοῦ. Quod plene dicitur in Γαλεομυομαχίᾳ: Ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐνέμιλον. BERNH.

[e] Ἐξ ἀϊδίου, scil. χρόνου, ab æterno. Leo Imp. Serm. de resurrectione Christi p. 303. ἦν μὲν ἐξ ἀϊδίου συνὼν τῷ τεκόντι. Christus ab æterno erat apud patrem suum. Supplet Paulus in epist. ad Roman. xvi. 25. ἐν χρόνοις αἰωνίοις. SCHOETTG.

[e] Adde ἐξ ὑπογυίου, scil. χρόνου, subito, ex tempore. Aristoteles Ethic. lib. i. LEISN.

[e] Ἔκπαλαι, pro ἐκ τοῦ πάλαι ὄντος χρόνου, ab antiquo tempore. Petrus in posteriore epistola c. iii. 5. SCHOETTG. Non probanda hæc ratio. Sic præpositiones sæpius adverbiis junguntur. SCHAEF.

[f] Sic et Theophrastus princip. Characterum: ἀπὸ νέου, haud longo abhinc tempore.

Idem observandum in ἀπὸ διετοῦς, a biennii (tempore). Matth. Evang. ii. 16. Supplet autem Longus Pastoral. i. p. 5. ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διϊκνουμένου, quum biennii tempus jam præteriisset. SCHOETTG.

[e] Ἀπὸ τοῦ (χρόνου) νῦν (ὄντος), ab hoc (tempore). Lucas Evang. xxii. 69. Ἀπ' ἄρτι. sc. χρόνου ὄντος. Joannes in Evang. i. 52. BERNH.

[e] Lucas in Evang. xxiii. 8. ἀπὸ πολλοῦ. Paulus ad Galat. vi. 17. τοῦ λοιποῦ, pro ἀπὸ τοῦ λοιποῦ χρόνου. Raphelius in Adnot. ex Xenophonte. MICH.

καλεῖται τοῦ χρόνου Καπιτωλῖνος ὁ λόφος. Præfixo articulo neutrius generis, Lucianus t. i. p. 744. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι. p. 750. τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει. Similiter p. 752. τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος. Sic enim scribendum. Add. Dorvill. ad Charit. p. 360. Philemon Justini Mart. de Monarch. p. 161. Hutch. ἀπὸ τοῦ, *ab hoc inde tempore*. quod vel solum versus illos νοθείας convincat. Conf. Luzac. Exercit. Academ. p. 138. Antipater Sidon. vii. extr. ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκ ἔτι τερπνὸν ὕδωρ. Jacobsius: "ἀπὸ τῆς, τότε νυκτὸς subaudi." Malim sic intelligere, ut ἐξ αὐτῆς intelligendum mihi videri, supra ad v. Στιγμὴ monui. SCHAEF.] Ἐκ πλείονος, et πρὸ πλείονος. Thucydides Histor. lib. v. p. 338. ἦλθον ἐκ πλείονος. ubi Scholiastes: πρὸ πλείονος χρόνου.

Sic in διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, *post magnum* vel *multum*, sc. temporis spatium. [Conf. Leisner. præfat. SCHAEF.] Διὰ παντὸς, *per omne* (tempus), *semper*; quæ voces in unam conflatæ aliquando leguntur, διαπαντός. Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου plene dixit Plato epist. 4. Διὰ βραχέος, ut Latini *brevi*, Dio Cassius Histor. Rom. lib. xxxvi. p. 10. Δι' ἐλαχίστου dixit idem lib. xlii. p. 208.

Μέχρι τινὸς, *usque ad* (tempus) *aliquod*. Cebes in Tabula. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. ii. p. 831. μέχρι τίνος χρόνου ταῦτα πάσχοντες ὑπομενοῦμεν; SCHAEF.[g]] [Ἔν τινι Hesychius t. i. c. 1643. SCHAEF.]

Πρὸ πολλοῦ, *multo ante*. [Diodorus Sic. lib. xiv. 43. τούτους γὰρ ἔκρινε συμφέρειν μὴ πρὸ πολλοῦ μισθοῦσθαι. Longus p. 93. Vill. κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ πολλοῦ λελικμημένα. Addito τινὸς idem p. 87. ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄῤῥεν παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τινος. Sequente genitivo Lucianus t. iii. p. 396. Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς. Xenophon Ephes. p. 57. Loc. οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Sic p. 58. πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ ληστήριον ἁλῶναι. Artemidorus iv. c. 42. οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀγῶνος. SCHAEF.] Πρὸ τοῦ, *antehac*. quod Attici uno verbo προτοῦ dicunt, ut sæpius Aristophanes. [Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 15. Add. Heyn. ad Apollodor. p. 864. ed. prior. SCHAEF.[h]]

Ὀλίγου, δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, *paululum*. Comicus in Lysistr. ver. 74. Ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου. *Exspectemus paulisper*. ubi Bisetus: Ὀλίγου, τὸ πλῆρες, χρόνου. Immo τὸ πλῆρες est, δι' ὀλίγου χρόνου. [Aristophanes Ran. v. 1046. ἀλλ' ἐπί σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο. *diu*. Lucianus t. i. p.

g Sic et in his: Καθόλου, vel καθ' ὅλου, *omni*, scil. tempore. Artemidorus Oneirocritic. lib. iii. 53. Paulus in epist. ad Roman. i. 13. ἄχρι τοῦ δεῦρο. Herodianus Histor. lib. i. c. 12. n. 7. κατ' αὐτὸ, scil. χρόνον: quod suppletur ibidem n. 1. SCHOETTG. De κατ' αὐτὸ v. supra ad v. Καιρός. Etymol. M. c. 225, 38. τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων. Bene Sylburgius corrigit κατὰ ταὐτὸ, *uno eodemque tempore*. SCHAEF.

h Item in πρό του, pro πρό τινος, indefinite *ante aliquod* (tempus). Ælianus Var. Hist. viii. 11. SCHOETTG.

* Ἕως τίνος, pro Ἕως τίνος χρόνου, *quousque*, Exod. x. 3. alibique frequentissime. BERNH.

476. διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες. *per multum tempus.* Sed t. ii. p. 220. διὰ πολλοῦ est *post longum tempus.* Vid. ad h. l. Reitz. Add. Villoison. ad Long. p. 240. SCHAEF.]

Προϊόντος apud Theocritum pro προϊόντος χρόνου, Idyll. xiv. ver 18.

Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.
Jam vero procedente (tempore) *visum est infundere merum*[i].

Addidit v. χρόνου Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 27. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ μὲν Ἀστυάγης ἐν τοῖς Μήδοις ἀποθνήσκει. *Procedente vero tempore, Astyages in Medis moritur.*

Similiter in participio χειμαίνοντος. [Imo hoc verbum illis annumerandum, quæ recensuimus supra ad v. Ζεὺς et Θεός. SCHAEF.] Theocritus Idyll. ix. ver. 19.

——————ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ, χειμαίνοντος.
——————*in igne et aridæ*
Fagi (tempore) *hiemis.*

* Ἐπὶ τοῦ παρόντος. Aristo Theophili ad Autolyc. iii. 5. p. 298. Wolf. de quo fragmento v. Luzac. Exercit. Academ. p. 144. SCHAEF.

Χρόνον.

In διατρίβειν, *morari, terere tempus.* Comicus Pluto v. 413. p. 44. Μὴ νῦν διάτριβε, sc. τὸν χρόνον: *ne nunc* (tempus) *teras.* Et in ἐπέχειν, quod sæpe etiam absolute, pro *subsistere* vel *morari*, occurrit. Aristophanes Nub. iii. 2. Ἐπίσχες, *subsiste.* Xenophon Κύρ. Παιδ. lib. v. Ἐγὼ γὰρ ἐπισχήσω: *Ego enim morabor.* Additur in Actis Apost. xix. 22. Ἐπέσχε χρόνον[k] εἰς τὴν Ἀσίαν.

Item in καθ' ὅσον, εἰς ὅσον et ἐφ' ὅσον[l], *in quantum.* Plena enim loquutio est: εἰς ὅσον χρόνον, vel potius: ἐπὶ vel εἰς τοσοῦτον χρόνον, εἰς ὅσον. Sic fere Sophocles in Philoctet. v. 104.

Χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον.
Tempus tantum, in quantum.

Ἐφ' ὅσον χρόνον dixit etiam Paulus ad Roman. vii. 1. Ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ. *Legem dominari homini, in quantum tempus vivat.*

Item in δηρὸν[m], vel ἐπὶ δηρὸν, *in longum* (tempus). Eusta-

[i] Sed illud προϊόντος apud Theocritum cum Scholiasta expleverim potius per πότου, quam χρόνου. vid. supra voc. πότος. LEISN.

[k] Sed accusativus ille χρόνον non videtur a verbo ἐπέχειν pendere, sed ab subaudita præpositione κατὰ, sicut in χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, 1 Corinth. xvi. 7. etc. Malim subaudire pronomen reciprocum ἑαυτὸν, *seipsum inhibuit, repressit*, i. e. moratus est. MICH. Verissime. SCHAEF.

[l] Ἐφ' ὅσον occurrit in Matthæi Evang. ix. 15. MICH.

[m] Quod recte dici patet ex Euripidis Orest. v. 55. Δαρὸν (quod pro δηρὸν Αἰολικῶς dicitur) ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθείς. Idem in Iphig. Aul. v.

thius ad Iliad. A. Ἐπὶ δηρὸν ἐλλειπτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺν χρόνον [n]. [Sunt hæc neutrius generis, ut multa alia id genus. SCHAEF.]

Et in μικρὸν et κατὰ μικρὸν, ut apud Joannem Evang. xvi. 17 [o]. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με: *Paululum, et non videbitis me.* Perperam Doctiss. Pasor in Lexico: Μικρὸν, sc. χρόνου, *parum,* inquit, *sive paulum, sive paululum temporis restat. Est ergo in eo loco adverbium.* Primo fatetur ellipticam esse lo-

680. Μίλλουσα δηρὸν πατρὸς ἀπεικάσειν χρόνον. BERNH. Homer. Hymn. xxviii. in Minerv. v. 14. δηρὸν χρόνον. SCHAEF.

[n] In τελευταῖον, *tandem.* Chrysostomus homil. 2. in Epist. ad Philemonem pr. et in ὕστερον. SCHOETTG.

[o] Item in ὀλίγον, quod plene dicit Musæus in Leandro: Ἀλλ' ὀλίγον ζώσειαν ἐπὶ χρόνον: *sed breve tempus fuerant superstites.* Ubi in Latino sermone item ἐλλειπτικῶς dicitur: *breve tempus,* pro, *ad breve tempus.* BERNH. Longus p. 67. Vill. πόνων τι ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, κ. τ. λ. 1 Timoth. iv. 8. ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος. ad q. l. Palairetus p. 466. "Notetur præterea Ellipsis in Formula Πρὸς ὀλίγον. sc. καιρόν. *Ad breve.* sc. *tempus.* quomodo etiam accepit Syrus Interpres merito a Cl. Casaubono laudatus. Diogenes Laërt. lib. v. c. 2. p. m. 499. Ἀπεδήμησε πρὸς ὀλίγον. *Secessit ad breve.* sc. *tempus.* Addit. Dionys. Halic. Ant. Rom. lib. v. p. m. 308. Ἐν ξένῃ γῇ πρὸς ὀλίγον καιρόν. *In peregrina terra ad breve tempus.*" Mulim ὀλίγον in hac similibusque formulis pro neutro habere. Conf. Porphyr. de vita Pythag. p. 44. Kust. εἰ γάρ τις—καταθείη πρὸς ὀλίγον. Sequitur continuo, item neutro genere, εἶτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολύ. Quod si probaveris, non miraberis πολυσημασίαν talium locutionum. Sic ἐπ' ὀλίγον, quod passim de tempore dicitur, conf. Dorvill. ad Charit. p. 570.) alibi est *paullum, nonnihil.* Diodorus Sic. lib. i. 81. γράμματα δ' ἐπ' ὀλίγον διδάσκουσιν. Interpres: *literas strictim docent.* Idem Eclog. t. ii. p. 521, 18. ἐκεῖθεν δ' ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο ἐπ' οὐκ ὀλίγον. *non parum.* Marcellinus de Thucyd. vita p. 6. med. ἐζήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον—καὶ τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις, κ. τ. λ. Interpres: *nonnihil.* Δι' ὀλίγου, quod alibi de tempore dicitur, (*mox:* e. g. Lucian. t. i. p. 846. Pausan. iii. c. 2. iv. c. 16.) locis haud paucis spatium indicat. Thucydides lib. iii. c. 21. ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο. Scholiastes: Δι' ὀλίγου· ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν. Philostratus Her. p. 32. Boiss. δι' ὀλίγου γὰρ ἦν ἐς τὴν Λῆμνον. Add. Musgrav. ad Euripid. Phœn. ver. 1133. (Obiter videamus locum Xenophonteum Histor. Gr. in. Μετ' ὀλίγον δὲ τούτων. Schneiderus: "Post verba μετ' ὀλίγον Kœppen inserit ὕστερον." Male. Fefellit virum optimum constructionis ratio. Hanc aliquot exemplis illustremus. Josephus Ant. Jud. i. c. 22. θνήσκει δὲ καὶ Ἴσαακος οὐ μετὰ πολὺ [al. μετ' οὐ πολὺ, quod præferam.] τῆς ἀφίξεως τοῦ υἱοῦ. Clemens Alex. p. 388, 18. Pott. μετὰ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. v. 19. μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. p. 389, 5. μετὰ ἔτη ὀγδοήκοντα τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. v. 11. μετὰ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. v. 14. μετὰ ἔτη πεντακόσια τῶν ἐπὶ Ἰλίῳ στρατευσάντων. [Hujus loci meminisse debebam supra ad v. Στρατεύσας.] Theodoritus Eccles. Hist. i. c. 26. in. μετὰ μῆνας πέντε τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου. Philostratus Her. p. 194. μετὰ τέτταρα καὶ εἴκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. p. 196. μετὰ χρόνον τῶν τρωϊκῶν οὔπω ἱκανὸν ἐξαμαυροῦσθαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ. Lucianus t. iii. p. 513. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας. Ibid. p. 53. ediderunt: μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧ ἐτάφη Al. ἧς. Verissime. Dele igitur comma post ἡμέραν. Add. Kypk. Observ. in N. F. t. i. p. 394.) SCHAEF.

[o] Sed vide notata nostra ad voc διάστημα. Immo μικρὸν l. c. est nominativus et neutrum, quia ponitur absolute, faciens integrum membrum periodi, et sequitur καὶ, quod sequi vix posset, si ellipsis ita supplenda veniret: κατὰ vel ἐπὶ μικρὸν χρόνον. Deinde si sic, μικρὸν διάστημα χρόνου ἐστὶ, id utique adverbialiter exponi potest, *adhuc parum est.* Unde ne sic video, peccavisse Pasorem. Sic Septuaginta in Jeremiæ cap. li. ver. 33. ἔτι μικρὸν, καὶ ἥξει ὁ ἀμητὸς αὐτῆς. Esaias c. xxix. 17. Οὐκέτι μικρὸν, καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ. Liquet id ex analogo μετὰ βραχὺ (non βραχέα). Lucas Evang. xxii. 58. MICH.

quutionem, dein adverbium statuit μικρόν. Hæc quomodo conciliari possint, non video. Certum est, μικρὸν non esse adverbium, sed adjectivum nomen, in quo substantivum χρόνος subaudiendum, non quidem in casu *secundo*, ut vult Pasor, sed *quarto*. Integra enim loquutio est: κατὰ μικρὸν χρόνον. Additur χρόνον in eodem Evang. vii. 33. Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί: *Abhuc paulisper vobiscum ero*[p]. Κατὰ μικρὸν est apud Ælianum Var. Hist. xiv. 29[q]. [Xenophon Cyrop. in. κἂν ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται. Hunc locum citans Aristides χρόνον omisit: quapropter hoc nomen in Zeuniana uncinis inclusum. Dio Cassius t. ii. p. 1142, 34. εἰ καὶ ἐφ' ὁποσονοῦν ὀσφραίνοιτό τι αὐτοῦ. SCHAEF.]

Similiter πλείονα dicunt, pro κατὰ πλείονα χρόνον. Artemidorus in Oneirocritici lib. v. Ἔζησε δὲ οὐ πλείονα: *Non diutius vixit*.

Ceterum χρόνον cum πρὸς videtur subintelligi posse in ἄχρις ἑσπέρας, ἄχρι μεσημβρίας, μέχρις ὥρας τρίτης. ut integra sit loquutio: ἄχρι πρὸς χρόνον ἑσπέρας, *usque ad tempus vesperæ* etc. Vide præposit. Πρός[r]. [Fallitur. Nihil in talibus locutionibus subintelligendum. SCHAEF.]

* Sophocles Electr. v. 1081. τὸν ἀεὶ—στενάχουσ',—. Brunckius: " τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον.— Glossæ in codd. τὸν ἀεὶ· χρόνον δηλονότι." Plene Herodotus lib. i. 54. extr. ἐς τὸν ἀεί χρόνον. Plato t. x. p. 242. in. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Cum illo Sophoclis loco Hermannus ad Orph. p. 331. b. comparavit alterum Œd. Col. v. 1655. ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. ad τὸν αἰεὶ item subaudiens χρόνον. Vereor, ut recte. Mihi quidem hæc verba, τὸν αἰεὶ βίοτον, per linguæ leges non videntur divelli posse. λελοιπότα τὸν αἰεὶ βίοτον, opinor, est i. q. λ. τ. β. εἰς αἰεί. Sic ibid. v. 1690. τὸν λοιπὸν βίοτον est i. q. τ. β. εἰς τὸ λοιπόν.— Charito p. 64, 1. συνῆλθε δὲ εἰς ἐκεῖνον οὐ μόνον τὸ Μιλησίων πλῆθος, κ. τ. λ. Dorvillius p. 360. " εἰς ἐκεῖνον· χρόνον.— si quid mutandum, legerim ἐκείνην. nempe ἐκκλησίαν." Ego vero, si quid mutandum, malim ἐκεῖνο. Subaudi, si paullo cupidius sectaris ellipses, καιροῦ. [In Cod. Vatic. ap. Jacobs. Prolegom. in Anthol. Gr. p. li. et in Schol. ad Hermogen. citatis a Matthæo ad Dionys. Hal. t. v. p. 458. corrigendum κατ' ἐκεῖνο καιροῦ.] SCHAEF.

p Adde: et c. xii. 35. Sed neque hic, neque illic, sequitur καί. MICH.

q Παρὰ μικρόν. Lucianus Somnio p. 5. παρ' ὀλίγον. Vide I. H. Maium Observat. Sacr. lib. i. p. 65. SCHOETTG.

r Ἔστι et ἐς τι ἄν, pro *usque dum*. Ælianus Var. Hist. lib. xiii. 31. ἔστ' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν, *donec persecutor abiisset*, pro ἐς χρόνον, ᾧ ὁ διώκων ἀπ. *usque ad tempus, quo p. ab.* SCHOETTG. In Æliano corrige ἔστε ὁ δ. ἀ. Conf. Schneider. ad Xenoph. Anab. p. 141, 146. Sic etiam in Philostr. Her. p. 281. confusa ἔστ' ἂν et ἔστε. Vid. Boisson. p. 627. Ceterum mira Schoettgenii ratio, quam noli probare. SCHAEF.

* In ἐν ἀκαρεῖ deest vel χρόνῳ, vel patrius casus χρόνου. Vid. Observat. Miscellan. vol. v. p. 62. Spanhemius ad Aristophanis Plut. v. 244. LEISN.

Χρόνῳ.

In ἐν τῷ νῦν [s], *hoc* (tempore), et ἐν τῷ τότε, *tunc, illo* (tempore). Lucianus Charidem. p. 792. Τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας, ἐν τῷ τότε τοὺς ταχίστους ἵππους. *In Arcadia quum junxisset equos, tunc* (temporis) *velocissimos*. [Pausanias ix. c. 1. συνέβη τε ἐναντία τοῖς Πλαταιεῦσιν ἐν τῷ τότε ἡ τύχη, ἢ ὡς κ. τ. λ. Statim: Θηβαῖοι δὲ ἐν τῷ τότε ἀφελόμενοι μὴ ἐσελθεῖν σφᾶς ἐς τὸ τεῖχος. ad q. l. Facius: "ἀφελόμενοι. scil. τὸ ἄστυ, ὥστε μὴ etc." Fallitur. Nihil enim subaudiendum, sed arcte jungenda verba, ἀφελόμενοι μὴ ἐσελθεῖν. Hoc perinde dictum, ac quod modo præcessit: ἀπείργοντες—μὴ ἐξελθεῖν. Sic lib. viii. c. 52. τὴν μὲν τὰ ὕστερον ἀφεῖλεν ἀδικήματα εὐεργέτην μὴ ὀνομασθῆναι τῆς Ἑλλάδος. ubi partim præeunte Codice Mosc. scribendum: ἀφείλετο ἀδικήματα. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 20. Idem lib. iii. c. 2. ὡς ἐν τῷ τότε λόγῳ μάλιστα ἄξιον τοῦτο ὑπάρξαν σφίσιν. Quod vidit scribendum Facius, sine dubitatione edere debebat λόγου μ. ἄ. Conf. nostra ad Bion. et Mosch. Manson. p. 235. Ceterum in illis, ἐν τῷ νῦν, ἐν τῷ τότε, articulus mihi quidem neutrius esse generis videtur. Schaef.]

Ἐν ᾧ, *quo* (tempore). [Sophocles Trachin. v. 946. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα, κ. τ. λ. Thucydides vii. c. 29. ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ. ubi Hudsonus: "Id est, ὅταν, subaudiendo χρόνῳ. Vide Vigeri Idiotism. c. 9. sect. 3." Schaef.] Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 14. Ἐν ᾧ καὶ ὁμότιμοι ὤκνουν: *dum etiam homotimi* etc. Joannes in Evang. v. 7. Ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. *Quo* (tempore) *ego venio, alius ante me descendit.* Ἐν ὅσῳ. Thucydides lib. iii. cap. 81. ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο: *dum illæ circumveherentur*. ubi Scholiastes: χρόνῳ δηλονότι.

Ἐν ὑστέρῳ. Thucydides lib. viii. 27 habet. ἐν ὑστέρῳ, ubi Schol. χρόνῳ δηλονότι. Ὑστέρῳ χρόνῳ dixit Æschylus Agamemn. p. 189.

Ἐν ὀλίγῳ [t], *exiguo* (tempore). Ἐν βραχυτάτῳ, scil. χρόνῳ, *brevissimo* (tempore). Dio Cassius xxxvi. 16. Ἐν τῷ δευτέρῳ, *secunda vice*, in Act. Apost. vii. 13. Ἐν ἀτόμῳ, *in momento*, tempore exiguo, quod dividi nequit, 1 Corinth. xv. 52 [u].

Ἐν τούτῳ [x], et τοσούτῳ, pro *interea*. Lucianus Contempl. p. 351. Ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων. *Interim autem in sublime evehantur.* Quæ verba male reddiderat Interpres ex ignoratione Ellipsios vocis χρόνῳ: *adeo in sublime attollantur.* Sed plane omisit in Timone p. 79. Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς. *Sed sufficiet ipsis interim vel hoc suppli-*

[s] Ἀπὸ τοῦ νῦν. Lucæ Evang. xxii. 69. Mich.

[t] Lucas in Actis Apostol. xxvi. 28. Mich.

[u] Ἐν τῷ μεταξὺ, scil. ὅτι χρόνῳ, inter ea. Joannes in Evang. iv. 31. Bernh.

[x] Exemplum hujus Ellipsios occurrit in sacris, Actor. Apost. c. xxiv. 16. Schoettg.

cium. ubi ille habet: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istos fuerit.* Recte vero in Dial. Panopes et Gal. Ὁ γὰρ Ποσειδᾶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. *Nam me Neptunus jusserat tranquillum interea, Panope, servare pelagus.* [Lucianus t. ii. p. 334. Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι εἰσεκώμασαν ἡμῖν κ. τ. λ. Interpres: *eodem tempore.* Scripsit, opinor, ἐν τούτῳ.—Ἐν ἑνί. Vid. supra ad v. Τόπος p. 487. extr. Schaef.]

* Χρόνων.

In διὰ ταχέων, quod et conjunctim scribitur. Plato Apologia Socratis: Εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη. *Nisi imperium brevi dissolutum fuisset.* Schoettg. Herodotus de Vita Hom. p. 755, 54. διὰ ταχέων πορεύσομαι. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 206. ἐξεβοήθει τὰ ὅπλα λαβὼν διαταχέων (sic editum.) ut locus interpungendus: nam jungenda ἐξεβοήθει διαταχέων. conf. eximiam lectionem Codicis Vaticani ad pag. 345. extr. Sic etiam continuo ductu p. 209. ἐπείγεσθαι διαταχέων. et p. 320. διαταχέων σώζειν ἑαυτούς. Sed diductis vocibus t. ii. p. 904. συμμαχίας σφίσι πέμψαι διὰ ταχέων. Add. Lennep. ad Phalar. p. 256. b. (Quod ibi tuetur vir doctissimus adverbium διαταχέως, Kusterus recte videtur vindicasse Hesychio t. i. c. 969. Compares non minus ἄτοπον illud, ἐπιμᾶλλον, de quo nuper Bastius Epist. Crit. ad Boisson. pag. 147. cujus notæ hæc accedant. Herodotus iii. c. 104. extr. καὶ τὸ ἀπὸ τούτο, ἐπιὼν [imo ἀπιὼν] ἔτι μᾶλλον ψύχει. al. ἐπὶ μᾶλλον. Wesselingius: "Quod scriptus offert liber ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. iv. 181, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν—: etiam i. 94. Pherecydes ap. Diogenem i. 122. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulchre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatur esse, cur Dionis Cass. lib. lxvii. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνεωτέρισεν abeant in ἔτι μᾶλλον." Add. idem ad p. 361, 65. Diodorus Sic. Eclog. t. ii. p. 535, 54. ἐπὶ μᾶλλον ἀχύρου. ubi v. Wesseling. Ibid. p. 540, 75. ἐπικρατούντων δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῶν Ῥωμαίων, κ. τ. λ. Vir Summus: "ἔτι μᾶλλον Steph. exemplar, et melius." Cur melius?) Ceterum ταχέων illud neutrius generis mihi videtur. Conf. Sophocl. Trachin. ver. 399. ὡς ἐκ ταχείας—ἥσσεις. ad q. l. egregie Musgravius: "—Estque pro ἐκ ταχέος. Vide annotata ad Antig. 1006. [quæ adscripsimus supra ad v. Ἀρχή.] quibus adde ἐξ ἑκουσίας hujus fab. 740." Schaef.

* Diodorus Sicul. i. c. 14. τὸ τηρούμενον παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀρχαίων νόμιμον. Wesselingius: "Ἐξ ἀρχαίων. Sic mox c. 21. et xiv. 45. οἷς ἐξ ἀρχαίων ἐπιβουλεύουσι. et xiii. 55. Οἱ δὲ Σελινούντιοι ἐκ πολλῶν ὄντες ἄπειροι πολιορκίας. pro quibus Lucas A. A. xxiv. 10. Ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει. et Noster xix. 22. τῆς πόλεως γεγενημένης εὐδαίμονος ἐκ πολλῶν χρόνων."

lib. v. c. 77. νόμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι. Idem: "Ἐξ ἀρχαίων. Nota ellipsis. ἀπ' ἀρχαίων χρόνων lib. i. 3. ἐκ παλαιῶν χρόνων v. 8. φίλος ἀπὸ πολλῶν sive ἐτῶν seu χρόνων Lucian. Reviviscc. c. 35." Conf. idem ad xiii. c. 55. in. xiv. c. 45. Singulari numero Hermogenis Scholiasta, cujus verbis utitur idem vir eximius ad Exc. ex Diodoro de V. et V. t. ii. p. 551, 52. ἁβρότεροι ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἴωνες. Diodorus Sic. xix. c. 67. ἐκ παλαιῶν χρόνων. Singuláriter Herodotus lib. viii. cap. 62. ἐκ παλαιοῦ. lib. i. c. 60. ἐκ παλαιτέρου. Neque hæc, si absolute dicuntur, mihi videntur ἐλλιπῆ, sed neutra esse, ad quæ nihil subaudiri oportet. Satis notum est, τὸ ἀρχαῖον, τὸ παλαιὸν sæpissime sic dici, ut significent *olim, antiquitus*. Ad hæc, opinor, plane nihil subaudiendum. Cur igitur in illis ad ellipses confugias? Schaef.

* Χρόνοις.

In phrasi ἐν τούτοις, sc. χρόνοις, *interea* (temporis). Sic ἐν οἷς habet Lucas in Actis Apostol. xxiv. 18. Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ: *In quibus* (h. e. interea, dum in oblationum præstatione versor) *invenerunt me sanctificatum in templo.* Artemidorus in Oneirocrit. ii. 26. πρὸς ἐσχάτοις ὄντες, sc. χρόνοις: *qui in agone sunt constituti.* Schoettg. Vid. supra ad v. Κίνδυνος.— Noli huc referre Diodori Sic. i. c. 15. πολλοῖς ὕστερον in Wesselingii (it. Bipontinorum) editione. Operarum enim negligentiâ post ὕστερον excidit ἔτεσιν. Schaef.

ΧΡΩΜΑ, *PIGMENTUM.*

In τὸ μέλαν, quando substantive capitur pro *atramento.* ut Paulus posteriore ad Corinth. epist. iii. 3.—ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι. Et Joannes 2 epist. v. 12. διὰ χάρτου καὶ μέλανος[x]. [Non opus χρῶμα subaudire. Neque satis commode procedit hæc ratio, quoties μέλαν de succo loliginis dicitur. Plutarchus de S. N. V. p. 94. Wytt.—ὥσπερ αἱ σηπίαι τὸ μέλαν, ἀφίησιν. Addito ποτὸν, sed ποιητικῶς. Epigr. adesp. ccclxxxvii. ver. 5. εἴτε πίοιμι μέλαν ποτόν. (Ibid. v. 2. scrib. οὐ μῆλον. quod ab egre-

[x] Aristophanes Equit. v. 530. Βαπτόμενος Βατραχείοις, sc. χρώμασι, *tinctus* (colore) *raneo*, i. e. subfusco, medioque inter pallidum et viridem. Scholiast. ad h. l. Ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον. Τὸ χρῶμα subaudi etiam in ἀφάρμακον. Hesychius: ἀφάρμακον, χρῶμα Οἰδίποδος ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. [Alii, ut Brunckius Lex. Sophocl. rectius sic distinguunt: Ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. quomodo nihil subaudiendum. Neque χρῶμα hic de pigmento, sed de colore dici videtur. [Obiter moneo, Lexica augeri posse deminutivo χρωμάτιον, quod habet Helladii Distichon in Anthol. Gr.) Schaef.] Adde locum Aristophanis Ἐκκλησ. 727. χώρει σὺ δεῦρο, Κιναχύρα,—ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς. *Heus tu, o Cinachyra,—ut bene trita canephoros sis.* Quo loco Kusterus accipit τὸ ἐντρίβεσθαι pro *fucari* vel *colorem aliquem faciei infricare*, sive *frictionem allinere*. Quæ potestas si illi vocabulo subjiciatur, subaudiendum est τὸ χρῶμα. [Haudquaquam opus. Mœris p. 166. Ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθιοῦσθαι, Ἀττικῶς, ubi v. Pierson. Schaef.] Addit Lucianus in Judic. Dear. p. 223. edit. Amstel. Τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, ὥσπερ ἑταίραν τινα. Leisn.

gio illo Codice oblatum miror Jacobsium sprevisse. Sic juncti ambo numeri in Aristophan. Av. v. 159. τὰ λευκὰ σήσαμα. Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια, in Epigr. adesp. ccccliii. κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.) Schaef.]

* Sic etiam Virgilius Ecl. ii. v. 41.

Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.

sub. *colore*. Schweb. Imo est ablativus substantivi *album*. Vid. Gesner. et Forcellin. Schaef.

* ΧΥΣΙΣ, *EFFUSIO.*

Vide, quæ notata sunt sub Λιβάς. Leisn. Carent Lexica ea significatione hujus nominis, qua de violatione pactorum dicitur. Vid. Epigraphe metrica lib. iv. Iliad. Schaef.

ΧΩΡΑ, *REGIO.*

Eleganter omittitur χώρα in adjectivis feminini generis[y], ut, ἡ ὀρεινὴ, *montosa*; ἡ ἔρημος, *deserta*[z], scil. χώρα, vel γῆ. Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 27. Ἴθι τὴν ὀρεινὴν, scil. χώραν: *Montanam ingreditor* (regionem). Lucas Evang. i. 39. de Maria: Ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς. *Abiit in montanam festinanter*. Et v. 65. Καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα. *Et in omni montana* (regione) *Judææ divulgabantur cuncta* etc. Additur χώρα apud Diodorum Sicul. i. p. 38. —ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας.

Sic in ἡ ἠρημωμένη, Ezech. xxxiii. 27. et ἡ ὑπ' οὐρανὸν, Luc. Evang. xvii. 24. Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ, ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει. *Nam sicut fulgur, quod coruscat ex una* (regione), *quæ sub cœlo est, in alteram, quæ sub cœlo est, fulget*. ubi in τῆς ὑπ' οὐρανὸν deest χώρας, ut in τὴν ὑπ' οὐρανὸν, χώραν[c]. Occurrit hæc Ellipsis etiam apud Septua-

[y] Immo et in propriis quibusdam nominibus regionum deest, ut in ἡ Γαλιλαία, ἡ Ἰουδαία, etc. coll. Marc. i. 5. πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα, et Lucæ Evang. iii. 1. Τραχωνίτιδος χώρας. Mich.

[z] Ἡ ἄνυδρος, (terra) *sicca*. Ps. cvi. 14. Esaiæ c. xliii. 19. πεδινὴ, *pedestris*[a], 1 Reg. x. 27. ἡ μέση τῶν ποταμῶν: (regio,) *quæ media inter fluvios sita est*, h. e. *Mesopotamia*. Ita vocatur Zosimo i. 4, 6. et alibi, Pæanio, Eutropii metaphrastæ, ix. 6, 13. Psello περὶ ἐνεργείας δαιμόνων p. 37. edit. Paris. Vocem γῆν addit Herodianus iii. 9, 6. ἡ ἄβυσσος, *fundo carens*. Luc. viii. 31[b]. Schoettg.

[c] Τὴν βασιλέως κακῶς ἐποίουν: (fines) *regis depopulabantur*. Xenophon rer. Græc. ii. 1, 11. Schoettg. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 610. Exc. Legat. ex Diod. Sic. t. ii. p. 623, 35. τοὺς παραβάλλοντας Ῥωμαίων εἰς τὴν βασιλίδα. Interpres: *Romanos, quotquot in regnum eorum fuerant delati*. Wesselingius in Addend. " εἰς τὴν βασιλίδα. Id quidem rarius; quod si venerit ad ipso Diodoro, haud dubie χώραν lectori intelligendam reliquit. πόλιν βασιλίδα, ναῦν βασιλίδα posse simili modo poni, nemo ignorat. Vide tamen Ezech. Spanhem. in Juliani Or. i. p. 30." Conf. Thomas Mag. p. 144. Sophocles Troili fragm. ii. Σκάλμη γὰρ ἔρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς. ex emendatione Bentleii in Epist. ad Hemsterhusium p. 108. (p. 70. Opusc. Ruhnk.) Euripides Iphig. Aul. v. 1316. Musgr. εὐναῖσι βασιλίσι. Rhes. v. 719. τὴν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδῶν. His defectus Lexicorum sarciendus. Schaef.

[a] *Pedestris*. corrige: *campestris*. Mich.

[b] Sic εὐθεῖα, Lucæ Evang. iii. 5. παράλιος, *maritima*, c. vi. 17. Mich.

ginta Interpretes in lib. Job. xviii. 4. Ἀοίκητος ἡ ὑπ' οὐρανόν. et Prov. viii. 28. Πηγαὶ τῆς ὑπ' οὐρανόν [d].

Eadem Ellipsi φιλία et πολεμία dicuntur, pro χώρα φιλία, et χώρα πολεμία. Vel, quod perinde est, in hisce Γῆ subaudire possis, uti ad eam vocem diximus [e].

Porro in κατ' ἰδίαν, *privatim*, non incommode intelliges χώραν, ut sit: *in* (regione) *privata, in loco privato*. Occurrit Lucæ ix. 10. Ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν: *Secessit seorsum* [f]. Sic καταμόνας [g], quod idem notat, dici videtur quasi κατὰ μόνας χώρας. Et ἰδίᾳ [h], q. d. ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ. Verbi gr. Ἰδίᾳ τῶν ἄλλων: *Seorsum ab aliis*. Plene: Ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων: *In loco ab aliis separato*. Similiter δημοσίᾳ, *publice* [i], quod pro adverbio habetur a Grammaticis, proprie est ablativus femin. nominis δημόσιος, *publicus*. Est autem δημοσίᾳ absolute dictum, pro, ἐν δημοσίᾳ χώρᾳ, *in loco publico*.

Denique in ταύτῃ et ᾗ nonnunquam χώρᾳ cum præposit. ἐν subauditur, ut apud Artemidorum Oneirocrit. ii. 3. Ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων, i. e. ἐν ταύτῃ χώρᾳ: *Ab iis, qui in hac* (regione) *habitant* [k]. [Pausanias iii. c. 13. κατὰ μὲν δὴ τοῦ λόγου τὸ εἰκὸς ἐτάφησαν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, καὶ οὐ ταύτῃ. SCHAEF.]

Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 11. Καὶ (τάξας) τοὺς ἄλλους, ᾗ ᾤμην δεῖν. pro, ἐν ᾗ χώρᾳ. *Et collocatis aliis, quo* (loco) *collocandos existimabam* [l].

---

d Secundus casus quoque in participio verbi substantivi supplendus est in ἐξ ἐναντίας. Tit. ii. 8. Ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ· ubi ad integram φράσιν ea, quæ diximus, sunt addenda, ut hæc fiat φράσις: ὁ ἐξ ἐναντίας χώρας ὤν: *qui e contraria parte est, adversarius*. BERNH. Imo est i. q. ἐξ ἐναντίου. V. supra ad v. Ἀρχή. Lucianus t. ii. p. 447. μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. Eadem ratione alia hujusmodi intelligenda, ad quæ vulgo v. χώρα subaudiunt. SCHAEF.

e In πιτυόεσσα, πιτυοῦσσα, πλατανιστόεσσα vel πλατανιστοῦσσα, etc. vid. Sylb. ad Pausan. Lac. c. xiv. In Σπαρτιᾶτις, Πανορμῖτις, ἡ Μεγαρικὴ, i. e. (ager) *Spartanus*; (ager) *Panormitanus*; (ager) *Megarensis*. In ἡ περίχωρος, ὑπερόριος, item in ἑῴα, i. e. *orientis* (regio.) LEISN.

• Χώρα deest secundo casu in phrasi: ἐξ ἑτέρας, qua utitur Aratus Phæn. v. 571.

Τοὶ μὲν δύνοντες, τοὶ δ' ἐξ ἑτέρης ἀνιόντες cet.

Ubi utroque loco deese censendum vocab. χώρας. [Leontius Epigr. xi. Ἐν μὲν τῇ Ζεύξιππον ἔχω πέλας, ἡδὺ λοετρόν· Ἐκ δ' ἑτέρης ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων. SCHAEF.] Idem fit de phrasi, εἰς ἑτέραν. Idem Aratus, v. 659.

Ἡ μὲν ἄρ' εἰς ἑτέρην φέρεται.

Εἰς ἑτέρην, pro εἰς ἑτέραν χώραν. BERNH.

f Sicut in εἰς μακρὰν, ita tamen, ut εἰς ponatur pro ἐν. Actor. ii. 39. Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν. scil. χώραν οὖσι. Idem occurrit Ephes. ii. 17. et apud Septuaginta Interpretes in Esaiæ c. lvii. 19. unde locus ille citatur. Additur nomen Luc. xix. 12.

Εἰς μακρὰν adhibetur etiam de tempore. Lucianus in Somnio p. 2. οὐκ εἰς μακράν· *non ita multo post*. Nisi malis subintelligere μοῖραν τοῦ χρόνου. SCHOETTG.

g Marcus Evang. iv. 10. MICH.

h 1 Corinth. xii. 11. MICH.

i Actor. xvi. 37. MICH.

k Sumitur etiam elliptica hæc phrasis τῇ adverbialiter, pro *hic*. Diogenes Laërtius procem. Θρήϊκα χρυσολύρην τῇ δ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν, pro ἐν ταύτῃ χώρᾳ. BERNH. Scribe τῇδ'. Alibi est *huc*. Epigr. adesp. clxxxv. v. 5. ἔπλων δ' ὧδ' ἔπλωον ἐκεῖνος Τῇδε. SCHAEF.

l Ad ᾗ addendum esse nom. χώρᾳ certum fit ex voc. ἧχι, quod idem significat. Aratus Phæn. v. 134, 135.

* Plena oratione Xenophon K. Π. lib. i. p. 19. Ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ. Idem lib. iii. Ἔρημος χώρα καὶ ἀργός. Onosand. c. vi. Πεδιὰς καὶ ψιλή. In *μεσογαία*. Polybius t. i. p. 336. In *παραλία*. Idem t. i. p. 336. et 491. In ἄκρη, *promontorium*, q. d. *extrema regio*. Dionys. Περιηγ. ver. 87. Κρήσσης ἄκρης. In φιλία ellipsin supplet Thucydid. lib. vi. c. 34. ἐκ φιλίας χώρας. In διέρχεσθαι. Actor. xi. 19. διῆλθον. s. τὰς χώρας. Item in ἡ σεαυτοῦ. Theocrit. Idyll. v. 61. Τὰν σαυτοῦ πατέων. v. schol. Gr. Xenophon. K. Π. lib. i. p. 14. ἔξω τῆς ἑαυτῶν. In τῇ vel τᾷ. Theocrit. Idyll. v. 32. et 67. SCHWEB.

ΧΩΡΙΟΝ, *LOCUS*.

In multis etiam hoc nomen omittitur, ut in τὸ ἔρημον, cui voci addidit χωρίον Lucianus in Asino p. 104.—εἰς ἔρημον χωρίον:—*in locum desertum*. [Conf. ἐπ' οἰονόμοιο Leonidæ Tarentini, de quo supra ad v. Ὕδωρ. SCHAEF.] Sic ἰσόπεδον, *planum*. ut Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 43. ἐν τῷ ἰσοπέδῳ, sc. χωρίῳ: *in* (loco) *plano*. Τὸ πρανὲς, *declive*. Idem Κύρ. Παιδ. ii. 14. ἐπὶ τὸ πρανὲς, *ad declivem* (locum). Εἰς τόδε, *huc, in hunc locum*. Homerus: Τόδ' ἱκάνω, *huc venio*. ubi Eustathius: Τόδ', ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, *huc*. Plene igitur diceretur, εἰς τόδε χωρίον. [Homerus Odyss. K. v. 75. τόδ' ἱκάνεις. T. v. 407. τόδ' ἱκάνω. Præmisso δεῦρο, ibid. P. v. 524. δεῦρο τόδ' ἵκετο. Add. Ilgen. ad Hymn. in Mercur. v. 32. Similiter κατ' ἐκεῖνο. Lucianus t. ii. p. 136. SCHAEF.] Εἰς ἓν, *in unum*, pro εἰς ἓν χωρίον, *in unum locum*, ut συνάγειν εἰς ἓν, *in unum congregare*. Integre Dionysius Halicarnasseus lib. vi. p. 343. Εἰς ἓν συνάγουσι τὰς δυνάμεις χωρίον. *In unum exercitus contrahunt locum*. Ἐπ' αὐτὸ, et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, supp. χωρίον. Occurrit in Actis Apostol. i. 15. et alibi. Hesychius exponit: ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Χωρίῳ in ἐν καλῷ, ἐν ἐπικαιρίῳ, *in opportuno*[m]. Vel subintell. τόπῳ, quam vocem vide[n].

Χωρία[o], in τὰ ἐργάσιμα, *culta*; τὰ λάσια, *hispida*; τὰ δυσχερῆ,

Ταύτῃ δ' ἄρα νάσσατο χώρῃ,
Ἠχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Indubium est, referri τὸ ἠχι ad χώρην, proximum retro vocabulum. [Latine dicitur: *hunc locum, ubi*. Quis inde colliget, *ubi* κατ' ἔλλειψιν dici? SCHAEF.

Deest in αὐταῖς. Apollon. Argon. i. 588.

——————δυσπλόα δ' αὐταῖς
Ἤματ' ἐλινύεσκεν.

ubi ad plenum sermonem addendum ἐπὶ et χώραις, ut fiat ἐπ' αὐταῖς χώραις. Schol. περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. BERNH. Sic sola H. Stephani editio: ceteræ recte ἀκταῖς. Brunckius in Append. ad h. v. "Typothetæ errore in Stephani editione δυσπλόα δ' αὐταῖς." Scholium, quod Bernholdum magis etiam videtur errore implicuisse, referendum est ad verbum ἐλινύεσκεν. Hoc simili modo Etymol. M. c. 330. 55. explicat ἐν τῷ αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Ceterum ut hic typotheta, perinde alibi librarii turbarunt. Conf. Heyn. ad Homer. Iliad. t. vii. p. 101. SCHAEF.

m Ἐν τῷ κρυπτῷ, Matth. c. vi. 4. MICH.

n Διὰ μέσου, adde χωρίου vel μέρους. Luc. xvii. 11. Διὰ μέσου Σαμαρείας: *per mediam Samariæ*, scil. *partem* sive *regionem*. BERNH.

o Τὰ ὀπίσω, scil. χωρία. Joannes Evang. vi. 66. τὰ πετρώδη, Matth. xiii. 5. MICH.

difficilia; τὰ εὐήλατα, *plana*. quæ omnia exstant apud Xenophontem Κύρ. Παιδ. i. 21. Τὰ πρανῆ, *declivia*, apud eundem. τὰ λεῖα, *lævia*, apud Ælianum Var. Hist. iii. 1. τὰ δασέα. Aristophanes Nub. v. 324. Διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων[p].

* Item in κάταντες apud Bionem Idyll. iv. In γεώλοφον apud Theocritum Idyll. i. 13. Plene Dioscorides lib. iii. cap. 17. Ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. In illis Homeri Iliad. Ψ. ver. 116.

Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

in quibus omnibus conjunctis sub. χωρία. Vid. Eustath. pag. 1401. l. 13. In ἐκ πλείονος, ἐκ πλείστου, quibus absolute sæpius utitur Æneas Tacticus. Sic cap. xxvi. ἐκ πλείονος, elliptice: et ibidem post aliquot versus interjectos oratione plena: ἐκ πλείονος χωρίου. [Subaudias, si tamen, quoties solum ponitur, aliquid necessario subaudiendum, etiam διαστήματος. Xenophon. Anab. i. 10, 11. ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφευγον. Schneiderus: "ex longiore intervallo vel spatio, quam cap. 8, 9. Sic est ἐκ πολλοῦ Cyrop. vii. 1, 27. quod Zonaras πόῤῥωθεν interpretatus est. Addit Weiske locum Arriani Anab. i. 10, 11." Schaef.] Denique ellipsis hujus vocis locum habere videtur in βραχέα, vel, accentu mutato, βράχεα, *vada*, uti Græci, teste Varrone apud Servium ad Æneid. lib. i. ver. 115. vocant *loca, in quibus ab aqua summa non alte est terra:* quæ imitatione Græcorum etiam Latini vel absolute *brevia*, vel sermone pleno *brevia vada* appellarunt. Sic Virgilius Æn. lib. i. ver. 115.

——————*tres Eurus ab alto*
In brevia et Syrtis urget.

Plene idem lib. v. ver. 221.

Sergestum, brevibusque vadis, frustraque vocantem.

Plene est apud Philonem de Legat. ad Caium p. 773. E. Βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις. quamquam ibi in alio sensu. Schwb. Ad βράχεα τὸ προπαροξυτονούμενον nihil potest subaudiri: est enim παρὰ τὸ βράχος, non παρὰ τὸ βραχύς. Herodotus lib. iv. c. 179. ἐν τοῖσι βράχεσι. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. lib. iii. p. 84. et conf. Voss. ad Pompon. Mel. p. 659. ed. Gron. poster. Schaef.

* "Herodot. lib. v. 50. ἦλθον ἐς τὸ συγκείμενον. Thuc. v. 65. ἐν τῷ ὁμαλῷ—ἐν τὸ ὁμαλόν. qui idem ibi dixit, χωρίον ἐρυμνὸν, καὶ δυσπρόσοδον—πρὸς χωρίον καρτερόν. Xen. Cyrop. vi. 3, 1. ὅπου μὲν πεδινὸν εἴη. Thuc. iii. 92. κατ' αὐτὸ τὸ στενόν. Ctes. exc. Persic. 24. διὰ δυσβάτου. Herodot. ii. 93. Plato Phædon. 59. τὰ κοῖλα τῆς γῆς. Thuc. ii. 100. ἐς τὰ καρτερά. Isocr. Paneg. p. 164. t. i. ἐν τοῖς στενοῖς. Palæph. fab. xxi. 2. τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας. Zosim. v. 19, 10. διὰ τῶν τοῦ Ἑλλησ-

[p] Ἐν τοῖς ὑψίστοις, scil. χωρίοις, Lucæ ii. 14. Ἐν ὑψηλοῖς, Hebr. i. 3. ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῶν ἄνω, Joan. Evang. viii. 23. Mich.

πόντου στενῶν. Xen. Cyrop. i. 4, 16. ἐκ τῶν λασίων—εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα· sed ib. 14. εἰς τὰ ἱππάσιμα· χωρία ut Palæphat. fab. xxix. 4. τὰ παραθαλάσσια χωρία, quum Herodot. v. 89. dixerit τῆς Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια. Matth. xiii. 5. ἐπὶ τὰ πετρώδη. Marc. iv. 5. ἐπὶ τὸ πετρῶδες. Xen. Cyrop. iii. 3, 14. s.—ἐν περιτεταφρευμένῳ—καταφανεῖ—ἐν ἀφανεστάτῳ, et s. 17. ἐν ἀσφαλεῖ." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 265. Sunt in his ceterisque huc congestis plura, ad quæ si nihil subaudiendum censeas, me non dissentientem habes. SCHAEF.

* ΧΩΡΟΣ.

"Herodot. vii. 178. ἐν Θυίης." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 265. Vide supra ad v. Τέμενος. SCHAEF.

Ψ.

* ΨΕΥΔΟΣ, *MENDACIUM.*

Hanc vocem subaudire possumus in illis Joh. viii. 44. ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. sub. ψεύδους. Substantivum enim cognatæ significationis est assumendum. SCHWEB. Talia, ut sæpius monuimus, non sunt vere ἐλλιπῆ, sed peculiaria Græcæ syntaxis: quæ qui inter Ellipses, quas proprie dicimus, numeret, eodem jure huc referat quidquid vocabulorum Lexica complectuntur. SCHAEF.

* ΨΗΦΙΣΜΑ, *DECRETUM.*

Omittitur hoc nomen frequentissime apud scriptores Græcos in verbo γράφειν. [Non opus hîc ad ellipsin confugere. Verbum enim γράφειν, ut λέγειν s. εἰπεῖν, sæpissime κατ' ἐξοχὴν de demagogis dicitur, idque aut solum, aut addito; nunc abundanter nunc necessario, nomine γνώμη, vel νόμος, vel ψήφισμα. Vid. Valckenar. Diatr. in Euripid. Fragm. p. 254. SCHAEF.] Libanius in Olynth. i. Νόμον, θάνατον ἀπειλοῦντα τῷ γράψαντι, μετατεθῆναι ταῦτα εἰς ἀρχαίαν τάξιν. Addit autem Demosthenes pro Cor. ubi ψήφισμα γράφειν dicit, quod est, *rogationem legis ferre.*

Sed potest etiam subaudiri νόμος. Ita enim dixit Euripides in Ione v. 442.

Πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
Γράψαντας, αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;

BERNH.

ΨΗΦΟΣ, *CALCULUS.*

Ψῆφος, in ἡ ἀναιροῦσα, *tollens, occidens*, et ἡ σώζουσα, *servans*; ἡ ἀπολύουσα, *absolvens* [a]. Dio Cassius elliptice alibi dixit, τὴν

[a] Item in ἀναιροῦσα, in καταδικάζουσα, in ἡ ἐπὶ θανάτῳ. Locos huc pertinentes collegit Budæus pag. 1228. LEISN.

ἀπολύουσαν ἔθετο. ut Latin. *absolutoria* et *condemnatoria*, supp. *tabula*. Item in ἡ λευκὴ, *alba*, et ἡ μέλαινα, *nigra* : ἡ πλήρης et ἡ τετρυπημένη, *integra* et *perforata*. Lucianus Bis Accus. p. 238.—καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, scil. ψῆφον : —*et omnibus pertusum hic fert* (calculum). Calculi illi *albi* et *integri* erant absolutorii; *nigri* vero et *perforati*, condemnatorii. Vid. Scholiastes Luciani.

Ψήφου, in ἀπὸ μιᾶς [b]. Plene, ὑπὸ ψήφου μιᾶς, i. e. *uno calculo, uno omnium suffragio*, dixit Comicus in Lysistr. v. 270. pag. 853. [Suidas t. iii. p. 564. Ὑπὸ ψήφου μιᾶς. ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ κρίσεως μιᾶς. Vid. Toup. Emendat. t. ii. p. 319. Add. Musgrav. ad Euripid. Ion. v. 1242. Schaef.]

Ψῆφον, in τίθεσθαι, cum tertio casu constructo, ut Lucianus in Bis Accus. p. 226. Τινὰ τῇ μέθῃ τιθέμενον, scil. τὴν ψῆφον: *Quendam ebrietati* (calculum) *addentem*. Sophocles in Philoct. ver. 1494.

Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.
Atque ego huic sententiæ subscribo [c].

Vide, quæ ad Thomam Magistrum notavimus in Τίθεμαι. [Plato Theæt. 141. Τίθεσαι ταύτῃ. ubi v. Heindorf. Add. Toup. Emendat. t. i. p. 200. et ad h. l. Porson. Append. p. 447. Schaef.] Sic τίθεσθαι τὴν ἐναντίαν, *contrarium ponere* (calculum): *contrariam ferre sententiam*. quæ phrasis est apud Lucianum in Bis Accus. p. 235. Ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος: *Qui contrarium posuit* (calculum): id est, *contrariam tulit sententiam*. Similiter in composito συντίθεσθαι, in Evangel. Lucæ xxiii. 51. Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, scil. ψῆφον. *Hic non consenserat consilio et actui illorum*.

* Plenam locutionem habet Athenagoras in Legat. pro Christian. c. ii. p. 13. Ἐν ἴσῃ τάξει τὴν καταδικάζουσαν τῆς ἀπολυούσης δέχονται ψῆφον. Chariton lib. i. c. 5. p. 9. Τὴν καταδικάζουσαν ψῆφον ἤνεγκεν. et post aliquot versus: οἱ δικασταὶ τὴν ἀπολύουσαν ψῆφον ἀνέθεσαν. Schweb.

Ψῆφοι.

Plural. ψῆφοι in ἴσαι, ut apud Platonem alicubi: Ἐὰν δὲ τισιν ἴσαι γίγνωνται. *Si quibus pares fuerint* (calculi).

Ψήφοις in πάσαις, ἁπάσαις, vel πλείοσιν etc. ut apud Synesium: Ἁπάσαις αἱρεῖν: *Omnibus* sive *communibus* (calculis) *vincere*. [Libanius t. i. p. 401. νικῶν ἁπάσαις, οὐ μόνον ἡμῶν ψηφιζομένων, ἀλλὰ καὶ θεῶν δικαζόντων. Reiskius: " ἁπάσαις. scil. ψήφοις." Add. Marklandi Explicat. veter. aliqu. auctor. p. 249. coll. Porson. ad Euripid. Med. v. 1011. Schaef.] Sic πάσαις κρατεῖν apud Lucianum in Bis Accus. pag. 226.

[b] Vide supra dicta sub voce φωνή. Mich.

[c] Addidit nomen Julianus in Cæs. τίθεσθαι δὲ τοὺς θεοὺς τὴν ψῆφον. Bernh.

Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *vincit Academia, excepto uno.* p. 229. Τίς ὑπερέσχεν; *Quis vicit?* Πάσαις ἡ ἡδονή: *Voluptas omnibus* (calculis). p. 235. Τίς κρατεῖ; *Uter vincit?* Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *Syrus, excepto uno.* Ibidem p. 237. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς: *Papæ, totis decem vincis.* Apud eundem in Charidemo p. 392. additur ψήφοις. Οὐχ ἁπάσαις, inquit, ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος; *Nonne omnibus calculis præferunt pulchritudinem cunctis ceteris rebus?* [Locus est t. iii. p. 629. Add. ibid. p. 662. ψήφοις δὲ πάσαις πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν. SCHAEF.] Mirari igitur satis nequeo oscitantiam Interpretis in vertenda hac phrasi, apud eundem Auctorem in Reviviscentib. p. 403. ubi Philosophia rogat Lucianum, an non metueret, ne condemnaretur: respondet Lucianus: Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. i. e. *Nequaquam; pluribus enim* (calculis) *caussam tenere* vel *vincere volo.* Pessime ille reddidit: *Nequaquam, imo, plures volo vincere.* Rursus in eodem Dial. p. 413. Ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἁπάσαις κρατεῖς. *Absolvimus te crimine, et omnibus* (calculis) *vincis.* Quod iterum non intellexisse videtur, reddens: *In omnibus vincis.* Quæ documento esse possunt, quanti momenti res sit, Ellipsios doctrinam pulchre nosse, et quam facile vitium admittatur ab iis interpretibus, qui de illa non cogitant. [Conf. Bosii præfat. SCHAEF.]

ΨΥΧΗ, *ANIMUS.*

In ἐκ μιᾶς, ἀπὸ μιᾶς, suppl. ψυχῆς, *uno* (animo). Addidit Dionysius Halicarnasseus lib. vi. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν. *Tanquam uno animo omnes exclamarunt.* Sic in ἀπ' εὐθείας. Plutarchus in Fab. Max. Τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔφρασεν. *Acceptam cladem nuncius ingenuo* (animo) *non retulit.* ubi ἀπ' εὐθείας pro ἀπ' εὐθείας ψυχῆς, q. d. *ab recto animo*, i. e. *ingenue, candide.* vel γνώμης subaudire possis, quod idem est. Ἀπὸ ὀρθῆς γνώμης dixit Dio Cassius p. 78. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. iv. p. 2129. ἀπ' ὀρθῆς γνώμης. SCHAEF.] et ἀπὸ ὀρθῆς καὶ ἀδόλου γνώμης idem p. 97. vel etiam διανοίας, quod idem est. Dio p. 284. lib. xliv. ἀπ' ὀρθῆς διανοίας. et lib. xlvi. p. 353. ἵνα μὴ καὶ ἐκεῖνα διαβάλλῃς, ὡς οὐκ ἀπ' ὀρθῆς διανοίας. Similis est Ellipsis, quam supra ad vocem θυμὸς notavimus, nimirum ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ διακειμένου, sc. θυμοῦ [d]. [Monui ad illam vocem, talia mihi quidem non

[d] Ἀναλαμβάνειν, sc. ψυχὴν, vel ἑαυτὸν, (spiritum) *recipere, ad se redire* [e]. SCHOETTG. Non ψυχὴν, sed pronomen reciprocum subaudiendum. SCHAEF.

[e] Τὴν ψυχὴν omittit Alciphron in verbo πάσχειν lib. iii. ep. 50. p. 390. πάσχω μέν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. *Afficior nonnihil etiam ob adolescentem.* [Nihil hic subaudiendum. Vid. de hac locutione Boissonad. ad Philostr. Her. p. 482. 461. 567. 605. SCHAEF.] Quod vocabulum hic omissum additur ab Achille Tatio,

videri ἐλλιπῆ. Idem, opinor, dicendum de femininis istis, si absolute ponuntur. Conf. Musgravii notam ad v. Ἀρχὴ, cujus vis dici vix potest quam late pateat. Schaef.]

Ω.

ΩΔΗ, *CANTUS.*

Deest hoc vocabulum in ἡ ἐμβατήριος et ἡ ἐμβατηρία, quo significatur *cantus, ad quem* apud Lacedæmonios *prælium committebatur.* Polybius lib. iv. p. 403. Καὶ μὴν ἐμβατηρίας μετ' αὐλοῦ ἀσκοῦντες. *Quin etiam ad præliares* (modulos) *tibia se exercentes.* Plenius ἡ ἐμβατήριος ᾠδὴ occurrit apud Maximum Tyrium Dissert. xxxiii. p. 334. *Η αὐλὸς τριηρικὸς, ἢ ᾠδὴ ἐμβατήριος. *Aut tibia triremica, aut cantus præliaris.*

Ὠδὴν intellige ante genitivum appositum verbo ᾄδειν et similibus. [Probarem hanc rationem, si genitivo præpositus esset articulus τήν. Itaque malim dicere, verba illa nunc accusativum regere, (vid. Jacobs. ad Anthol. Gr. i. 2. p. 372.) nunc genitivum. Ἄδειν similiter genitivo junctum legas in Aristoph. Nub. v. 721. φρουρᾶς ᾄδων Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Vulgo ad hujusmodi genitivos subaudiunt aliam alibi præpositionem. Schaef.] Comicus Lysistr. p. 910. ver. 1239.

Ὥστ', εἰ μέν γέ τις
Ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον.
Itaque, si quis
Canat Telamonis (cantum), *quum Clitagoræ canere oporteat.*

Recte ibi Bisetus: Ἐν τούτοις δέ ἐστιν ἔλλειψις. τὸ πλῆρες, ᾄδοι Τελαμῶνος ᾠδὴν, ἢ μέλος. οὕτω καὶ δέον ᾄδειν Κλειταγόρας ᾠδὴν, ἢ μέλος.

* In ἡ ἐπιτάφιος, in inscriptione Idyllii i. Bionis in Adonidem. Sic Glossarium vetus *nenia* reddit ἐπιτάφιος ᾠδὴ, expressa ellipsi. In ἐπιθαλάμιος, in inscriptione Idyll. viii. et Theocriti Idyll. xviii. Plene apud Dionys. Hal. lib. i. pag. 37. ἐπιθαλάμιος ᾠδή. Item in χρουσίθυρος, παρακλαυσίθυρος, ἐπιλήνιος aliisque ellipsis hæc obtinet. Schwee.

ΩΝ, *EXISTENS.*

Participium ὢν per Ellipsin etiam omittitur, et quidem frequentissime post articulum præpositivum, ut: Matth. vi. 9. Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, scil. ὢν. Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 3. Τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη, scil. ὄντα. Et paullo post: Ἑλλήνων,

Eustathio, Longo, Xenophonte Ephesio. vid. Observat. Miscell. vol. vi. p. 351. Omittitur etiam in λάκκωσθαι. vid. Wolf. ad Liban. epist. 53. p. 149. Leisn. Neque ad v. λάκκωσθαι quidquam subaudiendum: nisi placet ad Ellipses toties confugere, quoties vox τριηρικῶς dicitur. Schaef.

τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, sc. ὄντων. Ælianus Var. Hist. ii. 1. Ὁ μὲν ἐδεδίει τὸ μειράκιον, scil. ὢν τὸ μειράκιον[a]. [Imo τὸ μειράκιον per appositionem additum est. Omnino quæ viri doctissimi de participio verbi substantivi h. l. tradunt, ingenti laborant abusu Ellipsium. SCHAEF.] Sic οἱ ἐν τῷ τέλει, et οἱ ἐν ἀξιώμασι, scil. ὄντες, *qui in dignitate* (sunt constituti); *magistratus*. Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, οἱ περὶ τὸν βασιλέα, supple ὄντες. *Qui circa Paulum, qui circa regem* (erant): quæ passim occurrunt. Præterea in phrasi, ἐν τοῖς μάλιστα, Latinis *ut qui maxime*, subaudiri aliquid, certum est. [Arcte, opinor, jungenda illa verba, nec, quod nonnullis placet, μάλιστα seorsum sumendum. Compara Herodotum lib. iii. 8. in. Σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα. et conf. quæ p. 235, 236. de simili locutione, ἐν τοῖς πάνυ, monuimus. Ceterum hîc quoque articulum τοῖς neutrius esse generis arbitror. Docent id locutiones, τὰ μάλιστα, ἐς τὰ μάλιστα, quarum eadem significatio, idem usus. SCHAEF.] Videtur autem Henricus Stephanus commode subintellexisse participium οὖσι, una cum dativo plur. sumto ex præcedentibus. Ex. gr. φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα: *amicus sum, ut qui maxime*. Plenus sermo esset: ἐν τοῖς μάλιστα οὖσι φίλοις, vel plenior: ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσι φίλοις. Sic: ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα: supple, ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσιν ἐχθροῖς[b]. [Quis fando cognovit adjectivum μάλιστος? SCHAEF.]

* Innumera sunt vocis hujus per omnia genera, casus et numeros exempla. Elegans in primis est ejus usus in periphrastica illa locutione, Οἱ περὶ Ἀρκαδίαν, i. e. Ἀρκάδες. Οἱ περὶ Λακεδαίμονα, pro Λακεδαιμόνιοι. Οἱ περὶ τὴν Ἴδην, ἐκ τῆς Ἴδης, ἐν τῇ Ἴδῃ, pro Ἰδαῖοι. Item οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας, i. e. φιλόσοφοι. Athenagor. c. vi. Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Id. c. xiii. Οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου. sub. φιλόσοφοι ὄντες. Eadem ellipsis Latinis quoque in usu est, e. g. Florus lib. i. c. xviii. §. 18. *Aut mihi*

[a] Item in his: ὁ πάλαι, scil. ὤν, *antiquus*, ὁ πάνυ, sc. ὤν, *excellens*. SCHOETTG. Vide supra ad v. Περιβόντος. Add. locus Athenæi t. iv. p. 496. Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ. SCHAEF.

[b] Subintelligitur et hoc participium in adjectivis, quibus nullum substantivum commode addi potest. Sic Lucæ i. 35. τὸ ἅγιον[c], sc. ὄν, illud, quod *sanctum est*, τὰ ἐπουράνια, scil. ὄντα, *ea, quæ cœlestia* (sunt). τὰ ἔσχατα, scil. ὄντα, *ultima*. τὸ φθαρτὸν, ἄφθαρτον, *illud, quod corruptibile, vel incorruptibile* (est)[d]. SCHOETTG. Hæc omnia vellem Schoettgenius omisisset. SCHAEF.

[c] Matth. vii. 6. MICH.

[d] In οἱ πρότεροι, *priores*, subaudi ὄντες, apud Aristophanem Avib. v. 600. Nec non in his Thucydidis i. 137. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ. Plene: ἐγὼ Θεμιστοκλῆς ὢν etc. [Est appositio, ad quam nihil subaudiendum. SCHAEF.] vid. Sanctii Minervam in ellipsi voc. *Ens*. Varie nobis tradita est inscriptio tragœdiæ cujusdam Æschyli: alii ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, alii ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις vocant. Si prius assumas, subintelligendum est στρατεύσαντες, quod supra monuimus; sin posterius probes, supplendum est participium ὄντες, vel γενόμενοι. Vid. Observat. Miscell. vol. iii. p. 91. LEISN.

Romanis militibus (existentibus), *aut me rege Romanis* (existente). SCHWEB.

* Euripides Iphig. Taur. ver. 15. δεινῆς ἀπλοίας. Marklandus: "Scil. οὔσης." mox addens: "Ἀπλοίας, absolute." Posterius, nihil ut subaudiatur, magis placet. Conf. Homericum νηνεμίης Iliad. E. v. 523. SCHAEF.

* Τὰ ΩΝΙΑ, *MERCES.*

Xenophontis Ἀπομνημ. iii. 7, 6. οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, subaudi τὰ ὤνια, i. e. *qui in foro merces permutant.* LEISN. Diodorus Sic. v. c. 13. Ταῦτα συναγοράζοντες ἔμποροι καὶ μεταβαλλόμενοι κομίζουσιν κ. τ. λ. Interpres: *Eos permutatione mercium vel pecuniæ negotiatores coëmunt.* Junxit igitur συναγοράζοντες et μεταβαλλόμενοι. Mihi videntur jungenda, ut diversa genera mercatorum, ἔμποροι et μεταβαλλόμενοι. Sic Xenophon l. c. ἢ τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους. Ceterum Græci μεταβάλλεσθαι, μεταβολεὺς, μετάβολος speciali sensu de mercatura dicentes non magis de ellipsi cogitarunt, quam qui nunc vernaculis linguis similia verba de eadem re usurpant. SCHAEF.

* ΩΟΝ, *OVUM.*

Videtur subintelligendum in Ἀνεμιαῖον, *ovum irritum* seu *subventaneum,* apud Menandrum in Fragmentis, 37. In Ζεφύρια autem itidem subaudi ᾠά. LEISN. Unde didicit vir doctus, Menandrum (p. 36. Cler.) ἀνεμιαῖον de *ovo* dixisse, aut, si forte de ovo dixit, vocem ᾠὸν esse κατ' ἔλλειψιν subaudiendum? Ceterum miro errore, quæ Suidas continuo addidit, quæque Grammatici sunt, non poëtæ, verba, τὰ δίχα σπέρματος ἄῤῥενος, ut initium trimetri proxime sequentis, metro illigarunt: qui error ipsi Clerico suboluit. Conf. Schol. ad Lucian. t. i. p. 531. Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως.—Hesychius t. i. c. 1583. Ζεφύρια· ὑπηνέμια ᾠά. e qua glossa nolim ego quidem colligere, ζεφύριον, ut Leisnero placet, a quoquam scriptorum Græcorum ἐλλιπῶς de ovo dictum esse. Aristoteles quidem Hist. An. vi. 2. p. 326. Cam. Ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων. sed cum toto illo loco de ovis agatur, non veri nominis ellipsis, sed syntactica est. Alter Aristotelis locus, quo H. Stephanus utitur, quemque Leisneri rationem tueri suspiceris, a Viro Summo minus accurate exscriptus, sic habet: Συνίσταται μὲν οὖν κυήματα τοῖς ὄρνισι καὶ αὐτόματα, ἃ καλοῦσιν ὑπηνέμια καὶ ζεφύριά τινες. t. ii. p. 641. E. Duvall. (1654.) SCHAEF.

ΩΡΑ, *HORA, TEMPUS.*

Deficit hoc substantivum in adjectivis feminini generis, ut: ἡ πρωΐα, et ἡ ἑωθινὴ, *matutina.* Polybius: ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, *sub* (tempus) *matutinum.* Sic in μακρὰν, quum significat *diu,* vel

longum tempus, subintellige ὥραν: ut, quum *procul* designat, subintelligitur ὁδὸν, uti supra dictum.

In ἐξ αὐτῆς[e], *illico*, (legitur etiam una voce ἐξαυτῆς) subintell. ὥρας, ut sit, *ex illa* (hora): *ab illo momento*. [V. supra ad v. Στιγμή. SCHAEF.]

Sic ἀφ' ἧς, sc. ὥρας. 2 Petri epist. iii. 4. ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. Lucas Evang. vii. 45. ἀφ' ἧς εἰσῆλθον etc. Et ἀπ' ἐκείνης, plene ἀπ' ἐκείνης ὥρας. Apud Matthæum Evang. xv. 28. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης: *Et sanata est filia ejus ab illa hora*[f].

* 'Επὶ ἑωθινὴν habet Polybius t. i. p. 325. In ἀπ' ἄρτι, ἕως ἄρτι, s. οὔσης ὥρας, uti est 1 Corinth. iv. 11. ῎Αχρι τῆς ἄρτι ὥρας. Possi in hisce etiam Χρόνου subaudiri. V. Χρόνος. In illis Homeri Odyss. Δ. v. 447. Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, s. ὥραν. uti apud Martial. lib. v. ver. 36. *Sed mane totum dormies*. et Hirtium de Bello African. c. xlii. *a mane diei*, i. e. *a mane* vel *mano tempore diei*. Est enim *mane* pro *mano*, s. *tempore*. V. Festus in v. *Mane*. SCHWEB.

* " Alciphr. iii. ep. 4. p. 282. Bergl. ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην. Sed quia nomen ὥρα a veteribus quidem Græcitatis auctoribus, ut omnino de quadripartitis varietatibus anni, ita singulatim de *vere*, vel de *auctumno*, usurpatur: v. index Græcit. Æschin. v. ὥραι· apud Pind. Isthm. ii. 61. θερείαις grammatici præcipiunt dictum esse pro θερείαις ὥραις, ita, ut plurativus numerus haberet vim numeri alterius, ut Æsop. fab. 134. θέρους ὥραις legitur, et apud Herodot. viii. 12. ὥρης θέρος: [Miscet hîc diversa Fischerus. Nam aliud est ὥρα θέρους: aliud Herodoti illud, ἦν μὲν τῆς ὥρης μέσον θέρος,

e Lucas in Actis Apostol. c. x. 33. MICH.

f Observentur et hæc sequentia. In εἰς μακρὰν s. ὥραν, *in longum* (tempus). Samuelis lib. ii. cap. vii. 19. Καὶ ἐλάλησας ὑπὲρ τοῦ οἴκου τοῦ δούλου σου εἰς μακράν. *Et locutus es, quæ contingent domui servi tui post longa* (tempora). Maximus Tyrius Dissert. i. p. 14. edit. Davisii: Καλέσει δὲ οὐκ εἰς μακράν. *Vocabit autem te non ita multa post*[g]. Adde Heliodorum lib. ii. p. 99[h].

Occurrit et in μίαν. Auctor vitæ S. Theodori Grapti p. 209. Μίαν, εἶπε, μίαν μόνον κοινωνήσατε, scil. ὥραν. *Unam, ait, unam saltem* (horam) *communicate*.

Subauditur aliquando, quando tum pro *tempestate*, tum pro *anni tempore* ponitur. Hipprocrates aphor. iii. 16. ἐν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν, sc. ὥραις, *tempore pluvioso*. SCHOETTG.

g In δορπιστὸς, *epuli vespertini tempus*, subintell. ὥρα. Aristophanes Vesp. 103. Grammatici dictum ἀπὸ τοῦ τὸ δόρυ παύειν putant. Ita βουλυτὸς, sc. ὥρα, *vespertinum tempus*, pariter dicitur, quia tum cessant et solvuntur boves. [Falli Leisnerum, ipsum nominum illorum genus, quod masculinum est, satis indicat. SCHAEF.] Apud Aristophanem in Thesmoph. v. 669. in τὴν πρώτην supple ὥραν, i. e. *primo quoque* (tempore). LEISN. Lucianus t. iii. p. 512. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε [l. γε] πρώτην μὴ βιάζεσθαι. Antyllus apud Oribasium (v. Mercurial. de Arte Gymn. ii. 4. c. 541. Pol.) τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον. Add. Bengel. ad Gregor. Thaumat. Panegyric. p. 171. s. Simile ἐξ ὑστέρης, quo utitur Herodotus lib. i. c. 108. Ceterum hæc quoque cum aliis ejusdem generis ex Musgravii ratione interpretanda. V. supra ad v. 'Αρχή. SCHAEF.

h Etiam Artemidorum in Oneirocritici lib. i. c. 28. p. 29. et Raphelium ad Act. ii. 39. BERNH.

quod, ut tot alia in Herodoto, πλεοναζόντως dictum est: nam si scripsisset ἦν μὲν μέσον θέρος, nihil admodum ad sensum explendum requireremus.] et *ver* apud Polyb. iii. 16. et *æstatem* apud Demosth. p. 123. ubi v. Reisk. p. 258. t. i. τὴν ὡραίαν ita nominari, ut nomen ὥρα intelligi debeat. [Sic vulgo hanc vocem intelligunt. Mihi, cui ὥρα ὡραία parum placeat, ὡραία videtur παραγώγως dictum pro ὥρα: quæ ratio etiam Æm. Porto Lex. Ion. v. 'Ωραίη extr. in mentem venit. Pro substantivo Thomas quoque Mag. opinor, habuit p. 932. hæc scribens: Οὐ μόνον ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραία. *De messis tempore* Apollonius Rhod. iii. v. 1389. οὐδὲ βολῇσι Μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο. Bene Scholiastes: 'Ωραίην· παραγώγως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν καὶ τὸν δέοντα καιρόν. Ὅμηρος,—ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Pausanias iv. 10. extr. λῃστείαις τε κατ' ὀλίγους ἀεὶ καὶ περὶ τὴν ὡραίαν καταδρομαῖς ἐς τὴν ἀλλήλων[2] χρώμενοι. Quid ibi Facius? "περὶ τὴν ὡραίαν. Amas. *sub ipsa messis tempora.* Sed inusitata est vox ἡ ὡραία, et de mendo hic suspicari haud temerarium esse videtur. Forte scriptum fuerit περὶ τὴν ὀρείαν, *circa regionem montanam.*" Talia a Pausaniæ editore, cui præluxerant Sylburgii Kuhniique, non exspectasses. Conf. Herodot. lib. i. c. 17. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρὸς, τηνικαῦτα ἐσέβαλλε τὴν στρατιήν. ubi male Interpres: *dum fruges—erant copiosæ.* Imo *adultæ: cum messis instaret,* περὶ τὴν ὡραίαν.] Herodot. lib. i. c. 202. τὴν χειμερινήν. Anacr. odar. 50, 14. ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου. Cæterum idem nomen intelligi potest, quum dicitur ἡ πανσέληνος· v. Herodot. ii. 47. vi. 106, 120." Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 265. s. Epigr. adesp. cccxli. 'Αθάνατοι λούονται ἀνοιγομένου βαλανείου, Πέμπτῃ δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ πήματα πάντα. Aliter Lucianus t. ii. p. 1. ἀπὸ τῆς πρώτης——· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην. ubi ἡμέρα subaudiendum. Schaef.

* ΩΤΑ, *AURES.*

Vide supra in οὖς, *auris.* Leisn.

* ΩΦΕΛΕΙΑ, *UTILITAS, COMMODUM.*

'Ωφέλεια deficit post verbum συμφέρω. Mich.

Hæc de Ellipsi Nominum.

[2] Sic recte corrigunt vulgatim 'Ελλήνων. Frequens confusio harum vocum. Vid. Sylburg. ad Pausan. p. 384. et Facius t. iii. p. 176. Similiter confusa ἄλλων et 'Ελλήνων in Diod. Sic. xx. c. 111. In Dionys. Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 859. s. ἱππογραφία textum obsedit, ejectâque voce ἄλλως, quam non agnoscit Cod. Vat. scribendum est τοῖς 'Ελλησι. Ejusdem ἱππογραφίας aliud, opinor, exemplum exstat in Luciani Phalar. alt. t. ii. p. 204. s. ubi eadem illa vox videtur ejicienda. Schaef.

DE

ELLIPSI VERBORUM.

A.

[ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ, *Indignari*, cum particula μή.

Non solum Ellipsis *Nominis* apud Græcos est usitata, sed etiam *Verbi*, licet illius multo, quam hujus, frequentior sit usus. Quum igitur *Nominis* Ellipsios exemplorum, quod satis est, nostra quidem opinione, dederimus; transeundum nunc erit ad *Verba*, quæ, ad orationis integritatem necessaria, nonnunquam deesse, observavimus. Eorum alia *sola*, alia *cum particulis* omitti solent.

Posterioris generis est verbum ἀγανακτεῖν, *indignari*, vel ὀργίζεσθαι, *irasci*, vel simile quid, quod, præcedente vocula μὴ, subinde omittitur post verbum πείθειν, *persuadere*. Ex. gr. Matth. Evang. xxviii. 14. Καὶ, ἐὰν τοῦτο ἀκουσθῇ ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν. *Et, si hoc auditum fuerit apud præsidem, nos persuadebimus ei, et securos vos præstabimus.* ubi ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν elliptica loquutio est, sic supplenda: μὴ ἀγανακτεῖν ὑμῖν, *ne vobis succenseat*. Cave igitur, cum Grotio et aliis vertas: *Nos placabimus eum*. Nunquam enim πείθειν significat *placare*, sed constanter *persuadere*. Exempla plura hujus Ellipsios adnotavit Vir Cl. Joannes Clericus ad Galat. i. 10[a].]

* ΑΓΕΙΝ, *DUCERE*.

Apud Tacticos et Historicos interdum ἐλλιπῶς occurrit εἰς τὰ ὅπλα. Plene Arrianus in Tact. p. 73. Ἄγε εἰς τὰ ὅπλα. coll. Ælian. c. liii. In accusativo absolute posito ad affectum exprimendum, apud Lucianum t. iii. p. 304. Τοὺς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων. sub. ἄγε. Audacior paullo est ellipsis hujus vocis apud Sophoclem Antigon. v. 111. Ὃν ἐφ' ἀμετέρᾳ γῇ Πολυνεί-

[a] Hanc observationem ex prima editione huc transtulimus, sed uncis inclusam. In secunda enim editione omissa est, quia Cl. Auctor fortasse mentem mutavit. [Et jure mutavit. Verissime enim Elsnerus ad l. c. Epist. ad Galat. t. ii. p. 172. illam ellipsin mirificam et insolentem dicit. Vid. Schleusneri Lexic. in N. T. v. Πείθω extr. Schaef.] Quam vero videremus, Cel. Wolfium, in Curis Philologicis ad locum Matthæi, ad eam provocasse, dignam censuimus, quæ et in præsenti editione revocaretur, Schoetto.

κης. sub. ἤγαγεν. v. Schol. Gr. Schweb. Sic vulgo in Sophocle legi sine ulla legitimæ structuræ forma Brunckius monet. Ad legitimam igitur verba revocavit mutatione satis leni, quam si probas, nihil est quod subaudias. Schaef.

* ΑΚΟΥΩ, *AUDIO.*

Aristophanes in Acharn. v. 361. πόθος γὰρ πάνυ με, ὅ, τι φανεῖς, ἔχει, subintellige ἀκοῦσαι. *Desiderium me tenet* (audiendi), *quid dicturus sis.* Idem verbum potest subaudiri in loco Nub. v. 1393.

> Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
> Πηδᾶν, ὅ, τι λέξει.
> *Credo ego, adolescentum exilire pectora* (desiderio scil. audiendi) *quidnam puer isthic dicturus sit.*

Post νεωτέρων supple: ἀκοῦσαι βουλομένων. Leisn. Kusterus ad v. c. Nub. "Notet hîc Lector Ellipsin verbi alicujus; nimirum τοῦ προσδοκώντων, vel βουλομένων εἰδέναι, vel similis alicujus. Sensus enim est: *Credo adolescentum exilire pectora,* (expectantium) *quid dicturus sit.* Similis Ellipsis occurrit in loco illo Acharn. v. 361. Πόθος γὰρ πάνυ με, ὅ, τι φανεῖς, ἔχει. Subintelligendum enim ibi est, τοῦ ἀκοῦσαι, vel εἰδέναι, vel simile quid." Sed Ernestius: "Non necesse est cum Kustero intelligere προσδοκώντων." Vere, opinor. Vide supra ad v. Λογιζόμενος, ubi quæ larga manu congessi, his Aristophaneis recte componas. Schaef.]

* ΑΛΓΕΙΝ, *DOLERE.*

Subauditur in isto loco 2 Reg. iv. 19. Τὴν κεφαλήν μου, τὴν κεφαλήν μου, scil. ἀλγέω. *Doleo caput.* Schoettg.

* ΑΝΑΚΕΙΜΑΙ, *POSITUS, DICATUS SUM.*

Hoc verbum supprimi solet in illis epigrammatibus, quæ tabellis votivis olim inscribebantur, ut in illo:

> Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ
> Κρῆσσαι, πότνια σῆς, Ἄρτεμι, νειοκόρου.

Supple: ἀνάκεινται, *consecratæ sunt.* [Est Pancratis Epigr. i. Post νειοκόρου continuo sequitur, quod magis etiam arguit orationem esse ἐλλιπῆ, τετραετεῖς ἀπὸ μητρός. Brunckius: "In ἀπὸ μητρὸς subaudiendum ἀνάκεινται s. ἀνατεθειμέναι ἑστήκασι." Ceterum ne quis, passivo illo ἀνατεθειμέναι motus, putet ἀπὸ positum esse pro ὑπὸ, sciat, hanc præpositionem eandem h. l. habere vim, quam παρὰ in locutionibus solutionem pecuniæ impensamve significantibus. In Luciano t. ii. p. 207. scribendum et interpungendum: καὶ καταδαπανῶντα παρ' αὐτοῦ, κρίνεσθαι. quomodo omnia sana sunt. Sic Herodotus lib. ii. 129. παρ' ἑωυτοῦ διδόντα ἄλλα. Lib. viii. c. 5. ὡς παρ' ἑωυτοῦ δῆθεν διδούς. (Quod in Pancratis poematio sequitur substantivum Lexicis inferendum εὔτεκνον, compares cum substantivo

εὖπαις, de quo v. Scholiast. et Kuster. ad Aristophan. Plut. v. 639.) Schaef.] Talis ellipsios exemplum vide in Anthologiæ lib. vii. p. 436. 'Α φόρμιγξ etc. Conf. Vannus Crit. pag. 199. Apud Pausaniam in Phocic. c. ix. dubium videtur esse, idemne verbum per ellipsin de industria omissum fuerit, an culpa aliqua exciderit: Καὶ ἔστιν ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς, sc. αὐτῷ ἀνακείμενος. [Sylburgius ad h. l. "Post ἀνδριὰς desideratur αὐτῷ ἀνακείμενος." Facius: "Deesse videtur αὐτοῦ, ita ut genuina lectio fuerit: καὶ—ἐν Δελφοῖς αὐτοῦ." Scribe mecum: καὶ ἔστιν οἱ ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς. Contrarium vitium Herodoteis, opinor, inhæret ii. c. 175. in. ubi scribendum suspicor: προπύλαια θωϋμάσια ἐξεποίησε. Conf. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. i. p. 66. Schaef.] Ceterum hoc verbum de statuis et simulacris adhiberi, docet Jensius Lection. Lucian. iii. 1. p. 307. Leisn.

* ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ, vel ΑΝΑΤΙΘΕΜΑΙ, *DEDICO, PONO.*

Hæc vocabula crebro reticentur in illis formulis, quibus nos alteri dedicare aliquid aut sacrare velle dicimus. E. gr. in Epigrammate Juliani, Anthologiæ libro vi.

Ταῖς Νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον· οὐ γὰρ ἀείρει
Γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἐκηβολίης.
Hoc Cinyras Nymphis (sacravit) rete; labores
Non etenim tantos ferre senecta potest.

Et ibidem in Platonis Epigrammate, ubi Lais ita ait:

Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.
Hoc Paphiæ speculum (sacro) Lais. Nolo videri
Qualis sum; siquidem non queo, qualis eram.

In primo post τὸ δίκτυον subaudi ἀνέθετο: in secundo post τὸ κάτοπτρον subintellige ἀνατίθεμαι, vel ἱερόομαι, vel simile. Sæpe in Epigrammatibus diserte adduntur τίθεμαι, δωροῦμαι, ἀνατίθημι, ἱερωσάμην, δῶρον ἔθηκα, ἀνθέμην, θῆκα, δῶρα ἐθέμην, ἀνέθηκα, δῶρον ἐκρέμασα etc. Scaliger ad Catalecta p. 507. edit. Lugd. notat, etiam verbum *dedicare*, ubi res ita fert, apud Latinos omitti. Huc pertinet illud Virgilii:

Æneas hæc de Danais victoribus arma.

Leisn.

* In dedicationibus statuarum et monimentorum sæpe omitti putatur, etiam ad quartum casum. Plenæ dictionis exempla duo adfert Zeibich. Athl. παραδ. p. 63. τὸν ἀρχιερέα κ. λ. ἡ Ἀντιοχὶς φυλὴ ἀνέθηκεν. Et Εὔμηλον. κ. λ. φροντιστὴς ἀνέθηκεν. Ut tamen dicam, quod sentio, videtur accusativus ille ab omisso τιμάω (vid. infra) pendere, nominativus vero sequens novum punctum incipere. Posteriorem ergo integram ita lege. Εὔμηλον θεὸν πατρῷον φράτορσιν Εὐμηλίδων. scil. ἐτίμησε. Τ. Φλαούϊος Πῖος φροντιστὴς ἀνέθηκεν σὺν Τ. Φλαουΐῳ τέκνῳ. subaudi τὴν τειμήν. F. St.

* ΑΝΙΣΤΗΜΙ.

Æque ac ἀνατίθημι in inscriptionibus lapidaribus subaudiri potest, v. c. ap. Smith. Not. 7. eccl. Asiæ p. 38. τοῦτο τὸ ἡρῷον Στεφάνῳ, scil. ἀνέστησεν, ἡ ἐργασία τῶν βαφέων. Suppletur in alia ap. Spon. t. i. p. 311. ἡ βουλὴ ἐκ τῶν ἰδίων μαρτυροῦσα ἀνέστησεν. Hinc ἐπιμεληθέντων ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ τῶν στρατιωτῶν Smith. p. 10. F. St.

ΑΠΑΓΕΙΝ, *ABIRE*.

Subauditur plerumque imperativus, vel futurum indicativi, verbi ἀπάγειν, vel ἀπέρχεσθαι, in locutionibus: ἐς κόρακας, *ad corvos*; ἐς Μακαρίαν, *in Macariam*; εἰς ὄλεθρον, *in perniciem*, quarum magna seges est apud Comicum. Plenus enim sermo est: Ἄπαγε (σεαυτὸν) vel ἀπέρχου ἐς κόρακας, *abi ad corvos* etc. Etiam ἔῤῥει, vel ἐῤῥήσεις, subaudiri potest, quod addidit Comicus in Pace v. 499. p. 658.

Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
Vos Megarenses, nonne ad corvos abibitis[b]?

Ἀπάγεσθαι, vel κατάγεσθαι, nonnunquam reticetur ante εἰς præpositionem. Ex. gr. a Luca in Actis Apostol. vii. 9. Τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο, εἰς Αἴγυπτον. Integre, ἀπάγεσθαι εἰς Αἴγυπτον. *Josephum vendiderunt abducendum*, vel, *ut abduceretur in Ægyptum*. Expressum est utrumque hoc verbum Genes. xxxvii. 28. Ἀπέδοντο τὸν Ἰωσὴφ——————καὶ κατήγαγον τὸν Ἰωσὴφ εἰς Αἴγυπτον. Sic Act. xxviii. 17. Δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων. pro δέσμιος ἀπαχθεὶς ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην. Homerus Iliad. Ω. v. 752.

Πέρνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
sc. ἀπαχθησόμενον.
Vendidit, quemcunque cepit, (abducendum) *trans mare indomitum*.

Herodotus lib. ii. cap. 54. Καὶ τὴν μὲν αὐτέων πυθέσθαι ἐς Λιβύην πρηθεῖσαν, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας. *Et harum alteram, se audivisse, venditam in Libyam, alteram ad Græcos.* ubi præcessit ἐξαχθῆναι. Et cap. 56. καὶ τὴν μὲν αὐτέων ἐς Λιβύην, τὴν δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπέδοντο. Et paullo post. πρηθῆναι ἐς Θεσπρωτούς. Pausanias Lacon. p. 254. πραθέντα εἰς Κρήτην. [Homerus Odyss. O. v. 386. ἠδ' ἐπέρασσαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'.—Sed addito verbo ducendi ibid. v. 427. πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'.—et Iliad. Φ. v. 40. καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν Νηυσὶν ἄγων. Herodotus lib. viii. c. 105. ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις τε καὶ Ἔφεσον. Quamquam, ubi tale verbum deest, noli cum Bosio locutionem pro elliptica habere. Verba enim vendendi cum præpositione εἰς proprie junguntur, sic ut non magis quidquam subaudiri oporteat,

[b] Vel φθερεῖσθε, vel οἰμώξεσθε, vel ἄξεσθε. vid. Aristophanem in Vespis, 51. Bernh.

quam quum nos similiter dicimus *wohin verkaufen*. Conf. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 409. Eademque est ratio multarum id genus locutionum, cujusmodi sunt ἀνατιθέναι εἰς—, γαμεῖσθαι εἰς—, θύειν εἰς—, σώζειν s. διασώζειν εἰς—, etc. Schaef.]

* Plena locutio occurrit apud Aristophan. Ran. v. 877. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών. Theophrast. Charact. c. xxv. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. Schweb. Meleager cxviii. v. 5. οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; Add. Dorvill. ad Chariton. p. 707. Schaef.

* ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΣΘΑΙ, *LIBERARI, RECEDERE.*

Aristophanes Equit. ver. 101.

Ὡς εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
Κλέπτων τὸν οἶνον.

i. e.

Quam bene (mecum actum est), *quod non sum deprehensus,*
Quum vinum furarer.

ὡς εὐτυχῶς, scil. ἀπηλλάχθην. Latini: *Quam bene! o bene! Bonum factum!* Leisn. Ad tales exclamationes nihil subaudiendum. Schaef.

ΑΠΙΕΝΑΙ, *ABIRE.*

Omittitur et hoc verbum ante præpositionem, motum ad locum significantem, ut apud Lucianum in Bis Accus. pag. 219. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, sc. ἄπειμι: *Ego vero ad arcem* (abeo). Et apud Homerum Iliad. B. 154.

——————— ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν
Οἴκαδε ἱεμένων.
——————— *ivitque clamor cœlo*
Eorum, qui domum desiderabant.

sc. ire. [ἱεμένων non jungendum cum ἀϋτὴ, quod vulgo fit, sed est absolute positum: de qua constructione v. supra p. 32. Igitur post ἷκεν haud male interpungas commate. Ceterum ad ἱεμένων etiam Heynius subaudit ἰέναι s. πορεύεσθαι, t. vi. p. 320. Non opus, opinor. Hesychius: Ἵεμαι.—ὁρμῶ. Schaef.] Sic in illo loco Luciani de Gymnas. p. 278. videtur ejus participium subintelligi: τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν. Plene, οἴκοθεν ἀπιόντι. [Vertitur locus: *pileum enim relinquere domi visum est.* t. ii. p. 895. Accuratius vertas: *pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Nolim tamen Bosio ellipsin comminiscenti accedere. Notio enim τοῦ ἀπιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latet involuta adverbio οἴκοθεν, quod est pro ἀπ' οἴκου. Compara, quod non multum differt, Homericum Iliad. Θ. v. 53. Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. ubi ἀπ' αὐτοῦ (αὐτόθεν) est, *simulac cibum sumserant.* Alia, eodem modo intelligenda, v. supra ad v. Ἐρχό-

μενος. Add. Fischer. Ind. Græc. ad Theophr. Charact. v. Ἀπό. SCHAEF.] Theophrastus Char. Ethic. in Charact. μικρολόγου· Ὁ δὲ μικρολόγος τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῷ μηνὶ ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν, εἰς τὴν οἰκίαν. pro ἀπαιτεῖν, ἀπιὼν εἰς τὴν οἰκίαν. [Scribe, ut habent Theophrasti editiones, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ceterum hunc locum Interpretes Criticique multimodis tentarunt et explicarunt, mallemque Bosius eo abstinuisset. SCHAEF.] Theocritus Idyll. ii. v. 80.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο, καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Ut e gymnasio (redeuntibus), *relicto pulchro labore.* Scholiastes: Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι. Marc. vii. 4. καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. i. e. ἀπὸ ἀγορᾶς ἐλθόντες.

* In illis Aristophan. Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

s. ἀπιέναι. Hanc ellipsin imitantur quoque Latini. Sic Cicero de Offic. lib. iii. c. 20. *Et ceteri quidem alius alio, Marius a subselliis in rostra.* sub. *abiit.* Idem. lib. xvi. ad Divers. epist. xvii. *Nam ego hinc perinde mane cogito.* s. *abire.* SCHWEB. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 706. s. SCHAEF.

* ΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ, *REDDERE, RETRIBUERE.*

Subaudiri potest hæc vox apud Matth. v. 38. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, sub. ἀποδώσεις. Plene cum aliis in locis, tum Roman. xii. 17. coll. Exod. xxi. 23, 24. SCHWEB.

* ΑΡΚΕΙΝ, *SUFFICERE.*

Ὅσον ἐς τὸ ὑγιᾶναι (sc. ἤρκεσε) ἐχρῆτο αὐτοῖς. *Quantum ad sanitatem recuperandam* (sufficiebat). Ælianus in Var. Hist. lib. iv. c. 15. BERNH.

B.

* ΒΑΛΛΩ.

In lapide ap. Smith. Not. 7. eccl. Asiæ. p. 33. legis Φλαούϊος Ζεῦξις—κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι συγχωρήσωσιν. adde βαλεῖν ἕτερον, vel θεῖναί τινα. Prius habes p. 59. μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἕτερον βαλεῖν. Posterius p. 19. F. ST.

* ΒΙΑΩ, *URGEO.*

Homerus Iliad. K. v. 43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. *Opus est consilio et mihi et tibi.* Ita idem Homerus Iliad. I. v. 75. et 608. Iliad. Λ. v. 605. Iliad. Σ. 406. Odyss. A. v. 225. In quibus locis omnibus est ellipsis verbi βιάω, vel similis, quasi dicas χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ βιάει. *Necessitas consilii et me et te*

opprimit vel *urget*. Istam sæpe apud Homerum obviam ellipsin ipse Homerus alicubi per τὸ βιάζειν supplet, nempe Iliad. K. v. 172.

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Verum valde magna necessitas oppressit Achivos.

Conf. de hac ellipsi, quæ infra in voce Ἱκάνω dicentur. Item, quæ Bosius habet in ἐπείγειν. LEISN.

* BINEIN.

Hoc aut simile verbum subaudias ad accusativum in reticentia obscœna. Aristophanes Vesp. v. 1178. ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα. Brunckius: "Additurus erat pater ἐσπόδει, ἐκίνει, vel simile quid, ni ejus sermonem abrupisset filius." Unde hoc rescivit? Talia enim sic ἐλλιπῶς dici solent.. Theocritus i. ver. 105. οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος. ad quem locum v. Toupium in Addend. t. ii. p. 389. b. ed. Wart. et Valckenarium in edit. x. Idyll. p. 28. s. Antipater Sidon. ii. ver. 5. Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἅπερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς Πάντας καὶ πάσας. ut egregie Codex Vaticanus. Parmenio iii. Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ· κἀγὼ δὲ σὲ χρυσοῦ. ubi pronomen male ἐγκλίνουσιν. SCHAEF.

ΒΛΕΠΕΙΝ, *VIDERE.*

Verbi hujus Imperativus eleganter reticetur[a] ante ὅπως vel ἵνα. Ex. gr. Ὅπως μὴ ποιήσῃς, pro, βλέπε, ὅπως μὴ ποιήσῃς. *Vide, ne facias*[b]. Possis etiam ὅρα, vel σκόπει, subaudire[c]. Vide sis, quæ ad verbum Σκοπεῖν dicturi sumus[d].

* ΒΛΗΘΗΝΑΙ, *PROJICI.*

Matthæus in Evang. v. 22. Ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν. quæ verba Hombergius ita supplet: Ἔνοχος ἔσται, βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν: *reus est, ut projiciatur in gehennam.* SCHOETTG.

ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ, *VELLE.*

Et hujus verbi secunda tertiave persona desideratur post εἰ δὲ, inprimis apud Poëtas. Homerus Iliad. I. v. 46.

Εἰ δὲ, καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Si vero (velint), *et ipsi*
Fugiant cum navibus in patriam terram.

Ad quem locum Eustathius: Ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλονται, φυγέτω-

[a] Item ante μὴ cum sequente Subjunctivo, ut Apoc. vii. 3. μὴ ἀδικήσητε. Arias: *cavete ne perdatis.* MICH.

[b] Huc pertinet locus Matth. xxv. 9. SCHOETTG.

[c] Hæc observatio inservit explicationi locorum Marc. Antonini lib. iv. §. 24. et 2 Tim. ii. 25. Act. v. 39. Aristophanis in Nub. 256. et 1179. Æschyli in Prometh. 68. Vid. Kusterus ad Aristophanis Plutum 326. Confer, quæ infra in φροντίζειν monebuntur. LEISN.

[d] Et Raphelii annotationes in Novum Testamentum ex Xenophonte, p. 260. MICH.

σαν καὶ αὐτοί. [ver. 42. præcessit plenâ oratione: εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, Ἔρχεο. Schaef.] Eodem libro deinceps:

Εἰ δ', ἄγε etc.

Ubi Eustathius iterum: Τοῦτ' ἔστιν, εἰ δὲ βούλεσθε. Theocritus Idyll. ii. v. 95.

Εἰ δ', ἄγε, Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Si vero vis, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.

[Hæc locutio fere non ἐνδοιαστικῶς, sed κελευσματικῶς dicta reperitur. Sic orationem orditur in Apollonio Rhod. ii. v. 686. Itaque εἰ illud multis, nullam hîc ellipsin agnoscentibus, placuit a particula hortandi εἶα derivare. Vid. H. Stephan. Animadvers. in lib. de Dialect. p. 24. et Valckenar. ad Theocr. l. c. in edit. Dec. Idyll. p. 58. s. Heynius ut solet pugnantia inter se conciliare, quod ubi commode licet, nemo facile reprehendat, "Potuit, inquit ad Iliad. Z. v. 376. principio esse elliptica loquendi forma——mox tamen latiorem vim accepit." Schaef.] Similiter post εἴπερ. Aristophanes in Nub. ver. 226.

Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ. (sc. βούλει [e].)
Itane ex alto calatho Deos despectas,
Et non de terra, si modo (vis).

* Alia hujus Ellipseos exempla affert d'Arnaud in Lectionib. Græc. p. 229. Schweb.

Γ.

ΓΙΝΕΣΘΑΙ, *ESSE, FIERI.*

Non tantum apud Poëtas, verum etiam apud prosæ scriptores, obvia est ἔλλειψις verbi γίνεσθαι. Sophocles in Philoct. v. 1108.

Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι [a] ταχεῖς.
Vos ergo, cum vocabimus, festinate.

ubi Scholia: Γίνεσθε δηλονότι. nimirum γίγνεσθε ταχεῖς. [Imo, quod etiam Wakefieldius monuit, infinitivus ὁρμᾶσθαι pro imperativo positus est. Sic malim intelligere Antipatri Sidon. xlix. 5. καὶ Διὸς εἶναι δεύτερος, quam cum Jacobsio ad εἶναι subaudire λεγέσθω. In Luciano t. iii. p. 465. leg. ἐγεῖραι et προξενέειν: illud quidem ex libris. conf. p. 468. it. p. 559. ubi

[e] Hic locus difficultate non caret. Kusterus ita capit: ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς (scil. ὑπερφρονεῖς τοὺς θεοὺς), εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς θεούς. Leisn.

[a] Ubi tamen forte ὁρμᾶσθε per imperativum erat scribendum. Mich. Id ratio trimetri non patitur. Schaef.

nollem Grævius scripsisset: "Poëtis hoc et legum latoribus *familiare*, haud scio an barbarum in prosa." Oraculum Delphicum in Æliani Fragm. p. 1017. ed. Gron. Ὀργὴν οὖν πρήϋνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν Κωλύων. Male Perizonius: "Leg. ἐπίτεινον." (In eodem Fragmento paullo ante scrib. δεινὴ ἡ ἐπίτασις.) Schaef.] Demosthenes pro Corona: Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν. *Tunc vero ex calamitatibus aliæ, ut videbatur, eventuræ erant, aliæ jam præsentes erant.* ubi post ἔμελλεν supple γενήσεσθαι. [Præstat supplere παρέσεσθαι. Vid. Interpretes ad Lucian. t. i. p. 448. s. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. v. 1103. Schaef.[b]]

Γέγονεν intellige in locutione τί ὅτι[d], quæ occurrit in Evang. Lucæ ii. 49. Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἐζητεῖτε; *Quid* (est), *quod quæreretis me?* In Act. Apost. v. 4. Τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἔθου; *Quid* (est), *quod in animum hoc induxeras?* Et ver. 9. Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; *Quid* (est), *quod convenerit inter vos?* Integra occurrit in Evang. Joannis xiv. 22. Τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; *Quid est, quod nobis patefacturus sis te ipsum?* Vide etiam Marci Evang. xiv. 49. et Joan. xv. 25[e]. [Aristophanes Vesp. ver. 21.

> Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
> Ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ,
> Κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

Brunckius: "Quæstio est elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταὐτὸν θηρίον ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα;" Schaef.]

Γένοιτο, in loquendi modis optativis, infinitiva oratione prolatis, ut apud Comicum in Acharn. v. 816.

> Ἑρμᾶ ἐμπολαῖε, τὰν γυναῖκα, τὰν ἐμὰν,
> Οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτοῦ ματέρα[f].
> *Utinam, o Mercuri negotiator, uxorem meam*
> *Meamque matrem sic vendere liceat mihi!*

Ad quem locum Scholia: Λείπει δὲ τὸ γένοιτο. [Scrib. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. Conf. Porson. præfat. ad Euripid. Hecub. p. ix. De usu hoc infinitivorum in precando v. infra ad v. Εὔχεσθαι. Schaef.] Item in ἵνα τί, *ut quid? quem in finem?* subaudiendum relinquitur γένοιτο. [Si hoc verbum subaudire placet, utere conjunctivo γένηται. Schaef.] Comicus in Con-

[b] Sic et in aliis, ut: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, sc. γίνεται, *ut plurimum accidit.* Item Hippocrates aphor. i. 2. εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον, scil. γίνεται. *Sin vero minus, contrarium* (accidit)[c]. Schoettg.

[d] Sic Marci ix. 11. ὅτι λέγουσιν κ. τ. λ. Mich.

[e] Γεγονός. Paulus ad Tit. iii. 5. Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, scil. γεγονότων. Hebr. vii. 28. ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον. Cap. x. 10. Διὰ τῆς προσφορᾶς—ἐφάπαξ etc. Mich.

[f] Item in Subjunctivo, 1 Corinth. i. 31. ἵνα (γίνηται) καθὼς γέγραπται. Mich.

[c] Hebr. x. 3. Ἀλλ' ἐν αὐταῖς (γίνεται) ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν. Mich.

cionatr. v. 713. p. 745. Πρ. Τὰς πόρνας κατάπαῦσαι βούλομαι. *Meretrices compescere volo.* Βλ. Ἵνα τί; (scil. γένοιτο.) *Ut quid* (fiat)? *Quem in finem?* Πρ. Δῆλον τοῦτό τι, ἵνα etc. *Hoc nimirum, ut* etc. Simile quid deesse in ἵνα τί, colligi potest ex Terent. Phorm. iii. 3. *Quamobrem? ut quidnam facturus?* ubi in voc. *ut quidnam,* imitatus est Græcorum ἵνα τί. [Livius, iv. 49. *quid ut a vobis sperent?* SCHAEF.[g]]

* Sic etiam in illis Homeri Iliad. Π. v. 99. Νῶϊν ἐκδῦμεν ὄλεθρον, sub. γένοιτο. [Heynius ad h. l. t. vii. p. 157. "εἴη ἄν, γένοιτο ἡμῖν, ἐκδῦναι τὸν ὄλεθρον." Optativus, qui proprie dicitur, particulam ἂν detrectat. SCHAEF.] Item in μηδαμῶς absolute posito. Actor. x. 14. In οὔ. Matth. xiii. 29. [Subaudiendum ibi ex prægressis θέλω. οὐ γένοιτο solœcismus est, non magis in N. F. quam alibi ferendus. SCHAEF.] Pro eo plene est Roman. iii. 6. Μὴ γένοιτο. In τί γάρ; Rom. iii. 4. Porro τὸ, γένηται subaudiri possit 1 Cor. i. 31. Ἵνα (γένηται), καθὼς γέγραπται. Denique in illis Græcorum καὶ τοῦτο, καὶ ταῦτα cet. quando ἐν αὐξήσει ponuntur, uti apud Latinos *idque,* τὸ, γίνεται, vel γένοιτο, pro contextus ratione supprimitur. 1 Corinth. vi. 6, 8. Vid. Wolf. ad h. l. Eodem modo etiam Latini sæpe ellipsi hac utuntur. Cicero ad divers. lib. xiii. ep. xlvii. *Quid si melius hoc.* sub. *fiat.* Idem pro Balbo c. iii. *Est aliquid, quod non oporteat, etiamsi licet; quidquid vero non licet, certe non oportet.* sub. *fieri.* SCHWEB.

* Longus p. 106. Villois. Σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων. s. ἐγίνοντο. Add. Brunck. ad Euripid. Androm. ver. 770. SCHAEF.

* ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ, *COGNOSCERE.*

In illis ἐξ ὀνύχων λέοντα, ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν, et Philostrat. de vit. Sophist. lib. ii. p. 584. Ἀλλὰ μὴ ἐκ τούτων τὸν Ἀριστείδην. Apud eumdem Icon. lib. ii. p. 821. Τὸν Ἀχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης. sub. δεῖ γινώσκειν, vel aliquid ejusmodi. [Vetans μὴ satis docet, non posse δεῖ γινώσκειν subaudiri. Non rectius ad priorem locum Philostrati Olearius: "Subintelligitur θεωρητέον vel aliquid simile." Rectius ad posteriorem: "Ellipsis verbi γίνωσκε vel similis." SCHAEF.] Sic Latini quoque v. *cognoscere* interdum brevitatis caussa suppressam

[g] Mallem in ἵνα τί subaudire γίγνεται, quam γένοιτο. Optime enim phrasis ita suppletur: Τί γίγνεται, ἵνα: e. g. Actor. vii. 26. Ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους; pro: Τί γίγνεται, ἵνα ἀδικεῖτε ἀλλήλους; *Quid est, quod vos invicem injuria adficiatis?* Exempla plura suppeditabit Pfochenius in Diatr. §. 61. Lamb. Bos Exerc. ad Lucæ xiii. 7. Ἵνα[h] vero ponitur pro ὅτι, unde Joannis xiv. 22. Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; Sic Lucianus Dial. mort. p. 346. ὅτι τί. SCHOETTG.

[h] Immo ἵνα videtur esse Præpositio, ita ut ἵνα τί eodem se modo habeat, ac Hebraicum מה יען, *propter quid?* MICH.

habent. Cicero ad Div. lib. xii. ep. xxiv. *Sed hæc quoque te ex aliis malo*, s. *cognoscere*. SCHWEB.

ΓΡΑΦΕΙΝ, *SCRIBERE*.

In fronte Epistolarum Pauli plerumque deest γράφει, ut Rom. i. 1. Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ——πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ, scil. γράφει, vel simile quid.

* In illis ad Philipp. iv. 3. Ἐν βίβλῳ ζωῆς. s. γέγραπται. Philostrat. Icon. lib. ii. p. 824. Καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ, οὐχὶ αὐτῷ Ξενοφῶντι. ubi itidem ex contextu subaudiri debet γέγραπται. Quæ ellipsis non infrequens etiam apud Latinos. Cicero ad Div. lib. iv. ep. iii. *Sed rursus* γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, *qui ad te hæc*, s. *scribo*. Idem lib. xii. ep. xxiv. *Sed hac de re alias ad te pluribus*. sub. *scribam*. SCHWEB.

* Reticetur 1) in phrasi ὡς δὲ Φρύνιχος ap. Steph. Byz. v. Θημακοὶ, similibusque aliis sexcentis. 2) in dicto Pauli 2 Thess. ii. 2. μήτε δι' ἐπιστολῆς, ὡς δι' ἡμῶν, scil. γραφομένης vel πεμπομένης, quod merito Beza supplet. F. ST.

Δ.

* ΔΕΔΕΤΑΙ.

Δέδεται, vel δέδεται νόμῳ, *obligatus est*. Matthæus c. xv. 5. MICH.

* ΔΕΙΔΕΙΝ, *TIMERE*.

Multa sunt loca cum in Sacra Scriptura, tum apud profanos auctores, in quibus vox hæc suppressa latet. Xenophon K. Π. lib. iv. p. 223. ὅπως μὴ αἰσχροὶ μὲν φανούμεθα. sub. δέδοικα vel δείδω. Homerus Odyss. Π. v. 255.

Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.

ubi schol. Gr. λείπει δὲ δείδω, ἤ τοιοῦτό τι. Conf. Odyss. Τ. ver. 81. Manifesta plane est ellipsis Iliad. Ρ. v. 93.

Μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.

et ibidem ver. 95.

———— μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί.

Plene habet ipse Homerus Iliad. Χ. v. 455.

Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος πεδίονδε δίηται.

Adde Iliad. Φ. v. 563. et Odyss. Ε. v. 467. coll. v. 473. Π. v. 381. coll. Eustathio fol. 610. l. 13. SCHWEB. Sophocles Electr. v. 1537. ΑΙΓ. ἢ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς. Ad hæc idem verbum aliquis fortasse subaudiat: sed præstat ex antecedentibus repetere βαδιστέον πάρος. Epigr. adesp. vi. extr. μή που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχῃ. Brunckius: "μή που. Subaudi ὅρα vel δείδω." Sed jam Meletem. Crit. in Dionys. Halic. lib. i. p. 116. obiter monui, adscitâ lectione Codicis Vaticani πευστικῶς scribendum esse: μή που κνίσματ'

ἀγνξιν ἔχει; Amantis τὸ πάθος tres continuæ quæstiones ἐναργέστερον repræsentant. SCHAEF.

ΔΕΙΝ, *OPORTERE, ABESSE.*

Δεῖν, *oportere*, videtur requiri subinde in infinitivis, qui adduntur verbis λέγειν, κρίνειν, δοκεῖν et similibus[a], ut: λέγω, ποιεῖν τοῦτο (scil. δεῖν): *faciendum hoc, dico*[b]. [Diodorus Sic. lib. xiv. c. 96. in. λεγόντων δὲ τῶν Συρακουσίων διὰ μάχης κρίνειν ὡς τάχιστα τὰ πράγματα, κ. τ. λ. Sic Herodotus lib. i. c. 13. ἢν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι Λυδῶν, κ. τ. λ. SCHAEF.] Ἔκρινεν, ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα: *Judicavit, mori* (oportere) *virum*. Xenophon Κύρ. Παιδ. lib. ii. c. 13. Πότερα δοκεῖ —ποιεῖν (scil. δεῖν): *Utrum videtur faciendum*. Et c. 27. Ὧδέ μοι οὖν δοκεῖ ποιεῖν: *Sic igitur faciendum mihi videtur*. [In talibus δοκεῖ verte *placet*: quomodo non opus ad ellipsin confugere. Schol. ad Philostr. Her. p. 597. Boiss. δοκεῖ· δόκιμον φαίνεται, ἀρέσκει. In Luciano t. iii. p. 641. leg. ἔδοκει Νέρωνι τραγῳδοὺς νικᾶν. SCHAEF.] Lucas in Act. Apost. iii. 13. Κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν[c]. Eod. libro xv. 24. Λέγοντες, περιτέμνεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, scil. δεῖν. Plenius Ælianus Var. Hist. lib. iii. 12. Ἡ φωνὴ, ἐρᾶν δεῖν, λέγουσα: *Vox, quæ amandum esse dicit*[d].

Δεῖν, *abesse*, cum ὥστε, eleganter reticetur in ὀλίγου, et μικροῦ, ut apud Ælianum Var. Hist. lib. iv. 8. Καὶ ὀλίγου καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον; *Et parum* (abfuit), *quin urbem etiam cepissent*. Xenophon Κύρ. Παιδ. lib. i. c. 4. §. 8. Μικροῦ, ἐξετραχήλισεν αὐτὸν, pro ὥστε μικροῦ δεῖν, ἐξετραχήλισεν αὐτόν: *Parum abfuit, quin dejecisset eum*. Et ne sic quidem integra est loquutio, sed, ὥστε ἀπὸ μικροῦ πράγματος δεῖν, *ut a parvo negotio abesset*. Δεῖν enim dicitur *id quod abest*.

* Eadem hæc ellipsis locum habet etiam in aliis Infinitivis absolute positis, quod σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικὸν ἢ καὶ Ἀττικὸν appellat Eustathius ad Iliad. A. v. 582. fol. 117. lin. 33. estque frequentissima eum apud alios scriptores, tum in primis Æneam Tacticum et Onosandrum, e. g. c. ix. Ὅθεν οὐ μακρὰν ἀπάγειν τοὺς ἄνδρας τῶν πόνων. c. x. s. 10. Μένειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν. c. xxxv. Ταῦτα δὲ πιπράσκειν τὸν στρατηγόν, c. xxxviii. Ἐξ ὧν—πεῖραν λαμβάνειν sqq. Possis in ejusmodi interdum

[a] Etiam ubi oratio directa est, ut Actorum i. 4. χωρίζεσθαι, scil. δεῖ ὑμᾶς. it. Math. v. 34, 39. Rom. xii. 14, 15. MICH.

[b] Marc. viii. 7. Εἶπε (δεῖν) παραθεῖναι. Lucæ Evang. ii. 26. μὴ ἰδεῖν, sc. δεῖν. MICH.

[c] Paulus ad Roman. ii. 21, 22. μὴ κλέπτειν, et μὴ μοιχεύειν, sc. δεῖν. c. xii. 15. χαίρειν—κλαίειν, scil. δεῖ. Lucas in Evang. ix. 3. μήτε ἔχειν, scil. δεῖ ὑμᾶς, Matthæus in Evang. xvi. 11, 12. προσέχειν. Paulus in posteriore ad Corinthios epistola, c. ii. 7. ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς (δεῖν) χαρίσασθαι cet. collata versione Syriaca. MICH.

[d] Sic et in modo finito. Eusebius monachus in vita Philippi Presbyt. Agyriensis num. 15. in Actis sanctorum t. 3. Maii p. 3. Καὶ τί ποιῆσαι ἢ λογίσασθαι (sc. δεῖ) οὐκ ἐπίσταμαι: *Et quid agendum sit, plane nescio*. SCHOETTG.

etiam subaudire θέλησον, μίμησαι. vide sis not. ad Onosandri c. vi. p. 29. Sic Roman. xii. 15. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. Actor. xv. 38. Παῦλος δὲ ἠξίου—μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον. Plene Actor. xxv. 24. Ἐπιβοῶντες, μὴ δεῖν ζῆν αὐτόν. SCHWEB. Aristophanes Concion. ver. 21. καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας. Brunckius: "Subauditur δεῖ." SCHAEF.

* ΔΕΟΜΑΙ, *ROGO.*

Aristophanes Avib. v. 131. Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, ὅπως παρέσει μοι etc. *Per Jovem Olympium* (rogo), *ut una mecum sis*, supple δέομαι. LEISN. Et ἀναλογώτερον, et vero etiam κομψότερον, ante ὅπως supplere, non δέομαι, sed σκόπει s. ὅρα. [Ibid. v. 133. revocanda priorum lectio editionum: καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς.] SCHAEF.

* ΔΙΑΔΕΙΣΘΑΙ, *CINGI, CIRCUMLIGARI.*

Lucianus in Dial. Mort. Mercurius, quum quendam splendide ornatum videret accedere, rogat: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; subintell. διαδεδεμένος. Ita in Concil. Deor. Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν καὶ τὴν τιάραν; sc. διαδεδεμένος. [Subaudiendum tale participium, quod etiam de altero nomine (πορφυρὶς, κάνδυς) dici possit. Conf. Lucian. t. iii. p. 483. πορφυρέην δὲ μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσέῃ ἀναδέεται. Rectius igitur subaudias ἔχων. V. supra p. 104. SCHAEF.] Alibi in Mortuor. Dial. addit: καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν etc. LEISN.

* De hac ellipsi vide sis doctorum virorum notas ad Luciani Dialog. Mort. t. i. p. 365. SCHWEB.

ΔΙΑΦΕΡΕΙ, *REFERT.*

In Τί ἐμοὶ τοῦτο; ut [Meleager xiv. ver. 3. τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα Ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν; Idem xcv. ver. 2. Τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν; Ad talia subaudias etiam κέρδος s. ὄφελός ἐστι. V. supra v. Ὄφελος. Nisi placet, quod omnium simplicissimum est, nudo defungi substantivo verbo. Theocritus Adoniaz. v. 89. τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Valckenarius ad h. l. p. 383. "In sermone quotidiano sic loquebantur etiam Attici: τί τοῦτ' ἐμοί; τί σοὶ τοῦτ' ἐστίν; *quid meą id refert? quid tua?* Aristoph. Eccles. v. 517.

Αὕτη πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τί δ', ὦ μέλε,
Σοὶ τοῦτ'; Β. Ὅ, τι μοὶ τοῦτ' ἐστίν;

Thesmoph. v. 505.

εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ';

et Lysistr. v. 514." Idem ad Euripid. Hippol. p. 183. b. "Sæpius obvia, Τί σοὶ, et τί μοι τοῦτ' ἐστίν; plerumque signi-

ficant, *quid tua, quid mea refert?*" Schaef.] 1 Corinth. v. 12. Τί γάρ μοι, καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; q. d. *Mea nihil* (refert), *etiam eos, qui foris sunt*, (extra Ecclesiam) *judicare?* Plato Rep. i. Τί ἐμοὶ τοῦτο διαφέρει; Vel, si quis malit, προσήκει. Demosthenes: προσήκει μοι, ταῦτα ποιεῖν. Elliptice Euripides Ion. v. 286. ubi Creusa: Τί μοι; ὡς μήποτ' ὄφελόν σφ' ἰδεῖν: *Quid hoc mihi? Utinam nunquam illum locum aspexissem.* Vel etiam per μέλει suppleri potest. Eripides Ion. 433.

——Τί μοι
Μέλει; προσήκει μ' οὐδέν.

Elliptice etiam, ut Paulus Tatianus Orat. ad Græcos sect. 40. Τί μοι καὶ τεθνηκέναι τὸν μυθικὸν αὐλητήν; τί δέ μοι καὶ, κατὰ Ἀριστόξενον, τὸν Θηβαῖον Ἀντιγενίδην πολυπραγμονεῖν; et sect. 55. Τί μοι, διὰ τὸν Περικλύμενον, γύναιον. [Idem xvi. p. 40. ed. Worth. τί μοι σέβειν θεοὺς δωρολήπτας—; Interpres: *Egone colam deos, qui muneribus afficiuntur—?* Schaef.]

* ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ, *DOCERE.*

In trito illo Proverbio Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν, inter Proverbia metrica v. 1175. s. διδάσκει. de quo confer schol. Gr. ad Theocriti Idyll. v. ver. 23. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς: *Sus Minervam*.. v. Cicero Academ. lib. i. c. 4. *Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte, quisquis Minervam docet.* In illis apud Athenagoram in Legat. pro Christian. c. xxix. ἡ πόρνη τὴν σώφρονα. sub. διδάσκει, vel ἐλέγχει. Schweb.

ΔΙΔΟΝΑΙ, *DARE*[e].

Δὸς intellige ante infinitivum in precandi optandive formulis, in quibus etiam γένοιτο subaudiri posse, superius notavimus, ut apud Comicum in Thesmoph. v. 294. p. 782.

Δήμητερ φίλη,
Καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
Θύειν ἔχουσαν.

Cara Ceres,
Et Proserpina, (fac), *ut multa*
Habens sæpe tibi sacrificem.

Ubi Bisetus: Τὸ πλῆρες· δὸς ἐμὲ ἔχουσαν πολλὰ, πολλάκις σοι θύειν.

Homerus Iliad. B. ver. 412.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.

Ubi Eustathius: Λείπει τὸ δὸς, ἢ ποίησον. καὶ παρ' Ἡροδότῳ σχῆμα ὅμοιον εὐχῆς Δαρεῖος ηὔξατο, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. [Iliad. H. v. 179.

Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν,
Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.

e Sic Matth. v. 38. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, scil. δώσεις vel δότω. coll. Exod. xxi. 23, 24. Mich.

Herodoti locus ab Eustathio citatus legitur lib. v. c. 105. ubi v. Valckenarium. Schaef.]

Additur illud δὸς sæpe apud Homerum. Iliad. Z. ver. 307.

——————————καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων.
——————————*Et ipsum* (Diomedem)
Pronum da cadere Scæas ante portas.

Iterum in fine ejusdem libri, v. 476. ubi Hector egressurus ad prælium, filium suum parvulum ulnis tenens, sic precatur:

Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι.
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν.
Jupiter, cæterique Dii, date, et hunc fieri
Filium meum, sicut ego sum, valde insignem inter Trojanos.

Euripides in Electra ver. 805.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν, etc.

i. e. δότε πολλ.

O nymphæ saxicolæ (date), *ut ego sæpe vobis boves sacrificem*[f].

[Idem Hec. ver. 543. Pors.

λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας, πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.

Schaef.]

* ΔΙΗΓΕΙΣΘΑΙ, *EXPONERE.*

In illis Theocriti Idyll. xv. 25.

Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ubi Schol. Gr. διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Schweb. Crux Criticorum et Interpretum iste Theocriti versus, quo quod Schwebelius, nimis ille credulus Scholiastis, ad novam Ellipsin confingendam abusus est, hominis ἀκρισίαν apertissime prodit. Conf. Wyttenbachii Julianea in Bibl. Crit. iii. 2. p. 25. Schaef.

* ΔΟΚΕΙ, *VIDETUR.*

In Phrasi, ὡς γε ἐμοὶ κριτῇ, *sicut mihi* tanquam *judici* videtur. Ælianus Var. Hist. lib. ii. ver. 41. fin. Schoettg. Vid. Toup. Emendat. in Suid. t. 1. p. 454. s. t. ii. p. 116. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 324. Koppiers. Observ.

[f] Imperativus δὸς subintelligitur apud Athenæum Deipnosophistarum lib. xv. p. 699. ὁ μέν τις ἔλεγε, Παῖ, λύχνιον· ὁ δὲ, λυχνίαν· ὁ δὲ, λοφνίαν· ὁ δὲ, φανόν etc. Schoettg. Charito p. 47. s. ταύτην πρώτην ἀφῆκε φωνήν· Πιεῖν. Dorvillius p. 279. "Πιεῖν. δὸς nimirum. quæ ellipsis in plerisque linguis obtinet." Schaef.

Philol. p. 86: Brunck. Lex. Soph. v: Ὡς ἐμοί. et P. Abresch. Paraphr. Ep. ad Hebr. p. 404. Schaef.

* Item apud Sophoclem Trachin. v. 313.

Πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.

sub. εἶναι δοκεῖς. Schweb. Simplicius cum Scholiasta subaudias εἶ. Schaef.

* ΔΥΝΑΣΘΑΙ, *POSSE.*

In ὡς ἕκαστος, et ὡς πλεῖστα. Arrianus lib. i. p. 9. Ταῦτα (πλοῖα) ὡς πλεῖστα (sc. ἐδύνατο) ξυναγαγών. *Naves, quot* (poterat), *colligens.* Idem lib. iii. p. 195. Δῶρά τε ὡς ἕκαστοι (scil. ἐδύναντο) φέροντες. *Dona adferentes, quanta quisque* (poterat). [Rectius: *dona pro se quisque.* Vid. Interpretes ad Lucian. t. ii. p. 81. et Wyttenbach. Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 346. 351. 362. Schaef.]

Sic in ὁποθενοῦν et ὁκοθενοῦν commode subaudias δύναται. Hippocratis Aphor. iv. 27. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἱμοῤῥαγέει πλῆθος, ὁκοθενοῦν: *Quibuscunque in febribus sanguis, undecunque* (potest), *effluit.*

Denique in οὐκ ἔχειν ποῦ; quando cum infinitivo construitur. Simeon Metaphrastes in planctu St. Mariæ p. 247. Ὦ κοσμία καὶ ἁγία κεφαλὴ, ἥτις πάλαι μὲν οὐκ εἶχες ποῦ κλιθῆναι καὶ ἀναπαύσασθαι, sc. ἐδύνω. *O pulchrum et sanctum caput, quod olim quidem non habebas, ubi reclinare te et quiescere* (potuisses). Schoettg.

E.

* ΕΙΔΕΝΑΙ, *SCIRE.*

Aristophanes in Acharn. v. 361. πόθος γάρ πάνυ με, ὅ, τι φρονεῖς, ἔχει. *Nimis scire equidem tua placita expeto.* Subintelligendum hic est τοῦ εἰδέναι, vel simile quid.

Sic idem Aristophanes in Nubib. v. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾷν, ὅ, τι λέξει, sc. βουλομένων εἰδέναι. Sensus: *credo adolescentum exilire pectora,* (scire cupientium) *quid sit dicturus.* Leisn. V. supra ad v. Ἀκούω. Schaef.

* ΕΙΚΑΖΕΙΝ, *CONJICERE.*

Subaudias hoc verbum ad tales locutiones. Sophocles Œd. Col. v. 15. ὡς ἀπ' ὀμμάτων. scil. εἰκάσαι. Lucianus t. ii. p. 318. ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου. Aut στοχάζεσθαι. Sic Scholiastes ad Sophocl. Trachin. v. 312. ὅσον μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ καταστάσεως τοῦ σώματος στοχάζεσθαι. Schaef.

ΕΙΝΑΙ, *ESSE.*

Inter verba Græca nullum invenies, quod frequentius per

Ellipsin[a] omittatur, quam hoc[b]. Ælianus Variæ Historiæ lib. ii. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι, τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα (sc. εἶναι:) *Et tradunt pariter, omnia hæc hujus (esse) mensis.* Gregorius: Ὡς δὲ ὁ τῶν ἀληθευόντων λόγος, scil. ἐστίν. *Ut vero sermo* (est) *eorum, qui verà loquuntur.* Dionysius Halicarnasseus lib. viii. 554. Καὶ οὐδὲ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις, supple ἐστίν. *Et ne pernoctare quidem extra urbem eis fas* (est). Aristophanes in Pluto v. 23. p. 4. Λῆρος (ἐστί): *Nugæ* (sunt)[c].

In Epist. ad Hebr. v. 13. Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης, scil. ἐστί: *Quicunque lactis particeps est, expers* (est) *verbi justitiæ.* In fronte Epistolarum Pauli: Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη, scil. ἔστω. Sic ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, in Evang. Lucæ i. 28. et: Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ, idem x. 5.

Item in participiis[d], ut Hebr. xii. 15. Ἐπισκοποῦντες, μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, supple ᾖ: *Observantes, ne quis destituatur gratia Dei*[e].

[Euripides Cycl. v. 503. πλέως μὲν οἴνου. Musgravius: "πλέως. Subaudiendum εἰμί, sum. Vide Helen. v. 1539." (Idem Orest. v. 93. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ. Vertunt: *Atqui sum occupata assidendo fratri.* Musgravius: "ἄσχολος. Ellipsis est. Desideratur enim εἰμί. Similem vide Phœniss. v. 997. Confer etiam Dorvill. ad Chariton. p. 49." Displicet hæc ratio. Aut nihil subaudiendum, aut participium οὖσα. Sic intellige: obtemperabo tibi, quantum potero, *ut quæ sim occupata assidendo fratri.* Gratificari velle Electram Helenæ, satis arguit quod Helena continuo loquitur.) —Homerus Odyss. Σ. ver. 125. τοίου γὰρ καὶ πατρός. s. εἶ.— Euripides Med. v. 335. Pors. ex Musgravii emendatione: πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; Musgravius: "πόνος subaudito ἐστί; ut κίνδυνος Androm. v. 86." Androm. in Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις. Brunckius: "Subauditur ἐστί." V. idem ad Sophocl. Philoct. v. 863. ad Aristophan. Equit. v. 545. Euripides Herc. f. v. 1266. Musgr. Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεύς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο Ἥρᾳ. s. ἐστί. Plene Orest. v. 412. ὅ, τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί. ubi v. Porsonum: itemque ad v. 1645. Hymn. Homer. in Mercur. v. 208. scribendum videtur: παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι, Ὅστις ὁ παῖς, ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπηδεῖν· Νήπιος, κ. τ. λ.

[a] Conf. Georgium in Vindiciis Novi Testamenti p. 180. sq. MICH.

[b] Speciatim Imperativus ἴσθι et ἔστε deest ante Participia parænetica. Petrus in priore epistola, ii. 12. ἔχοντες, scil. ἔστε, pro ἔχετε, *habete.* Et ibid. ver. 18. ὑποτασσόμενοι, pro ὑποτάσσεσθε. Sic cap. iii. 1, 7, 8. MICH.

[c] Sic in enunciativa oratione, Apocal. xv. 4. ὅτι μόνος ὅσιος, scil. εἶ. MICH.

[d] Sic Paulus in epist. ad Roman. v. 11. καυχώμενοι, scil. ἐσμέν. Ad Hebr. viii. 10. διδούς, scil. ἔσομαι. MICH.

[e] Plura de participiis exempla congessit Knatchbull ad Ephes. iv. 1[f]. SCHOETTG.

[f] Adde: ex 2 Corinth. v. 12. διδόντες, scil. ἐσμέν. vii. 5. θλιβόμενοι, scil. ἦμεν. viii. 8. αἰδαίρεντες, scil. ἦμεν. MICH.

(Conf. Odyss. I. v. 51.) Plene ibid. v. 277. αἵτινες αἱ βόες εἰσί. (v. 311. αἵτινές εἰσι βόες. Non puto articulum abesse posse: ut etiam hîc legendum videatur αἵτινες αἱ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἷον ἀκούω.) Longus p. 77. Vill. ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα. Villoisonus p. 184. "Κριῶν ἀμαθέστερος. Hîc subaudiendum, vel etiam inserendum, ἦν, vel ἔσεται." (Non ἔσεται, sed ἔσται novit Longus.) Subaudi ἐστί. p. 95. ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὑτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις. Vir doctissimus p. 227. "Ὅστις ὁ Δάφνις. Forte quis conjiciat, ὅστις ἂν εἴη, quod non est necesse. Jam observavimus nonnunquam verbum εἶναι subaudiri." Recte: sed subaudiendum hîc quoque ἐστί.— Homerus Odyss. Υ. v. 298. οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο. s. εἰσί.— De ellipsi optativi v. Meletem. Crit. i. p. 44.— Homerus Iliad. Α. v. 547. Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν. s. ᾖ. (v. 549. l. ἐθέλωμι.) Alia vide Meletem. Crit. i. p. 43.— Homerus Iliad. Θ. v. 230. ὁπότ' ἐν Λήμνῳ. s. ἦτε. (Attendenda ibi lectio Schol. Leid. coll. Wyttenbach. Annotat. ad Thucydid. in Select. Princip. Historic. p. 358. Mox in Schol. Ven. ad v. 233. corrig. προενεκτέον.) Vid. Meletem. Crit. i. p. 44. et add. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 469, 26.— Herodotus lib. i. c. 4. δῆλα γὰρ δὴ, ὅτι κ. τ. λ. s. εἶναι. Conf. Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1408.— Præterea varia sunt adjectiva, ad quæ non raro subaudiendum est verbum substantivum. Notavi hæc. Ἄξιος. Euripides Hec. v. 313. ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς. ubi v. Porson. Aristophanes Acharn. v. 8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. *expedit enim Græciæ.* v. 205. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. Euripides Alcest. v. 639. ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. ubi v. Musgrav. (Xenophon Memor. ii. 10, 2. οὐκ οἴει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι, κ. τ. λ.) Diodorus Sic. lib. xiii. 31. extr. ἄξιοι τιμωρίας. Wesselingius: "Deest εἰσὶ, quod haud raro omittitur. Vid. Eustath. in Homer. p. 714. Schol. in Æschyli Choëphor. v. 643. et Hier. Wolfium ad Argum. Olynth. 1. Demosth." Δυνατός. Herodotus lib. i. c. 32. ὁ μὲν, ἐπιθυμίην ἐκτελέσαι καὶ ἄτην μεγάλην προσπεσοῦσαν ἐνεῖκαι δυνατώτερος· ὁ δὲ, τοῖσι δὴ (l. τοισίδε) προέχει ἐκείνου, ἄτην μὲν καὶ ἐπιθυμίην οὐκ ὁμοίως δυνατὸς ἐκείνῳ ἐνεῖκαι, κ. τ. λ. Ἐπιδευής. Homerus Iliad. Ε. v. 481. ὅς κ' ἐπιδευής. Heynius: "suppl. ὅς εἴη κεν." Imo suppl. ᾖ. l. v. 225. δαιτὸς μὲν ἐίσης οὐκ ἐπιδευεῖς. Ἕτοιμος. Vid. Valckenar. et Porson. ad Euripid. Phœn. v. 976. (983.) Ἱκανός. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 439. ἱκαναὶ δὲ τεκμηριῶσαι τὸ κράτος αὐτῆς πολλαὶ πόλεις. Οἷός τε. Vid. Porson. ad Euripid. Hec. p. 101. s. ed. Lips. alter. Πρόθυμος. Euripides Helen. v. 1543. εἰδέναι πρόθυμος. Musgravius: "Subaudiendum εἰμί. Sic ἕτοιμα Heraclid. v. 503. ἕτοιμος Soph. Œd. Tyr. v. 92. vid. et Dorvill. ad Chariton. p. 49."— Idem verbum passim subaudias ad πᾶς. Homerus Iliad. Κ. v. 408. Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; Heynius t. vi. p. 84. ". Omissio verbi

dura in his inest: πῶς ἔχουσι. Apollon. de Synt. p. 83. supplet φυλάσσονται." Simplicissimum πῶς εἰσι. Vid. Porson. ad Euripid. Orest. v. 73.— Denique subaudiendum est ad præpositiones, quæ retracto accentu vicem gerunt verbi substantivi cum ipsis compositi, cujusmodi sunt ἔπι, μέτα, ὕπο. Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 126. Schaef.]

Sed hæc sunt pervulgata; facili negotio quisque animadvertet, in hisce et similibus deesse hoc verbum substantivum. Quæ vero rariora sunt, et vulgo minus nota, subdam.

Scilicet deest etiam, quando nomen temporis in primo casu ponitur[g], ut Lucæ ix. 28. Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν etc. i. e. ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ ἦσαν, Nulla ibi opus emendatione, quam volunt nonnulli, qui expertes sunt doctrinæ Ellipsios. Septuaginta interpretes in Ecclesiastæ c. ii. 16. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἐπελήσθη: i. e. αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. Conf. Leisneri præfat. Schaef.]

Lucianus in Dial. Meretr. p. 559. Οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν, h. e. πολὺς ἤδη χρόνος ἦν. Maximus Tyrius Dissert. xxxi. Ἀλλ' οὐ πολὺς χρόνος, ὅτε etc[h]. Simile est illud Virgilii: *Crastina lux*, etc. Vide Annam Fabri ad Terentii Hecyram p. 403. Sic ὅσαι νύκτες, *singulis noctibus*, pro ὅσαι νύκτες εἰσὶ, *quotquot noctes sunt*[i].

Sic etiam ὥρα eleganter ponitur sine ἐστὶν, ut: Ὥρα νῦν ἀπιέναι: *Tempus nunc* (est) *abeundi*. Ὥρα ποιῆσαι: *Tempus faciendi* (est): *Decet facere*[k].

Præterea post[l] τὸ ὅσον, *quantum*, cum infinitivo constructum, ut apud Ælianum Var. Hist. lib. i. 4. Πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι. *Bibunt, quantum rapere*. Plenus esset sermo: Πίνουσι τοσοῦτον (ὕδωρ), ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι. *Bibunt tantum aquæ*,

[g] Lucas in Evang. vi. 13. Καὶ (ἦν) ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, cet. Petrus in posteriore epistola, i. 17. λαβὼν γὰρ (ἦν). Item in Actis Apostol. xv. 23. γράψαντες (ἦσαν). Mich.

[h] Plenior loquutio habetur apud Joannem in Evang. iv. 6. ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ, ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Mich.

[i] Sic participium ὢν deest apud Matthæum in Evangelii xxvii. 57. vir dives ἀπὸ Ἀριμαθαίας. Apud Joannem Evang. iv. 7. γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας. In Lucæ Evang. iv. 20. πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ ὀφθαλμοὶ, ubi vide adnotationem Joan. Christoph. Wolfii. Item Petri epistola posteriore, iii. 6. ὁ τότε κόσμος. et ver. 7. οἱ νῦν οὐρανοί. Mich.

[k] In præoccupationibus æque ac in Latino sermone deprehenditur ellipsis. Ejusmodi loquendi formula Paulus utitur Rom. iii. 3. Τί γὰρ, sc. ἐστὶ, εἰ ἠπίστησάν τινες; Respondet Apostolus objectioni: si quis diceret, quænam prærogativæ possint esse Judæorum, quum multi eorum fuerint increduli? significat, nullius esse ponderis, hac phrasi: τί γὰρ, sc. ἐστὶ. Fundamentum hujus suppletionis habemus in 1 Cor. xiv. 15. τί οὖν ἐστι; Bernh.

[l] Deest item post Verba discendi, incipiendi ac desinendi, cum Participiis constructa, ut: in priore epist. ad Timoth. v. 13. μανθάνουσιν (εἶναι) περιερχόμεναι. Matth. xi. 1. ἐτέλεσεν (εἶναι) διατάσσων. Lucæ Evang. v. 4. ἐπαύσατο λαλῶν. Mich. Solennis hæc constructio istorum verborum, nec quidquam subaudiendum. Schaef.]

quantum rapere (est, sive licet). Idem libro xiii. 1. Ὅσον ἀφάμενον τεκμήρασθαι. *Quantum ex attactu colligere* (licet). Sic apud Synesium: Ὅσον εἰκάσαι, *quantum conjicere* (licet). [Lucianus t. iii. p. 91. Ἡ μυῖα ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι καὶ κώνωψι καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 419. ἦν δὲ οὐ πολλὴ (add. ἡ) ἐπὶ τοὺς χάρακας ἀπὸ Φιδήνης φέρουσα ὁδὸς, ἀλλ' ὅσον ἢ δυσὶν ἀγαῖς ἢ τρισὶν ἀνυσθῆναι. SCHAEF.]

Et, ut in illis post ὅσον subaudiendum relinquitur verbum ἐστὶ, sic ante idem ὅσον in sequentibus. Nimirum τὸ ὅσον crebrius postpositum reperitur neutris quibusdam adject. in quibus deficit ἐστὶν, ut θαυμαστὸν, ὅσον, *mirum, quantum*: ὑπερφυὲς, ὅσον· ἀμήχανον, ὅσον, *immensum, quantum*. Verbi gr: Θαυμαστὸν, ὅσον ἐπιδέδωκεν. *Mirum, quantum profecit*. supple; θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *mirum est, quantum profecerit*. Aristoteles: Διαφέρουσι θαυμαστὸν ὅσον. Plene: Θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον διαφέρουσι. *Mirum est, quantum præstent*[m]. [Lucianus t. i. p. 844. καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι. Interpres: *id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur*. Imo, commate deleto, vertendum: *id ipsum quoque mirabile mihi videbatur*. Conf. Dionys. Halic. Ant. Rom. t. i. p. 93. χωρία θαυμαστῶς ὡς φιλάμπελα. SCHAEF.]

* Hæc ellipsis locum quoque habet in quibusdam locutionibus, quæ per se sensum nondum plane absolvunt, e. g. Διδάσκειν vel παιδεύειν ῥήτορας, φιλοσόφους, ἱππέας, κυνηγοὺς cet. in quibus sub. εἶναι. Plene Lucianus in Somnio c. ii. Δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι. v. cl. Abresch. Lection. Aristænet. v. 102. et 114. Item in Participiis, quæ absolute interdum pro verbo finito posita reperiuntur, sæpe ἦν et ἦσαν reticetur. Sic Charitoni lib. iii. c. x. p. 60. Εἶτα συγκαλέσας, s. ἦν: pro συνεκάλεσε. v. D'Orville ad h. l. p. 347. [Add. idem ibid. p. 617. 624. 670. 726. 746. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 11. Markland. ad Euripid. Iphig. Aul. v. 202. ad Iphig. Taur. v. 208. 820. Heyn. ad Homer. Iliad. t. v. p. 470. Sturz. ad Empedocl. Carm. p. 614. Sophocles Antig. v. 327. γνώσουν δ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. si recte conjeci. v. Melet. Crit. i. p. 114. Conf. Œdip. Col. v. 1572. μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; ubi Scholiastes: ἐπιῤῥάξασα· ἀντὶ τοῦ, ἐπέῤῥαξεν. Musgravius: "ἐπιῤῥάξασα. Supplendum τύγχάνει." SCHAEF.] In illis Imperativis Atticis, ποιούντων, λεγόντων, pro ποιείτωσαν, λεγέτωσαν, sub. ἔστωσαν. Plene enim foret ἔστωσαν τῶν ποιούντων, λεγόντων. Sic apud Homerum Iliad. I. v. 46. φευγόντων explicant scholia Græca pleno sermone: ἔστωσαν τῶν φευγόντων. Add.

m Sic et in οὐχ οὕτως, Lucas in Evang. xxii. 26. Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, scil. ἔσεσθε. *Vos autem non sic*. (eritis). Psellus in laudatione Metaphrastæ p. 225. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐχ οὕτως, scil. ἦν. *Sed ille non sic* (erat). SCHOETTG.

Thomas Mag. in v. χρῆσθαι p. 922. coll. not. ad Onosandri c. x. p. 50. [Ridiculus error tales imperativos habentium pro genitivis participiorum ἐλλιπῶς positis. Vid. Fischer. ad Weller. ii. p. 343. SCHAEF.] Porro non in neutris solum adjectivis, sed masculinis quoque ellipsis hæc locum habet, e. g. μύριοι ὅσοι et ἄλλοι ὅσοι. v. Vigerus cap. iii. sect. ix. reg. 7. Frequentissima quoque apud Latinos est verbi substantivi ellipsis. Sic Cicero ad Div. lib. viii. ep. iii. *Me certiorem, quam se, candidatum,* sub. *esse.* Plinius in Paneg. c. lxxx. *Quid? in omnibus cognitionibus quam mitis severitas, quam non dissoluta clementia! Non locupletando fisco sedes,* cet. sub. *est.* Quod cum quidam non animadvertissent, multis scriptorum locis hoc verbum, contra codicum auctoritatem, temere intruserunt. SCHWEB. Add. ejusd. præfat. SCHAEF.

* Notandum, 1) omitti istud verbum ad genitivum possessionis. Smith Not. 7. eccl. Asiæ p. 38. ὁ βωμὸς καὶ αἱ σοροὶ Αἰλ. Παίτου Αὐρηλιανοῦ, nempe εἰσί. Huc fortassis non male referres Act. i. 4. ἣν ἠκούσατέ μου. Et sane spiritus sanctus, spiritus Christi, Rom. viii. 9. quem a patre sibi datum se missurum discipuli ex eo audiverant. Luc. xxiv. 49. Joh. xv. 26. xvi. 7. quemve, accepta a patre promissione, in eos effudit, Act. ii. 33. Supple ergo εἶναι, h. e. *quam promissionem patris de spiritu sancto audivistis meam esse*: 2) Cum aliis verbis, ut in phrasi διδάσκειν κυνηγὸν, ἱππέα, κ. τ. λ. Lucian. Somn. c. 2. δίδασκε ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, observante cl. Abresch. Lect. Arist. p. 102. qui et in Addend. p. 132. huc refert 1. Tim. v. 13. ἀργαὶ μανθάνουσι (εἶναι). 3) In phrasi δύναται καί: Steph. Byz. v. Ἀχίλλειος δρόμος plene ait: καὶ Ἀχιλλείτης δύναται εἶναι. Sed v. Ἄσπις elliptice: δύναται καὶ Ἀσπίδιος. 4) Participium hujus verbi supplendum Act. ii. 5. ἔθνους τῶν (ὄντων) ὑπὸ τὸν οὐρανόν. F. ST.

* ΕΙΝΑΙ *vel* ΙΕΝΑΙ, *IRE.*

Apud Tacticos absolute sæpe est ἐπὶ τὰ ὅπλα: quibus verbis duces exhortantur milites ad arma capienda. V. Ælianus Tact. c. liii. Plene occurrit apud Xenophont. K. Π. lib. iii. p. 163. Ἴτε οὖν ἐπὶ τὰ ὅπλα. V. vocem Ἄγειν. SCHAEF.

* Xenophon Hist. Gr. ii. 3. 20. κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα. ubi tamen conf. Wyttenbach. in Select. p. 401. Ibid. 54. Ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. Schneiderus: " Nisi ἰέναι excidit, cum Leoncl. et Stephan. legendum ἐκάλεσε." Rectius Hemsterhusius in Miscell. Observat. iv. p. 282. " nimirum ἰέναι· quod mihi non unam ob rationem anteferendum videtur H. Stephani conjecturæ ἐκέλευσε mutantis in ἐκάλεσε." Fr. Aug. Wolfius ad h. l. p. 119. " Nihil mutandum, ut recte vidit Vir doctus in Obs. Misc. t. iv. p. 282. Subaudiri in hac locutione solet ἰέναι. Conf. Interpp. ad Thucydid. vi. 54. *Er beorderte sie*

gegen den Theramenes." Add. Zeun. ad Cyropæd. p. 799: et Wyttenbach. l. c.— Theocritus Adoniaz. v. 147. ὥρα ὅμως κεὶς οἶκον. Valckenarius p. 415. B. "Qualis hic obtinet, in sermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Græcos frequens erat ellipsis: in Aristoph. Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

Sed et hunc versum, et plurima D'Orvillius jam dedit ad Charit. p. 706. quorum miror Kusteri hoc in loco judicium." Add. Brunck. ad Aristophan. Ran. v. 1276. Leisner. et Schwebel. in præfat. Schaef.

* ΕΙΠΕΙΝ, *DICERE.*

Aristophanes Vesp. v. 1270. ἀργαλέον, ὡς σοφὸς, i. e. ἀργαλέον εἰπεῖν, *difficile dictu est, quam sit sapiens.* Sæpe etiam συνελόντι sine addito verbo dicitur. Tum subintelligendum φάναι, vel εἰπεῖν, vel plenius: ὡς συνελόντι λόγῳ εἰπεῖν. Leisn. Vid. infra ad v. Λέγειν. Schaef.

* ΕΙΣΕΡΧΕΣΘΑΙ, *INGREDI.*

Hoc verbum commode subaudiri posse videtur in illis Luc. xvi. 16. Καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται. s. εἰσελθεῖν. Sic Exodi xix. 24. Μὴ βιαζέσθωσαν ἀναβῆναι. v. Fabricius ad Sexti Empirici lib. viii. p. 529. Schweb. Non opus. Βιάζεσθαι enim nunc præpositioni jungitur, nunc regit infinitivum. Diodorus Sic. lib. xiv. 68. extr. πρὸς τὰ κύματα βιαζόμενοι. Arrianus de Venat. xvii. 2. ἐς τὰ πεδία βιάζονται. Pausanias lib. iv. c. 22. in. ἐκλείπειν τὴν Εἶραν βεβιασμένους. i. e. βιασαμένους, active. Aliter Interpres. (Sequitur mox: κατανέμειν τε ἐς τὰς πόλεις ἤθελον καὶ ἀναδάσασθαι δι' ἐκείνους τὴν γῆν. Facius: "ἀναδάσασθαι δι' ἐκείνους. Vocula δι' constructionem reddit duriorem. Forte illa delenda sit." Hîc quoque ruit Criticen factitans: dùm enim, quam fingit constructionis durîtiem, emollire studet, verba sensu cassa facit. Conf. ibid. c. 3. ἀναδάσασθαι πρὸς τοὺς Δωριέας τὴν γῆν. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 87. et Ruhnken. ad Tim. p. 33.) Lucianea t. i. p. 89. interpunge: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλεῖω τῶν πώποτε, βιασάμενον ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων. Sic omnia sana, contra quam Hemsterhusio visum est. Ceterum Schwebelius illam ellipsin commentus est auctore Fabricio l. c. qui quo utitur Clementis Alex. loco, in eo interpretando mire errat: non erraturus, opinor, si Interpretem, qui recte vertit, consuluisset. Schaef.

* ΕΚΠΙΠΤΕΙΝ, *EXCIDERE.*

Ellipsis hujus vocis occurrit Actor. xxvii. 40. Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν. Plena locutio est εἴων τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεσεῖν. uti est ibidem v. 32. καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν. V. Ναῦς. Schweb. Rectius, nihil tale subaudiens,

Abreschius Lection. Aristæn. p. 268. " ἐᾶσαι *relinquere.* Daniel. cap. iv. com. 12. τὴν φυὴν τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἐάσατε. [Conf. Diodor. Sic. lib. v. c. 33. ἐλάσματα γὰρ σιδήρου καταχρύπτουσιν εἰς τὴν γῆν, καὶ ταῦτα ἐῶσι, μέχρις ἂν ὅτου κ. τ. λ.] Neque tantum ἐᾷν ἐν usitatum, sed et ἐᾷν εἰς. Geopon. lib. viii. c. 3. ἀνήθου σπέρμα βλητέον εἰς ὀθόνιον, εἶτα ἐατέον εἰς οἶνον. et Actor. cap. xxvii. com. 40. τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, nempe τὸ πλοῖον, quod præcedit. Vid. ibi Grotium. Ut nec Cl. Needham suspicari debuerit, interpretem Geoponicorum l. d. legisse καθετέον, quia vertit *demittendum.* Nam ita iterum lib. xiii. c. 3. φασὶ δὲ, ὅτι εἴ τις θηράσας μίαν (γαλῆν) ἐξ αὐτῶν, τὴν οὐρὰν ἢ τοὺς ὄρχεις ἀποκόψῃ, καὶ ζῶσαν ἐάσῃ, μὴ εὑρεθήσεσθαι αὐτὰς λοιπὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Pro ἐᾶσαι c. 4. habes ἀπολῦσαι. Et lib. xv. c. 2. p. 407. χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς τε καὶ ἀέρα καθαρόν. Quod compositum [Schneidero sine causa visum dubiæ fidei] frustra quæras in H. Steph. Thes." Schaef.

* ΕΞΑΡΚΕΙΝ, *SUFFICERE.*

Subauditur hæc vox in quibusdam locutionibus, in quibus ὅσον cum infinitivo ἐλλειπτικῶς ponitur. Sic Thucydid. lib. i. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. plene, ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν ἂν που ἀρκέσειεν. In illo Epigrammate, quod Eveno tribuitur:

Κὴν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοὶ, τράγε, θυομένῳ.

Expressam habet ellipsin Arrianus de Expedit. Alex. lib. vii. c. 1. Τοσοῦτον καθέξεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ σώματι. Schweb. Strabo t. iv. p. 274. ὥστ' οὐκ ἔμελλον ἰσχύσειν οἱ ἐχθροὶ τοσοῦτον, ὅσον δέκα ἀφαιρεῖσθαι πόλεις αὐτῶν. ubi pro ὅσον Cod. ex glossemate ὥστε. Schaef.

* ΕΞΕΙΝΑΙ, *LICERE.*

Ἐξεῖναι, *licere,* subintelligitur in loco Paulino, epist. ad Rom. xiv. 2. ὃς μὲν πιστεύει (ἐξεῖναι) φαγεῖν πάντα. Mich. Sophocles Philoct. v. 874. μάλα τοι Ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Brunckius: " Infinitivus ἐνιδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit, γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἔστιν, aut simile." Ibid. v. 1194. Ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. Idem: " Subauditur πάρεστι." Schaef.

* ΕΞΕΛΑΥΝΕΙΝ, *EXPELLERE.*

Subaudias hoc verbum ad Lucianea t. ii. p. 245. ἔξω Χριστιανούς.—ἔξω Ἐπικουρείους. scil. ἐξελαύνετε. Præcessit: εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. Schaef.

ΕΞΕΤΑΖΕΣΘΑΙ, *COMPARARI.*

In πρός τι et ὡς πρός τι, quæ comparationi minorum inserviunt, subaudi ἐξετάζεσθαι, vel εἰ ἐξετάζεται. ut in Epist. ad

Rom. viii. 18. Λογίζομαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν etc. *Existimo enim, non dignas* (esse) *passiones hujus temporis, ad futuram gloriam.* ubi ἄξια πρὸς τὴν δόξαν, pro ἄξια ἐξετάζεσθαι πρὸς τὴν δόξαν. Plato de Republica vi. Χρόνος μικρὸς, ὡς πρὸς τὸν ἅπαντα. *Tempus exiguum ad universum.* i. e. ἐξετάζεσθαι πρὸς τὸν ἅπαντα: *si compararetur cum universo.* Aristophanes in Lysistr. v. 860. p. 890. Per Venerem, inquit, si de viris sermo inciderit, extemplo ait tua conjux, ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν: *nugæ sunt omnia ad Cinesiam.* i. e. εἰ ἐξετάζεται πρὸς Κινησίαν. Euripides Ion. 1511.

Μηδεὶς δοκείτω, μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
Ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
Nemo putet, hominibus quidquam unquam
Insperatum esse, (si exigat ad ea,) *quæ nunc eveniunt.*

Ubi doct. Jos. Barnesius mavult legere: τυγχάνοντ' ὁρῶν, quia sine ὁρῶν, vel *expresso* vel *intellecto*, ut inquit, difficulter πρὸς ad Syntaxin conciliabitur. Sed non opus est, mutare lectionem, nec erit difficultas in structura, si modo ad hanc attendatur Ellipsin. Exempla ex Luciano plurima congessit Doctiss. Jensius in Lectionibus Lucianeis p. 46. et seqq. Additur hoc verbum a Luciano in Saturnalib. p. 809. Οὐ μικρὰ — ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. *Non parva, — si ad vim totius imperii exigantur.* Quem locum etiam a viro doct. notatum isthic video p. 48.

Dionysius Halicarnasseus lib. ix. 586. ὁ πρὸς μὲν τοὺς νῦν ἐξεταζόμενον βίους, γέλωτος ἂν ἄξιον φανείη. Possis etiam συγκρίνεσθαι, ἀντικρίνεσθαι, vel παραβάλλεσθαι, vel participium παραβαλλόμενον subintelligere. Apud Ælianum Hist. Anim. xiii. 17.—ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Josephus lib. ii. contra Apionem p. 1070. πάντες —ὡς πρὸς ἐκεῖνον παραβαλλόμενοι. [Add. Leisner. præfat. Schaef.]

* ΕΞΗΓΕΟΜΑΙ, *INTERPRETOR.*

Quum Scholiastæ adverbium ἄλλως adhibent, sæpissime subaudiendum est aliquid. Perinde enim est, ac si dicerent: ἄλλως ἐξηγοῦνταί τινες, vel ἐξηγήσαντο. Leisn. Vid. H. Stephan. Proparasc. ad Schol. Thucyd. p. 581. a. Duk. Schaef.

* ΕΠΑΓΕΣΘΑΙ, *INVEHERE.*

Hæc vox deest in proverbio: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγὼν, scil. ἐπηγάγετο. Quod proverbium in eos dici solitum, qui rem sibi perniciosam persequuntur, et sibi perniciem accersunt. Hesychius: Καρπάθιος δὲ λαγὼν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο. διὰ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ, (scil. Carpathiorum) ἐπηγάγοντο αὐτοὶ, καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τόν τε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς

ἀμπέλους ἐπ' ἀκρῶν βλάπτεσθαι, Vid. Aristoteles Rhet. iii. c. xi. Leisn.

* ΕΠΑΝΕΡΧΕΣΘΑΙ, *SUBSEQUI.* [imo *REVERTI.* Schaef.

Hoc verbum interdum ἐλλειπτικῶς ornandæ orationis gratia abesse et reticeri, docent Observationes Miscellaneæ vol. iv. t. ii. p. 282. Leisn. Leisnerus librum parum accurate inspexit. Monet ibi Hemsterhusius, in quodam Xenophontis Ephesii loco per errorem omissum esse ἐλθόντες, vel potius ἐπανελθόντες, (h. e. *reversi*, non *subsecuti*,) aut aliud certe simili potestate vocabulum. Verissime: quamquam non librarii is error fuit. Deest enim in Editione principe verbum ἧκον, quod e Codice Locella nuper restituit. Dudum monuerat Dorvillius ad Chariton. p. 707. Schaef.

ΕΠΕΙΓΕΙΝ, *URGERE.*

In χρεὼ, *necessitas*, cum accusativo, deest apud Poëtas ἐπείγει, ut Homer. Iliad. K, v. 43.

> Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ (scil. ἐπείγει).
> *Necessitas consilii me et te* (urget).

Id est, *opus est consilio mihi et tibi.* Ubi Eustathius: Ἐλλειπτικὸν κατὰ πρόθεσιν, ἵνα λέγῃ, ὅτι χρεία βουλῆς εἰς ἐμὲ καὶ σέ.

Sed malim ego verbum aliquod subaudire, ut inferius ipse Homerus ver. 172.

> Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
> *Sed valde magna necessitas ursit Achivos.*

Eodem libro elliptice iterum: Τίπτε δέ σε χρεώ; scil. ἐπείγει, vel καταλαμβάνει, ut optime Hesychius, Grammaticus doctissimus: Τίπτε δέ σε χρεώ; τίς δέ σε χρεία καταλαμβάνει: Sic ille p. 908. edit. ult. Emendandus igitur ex hoc loco superior ille, qui est pag. 906. ubi: Τίπτε δέ σε χρεώ; Τίς δέ σε χρεία καταλαβεῖν: leg. κατέλαβεν[a].

* ΕΠΙΕΝΑΙ, *ADIRE.*

De hujus verbi ellipsi vide Observat. Miscellan. vol. iv. t. ii. p. 282. Leisn. Ibi Hemsterhusius: "Philostr. Icon. ii. p. 850. ὁ γεωργὸς δὲ λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα. intelligendum puta, ἐπῄει, ὥρμα· nam ἔβαλλεν structuræ minus est accommodatum." Schaef.

* ΕΠΙΤΑΣΣΕΙΝ, *PRÆCIPERE.*

Deest per ellipsin hæc vox apud Theocritum Idyll. vi. ver. 29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. ubi schol. Gr. λείπει τὸ ἐπέταξα. Schweb. Hic Schwebelio res non melius cessit quam supra ad v. Διηγεῖσθαι, ubi, perinde credulus Scholiastæ Theocriti, ad scopulum persimilem allisus est. Theo-

[a] Vid. supra βιάειν, et infra ἱκάνειν. Leisn.

critea Ruhnkenius probabiliter sic corrigit: Σῖξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα. Dahlius Vossii σίξω præferens non advertit, sic δ' delendum fuisse. Schaef.

ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ, *EFFICERE, OPERARI.*

Apud Poëtas, Tragicos præsertim, deficit aliquando hoc verbum. Æschylus Choëph. 252.—δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. ubi Scholiastes: λείπει, εἰργάσατο. [Locus intellectu perdifficilis, quodque vix dubites, corruptus: variis ideo nuper conjecturis tentatus. Tali autem loco Bosius uti non debebat; neque, opinor, quæ ejus erat linguæ Græcæ scientia, usus fuisset, nisi Scholiastes Græcos pene superstitiose coluisset. Schaef.]

* ΕΡΕΣΘΑΙ, *DICERE.*

In Attica illa locutione apud Aristophanem in Plut. v. 8. et Athenæum lib. i. p. 5. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Item in illis: Ταῦτα μέν νυν ἐπὶ τοσοῦτον. 'Αλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον. in quibus sub. εἰρήσθω. Plene habet Cleomedes in fine Κυκλ. Θεωρ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον πρός γε τὸ παρὸν εἰρήσθω. Schweb. De ellipsi verborum dicendi v. Leisner. præfat. Schaef.

ΕΡΧΕΣΘΑΙ, *VENIRE*[o].

In δεῦρο, *huc*, quod adverbium est, omittitur eleganter ἐλθὲ, *veni*, in Act. Apost. vii. 3. Δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. *Veni in terram, quamcunque ostendero tibi.* ubi δεῦρο pro ἐλθὲ δεῦρο. Plene Aristophanes in Thesmoph. ver. 325.

Γλαυκῶπι χρυσόλογχε
——ἐλθὲ δεῦρο.
Minerva auream habens lanceam—veni huc.

Possis etiam ἴθι subaudire, quod perinde est. Sic Lucianus in Asino p. 93. Δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς. vel χώρει, ut Comicus Thesmoph. p. 779. Χώρει δεῦρο.[p].

ΕΥΧΕΣΘΑΙ, *PRECARI.*

In salutandi formulis, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν, ὑγιαίνειν[q], quæ in fronte epistolarum adhiberi solent a Græcis,

[o] Sæpe ornandæ orationis caussa verba veniendi, eundi etc. reticeri, docent Observationum Miscellanearum Auctores vol. iv. t. ii. p. 282. Leisn. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 706. s. Schaef.

[p] It. Marci Evang. vii. 4. καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, scil. ἐλθόντες. ubi vide Wolfium. Mich.

[q] Scholiastes Theocriti Idyll. xiv. subintelligit γίνεται, vel etiam λέγω. Schoettg.

* In tertia hujus libri editione, quæ est Schoettgeniana prima, Lipsiæ anno MDCCXIII. excusa, loco jam adjectæ brevioris observationis, hæc reperitur uberior, hisce verbis:
"In his ego mallem dicere, Infini-
"tivum positum esse pro Imperativo,
"quod apud Græcos non est infre-

omittitur εὔχομαι, vel potius εὔχεται, ut: Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει χαίρειν (sc. εὔχεται). *Alexander Aristoteli salutem* (apprecatur). Plenius id Joannes in 3 Epist. ver. 2. Ἀγαπητὲ, περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν. Subintelligitur vero in Epist. Jacobi i. 1[r].

Εὔχομαι cum ἵνα deest in μὴ γένοιτο, *absit*, quæ vox est omen aversantium. Plene igitur dicas: Εὔχομαι, ἵνα μὴ γένοιτο. *Precor, ut ne fiat.* [In talibus optativus, qui proprie dicitur, obtinet, nec quidquam subaudiendum est. Schaef.]

* In illis salutandi formulis Priscianus lib. xviii. subaudiri posse censet κελεύω: uti est apud Latinos: *salvere, gaudere te jubeo.* Sic Terentius Adelph. Act. iii. Sc. iv. 14. *Salvere Hegionem plurimum jubeo.* Schol. Gr. ad Theocriti Idyll. xiv. 1. Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, subaudit γένοιτο, vel λέγω. Malim tamen cum nostro auctore in ejusmodi subaudire τὸ εὔχεσθαι. Græcorum imitatione etiam Latini sæpe ἐλλιπῶς loquuntur. Horatius lib. i. Od. ii. v. 45. *Serus in cœlum redeas.* s. *precor.* Plene idem lib. i. Od. iii. v. 7. *Reddas incolumem precor.* Schweb. Euripides Supplic. in. Δήμητερ,———εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν, κ. τ. λ. Marklandus ad h. l. " Reticetur Verbum εὔχομαι (ut bene Brodæus) vel tale aliquid ante Infinitivum εὐδαιμονεῖν, ver. 3. Et hoc usitatum in Votis: vide Aristoph. Ran. 914. 920. Acharn. 250. ubi male intelligitur: Herodot. v. 105. et Jac. Gronovium ibi. Apposite ad Rem et ad Locutionem Noster Electr. 805. ubi Ægisthus, in privato et domestico Sacrificio ipse suus Sacerdos, pro se ita precatur,

" quens. Exempla occurrunt sequen- " tia: Matth. v. 34, 39. coll. ver. 44. " Hippocrates aphorism. sect. iv. locis " fere innumeris. Callimachus hymno " in Dianam ver. 262, 264, 266. Arte- " midorus iv. 5. Adde, quæ notat Wol- " flus ad Libanium epist. 16. p. 39, 40. " epist. 93. p. 281."

Hæc olim Schoettgenius adjecit, sed in posteriore editione sua, quarta scilicet, expunxit: nos vero in præsenti editione, ut de prioribus hujus Viri cogitatis etiam constet, huc revocavimus. [Bona est Schoettgenii hæc adnotatio, cujusmodi vellem multis libellum Bosianum ornasset. Omnino probabile mihi fit, infinitivos illos, quos vulgo, ut ἐλλιπῶς dictos, explent subaudiendo εὔχομαι, λίσσομαι, γένοιτο, δὸς, θέλε, δεῖ, alia id genus, prout aut optantis sunt, aut jubentis, reliquias esse priscæ in struenda oratione simplicitatis, vicesque gerere nunc optativi nunc imperativi. Schaef.]

[r] Singulare exemplum, ubi hoc verbum deest, occurrit Matth. Evang. xxi. 9. Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Intellexit Petrus Possinus Spicileg. Evang. c. 52. incommodam esse hanc interpretationem. *Serva, quæso, filio David.* Post varia tamen in hanc rem adducta eo tandem delabitur, ut dicat, Ὡσαννὰ tunc temporis a Judæis dictos fuisse ramos palmarum: quod æque absurdum est, ac illud, quod quidam in tenebris Papatus ante restauratam litteraturam Osanna nomen muliebre putavit, eoque campanam a se baptizatam vocavit. Certe, qui Ellipsin hic statuit, optime procedet, ita: *Serva, quæsumus,* Domine, id quod adprecamur, *filio Davidis.* Vide plura, ne ultra modum prolixi simus, apud Groddeccum de ceremonia palmarum c. 7. Idem autem nobiscum quoque statuit Ferrarius de Acclamationibus Veterum i. 21. et vii. 9. qui pluribus aliis probatum dedit, veteres in acclamationibus decurtatas locutiones adhibuisse. Schoettg.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν,
scil. *precor*, vel *date*. nullum enim Sacrificium erat sine Precibus." Add. Abresch. Adnotat. ad N. T. p. 579. Brunck. ad Aristoph. Acharn. v. 436. et v. supra ad v. Γίνεσθαι et Διδόναι. SCHAEF.

* ΕΧΕΙΝ, *HABERE*[s].

In hac formula ὡς λόγος, *ut fama est*, [Lucianus t. i. pag. 183. Apollinarius Epigr. i. 2. Simplicius subaudias verbum substantivum. V. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 655. et Valckenar. ad Herodot. p. 598, 54. SCHAEF.] Utuntur ea Artemidorus ii. 20. Arrianus i. p. 33. ii. p. 115. pr. Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena pag. 79. Supplent vero Artemidorus i. 28. λόγος δέ τις ἔχει. Auctor demonstrationum chronographicarum p. 437. ὡς ὁ λόγος ἔχει, *ut sermo est*, vel *continet*. Solet tamen per κατέχει supplere Arrianus i. p. 32. Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου, λόγος κατέχει. *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei aram fama tenuit*. [De hoc Arriani loco v. Indic. Locut. Elliptic. v. Ἐπὶ τοῦ Διός. SCHAEF.] Adde eundem lib. iv. p. 284; vi. p. 404; vii. p. 464, 470, 478, 486, 487. SCHOETTG.[t] Vid. Bast. Epistol. Critic. ad Boisson. p. 198. s. SCHAEF.

Z.

* ΖΗΝ, *VIVERE*.

In ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι, quando significat *mori*, subauditur ἐκ τοῦ ζῆν, quod ex Theophrasti lib. ix. observavit jam Budæus in Commentar. Gr. L. p. 610. In Axiocho, qui Platoni adscribitur, additur τοῦ ζῆν, loco Genitivi: οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. v. Henr. Steph. Thes. Gr. L. p. 349. Id imitantur Latini in *decedere* et *discedere*, quibus absolute interdum utuntur et sub. *de vita*, *ex vita*. Justinius lib. xii. 12. *Dum hæc aguntur, unus ex amicis ejus Ephæstion decedit*. Plene Cicero in Orat. pro Rabirio perduell. reo c. xi. *Quare si eos, qui jam de vita decesserunt, ornabimus*. Idem de Senect. c. xxiii. *Ex vita ita discedo*,

[s] Quæ vero sub verbo ἔχειν in editione prima Cl. Auctor posuerat, ea postea sub Ellipsi plurium vocum ponenda esse censuit, ubi Lector requirat. SCHOETTG.

[t] Deest verbum ἔχειν apud Lucianum in Cataplo: ποῦ ὁ τὸ ξύλον; ubi est, qui lignum gestat? Ita Lucianus in Gallo: Σίμων ὁ τὰ ποικιλά: et in Bis Accusato de Pane dicitur, ὁ τὴν σύριγγα: et de celebri illa Athenis porticu, ἡ τὰ ποικίλα: et in Fugitivis de Orpheo: ὁ τὴν κιθάραν. vid. Jensius Lect. Lucian. LEISN. Vid. supra in Ellipsi Nominum v. Ἔχειν. Add. Lucian. t. i. pag. 501. Ἐπεὶ ἀντέβλεψεν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. SCHAEF.

tamquam ex hospitio, non tamquam ex domo. Pro quo idem pereleganter cap. xx. *De præsidio et statione vitæ discedere.* Item in μεθιστάναι vel μεθίστασθαι. Sic Actor. xiii. 22. Καὶ μεταστήσας αὐτόν. Quod plene habet Polybius t. ii. p. 1465. Τῶν ἀλιτηρίων αὐτῆς ἐκ τοῦ ζῆν μεθισταμένων. In μετάστασις apud eumdem t. ii. p. 1472. Τῇ μὲν οὖν ἐκείνου μεταστάσει ταῦτ' ἄν τις εὐλόγως ἐπιφθέγξαιτο καὶ δικαίως. Quo fere modo *discessus* est apud Ciceron. de Senect. c. xxiii. *Sed me ipse consolabar, existimans, non longinquum inter nos digressum et discessum fore.* Pro quo idem de Divinat. lib. i. c. 23. *O præclarum discessum, inquit, e vita.* In ἀπολύειν. Luc. ii. 29. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου. Possis tamen in hisce allatis exemplis etiam subaudire ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τῆς ζωῆς. V. Βίος. Schweb. Aliter Pausanias v. c. 19. Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς. Schaef.]

H.

* ΗΚΩ, *VENIO.*

In interrogandi formula apud Plat. in Phædro ab initio statim p. 195. edit. Bas. Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; sub. ἥκεις. Sic etiam Horatius lib. ii. sat. iv. v. 1. *Unde et quo Catius?* sub. *venit.* Plene habet Herodotus lib. i. c. 35. Ὦ ἄνθρωπε, τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων, ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; Item in illis Polybii t. ii. p. 1311. Μηδὲν εἰπόντα, τίς ἢ παρὰ τίνος. sub. ἥκοι. Schweb. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 175. et Ruhnken. ad Xenophont. Memor. p. 231. Ernest. Schaef.

Θ.

ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ, *MIRARI.*

Occurrunt apud Græcos loquutiones defectivæ, in quibus omissum est τὸ θαυμάζω, ut apud Comicum in Ran. ver. 753.

Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς,
Ὅτι, δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης.
Non autem illum refellisse palam te et flagris
Multasse (miror), *quod, servus cum esses, te diceres herum.*

Ubi Scholia: Λείπει τὸ θαυμάζω. [V. Ellips. plurium vocu §. 2. Schaef.]

ΘΕΛΕΙΝ, *VELLE*[a].

Imperativum verbi θέλειν omisisse subinde videntur Græci

a Marcus Evang. vi. 37. sic: (εἰ θέλεις, ἵνα) ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν etc. Mich.

ante verborum infinitivos, ut: Μὴ κλέπτειν. *Ne furare.* Μὴ μοιχεύειν. *Ne adulterium committas*, in Novo Testamento et alibi. Μὴ πείθεσθαι: *morem ne gere*, apud Lucianum in Rhetor. Præcept. in quibus θέλε subaudire queas.

Sic Hesiodus Ἐργ. Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, pro θέλε ἄρχεσθαι ἀμητοῦ. (Velis) *incipere messem.* Idem eodem lib. σπείρειν, ἀμᾶσθαι: *serere, metere*, pro *serito* et *metito*, vel potius σπείρειν, ἀμᾶσθαι θέλε, *serere, metere velis.* ubi Joannes Tzetzes: Τὸ ἄρχεσθαι καὶ πάντα τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν τίθησιν ὁ ποιητής, ἢ νοεῖται ἐπὶ πᾶσι τὸ θέλε, οἷον θέλε ἐργάζεσθαι, θέλε σπείρειν, βοωτεῖν καὶ τὰ ὅμοια. Hoc est: *Illud* ἄρχεσθαι *et omnes infinitivos pro imperativis ponit poëta, vel subintelligitur in omnibus illis*, θέλε, ut θέλε ἐργάζεσθαι[b].

Plura exempla, in quibus σὺ cum infinitivo construitur, vide apud V. Cl. Jacob. Gronovium ad Arrianum lib. v. c. 2. in eisque μνήσθητι vel simile quid intelligi docet. Plenius Sophocles Œdipode Col. v. 1608. μὴ βούλου παθεῖν. Æschylus Prometheo Vincto 782. τήνδ' ἐμοὶ χάριν θέμεναι θέλησον.

Attamen putamus nos, in omnibus illis non posse subintelligi θέλε, quia infinitivo aliquando quartus additur casus, ut apud Hesiodum:

—γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι.

In illis si suppleas θέλε, erit θέλε γυμνὸν σπείρειν, quod non patitur constructionis ratio; quare commodius forsan intelligeretur δεῖ, sive χρὴ, ut, δεῖ σε γυμνὸν σπείρειν. Vel potius, ut semper eodem modo suppleatur hæc elliptica loquutio, possis omnium commodissime intelligere κελεύω, quod mox subjungam. Conf. supra ad v. Εὔχεσθαι. SCHAEF.]

Fallitur autem Luciani Scholiastes, ut obiter hoc addam, ad Rhetor. Præcept. p. 33. quando non semper et promiscue pro imperativis adhiberi tradit infinitivos, sed tunc tantum, quum negatio additur, i. e. quum quid interdicitur. Verba ejus sunt: Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι· τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλὰ ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἢ ἐννοια πρόεισιν etc. At contrarium docere possunt exempla ex Hesiodo jam allata.

* Ellipsis hujus vocis in aliis quoque obtinet. Sic Homerus Iliad. I. v. 46.

——————εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ubi Schol. Gr. λείπει τὸ θέλουσι. Ἄλλως, προσληπτέον δὲ τὸ βούλονται. [Supra v. Βούλεσθαι Bosius interpungit: εἰ δὲ, καὶ αὐτοὶ φ. quod videtur præstare. SCHAEF.] et ibid. v. 262.

[b] Siracides vi. 35. πᾶσαν διήγησιν θείαν θέλε ἀκούειν. cap. vii. 13. μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος. SCHOETTG.

Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

ubi denuo Schol. Gr. λείπει τὸ θέλεις. Alia exempla ex Euripide affert Barnesius in not. ad h. l. quem vide sis. Luc. ix. 3. Μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν. sub. θέλετε. [Vid. Abresch. ad h. l. p. 578. Schaef.]

Nec minus vero apud Latinos quoque hæc ellipsis reperitur, ut optimorum scriptorum exempla probare possunt; præsertim iis in locis, in quibus sub præsenti latet vis futuri. Florus lib. i. c. xii. §. 8. *Adactus miles sua sponte jurejurando, nisi capta urbe non remeare.* i. e. *non remeaturos*, vel, *se non velle remeare.* Cæsar de Bello Gall. lib. ii. c. xxxii. *Re nunciata ad suos, quæ imperarentur, facere dixerunt.* i. e. *se facturos*, vel, *facere velle.* Ad quem locum vid. cl. Oudendorp. et Burmann. ad Phædri lib. iv. 17. ver. 31. Schweb.

* ΘΥΩ, *SACRIFICO.*

Lucianus Timone p. 71. *Illene est Timon*, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας; scil. θύσας. *qui totas hecatombas* (obtulit)? Ita Lamb Barlæus ad h. l. Schoettg.

I.

* ΙΚΑΝΕΙΝ, *INVADERE.*

Deest apud Homerum Iliad. I. ver. 75. [ubi v. Heynium. Schaef.] et v. 608. ubi sic:

Οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς.
Minime mihi opus est hoc honore.

Sic Iliad. K. ver. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ.
Opus est consilio et mihi et tibi.

Ita Iliad. Λ. 605. Iliad. Σ. 406. Odyss. A. 225. Quibus in locis omnibus est ellipsis verbi ἱκάνει vel similis, quasi dicas χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ ἱκάνει, i. e. *necessitas consilii et me et te urget.* Itaque verbum ἱκάνειν ab ipso Homero additur Iliad. K. 118.— χρεὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. *Necessitas enim urget non jam tolerabilis.* Idem verbum additur ver. 142. Potest tamen etiam verbum βιάω subintelligi, de quo supra suo loco. Leisn. cujus etiam præfat. v.

* ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ, *SUPPLICO, OBTESTOR.*

In supplicantium sermonibus deest voc. ἱκετεύειν. Omisit Euripides in Med. v. 325. Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. [Vid. ad h. l. Porsonus. Schaef.] Difficilior est locus, neque interpretibus satis perspectus. Æmilius Portus,

Græci sermonis peritissimus, nulla idonea ratione ista hoc modo interpretatur:

Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

Quid hæc sibi velint, equidem non intelligo. Ἔλλειψις itaque subest. Quam ut indagemus, ex proximo sermone sunt arcessenda aliqua. Medeam Creon exulare terra jubet his verbis:

Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν.

Ad quæ Medea:

Μὴ πρὸς σὲ γονάτων etc.

Precantis et obtestantis esse verba, manifestum est. Jam igitur componamus totum versum: Μὴ οὐκ ἐάσεις μένειν πρὸς γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης σὲ ἱκετεύουσαν; *Numquid non remanere me sines per genua te, et filiam recens nuptam obtestantem* vel *supplicantem?* [Imo supple ad μὴ, ἐξελάσῃς με, aut ποιήσῃς. Vid. infra ad v. Ποιεῖν. Schaef.] Similis est Ἔλλειψις in Androm. v. 892.

Ἀγαμέμνονος παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων,
Οἴκτειρον ἡμᾶς.

Per genua te supplico, miserere nostri. Item in Hel. v. 1235. deesse τὸ ἱκετεύω, planum est. Sed esse addendum hoc verbum, ipse monet Tragicus in Medea v. 849.

Πρὸς γονάτων σε πάντες
Πάντως ἱκετεύομεν.

Licet autem τὸ πρὸς in obtestationibus usitatissime sine aliquo verbo, quod addendum foret, dicatur: ubi tamen σε affuerit, verbum addatur, oportet. Bernh.

* ΙΣΤΗΜΙ.

Imperativum aoristi alterius hujus verbi subaudi ad ἄνα in phrasi Homerica et tragica ἀλλ' ἄνα. Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 123, 126. s. et Porson. ad Euripid. Med. ver. 325. Item simplex ἄνα sic reperias. Euripides Troad. ver. 98. Ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν Ἐπάειρε. Musgravius: "ἄνα pro ἀνάστηθι, ut Soph. Ajac. v. 194. et apud Homerum pluribus locis, quod et Barnesius monet." Sic nos dicimus *Auf*, intelligentes *Steh' auf*. Schaef.

K.

* ΚΑΛΕΙΝ, *VOCARE.*

Sophocles Antig. v. 447. σὲ δή, σὲ, τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, Φῄς, κ. τ. λ. Brunckius: "σὲ δή. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam

555." Euripides Bacch. v. 900. Br. Σὲ, τὸν πρόθυμον ὄνθ', ἃ μὴ χρεὼν, ὁρᾷν, Σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω, Ἔξιθι κ. τ. λ. (ubi λέγω cave referas ad σέ: nam Πενθέα λέγω sunt παρενθέτως interserta. Sic Sophocles Philoct. v. 1293. σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, Ἔξελθ',—. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 994.) Eadem structura Helen. v. 554. Musgr. Σὲ, τὴν ὄρεγμα δεινὸν (f. δειλὸν) ἡμιλλημένην Τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, Μεῖνον. ad q. l. Musgravius in Supplem. p. 533. a. " Aristophanes: Οὗτος ὦ σέ τοι cum ellipsi verbi καλῶ Aves 275." Schaef.

* ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΕΙΝ, *CORRUMPERE.*

In illis Theocriti Idyll. i. ver. 105.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.

ubi Schol. Gr. λείπει τὸ καταισχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον, ὅπου ὁ βουκόλος —τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγεται. Eamdem ellipsin habet etiam Virgilius Eclog. iii. 8. *Novimus et qui te.* sub. *corruperunt:* uti Servius ad h. l. supplet. Schweb. V. supra Βινεῖν. Schaef.

* ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙΝ.

In epigraphis sepulchralibus ad dativum personæ subaudiendum est, v. c. ap. Smith. Not. 7 eccl. Asiæ p. 21. τοῖς τέκνοις καὶ Οὐαλερίῳ Οὐαλερίου γραμματικῷ Ῥωμαϊκῷ. et p. 57. ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐν τῇ διαθήκῃ. Plene exstat p. 18. Φάβιος Ζώσιμος κατεσκεύασεν σορὸν—ἑαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. et p. 38. κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ κ. λ. F. St.

* ΚΑΤΕΧΕΙΝ, *CONTINERE.*

Vide, quæ supra notavimus de verbo ἔχειν pag. 386. Schoettg.

* ΚΕΙΤΑΙ, *PONITUR.*

Scholiastæ sæpe ita loquuntur: τὰ ἄλλα διὰ μέσου, i. e. *reliqua per* μεταξυλογίαν seu *parenthesin* (posita sunt). Supple κεῖται vel τίθεται aut simile. Leisn. Schol. ad Euripid. Phœniss. v. 553. p. 671. Valck. διὰ μέσου ἔθηκεν. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 572. διὰ μέσου εἴρηται. Vid. Heinsterhus. p. 40. Schaef.

* Hoc verbum Scholiastæ etiam sæpius expressum habent, e. g. περιττῶς κεῖται, κυρίως, παρελκόντως κεῖται. v. Thucydid. Schol. ad lib. i. c. 76. et lib. iii. c. 82. Præterea vero in aliis quoque locis ellipsis hæc obtinet. Euripid. in Phœniss. v. 1265.

Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τρόπαιον.

suppl. ἐν σοὶ κεῖται. quemadmodum pleno sermone Terentius Adelph. Act. iii. Sc. ii. v. 33. *in quo nostræ spes, omnesque*

opes sitæ erant. Plene est apud Sophoclem in Œd. Col. ver. 251. Ἐν ὑμῖν γάρ, ὡς θεῷ, Κείμεθα τλάμονες. Possis etiam in ejusmodi subaudire ἐστὶ, vel ἐσμὲν pro contextus ratione. Sic Euripides Iphig. in Taur. v. 1057.

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω
Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν.

Sophocles Œdip. Tyr. v. 322. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Sicuti etiam apud Latinos, *quod in te est.* Terentius Heautont. Act. iv. Sc. viii. ver. 4.

Serva, quod in te est, filium, et me, et familiam.

SCHWEB.

ΚΕΛΕΥΕΙΝ, *JUBERE.*

Dixi modo, posse quidem aliquando infinitivos, qui pro imperativis usurpantur, suppleri per θέλε, ut vult Tzetzes; sed, quia in quibusdam parum apte hoc fieret, satius multo, meo quidem judicio, ubique suppleri verbo κελεύω, verbi gr. Μὴ διδάσκειν τοῦτο. *Ne doce hoc.* integre, κελεύω μὴ διδάσκειν. Operæ pretium erit, afferre ex Hesiodo exemplum integræ loquutionis. Addit enim κέλομαι, quod idem cum τῷ κελεύω, in Ἔργ. ver. 603.

————————αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι.

————————*sed postquam*
Omnem victum deposueris bene conditum intra domum,
Servum domo carentem conducere, et sine liberis ancillam
Inquirere jubeo.

* Deest κελεύων apud Thucydidem iv. 93. Euripidem Iphig. Aulid. 360. Conf. Gronovium ad Herodoti lib. i. c. 75. Dukeri præf. ad Thucyd. LEISN. Xenophon Agesil. i. 36. ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, βοηθεῖν τῇ πατρίδι, κ. τ. λ. Bosius ad Cornel. Nep. Agesil. iv. 1. "Leunclavius supplet, ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν ὁ ἐπιστέλλων, quoniam in loco parallelo Hist. Gr. 3. mox adducendo τὸ ἐπιστέλλει legitur, vultque omissum illud ὁ ἐπιστέλλων propter similitudinem cum vocabulis præcedentibus. Lambinus ad h. l. laudat: ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτῷ σκυτάλη ἀπὸ τ. οἴκ. τελ. Sed vereor, ne invitis libris. Fortasse nihil deest, sed ἐλλειπτικῶς loquitur Xenophon; ut in re simili Hist. Gr. iii. p. 501. ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, ἄρχειν καὶ τῷ ναυτικῷ. Quem locum pariter Leunclavius, sed æque frustra, ut arbitror, sollicitat. Utrobique subaudiri potest ex Plutarcho, ἡ σκυτάλη ἡ κελεύουσα, vel aliquid simile." SCHAEF.

* ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, *MISCEO.*

Mnesitheus Comicus apud Athenæum Deipnosophistar.

lib. ii. 1. 'Εὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, scil. οἶνον κεκραμένον, si (vinum) *biberis æquali portione aquæ* (temperatum). Addit Aristophanes Pluto v. 1133. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Conf. Hippocratis Epidem. ii. pag. 1040. edit. Fœs. Leisn.

* ΚΟΜΙΖΕΙΝ, *REFERRE.*

In illa Lacænarum ad filios adclamatione, cum in bellum proficiscerentur: ἢ τὰν (κόμισον), ἢ ἐπὶ τᾶς (κεκόμισο). Plutarchus in Apophthegm. Lac. p. 241. V. 'Ασπίς. Schweb.

Λ.

* ΛΑΚΤΙΖΩ.

Adagium πρὸς κέντρα λακτίζειν, Act. ix. 5. de quo Erasmus Adag. p. 339. presso hoc verbo exstat e. g. in Libanii Ep. 1190. μὴ πρὸς κέντρα. F. St. V. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 381. s. Aliorsum deflexa locutione Euripides Iphig. Taur. ver. 1406. Musgr. οἱ δ' ἐκαρτέρουν Πρὸς κῦμα λακτίζοντες. Hæc enim, delecto commatis signo, quod post ἐκαρτέρουν posuerunt, arctissime jungenda. ἐκαρτέρουν λακτίζοντες, i. q. καρτερικῶς ἐλάκτιζον. Sæpissime participium sic additur verbo καρτερεῖν. Schaef.

* ΛΑΜΒΑΝΩ, *ACCIPIO.*

Marcus Antoninus τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. i. §. 1. ab init. παρὰ τοῦ πάππου Οὐήρου τὸ καλόηθες καὶ ἀόργητον etc. *Ab avo meo Vero* (accepi), *moris esse candidi et ab iracundia alieni.* Subintellige ἔλαβον aut simile. Leisn.

* Apud Hippocratem sæpius vox hæc suppressa latet. p. 75. Ὅσον κόγχην, s. λαβεῖν. Plene p. 495. Ὅσον τοῖσι τρισὶ δακτύλοις λαβεῖν, sub. ἐστί. Schweb.

ΛΕΓΕΙΝ, *DICERE*[a].

Omittitur elegantiæ gratia in narrationibus subinde ἔλεγε,

[a] Aristophanes Vesp. ver. 1270. ἀργαλέον, ὡς σοφὸς, i. e. ἀργαλέον λέγειν: *difficile* (dictu est), *quam sit sapiens.* Si futurum λέξω subintelligamus apud Homerum Iliad. B. ver. 681. jam locus ille a crimine ἀνακολουθίας liber est. vid. Clarkius. Tertia pluralis λέγουσι sæpe deest in illo Scholiastarum: ὥς τινες, vel ὥς ἔνιοι. Leisn.

* Insolentior est hujus vocabuli ἔλλειψις in Euripidis Phœn. v. 193.

Ὅν ἐστὶν αἰχμαλωτίδας
Ὡς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι
Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ.

Hic est ille, qui Thebanas bello captas Mycenas Lernæumque lacum (dixit) *se ducturum.* Quod ita dici debuit: ὅς—Λερναίᾳ δώσειν ἔλεγε τριαίνᾳ. Bernh. Alii hæc aliter explent: probante ellipticam rationem, quod vehementer miror, ipso Valckenario. Verissime Canterus δώσει. Brunckius: "δώσει. Male vulgo δώσειν, quod nulla ratione cum ceteris connecti potest." Idem dederunt Beckius et Porsonus. Schaef.

dicebat, ut apud Ælianum Var. Hist. i. 16. Ταῦτα πρὸς τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. [Perizonius edidit,] quod omnes habent libri, Ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος, suppletque ex superioribus ἠξίου. "Ita, inquit, nihil opus erit mutatione." SCHAEF.] ubi in vulgatis Codd. deest πρὸς, quod adesse debere, constat ex lib. ii. cap. 1. [extr. Μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης. Ibid. in. ex Codice Lugdun. Καὶ ταῦτα Σωκράτης πρὸς Ἀλκιβιάδην. Charito p. 98, 3. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ ἄνδρες. Dorvillius p. 503. "Reticetur hic, ut sæpe, ἔλεγον. Val. Flacc. v. 254. *Vix ea.*" SCHAEF.] Sic in Actis Apost. ix. 6. Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, sc. ἔλεγε. *Et Dominus ipsi* (dicebat)[b].

Λέγουσι, *dicunt*, apud Gregorium notante Budæo in Comment. linguæ Græcæ p. 989. Ὡς μὲν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες, scil. λέγουσι. *Quemadmodum illi, qui ab ejus parte stant* (dicunt). [Argument. Medeæ Euripid. ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι. SCHAEF.] Euripides Phœnissis 1476.

———ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
Οἱ δ', ὡς, θανόντων, οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
——*Erat autem contentio inter duces,*
Illi enim, Polynicem prius hasta verberasse fratrem (dicebant):
Hi vero, quod, utroque mortuo, nusquam victoria esset.

Ubi Scholiastes: λείπει τὸ λέγοντες. Sed rectius ἔλεγον. [V. Valckenar. ad h. l. it. ad Herodot. p. 41, 96. SCHAEF.[c]]

* Hisce alia exempla addere licet, in quibus ellipsis hujus vocis regnat. In οἷον, *verbi caussa:* pro quo pleno sermone Plato οἷον δὴ λέγω. In τί γάρ; cum ita fert sententia: uti est apud Horatium lib. ii. sat. iii. v. 132. *Quid enim?* vel Ciceronem ad Div. lib. ix. ep. xxv. *Quid multa?* s. *dicam.* Roman. iii. 3. Τί γάρ; sub. λέξω. Nec minus in τί οὖν; ibid. ver. 9. pro quo plene est c. vii. 7. Τί οὖν ἐροῦμεν; Apud Homerum

[b] Item 2 Corinth. ix. 6. τοῦτο δὲ, scil. λέγω. collatis vulgato interprete et Aria Montano. Quomodo plene dicitur in epist. ad Galat. iii. 17. 1 Thessal. iv. 15. 2 Thessal. ii. 11. Potest et φημὶ deesse, coll. 1 Cor. vii. 29. c. xv. 50. Referri etiam huc potest Phil. iii. 14. ἓν δέ. item Hebr. x. 15, 16. MICH.

[c] Imperativus subauditur apud Lucianum Philopatr. c. 8. pr. Μή μοι τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διός. *Noli mihi de pessimo isto libidinosissimi Jovis administro* (dicere). SCHOETTG. Idem t. i. p. 782. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. Reusmann. ad Devar. de Partic. p. 221. "Formula μή μοι utuntur Græci elliptice, subaudito verbo ὄμνυε. ap. Aristoph. Nub. 84. jurat filius patri per Neptunum equestrem. Tum pater: μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. *noli mihi hunc equestrem.* Schol. μὴ ὄμνυε μοι." Hic quidem malim subaudire ὀμόσῃς. Epigr. adesp. xcii. Κάλπιν καλλίστου μὴ φαινομένου προτέθεικας. Μή μοι τὴν κάλπιν· αὐτὸν ἰδεῖν ἐθέλω, ut scribendum. Subaudi προθῇς. SCHAEF.

* Ita Xenophon Memorab. iii. 4. §. 11. LEISN. Sic Ernestius Xenophonteum locum interpretatur: quæ ratio jure Schneidero dura visa est. Unice probanda altera lectio πρᾶξις. [In Athenæo t. iv. p. 168. leg. ἴσ.] SCHAEF.

Iliad. B. v. 681. Νῦν δ' αὖ τοὺς, sub. λέγωμεν, vel λέξω. Sic ante ὅτι supprimitur λέγων Marc. x. 33. (λέγων) ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν. Et λέγοντες. Actor. xv. 1. 'Εδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, s. λέγοντες, ὅτι cet. Actor. xiv. 22. Παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ, sub. λέγοντες, ὅτι cet. uti apud Homerum Iliad. B. v. 200. Eustathius subaudiendum censet εἰπὼν, ἢ φάμενος, ἤ τι τοιοῦτον. v. tom. i. p. 152. lin. 9. Plene est Matth. ix. 18. Ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων, ὅτι ἡ θυγάτηρ cet. c. xx. 12. λέγοντες, ὅτι οὗτοι etc. Præterea λέγεται vel λέγουσι subauditur in quibusdam Infinitivis absolute positis. Herodotus cum alibi, tum lib. i. c. 86. Τὸν μὲν δὴ ποιέειν ταῦτα. Lib. ii. c. 107. Ταῦτα ποιῆσαι τὸν Σέσωστριν. [Lib. i. c. 59. post orationem finitam sequuntur abrupte infinitivi: οὔκων ταῦτα παραινέσαντος Χίλωνος πείθεσθαι θέλειν τὸν Ἱπποκράτεα. γενέσθαι οἱ μετὰ ταῦτα. τὸν Πεισίστρατον τοῦτον. Tum non minus abrupte recurrunt verba finita. SCHAEF.] Æneas Tact. c. xi. Ὁμότροπον δέ τι τοῦτο καὶ παλαιὸν ἐν Λακεδαίμονι γενέσθαι. Plene Herodotus lib. i. c. 82. Τὸν δὲ ἕνα λέγουσι—Ὀθρυάδην αἰσχυνόμενον ἀπονοστέειν ἐς Σπάρτην. Idem lib. i. cap. 91. Τὴν Πυθίην λέγεται εἰπεῖν τάδε. Huc referri possunt Infinitivi φάναι et εἰπεῖν apud Xenophontem K. Π. lib. i. aliquoties absolute positi; in quibus itidem λέγεται aut ἔφασαν subaudiri censet Henr. Steph. in Appendice de Dial. Att. p. 67. Frequens valde apud Latinos quoque est ellipsis v. *dicere*. Cæsar de Bell. Civ. lib. i. cap. 69. *Contumeliosisque vocibus prosequebantur; nec non* (sub. *dicebant*), *necessarii victus inopia coactos fugere*. Auctor de Bello Hispan. c. xx. *Ei manus intentare cœperunt*; (dicentes) *illius opera se periisse*. Phædrus lib. i. xxix. 11. *Et* (dixit), *facilis vindicta est mihi*. Adde Oudendorp. ad Cæs. de Bell. Civ. lib. i. c. 69. Burmann. ad Vell. Pat. lib. ii. c. 92. Forsan. in Infinitivis, quibus *in admirationibus* absolute scriptores utuntur, Græcos imitati fuerunt Latini: quamquam negare haud ausim, in ejusmodi ellipsin commodius suppleri per *mirandum est*, uti notavit Grævius ad Justini lib. ii. cap. 14. SCHWEB.

* Utilia notatu de hujus verbi ellipsi suppeditat cl. Heumannus in Biblioth. Miscell. Hamburg. tom. i. p. 59. Atque hoc, vel φημὶ etiam supprimitur in sollemni scriptores citandi formula, ut e. g. ap. Steph. Byz. v. Ἄργος, ὡς Ἀντίμαχος, scil. φησί. quod addit v. Ἀραβία. Conf. Ἄραξος, Ἀβράκη, Μάννεως, Μάνταλος, Μυκάλη, κ. λ. F. ST.

* Add. Villoison. ad Long. p. 224. s.—Sophocles Antig. v. 869. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας Ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. Brunckius: "πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio casu construitur, sed a suppresso verbo pendet, λέγω." Mihi, priorum editionum οἶκτον præferenti, cum Musgravio videtur

interpungendum: μερίμνας Πατρὸς, τριπόλιστον οἶκτον. quomodo nihil subaudiendum: nam τρ. ὁ. accusativus est absolutus, cujusmodi sæpissime apponuntur.—Lucianus t. ii. p. 279. Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἳ τὸν Πρίαπον κ. τ. λ. Subaudiunt φασὶ, λέγουσι, aut simile quid. Lenius oratio decurret, si deleveris οἳ, quod natum suspicor ex syllaba ultima vocis præcedentis. Adde quod accusativus cum infinitivo, qui sequitur, τὸν Πρίαπον κ. τ. λ. non referendus est ad τῶν Ἰταλιωτικῶν, quo Interpres retulit, sed ad Βιθυνὸς μῦθος καὶ οὗτος. SCHAEF.

* ΛΙΣΣΟΜΑΙ.

Aristophanes Concion. v. 1099. θάψαι μ'——· καὶ—καταπιττώσαντας, εἶτα— μολυβδοχοήσαντας—ἄνω 'πιθεῖναι κ. τ. λ. Brunckius; "Oratio elliptica est; supplendum λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με—καὶ καταπιττώσαντας—." Nisi dicas, quod simplicius videtur, infinitivum positum esse pro imperativo. Certe Brunckii ratio non procedit in his Comici Vesp. v. 385. ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις. SCHAEF.

M.

* ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ, *DISCERE.*

Marcus Antoninus Τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. i. 1. ab initio: παρὰ τοῦ πάππου Οὐήρου τὸ καλόηθες καὶ ἀόργητον etc. supple ἔμαθον, vel ἔλαβον, vel εἶχον. LEISN.

* ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ, *TESTARI.*

Verbum hoc deesse videtur in illis Matth. xxvi. 54. Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ, (μαρτυροῦσαι) ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι; uti legitur Joh. v. 39. —καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ. Possis tamen etiam subaudire λέγουσαι, ut paullo ante ostendimus v. λέγειν. Ita sane est Marc. xv. 28. Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ λέγουσα. SCHWEB. H. Stephanus cap. iii. Dicæarchi Geographic. p. (13.) C. Gronov. "—Illis porro verbis elegantissimos et lepidissimos Lysippi versus subjungit [Dicæarchus:] non alia præfatione utens, quam hac, οἱ στίχοι Λυσίππου. Sic autem solet hic scriptor testes comicos citare, dicendo tantummodo οἱ στίχοι, vel ὁ στίχος: minimeque addendo illic μαρτυροῦσι, hic μαρτυρεῖ, vel aliud hujusmodi verbum." SCHAEF.

* ΜΑΧΕΣΘΑΙ, *PUGNARE.*

Deficit hoc verbum in illis Herodiani lib. iv. c. xxviii. §. 6. Ἄγων καταφράκτους ἀπὸ καμήλων ἔξωθεν μακροῖς δόρασιν. sub. μαχομένους. Sic et apud Homerum Iliad. O. v. 282. Ἐπιστά-

μενος ἄκοντι. ubi Eustathius p. 1019. lin. 4. λείπει τὸ πολεμίζειν, ἤ τι τοιοῦτον. SCHWEB.

* ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΕΣΘΑΙ.

Μεθερμηνεύεσθαι subauditur in Participio: ut Marc. iii. 17. vii. 34. Hebr. vii. 2. coll. Matth. i. 23. Marc. v. 41. MICH.

* ΜΕΛΕΙ, *CURÆ EST.*

Suppressa latet hæc vox apud Bion. Idyll. v. 3. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν; sub. μέλει. Item apud Theocritum Idyll. xv. 89. Τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Aliquoties expressa hæc ellipsis occurrit apud Anacreontem. Od. xv. 1.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.

et ibid. v. 5.

Ἐμοὶ μέλει μύροισιν
Καταβρέχειν ὑπήνην.

SCHWEB.

* ΜΗΔΟΜΑΙ, *MOLIOR, MACHINOR.*

Occurrit vocis hujus ellipsis apud Euripid. Phœniss. ver. 361. Ὄλοιτο τάδε. sub. μησάμενος. [Conf. Ellips. Nomin. ad Ποιήσας. SCHAEF.] Plene ibid. v. 811. Ἦ δεινά τις Ἔρις Θεὸς, ἃ τάδε Μήσατο πήματα. SCHWEB.

ΜΙΓΝΥΣΘΑΙ, *MISCERI.*

In obscœnis ut plurimum, verecundiæ gratia, omittitur τὸ μίγνυσθαι, *misceri*, vel μοιχεύειν, *mœchari*, *adulterium committere*, ut apud Euripidem in Iphigen. in Aulide: Ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθι—. scil. μιγεῖσα. *Ut fuit Leda avi* (mixta). [Locus diversis modis tentatus. Porsonus ad Med. in. "Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ." Mihi quidem exempla hujus ellipsis, quod meminerim, nondum occurrerunt: Stratonis enim illud lxxvi. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου, non vere ellipticum est, cum verbum διδόναι præcesserit. SCHAEF.] Quale verbum Latini omittunt in *solere*, *consuescere* etc. Plautus in Cistell. "Quæ cum viris suis nos prædicant solere," scil. mœchari. Vide Vechnerum Hellenolex. lib. i. c. 4.

* ΜΙΜΝΗΣΚΕΙΝ, *RECORDARI, MEMINISSE.*

Sæpius a probatissimis scriptoribus Infinitivus pro Imperativo positus reperitur; ubi quidem non Enallage, sed Ellipsis potius admitti debet, variis vocibus contextui sermonis convenienter explicanda; cujusmodi sunt, δεῖ, vel χρὴ, nec non θέλησον, et μέμνησο, quod σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικὸν ἢ καὶ Ἀττικὸν appellat Eustathius ad Iliad. A. v. 582. p. 117. lin.

32. Onosander c. ix. Ὅθεν οὐ μακρὰν ἀπάγειν τοὺς ἄνδρας τῶν πόνων. c. x. s. 10. Μένειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, et post aliquot versus: θύεσθαι δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας πολλάκις. c. xiii. Ὁ στρατηγὸς τότε δὴ μάλιστα τοῖς στρατιώταις ἱλαρὸς καὶ ἀκατάπληκτος φαίνεσθαι. In hisce aliisque maximam partem τὸ μεμνῆσθαι non incommode potest subaudiri. Sic Latini expressa ellipsi hac sæpius loqui amant. Horatius lib. i. Od. vii. 17. *Sic tu sapiens finire memento*, pro *fini*. Virgilius Æn. lib. vii. 126.

Tum sperare domos defessus, ibique memento
Prima locare manu molirique aggere tecta.

Ex hoc infinitivi autem usu factum est, ut Imperativum et Infinitivum in una eademque orationis serie usurparint Græci, cujusmodi luculentum exemplum exstat apud Hesiodum Ἔργ. v. 335.

Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν·
Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.

Huic addi potest Roman. xii. 14, 15. Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. Schweb.

N.

* ΝΟΕΩ, *SENTIO.*

Quum Scholiastæ illud adverbium ἄλλως adhibent, subaudiendum est aliquid. Perinde enim est, ac si dicerent: ἄλλως νοοῦσι τινές, vel ἐνόησαν. Leisn. V. supra ad v. Ἐξηγέομαι. Schaef.

O.

* ΟΙΚΕΩ, *HABITO.*

Οἰκέω omittitur apud Marcum in Evang. iii. 8. καὶ οἱ περὶ Τύρον, scil. οἰκοῦντες. Mich.

* ΟΙΟΜΑΙ, *ARBITROR.*

In Infinitivis absolute positis etiam præter allatas paullo ante voces aliæ possunt subaudiri, e. g. ᾤετο, ἡγεῖτο, ἐνενόει, ἐνόμιζεν, ὑπελάμβανε, πιθανὸν, εἰκός ἐστι: cujus ellipseos varia exempla affert doctissimus Dorvillius ad Chariton. lib. i. 14. p. 143. Sic lib. i. c. xiv. p. 20. Πολλοὺς γὰρ ἐν τῇ πόλει γενέσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. Idem lib. ii. c. 3. p. 26. Πεπεῖσθαι τε γὰρ μὴ πρέπειν πομπήν. Lib. iii. c. 7. p. 55. Μὴ γὰρ ἀπολείψειν αὐτὴν Διονύσιον οὐκ ὄντος ἔτι Χαιρέου. Lib. iv. c. 6. p. 74.

'Αρχὴν γὰρ ἔχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως. Adde Lucianum t. ii. p. 901. et Diodor. Sic. lib. xii. c. 95. p. 546. SCHWEB.

OMNYEIN, *JURARE*.

In jurandi formulis, νὴ τὸν Δία, νὴ τὸν Θεὸν etc. deesse putem ὀμνύω, *juro*, vel μαρτύρομαι, *testor*: nam accusativi illi a particula νὴ pendere nequeunt. Plenus igitur sermo esset: Ταῦθ' οὕτως ἔχειν, νὴ ὀμνύω vel μαρτύρομαι τὸν θεόν. *Hæc ita se habere, profecto juro* vel *testem appello Deum*.

Sic 1 Corinth. xv. 31. Νὴ τὴν ἡμετέραν καύχησιν. Plene: Νὴ μαρτύρομαι τὴν ἡμετέραν καύχησιν. *Hæc ita se habere, profecto testem appello gloriationem nostram*, i. e. id, quod gloriari possum.

Et pro νὴ τὸν Δία, et νὴ τοὺς θεοὺς, Aristophanes dixit: Ὄμνυμι νὴ τὸν Δία, et ὄμνυμι τοίνυν τοὺς θεούς. in Thesmoph. ver. 279. p. 781.

Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.
Juro igitur æthera habitaculum Jovis.

Et paullo post: Ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην θεούς. *Juro igitur omnes simul Deos*[a]. Alii forsan in hisce mallent intelligere κατά.

* Larga est hujus ellipseos apud optimos scriptores seges; cujus spicilegium saltem hic exhibere licebit. Ælian. V. H. lib. i. c. xxxiii. Νὴ τὸν Μίτραν. Xenophon K. Π. lib. i. p. 36. Μὰ τὴν Ἥραν. Moschus Idyll. v. 20. Νὴ τὸν Πᾶνα. Theocritus Idyll. iv. 17. οὐ δᾶν. i. e. τὴν γῆν. Idyll. ii. ver. 160. Ναὶ Μοίρας. Idyll. v. 14. οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. ver. 17. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, Νύμφας. ver. 70. Ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν. Idyll. xv. 14. Ναὶ τὰν πότναν. Hanc ellipsin apertè probat notabile illud jusjurandum, quo Pythagoræi per Pythagoram jurarunt, quod memorat Jamblichus de vita Pythagoræ c. xxviii.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

Paullo ante enim habet: μηδέποτε ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους: quod verbum etiam expressit Longus Pastoral. lib. ii. 64. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν—ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας. Quod ad locum Anacreontis attinet, dubium non est, lectionem, τοὺς Θεούς σοι, conjecturis Scaligeri, Porti aliorumque longissime esse præferendam. Sic etiam Antoninus lib. vii. §. 17. Ἀπέρχου, τοὺς Θεούς σοι, ὡς ἦλθες. Unde apud Gellium lib. i. c. 2. τοὺς Θεούς σοι legendum censet Uptonus

[a] Sunt, qui apud Anacreontem Od. 31. ab initio legunt:

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
Πιεῖν, πιεῖν, ἀμυστί.

His deesse videtur post verba τοὺς θεούς σοι verbum ὄμνυμι. vid. Faber ad h. l. LEISN.

ad Arriani dissertationes lib. iii. c. 1. ubi et alia ellipticæ hujus formulæ exempla affert; [it. in Ind. v. Θεός. SCHAEF.] cui jungi possit Gatakerus in annotat. ad Antonini lib. vii. §. 17. Demosthenes Philipp. iii. Πρὸς Διὸς καὶ Θεῶν. Ælianus V. H. lib. ix. 4. Πρὸς Θεῶν. Eadem ellipsi in variis obtestandi formulis utuntur etiam Latini. Cicero Offic. lib. ii. 2. *Quid est enim, per Deos, optabilius sapientia?* Terentius Phorm. Act. v. Sc. i. ver. 37. *Sed per Deos atque homines!* Quinctilian. Declam. vi. c. 8. *Per matrimonium te vetus, et per mutuam caritatem—jam mei miserere, ut soles.* Cicero ad Div. lib. iii. ep. x. *De me tibi sic, contestans omnes Deos, promitto atque confirmo.* Silius Ital. lib. xii. 79.

———per vos Tyrrhena faventum
Stagna Deum, per ego et Trebiam cineresque Sagunti
Obtestor.

Ovidius Trist. ii. 53.

Per mare, per terras, per tertia numina juro,
Per te præsentem conspicuumque Deum.

Ornatior autem elocutio, et quâ propius ad Græcos accedunt Latini, est per ellipsin Præpositionis *per*. Sic Virgilius Æn. lib. xii. 197.

Hæc eadem, Ænea, terram, mare, sidera juro.

SCHWEB. Alciphron ii. ep. 3. in. Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεὰς ——ὡς οὐδὲν ἐπαίρω τὰ ἐμά. SCHAEF.

* ΟΝΕΙΡΩΤΤΩ, *SOMNIO.*

Subintelligi potest in ἐκμιαίνομαι, i. e. ἀποσπερματίζω, apud Aristophanem in Ran. v. 765. Locutio enim integra videtur hæc esse: ἐκμιαίνομαι ὀνειρώττων. LEISN. Non opus in auxilium vocare alterum illud verbum, quo Grammatici utuntur, ut ἐκμιαίνομαι explicent. Sic Photius Lex. Ms. Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφοκλῆς. SCHAEF.

* ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ὀνομαζόμενος subaudiri potest in Joannis Apocalypsi, c. i. 4. ἀπὸ τοῦ (ὀνομαζομένου) ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος. Item ver. 5. καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ὀνομαζομένου) ὁ μάρτυς κ. τ. λ. MICH.

* ΟΡΑΩ, *VIDEO*[b].

Hoc verbum sæpe omittit Aristophanes, v. gr. in Nub. v. 256. ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε: (videte,) *ne sacrificetis me tanquam Athamanta alterum.* Ita ver. 490. Equit. 1008. vid. Kuster. ad Plut. 326. Aristophanes Vesp. 1217. Avib. 76. Pace 1017. Nub. 1179. Homerus Iliad. Θ. 94. sq. Frequens est hujus vocis ellipsis ante ὅπως et μήποτε. Conf.

[b] Ὅρα, *vide*, deest. vid. sub. βλέπω et σκοπῶ. MICH.

etiam Act. v. 39. Marcus Antoninus lib. iv. 24. Τῶν εἰς ἑαυτόν. 2 Tim. ii. 25. Matth. xxv. 9. Leisn. Sophocles Electr. ver. 1311. οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται. ubi ad οὕτως δ' Glossa: σκόπει, ποίει. Schaef.

* ΟΡΜΑΩ, *RUO*.

Hoc verbum omittitur a Philostr. Icon. ii. p. 850. ὁ γεωργὸς δὲ λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα, sc. ὥρμα. vid. Observat. Miscellan. vol. iv. tom. ii. pag. 282. Leisn. Diodorus Sic. xix. c. 41. Ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὦ κακαὶ κεφαλαὶ, κ. τ. λ. H. Stephanus: "Verbum imperativi modi, quod cum ἐπὶ τοὺς πατέρας jungatur, aut librariorum incuria prætermisit, (credo) aut subaudiendum Auctor reliquit." Wesselingius: "Deest ὁρμαίνετε, aut, modo rectum sit in Plutarcho, ἁμαρτάνετε. Proclamasse enim Argyraspides ait in Eumen. p. 593. D. ἐπὶ τοὺς πατέρας ἁμαρτάνετε, ὦ κακαὶ κεφαλαί. Sed forsan verbum ipsi reticuerunt, ut solent irati aut metu dejecti. Notum est Pompeii, cum profligato exercitu ad castra ejus occupanda Cæsariani pergerent, οὐκοῦν καὶ ἐπὶ τὴν παρεμβολήν; *etiam in castra?* apud Plut. Pomp. p. 657. E." Assentior. Itaque etiam Diodorea pro interrogatione habeam subaudiamque indicativum ὁρμᾶτε. Schaef.

* ΟΦΕΙΛΕΙΝ, *DEBERE*.

Paulus ad Rom. xiii. 7. τῷ τὸν φόρον (ὀφειλομένῳ) τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος (ὀφειλομένῳ) τὸ τέλος, etc. Matthæus Evang. xv. 5. ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί. Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς. Nempe ὀφείλει, *is tenetur* ad servandum hoc. Vide tamen supra voc. Κωλυτόν. Mich.

Π.

* ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ, *ASSUMERE*.

Ellipsis hujus vocis occurrit in epist. ad Galat. v. 13. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. ut nimirum plena oratio ita instituenda esse videatur: μόνον, ὁρᾶτε, μὴ παραλάβητε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. cet. Alii τὸ ἐπιστρέφετε subaudiri censent. V. Wolfius in Cur. Phil. ad h. l. p. 774. Schweb.

* ΠΑΡΕΙΝΑΙ, *PRÆSTO ESSE*.

Παρεῖναι passim omitti solet. Lucas in Evang. i. 38. Ἰδοὺ, ἡ δούλη Κυρίου, scil. πάρεστι. Septuaginta in priore libro Samuelis xxv. 41. ἰδοὺ, ἡ δούλη σου εἰς παιδίσκην, scil. πάρεστι. Petrus in priore epistola iv. 17. ὅτι ὁ καιρός. Mich.

ΠΑΡΕΚΒΑΙΝΕΙΝ, *DIGREDI.*

Est, ubi et hoc verbum deest. Theophrastus in sexto de Caussis: Ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον. *Unde* (digressa est) *oratio, illuc redeundum.* pro ὅθεν δ' ὁ λόγος παρεξέβη. Vid. Budæum Comment. Linguæ Græcæ p. 989.

* ΠΑΡΕΧΕΙΝ, *PRÆBERE.*

Paulus ad Galat. v. 13. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν (παρέχετε) εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. uti Latinis dicitur: *Manum de tabula.* Mich. Euripides Med. v. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς. Brunckius: "Subauditur verbum παρέχειν, aut simile quid." Schaef.

* ΠΑΣΧΕΙΝ, *PATI.*

Julianus Ægypt. Epigr. xxiii. ἡ μερόπων ἀχάριστον ἀεὶ γένος, εἴγε Προμηθεὺς Ἀντ' εὐεργεσίης ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων. s. πάσχει. Schaef.

ΠΑΥΕΣΘΑΙ, *DESINERE.*

Futurum παύσομαι in medio orationis subaudiendum relinqui aliquando, docet Aristophanis Scholiastes ad Plutum ver. 469. p. 49[a]. ubi, citans versum hunc Homer. Iliad. A. 135.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

notat, λείπειν τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω.

ΠΕΜΠΕΙΝ, *MITTERE.*

Et hoc verbum βραχυλογίας ἕνεκα, præsertim in adagiis omittitur, ut in illo: Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. *Noctuas Athenas,* sc. πέμπεις, *mittis*[b].

* ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΣΘΑΙ, *CIRCUMDARI.*

Lucianus in Contemplant. ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. subintellige περιβεβλημένην. Ibidem: Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, sc. περιβεβλημένη. vid. Jens. Lect. Lucian. p. 110. Leisn.

* ΠΙΠΤΕΙΝ, *CADERE.*

In loco Pauli Roman. iv. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; sc. πίπτει. Ita supplevit Theophylactus, et hunc sequutus Beza. Schoettg.

* ΠΝΕΕΙΝ, *FLARE.*

Callimachus epigramm. v. 3.

[a] Videatur ibi Kusterus ver. 468. Schoettg.

[b] Paulus ad Philipp. iv. 18. τὸ παρ' ὑμῶν, scil. πεμφθέντα, quæ a vobis, scil. missa sunt. Mich.

—————————εἰ μὲν ἄηται,
—————————si quidem venti.

Ubi Vulcanius vocem hanc πνέουσι deesse statuit. SCHOETTG. Opponitur εἰ δὲ γαληναίη. Ad utrumque subaudi verbi substantivi imperfectum. SCHAEF.

ΠΟΙΕΙΝ, *FACERE.*

Crebro deest, ut[c] in οὐδὲν ἄλλο. Xenophon Κύρου Παιδ. lib. i. 24. Μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο (scil. ἐποίει) ἢ τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο. *Solus ille nihil aliud* (agebat) *quam eos, qui ceciderant, circumequitans spectabat.* [Æschylus Pers. v. 207. ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ πτήξας δέμας Παρεῖχε. ubi v. Brunck. Aristophanes Equit. v. 1103. μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ ἔσθιε. Omisso præterea ἄλλο Lucianus t. iii. p. 512. πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν ἢ ἀπέκτεινας. SCHAEF.] Pari modo Latini *facere* omittunt. Quintilianus. *Nihil aliud quam renuet.* Livius. *Et illa nocte nihil præterquam vigilatum est.*

Item post μέλλω, ut τί γὰρ οὐκ ἔμελλον (sc. ποιήσειν); *quid enim* (facturi) *non erant?* Et post ἐλπίζω. Æschylus Choëph. pag. 248. Ἄχος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. ubi Schol: λείπει τὸ ποιεῖν. Et in aliis, ut apud Lucam in Evang. xii. 26. Εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε (sc. ποιεῖν.) *Si igitur ne minimum quidem possitis* (facere). Ælianus Var. Hist. i. 25. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς (sc. ἐποίει). *Atque hæc quidem Alexander liberaliter atque magnifice* (faciebat). Polybius lib. i. c. 12. Τί δ' οὐκ ἐγὼ σὲ, τί δ' οὐκ ἐμὲ σύ; pro: Τί δ' οὐκ ἐγὼ σὲ ἐποίησα, τί δ' οὐκ ἐμὲ σὺ ἐποίησας. *Quid non ego tibi, quid tu non* (præstitisti) *mihi?* Vertit ibi Interpres. *Quare non ego te? et quare non tu me?* Sic Apocal. xix. 10[d]. Ὅρα μή. sc. ποιήσῃς. Et apud Comicos et Tragicos passim, Μὴ σύ γε. sc. ποιήσῃς. Vid. Euripid. Ion. 1335. [et Valckenar. ad Euripid. Phœn. v. 353. et 534. SCHAEF.]

* Adde Homerum Odyss. P. v. 354.

Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι.

ubi Scholia Gr. supplent ποίησον. Item in proverbiali locutione: Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. de qua vide Zenobium Centur. iii. 59. Quam ellipsin confirmat Cicero pro Flacco cap. 27. *Quid de tota Caria? Nonne hoc vestra voce vulgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum.* In illo Sophoclis loco Antigon. v. 583. Μὴ τριβὰς ἔτ', sub. ποιήσατε, vel, uti Schol. Gr. habent, ἐμβάλλετε. In formula καὶ ταῦτα, in media periodo sequente participio, subaudiri potest ποιεῖς, vel, ubi de pluribus sermo est, ποιεῖτε.

[c] Philipp. ii. 3. Μηδὲν κατὰ ἐρίθειαν, ἢ κενοδοξίαν (ποιοῦντες). Cap. iii. 14. ἓν δὲ, scil. ποιῶ. Coloss. iii. 17. πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, scil. ποιεῖτε. Marcus Evang. xv. 8. ἤρξαντο, αἰτεῖσθαι, (ἵνα ποιῇ) καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς. MICH.

[d] Adde: et cap. xxii. 9. MICH.

1 Corinth. vi. 6. Καὶ τοῦτο (ποιεῖτε) ἐπὶ ἀπίστων; et ver. 8. Καὶ ταῦτα (ποιεῖτε) τοὺς ἀδελφούς. Plato in Gorgia. p. 508. Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις, καὶ ταῦτα (ποιεῖς) σοφὸς ὤν. Ellipsin expressit Demosthenes pro Phorm. p. 605. Καὶ ταῦτα γυναῖκα ἔχων ποιεῖς. v. Hoogeveen ad Viger. cap. iv. reg. 16. not. cui postrema duo exempla grati debemus. In Græcorum dicto: μηδὲν ἄγαν: quod Terentius itidem ἐλλειπτικῶς habet Andr. Act. i. Sc. i. 34. *Ne quid nimis.* s. *facias* vel *agas.* Horatius Epod. i. 5. *Quid nos.* s. *faciamus.* Cicero ad Div. lib. viii. 2. *Quid alios putas.* s. *fecisse.* Schweb.

* Æschylus Prometh. ver. 611. τί με χρή. Brunckius: "Suppressi verbi δρᾷν exemplum occurrit in Euripidis Troad. 734.

——τούτων οὕνεκ᾽ οὐ μάχης ἐρᾷν,
οὐδ᾽ αἰσχρὸν οὐδὲν, οὐδ᾽ ἐπίφθονόν σε χρή.

Supple δρᾷν." Add. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 353. Schaef.

* ΠΡΟΣΑΓΕΙΝ.

Vid. Προσκαλεῖν.

* ΠΡΟΣΔΟΚΑΩ, *EXSPECTO.*

Aristophanes Nub. ver. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾷν, ὅ, τι λέξει. *Credo ego adolescentum exsilire pectora,* (exspectantium) *quid dicturus sit.* Quo loco Kusterus lectorem monet, ut notet verbi alicujus ellipsin, nimirum; τῶν προσδοκώντων vel βουλομένων εἰδέναι. Leisn. V. supra ad Ἀκούω. Schaef.

* ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ, *ATTENDERE.*

Hoc verbum deest apud Dionem Chrysost. Orat. xxxii. p. 368. D. ante verba ὅπως οὖν ἔχω λέγειν. Ad quem locum ita habet Scholiastes Gr. ἐλλιπὴς ἡ περίοδος τοῦ σύνετε, προσέχετε, ἤ τινος τοιούτου. τοῦτο δὲ σύνηθες ῥήτορσι, μάλιστα τοῖς (ἐν ταῖς) ὑποσχέσεσιν αἰτιολογικῶς προϊοῦσι. Schweb. Reiskius ad h. l. t. i. p. 665. "Subaudi ὁρᾶτε. *videte igitur,* h. e. date operam, *ut dicere queam.*" Conf. Porson. ad Euripid. Hec. v. 402. in edit. alt. Schaef.

* ΠΡΟΣΗΚΕΙ, *CONVENIT, DECET.*

Videtur hæc vox non incommode subaudiri posse in sequentibus loquendi formis. 1 Corinth. v. 12. Τί γάρ μοι (προσήκει) καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; [Vid. supra ad v. Διαφέρει. ubi quæ exempla congessimus, illis accedat hoc. Epigr. adesp. ccxlix. Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν; quæ Venus dicit non indignabunda, sed ἁπαλὸν γελάσασα καὶ ὑπομυχτηρίζουσα. Continuo addit Dea: εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω; quæ jucunde nobis in memoriam revocant milites γυμνοὺς et ὁπλίτας. Horum enim ni

memineris, non senties leporem et salem poëmatii. SCHAEF.] 1 Corinth. vi. 13. Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν—τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ. Joh. xxi. 22. Τί πρός με; Hebr. i. 7. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους. suppl. ὅσον πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους προσήκει, uti dudum monuit Camerarius. Quamquam enim Græci dicunt: πρὸς μὲν τοὺς ῥήτορας, πρὸς μὲν τοὺς φιλοσόφους, ut Wolfius ad h. l. docet: æque tamen hæ locutiones ellipticæ videntur, ita supplendæ: ὅσον πρὸς μὲν τοὺς ῥήτορας, cet. προσήκει. Polybius t. ii. p. 1394. Ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα. Conf. Auctor noster in v. μέλει. Imitatione Græcorum ita sæpe Romani quoque scriptores loquuntur. Sic Florus lib. iii. c. x. §. 11. *Quid ad illum; quid agat nostra Germania?* Cicero ad Div. lib. iii. ep. xi. *Ad rem nihil.* Idem ad Div. lib. iii. ep. xiii. *Sed hoc nihil ad te.* in quibus sub. *pertinet.* Plene idem lib. xv. ep. ii. *Parare ea, quæ ad exercitum, quæque ad rem militarem pertinerent.* Id. lib. viii. ep. i. *Quod ad Cæsarem.* Plene ibid. ep. ii. *Quod ad pantheras attinet.* SCHWEB.

* ΠΡΟΣΚΑΛΕΙΝ, vel ΠΡΟΣΑΓΕΙΝ.

Passim subintelligitur: ut a Septuaginta Interpretibus in priore de regibus libro, c. xxii. 9. et posteriore Paralipomenωn, cap. xviii. 8. ὁ Τάχυς Μιχαίαν υἱὸν Ἰεμβλαά. MICH.

Σ.

* ΣΗΜΕΙΟΥΝ, *OBSERVARE, NOTARE.*

Hoc verbum innumeris in locis apud scriptores, qui excerpta ex variis auctoribus collegerunt, ante particulam ὅτι suppressum intelligitur. Exemplo esse possunt Excerpta ex Polybio, Diodoro, Nicolao Damasceno, Dionysio Halicarnassensi, nec non Æliani Varia Historia; in quibus ante ὅτι semper subauditur σημείωσαι: quod apud Grammaticos et Scholiastas ubique fere expressum occurrit. V. in Φησαι. SCHWEB. Hemsterhusius ad Scholiast. Aristophan. Plut. v. 652. "ὅτι sic sæpius a Grammaticis usurpatur, ut ad implendam sententiam adscisci postulet, σημειοῦ." Kœnius ad Gregor. Corinth. p. 21. b. "Particulam ὅτι sæpe ita Grammatici adhibent, ut implendæ sententiæ desit σημείωσαι, vel ἰστέον. Vid. Stephan. Proparas. in Scholia Thucyd. et Cl. Valcken. Diss. de Schol. Homeri ined. p. 119." Idemque in Addend. ad h. l. "In Isidoro inprimis simili pacto ab omisso verbo *sciendum* pendere orationem, observavit Vir elegantissimus, I. F. Heusinger ad Apospasmatia Grammatici inediti, Mallio Theod. subjecta p. 91. n. 4." SCHAEF.

ΣΚΟΠΕΙΝ, *OBSERVARE.*

Imperativum σκόπει intellige ante ὅπως[a], ut et ὅρα et βλέπε[b]. Frequens admodum Atticis scriptoribus est hæc ἔλλειψις. Aristophanes in Pace v. 75. p. 629.

> Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
> Ὅπως πετήσει μ᾽ εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.
> *O ala fortis, inquit, Pegasia,*
> (Fac) *ut sumpto me voles recta ad Jovis aulas.*

Ubi ὅπως πετήσει pro σκόπει vel ὅρα ὅπως πετήσει. Idem in Nubib. ver. 822. Ὅπως καὶ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα, i. e. σκόπει, ὅρα vel βλέπε, ὅπως. (Vide, vel cave,) *ne aliquem hoc doceas*. Recte igitur Scholiastes ejus ad Plutum v. 469. p. 49. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει. h. e. *Sciendum est, Atticam Ellipsin in initio fieri, ut*: ὅπως *etc. ne facias hoc; ubi extrinsecus intelligitur* σκόπει.

Occurrit etiam frequenter admodum apud Lucianum hæc ἔλλειψις, ut in Prometheo p. 175. ubi Prometheus Mercurio: Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς. *Tu igitur, Mercuri, prior dicito, et* (vide), *ut mihi quam gravissima crimina objicias*. Non animadvertunt semper interpretes hujus imperativi Ellipsin, ex quo fit, ut subinde errent. Sic Luciani Interpres in Timone p. 130. Ὑπόστηθι, καὶ—ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φθόνου: vertit: *Sustine quo palpones illi invidia rumpantur*. Debuit: *Sustine, et* (fac), *ut adulatores illi dirumpantur præ invidia*. Animadvertit vero eodem Dialogo p. 148. Χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ. ubi recte: *Salve here, et* (fac), *adulatores istos nefarios observes*.

* Porro ante particulas εἴπως, εἴκε, αἴκε, εἰ ἄρα, in oratione ἐλλειπτικῶς posita, verbum hoc suppressum intelligitur. Actor. xxvii. 12. Οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν, ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, (σκοποῦντες) εἴπως δύναιντο cet. Marc. xi. 13. Ἦλθεν, (σκοπῶν) εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ. Homerus Iliad. Z. ver. 94.—αἴκ᾽ ἐλεήσῃ. coll. v. 275. quæ lectio frustra in Barnesii var. lection. sollicitatur. Sic enim cum alibi, tum Iliad. Ω. ver. 357.

> Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, εἴκ᾽ ἐλεήσῃ.

[V. quæ ad Longi Pastor. p. 426. adscripsi. (Obiter moneo, κατανεῦσαι illic defendi posse, si εἰ δή ποτε solum per se sumatur. Sic Latinorum *si quando*. Statius Achill. i. ver. 509. *Laurigerosque ignes, si quando, avidissimus hauri*.) Iliad. H. ver. 38. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο, Ἤν τινά που

[b] Primus hoc monuit Devarius de particulis Græcæ linguæ pag. 251. in ὅπως. Bauer.

[b] Intelligitur etiam Imperativus σκόπει ante μήποτε. Vid. Lucas in Actis Apostol. v. 39. Marcus Antoninus Τῶν εἰς ἑαυτὸν libro iv. c. 24. Leisn.

Δαναῶν προκαλέσσεται.—quod Heynio dictum videtur pro ἵνα (s. ὡς) τινά που—. SCHAEF.] Plene idem Iliad. P. 652.

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι.

Vel etiam alia voce synonyma apud eumdem Iliad. Σ. ver. 601.

Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέῃσιν.

[Herodotus lib. i. c. 38. φυλακὴν ἔχων, εἴ κως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σε ζόης διακλέψαι. SCHAEF.] Latinos itidem, Græcorum imitatione, ita locutos fuisse, exempla optimorum scriptorum nullo negotio poterunt comprobare. Sic Justinus lib. xii. c. 9. *Undique concurrunt*, (experturi) *si possint in uno capite orbis bella finire.* Cicero ad Div. lib. iii. ep. ix. *Quod te adeunt fere omnes*, (percontaturi) *si quid velis.* Suetonius lib. iv. c. 2. *Facile id sane Tiberio patiente*, (visuro) *si per has mansuefieri posset ferum ejus ingenium.* SCHWEB.

* ΣΤΟΧΑΖΕΣΘΑΙ.

V. supra Εἰκάζειν. SCHAEF.

* ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΙ, *MILITARE.*

Pausanias in Atticis cap. 39. τάφοι τῶν ἐς Θήβας. sc. στρατευσάντων. [Vid. ad h. l. Sylburg. SCHAEF.] Quod verbum etiam subintelligendum in Æschyleæ tragœdiæ inscriptione: Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Deest etiam hoc verbum in ἔξοδος, quum ponitur pro *expeditione bellica*, ut apud Aristophanem in Nubib. v. 579. cujus significationis ignarus Frischlinus male reddidit *comitiorum eventum.* Pari significatione occurrit in Pace ver. 1181. at ver. 1182. τὸ ἐξιέναι, scil. εἰς τὸ στρατεῦσαι. Lucianus in Parasito addit ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν: *exit in aciem.* [Non opus talia, ubi peculiari hoc sensu ponuntur, ἐλλιπῶς dicta putare. De expeditione bellica dici, verborum docet contextus, aut aliunde apparet. SCHAEF.]

Thucydides lib. i, 15. addit στρατείας, suppressa præpositione εἰς. LEISN. Non est, opinor, suppressa præpositio εἰς. Poterat Historicus vulgari more, ἐξόδους ἐξῄεσαν. Hoc variavit substituendo nomen ejusdem significationis, στρατείας. SCHAEF.

* ΣΥΓΚΡΙΝΕΣΘΑΙ, *COMPARARI.*

Supplet hanc vocem ἐλλιπῶς omissam Schol. Gr. apud Thucydid. lib. iii. c. 37. Οἵ τε φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, (συγκρινόμενοι) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. SCHWEB. Imo junge ἄμεινον πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, h. e. ἄμεινον ἢ οἱ ξυνετώτεροι. SCHAEF.

* ΣΥΛΛΕΓΕΙΝ, *COLLIGERE.*

Deficit hæc vox 2 Corinth. viii. 15. Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεό-

νωσι. Καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. sub. συλλέξας. Esse autem hujus vocis ellipsin, docet Exod. xvi. 17, et 18. Ἕκαστος εἰς τοὺς καθήκοντας παρ' αὐτῷ συνέλεξαν. Schweb.

* ΣΥΜΒΑΙΝΕΙΝ, *CONTINGERE, EVENIRE.*

Infinitivus sæpe absolute a scriptoribus ponitur, variisque vocibus, e. g. δεῖ vel χρὴ, θέλησον, μέμνησο, εἴωθεν, τυγχάνει, ἐστὶ cet. contextui sermonis convenienter est supplendus, uti exemplis probavimus ad Onosandri c. vi. In hac vero dicendi forma, maxime si particulæ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ὡς, Infinitivis præmittuntur, præcipuum sibi locum vindicat τὸ συμβαίνει, vel συνέβη: estque hæc ellipsis cum aliis optimis scriptoribus, tum in primis Herodoto frequentissima. Sic Herodotus lib. ii. c. 118. Τοὺς δ', ἐπεί τε ἐσελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος, ἀπαιτέειν Ἑλένην τε καὶ τὰ χρήματα: ubi plena locutio foret: ἐπεί τε ἐσελθεῖν συνέβη. Lib. ii. c. 162. Ὡς δὲ ἀπικέσθαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀπρίην. [Nihil in his similibusque elliptici est, quod explendum sit subaudiendo verbum finitum, sed modorum obtinet ἐνάλλαξις ob orationem obliquam. Vid. H. Stephan. Append. ad Script. de Dial. Att. pag. 138. Schaef.] Idem lib. iii. c. 110. Τὰ δὴ ἀπαμυνομένους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οὕτω δρέπειν τὴν κασίην. sub. συμβαίνει. [Malim dicere, Herodotum rectam orationem abrupte deflexisse in obliquam: id quod sæpius facere solet. Conf. lib. i. cap. 59. Schaef.] Thucydides lib. ii. c. 102. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν. ubi Infinitivus ἀλᾶσθαι a subintellecta voce συνέβη dubio procul pendet. [Non puto. Modorum ἐνάλλαξις est ob orationem item obliquam. Vere Baverus ad h. l. " Hic certe subintelligi nequit, φασὶν, sed plane est pro, ὅτε δὴ ἠλᾶτο. datum illud cœptæ structuræ obliquæ." Schaef.] Pæanius lib. i. c. 9. Ὥστε, κἂν ἕτερον φαῦλον εἶναι (συμβαίνῃ), καταφεύγειν ἐπὶ τὸν ἕτερον. Plene habet Onosander c. xviii. Εἰ δὲ συμβαίνει γίνεσθαι τὴν μάχην ἐν χωρίοις cet. Idem c. xxi. Ταχὺ γάρ που συμβαίνει τοὺς πολεμίους διαῤῥήξαντας αὐτὴν, δίοδον ποιεῖσθαι. Josephus Antiqu. Jud. lib. i. c. 1. Ὅπερ φιλεῖ (συμβαίνειν) τοῖς μεγάλων ἅπτεσθαι διανοουμένοις. Pro quo Dionysius Hal. lib. vi. p. 377. Οἷα ἐν ἀμαθίᾳ γίνεσθαι φιλεῖ. Schweb.

* ΣΥΝΔΕΙΠΝΕΩ, *CUM ALIQUO CŒNO.*

In ea formula, qua Græci utebantur, quum invitarent aliquem ad convivium: ὅπως παρέσει μοι, supplendum est συνδειπνησόμενος. Plena locutio est: δέομαί σου, ὅπως παρέσει μοι συνδειπνησόμενος. vid. Aristophanes in Avib. 131. Sic Latini: *Hodie apud me sis volo*, sc. cœnaturus mecum. *Una simus*, scil. cœnaturi. Leisn. Ex Aristophaneo quidem loco nolim colligere, Græcos illa formula, quæ a particula ὅπως (vi comica, opinor) orditur, cum aliquem ad convivium invita-

rent, solenniter usos esse. Conf. supra ad Δέομαι. Ceterum hîc quoque Leisnerus Mysterium Ellipticum frustra suppetias vocavit. Schaef.

* ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΑΙ, *CONVENIRE.*

Xenophon Ephes. p. 3, 12. Loc. πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν. Hemsterhusius in Miscell. Observ. vol. iv. p. 282. "scilicet συνῆλθε, συνέῤῥει." Schaef.

* ΣΥΝΙΣΤΑΣΘΑΙ.

Συνίστασθαι subauditur ante ἐν: ut Lucas in Actis Apostol. vii. 14. τὴν συγγένειαν αὐτοῦ (συνισταμένην) ἐν ψυχαῖς ἑβδομήκοντα πέντε. Sic Septuaginta in Deuteron. cap. x. 22. ἐν ἑβδομήκοντα ψυχαῖς (sc. συνιστάμενοι) κατέβησαν οἱ πατέρες σου εἰς Αἴγυπτον. Mich.

* ΣΥΝΤΑΣΣΕΙΝ, *CONSTRUERE.*

Sæpissime Grammatici omittunt. Suidas t. i. p. 426. Βδελύσσω, αἰτιατικῇ. καὶ Βδελύττεσθαι, αἰτιατικῇ. s. συντάσσεται (seu συντακτέον). pag. 471. Γεμίζω. γενικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. ubi ad ἔστι subaudi συντάσσειν: nisi scribendum ἔτι. t. i. pag. 752. Port. Διοχλῶ. δοτικῇ. διοχλοῦμαι δὲ, αἰτιατικῇ. quæ in Kusteriana frustra quæras. t. ii. p. 293. Port. Ὀλιγωρῶ. γενικῇ. His etiam Kusteriana caret. Thomas Mag. p. 705. καὶ περιβάλλω, τὸ περιτίθημι. ὅπερ οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ εὕρηται. Oudendorpius: "Scil. συντασσόμενον. Vide in Πειρῶ [ubi plene: αἰτιατικῇ συντασσόμενον.] et alibi, ac passim apud Suidam." p. 715. τὸ δὲ προπίνω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. Schaef.

T.

* ΤΕΡΠΕΙΝ, *DELECTARE.*

Omissa est hæc vox βραχυλογίᾳ quadam Peripatetica apud Aristotelem Ethicor. lib. viii. Ἧλιξ γὰρ ἥλικα. Quam supplet Suidas in v. ἧλιξ. Ἧλιξ γὰρ ἥλικα τέρπει. coll. Aristænet. lib. i. ep. 18. Schweb.

* ΤΙΜΑΝ, *HONORARE.*

In nummis atque inscriptionibus Accusativi sæpe sine verbo, ad quod referri possent, reperiuntur; qui vero pendent a subintellecta voce ἐτίμησεν, vel ἐτίμησαν. Sic in nummo Juliæ Augusti legitur: Ἰουλίαν Ἀφροδίτην et Λιβίην Ἥραν. v. Vaillant. in Numism. Imperat. etc. Græce loquent. p. 7. Adde inscriptiones Græcas apud Sponium in Itinerario t. iii. p. 95. sqq. Plene occurrit ibidem p. 108. Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτίμη-

σαν Οὐλπίαν Μαρκέλλαν τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος. cet. et pag. 130. Νεωκόρος Σμυρναίων δῆμος ἐτίμησεν Μάρκον Ἀττίλιον. cet. Schweb.

* Statuariæ inscriptiones omittere solent. Smith. Not. 7. eccles. Asiæ p. 9. Γάϊον Ἄντιον—ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν πρώτων νεωκόρων Περγαμηνῶν τὸν εὐεργέτην. scil. ἐτείμησε. Sic p. 22. Ἀντ. Κλ. Ἀλφ. Ἀρίγνωτον—ἱερία οἱ βαφεῖς. Suppletur in alia p. 21. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν Οὐλπίαν Μαρκέλλαν. nec non p. 31, 49. Add. Zeibich. Athl. Παρὰδ. p. 62, 64. F. St.

* ΤΙΝΩ.

Cl. Abresch. p. 430. hoc verbum supplet Matth. v. 38. ὁ ἐκκόψας ὀφθαλμὸν (τινέτω) ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ex versu Æschyli 310. in Choëph. ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. F. St.

ΤΡΕΠΕΣΘΑΙ, *VERTI.*

In formula, Ἐς κεφαλήν σοι: Lat. *Capiti tuo sit*, quæ præter alios apud Comicum in Pace ver. 1063. qua formula putabant mala posse declinari in illius caput, qui imprecatus erat, subintellige, τραπέσθω vel ἐλθέτω τὸ δεινόν: *vertatur* vel *veniat malum*[a].

* Vide de hac imprecationis formula Senecam ad Marciam de Consolat. c. ix. Sic etiam Moschus Idyll. iii. 123. Τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο. Schweb. Phalaris Epist. cxxviii. extr. εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι. Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. c. 91. Jacobs. ad Anthol. Gr. ii. 2. p. 485. Schaef.

Φ.

* ΦΕΡΕΣΘΑΙ.

Φέρεσθαι omittitur in hoc loco Matthæi iii. 17. φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, scil. ἐφέρετο. Mich.

ΦΗΣΑΙ, *DICERE.*

Ὁ δὲ sæpe dicitur pro ὁ δὲ ἔφη[c]. Ælianus in Var. Hist. ix. 29. Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα ἐστὶν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν· ὁ δὲ, Ἀλλὰ μεῖζόν ἐστι etc. *Quum vero quis illi diceret, magnum est, compotem eorum fieri, quæ quis cuperit: At ille, majus est,* (inquit) etc.

Sic οἱ δὲ, pro οἱ δέ φασιν, vel ὡς οἱ δὲ φασιν. [ὡς οἱ δέ φασιν

[a] Confer. Actor. xviii. 6. et quæ ibidem in Curis philologicis notavit Celeb. Wolfius[b]. Schoettg.

[c] Conf. λέγω supra. Mich.

[b] Vide Aristophanem in Pluto 526. et in Nubibus 40. Leisn.

Græce non dicitur. SCHAEF.] Ælianus Hist. Animal. i. 6. Γλαύκης ἀκούω ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ, οὐ κύνα, ἀλλὰ κριόν. Pleno οἱ δέ φασι est apud Eundem Var. Hist. xii. 35[d].

Φησὶν ὁ δεῖνα, vel simile quid, subintellige ante ὅτι in principiis capitum collocatum, et narrationem, orationem seu sententiam ordiens, ubi ad ὅτι nihil redditur. E. g. si quis ea, quæ ab aliis fuse conscripta sunt, colligat et in pauca conferat, tum capita singula ordiri solet ab ὅτι, quod ex Æliani Varia Historia manifestum est: itidem, ut notat Devarius, ex antiquis exemplaribus Eustathii in Homerum et in Dionysium, in quibus plene scriptum illud ὅτι, in aliis sic notatum ϛ apparet, et ab iis, qui per notas scripsere, sic pictum '6, ut nota numeri senarii. Id quod immerito in Editione Romana Eustathii in Homerum ejectum est ab illis, qui, quo valeret illud, non intelligerent. Sed quia Eustathius suos in Homerum Commentarios collegit ex iis, quæ a veteribus in eundem notata erant, et per capita digessit, ideo in principiis capitum apposuit illud ὅτι. Vide Devarium in Ὅτι.

* In narrationibus in primis frequens est ellipsis v. φησὶ, vel φασί. Sic apud Latinos quoque obtinet. Virgilius Æn. lib. i. 329. *Sic Venus.* sub. *dixit.* coll. ver. 339. et alibi. Plinius lib. ii. ep. xx. §. 8. *Iisdemque medicis* (dixit), *quousque miserum cruciatis?* Cæsar. de Bell. Gall. lib. i. c. 30. *Intelligere sese* (dixerunt). [Vid. Burmann. ad Sueton. August. c. xlii. SCHAEF.] Item cum durius aliquid contra alium dicere nolumus; ut apud Dionys. Hal. lib. vii. p. 458. Πρῶτον μὲν οὖν θαυμάσαι ἔχω Δέκιον τῆς εἰρωνείας· οὐ γὰρ ἠλιθιότητός γε. sub. φημί. Ad ἀνακολουθίαν orationis evitandam, e. g. Luc. v. 14. ἀλλ' ἀπελθὼν (ἔφη) δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ. cet. Actor. i. 4. ἣν (ἔφη) ἠκούσατέ μου. vid. cl. Hoogev. ad Viger. cap. v. sect. iii. reg. 17. not. SCHWEB.

* Stoschiana dedi supra ad v. Λέγειν.—Φήσεις, φαίη τις ἂν aut simile quid subaudias ad ἀλλὰ anteoccupantis. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 268, 272. SCHAEF.

* ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, *LOQUOR.*

In τί περισσά; *quid multa?* apud Callimachum hymno in Delum ver. 132. ubi Scholiastes: λείπει τὸ, φθέγγομαι. SCHOETTG.

* ΦΘΙΝΩ, *DESINO.*

Aristophanes in Nubibus v. 1129. πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. i. e. *en vigesimus sextus, vigesimus septi-*

[d] Subintelligitur quoque φησί, quum in mixtura orationis, sermo directus indirectum immediate excipit, ut Actor. c. i. 4. ἣν ἠκούσατέ μου. scil. φησίν. Sic xvii. 3. Lucæ v. 14. xvi. 8. Marci xi. 32. Plene reperitur in Actis Apostol. xxv. 5. MICH.

mus, vigesimus octavus; post hunc vigesimus nonus dies. Omissum enim est τὸ φθίνοντος. Loquitur enim poëta de diebus mensis exeuntis, quem φθίνοντα vocabant. Plena igitur locutio est: πέμπτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Eadem supple in τετρὰς, in τρίτη, etc. Videantur Scholiastes ad h. l. et Perizonius ad Ælian. ii. 25. Leisn.

ΦΟΒΕΙΣΘΑΙ, *VERERI.*

Ante μὴ cum subjunctivo, vel cum futuro indicativi sæpe deficit φοβοῦμαι [e], vel δέδοικα. Homerus Iliad. P. ver. 93.

Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.

(Vereor,) *ne quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit.*

et Iliad. Σ. ver. 8.

Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.

(Metuo,) *ne jam mihi paraverint Dii tristes solicitudines animo.*

Vide etiam Odyss. E. ver. 467.

Euripides Orest. ver. 766. Μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι: (Vereor,) *ne te sint placide accepturi.* Et Ione ver. 686. Μή τιν' ἔχῃ δόλον: (Vereor,) *ne quem habeant dolum.* [Marcellinus de Thucydid. Vita p. 6. Duk. μὴ καὶ σφόδρα καταγέλαστον ᾖ. Interpres: *vereor ne hoc perridiculum habeatur.* Schaef.]

* ΦΟΡΕΩ vel ΦΕΡΩ, *GESTO.*

Hoc verbum deest apud Lucianum in Cataplo: ποῦ ὁ τὸ ξύλον; i. e. *ubi est, qui fustem* (gestat)? Idem Lucianus in Gallo: Σίμων ὁ τὰ πιναρά. Et in Bis accusato de Pane dicitur: ὁ τὴν σύριγγα: et de celebri illa Athenis porticu: ἡ τὰ ποικίλα. et in Fugitivis de Orpheo: ὁ τὴν κιθάραν. vid. Jens. Lect. Lucian. Leisn. Ἀναλογώτερον subaudias ἔχων. V. supra p. 166. Schaef.

* ΦΡΟΝΤΙΖΩ, *CURO.*

Hæc vox supplenda videtur apud Aristophanem in Pluto ver. 326. et Nubibus ver. 256. ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε: (Videte,) *ne sacrificetis me tanquam Athamanta.* Integra constructio, sine tali ellipsi, habetur Equit. v. 685. Ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τὰ 'πίλοιπ' ἄριστα. *Sed operam da, ut et in reliquo certamine fortissimum te præbeas.* vid. Kusterum ad Aristophanis Plutum ver. 326. et supra notata in ὁράω. Leisn.

X.

ΧΡΗ, *OPORTET.*

In interrog. τί; cum infinit. constructa, omittitur sæpe

[e] Sic Paulus in epist. ad Romanos xi. 21. ante μήπως οὐδὲ σοῦ φείσεται, subintelligitur φοβοῦ, coll. ver. 20. ubi id expressum erat. Mich.

χρὴ vel προσήκει. Æschylus in Agamemnone 194. Τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν; Ubi Schol. χρὴ κατὰ συνεκδοχὴν, ἤγουν, τί δεῖ ψηφίζεσθαι περὶ τῶν ἀπολωλότων[f];

* ΧΡΗΣΘΑΙ, *UTI.*

Deficit hæc vox aliquoties apud Herodotum, ubi τὸ νομίζει vel νομίζουσι absque alio verbo ponitur. Sic lib. iv. 63. Ὑσὶ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι. Idem lib. iv. c. 117. Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ. *Lingua autem Scythica Sauromatæ uti solent.* Nam τὸ νομίζειν significat in allatis locis *recepto more solere.* [Etiam Æm. Porto hîc ἔλλειψις videtur esse verbi χρῆσθαι, Diction. Ionic. v. Νομίζειν. Mihi non item: νομίζειν enim ipsum per se sæpius est *usurpare, uti*, regitque sic nunc accusativum, (v. Wesseling. ad Herodot. p. 124, 30.) nunc dativum. Ceterum si Schwebelius hanc locutionem propriam habuit Herodoti, multum erravit. Wesselingius in egregia ad Reimarum epistola addita hujus Dioni p. 1501. b. "DCXXXIV. 13. οὗτος γὰρ πρωγονικῷ τινι σφραγίσματι ἐνόμισεν. Visum id tibi paulo insolentius, nec est tamen: nam Dioni hoc genus mire placuit. Sic enim lib. 55. p. 647. B. Ed. H. Steph. καὶ γὰρ τούτοις ἤρξατο νομίζειν. et lib. 57. pag. 702. A. ἀπεῖπε δὲ καὶ χρυσῷ σκεύει μηδένα—νομίζειν. tum 60. p. 764. D. ὁποίοις αἱ γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι. Quibus in locis νομίζειν tantundem ac *uti* est." SCHAEF.] Comprobare possunt hujus verbi ellipsin illa Thucydidis lib. i. c. 77. οὔτε τούτοις χρῆται, οὔθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. supple χρῆσθαι. [Imo νομίζει hîc quoque est i. q. χρῆται. SCHAEF.] et lib. ii. c. 15. Καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. Ad eumdem modum etiam Latinorum *solet* interdum ἐλλιπῶς usurpatum reperitur, subaudito verbo contextui orationis congruenti. Sic Sallustius Bell. Cat. c. xxx. *Quod plerumque in atroci negotio solet.* sub. *fieri.* Plene Petronius c. xlix. *Solet fieri.* Ejusdem verbi participium χρώμενος subauditur etiam in νόμῳ, ubi *instar* significat apud Platon. in Phædr. p. 250. v. Hoogeveen ad Viger. cap. iii. sect. vii. reg. 13. not. SCHWEB. Paullo cautius ille: "*potest* subaudiri." Nam ut subaudiamus, nihil nos cogit. Sic Latine dicitur *more*, ubi quis sibi persuadebit *utens* supplendum esse? SCHAEF.

* ΧΩΡΕΙΝ, *CAPERE.*

Sicuti v. δύνασθαι, ἐλλιπῶς positum, varias pro contextus ratione admittit significationes: ita etiam inter eas, cum de

[f] Item in infinitivis sine aliquo adjecto positis. Callimachus hymno in Apollinem ver. 12.

Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος,
Τοῦ Φοίβου, τοὺς παῖδας ἔχειν, ἐπιδημήσαντος.

Neque tacitam citharam, neque tacitum gressum,
Phœbo præsente, pueri habeant.

Ἔχειν, scil. χρή. SCHOETTG.

mensuris sermo est, *capiendi* habet significatum, atque subauditur τὸ χωρεῖν. Sic apud Josephum Antiquitat. Jud. lib. xv. p. 536. ὁ δὲ κόρος δύναται μεδίμνους Ἀττικοὺς ι. ubi commode subintelligitur χωρεῖν: quod vocabulum legitur Joh. ii. 6. Χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς. Schweb. Si δύνασθαι in talibus vertas, ut sane vertendum est, *valere*, *gelten*, h. e. æquiparare, apparet nihil subaudiendum esse. Photius Lex. Ms. Σίκλος.—καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. Schaef.

DE

ELLIPSI PRÆPOSITIONUM.

---

* De ellipsi præpositionum poëtis familiari generatim quædam habes apud Broukhusium ad Propert. iii. 4. ver. 28. et, quem ille citat, Servium ad Virgil. Georg. iv. ver. 484. Æn. i. ver. 194. viii. ver. 216. De ellipsi autem præpositionum poëtis Atticis usitata lege Spanhem. ad Plut. 1016. et de ellipsi denique præpositionis materiam significantis Jensium Lect. Lucian. iii. 6. p. 344. et iii. 7. p. 346.

Ceterum præpositionum ellipsin tantopere amant scriptores Græci, ut interdum duæ præpositiones in una orationis parte omittantur. Aristophanes in Nub. ver. 1083. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si* (in) *hoc* (a) *me victus fueris.* Plene: ἢν εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Leisn.

A.

ANTI, *PRO.*

Frequentior apud Græcos est Ellipsis Præpositionis; quam quia non animadverterunt veteres Grammatici, in multos errores prolapsi sunt, docentes, hos vel illos casus a verbis regi et adjectivis, quum tamen, si res recte ponderetur, non aliunde quam a subintellecta Præpositione pendeant illi

casus. [In talibus noli spernere veterum Grammaticorum auctoritatem. Maximam partem verissima sunt quæ de his constructionibus docuerunt: Bosiusque et qui eum secuti sunt, hîc etiam Ellipses nescio quas confingentes viam ad intelligendam Græcæ linguæ syntaxin videntur multo magis obstruxisse, quam aperuisse. Quod in universum monere sufficiat: nam singula consectari infinitus tædiique plenissimus labor esset. SCHAEF.] Sic *emendi vendendive*[a] verba genitivum regere, falso docuerunt: certum est enim, nomen pretii casu secundo elatum subauditam habere præpositionem ἀντί. Ex. gr. in Act. Apost. vii. 16.—ἐν τῷ μνήματι, ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου. Plenus sermo est, ἀντὶ τιμῆς ἀργυρίου[b]. Homerus Odyss. Λ. ver. 326.

—χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο—
—*aurum* (pro) *caro viro accepit*—

Ubi φίλου ἀνδρὸς pro ἀντὶ φίλου ἀνδρός. Sic χρύσεα χαλκείων ἀμείβειν, *aurea æneis permutare*, pro, ἀντὶ χαλκείων[c]. [Euripides Iphig. Aul. v. 1240. πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς. Musgravius: "ἀποδιδοῦσα πόνων valet hîc ἀποδιδοῦσα ἀντὶ πόνων. Sic χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο Homer. Odyss. Λ. v. 326. in quo eadem Ellipsis est." Aristophanes Nub. v. 22. τοῦ [ὀφείλω] δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; Kusterus: "Τοῦ. Subintellige, ἕνεκα vel ἀντί: ut dicat Strepsiades, τίνος ἕνεκα, vel ἀντὶ τίνος, etc. *Pro qua re debeo duodecim minas Pasiæ?* Sic infra v. 31. per eandem Ellipsin dicitur, τρεῖς μναῖ διφρίσκου, etc." Idem Pac. v. 1214. τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν; v. 1217. δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας. v. 1222. τὼ λόφω Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς. Philodemus viii. ver. 1. Πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα. ver. 3. πέντε δ' ἐγὼ δραχμὰς τῶν δώδεκα Λυσιανάσσῃ. vid. Jacobs. ad iii. ver. 4. et Brunck. ad Aristophan. Fragm. p. 163. s. Diodorus Sic. lib. v. c. 29. extr. σεμνυνόμενοι, διότι τῆσδε τῆς κεφαλῆς τῶν προγόνων τις, ἢ πατὴρ, ἢ καὶ αὐτὸς, πολλὰ χρήματα διδόμενα (Interpres: *magnam pecuniæ vim oblatam.* Poterat adstrictius: *datam.* Cicero Parad. vi. 2. *pecuniam Pyrrhi, quam Fabricio dabat.*) οὐκ ἔλαβε. φασὶ δέ τινας αὐτῶν καυχήσασθαι, διότι χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο. c. 35. ἀγοράζειν τὸν ἄργυρον μικρᾶς τινὸς ἀντιδόσεως ἄλλων φορτίων. Philostratus Her. p. 6. Boiss. βοῦν σίτου, καὶ οἴνου τράγον, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι ἢ αὐτὸς ἀποδίδομαι. ubi Schol. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ διδόμενον τίμημα γενικῇ προφέρειν, τὸ δὲ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα αἰτιατικῇ, οἷον· ἀγοράζω σῖτον χρυσίου, καὶ ὠνοῦμαι βιβλίον δραχμαῖν δυοῖν. Philemo ab Editore ad h. l. citatus: Βοῦν

[a] Et *mutandi*. Ælianus Var. Hist. iii. 26. τοῦ τυραννικοῦ βίου φυγὴν αὐθαίρετον ἀλλαξάμενος, pro, ἀντὶ βίου, (cum) *vita regia fugam spontaneam permutans.* SCHOETTG.

[b] Matth. Evang. x. 29. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; MICH.

[c] Elliptice dixit Chrysostomus hom. in xii. Apost. p. 189. de Juda: Τριάκοντα ἀργυρίων πωλήσας τὸν κύριον. BERNH.

σίτου ὠνοῦμαι· ἔν τισιν ὀνόμασι κατὰ τὴν σύνταξιν προσεπινοεῖται (l. 'προσεπιν.) πρόθεσις, οἷον· ἀποδίδομαι βοῦν σίτου, λείπει ἡ διά. (In Epigr. adesp. dcxxvii. ver. 3. distinguo: μαρνάμενοι δ', ἀρετῆς καὶ λήματος οὐκ ἐσάωσαν Ψυχάς.) SCHAEF.]

Intelligi autem in hisce præpositionem ἀντὶ, planum faciunt exempla, in quibus expressa ea occurrit, ut apud Epictetum in Enchirid. c. 32. εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται: *si non numerato pretio, quo illa venduntur.* In Epist. ad Hebr. xii. 16. Ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. *Uno edulio vendidit primitiva sua.* Et apud Septuaginta Interpretes in Joel. iii. 3. Καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου, καὶ ἔπινον. *Et puellas vendebant vino, et bibebant.* [Alciphron, quod rarum est, utitur præpositione ἐπί. lib. i. ep. 9. in. ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια. SCHAEF.]

* Sic Matth. x. 29. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; pl. ἀντὶ ἀσσαρίου. Et Homerus Iliad. Α. ver. 111.

Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι,

pl. ἀντὶ κούρης cet. Hæc præpositio subauditur quoque in adjectivis, quæ excellentiam denotant, e. g. ἄξιος πολλοῦ, quod plene diceretur ἀντὶ πολλοῦ τιμήματος, ut ostendit compositum ἀντάξιος. [Ἄξιος vi propria genitivum regit, neque opus ad id habet adminiculo præpositionis ἀντί. SCHAEF.] Sic Homerus Iliad. Λ. ver. 514.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Hoc Græcorum more Latini quoque *dignus* et *indignus* Genitivis junxerunt, ut in vulgus notum est. Sic Suetonius Othon. c. iv. *Qui non et sentiret et prædicaret solum successionis imperii dignum.* Ovidius Trist. lib. iv. el. iii. 57.

Utque probæ dignum est, omni tibi dote placebam.

ubi Heinsius plura loca congessit. Theocritus Idyll. i. 57.

Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα.

pl. ἀντὶ τοῦ. Idem Idyll. xi. 49.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;

SCHWEB.

Per ejusdem præpositionis Ellipsin eleganter etiam dicitur δοῦναί τι τινὸς pro ἀντί τινος, *dare aliquid* (pro) *aliquo, alicujus pretii quid æstimare.* Lucianus in Cynico p. 725. Τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; Quem locum pessime convertit Interpres: *Et quidem quid facias, cum vir eundem cum cinædis odorem habeat?* Tu verte: *Quid autem daret quis* (pro) *viro, qui eundem* (cum) *cinædis oleat odorem?* [Locus est t. iii. p. 549. ubi item monuit Bosius. SCHAEF.] Comicus in Pace ver. 848.

Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον.
Non darem triobolum (pro) *Diis.*

i. e. non trioboli pretio æstimarem Deos. Plautus imitatus phrasin in Rudente sub finem dixit:

Imo hercule, ut scias gaudere me,
Mihi triobolum ob eam ne duis.

sed alio sensu. Vide de hac loquutione Casaubonum in Lection. Theocrit. ad Idyll. i. ubi mendo quoque liberat elegantem Æliani locum, qui est in Var. Hist. lib. ii. c. 12. Τί δ' ἄν ἐμοὶ δοίητε; ὅς οὕτω φθονοῦμαι. legens, τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε; sensu sane commodissimo. Sic deest ἀντὶ apud Apollonium Rhodium lib. i. ver. 955.

Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες.

Ubi Scholiastes: Λείπει ἡ ἀντὶ πρόθεσις, ἵν' ᾖ τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον. [Legendum, quod nuper ediderunt, ἐκλύσαντες. Ab hoc autem participio, non a subaudita præpositione ἀντὶ, regitur, εὐναίης. SCHAEF.]

ΑΠΟ, *AB.*

Crebro subaudienda relinquitur hæc præpositio *ante casum secundum appositum verbis quibusdam, nominibus adjectivis et adverbiis.* [In has constructiones fere valet quod paullo ante ad p. 415. in. generatim monui. Hic præterea moneo, quæ locutiones additam habent præpositionem, eas rectius abundantes quam plenas dici. SCHAEF.] De singulis distincte.

Ad *verba* quod attinet, quæ sunt[d] *liberandi, absolvendi, abstinendi, differendi, separandi, arcendi*[e] aliaque similia, ea genitivum non regunt, quod perperam docuere veteres Grammatici, sed genitivus, qui sequitur illa verba, pendet a præpositione ἀπὸ subintellecta. Ex. gr. Ἀπέχεσθαι κακῶν, plene est: ἀπέχεσθαι χεῖρας, [Expressam hanc vocem habet Homerus Iliad. A. ver. 97. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. SCHWEB. V. ad h. l. Heyn. Wolfiana recensio habet: βαρείας Κῆρας. SCHAEF.] vel ἑαυτὸν ἀπὸ κακῶν: *abstinere manus,* vel *se a malis.* Sic 1 Thessal. iv. 3. Ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας. *Ut abstineatis a scortatione.* Ubi additur ἀπὸ, ut et in Act. Apost. xv. 20. [Conf. Leisner. in præfat. SCHAEF.]

* Hanc constructionem imitatus est Horatius lib. iii. od. xxvii. 69. *Mox ubi satis lusit, abstineto Irarum, dixit, calidæque rixæ.* SCHWEB.

Ἀπέχειν τινὸς pro ἀπό τινος: *abesse ab aliquo.* Additur in Evang. Lucæ xxiv. 13. Εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ

[d] Etiam *incipiendi.* Sic Apollonius Rhodius Argonauticorum librum orditur: Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε. Ad quæ Scholiastes: τὸ μὲν σημαίνει, ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι. BERNH.

[e] Lucæ xiii. 12. ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου. Petri epist. poster. cap i. 4. ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς. it. ἀπαλλοτριόω, Ephes. ii. 12. iv. 18. MICH.

'Ιερουσαλήμ. Sic etiam ἔχειν τινὸς, pro ἔχειν ἀπὸ τινος, dixit Dio Cassius lib. xxxix. p. 127[f].

In φείδεσθαι cum genitivo etiam deest ἀπό. Plene Septuaginta in 1 Reg. xv. 3. καὶ οὐ φείσῃ ἀπ' αὐτοῦ. 'Αφιέναι, ἀπολύειν, ἐλευθεροῦν, ῥύεσθαί τινος: absolvere, liberare (ab) aliquo, integre ἀπό τινος, quomodo Paulus in Epist. ad Rom. vi. 22. Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας etc. Nunc autem liberati a peccato. et Matth. vi. 13. 'Ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Libera nos a malo. Potest etiam subaudiri præpos. ἐκ, quæ aliquando addita reperitur.

Χωρίζειν et χωρίζεσθαί τινος, pro ἀπό τινος. Addit Plato alibi: 'Ο θάνατος χωρίζει ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. Addunt etiam sæpe numero Novi Testamenti Scriptores, ut Paulus Rom. viii. 35. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Quis nos separabit a dilectione Christi? et 1 Corinth. vii. 10. Γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι. Uxorem a viro non separari[g].

Εἴργειν τινά τινος dicitur Ellipsi præpositionis ἀπό: arcere aliquem ab aliqua re. ut εἴργω σε πυρὸς καὶ ὕδατος, pro ἀπὸ πυρὸς etc. aqua et igni tibi interdico. Addidit ἀπὸ alibi Xenophon: Τοὺς υἱεῖς εἴργουσιν οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Filios arcent patres ab improbis hominibus.

* Plenam pariter atque ellipticam constructionem habet Homerus Iliad. Δ. v. 130, 131.

'Η δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐέργει μυῖαν.

Sic Latini ἐλλιπῶς arcere aliqua re. Virgilius Æneid. lib. xi. ver. 826.

Succedat pugnæ, Trojanosque arceat urbe.

Pro ἀπὸ interdum habent ἐκ scriptores. Xenophon K. A. lib. vi. p. 368. 'Αλλ' εἰργόμεθα ἐκ τῶν 'Ελληνίδων πόλεων.

Sic etiam κωλύειν τινά τινος eadem ellipsi dicitur. Plene habet Xenophon K. Π. lib. iii. 'Απὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι.

Item in ἀκούειν τινὸς sub. ἀπό. Plene Actor. ix. 13. 'Ακήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Schwarz.

'Υστερεῖν et ὑστερεῖσθαί τινος[h], egere vel destitui ab aliqua re. sc. ἀπό. Rom. iii. 24. 'Υστεροῦνται δόξης pro ἀπὸ δόξης, destituti

---

f Sic ἀνέχειν δρόμον, sustinere cursum, dixit Aristophanes Avib. ver. 1200. Plene legitur in Ran. v. 875. ἀπέχειν ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, abstinere a vocum grandinibus. Leisn.

g Δέω, abesse, it. δεῖ, opus est, cum genitivo. Mich.

g 'Απαλλάττω θανάτου, pro ἀπὸ θανάτου, eripere (ex) morte. Leo Imp. Serm. de Sepultura Christi p. 289. 'Ιστασθαί τινος, in significatione arcendi, abducendi, pro ἀπό τινος. Gregorius Nyssenus Tractat. i. in Psalmos p. 42. Τοὺς ἐν κακίᾳ ζῶντας ἵστησι μὲν τῆς ἀτόπου πλάνης. Eos, qui in malitia vivunt, (ab) absurdo errore abducit. Schoettg.

* Αἴρειν. Marc. ii. 21. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν (ἀπὸ) τοῦ παλαιοῦ. Mich.

h Item λείπεσθαί, ut in Jacobi epist. i. 5. λείπεται (ἀπὸ) σοφίας. Syriace: [illegible]. Mich.

gloria. Additur Hebr. xii. 16. —μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ: —ne quis destituatur gratia Dei.

Ἀπτεσθαί τινος, pro ἀπό τινος[i], quomodo plene legitur apud Septuaginta Interpretes in Levit. v. 3. Ἢ ἅψηται ἀπὸ ἀκαθαρσίας ἀνθρώπου, ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας αὐτοῦ. Sic in παύεσθαί τινος[k]: Homerus Iliad. B. ver. 100. Παυσάμενοι κλαγγῆς[l].

* Euripides Hercul. fur. v. 563. Οὐ ῥίψεθ' ᾅδου τάσδε περιβολὰς κόμης; Musgravius: "κόμης a ῥίψετε regi puto, ut constructio sit ῥίψετε [ἀπὸ] κόμης τάσδε ᾅδου περιβολάς." Wakefieldius: "i. e. ἀπὸ κόμης—quam præpositionis omissionem excuset loquentis festinatio. Similiter in Elect. 1215. Κατεῖδες, οἷον ἡ τάλαιν' ἐῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστόν." SCHAEF.

Præter verba etiam nominibus quibusdam adjectivis aliquando additur casus genitivus, qui pendet a subintellecta præpositione ἀπό[m]. Illa sunt præcipue adjectiva indigentiæ, differentiæ, vacuitatis, aliaque nonnulla, ut ἐνδεής, indigus: ἁγνός, purus[n]: ἐλεύθερος, liber: κενός, vacuus: μόνος et οἶος, solus: ἄλλος, alius: ἕτερος, alter: ἀλλότριος, alienus: πλησίος, propinquus etc. Quæ omnia Genitivos regere falso docent Grammatici: [Imo recte. SCHAEF.] subauditur enim in illis ἀπὸ[o], ut quum dicitur: Ἐνδεὴς τῶν καθ' ἡμέραν, plene esset ἀπὸ τῶν καθ' ἡμέραν, indigus quotidiani victus. Ἐλεύθερος κακίας, sc. ἀπό: liber malitia. Sic Rom. vii. 3. ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, libera est a lege. Comicus in Nubib. v. 1415.

i Quid vero? si subaudires ἐπί, sicut in Θίγειν τινός, pro ἐπί τινος. MICH.

k Petrus in 1 epist. c. iv. 1. πέπαυται (ἀφ') ἁμαρτίας. MICH.

l Græci etiam materiam, unde quid factum est, ponunt in secundo casu per ellipsin præpositionis vel ἀπὸ vel ἐκ. Ælianus Var. Hist. ix. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Addit præpositionem ἀπὸ Lucianus in Asino: κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Plura exempla habet Jensius Lect. Lucian. iii. 7. p. 344. seqq. LEISN.

* Huc pertinent etiam verba desinendi. Pæanius, Eutropii metaphrastes, lib. i. 13, 2. οὐ πρότερον ἔμελλε τῆς ὀργῆς λήξειν: non prius (ab) ira cessare volebat. SCHOETTG.

* Sic Horatius Græcorum imitatione lib. ii. od. ix. ver. 17. Desine mollium tandem querelarum.

In ἁμαρτάνειν τινὸς sub. ἀπό. Homer. Iliad. O. v. 480. Τοῦ μὲν ἅμαρθ': unde sæpius ἀφάμαρτε apud eumdem; e. g. Iliad. Λ. v. 350. Σ. v. 411. SCHWEB.

* Item verba fruendi, ut ἀπολαύειν τινός. Additur præpositio a Luciano in Mort. Dial. p. 224. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων (scil. τι) ἀπολαύσαιμι. LEISN.

* Deest quoque post verba passiva. Euripides in Med. ver. 29. Ἀκούει νουθετουμένη φίλων, audit monita (ab) amicis. Dici debuit: νουθετουμένη ἀπὸ τῶν φίλων. [Imo junge ἀκούει φίλων. SCHAEF.] Et ver. 51.

Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Quomodo (a) te sola relinqui vult Medea?

[Jungo σοῦ μόνη. SCHAEF.] Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων. Veteres a novis deseruntur [imo vincuntur. SCHAEF.] affinitatibus, sive, posteriores abolent priores. pro ἀπὸ καινῶν κηδευμάτων. Euripides in Med. v. 75. It. v. 113.

Παῖδες, ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς

Σὺν πατρί.

Pereatis cum patre (ab) infensa vobis matre. pro ἀπὸ στυγερᾶς ματρός. [Junge παῖδες στυγερᾶς ματρός. SCHAEF.] BERNH. Non cogitavit vir doctus, verba passiva poscere, non præpositionem ἀπὸ, sed ὑπό. SCHAEF.

m Διαφέρειν τινὸς, pro ἀπό τινος coll. epist. ad Galat. ii. 6. MICH.

n Γυμνὸς, nudus; ξένος, peregrinus. MICH.

o Pæanius lib. vii. c. 2. Γυμνὸς πάντων τῶν ἐνδυμάτων. Ephes. ii. 12. ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας. MICH.

p. 201. σῶμα πληγῶν ἀθῷον. quæ præpositio additur Matth. Evang. xxvii. 24. Ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου. Lucianus: Κενὴ οἰστῶν ἡ φαρέτρα. *Pharetra sagittis vacua*. pro ἀπ' οἰστῶν[p]. Ἄπειρος τούτου, *expers hujus*, plene ἀπὸ τούτου. Μόνος πάντων, pro μόνος ἀπὸ πάντων.

Οἷος ἄλλων, pro οἷος ἀπ' ἄλλων. Moschopulus ad Hesiodi Ἔργ. ver. 11. Τὸ μόνον ὄνομα—ἐφ' ἃ λεγόμενον, μέσην ἔχει πάντως τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ἢ παροῦσαν, ἢ συνυπακουομένην, οἷον μόνος πάντων, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ πάντων, καὶ οἷος ἀπ' ἄλλων παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τοῖς ἔπεσι etc. Addidit Sophocles in Philoctete ver. 184.

Κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων.
Jacet solus ab aliis.

Ἀλλότριον ἐκείνου, *alienum ab illo*, dicitur ἐλλειπτικῶς pro ἀπ' ἐκείνου, ut et πλησίον τοῦ χωρίου, *propinquum loco*, pro ἀπὸ τοῦ χωρίου. Sic ἄσσον τινος pro ἀπό τινος, *prope ab aliquo*[q]. Theocritus Idyll. i. 112.

Αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα.

Ἄλλος ἐκείνου, *alius ab illo*, similiter dicitur pro ἄλλος ἀπ' ἐκείνου. Plato Menone: Ἄλλο ἐπιστήμης, plene ἄλλο ἀπ' ἐπιστήμης, *diversum a scientia.*

Sic ὕστερός τινος pro ἀπό τινος. Quam loquendi formam a Græcis sumpserunt Latini. Phædrus Prolog. lib. iii.

Quod si accusator alius Sejano foret.

i. e. *alius a Sejano*. Horat. epist. xvi. lib. i. ver. 20.

Neve putes alium sapiente bonoque beatum.

Cicero Ep. Fam. xi. 2. *Nec quidquam aliud libertate communi quæsisse*[r].

Denique in *adverbiis quibusdam, quæ genitivum post se habent*, subaudiri debet præpositio ἀπό[s]. E. g. πόῤῥω τῆς τέχνης, πόῤῥω τῆς πόλεως, πόῤῥω τοῦ Διὸς, elliptice dicuntur pro: πόῤῥω ἀπὸ τῆς τέχνης, ἀπὸ τῆς πόλεως etc. Ælianus Var. Hist. lib. ii. 8. Πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, *procul a recto judicio*. pro πόῤῥω ἀπὸ κρίσεως ὀρθῆς. Sic etiam ἐγγὺς τῆς πόλεως: pro ἐγγὺς ἀπὸ τῆς πόλεως. Nam adverbium genitivum regere nequit. [Cur regere nequit? Num quia adverbium dicitur? Dic præpositionem in tali structura. Schaef[t].]

Item ἀπὸ subaudias velim in *adverbiis illis, quæ, separa-*

p Ὁδὸς καθαρὰ παντὸς κακοῦ. Cebes in Tabula. pro ἀπὸ κακοῦ. Schoetto.

q Plene est Actor. xx. 26. Καθαρὸς ἀπὸ τοῦ αἵματος. Schweb.

q Supplet Pæanius, Eutropii metaphrastes, lib. i. 18, 2. Καὶ πλησίον αὐτῆς ἐγένετο τῆς πόλεως ἀπὸ τέσσαρων σημείων. Schoetto. Non supplet Pæanius. Conf. not. ad Longi Pastor. p. 329. Schaef.

r Item post Substantiva quædam; ut Septuaginta in Numeror. c. xxv. 6. ἄνθρωπος (ἀπὸ) τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Mich.

s Item post ἔσωθεν et ἔξωθεν, ut Apocal. xi. 2. τὴν ἔξωθεν (ἀπὸ) τοῦ ναοῦ. Post ἐντεῦθεν, ut Apoc. xxii. 2. καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν. Post κυκλόθεν, ut Apoc. iv. 3, 4. et v. 11. κυκλόθεν τοῦ θρόνου. It. πλησίον (ἀπὸ) τινός, *prope aliquem*. Mich.

t Item ὕστερον, ut Pæanius lib. vii. c. 14. δύο τοῦ πατρὸς ὕστερον ἔτεσι, *duobus post patrem annis*. Mich.

tionem significantia, genitivum post se habent, quali sunt ἄνευ, ἄτερ, χωρὶς [u], δίχα, quæ *sine*, vel *seorsum a* notant, cum intellectum habeant ἀπό [x].

Δ.

ΔΙΑ, *PER, PROPTER*.

Nomen temporis, quando in genitivo ponitur, elliptice dicitur, subaudita præpos. διά. E. g. τοῦ μηνὸς, plene, διὰ τοῦ μηνός. Χειμῶνος [a] καὶ ἦρος, plene διὰ χειμῶνος καὶ ἦρος. Comicus in Pluto v. 98. p. 11. Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. i. e. διὰ πολλοῦ χρόνου. *Nam multo tempore ipsos non vidi.* Alia exempla vide apud Budæum in Comment. ling. Græcæ p. 995 [b]. [Lucianus t. ii. p. 124. οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι. *non multis post annis*. SCHAEF.]

Etiam ante alios genitivos [d] hæc præpositio omittitur, ut apud Homerum Iliad. B. v. 801. Ερχονται πεδίοιο, i. e. ἔρχονται διὰ πεδίοιο, *eunt* (per) *campum*. ut Eustathius ibid. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς πεδιάδος. et Iliad. Δ. v. 244.

Αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι.

sc. διά [e]. [Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 345. et Heyn. passim ad Iliad. e. g. ad Θ. v. 106. SCHAEF.]

* Sic Sophocles Electr. v. 480. οὐ μακροῦ χρόνου. ubi Schol. Gr. διὰ μακροῦ χρόνου. uti plene etiam habet Themistius Orat. xvii. p. 213. C. Ἐπανήγαγεν αὖθις διὰ μακροῦ χρόνου φιλοσοφίαν.

[u] Χωρίς. conf. Joan. Evang. xx. 7. MICH.

[x] Item in ὀψὲ, ut notat Lamb. Bos in Exerc. ad Matth. cap. xxviii. 1. SCHOETTG.

* Item in ἐκτὸς, ut Lucas in Actis Apost. xxvi. 22. οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν cet. Item in πλὴν, ut Marc. Evang. xii. 32. πλὴν αὐτοῦ, *præter ipsum*. MICH.

[a] Marc. Evang. xiii. 18. Sic τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, Joannes Evang. xviii. 13. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, in epist. ad Hebr. ix. 7. MICH.

[b] Adde ἡμέρας καὶ νυκτός: plene enim διὰ τῆς νυκτὸς habes in Lucæ Evang. v. 5. et in ejusdem Act. Apost. xvii. 10 [c]. Sic apud Lucianum Vit. Auct. Καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. SCHOETTG.

[d] Item ante genitivum *pretii*, ut εἰ τοσούτου (i. e. διὰ τοσούτου) τὸ χωρίον ἀπέδοσθε, Act. v. 8. Ἐγὼ (διὰ) πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην, c. xxii. 28. coll. c. viii. 20. ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. MICH.

[e] In *actionibus* sive *factis quibuscunque*. Herculus apud Euripidem in Alc. v. 1025.

Πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς.

pro διὰ πολλῶν μόχθων. *Multo autem labore in nostras illa venit manus*. BERNH. Rectius nunc editur: πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς. Sic in Aristophan. Av. v. 1620. scribendum suspicor μεσητίᾳ, ubi vulgo legunt μεσητίαν, item subaudientes διά. SCHAEF.]

[c] Posset etiam præpositio ἐκ addi. Nam ἐκ νυκτῶν, *noctu*, dixit Euripides in Rheso, ver. 13. Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσι; *quinam cubile nostrum adire noctu audent?* BERNH.

Id. Orat. xvi. p. 211. D. ὀλίγου χρόνου, *non multo post*. Pleno sermone est apud Xenophontem K. Π. lib. i. p. 48. δι' ὀλίγου γε (χρόνου). Addi possunt et alia ex Homeri Iliad. N. v. 191. Δόρυ (διὰ) χροὸς εἴσατο. Ibid. Υ. v. 362. Στιχὸς εἶμι διαμπερές. Item Theodor. Prodr. lib. i. p. 18. Κτείνειν (διὰ) ξύλων. et ibid. κτείνειν λίθων. Schweb. De Prodromi loco v. Dorvill. ad Chariton. p. 779. Schaef.

Item *ante accusativum* aliquando omittitur διὰ, *propter*, ut Apollonius Rhodius lib. ii. Ζηνὸς χόλον, pro διὰ Ζηνὸς χόλον. *Jovis* (ob) *iram*. Euripides Phœn. ver. 892. Ἃ 'γὼ τί δρῶν etc. (Propter) *quæ ego quid faciens* etc. ubi Scholiast. λείπει διά[f]. Et sæpe elliptice ταῦτα ponitur, pro διὰ ταῦτα. Mercurius apud Aristophanem in Pace v. 413. p. 649.

Ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην;
An propterea jam olim dies suffurati sunt?

ubi Scholiastes; Ταῦτα, διὰ ταῦτα. Et in Nubibus p. 145. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν etc. *Propterea fingebant*. ubi Schol. λείπει ἡ διά, Xenophon in Κύρ. Παιδ. i. 26. Ταῦτ' ἄρα—καὶ ἐνεώρας μοι. *Propterea me aspiciebas*. Theocritus in Idyll. xiv. ver. 3.

Αἰσχ. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτόν—
Æsch. Non optime valemus, Thyoniche. Th. Propterea macies—

[Vid. Brunck. ad Aristophan. Nub. ver. 319. Av. ver. 120. Schaef.] Sic *Hoc* Latinis pro *propter hoc*. Plautus Amphitr. act. i, sc. 1.

Opulento homini hoc servitus dura est[h].

---

[f] Usurpatur etiam frequentissime τί interrogativum pro διὰ τί, *propter quid, cur?* Marc. xii. 15. Τί με πειράζετε; *Cur me tentatis?* Et talia innumera in Novo Fœdere occurrunt. Libanius epist. 10. pr. Τί ἂν τις αἰτιῷτο φεύγοντα πῦρ; *Cur aliquis eum redargueret, qui ignem fugit[g]?* Schoettg.

[h] Deest etiam hæc præpositio in illis locutionibus apud Aristophanem in Equit. ver. 644.

Εὐ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια.
(Ob) *lætum me coronant nuncium*.

Ad quem locum recte Bisetus: Ταῖς εὐαγγελίαις [illegible] παίζουσιν, ἀλλ' εἰ μὲν [illegible] εὐαγγέλια, ἐλλειπὴς ἔσται τῆς διὰ προθέσεως, διὰ τὰ εὐαγγέλια, διὰ τὴν καλὴν [illegible] ἀγγελίαν. Apud Ælianum in Var. Hist. lib. viii. 7. θύειν τοὺς γάμους. Leisn.

* Omittitur etiam in ὃ, quod est pro δι' ὅ. Apollonius Rhodius Argonauticorum lib. i. 205. Ὃ καὶ μεταρίθμιος ἐν Πᾶσιν ἀριστήεσσιν. *Quapropter etiam inter principes numerabatur*. Euripides in Alcest. ver. 764. Ἀπιμάζων ἐμὴν δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν Μήτηρ: *ad lugendam dominam, quia mihi omnique familiæ matris loco fuit*. [Recte editur: ἣ μοι. Bernholdi lectionem ipsum metrum falsitatis convincit. Schaef.] Idem statuendum de τὸ, quod pro ὃ dicitur. Aratus Φαινομ. ver. 27. Τὸ δὲ καλέονται ἅμαξαι. *Quapropter currus vocantur*.

Idem sentiendum de ὅτι. Hecatæus Milesius [imo Diodorus Siculus, cujus v. Eclog. t. ii. p. 543. in. Schaef.] de Judæis: Καταλλύσθαι συνέβαινε τὰς πατρίους τῶν Θεῶν τιμάς. Ὅτι οἱ τὰς χώρας ἐγγενεῖς ὑπέλαβον, ἐὰν μὴ τοὺς ἀλλοφύλους μεταστήσωνται, etc. Sine il-

[g] Plura vide apud Raphelium in adnotationibus Xenophonteis ad Petri 2 epist. c. i. 5. Mich.

* Sic Sophocles Ajac. v. 30. πηδῶντα πεδία. Idem v. 176. Ἤ ῥά τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν. Ibid. v. 439. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς. quibus in locis recte omnino subauditur διά. Item in illis Homeri Iliad. I. v. 77. Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν. Inprimis vero notabilis est præpositionis διὰ ellipsis in illis Homeri Iliad. T. v. 226. Ἠὶ τίν. Item in illa formula ὅρκια τάμνειν. Plena locutio ita esse videtur: τάμνειν θυσίαν διὰ τὰ ὅρκια. Ad fœdera enim sancienda veteres jusjurandum adhibuerunt; idque cæsa victima confirmarunt; quod colligitur cum ex aliis locis, tum Homer. Iliad. T. v. 266. De quo loco vid. Eustathius p. 1255. l. 30. Sic Latini quoque Accusativis sæpius ἐλλειπτικῶς utuntur, subintellecta præpositione *propter*. Cicero ad Divers. lib. iv. epist. 1. *Ut si quid tu eum velles ad me mittere*, i. e. *propter quid*. Idem lib. viii. ep. 14. *Nunc furit, tam gavisos homines* (propter) *suum dolorem*. Virgilius Ecl. i. ver. 37.

Mirabar, quid mœsta deos, Amarylli, vocares.

i. e. *propter quid*. Schweb.

* In ὅρκια τάμνειν, λευκὴν ἡμέραν ἄγειν, θύειν τὰ ἐξιτήρια, τὰ ἐμβατήρια, notante Zeibichio Athl. Παραδ. p. 106, 107. F. St.

E.

ΕΙΣ, *IN*, *AD*.

Ellipsis præpositionis εἰς post verba motum ad locum significantia usitata satis est Græcis, magis tamen poëtis, quam prosæ scriptoribus. Homerus Odyss. Γ. ver. 278.

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν.

Sed cum Sunium sacrum pervenimus, promontorium Atheniensium.

Eodem libro ver. 287.

——————Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἶξε θέων.

——————*Malearum montem excelsum*
Pervenit currendo.

In quibus Σούνιον pro εἰς Σούνιον, et ὄρος pro εἰς ὄρος.

* Hanc ellipsin Græcorum imitantur quoque Latini,

λείψει obscurior est locus, quam non animadvertit Latinus, quicunque ille fuit, interpres, illa sic reddens: *Quod incolæ, nisi alienigenas dimitterent, malorum judicium fore suspicati sunt*. Mihi toto cœlo hæc interpretatio videtur ab historici sententia distare. Rectius omnia et facilius procedent, si tenueris ἔλλειψιν. Igitur si scripseris: Δι' ὅτις οἱ τῆς χώρας ἐγγενεῖς ὑπέλαβον, recte cohærebit quod sequitur: κρίσιν οὐκ ἔσεσθαι τῶν κακῶν; *quare existimarunt indigenæ, nisi fuerint e terra dimissi advenæ, non fore rectum de mali origine judicium*. Bernh.

quando nominibus provinciarum non addunt præpositiones, quas tamen ars exigit; uti Servius habet ad Virgilii Æneid. lib. i. ver. 6.

Italiam fato profugus Lavinaque venit
Littora.

pro *ad Italiam.* vid. Diomedes Grammat. p. 445. Idem Eclog. i. 65, 66.

At nos hinc alii sitientes ibimus Afros,
Pars Scythiam et rapidum Cretæ veniemus Oaxen.

Sic ipse Cicero pro L. Manil. c. 12. *Qui Siciliam adiit—inde Sardiniam cum classe venit.* Schweb.

Sic Iliad. A. ver. 322. Ἔρχεσθον κλισίην, pro εἰς κλισίην, (ad) *tentorium.* et Iliad. Ξ. ver. 298. Τόδ' ἱκάνεις, i. e. εἰς τόδε τὸ χωρίον ἱκάνεις, *in hunc locum venis*, duplici Ellipsi. Iliad. P. ver. 114 —ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, pro εἰς ἔθνος. Euripides in Med. ver. 1140. Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην. *Simul tuos filios comitabar* in *conclave mulierum.* ubi Scholiastes: Λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς στέγας. Pausanias in Arcad. p. 655. ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, pro εἰς τὸ ἱερόν. Aristophanes in Avibus v. 953. p. 587. Νιφοβόλα πεδία πολύσπορά τ' ἤλυθον, i. e. ut recte ibi Bisetus: εἰς πεδία νιφόβλητα καὶ πολύσπορα: *veni in campos nive percussos*, etc.[a]

* Sophocles Œdip. Tyr. v. 1202. ὡς ἄλλην χθόνα Δοκῶν ἀποίσειν. Aj. v. 516. ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν Ἅδου θανασίμους οἰκήτορας. Philoct. v. 142. Σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε Πᾶν κράτος Ὠγύγιον. Euripides Helen. v. 253. ὡς Ἀθάνας μόλοιμ'—. v. 603. οὐδ' ἀφίξομαι Ἕλληνας, οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμήν ποτε. Herc. fur. v. 407. Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν—Ἔβα. Vid. Brunck. ad Aristophan. Nub. v. 30. Schaef.

Sic quando εὐθὺ vel similis vox cum casu secundo occurrit, subaudienda est præpositio εἰς, cum χωρίον, τόπον, οἶκον vel αὐλάς. E. gr. Χώρει εὐθὺ τῆς σωτηρίας, pro εὐθὺ εἰς χωρίον τῆς σωτηρίας. *Abi recta* ad *salutis* locum. Lucianus in Bis Accus. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου. *Recta ad Areopagum.* pro εὐθὺ εἰς τόπον τοῦ Ἀρείου πάγου. Ælianus in Var. Hist. lib. ix. 18.—ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ Ἅδου: *libentius alteram ingrederer, quæ recta* (ad) *inferos duceret.* Plenus sermo esset: ἥδιον ἂν κατὰ τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον τὴν ἄγουσαν εὐθὺ εἰς οἶκον τοῦ Ἅδου. [Quam plenam locutionem legimus Matth. vii. 13, 14. Schweb.] Pari modo ἔρχεσθαι vel ἀφικνεῖσθαι εὐθὺ τοῦ Διὸς, ut Comicus in Pace, pro εὐθὺ εἰς τοῦ Διὸς οἶκον vel αὐλὰς, ut paulo post in eadem fabula, p. 634. ver. 160.

[a] In vocabulo καιρὸν, quod Euripides habet in Hel. ver. 486.

Καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἦλθες.
Opportune jam non venisti.

Ubi dicendum fuit εἰς καιρόν. Εἰς καιρὸν autem dici a Græcis, vel tirones norunt. E. g. id. in Hel. v. 1087. Εἰς καιρὸν ἦλθε. Et in Herc. Fur. v. 701. Εἰς καιρὸν οἴκων Ἀμφιτρύων ἔξω περᾷ. Bernh.

'Ορθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς.
Recta incede ad Jovis aulas.

Ex quo loco docemur, supplendam hoc modo semper ellipticam illam loquutionem, qua post verbum motus ponitur εὐθὺ cum casu secundo.

Porro[b] quum duo accusativi adduntur verbis activis et mediis, alter horum pendet a præpositione εἰς, ut: Αἰτιῶμαί σε ταῦτα, *accuso te harum rerum*, pro εἰς ταῦτα. Præpositione enim ibi destituitur accusativus rei. Λέγω σε κακὰ, *maledico tibi.* [Hanc Græcorum constructionem aliquoties imitatur Petronius, e. g. cap. lix. *Cave majorem maledicas.* cap. xcvi. *Maledic illam versibus.* cap. lxxiv. *Maledicere Trimalchionem cœpit.* Est enim revera in hisce ellipsis præpositionis *in* vel *adversus*, Gr. εἰς, ac plena ita est locutio: *male dicere in aliquem.* Schweb.] Aristophanes in Pluto ver. 73. p. 9. Κακόν τί μ' ἐργάσεσθε: *aliquod mihi dabitis malum.* et paullo post: 'Ο Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν. *Jupiter mihi hæcce fecit.* et alibi: Οἷα τοὺς ἄλλους δράσῃς, *quæcunque aliis feceris.* In quibus præpositione destituitur accusativus personæ: nam pro δρᾷν τινά τι integre dicitur, δρᾷν τι εἰς τινὰ, quemadmodum Sophocles alibi dixit ——εἰς οὕς τ' ἔδρων, *et quibus facerem.* Matth. xxvi. 10. ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ[c].

* Pro εἰς reperitur etiam in hac locutione περί. Sic apud Lucianum t. i. p. 121. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περί σε. Schweb.

Præterea ἡ εἰς cum articulo τὸ sæpe ante Infinitivum subintelligitur, ut in Evang. Lucæ ix. 2. Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν, i. e. εἰς τὸ κηρύσσειν, *misitque eos* (ad) *prædicandum*[d]. Pausanias in Atticis: Ἦν Ἀριστίων Ἀθηναῖος, ᾧ Μιθριδάτης πρεσβεύειν ἐς τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας ἐχρῆτο. h. e. εἰς τὸ πρεσβεύειν. *Erat Aristion Atheniensis, quo utebatur Mithridates legato, quem mitteret ad urbes Græcas.* Comicus in Nubibus pag. 189. Νῦν μὲν γὰρ ἰδεῖν etc. ubi Scholia: λείπει εἰς τὸ ἰδεῖν[e].

[b] Ni fallor, huc quoque pertinent loquutiones, καλῶς vel κακῶς λέγειν vel ἐρεῖν τινα. Item καλῶς vel κακῶν ποιεῖν τινα. vide Lucam in Actis Apostol. xxiii. 5. in Evangel. vi. 26, Matthæum in Evangel. v. 44. Item λέγειν τινὰ, simpliciter, Joan. Evang. vi. 71. Septuaginta in Proverb. xxiv. 24. ὁ εἰπὼν (εἰς) τὸν ἀσεβῆ, δίκαιός ἐστιν. Joann. 3 epist. ver. 10. φλυαρῶν ἡμᾶς. Mich.

[c] Matthæus in Evang. xxvii. 22. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; Septuaginta in Exod. xxii. 30. οὕτω ποιήσεις τον μόσχον σου, ex Hebraico כֵּן תַּעֲשֶׂה לְשֹׁרְךָ cap. xxiii. 11. οὕτω ποιήσεις τὸν ἀμπελῶνα σου. Mic.

[d] Scilicet Græci, ubi *finem* vel *caussam* innuunt, usurpant sæpe simpliciter Infinitivum pro Gerundio Latinorum, et omittunt vel εἰς τὸ, vel πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ, vel περὶ τοῦ. Plures ejusmodi locos collegit Jensius in Epistola ad I. G. Grævium, Lectionibus Lucian. subjuncta pag. 406. Ita ex Latinis Ennius i. Annal. *Ecquis exstiterit Romæ regnare quadratæ*, i. e. πρὸς τὸ βασιλεύειν. conf. Lucretius lib. iii. 908. Leisn.

[e] Omittitur etiam a Luciano et aliis in verbo ἐρᾷν, pro *affectare, cupere, sectari.* Lucianus in Hermot. Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε δόξαν ἐρῶσιν etc. *Neque enim amplius aurum, neque gloriam sectantur.* Ita *videre* sumitur apud Livium lib. ii. 22. Sæpe εἰς additur. Theophrastus περὶ κολακείας: ἐνθυμῇ, ὡς ἀπο-

Denique multis in aliis accusativis deficit hæc præpositio, ut τί; *quid?* pro εἰς τί; *ad quid?* τί χρή: *quid opus est?* Plene εἰς τί χρή; quemadmodum dixit Maximus Tyrius Dissert. xxi. Ἐς τί χρὴ λέγειν; *Quid attinet dicere?* Τέλος, pro εἰς τέλος, *tandem,* apud Xenophontem et alios[f]. [Ἐς τελευτὴν Homer. Hymn. in Bacch. ver. 29. Schaef.]

Passim ante χάριν, ut οὗ, ἐκείνου χάριν, *cujus, illius gratia,* pro εἰς οὗ et εἰς ἐκείνου χάριν. Æschylus in Persis: Ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν, i. e. εἰς ἐμὴν χάριν, *Remiga, remiga, et geme meam* in *gratiam.* Comicus in Acharn. p. 428. Ἀλλ' ἑψόμεσθα τὴν σὴν χάριν. *Sed sequemur* (in) *tuam gratiam.* ubi Scholia: Λείπει ἡ εἰς πρόθεσις, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν σὴν χάριν. Themist. Or. iv. p. 109. ἐπειδὴ ξυνήκετε ἐμὴν χάριν. Sic alibi βουλῆς χάριν, subintell. εἰς, (in) *gratiam senatus.* [Vid. Jac. Just. Scholten. Specim. Hermeneut. de divers. significat. vocis χάρις in N.T. (Præs. Jod. Heringa. Traj. ad Rh. 1805.) p. 157. Schaef.] Ἀρχὴν, pro εἰς ἀρχήν. Pausanias Lacon. 246. Τοῦτον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσίεμαι, *hunc prorsus non admitto.* (vid. Sext. Empirici Hypotyp. i. 14. ii. 6. Joann. Evang. viii. 25.) Idem addidit pag. 274. οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἐς ἀρχήν: *omnino non convenit.* [Facius ἐς Codicis auctoritate delevit. Bene. Schaef.[g]]

Deest etiam in sequentibus, ut apud Thucydidem lib. ii. Ἐκείνῃ τε, ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, pro εἰς τὰ πλείστου ἄξια. *Illo* (fonte), *quia propinquus erat,* (ad) *res maximi momenti utebantur.* Eodem libro: Ἃ γὰρ πόλιν ὕμνησα. *Quæ enim* (in) *urbem cecini.* Recte ibi Scholia: ἃ εἰς τὴν πόλιν ὕμνησα[h].

βλέπουσιν εἰς τὰ οἱ ἄνθρωποι. Cleanthes apud Clementem Alexandrinum Stromaton. lib. v. Ἀνελεύθερος πᾶς, ὅστις εἰς δόξαν βλέπει. Itaque Brodæus Misc. ix. 18. perperam apud Lucianum in de Mercede conduct. pro τὸν ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, legi vult, τὸν εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. Vid. Jensii Lect. Lucian. lib. i. 10. pag. 112. Clericus ad Genes. iv. 4. Græci etiam dicunt ὑβρίζειν τινὰ, pro εἴς τινα, *contumelia afficere aliquem.* Demosthenes in Midiana: ἐάν τις ὑβρίζῃ ἢ παῖδα, ἢ γυναῖκα, ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τῶν δούλων etc. Sed sæpe additur εἰς. Aristophanes Plut. v. 900. ὑβρίζων εἰς ἐμέ. Plura suppeditabit Spanhemius ad h. l. Leisn.

f Ἔνδειγμα, 2 Thessal. i. 5. μάτην, pro εἰς μάτην, *in vanum, frustra.* Matth. xv. 9. Marc. vii. 7. coll. Septuaginta in Jerem. iv. 30. viii. 8. Mich. Videtur μάτην pro accusativo habuisse. εἰς μάτην legas in Luciani Tragœdopod. v. 28. 240. et in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 1111. Schaef.

g Quam sæpe interpretes, interque eos Tanaqu. Faber et Angelus Politianus in explicatione hujus voculæ ἀρχὴν offenderint, ostendit Jensius Lect. Lucian. iii. 8. p. 352. [Johann. viii. 25. Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν, cf. Fabricii not. ad Sext. Empiric. p. 26. Schweb.] Supprimit hanc præpositionem etiam Lucianus in Demosth. Encomio: μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν, λιπὼν etc. Supple εἰς, ut sit: εἰς ἣν ἐμαυτὸν etc. Supplet Epictetus cap. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Leisn.

h Thucydides i. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῇσαν οἱ Ἕλληνες. *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas, aliorum subigendorum causa, nullas expeditiones tunc faciebant.* ubi Schol. ἐξῇσαν] ἐξιόντες ἐποίουν, ut verbum ἐξῇσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis εἰς admittitur. Leisn.

Homerus Iliad. I. v. 77. Τίς ἂν τάδε γνοίη; *Quis hæce latæretur?* ubi Eustathius: Κατὰ ἔλλειψιν ἔφρασε προθέσεως, οἷον τίς ἂν εἰς τάδε ἢ κατὰ τάδε γνώσεις; [Vid. supra in Ellipsi Nominum v. Ἀκούων et Ἰδών. Schaefr.] Comicus in Nubib. pag. 185. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si* (in) *hoc victus fueris a me.* Ad quem locum Scholia: Λείπει ἡ εἰς. ἵνα ᾖ, εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Et in Equitibus v. 765. p. 334.

——διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

——*dissecer, discindarque* (in) *lora.*

Ubi Scholia iterum: Λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς λέπαδνα[1]. [Omnino verba dividendi sæpius sic struuntur. Homer. Hymn. in Mercur. v. 128. ἔσχισε δώδεκα μοίρας. Euripides Hel. v. 417. ναῦς δὲ πρὸς πέτραις Πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίαν. In Herodoto ii. c. 147. Codicum auctoritate edidi δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. Plutarchus Vit. Parall. t. i. p. 643. εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Reiskius: " præpositionem de meo addidi." reprehensus ideo, idque jure, a Viro Docto in *Philolog. Bibliothek* iii. B. 6. St. p. 495. (Diodorus Sic. xviii. c. 29. διέγνωσαν τὰς δυνάμεις εἰς δύο μέρη διελεῖν. Non mirer, si suspiceris præpositionem ex ultimis literis vocis prægressæ natam esse.) Add. Valckenar. ad Herodot. p. 558, 60. Morus ad Xenophont. Histor. Gr. i. 7, 10. p. 47. Zeun. ad Cyropæd. i. 2, 5. Fischer. ad Weller. iii. 1. pag. 444. s. Schaefr.]

EK, EX.

Præpositio ἐκ in multis subaudienda relinquitur, id quod ignorantes Grammatici multas inanes finxere regulas, nimirum: Verba et adjectiva *copiæ* etc. *partitiva* et *superlativa*, nec non verba, quæ *partem substantiæ alicujus* significant, genitivum adsciscere; *materiam* quoque, e qua aliquid fit, poni in genitivo. Quæ regulæ omnes falsæ sunt: [Non puto. Magnam partem optime habent. Schaefr.] nam pendent genitivi illi a præpositione ἐκ subintellecta, quæ sæpius etiam addita reperitur. Videamus singula.

Quod attinet ad verba *copiæ*[1], in genitivis, qui illis addun-

1 Vide ibi Kusterum ad ver. 765. Item in formula ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, quod integrum est, ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, *de die in diem.* 2 Petrus epist. ii. 8. Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν. Schoettg.

1 Γέμω, γεμίζω, πλήθω, ἐμπλήθω, πλήθω, πληρόω, κορέννυμι, ἐμπιπλάω, μεστός, μεστόω. Mich.

f In notissima dictione μένειν τὴν ἡμέραν vel χρόνον, quod est *exspectare diem* vel *tempus*, deest εἰς. Euripides in Phœn. v. 1651.

Καὶ παρθενεύου, τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
Μένουσα.

Virgineo maneto habitu, exspectans venientem diem.

Quo loco manifestum est, εἰς a Tragico fuisse omissum, quod verbo jam adhæreret eadem præpositio. Male enim sonaret, εἰς τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν. Bernh.

tur, subauditur præpositio ἐκ. V. gr. in Evang. Joann. ii. 7. Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. *Implete hydrias aqua.* integre: ἐξ ὕδατος. Matth. xxii. 10. Ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. plene: ἐξ ἀνακειμένων. *Completæ sunt nuptiæ accumbentibus.* Hanc autem præpositionem in hisce subaudiri, planum fit ex eo, quod nonnunquam addita occurrat. Sic[m] Matth. xxiii. 25. ——ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας: *intus autem plena sunt rapina et intemperantia*[n]. Joannes in Evang. xii. 3. Ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. *Domus autem repleta fuit odore unguenti.* Et in Apocalypsi viii. 5. Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου. *Deinde sumpsit angelus thuribulum, et altaris igne replevit.* Et Euripides Ion. 1194. ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου Κρατῆρας ἱερούς, Βιβλίνου τε πώματος. [Bosium Wakefieldius sequitur. Ego non sequar: ἐκ enim jungendum verbo ἐπίμπλαμεν, a quo per tmesin quam dicunt separatum est. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 934. SCHAEF.[o]]

* Genitivum cum ejusmodi verbis et adjectivis *copiæ* junctum, non ab ipso verbo, sed suppressa præpositione ἐκ pendere, exinde patet, quod eadem cum Dativis quoque juncta reperiuntur. Sic apud Diodor. Sicul. lib. iv. p. 283. A. Δένδρεσι παντοίοις πεπληρῶσθαι. Et lib. v. pag. 318. D. Πλατάνων καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης ἔρνεσι καταγέμει. Ellipticam Græcorum constructionem imitatus videtur Virgilius Æneid. lib. i. ver. 219.

Implentur veteris Bacchi pinguisque ferinæ.

Latino enim more usitatius dicitur: *veteri Baccho pinguique ferina.* SCHWEB.

In illis, quæ *partem substantiæ* designant, etiam subauditur ἐκ, vel, si mavis, μέρος τι ἐκ. Sic ἐσθίειν κρεῶν, ἄρτου: πίνειν οἴνου, ὕδατος, supple ἐκ κρεῶν etc.[p] [Aristophanes Nub. v. 272. εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχουσιν. (Heteroclitam hanc dativi formam legas etiam, libris consentientibus, in Euripid. Ion. v. 447. ubi Musgravius: "Barnesius sine causa προχόοισιν. Sic recte judicat Piersonus ad Mœrid. v. πρόχους." Sic χόας habet Nicarchus xxii. ver. 1. Vindi-

[m] Lucas in Actis Apostolicis xxvii. 38. κορεσθέντες τροφῆς. MICH.

[n] At ver. 27. defective, γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν. MICH.

[o] Matthæus in Evang. xxiii. 28. μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως, καὶ ἀνομίας. MICH.

* Ad verba *incipiendi*, velut ἄρχεσθαι etc. addendam præpositionem ἀπὸ diximus ad ἀπὸ, auctore Apollonii Scholiasta inducti. Sed non minus recte subaudiemus præpositionem ἐκ, cujus quidem rationis auctorem habemus Aratum, qui poëma suum, quod Φαινόμενα inscripsit, ita orditur:

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν οὐδέποτ' ἄνδρες
ἐῶμεν
Ἄρρητον.

Ita recte dicetur: ἄρχεσθαι ἔκ τινος, pro usitata dictione ἄρχεσθαί τινος. BERNH.

* Sic etiam expressa præpositione ἐκ utitur Theocritus Id. ii. 65. Ἐκ τίνος ἄρξωμαι. SCHWEB.

[p] Χορτάζειν ἄρτων, Marc. viii. 4. SCHOETTG.

candum πλοὸς Xenophonti Ephesio p. 26, 6. et p. 113, 9. πλοὶ p. 67, 10. Fallitur Locella. In Thoma Mag. p. 786., cujus mentem Interpretes non ceperunt, bene Cod. A. ῥοός.) Rectius, opinor, hunc locum interpretatus est Wakefieldius ad Ion. v. c. jungens ὑδάτων ἀρύτεσθε "pro ἐξ ὑδάτων, vel τι ὑδάτων," quam Brunckius jungens προχοαῖς ὑδάτων Νείλου. Add. Philemonis Grammatici locum in Boisson. Adnotat. in Philostr. p. 298. Munker. ad Anton. Liber. p. 88. Verh. — Euripides Troad. v. 298. εἶτα τὰς εἰλεγμένας Καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω. Musgravius: " αἰχμαλωτίδων. Ita recte MS. Flor. Sic Homerus 'Αδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, Iliad. ξ'. v. 121. vid. et Med. v. 1118. Iph. in Taur. v. 1208. Plutarchus: τῶν ὑπατικῶν 'Οστίλιον ἀπεκρούσατο. Parallel. p. 472. Ed. H. Steph." SCHAEF.]. Λαμβάνεσθαι, κρατεῖν, ἕλκειν, κρεμᾶν. τυγχάνειν τινός[q], supple ἐκ. Aristophanes in Lysistr. p. 882. Τοῦ σκέλους λαβὼν ἡμᾶς τις, pro ἐκ τοῦ σκέλους: *Crure quis nos prehendens*. Homerus in Iliad. Γ. κόρυθος λάβεν ἱπποδαμείης. Marcus Evang. c. ix. 27. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, i. e. ἐκ τῆς χειρός: *Jesus veró prehensa ejus manu*. "Ελκει σε ῥινὸς, pro ἐκ ῥινὸς, *trahit te naso*. Λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, i. e. ἐκ τῶν ὤτων, *lupum auribus teneo*. Ælianus Var. Hist. xi. 5. —— ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων, pro τι ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων: *Injecerunt quædam* (ex) *rebus sacris*. Xenophon Κύρ. Παιδ. ii. 12. Καὶ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου, γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ, i. e. τι ἐκ τούτου. *Et hisce amicis largieris aliquid e risu, re vili*. Longus in Pastoral. iv. p. 147. κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων.

Sed exemplorum hujus farinæ satis est. Unicum tantum addam ex Luciano, in quo integre λαμβάνεσθαι ἐκ τινὸς dicitur, nimirum in Asino p. 93. Λαμβάνεταί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς: *Cauda me prehendit*[r]. Ex quo loco discimus rationem[s] supplendi similes loquutiones defectivas[t].

* Homerus Odyss. xviii. v. 100. εἷλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός. Aristophanes Equit. v. 365. ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα. (conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1234.) ubi v. Brunck. Æsopus cxxviii. 2. ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν. ubi al. ἐκ

q "Εχεσθαι. coll. Hebr. vi. 9. ἐχόμενα (ἐκ) σωτηρίας. Vide infra notata sub littera x. MICH.

r Lucas in Evang. c. xx. 20. ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου, pro ἐκ λόγου. Sic vers. 26. MICH.

s Eodem fere recidit hoc locutionis genus. Chrysostomus princ. commentarii in epistolam ad Philemonem. Φιλήμων ἀνήρ τις τῶν θαυμαστῶν καὶ γενναίων: *Philemon vir quidam* (erat ex) *admirandis et generosis*: pro ἐκ τῶν θαυμ. SCHOETTG.

t In verbis *loci* sive *ex loco*. Euripides in Med. vers. 70, 71.

'Ως τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς, Κρέων.
Cum matre liberos Corinthiaca terra ejecturum esse Creonta, terræ dominum.
'Ελᾶν γῆς dicitur pro ἐλᾶν ἐκ τῆς γῆς, vel ἐξελᾶν τῆς γῆς. BERNH.

* Eodem modo, suppressa præpositione *ex*, habet Ovidius Trist. lib. iii. el. xii. ver. 84.
Quid veniat, quæram, quisve, quibusve locis.
Plene alias: *ex quibus locis*. SCHWEB.

τοῦ σκέλους ἄρας αὐτόν. Sic Antoninus Liber. xii. ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους. Aliter Diodorus Sicul. xvii. c. 35. extr. ἦγον δ' αὐτὰς, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς κόμης ἐπισπώμενοι τὰς ἠτυχηκυίας, κ. τ. λ. Lucianus T. I. p. 871. οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. SCHAEF.

Materia, e qua aliquid fit, quum genitivo exprimitur[w], suppressam habet præpositionem ἐκ, ut πεποίηται λίθου; *factum est e lapide*. Lucianus Philopseude p. 497. Σιδήρου πεποιημένος, *e ferro factus*. Anacreon: Σελίνου στέφανος πένθιμός ἐστι: *Corona* (ex) *apio lugubris est*. Thucydides: ἐν ταρσοῖς καλάμου, *in fiscellis* (ex) *arundine*. Additur ἐκ apud Lucianum in Hermotimo p. 534. — καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ: — *et alius ex ære, alius ex argento*. Theophrastus: Τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι: *Triremes e cedro faciunt*. Vid. Budæum Comment. ling. Græcæ p. 995[x].

* Sic Latini quoque modo expressa, modo suppressa præpositione loquuntur. Posterioris rationis exempla aliquot proferemus. Sueton. August. c. xxv. *Et quidquid auro argentoque constaret*. vid. Burmannum ad h. l. qui observat, Plinium, Quinctilianum aliosque ejus ævi scriptores omisisse præpositionem *ex*, quam veteres ad vitandam ambiguitatem addere amarunt. Sic Petronius c. lxx. *Attuli illi Romæ munus cultros Norico ferro*. Nepos ii. 11, 2. *Ut ea pecunia classis centum navium ædificaretur*. Plene foret: *ex ea pecunia*. SCHWEB.

Sunt præterea varia alia verba, quibus additur casus genitivus, qui pendet ab eadem præpositione subaudita, ut ἀκούειν[y], παύεσθαι, ἀπολαύειν etc. Sic Lucas in Actis Apost. i. 4. Τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου, pro ἐξ ἐμοῦ: *Promissionem patris, quam audivistis* (ex) *me*. Lucianus Hermot. p. 512. Ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου: *Hoc* (ex) *Mida servo audivi*. Idem in Abdicato p. 712. Τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων: *Omnia* (ex) *præsentibus audivit*. [Philostratus Her. p. 28. Boissoni. καὶ σὺ γὰρ πάππου μέν τοι (l. τι) ἀκηκοέναι φὴς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ τίτθης, σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν. Editor p. 352. " σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν. Potest ἐκ subaudiri, expressum

[w] Sic Septuaginta Interpretes in Genes. c. xlv. 18. δώσω ὑμῖν (ἐκ) πάντων τῶν ἀγαθῶν. MICH.

[x] Conf. Jensii Lect. Lucian. lii. 7. p. 344. Addit etiam præpositionem ἐκ Æschylus in Prometheo 289.

Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος.

Ferreo animo et ex petra effectus.

Pro ἐκ vel ἐξ interdum etiam ἀπὸ suppletur. E. gr. Lucianus in Asino: κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. LEISN. Vid. Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 75, 129. Dativo utitur Homerus Odyss. xix. v. 563. αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι. Monui ad Longi Pastor. p. 331, 455. Conf. Bast. Epist. Crit. ad Boisson. p. 48. s. SCHAEF.

[y] Sic Matthæus Evang. cap. ii. 9. οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως: Syrus Interpres integra loquutione expressit:

ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܟܕ ܫܡܥܘ ܡܢ ܡܠܟܐ

Illi vero quum audivissent ex rege. MICH.

Sophocli El. 346.—οὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις." SCHAEF.] Possis quoque subaudire παρά: nam utriusque præpositionis additæ exempla passim occurrunt. Sic* ἔχεσθαί τινος, adhærere alicui, vel, pendere (ab) aliquo, pro ἔχεσθαι ἐκ τινός. Comicus Plut. ver. 101. p. 12. Πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου. Multo magis tibi adhærebimus. Heb. vi. 9. Ἐχόμενα σωτηρίας, saluti adhærentia, in quibus supp. ἐκ.

* Sic ad Philipp. c. 1. ver. 23. Συνέχομαι ἐκ τῶν δύο. Pendere autem in v. ἔχεσθαι Genitivum a subintellecta præpositione, probare possunt exempla, in quibus Dativus quoque huic verbo junctus conspicitur. Sic Lucianus t. i. p. 599. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους. Cf. etiam de hac voce Barnesium ad Iliad. Ξ. ver. 129. SCHWEB.

Παύεσθαι τῆς ὀργῆς, pro ἐκ τῆς ὀργῆς, cessare (ab) ira. Plenius dixit Joannes in Apocal. c. xiv. 13. Ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, ut requiescant a laboribus suis[a].

* Sic Homerus Iliad. O. ver. 235. Ἀναπνεύσωσι πόνοιο. SCHWEB.

Ἀπολαύειν τινὸς, commodum percipere (ex) aliqua re. Plene ἐκ τινὸς, quo modo locutus est Isocrates in Panegyr. Πολλάκις πλεῖστον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ἐκ τῶν κινδύνων. Sæpe plurimum boni percipimus ex periculis. Et Dionysius Halicarnasseus lib. vi. p. 343. Ῥωμαίους οὐδὲν ἀπολαύσειν ἐκ τῆς τριβῆς τοῦ χρόνου. Romanos nihil accepturos commodi e temporis mora. Possis in hoc etiam subaudire ἀπὸ, quæ præpositio additur a Luciano in Mortuor. Dialog. Euripide in Elect. 1206.

Κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἔσω πέπλων
Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς[b];

In genitivis, qui adduntur adjectivis copiæ, itidem reticetur ἐκ, ut Matth. xxiii. 28. Ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας. Intus autem referti estis simulatione et iniquitate, pro ἐξ ὑποκρίσεως.

Partitivis[c], ut δυοῖν θάτερον, pro ἐκ δυοῖν, e duobus alterum. Οὐδεὶς ἀνθρώπων, pro ἐξ ἀνθρώπων. Τῶν ἀνδρῶν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, i. e. ἐκ τῶν ἀνδρῶν. Isocrates: Οἱ εὐφρονοῦντες τῶν ἀνθρώπων, plene, ἐκ τῶν ἀνθρώπων. In hisce enim e genere eximitur species[d].

[a] Κρεμάω, κατέχω. it. κρεμαω, suspendere. Septuaginta in Genes. xxii. 13. Κατεχόμενος (ἐκ) τῶν κεράτων, detentus cornibus. Samuelis libro posteriore xx. 9. MICH.

[a] Potest etiam subintelligi 1 Pet. iii. 10. Παυσάτω τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κακοῦ. SCHOETTG.

[b] In συμφωνεῖν δηναρίου, quod Matth. xx. 13. pro ἐκ δηναρίου dicitur, ut ver. 2. exstat. BERNH.

[c] Sic Lucas in Actis Apostol. xx. 4. (ἐκ) Θεσσαλονικέων δὲ Ἀρίσταρχος. Conf. et supra sub τὶς et τὶ a nobis annotata. Δύο ὑμῶν, Matth. xviii. 19. Εἷς ὑμῶν, pro ἐξ ὑμῶν, coll. Marc. xiv. 18, 20. MICH.

[d] Eandem præpositionem abesse in comparativis, Euripides monet, qui in Cycl. ver. 249, 250. hæc habet:

Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων——
Ἡδίον' ἐστίν.

Nova et inusitata solitis et quotidianis rebus sunt jucundiora. Quæ Græco more

* Plena pariter atque elliptica locutio occurrunt Actor. xvii. 12. Πολλοὶ μὲν ἐξ αὐτῶν. et sub finem versus ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι. [Philemo Lexicographus (Boisson. ad Philostrat. p. 298.) Οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων, λείπει ἡ ἀπό. Apollodorus Bibl. ii. 7, 2. παραλαβὼν ἐθελοντὰς τῶν ἀστῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀριστέων. Heynius: "τῶν ἀστῶν vitio natum suspicor ex ἀριστέων, et propterea in pr. ed. uncinis incluseram." Solum ἀστῶν uncinis includendum erat, ortum illud, cum negligentia librariorum αστων iteraret. Schaef.] Hanc Græcorum ellipticam loquendi rationem secuti sunt quoque Romani scriptores. Sic Velleius Paterculus lib. ii. c. 80. *Non ab Scipionibus aliisque veteribus Romanorum ducum* cet. Livius lib. xxx. c. 9. *Cum omni Romano et Numidico equitatu expeditisque militum.* Horatius lib. iii. Od. xiii. ver. 13. *Fies nobilium tu quoque fontium.* Hasce antiquæ elegantiæ locutiones esse mere Græcas, equidem haud crediderim dubitari posse. Romani scriptores loco genitivi sæpius ponunt *de* vel *ex.* Sic e. g. Εἷς τῶν πολλῶν Græcis per ellipsin præpositionis ἐκ dicitur *homo, qui in nullo est honore ac numero.* Hanc locutionem Græco more si exprimamus, æque recte dicimus *unus multorum*; ac Nepos i. 1. §. 1, habet *unus omnium.* Pro eo vero Cicero de Finib. lib. ii. c. 20. *Tenuis L. Virginius, unusque de multis.* Et Plinius lib. i. ep. iii. §. 2. *Unus ex multis.* Schweb.

* Euripides Orest. v. 887. ὃς ἂν δύνηται πόλεος. Porsonus: "Constructio est ὃς ἂν πόλεος, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Aj. 1063. Τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ." Idem Troad. v. 859. τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε Γᾶς πόσιν. Musgravius: "τᾶσδε γᾶς. *Ex hac terra.* Sic nonnunquam Tragici. Sophocles Ajac. v. 424. οἷον οὔτινα στρατοῦ. Antig. v. 295. ἄνδρες πόλεως. Œd. Colon. ver. 727. γᾶς Ἀσίας. Confer etiam Ajac. ver. 1068. et ver. 1199." Electr. v. 548. ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος Ἐκεῖρατ', ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός. Idem vir eximius: "τῆσδε—χθονός. Emendat Piersonus 'κ τῆσδε—χθονός. Verisim. p. 240. Sed non semper adjicitur præpositio in hujusmodi locutionibus." Schaef.

In *Superlativis,* ut, τιμιώτατον πάντων, scil. ἐκ πάντων, ex *omnibus pretiosissimum.* Addidit Lucianus de Galatea: Ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα. *Ego ex omnibus pulcherrima visa sum*[e].

ita proferrentur: τὰ καινὰ τῶν ἠθάδων ἡδίονά ἐστι. Idem in Hel. ver. 490. Bernh. Mire fallitur. ἐκ in loco Euripideo est *post,* ut Interpretes recte verterunt. Schaef.

[e] In verbo φύω, quod et *progignere* est et *nasci.* Euripides in Oreste ver. 11.

Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ.
Hic Pelopa genuit, (ex) *hoc autem Atreus natus.*

Et ver. 16.

Ἀτρέως δὲ————————
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ.
Ex Atreo autem————————

Subaudiri denique putamus[f] τὴν ἐξ in *genitivis absolutis*, consequentiam designantibus, si participium sit temporis præteriti, ut πατρὸς θανόντος, pro ἐκ πατρὸς θανόντος, ex vel a *patre mortuo*, i. e. *post patrem mortuum*. Τούτου γενομένου, plene, ἐκ τούτου γενομένου, ex *hoc facto*, ab *hoc facto*, i. e. *post hoc factum*. Ἐξ enim Græcis sæpe *post* notat, uti etiam Latinis *ex*. Dixi, si participium sit præteriti temporis, quia, quum sit præsentis temporis, præpositionem ἐπὶ subintelligendam existimo, quemadmodum in Ἐπὶ dicam.

EN, *IN*.

Præpositio Ἐν sæpe supprimitur in ablativis, [Usitata valde hæc ellipsis est Græcis in *libris*, præsertim *Comœdiis* et *Tragœdiis*, citandis; cujusmodi plurima apud Athenæum reperiuntur, e. g. Εὔπολις Αἰξὶν, Κρατῖνος Μαλθακοῖς, Εὐριπίδης Φαέθοντι. Antoninus Liberal. c. xi. Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ. sub. ἐν Ὀρνιθ. Id. c. xx. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλωνι. sub. ἐν Ἀπόλλ. Id. c. xxxv. Ξάνθιος Λυκιακοῖς. s. ἐν Λυκ. Imitantur eam etiam Latini, e. g. *Plautus Menæchmis, Terentius Phormione*. Vid. Linacr. de Emend. Struct. lib. vi. p. 197. Munckerum ad Antonini Liberal. c. xx. p. 166. et Henr. Steph. de Dial. Attic. p. 95. Schweb.] qui sunt:

Vel *Loci*, ut: Αἰθέρι ναίων, pro ἐν αἰθέρι, (in) *æthere habitans*, apud Hesiodum. Δόμῳ, pro ἐν δόμῳ, (in) *ædibus*. Κύκλῳ, pro ἐν κύκλῳ, (in) *circuitu*. Lucæ Evang. ix. 12. Ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας: plene, εἰς τὰς ἐν κύκλῳ οὔσας vel κειμένας κώμας: *ad vicos in circuitu jacentes*. Plene ita ἐν κύκλῳ dixit Comicus in Avibus p. 546. Homerus Iliad. Π. 672.

——————οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
——————*qui ipsum statim*
Ponent Lyciæ latæ (in) *divite populo*.

pro ἐν πίονι δήμῳ. Paulo post addidit:

——————οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Sic quum dicunt, Μαραθῶνι, Καρχηδόνι, Λακεδαίμονι, non sunt illa dativi casus, sed ablativi, et subauditam habent præpositionem ἐν[g].

Celebratissimus ille, siquidem ita dicere fas, natus est Agamemnon.
Idem in Phœniss. ver. 8, 9.
Πολύδωρον ἐξέφυσε. τοῦ δὲ Λάβδακον
Φῦναι λέγουσι.
Addendum autem esse τὸ ἐξ, statim declarat Tragicus; pergit enim v. 9. ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. Bernh. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 15. Euripides Ion. v. 2. θεῶν Μαῖας ἔφυσε Μαῖαν. quod Wakefieldius temere tentavit. Schaef.

[f] In priore de Maccabæis libro cap. ii. 1. ἱερεὺς τῶν υἱῶν Ἰωαρίβ. Numeror. xiv. 6. Ἰησοῦς δὲ——τῶν κατασκεψαμένων τὴν γῆν. מִן הַתָּרִים. Mich.

[g] Vid. Sylburg. ad Pausaniæ Attica c. 21. Kuhn. ad Pausan. lib. iv. c. 27. Observationes Miscellan. vol. iii. tom. iii. p. 419. et vol. ii. pag. 251. seq. Leisn.

Aristophanes Acharn. p. 404. ver. 697.

Εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν.

Dein Marathoni cum essemus,

Ad quem locum optime Scholia: Λείπει ἡ ἐν, οἷον ἐν Μαραθῶνι. Quod imitati sunt Latini. Cornelius Nepos in Præfatione. *Nulla Lacedæmoni tam nobilis est vidua*, pro, in *Lacedæmoni*, ablat. antiq.

Pariter quum dicunt Πυθοῖ, *Delphis*, et Πειραιοῖ, in *Paræo*, non sunt illa adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativi obsoletorum nominum Πυθὼ et Πειραιὼ, quæ in tertio et sexto casu habent όϊ, contracte οῖ, ut Λητοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligitur ἡ ἐν, nam æque recte dicas ἐν Πυθοῖ, ἐν Πειραιοῖ, ac ἐν Πυθῶνι, ἐν Πειραιεῖ. Illud ἐν Πυθοῖ inveni apud Homerum Iliad. I. ver. 405.

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς Ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

Nec quas divitias Phœbi, qui oracula reddit,

Saxea petrosis Delphis complectitur ædes.

et Homer. Odyss. Θ. v. 80. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Cujusmodi loca si observassent, nunquam de adverbio Πυθοῖ somniassent. Adde, quod Aristophanes pro ἐν Πυθοῖ dixit ἐν Πυθῶνι, in Equitibus ver. 1269. p. 358.

Σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας

Πυθῶνι ἐν.

Tuam tangens pharetram

Delphis.

* Sic etiam Sophocl. Electr. ver. 315. Νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. Homerus Odyss. O. ver. 516. Ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, sub. ἐν. Id. Φ. ver. 49. Βοσκόμενος λειμῶνι. Ælianus V. H. lib. ii. c. 26. Ἀγῶνι ἐξανιστάμενος. Plene occurrit etiam apud Hesiodum Theogon. ver. 499. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Hanc ellipticam Græcorum constructionem frequenter secuti fuerunt Romani scriptores: potissimum vero in nominibus urbium, quæ pluralis numeri aut tertiæ declinationis sunt. v. Perizonius ad Sanct. Min. p. 669. Sunt vero et alia multa Ellipseos hujus exempla, ex quibus aliquot saltem proferemus. Sic Propertius lib. ii. xiii. 22.

Atque una fieret cana puella domo.

pro *in domo una*. Virgilius Ecl. ii. 40.—*nec tuta mihi valle reperti*. pl. *in tuta valle*. Horatius lib. iii. od. xxiii. 9. *quæ nivali pascitur Algido*. Idem lib. i. od. ii. 9. *Piscium et summa genus hæsit ulmo.* Nec vero hæc ellipsis apud poëtas solum, sed prosæ quoque orationis scriptores obtinuit. Sic Cicero ad Div. lib. viii. ep. i. *Et te urbe ac foro toto* cet. pro *in urbe ac foro.* Hirtius de Bello Alex. c. xiii. *Erant omnibus ostiis Nili custodiæ* etc. et sexcenta alia. Nec vero certi quidquam hic definiri potest; cum alii scriptores, Cæsar inprimis et Hirtius, sæpius præpositionem omiserint, contra ea Livius

usum ejus studiose observarit, quod idem ab Augusto ad evitandam obscuritatem factum, prodidit Suetonius in Aug. c. lxxxvi. SCHWEB.

* Homerus Iliad. Γ. ver. 382. κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ. Heynius: "In Sch. br. κὰδ' δ' εἷσεν θαλάμῳ, quod ex usu Homeri videtur esse præferendum, judice quoque Bentleio." Sophocles Trachin. ver. 1207. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; Musgravius: "Οἴτης. Lego Οἴτῃ, ut Δωδῶνι supra v. 175 [v. 172. Br.] Vid. et R. Bentleio notata ad Callimach. Lav. Pallad. 18." Idem Philoct. v. 495. πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά. Εὐβοίᾳ corrigendum mihi quoque dudum visum est. Musgravius: "Malim Εὐβοίᾳ." Euripides Androm. v. 438. Br. καὶ τοῖς γε Τροίᾳ. ver. 462. ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'. Modo præcessit plene ἐν Σπάρτῃ. Idem Cyclop. ver. 293. ἥ τε Σουνίου Δίας 'Αθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα. Musgravius: "Legendum Σουνίῳ." ver. 660. τὸν Αἴτνας μηλονόμον. Musgravius: "Malim τὸν Αἴτνᾳ." Electr. ver. 645. et Iphig. Taur. ver. 190. 567. 990. (ubi v. Markland.) "Αργει. Helen. ver. 381. Ὦ μάκαρ 'Αρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ. Iphig. Taur. ver. 524. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῇ πάρος ξυνευνέτῃ. ver. 538. perinde est, λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι legas, an λ. ἔγημ' ἐν Α. Suppl. 874. πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν 'Αργείᾳ χθονί. Marklandus: "Legi posset divisim ἔσχ' ἐν 'Αργείᾳ. sed non opus." Aristophanes Lysistr. ver. 1301. κλεῶα τὸν 'Αμύκλαις σιόν. ubi miror Brunckium de schemate Colophonio cogitasse. Idem Nub. ver. 271. Νείλου προχοαῖς. coll. Wakefield. ad Euripid. Ion. ver. 446. Equit. ver. 781. σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι. ubi v. Brunck. Eupolis ap. Longin. de Sublim. p. 73. Toup. μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην. In Apollon. Rhod. i. ver. 157. arbitror Beckium jure optimo revocasse, quod Brunckius temere mutaverat, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο Νηλῆος θείοιο. Callimachus Fragm. ciii. ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς 'Εφύρῃ. ubi v. Bentlei. cxxxix. ἧς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε. Epigramma ap. Athenæ. t. v. p. 290. ἦ ῥα θεοῖσι Τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας. coll. Porson. ad Euripid. Med. v. 44. Chæremo Epigr. i. ver. 1. videtur scripsisse: Τοῖς "Αργει Σπάρτῃ τ' ἴσαι χέρες. ubi Jacobsius in Addend. nollem comparasset *hospes Zacyntho*. Plutarchus Mor. t. iv. p. 500. ἀπωθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτείων τὰς 'Αθήνας. Wyttenbachius: "Forte, τῶν ἐν Σαλαμῖνι." Non opus, opinor: quamquam in Herodoteo loco plene ἐν Σ. legas. Sed in Philostr. Her. pag. 104. Boiss. corrigendum ἀπώλεσεν ἐν αὐτῇ τῇ 'Ιθάκῃ. quod enim vulgo legitur, ἀπώλεσεν αὐτῇ 'Ιθάκῃ, non potest aliter intelligi, quam Scholiastes intellexit subaudiens σύν: falliturque Editor ἐν posse suppleri censens pag. 414. Add. Sylburg. ad Pausan. p. 49. Valckenar. in Eleg. Callim. p. 262. Luzac. Exercitat. Academ. p. 115. Brunck. ad Aristophan. Pac. ver. 932. Obiter moneo, οἶκοι, quod vulgo

adverbium dicunt, dativum esse prisco more scriptum eodemque modo intelligendum. Conf. Kœn. ad Gregor. p. 169. a. quæque nuper ad Moschum monuimus p. 235. ed. Mans. SCHAEF.

Non possum non hac occasione accuratiorem paullo facere versionem Interpretis, qui hæc Luciani verba in libro Adversus Indoct. p. 338. Θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον, reddidit: *Ceterum quiddam tibi narrare velim, quod* (in) *Pythiis est factum.* Malim ego pro *in Pythiis* reponere *Delphis:* nam *in Pythiis* significare etiam potest *in ludis Pythiis.* Sequitur autem ibi paullo post ἧκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς.

Sed, ut redeam ad Grammaticos, eundem illi errarunt errorem in vocibus Θήβησι, Ἀθήνησι, *Thebis, Athenis,* et similibus, quas itidem pro adverbiis, sive urbium nominibus adverbialiter positis, habuerunt, quum proprie loquendo sint ablati vicasus Ionic. et poet. pro Θήβαις, Ἀθήναις, ut ἀοιδῇσι in primo versu Ἔργων Hesiodi pro ἀοιδαῖς: inque illis itidem supprimitur ἐν, ut integer sit sermo, ἐν Θήβησι, ἐν Ἀθήνησι, i. e. ἐν Θήβαις, ἐν Ἀθήναις. Quum igitur apud Plutarchum legis: Καὶ τοὺς μὲν Θήβησι καὶ τοὺς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτας, *et amores quidem Thebis et Elide fugiendi,* supple ἐν Θήβησι et ἐν Ἤλιδι. [Haud raro ἐν additur. Herodotus lib. vi. c. 103. extr. ἐν Ἀθήνησι. ubi al. præpositionem omittunt. lib. v. c. 82. Ἀθήνησι. Al. ἐν Ἀθήναις. Genuinum hîc etiam videtur ἐν Ἀθήνησι. Vid. Wesseling. ad h. l. et Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 16. qui nescio cur plenam formam dixerit Ionicam. Incertus Auctor de Thucydide p. 12. Duk. τελευτήσας δ' ἐν Ἀθήνησιν ἐτάφη κ. τ. λ. Sic etiam ἐν Θήβησι. Hymn. Homer. in Bacch. p. 667. Ilg. ἄλλοι δ' ἐν Θήβησιν. quam formam etiam Vindob. Codices firmant. v. Diodor. Sic. t. x. p. 444. Arg. Herodotus lib. i. c. 52. τὰ κείμενα ἐν Θήβησι. Add. Bast. Epist. Crit. ad Boisson. p. 152. SCHAEF.]

Vel *Temporis*[h], ut Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, pro ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, *eodem die.* Τῇ ὥρᾳ τρίτῃ, *hora tertia.* [Debebat scribere, aut τῇ ὥρᾳ τρίτῃ, aut τῇ τρίτῃ ὥρᾳ. Ab hac regula dici vix potest quoties viri etiam Græce perdocti aberraverint. "Observavi sæpius eos, qui hodie Græce scribunt, adjectivum nomini substantivo sine articulo repetito postponere." Reiskius in Addend. ad Anon. Introduct. Anatom. p. 56, 13. SCHAEF.] Τῷ μηνὶ τῷ πέμπτῳ, *mense quinto.* Addidit Lucas Evang. i. 26. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ. *In mense sexto.* [Homerus Odyss. Γ. v. 391. ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ. al. ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. Sophocles Trachin. v. 753. καταχτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euri-

h Matthæus Evang. xii. 1, 5. τοῖς σάββασι. coll. ver. 2. ἐν σαββάτῳ. it. c. xiv. 25. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ. Marcus Evang. xii. 2. τῷ καιρῷ. MICH.

pides Hec. v. 44. θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Brunckius: "τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Sic membr. recte. Sæpius additur præpositio, ut Orest. 854. 943. Androm. 797. Phœn. 313. Hippol. 22. Soph. El. 674. 1149. et alibi passim, quod et Marklando magis Atticum videtur ad Lysiam p. 76. Quandoque tamen etiam sine præpositione, ut in Soph. El. 785.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου.

et Phœn. 4." Herodotus lib. iv. c. 98. ἢν δὲ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μὴ παρέω. Al. negligunt ἐν. lib. vi. c. 18. ἕκτῳ ἔτεϊ ἀπὸ τῆς ἀποστάσιος τῆς Ἀρισταγόρεω. Al. ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτεϊ. quod præfero. lib. viii. c. 115. ἐν πέντε καὶ τεσσεράκοντα ἡμέρῃσι. Wesselingius: "Abest ἐν Arch." lib. ix. c. 110. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεύς. Malim, quod al. habent, ἐν ἡμ. Thucydides lib. iv. c. 103. ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτί. In multis libris non legitur præpositio, adeoque Wassius in Dukeri præfat. ad h. l. "Delenda est, inquit, præpositio: et recte abest MSS." Vix puto. Xenophon Cyrop iii. 3, 29. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. Cod. Guelf. ἐν τ. τ. ἡμ. quod Zeunio videtur ex interpretatione esse natum. Schaef.] Falsa igitur est illa Grammaticorum regula, qua nomen temporis in dativo poni docent. Est enim ille casus non dativus, sed ablativus, pendens a præpositione ἐν. Similiter πρῷ, i. e. *tempore matutino*, proprie loquendo non est adverbium, sed ablativus nominis πρωΐς, *matutinus*, in quo supprimitur ἐν cum voce ὥρᾳ, ut plene sit, ἐν ὥρᾳ πρωΐ, *hora matutina*. Nam illud πρῷ iota subscriptum habet ex πρωΐ, ut docet Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 132. p. 547[l].

Vel *Instrumenti*[l], ut πατάσσειν ῥάβδῳ, plene ἐν ῥάβδῳ, *percutere baculo*. πλήττεσθαι λίθῳ, βέλει, pro ἐν λίθῳ, ἐν βέλει: *percuti lapide, telo*. [Sic 1 Corinth. iv. 21. Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς. Schweb.] Plenius Euripides dixit ἐν βέλει πληγείς, *telo percussus*. et Matthæus vii. 6. Μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. *Ne forte conculcent eas pedibus suis*[m].

Vel *Causæ, Modi*, etc.[n] ut νοσεῖν νόσῳ, φρενίτιδι, *laborare morbo, phrenitide* etc. Supple ἐν νόσῳ, ἐν φρενίτιδι. [Sic εὐδοκεῖν τινι habet Dionysius Halic. lib. viii. p. 542. Τῇ τε αἱρέσει τῶν ἀνδρῶν—πάνυ εὐδοκῶ. Cum expressa præpositione εὐδοκεῖν

[l] Sic Paulus ad Roman. xvi. 25. prædicationem Evangelii vocat ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου: *revelationem mysterii, quod tempore longo hactenus fuit tacitum*. Pro ἐν χρόνοις αἰωνίοις[k]. Schoettg.

[l] Marcus in Evang. vi. 32. ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῷ πλοίῳ. Mich.

[m] Plura talia exempla, ubi ἐν additur, congessit Ilombergius ad Matth. iii. 11. Schoettg.

[n] Marc. Evang. viii. 12. ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Mich.

[k] Sic Joannes Evang. vi. 40. 44. 54. τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, quod ver. 39. plenius dicebatur ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Lucas in Actis Apostol. ii. 41. τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Mich.

ἔν τινι in Nov. Test. e. g. Matth. iii. 17. et alibi reperitur. Schweb.] Docet hoc Scholiastes Comici ad hæc verba in Nubib. v. 326. p. 144.

——εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνθαις.

——*ni lippis colocynthis.*

Λείπει, inquit, ἡ ἐν, ἵν' ᾖ, ἐν κολοκύνθαις, ὡς τὸ, νοσεῖν ἐν φρενίτιδι.

Sic dicitur ὑπερέχειν ὑπερβάλλειν τινὶ πράγματι. Aristophanes Pluto v. 109. p. 12.

Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Plane excellunt malitia.

Ad quem locum Scholiastes: Ὑπερβάλλω—συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. Quibus verbis docet, τὸ ὑπερβάλλειν construi cum accusativo personæ et dativo rei. Sed fallitur: nam casus rei, qui adjungitur huic verbo, non est dativus, sed ablativus, pendens a præpositione ἐν subaudita, ut ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ, plene ἐν τῇ μοχθηρίᾳ.

Addidit hanc præpositionem Paulus Epist. ad Roman. viii. 37. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν, *sed in hisce omnibus exsuperamus.*

Sic deest [o] Galat. v. 1. Τῇ ἐλευθερίᾳ στήκετε, i. e. ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ: (In) *libertate state.* Et c. vi. 16. Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, pro ἐν κανόνι τούτῳ. *Quotquot* (in) *hac regula*, vel *secundum hanc regulam incedent* [p].

* Sunt et alia plurima exempla, ubi Dativi ἐλλιπῶς reperiuntur, e. g. θυμῷ, δόλῳ, κράτει, ἀληθείᾳ, ἔργῳ, δίκῃ, εἰρήνῃ, φυγῇ, in quibus ἐν subintellectum latet, atque in Latina lin-

[o] Lucas in Actis Apostol. ix. 31. πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου. c. xiv. 16. πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Jacobus in Epist. ii. 25. καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα. Judæ Epist. ver. 11. τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν. Mich.

[p] Plurima talia occurrunt in Novo Testamento, quorum exempla collegit Noldius Concord. Partic. p. 171. Singularia sunt, quæ sequuntur.

Deest enim in παῤῥησίᾳ. Joannis Evang. vii. 13. Οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ: pro ἐν παῤῥησίᾳ. *Nemo tamen libere de eo loquebatur.* Adde Marc. Evang. viii. 32. Joan. Evang. vii. 26. x. 24. xi. 14. 54. xvi. 25. 29. xviii. 20. Κομιδῇ pro ἐν κομιδῇ. Nam substantivum κομιδὴ *curam et laborem* denotat, qui alicui rei impenditur, unde ἐν κομιδῇ est *studiose, cum cura*, postea *valde*, ut κομιδῇ νέος, *valde juvenis*, apud Herodianum i. 1, 10. i. 2, 1. κομιδῇ, *omnino*, apud Platonem de Rep. ii. p. 138. In πυγμῇ. Marcus vii. 3. Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι, καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι. Adponimus huc verba Noldii in notis ad Concord. Partic. p. 1060. qui in hunc locum ita commentatur: *Nam qui accurate lavant se, non modo manum manui affricare solent; sed et* pugnum *inserere palmæ, et abstergere. Vide Scaligeri Elench. trihæres. Quare* πυγμῇ, *pro* ἐν πυγμῇ, pugno: *quatenus manum in pugnum compositam altera lavabant manu et defricabant. Hoc est,* sedulo *et* accurate: *ceu Casaubonus explicat. Solent enim hi Ablativi adverbiascere:* ut κύκλῳ, παῤῥησίᾳ, *et similia.* Adde et Grotium ad h. l. Paulus 2 Cor. ii. 1. Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο. *Statui autem hoc ipsum apud me*: pro ἐν ἐμαυτῷ [q]. Schoettg.

[q] Ad verbum ξενίζεσθαι. Petrus 1 epist. iv. 12. Ἀγαπητοί, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, pro μὴ ξενίζεσθε ἐν τῇ πυρώσει, ut est ver. 4. ejusd. cap. Ἐν ᾧ ξενίζονται. Bernh.

gua per Adverbia plerumque reddi possunt. Potest etiam hæc Præpositio subaudiri in παραβάλλειν, et συμβάλλειν, quæ in Infinitivo sæpe ponuntur pro ἄν τις συμβάλλῃ. Sic Lucianus Demosth. Encom. t. iii. p. 514. Εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ. sub. ἐν τῷ, vel εἰς, πρὸς τὸ παραβάλλειν. i. e. *si conferantur* Schweb.

Postremo ἐν cum πράγματι vel μέτρῳ intellige in ablativis adject. πολλῷ, μακρῷ etc. qui adduntur comparativis, ut πολλῷ ἐνδοξότερος, plene, ἐν πολλῷ μέτρῳ ἐνδοξότερος. Sic γινώσκειν τινὶ πράγματι, pro ἐν τινὶ πράγματι. Thucydides lib. vi. c. 55. γνοίη δ' ἄν τις καὶ αὐτῷ τούτῳ. quod in Novo Testamento ἐν τούτῳ γινώσκειν.

ΕΝΕΚΑ, *PROPTER, CAUSSA.*

Heic collocare visum fuit voculam ἕνεκα vel ἕνεκεν, licet satis sciam, Grammaticos eam adverbiis adnumerare, atque ἐπίῤῥημα appellare solere. Eustathius vero non ἐπίῤῥημα, *adverbium*, sed σύνδεσμον, *conjunctionem*, vocitavit. Is ad hæc verba in Homeri Iliad. Α. ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται, notavit præpositionem ἐκ æquipollere isthic συνδέσμῳ ἕνεκεν, et alibi σύνδεσμον αἰτιολογικὸν, *conjunctionem causalem*, dixit. At videtur mihi potius πρόθεσις, *præpositio*, dicenda, quam *adverbium* aut *conjunctio*. Habet enim prorsus præpositionis naturam et vim eandem, quam διὰ cum accusativo, vel ἐκ. Deest autem crebro ante genitivum. Ex. gr. Hesiodus Ἔργ. 327.

Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου—

sc. ἕνεκα.

Furtivi concubitus uxoris (caussa).

Lucianus Philopseud. p. 327. Τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν (sc. ἕνεκα); *Cujus boni* (gratia) *hoc faciunt?* [Idem t. iii. p. 103. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα; Schol. Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκεν, ἵν' ᾖ, τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἕνεκεν. Euripides Dan. v. 44. ὧν δέ γ' ἐστάλην. Charito p. 28, 8. τούτου τε ἥκες εἰς ἀγρὸν, ἵνα κ. τ. λ. Dorvillius p. 178. "Τούτου. Supple ἕνεκα. χάριν. plene lib. iii. 3, 45. 11. τοῦ γεγονότος χάριν. Plutarch. Alex. 29. τούτου γε χάριν. sed ut hic, apud Platon. Apol. Socrat. 23. A. φαίνεται τούτου λέγειν. quod non videtur sollicitandum." Schaef.] Ælianus Var. Hist. lib. xii. 1[r]. Μὴ ἀπᾴδειν Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνης, i. e. ἕνεκα ὁμονοίας. *Non differre a Græcanico conjugio* (respectu) *concordiæ et modestiæ.* [Imo vertendum cum Interprete: *neque abhorreret ille a Græcorum conjugiorum concordia ac castimonia*, quomodo nihil subaudiri oportet. Schaef.] Sic κατηγορεῖν τινος κλοπῆς,

[r] Petrus in posteriore epistola c. iii. 9. οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, scil. ἕνεκα. Paulus in Epist. ad Roman. vi. 6. τοῦ μὴ δουλεύειν. Mich.

accusare aliquem furti, plene κατηγορεῖν κατά τινος κλοπῆς ἕνεκα [s]. Isocrates: Πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, pro Μηδισμοῦ ἕνεκα. *In multos*, (ob id) *quod cum Medis sensissent, morte animadverterunt patres.* Isæus: Ὀργισθεὶς τούτων Κλεώνυμος, pro ἕνεκα τούτων. Euripides Orest. 749. —ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος: *fortasse tibi* (propter) *filiam iratus.* [Homerus Iliad. A. ver. 429. χωόμενον—ἐϋζώνοιο γυναικός. Schol. Ven. ὅτι ἐλλείπει ἡ περί· ἔστι γὰρ, περὶ γυναικός. SCHAEF.] Homerus Iliad. Γ. ver. 366.

Ἦτ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.

ubi Eustathius: ἤγουν ἕνεκεν τῆς κακίας, Ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. Sic θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς: ζηλῶ, εὐδαιμονίζω [t], ἐπαινῶ σε τῆς τύχης. Demosthenes pro Ctesiph. Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; sc. ἕνεκα τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν. *Quis non miraretur virorum illorum virtutem?* et alibi: Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης. *Philippum fortunæ caussa beatum prædicans.* [Plato Criton. in. καὶ πολλάκις μὲν δή σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου. ubi v. Fischer. Philostratus Her. p. 36. Boiss. Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας. Schol. μακαρίζω ἕνεκα. ἦρα addit Callimachus Fragm. xli. τίον δέ ἑ πάντες ὅδῖται Ἦρα φιλοξενίης. ubi fallitur Bentleius. Vid. Valckenar. in Aram Dosiadæ Diatr. in Eurip. Fragm. p. 130. Euripides Iphig. Aul. v. 370. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω. Marklandus: " Ante Ἑλλάδος intellige ἕνεκα—. Hunc versum respicit Eubulus Comicus ap. Athenæ. xiii. 3. p. 569. A. Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι Στένω." quem conf. etiam ad v. 1246. ubi tamen nollem usus esset v. 1336. nam ibi genitivus regitur a participio τυχοῦσαν.— Euripides Androm. v. 1176. ὢ σχέτλιος παθέων ἐγώ. Brunckius: " παθέων, ut Hippol. 829. ὤ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον τάλας." Alcest. v. 753. ὢ σχετλία τόλμης. Orest. v. 1027. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, θανάτου τ' ἀώρου. (Quam ibid. ad v. 1035. Vir Summus tangit ellipsin, adhibitam a Marklando ad Iphig. Taur. v. 258. ejus aliud exemplum reperias in Sophocl. Trachin. v. 309. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι. ubi quod continuo præcedit, χωρήσαντά ποι, indicat, Deïaniram precari, ut *nullus* e posteris suis δοῦλον βίον ἴσχῃ.) Iphig. Taur. v. 1490. τῆς σωζομένης Μοίρας εὐδαίμονες ὄντες. ubi v. Markland. it. ad. Iphig. Aul. v. 1621. Plato Phædon. c. 2. εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο— καὶ τοῦ τρόπου, καὶ τῶν λόγων. SCHAEF.] Cave igitur cum

[s] Theophrastus charact. c. 6. ἀπάγεσθαι κλοπῆς, *furti* (caussa) *ad judicem* vel potius *pœnam duci*. SCHOETTG.

[t] Μακαρίζω, de quo Suidas, γενικῇ διὰ τοῦ ἕνεκα: *jungitur Genitivo propter deficientem Præpositionem propter*; adjecto exemplo: τοῦ τέλους ἐμακαρίσθησαν, *propter finem beatæ sunt prædicatæ.* MICH.

Grammaticis fingas regulam de verbis *laudandi*, *mirandi* etc. genitivum regentibus.

* Perfrequens hæc ellipsis est apud optimos quosque scriptores. Sophocl. Ajac. v. 41. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων. [Add. Schwebel. præfat. SCHAEF.] Homerus Iliad. Θ. v. 316. —ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. [Δ v. 169. ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται. SCHAEF.] Hesiodus Θεογ. v. 473. τίσαιτο δ' Ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο παίδων. v. 882. τιμάων κρίναντο. Id. Ἀσπ. v. 407. μαχέσθην αἰγὸς ὀρεσσινόμα. Thucydid. lib. vi. c. 38. οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή: ubi schol. Gr. ἕνεκα δηλονότι. pl. οὐχ ἕνεκα ἐκείνων, ἃ δρᾷ cet. Polybii Fragm. p. 254. edit. Urs. ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου. Xenoph. K. Π. lib. i. p. 22. τοῦ δὴ—μὴ λυσιτελεῖ αὐτοῖς. Pleno sermone est apud eumdem K. Π. lib. i. p. 6. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. et K. A. lib. iii. p. 174. τοῦ μὴ φεύγει ἕνεκα. 2 Cor. vii. 12. Ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ἡμῶν. et sexcenta alia. Eadem Ellipsis τοῦ *gratia* vel *caussa* Latinis quoque scriptoribus valde est usitata. Nos ex larga exemplorum segete aliquot saltem proferemus. Virgilius Æn. lib. xi. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum?

ubi Servius quoque Græcam figuram agnoscit. Cæsar de B. G. lib. iv. c. 17. *sive naves dejiciendi operis essent a barbaris missæ.* lib. v. c. 8. *Quas sui quisque commodi fecerat.* Cicero de Nat. Deor. lib. i. c. 22. *Deliberandi sibi unum diem postulavit.* Petronius c. xlix. *Ego crudelissimæ severitatis non potui me tenere.* Vide sis, quæ viri eruditi le hac elliptica locutione congesserunt, e. g. Oudendorp. ad Cæs. de B. G. lib. iv. c. 1. Burmann. ad Petron. c. xlix. Arntzen. ad Aur. Victor. de Vir. ill. c. vi. SCHWEB.

Subintelligitur etiam ἕνεκα ante articulum genit. τοῦ, præpositum infinitivis, ut τοῦ ποιῆσαι.[u], plene ἕνεκ. τοῦ ποιῆσαι. Possis etiam in hisce præpositionem ὑπὲρ intelligere, ut infra dicam[x]. [Sophocles Philoct. v. 198. τοῦ μὴ πρόσθεν τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Plato Gorg.). τοῦ καταφανὲς γενέσθαι. ubi v. Heindorf. p. 39. Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 41. τοῦ μηδένα τῷ νάματι πελάζειν. p. 66. τοῦ μή τινα θαῦμα ποιεῖσθαι. Heliodorus p. 394. Cor. τοῦ μή τινα καὶ ἀκούσιόν ποτε γενέσθαι μολυσμὸν τοῖς ἱερείοις. Scholiastes ad Lucian. t. ii. p. 351. τοῦ ἅμα τε περίοπτοι καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκόμενοι εἶναι. SCHAEF.]

* Omissum censeri potest, ubi genitivus absolute positus videtur, ut ap. Spon. t. i. p. 428. in fronte monimenti ἀγαθῆς

[u] Sic τοῦ σπείρειν, Matth. xiii. 3. MICH.

[x] Immo possis etiam περὶ, et ubi ante infinitivum τοῦ abest etiam εἰς τὸ vel πρὸς τὸ intelligere. Vid. supra in εἰς. LEISN.

μεταβολῆ. Idem forte non male suppleas in lapide ibid. p. 310. ubi, quum omnia in quarto casu præcessissent, sequitur: θεοῦ καὶ τοῦ πατρὸς Λαικιανοῦ, ἀνδρὸς κ. τ. λ. F. St.

* Aristophanes Nub. v. 22. τοῦ [ὀφείλω] δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; Gl. ἕνεκα τίνος πράγματος. V. supra ad præpos. Ἀντὶ p. 415. —Philostratus Her. p. 36. Boiss. ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου. Schol. ἄπιστος νομίζοιτο ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος. —Thomas Mag. p. 402. de constructione verbi ἔχω adverbio juncti: ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν συντάσσεται (l. —ηται), τὸ εἶνεκα ἔξωθεν νοοῦμεν. Schaef.

ΕΠΙ, *IN*, *SUB*, *AD*.

Ἐπὶ deest ante genitivum[y]. Lucas Evang. xvi. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ὕδατος: *ut tingat extremam digiti partem* (in) *aquam*. Pasor in Præfatione Hesiod. dicit, diu se excruciasse hanc syntaxin, ὕδατος pro ἐν ὕδατι, ejusque rationem evolvere se non potuisse; sed præluxisse sibi Homerum et Hesiodum, qui simili constructione dixerunt: λοεσσάμενος Περμησσοῖο, pro ἐν Περμησσῷ, λελουμένος ὠκεανοῖο, pro ἐν ὠκεανῷ. Sed tamen illis in locis malim ego cum Didymo intelligere ὕδατι: hic vero in loco Lucæ præpositionem ἐπὶ, ut sit: βάψῃ ἐφ' ὕδατος.

Sic ante duos genitivos absolutos, quorum participium est præsentis temporis. E. gr. Ἡρώδου βασιλεύοντος, pro ἐφ' Ἡρώδου βασιλεύοντος, ut Latini: *Herode regnante*, pro *sub Herode regnante*. Plenam reperi hanc loquutionem apud Polybium lib. iv p. 442. Ἐγένοντο διαλύσεις ἐπὶ Κώθωνος, τοῦ Καλλιγείτονος, ἱερομνημονοῦντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ. *Pax facta est sub Cothone, Calligitonis filio, hieromnemonem agente Byzantii*. et Arrianum lib. vii —ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος Ἀθήνῃσι. —*Hegesia imperante Athenis*. Pausanias Lacon. p. 209. Ἐπὶ μὲν δὴ Εὐρυκράτους, τοῦ Πολυδώρου βασιλεύοντος. Herodotus lib. i. c. 65. ἐπὶ γὰρ Λέοντος βασιλεύοντος καὶ Ἡγησικλέος ἐν Σπάρτῃ. et lib. ii. p. 142. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος[z].

* Eodem modo apud Latinos quoque in Ablativis consequentiam dignantibus subintelligenda est præpositio *sub*. vid. Voss. de Construct. c. xlix. Schweb.

Sic ante genitivum nominis temporis[a]. Lucianus Dial. Mort. Alex. Anni etc. τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας. Dein eod. Dial. ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας[b].

[y] Sic auctor epist. ad Hebræos xii. 20. κἂν θηρίον θίγῃ (ἐπὶ) τοῦ ὄρους. c. vi. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Mich.

[z] Lucas Evang. iii. 2. ἐπ' ἀρχιερέων etc. Numquid et in ἐπιλαμβάνεσθαί τινος? Mich.

[a] Sic in Apr. ix. 7. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Mich.

[b] Etiam verbum οἰκεῖν cum genitivo construit aliquoties Antoninus Liberalis, et subaudiendam relinquit præpositionem ἐπί. Sic c. 4. ᾤκει γῆς τῆς Ἀργολίδος. c. 11. ᾤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας. [Illic genitivum regunt παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους: hic, ἵνα. Mireris Schoettgenii rationem etiam Bastio placere potuisse. V. viri doctissimi

Et ante genitivum collocatum post verbum *motum ad locum* significans, ut apud Sophoclem Philoctet. ver. 1210. Ἴωμεν ναὸς, i. e. ἐπὶ τῆς ναός: *eamus ad navim*. [Imo: *eamus in navi*. Sic ibid. v. 639. δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις. v. 657. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεὼς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; v. Brunck. ad utrumque hunc locum. (Sed. v. 208. aut amplector Triclinii στίβον, aut lego στίβῳ.) Marcus Argentar. xxxiii. 2. Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων. Vid. Musgrav. in Supplem. Notar. ad Euripid. Supplic. v. 499. p. 345. a. SCHAEF.] Docet ibi Scholiastes. deesse ἐπί. Plene sæpe apud Thucydidem: ἰέναι ἐπ' οἴκου, *ire domum*.

Ante voculas οὗ, *ubi*, et αὐτοῦ, *ibi*, quæ vulgo pro adverbiis habentur, subintell. ἐπὶ cum substantivo τόπου vel χωρίου. Vide, quæ ad vocem Τόπος diximus[d].

* Sunt et alia, in quibus ἐπὶ latet. Sic Herodian. lib. i. c. 17. §. 5. Οἷς ἀεὶ χαίρουσι. Idem lib. iv. 2, 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις. Idem lib. v. 1, 6. Κολακείαις δὲ χαίρων. Plene Polybius t. i. p. 331. Ἐφ' οἷς ἀκούσαντες—ἐχάρησαν. Item in ἀκμάζειν τινί. Maximus Tyr. Orat. xiii. 4. Ἀθήνησιν ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει καὶ ἀκμαζούσῃ πλήθει ἀνδρῶν. Plene Onosander c. xlii. p. 126. Ἀκμάζουσαν ἐπὶ πλήθει τε καὶ δυνάμει πόλιν. Sic

Epist. Crit. ad Boissonad. pag. 74. SCHAEF.] Supplet autem idem c. 12. ᾦκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, et Joannes Apoc. xi. 10. κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς: quæ exempla ad primum Antonini locum notavit Th. Munkerus. Cave ergo Berkelio obtrectanti credas, qui crisi satis audace loco secundi casus poni vult quartum, quod tamen contra ipsius linguæ observationem est, quippe quæ eam vocem alibi hac particula suppleri docet.

Idem observandum de verbo ἄρχειν, *imperare*. [c]ἄρχειν τινὸς est plene ἐπί τινος, *regnare super aliquem*. Themistocles epist. i. 5. οὔτε ἄρχειν βουλόμενοι Ἀργείων: *ne imperare quidem Argivis volentes*. SCHOETTG.

* Post verbum μένειν. Euripides in Phœn. v. 71. Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς. pro ἐπὶ τῆς γῆς. BERNH. Imo junge σκῆπτρα γῆς. SCHAEF.

[d] Ante dativum, quando notat *conditionem* sive *rationem*. Actor. x. 29. πυνθάνομαι οὖν, τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με; *Percontor ergo, quam* (ob) *caussam me accersiveritis?* Sic 1 Cor. xv. 2. Τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν: *qua ratione vobis Evangelium prædicaverim*: pro ἐπὶ τίνι λόγῳ. SCHOETTG.

* Quum Græci dicunt ἀνιᾶσθαι τῷ πταίσματι, deest præpositio ἐπί. Addit hanc præpositionem Ælianus Var. Hist. lib. xii. c. 1. Observat Jensius Lect. Lucian. i. 3. eam a Luciano semper fere addi. Omittitur eadem præpositio post verbum γελᾷν. Aristophanes Equit. v. 698. ἐγέλασα ψολοκομπίαις. et Nubib. v. 560. Sed additur Ran. 2. ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. LEISN.

* Pariter ante tertium casum *temporis*, in dictione: πολλῷ χρόνῳ. Euripides in Iphigenia Aul. v. 640.

Ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.

Iphigenia loquitur, post longiorem absentiam visens Agamemnona. Scribendum fuit, si versus non obstitisset: ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ. Ἐπὶ autem esse temporis etiam signum, notum est omnibus. BERNH.

[c] Item post verba dominii, e. g. Roman. vi. 14. ἡ ἁμαρτία ὑμῶν οὐ κυριεύσει etc. Isocrates: βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Pæanius lib. iv. c. 11. τοῦ βασιλεύσαντος Νουμιδῶν. Actor. xviii. 12. Γαλλίωνος ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας. Luc. ii. 2. ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας. c. iii. 1. τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας, etc. MICH.

[e] 2 Corinth. i. 15. καὶ (ἐπὶ) ταύτῃ τῇ πεποιθήσει ἐβουλόμην etc. c. ii. 12. τῷ μὴ εὑρεῖν με etc. MICH.

Athenagor. Leg. pro Christian. c. i. p. 8. Ἡμῖν δὲ—τῷ ὀνόματι ἀπεχθάνεσθε. et p. 9. cum ἐπί: ἐπὶ μόνῳ ὀνόματι προσπολεμούντων ἡμῖν. Item in χαλεπῶς φέρειν τινὶ, *moleste aliquid ferre*; pro quo plene est χαλεπῶς φέρειν ἐπί τινι. vid. Viger. de Idiot. Gr. Ling. cap. v. sect. xiii. reg. iv. Item ante Dativum Articuli præpositivi cum Infinitivo junctum. E. g. 2 Corinth. ii. 12. Τῷ μὴ εὑρεῖν με Τίτον. pl. ἐπὶ τῷ μὴ etc. [In Phrynicho p. 128. Pauw. corrig. τῷ ἅπαξ εἰρῆσθαι. SCHAEF.] Sic apud Homerum Odyss. Φ. v. 35. τραπέζῃ pro ἐπὶ τραπέζῃ. SCHWEB.

Ante accusativum. Sophocles Philoctet. ver. 208.

——στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος.

i. e. ἐπὶ στίβον, ut Scholiastes ibi, ἔξωθεν, inquit προσληπτέον τὴν ἐπί[f].

Item ante accusat. rei, qui jungitur verbis *monendi*, *hortandi* etc. ut παρακαλῶ, προτρέπω σε ταῦτα: pro ἐπὶ ταῦτα[g].

Ante ablativum *loci*. Comicus in Nubibus ver. 271.

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς, ὑδάτων χρυσέοις ἀρύεσθε πρόχουσιν.
Sive (ad) *Nili ostia lympham nunc hauritis aqualibus aureis.*

Ubi Scholiastes: Προχοαῖς, λείπει ἡ ἐπὶ, ἤγουν ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τοῦ Νείλου. [V. supra p. 435. SCHAEF.] Sic θύραισι, pro ἐπὶ θύραισι, *ad fores, præ foribus*, ut Comicus in Ecclesiaz. v. 985. p. 753. Plene dixit eadem pag. paullo post v. 989.

Ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
Ne te præ foribus videat.

[Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 585. Wakefield. Silv. Crit. v. p. 43. Wyttenbach. Annotat. ad Xenophont. in Select. Princip. Historic. p. 374. SCHAEF.]

* Sæpe *spatium loci* vel *temporis* cum apud Græcos, tum Latinos modo in *Accusativo*, modo in *Ablativo* casu ponitur; quod diversum regimen non a verbo, sed suppressa præpositione pendet. Quando in Accusativo ponitur, apud Græcos ἐπὶ, apud Latinos *ad*, *per*, aut *circa*: in Genitivo autem apud illos ἀπὸ, apud hos autem in Ablativo *a* vel *ab* subintelliguntur. vid. Vossius de Constr. c. xliv. Sic Luc. xxiv. 13. Εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. pro ἐπὶ σταδίους. Diodorus Sic. lib. xvii. Τοῦ τείχους καθεῖλεν ἐπὶ δέκα σταδίους.

[f] Pæanius lib. viii. c. 8. ἑβδομηκοστὸν τι ἰὼν τῆς ἡλικίας ἔτος, pro ἐφ' ἑβδομηκοστὸν etc. ad *septuagesimum ætatis annum progressus*. cap. x. n. 3. ἀρχὴν ἴθυνε στρατιωτικήν: ad *militarem præfecturam progressus est*. MICH.

[g] Sæpissime ante voc. *ad locum* apud Poëtas. Euripides in Cycl. v. 92.

Κυκλωπίαν γνάθον
Τήνδ' ἀνδροβρῶτα δυστυχῶς ἀφιγμένοι.
Infeliciter (ad) *Cyclopis homines devorantis maxillam venientes*, i. e. in Cyclopis ἀνδροφάγου manus incidistis. Ubi γνάθον dicitur pro: ἐπὶ γνάθον. It. v. 106.

Πόθεν Σικελίαν τήνδε ναυστολῶν πάρει;
Unde (ad) *hanc Siciliam navi advectus advenis?*

Decest ἐπὶ, ἐπὶ Σικελίαν. Et alias sæpe. BERNH.

Item de *tempore*. Joann. xii. 35. Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι. Plene Hesiodus Ἔργ. v. 133. Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. Sic etiam ἐπὶ subauditur post ὡς cum Accusativo. E. g. ὥς με, pro ὡς ἐπί με, uti est apud Ælian. Var. Hist. lib. iii. 24. et Actor. xvii. 14. Πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Vid. v. πρός. SCHWEB.

Item ante ablat. *pretii*, ut apud Lucianum πρίασθαι βουσὶ δώδεκα, pro ἐπὶ βουσὶ δώδεκα, *emere bobus duodecim*. Quam præpositionem alibi simili in casu addidit idem, dicens: Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε δεινοῦ. *Mercede magna libero te malo*[h].

Ut modo diximus de vocula οὗ, *ubi*, pari modo se res habet cum vocula οἷ, *quo*, quæ proprie loquendo est ablativus articuli ὅς, nam veteres in dativ. et ablat. οἷ dixerunt pro ᾧ, cum ω magnum non haberent, simplici et parvo utentes, et iota non subscribentes, sed ad latus apponentes, adeo ut οἷ dicatur pro ἐφ' οἷ, vel ᾧ, τόπῳ sive χωρίῳ, quemadmodum οὗ pro ἐφ' οὗ τόπου. Subaudiendum autem hic esse vocem τόπος vel χωρίον, liquet exinde, quod sæpe genitivum adjunctum habeat. Ex. gr. Lucianus Pseudom. pag. 780. Ὁρῶν, οἷ κινδύνου καθειστήκειν. Plena sententia esset: Ὁρῶν, ἐφ' οἷ (ᾧ) τόπῳ κινδύνου καθειστήκειν. *Videns, in quo periculi loco essem constitutus*[i].

* Addi possunt Onosander c. xl. Οἷ κακοῦ τυγχάνει. Xenophon Ephes. p. 5. οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν. Id. p. 74. συνεὶς, οἷ κακῶν ἐγεγόνει. Chariton lib. iii. c. 9. οἷ καθέστηκε δεινοῦ. SCHWEB.

* ΕΥ, *BENE.*

Εὖ, *bene*, subintelligitur in μαρτυρούμενος, coll. not. ad Wolfii Curas Actor. vi. 3. Sed pertinet hoc ad ellipsin adverbiorum, ubi vide. MICH.

K.

ΚΑΤΑ, *AD, IN, PER.*

Familiaris admodum Poëtis aliisque Atticis est Ellipsis

h Item ante ablativum *objecti*, ut 1 Joan. iii. 23. ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. coll. Luc. Evang. xxiv. 25. MICH.

i In iis etiam dictionibus, quæ *caussam* indicant, τὸ ἐπὶ abest. Euripides in Hel. v. 77, 78.

Τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὤν, μ' ἀποστρέφῃ,
Καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;
Quid est, o miser, quisquis es, quod ita me aversaris,
Et (propter) *illius* (sc. Helenæ) *calamitates me odisti?*

Ubi dicendum fuit: ἐπὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς. BERNH.

præpositionis κατά. Ea subauditur aliquando ante genitivum[a], ut apud Homerum Iliad. N. ver. 502.

Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.
Æneas primus jaculum misit (in) *Idomeneum*.

Ubi Ἰδομενῆος pro κατ' Ἰδομενῆος. [Iliad. Ψ. v. 853.

———ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν.

Euripides Bacch. v. 1085. Br.

πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους
ἔρριπτον.

Cycl. v. 51.

ῥίψω πέτρον τάχα σου.

Musgravius: " τάχα. Septimius Florens emendabat κατά. Sed nihil necesse est." Iphig. Taur. v. 362.

ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα
γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη.

Marklandus: " Pro γενείου—ἐξηκόντισα aliquis forte conjecerit γένειον—εἰσηκόντισα. Si retineatur γενείου, κατὰ vel ἐπὶ intelligendum erit, quæ satis frequens est Constructio." Mihi videtur γενείου perinde ut γονάτων pendere a participio ἐξαρτωμένη. *Quoties manus extenderim, patris nunc mentum tangens, nunc genua.* SCHAEF.] Euripides Phœniss. ver. 948. Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων, *propter veterem iram Martis* (contra) *Cadmum*. ubi Scholiastes: λείπει ἡ κατά· ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου. [Nuper ediderunt ex Valckenarii conjectura: Κάδμῳ π. Ἄ. ἐ. μ. SCHAEF.] Homerus Iliad. Δ. v. 100.

Ἀλλ' ἄγ', ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο.

ubi Eustathius: λείπει πρόθεσις, τὸ γὰρ ἐντελὲς, κατὰ Μενελάου. Sic in τοῦ λοιποῦ et τοῦ λοιποῦ χρόνου, ut apud Ælianum Var. Hist. xiv. 7. deest κατὰ, vel ἐκ, *reliquo tempore*[b].

Supprimitur etiam in ἑξῆς, quod pro adverbio habetur, sign. *deinceps, ordine*. Est autem proprie genitivus nominis ἑξὴ, *series, ordo*, ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, *proxime sequi, cohærere*, cujus vocis genitivus tantum remansit in usu. Quando igitur occurrit instar adverbii, subintell. κατά. E. g. ἡ ἑξῆς ἡμέρα, integre est: ἡ καθ' ἑξῆς ἡμέρα, *dies, quæ in serie sequitur, dies sequens*. Id subintelligendum esse, patet ex composito καθεξῆς,

[a] Adde: τίνος χρόνου: quod habet Euripides in Oreste v. 1209.
Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
Quando, sive quonam autem tempore domum redibit Hermione?
Ubi manifestum est, dicendum pleno sermone fuisse: κατὰ τίνος χρόνου: Τῆς ὁδοῦ, pro κατὰ τῆς ὁδοῦ ὄντας, Actor. ix. 2. BERNH.

[b] Adde Hombergium ad Matth. x. 1. quamvis huic Ellipsi non admodum sit æquus[c]. SCHOETTG.

[c] Vide nostram infra annotationem, ubi de ellipsi præpositionis περὶ agetur, ultimo loco subjunctam. MICH.

quod proprie pro uno vocabulo non est habendum, sed pro duobus, καθ' ἑξῆς, quæ tractu temporis in unum coaluerunt, ut alia plura, v. gr. διαπαντὸς, παράπαν, παραχρῆμα, ἐπέκεινα, ἐξαρχῆς, καταμόνας, κατενώπιον. Vel ἐπὶ subaudire licet: dicitur enim etiam ἐφεξῆς una voce pro ἐφ' ἑξῆς [d].

* Antiquissimis temporibus voces inter scribendum una serie fuisse continuatas, vel illa ultimæ antiquitatis marmora Oxoniensia facile probare possunt. Unde illam vocum separationem sensim demum invaluisse recte judicat Dorvillius, memoratque Codicem antiquissimum Euclidis A. Christi 889. scriptum, in quo non talia tantum, quæ vulgo bifariam exarata inveniuntur, sed omnes præpositiones suis casibus adhærent, neglecto accentu in præpositione, e. g. διατὴν, ἀποτοῦ, προσημᾶς, cet. vid. ejus not. ad Chariton. p. 49. Schweb.

Ante *accusativum* ubique, ut εἶδος κάλλιστος, ψυχὴν φιλανθρωπότατος. Xenophon Κύρ. Παιδ. i. 4. pro κατ' εἶδος, κατὰ ψυχήν. Καλὸς τὸ σῶμα, ταχὺς τοὺς πόδας. Homerus sæpe: —πόδας ὠκὺς 'Αχιλλεύς: *pedibus celer Achilles.* [Philemo Lexicographus ap. Boissonad. ad Philostrat. p. 298. Μάχιμος τὸ σχῆμα, Πολὺς τὸν λόγον, λείπει ἡ κατά. Philostratus Her. p. 160. Μέγεθος μὲν τοίνυν αὐτὸν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μείζω γενέσθαι, κάλλος δὲ 'Αχιλλεῖ τε ἁμιλλᾶσθαι, καὶ 'Αντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ φησὶν, ὁ Πρωτεσίλεως, κ. τ. λ. Editor p. 546. "Μέγεθος. E κατὰ μέγεθος. Ubi præpositio scholium est, quod in textum male irrepsit." Passim tamen præpositio additur. Dionysius Hal. Ant. Rom. t. ii. p. 955. κράτιστος τῶν τότε 'Ρωμαίων κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν νομισθείς. Schaef.] Πάντα, pro κατὰ πάντα. 1 Corinth. x. 33. Καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω. *Quemadmodum et ego* (per) *omnia omnibus placeo.* [Euripides Sthenob. Fragm. i. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Additâ præpositione εἰς, idem Alex. Fragm. xvi. "Ωστ' οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ. Schaef.]

* Luc. ix. 14. Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας: sub. κατά: sicuti Marc. vi. 39. Συμπόσια, συμπόσια et πρασιάς. Ælian. Var. Hist. lib. xiii. 2. Τὸ δὲ γένος Λαρισσαία ἦν. Homerus Iliad. A. v. 115.

———ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.

Hanc Græcorum constructionem sequuntur etiam persæpe scriptores Romani. Mela lib. ii. c. i. 90. *Totum braccati corpus, et nisi qua vident, etiam ora vestiti.* Id. lib. iii. c. vi. 55. *Vitro corpora infecti.* Sueton. Aug. c. xx. *Dextrum genu lapide ictus.* Horatius lib. i. 1, 21. *Stratus membra.* Id. lib. i. 2, 31. *Humeros amictus.* Id. lib. i. 6, 19. *Sive quid*

[d] Post κατηγορῶ cum genitivo, coll. Lucæ Evang. xxiii. 14. ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ. Mich.

urimur. et sexcenta alia, quæ apud Tacitum, Plinium et in primis apud poëtas reperiuntur. SCHWEB.

* Ante γένος. Diodor. Sic. præf. p. 3. ἡμεῖς ἐξ Ἀγυρίου (κατὰ) τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Julian. Misop. p. 152. Σκύθης μὲν (κατὰ) τὸ γένος. Item ante ὄνομα. Utrumque habes in epigrammate Jensii 104. Λυδὴ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα. F. ST.

In ὁδὸν[e], ut Xenophon K. Π. lib. ii. 25. Ἁμάξας σίτου προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. *Plaustra frumenti præmisit* (per) *viam ad castella ducentem*: pro κατὰ τὴν ὁδόν.

* Euripides Bacch. v. 303.

πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

Brunckius: "Cohærent πηδῶντα δικόρυφον πλάκα, in quibus subaudiri potest præpositio κατά. In Sophoclis Ajace 30.

πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει.

Ubi quidam codices minus bene πεδίῳ." V. idem ad Soph. Philoct. v. 206. SCHAEF.

*Euripides Suppl. v. 1012.

Ὁρῶ δὴ τελευτὰν,
ἣν ἕστακα·—

Marklandus: "Id est, καθ' vel εἰς ἣν, *Video finem*, juxta *quam* vel in *qua sum:* ut supra [v. 988.] ἕστηκε πέτραν, et Sophocl. Philoct. 145: τόπον ὅντινα κεῖται, i. e. καθ' ὅντινα, *locum in quo est*. plene Herodotus ix. 21. μοῦνοι ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἕστημεν. 1 Petri v. 12. Noster Orest. 1248. Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. ubi vid. Schol." Iphig. Aul. v. 235.

καὶ κέρας μὲν ἦν
δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης.

Musgravius: "κέρας δεξιόν. Subauditur hic κατὰ, non inusitatâ licentiâ. Supplic. v. 659. δεξιὸν τεταγμένους κέρας. Vide etiam Rhes. v. 486. Heraclid. v. 672." SCHAEF.

In τρόπον frequenter, ut ὃν τρόπον, pro καθ' ὃν τρόπον, *quo modo*. Xenophon Παιδ. ii. 1. Ἄλλος ἄλλον τρόπον: *alius alio modo*. Comicus in Pace ver. 49.

Ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον.
Herus meus novo insanit modo.

Judas in Epist. ver. 7. Ὡς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον, ἐκπορνεύσασαι. Act. i. 11. Οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε. *Sic veniet, quo modo spectastis*[f].

[e] Matthæus Evang. iv. 15. ὁδὸν θαλάσσης. MICH.

[f] "Ἃ solum ubi deprehenditur positum, addendum relinquit κατὰ, ut fiat καθ' ἅ. Quod etiam in frequenti est apud Græcos usu. Illud autem invenimus in Luciani Dial. Crat. et Diog. Ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας. *Sicut oportuit, et tu Antisthenis factus es heres*, et ego tuus. Quo quidem loco τὸ κατὰ requiri, nemo est qui non videat. [Fallitur. ἃ illud accusativus est, quem regit verbum ἐκληρονόμησας. Præcedit ibid. οὔτε τώνει

[Synesius p. 176. B. τὸν ἐνόντα τρόπον. Athenæus t. iv. p. 358. εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες. Schaef.]

In δίκην, pro *more*, *instar*, ut Lucianus Asino 93. δίκην κέρκου, *instar caudæ*. plene κατὰ δίκην: ut et in δέμας, quod poëtis pro δίκην vel τρόπον. Homerus Iliad. Σ. v. 1. —δέμας πυρὸς αἰθομένοιο: *instar ignis ardentis*.

In γνώμην, ut γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, *mea sententia*. Aristophanes Pace v. 231. p. 637. Καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν, μέλλει. *Nam egressum parat, ut opinor*[g].

In τὴν ἡμέραν, τὸν χρόνον, et τὴν ὥραν, ut ἐκείνην ὥραν, ἡμέραν, vel χρόνον, pro κατ' ἐκείνην ὥραν etc. Demosthenes: Ἤδη τῆς εἰρήνης γεγονυίας τέτταρας μῆνας, pro κατὰ τέτταρας μῆνας. *Quum jam pax fuisset* (per) *quatuor menses*.

In ψεῦδος: nam ψεῦδος sæpe ponitur pro κατὰ ψεῦδος, *per mendacium*, i. e. falso. Homerus Iliad. I. ver. 115.

Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
O senex, non falso ærumnas recensuisti meas.

In ὄναρ. Lucianus Pseud. 766. Ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων: pro κατ' ὄναρ. *Ut* (per) *quietem a Deo audiens*. Ælianus Var. Hist. lib. xii. c. 63. —ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο: —(per) *quietem cum illa rem habuit*.

* In καιρὸν, *opportuno tempore*. Sophocl. Ajac. v. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. In ἐπίκλησιν, *cognomine*. Homer. Iliad. X. ver. 29.

Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

In ἐνύπνιον, *in somnis*. Idem Iliad. B. v. 56. In νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Idem Iliad. X. v. 432. uti apud Latinos *dies noctesque*. In τέλος et πέρας, quæ sæpe ἐλλιπῶς apud Polybium, e. g. t. ii. p. 977. Πέρας ἐνέκλιναν οἱ βάρβαροι. Moschus Idyll. iii. ver. 18. Τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plene Matth. i. 20. κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ. Schweb.

In τὰ λοιπὰ, τἄλλα, quæ dicuntur pro κατὰ τὰ λοιπὰ, κατὰ τἄλλα: *quod ad cetera, quod ad alia attinet*[i]. Sic τὰ δυνατὰ, τὰ ἐνόντα, *pro facultatibus*, pro κατὰ τὰ δυνατὰ et ἐνόντα, subintell. χρήματα. Ἅπερ etiam et ἅτε, *quippe*, *quoniam*, sunt proprie accusativi neutr. gen. in quibus subaud. κατὰ, adeo ut plenus sermo sit, καθ' ἅτε et καθ' ἅπερ πράγματα[k].

εἰξάμην. Corrige: οὔτ' ἐγώ ποτε ε. nam sequitur: οὔτε, οἶμαι, σὺ, κ. τ. λ. Schaef.] Quod si quis nomen aliquod, vel πράγματα, vel aliud hujusmodi, existimaverit addendum, non equidem repugnaverim. Idem Lucianus Dial. Alex. Annib. et Min. ταῦτά ἐστι, ἃ, pro καθ' ἃ, ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. Bernh.

[g] Ἀκμὴν est κατ' ἀκμὴν, *in fervore*, h. e. sedulo, studiose. Isocrates ad Demonicum: ἀκμὴν φιλοσοφεῖς[h]. Matthæus Evang. xv. 16. ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε. *Etiam vos egregie estis imprudentes*. Schoettg.

* Σύντονον, pro κατὰ σύντονον, (cum) *contentione, vehementer*. Ælianus Var. Hist. lib. i. c. 13. Κύων ὑλακτεῖ πάνυ σφοδρῶς καὶ σύντονον. Bernh.

[i] Πάντα, pro κατὰ παντὰ, *in omnibus rebus*. Theognis v. 898. οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός. *Nemo hominum* (in) *omnibus rebus est sapiens*. Schoettg.

[k] In πλῆθος. Exod. viii. 24. Ἐγίνετο

[h] Item: *etiam nunc*, q. d. κατ' ἀκμὴν χρόνου, Matth. xv. 16. Mich.

* Sic in ὅ. Rom. vi. 10. pl. καθ' ὅ. *Quatenus mortuus est.* ὃ δὲ ζῇ: *quatenus autem vivit.* SCHWEB. Euripides Cycl. v. 321. οὐδ' οἶδ', ὅ, τι Ζεὺς ἔστ' ἐμοῦ κρείσσων θεός. ex emendatione Marklandi ad Supplic. v. 518. "i. e. καθ' ὅ, τι, *in qua re.* vulgo: ὅτι, *quod.*" SCHAEF.

In δωρεὰν, quod pro adverbio habetur, *gratis*. Est autem proprie accusativus nominis δωρεὰ, unde δωρεὰν pro κατὰ δωρεὰν dicitur. [Sic δῶρον Ionicumque δωτίνην. Herodot. lib. i. c. 70. 69. extr. SCHAEF.] Similiter προῖκα, pro κατὰ προῖκα: nam προὶξ nomen est, significatque *donum.* Hesychius: πᾶν γὰρ δῶρον προίξ[l].

* Προῖκα occurrit apud Epictetum c. xii. Προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια apud Ælian. Var. Hist. lib. ix. 15. Pro Accusativo προῖκα occurrit etiam Genitivus apud Homerum Odyss. N. v. 15.

—ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.

Schol. Gr. ἡ προικὸς γενικὴ ἀντὶ τοῦ προῖκα. ubi plene foret διὰ προικός: uti in altero est κατὰ προῖκά. Hæc ellipsis quoque locum habet in Adjectivis Neutris, quæ Latinis adverbialiter reddi solent, e. g. ἑτοιμότατα τῷ λόγῳ χρῆσθαι, q. d. κατὰ τὰ ἑτοιμότατα ἔργα. Item in formula illa, αὐτὸ τοῦτο, quæ reliquæ orationi inseritur. Lucian. t. ii. p. 314. Οἱ μὲν συμφετῶδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. SCHWEB.

Par est ratio vocis ἐνώπιον, quæ, si proprie loqui velimus, non est adverbium, (tum enim genitivum post se habere non posset;) sed est nomen accusativi casus, qui pendet ab omissa præpositione κατά. Significat autem ἐνώπιον, ut et ἐνωπή, *conspectum.* 'Ενώπια in plur. dixit Homerus Iliad. Θ. ver. 435. Unde ἐνώπιον elliptice pro κατ' ἐνώπιον, *in conspectu*, dicitur. Ex quibus deinceps una conflata vox κατενώπιον.

Μακρὰν[m] etiam non est adverbium, si rem recte ponderemus; sed accusativus feminini generis nominis μακρός. Quum autem μακρὰν solum dicitur pro *longe*, subaudi κατὰ cum substantivo ὁδὸν[n], ut integra sit locutio: Κατὰ μακρὰν ὁδὸν, *per longam viam*[o].

* Sic Bion Idyll. ii. ver. 18. Φεῦγε μακράν. Idem vero Idyll. i. ver. 51. Φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι. ubi plena locutio foret, κατὰ μακρὸν διάστημα, SCHWEB.

In πολὺ vel πολλὸν ante comparativum, ut πολλὸν ἐλαφρότερος, pro κατὰ πολλὸν ἐλαφρότερος, apud Hesiodum. Et πολλὸν

ἡ κινήμενα πλῆθος, pro κατὰ πλῆθος (cum) *multitudine, magno numero.* BERNH.

[l] Ante τὸ expletivum, τῷ τί vel πῶς præmissum, coll. not. ad Lucæ Evang. i. 62. τὸ, τί ἂν θέλοι. et xxii. 2. τὸ, πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν. MICH.

[m] Μέσον, pro κατὰ μέσον. Matth. xiv. 24. MICH.

[n] Fundamentum hujus supplementi est in Luciani Dial. Triton. et Nept. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδόν. BERNH.

[o] Sed obstat Deuteron. xiv. 24. ἐὰν δὲ μακρὰν ἀπέχῃ ἡ ὁδὸς ἀπὸ σοῦ. MICH.

ἀμείνω, pro κατὰ πολλὸν ἀμείνω, apud eundem. In quibus tamen etiam πρᾶγμα vel μέτρον deest, ut plene sit: κατὰ πολλὸν μέτρον ἀμείνω.

Item in accusativis, qui adduntur verbis[p] *neutris*, ut vocant, et *passivis*, ut: Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, pro κατὰ τὴν κεφαλήν: *doleo caput*[q].

* In νικᾷν μάχην, ἀγῶνα, ναυμαχίαν; Ὀλύμπια sub. κατά. vid. Duport. ad Theophrast. Charact. p. 380. Hanc Græcorum constructionem imitatus videtur Justinus lib. xli. c. 1. *Quamquam plus gloriæ sit, inter Assyria et Medica Persicaque, memorata olim regna—emergere potuisse, quam longinqua bella vicisse.* Unde hanc lectionem non censeam esse sollicitandam. Sic in Ἴσθμια, Νέμεα, Πύθια, Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι itidem subintelligitur κατά: Simonides apud Hephæstionem p. 64.

Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην.

quem locum Lambinus attulit ad illa Horatii lib. i. epist. i. ver. 49, 50. ubi eadem ellipsis occurrit:

Quis circum pagos et circum compita pugnax
Magna coronari contemnat Olympia.

Schweb. Epigramma ap. Dion. Chrysost. t. ii. p. 107. (Anthol. Gr. Epigr. adesp. cxxxii. b.)

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμὶ, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

Corrigo: Νέμεα στεψάμενος. Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 44. Schaef.

Ὠφελεῖσθαί τι, pro κατά τι, *utilitatem capere* ex *aliqua re*. Ζημιοῦσθαί τι, *mulctari aliquo*, pro κατά τι. ut Matthæus Evang. xvi. 26. ζημιοῦσθαι τὴν ψυχήν. Sic μαστιγοῦσθαι, τύπτεσθαι, ἐπιτρίβεσθαι, δέρεσθαι πολλὰς, ὀλίγας, subintell. πληγὰς cum κατά. Sic apud Lucam in Evang. xii. 47. δαρήσεται πολλὰς, et ver. 48. δαρήσεται ὀλίγας[r]. [Euripides Iphig. Aul. v. 1516. σώματος Δέρην

p Sic Matthæus in Evang. v. 6. οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην. Item post verbum ἐμνύω, Jacobi epist. v. 12. et ὀρκίζω, Marc. Evang. v. 7. Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Rom. i. 16. Mich.

q Κάμνειν τι, pro κάμνειν κατά τι. Ælianus Var. Hist. lib. iv. c. 15. κάμνων δὲ τὸν σπλῆνα, pro κατὰ τὸν σπλῆνα, *laborans splene*. Paullo post: Νοσήσας τοὺς πόδας, pro κατὰ τοὺς πόδας. Bernh.

r Sic dicimus πλήττομαι τὸν πόδα, item ταράσσομαι φρένας, et sexcenta talia. Quod et Latini imitantur. Horatius de Arte Poët. ver. 303.

Qui purgor bilem sub verni temporis horam.

Ovidius Heroid. epist. xiii. ver. 39.

Ipsa comas pectar, galea caput illa premalur?

Heinsius quoque hunc Græcismum invenire sibi visus est apud Ovidium Heroid. epist. ix. ver. 111.

Pro pudor! hirsuti costas exuta leonis
Aspera texerunt vellera molle latus.

Sed infeliciter *costas* pro *costis* edidisse ex unico libro Heinsius videtur Bentleio ad Horatii Odar. lib. iii. 5. ver. 38. quia, quum Horatius dixit *purgor bilem*, bilem *meam* subintelligimus; quum Ovidius dixit:

Ipsa comas pectar, galea caput ille prematur?

comas *meas* et caput *suum* cogitando adjicimus. Id quod quum in omnibus hujus Græcismi exemplis locum ha-

σφαγεῖσαν. Marklandus: "*postquam cæsa* (percussa) *fuerit* δέρην (i. e. κατὰ δέρην) σώματος." SCHAEF.]

Denique, quando verba *activa* duos post se habent accusativos[s], a præpositione κατὰ pendet aliquando accusativus rei, ut ἀποστερεῖν τινα τὰ χρήματα, *spoliare aliquem bonis*. αἰτεῖν[t] τινά τι, *petere aliquem aliquid*. Lucianus Demonact. Οὐδένα[u] τι αἰτήσας, *a nemine aliquid poscens*, pro οὐδένα κατά τι χρῆμα αἰτήσας[x]. [De Homerico illo, τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε, v. Leisner. præfat. SCHAEF.]

beat, perperam dicere videtur, si quis dicat: vellera exuta costas *suas*; quia vellera costis carent. LEISN.

[s] Lucas in Actis Apostol. xix. 13. ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν. Joannes in Apocal. iii. 18. κολλούριον ἔγχρισον (κατὰ) τοὺς ὀφθαλμούς σου. Matthæus in Evang. xvi. 1. ἐπηρώτησαν τί τινα. Marcus Evang. xv. 17. ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν. ver. 20. ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια. MICH.

[t] Matthæus Evang. vii. 11. Δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν. MICH.

[u] Pæanius lib. vii. c. 14. ὡς μηδένα μὲν ἀπαιτῆσαι τιμωρίαν, *ita ut a nullo quidem pœnam exigeret*. MICH.

[x] Huc quoque pertinet formula illa elliptica, quæ sæpius occurrit, et viris doctis in Novo Testamento multum negotii facessivit, ubi quartus casus ponitur simpliciter, subintelligitur autem κατὰ, quod Latine exprimitur per: *quod attinet ad*. Exempla Novi Testamenti quædam adjungimus. Matthæus Evang. xii. 36. Λέγω δὲ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον etc. Verte: *Dico autem*, Ad *omne verbum otiosum* quod adtinet, *de ipso reddituri sunt homines rationem*[y]. 2 Petr. i. 5. Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε etc. Ad *hoc ipsum vero* quod adtinet, (rejicit nos ad antecedentia), *omnem industriam adhibete, ut exhibeatis*, etc. 1 Corinth. x. 16. Τὸν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; Ad *panem* quod adtinet, *quem frangimus, nonne ille est communio corporis Christi?* [De hac constructione nuper egimus ad Euripid. Orest. v. 1645. p. 565. ed. Pors. alt. Add. Homer. Hymn. in Cerer. v. 66. κούρην, τὴν ἔτεκον,—τῆς ἀδινὴν ὄπ' ἄκουσα. In Sophocl. Œd. Tyr. v. 457. interpunge: λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς—οὗτός ἐστιν ἐνθάδε. SCHAEF.] Adde Joann. vi. 39. Actor. x. 36. Ephes. iv. 15. Matth. xxi. 42. conf 1 Petr. ii. 6. de quibus jam egit Stolbergius de Barbarismis et Solœcismis Novi Testam. c. 9. præcipue vero §. 3. ubi et similia exempla adducit, et eodem modo vertit.

Nos ex profanis alia quædam, ab eo non adducta, observamus. Æschines Dialog. i. 2. Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βουληθείη ἀγαθὸς γενέσθαι. *Si vero*, quod ad *hanc virtutem* adtinet, *bonus fieri vellet*. Libanius epist. 29. p. 62. edit. Wolf. Καὶ μὴν, ἣν δυσχεραίνεις παρ' ἐμοὶ τοῦ ἔτους ὥραν, παρελήλυθε. *Et certe*, quod ad *illud anni tempus* adtinet, *quod tibi apud me non placere ais, illud jam transiit*. Plura hujusmodi observant viri celeberrimi, Noldius in Concord. Part. p. 121, 122, 478. Perizonius ad Ælianum Var. Hist. lib. ii. c. 13. p. 85. Kusterus ad Aristophanem in Pluto v. 55. et quos citat Wolfius in dissert. de juvencis labiorum §. 18.

Huc pertinent et sequentia. Πρῶτον et τὰ πρῶτα, pro κατὰ τὰ πρῶτα, quod ad *primum* adtinet. Hoc nos commode exprimimus: *Was das erste anbetrifft*. Sic τὰ νῦν, pro κατὰ τὰ νῦν ὄντα πράγματα, *prout res nunc se habet*. Anacreon Oda 9.

Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον.
Jam quidem edo panem.

Actor. iv. 29. Καὶ τὰ νῦν, Κύριε, ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Nunc ergo, Domine, respice in minas ipsorum*. Vide ibi Raphelium. Paullo plenius est τὸ νῦν ἔχον, pro κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα. Tobiæ vii. 11. Ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἡδέως γίνου. Adde Act. xxiv. 25.

Suppletur etiam aliquando κατὰ, ut

[y] Potest tamen hoc et primi casus esse. Certius huc pertinent dicta Matthæi in Evang. xxi. 42. τὸν λίθον κ. τ. λ. et Pauli in priore ad Corinthios epist. x. 17. τὸν ἄρτον, etc. Sic Joannes in Apocalypsi i. 20. τὸ μυστήριον—καὶ τὰς ἑπτὰ—χρυσᾶς, quæ verba recte Arabs exposuit: *Quod autem adtinet ad mysterium*, cet. Septuaginta in libro Judic. xiii. 8. τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπέστειλας, ἐλθέτω δὴ ἔτι πρὸς ἡμᾶς. MICH.

* Sic Latini quoque, Græcorum more, verbis *docendi*, *monendi*, *rogandi* cet. geminum Accusativum jungunt; uti jam docuit Vossius de Construct. c. xl. Terentius Adelph. Act. v. sc. viii. 18. *Si quid te majus oret.* Virgilius lib. xi. ver. 110.

Hebr. ii. 17. Actor. iii. 22. xvii. 22. item apud Arrianum ii. p. 97. ὡς οὐδέν τι οὔτε κατὰ πλῆθος, οὔτε κατὰ τὴν ἄλλην ἀξίωσιν, σφίσιν ἐοικότας: *quippe qui, nec quod ad multitudinem, nec reliquam excellentiam*, adtinet, *comparandi sunt.*

Nec soli accusativo alliganda est hæc ipsa Ellipsios species, sed alii quoque casus eadem gaudent, quod in aliis quidem auctoribus ἀνακόλουθον dicere possis, in Novo Testamento tamen aliter erit procedendum. Ita primum casum eodem modo adhibitum videmus in sequentibus. Actor. vii. 40. Ὁ γὰρ Μωσῆς οὗτος, ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ. Ad *Mosen enim hunc* quod adtinet, *qui nos e terra Ægypti eduxit, nescimus, quid ipsi factum sit.* Roman. ix. 10. ubi ἡ Ῥεβέκκα vertendum: ad *Rebeccam* quod adtinet; construendum cum verbis ver. 12. Ἐῤῥήθη αὐτῇ. 1 Joann. ii. 27. Καὶ ὑμεῖς, τὸ χρίσμα, ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει. Ad *vos vero* quod spectat, *unguentum, quod a Deo accepistis, in vobis manet.* Præcipue vero consuetum id est Joanni in Apocalypsi ii. 11[1], 26. iii. 5, 12, 21. in ὁ νικῶν.

Tribuenda vero hæc loquendi ratio illis, quibus usitatior erat lingua Hebræa, quam Græca, quique adeo, quasi Græca sua ex Hebræo verterent, idiotismum hunc sunt imitati. Nam, ut iis notum est, qui Hebræa norunt, non flectunt casus suos orientales, ut Græci ac Latini; sed una saltem terminatione gaudent. Exemplo saltem uno rem declarabimus. Numer. xvii. 20. והיה האיש אשר אבחר בו מטהו יפרח: Quod ita vertunt Septuaginta Interpretes ver. 5. ut ipsi numerant: Καὶ ἔσται ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν ἐκλέξωμαι αὐτὸν, ἡ ῥάβδος αὐτοῦ ἐκβλαστήσει. Unde certe liquido constare potest, qualis hujus loquutionis sit origo. Occurrit tamen simile quid apud Ælianum Var. Hist. lib. ii. c. 13. Ἀλλ' ἄγε ξένοι, τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν, θροῦς παρ' αὐτῶν ἐπανίσταται. Ad *peregrinos vero* quod adtinet (*ignorabant enim, quis in comœdia traduceretur,*) *murmur apud ipsos oritur.* Plura ad eundem Var. Hist. lib. ii. c. 13. notavit Amplissimus Perizonius.

Obliti fere eramus formulæ τὴν ἀρχὴν, quod notat *prorsus, omnino*, prout exempla docent a Possino Spicil. Evang. c. 59. et Hombergio in Parergis sacris ad Joann. viii. 25. edit. major. p. 165. minor. p. 17. sq. adducta. Ratio est hæc: Ἀρχὴ notat *imperium, principium, fundamentum*, ac proinde *omne id, quod in aliqua re est præcipuum.* Suppleta ergo Ellipsi κατὰ τὴν ἀρχὴν notat, *quod ad hoc adtinet, quod in tota re est primarium*, h. e. plane, omnino. Ad locum vero Joannis ut progrediamur: Τὴν ἀρχὴν, ὅ, τι καὶ λαλῶ ὑμῖν, brevibus mentem Hombergii, quæ optima est, aperimus. Dixerat in antecedentibus Servator ad Judæos, *fore, ut, si non in Messiam credant, ipsi in peccatis suis sint morituri.* Ad hæc respondent Judæi: *Tu quis es, qui talia nobis minari possis?* quæ interrogatio conjunctum habet contemtum. Respondet Servator: *Certe, quod ego dico vobis;* subaudi, *continget.* Similis vero responsio est in nostra lingua, ut quum miranti vel irato dicimus: *Was ich dir sage*, h. e. *res vere ita est, ut dico.*

Eodem fere modo, quod ad Ellipsin pertinet, circa hujus loci explicationem versatur I. H. Maius fil. Observ. Sacr. lib. i. p. 69. sq. cujus opera eodem tempore cum prioribus nostris supplementis prodierat. Is tamen hoc observare debebat, κατὰ τὴν ἀρχὴν, non vertendum esse: *ab initio;* sed: *plane, omnino*, quod perpetuus Græcæ linguæ usus ita postulat. Illud καὶ, quod ὡς ἐν παρόδῳ monendum, abundat, nec in Latino commode reddi potest, quale exemplum occurrit apud Æneam Gazæum pag. 8. lin. ult. Cæterum ad hunc locum conferri potest peculiaris dissertatio Stolbergii, quæ in Exercitationibus exstat p. 250. s. Dilherrus Dispp. t. i. p. 284, 285. Ramiresius Pentecontarcho c. 32. Michaelis Dissert. de usu LXX. Intt. in N. T. §. 11. p. 25, 26. et quos citat Wolfius ad Libanium epist. 95. p. 285. Schoettg.

[1] Atqui heic constructio regularis est ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ. Sed et ellipsin sic forte licebit resolvere: κατὰ τὸν ὅς ἐστιν ὁ νικῶν etc. Mich.

Pacem me exanimis et Martis sorte peremtis
Oratis?

SCHWEB.

M.

META, *POST*, *CUM*.

Μετὰ, *post*, cum substantivo πρᾶγμα deest in participio accusat. neutr. gen. quod resolvi potest in *postquam* cum *verbo*. Ex. gr. Ἀκουσθὲν, *audito*, *postquam auditum est*. Plene, μετὰ τὸ ἀκουσθὲν πρᾶγμα. Προστεταγμένον, *mandato*, μετὰ τὸ προστεταγμένον πρᾶγμα. Δόξαν, *quum visum esset*, μετὰ τὸ δόξαν πρᾶγμα. Ἐξὸν, ἐνὸν, *quum liceat*, μετὰ τὸ ἐξὸν πρᾶγμα. Παρὸν, pro μετὰ τὸ παρὸν πρᾶγμα, *quum adsit facultas*.

Et sic intelligendum illud ἀρξάμενον, Lucæ Evang. xxiv. 47. Καὶ κηρυχθῆναι ἔδει (ἐπὶ) τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. Multum torsit hic locus viros doctos, et insolens visa est illis hæc constructio: unde quidam legendum putarunt, ἀρξαμένων, subintell. ὑμῶν: alii, ἀρξαμένην, referentes illud ad ἄφεσιν: alii, servantes accusativum, regi putarunt ab ἔδει κηρυχθῆναι. Sed hæc omnia nos rejicimus, pro certo statuentes, ellipticum esse, et, ut præcedentia, ἀκουσθὲν, προστεταγμένον, ita etiam poni ἀρξάμενον pro μετὰ τὸ ἀρξάμενον πρᾶγμα, *post initium factum*, i. e. initio facto. Herodotus iii. 91. Ἀπὸ δὲ Ποσειδηίου πόλιος —ἀρξάμενον ἀπὸ ταύτης—πεντήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα φόρος ἦν. [ubi monuit Wesselingius p. 244. b. SCHAEF.]

* Atticis inprimis receptissima est hæc loquendi forma, quibus Accusativi sæpe pro Genitivis, maxime cum ὡς vel ὥσπερ usurpantur. Quare etiam utrumque et Accusativi et Genitivi usum junctim reperimus. Sic apud Thucydidem lib. i. c. 124. Ὥστε πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ ὑμῶν κοινῇ τάδε παραινούντων. Idem lib. i. c. 120. Εὖ δὲ παρασχόν. ubi schol. Gr. ἀντὶ τοῦ παρασχόντος, δηλονότι τοῦ δαίμονος. Idem lib. i. c. 125. Δεδογμένον δὲ αὐτοῖς. Plura exempla vide sis apud Budæum Comment. Gr. Ling. p. 18. et 219. Henr. Stephan. in Append. ad script. de Dial. Att. c. ix. p. 159. sqq. Vigerum et ad eum cl. Hoogeveen p. 274. sqq. SCHWEB. Mirâ structurâ Xenophon Anab. iv. 1, 13. Δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν οὕτω ποιεῖν. Schneiderus: "Platonis locum in Protagora p. 95. ed. Bip. δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα comparavit Hutchinson. Male igitur margo Steph. δόξαντα habet." Malam hanc alteram lectionem vix ausim dicere. Sic ipse Xenophon Hist. Gr. iii. 2, 19. Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε, κ. τ. λ. Artemidorus v. 28. Ἔδοξέ τις ἐπὶ ξένης διατρίβων ἑστίαν οἰκοδομεῖν, καὶ ἀντὶ λίθων τὰ ἴδια βιβλία τῷ πηλῷ περιπλάσσειν, εἶτα δὲ μετέδοξεν αὐτῷ κατα-

βαλεῖν καὶ παύσασθαι οἰκοδομοῦντα. Reiffius: "Vulgo μεταδόξαν, pro quo ex conjectura scripsi μετέδοξεν, ut melius." Cur melius? SCHAEF.

Μετὰ, *cum*, ante ablativum, quocum construuntur verba quædam, ut ἀκολουθεῖν, ἕπεσθαι, ὀπηδεῖν, *sequi*, *comitari*. Errarunt veteres Grammatici, qui statuerunt, verba illa regere *dativum*; casus enim, qui sequitur illa verba, non est *dativus*, sed *ablativus*, cui in plena structura præponenda est præpositio μετὰ vel σύν. Sic ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν τινι dicitur pro μετά τινι, eodem modo, quo ἀκολουθεῖν et ἕπεσθαι μετά τινος dicitur, cujus generis exempla nonnulla ex optimis scriptoribus annotavimus ad Lucæ c. ix. Subaudiendum in his esse μετὰ, non tantum suadet natura horum verborum, verum etiam docent exempla, in quibus μετὰ expressum reperitur. Hesiodus Ἔργ. 230.

Οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ.
Nunquam justos homines comitatur fames.

Quod verbum ὀπηδεῖν paullo post apud eundem cum casu sexto, omissa præpositione, occurrit, ver. 313.

—πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
—*Divitias comitatur virtus et gloria.*

[Ut poëtæ sensus magis appareat, verte: *laus et gloria*. Sic Homerus jungit εὔκλειαν τ' ἀρετή τε Odyss, Ξ. ver. 402. Vid. Musgrav. ad Sophocl. Philoct. v. 1466. Virgilius Æn. vi. ver. 805. *virtutem extendere factis*. Brunckius: "Sic membr: quoque nostræ: nec suspecta debet esse hæc lectio. *Virtutem* eo sensu posuit, quo Græci ἀρετὴν, pro nominis celebritate, gloria virtute parta." SCHAEF.] Aristophanes dixit, ἕπεσθαι ἅμα τινὶ, in Pace, p. 676. ver. 726.

——Δεῦρ', ὦ κόραι,
Ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον.
——*Huc adeste, puellæ,*
Sequimini me statim.

Sic in ὁμιλεῖν τινι, ut ὁμιλεῖν σοφοῖς, κακοῖς, pro μετὰ σοφοῖς, etc. *versari* (cum) *sapientibus* etc.

Π.

* ΠΑΡΑ, *AB*.

Subaudiendum in ἀκούειν τινός. coll. Joann. vii. 51. Vid. sub ἐκ, et nostras ibi observationes. MICH.

ΠΑΡΑ, *APUD*.

Poëtæ omittunt. Apollonius lib. i. 587.

————ἔντομα μήλων
Κεῖαν δρινομένης ἁλὸς οἴδματι.

Ubi Schol. Λείπει δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ, ἔθυον τῷ Δόλωνι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης[a]. [Fallitur Scholiastes. ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι sunt genitivi absoluti: *dum mare concitabatur fluctibus tumidis*. Conf. Homer. Iliad. Φ. ver. 234. ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος.—Homericus in Cererem Hymnus si Bosii ætate editus fuisset, paulo speciosius uti potuisset illo e ver. 99. Παρθενίῳ φρέατι, de quo diversissimæ sunt Criticorum nostrorum opiniones. Si sumas, ipsum locum, in quo ille puteus erat, Φρέαρ dictum fuisse, Παρθενίῳ φρέατι vulgaris est dativus loci, quem si pro elliptico habes, cum Bosio subaudi ἐν. Non male conferas Ποταμός. Vid. Strabo t. iii. p. 377. SCHAEF.]

* Potest hæc præpositio subaudiri etiam in Accusativis *temporis* absolute positis. E. g. Actor. xx. 18. Πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην. Pro quo plene Chrysostomus in Joh. παρὰ πάντα χρόνον. uti Lucianus t. i. p. 69. παρ' ὅλον τὸν βίον. SCHWEB.

ΠΕΡΙ, *DE*.

Περὶ intellige ante genitivum, qui additur verbis quibusdam, ut sunt verba[c] *memoriæ* et *oblivionis*, *curandi* etc. E. g. Μέμνησο τῆς τύχης, *memento fortunæ:* plene, περὶ τῆς τύχης. Ἐπιλανθάνεσθαι βίας, i. e. περὶ βίας, *oblivisci violentiam*. Additur a Luciano in Asino p. 93. Κἀγὼ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεὶς, *et ego pedis ac vulneris recordatus*. Dio Cassius lib. xli. p. 180. Ἐμνήσθη περὶ αὐτῶν. Xenophon K. Π. i. 34. Οἰκονομίας ἐπεμνήσθη. Paullo post: περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. In Epist. ad Hebr. xi. 22. Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε. [Euripides Iphig. Aul. ver. 1123. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει γε. Musgravius: " πατρός. Canterus πάρος, nulla necessitate. Ellipsis est præpositionis περί." SCHAEF.]

In phrasi[d] πλείονος ποιεῖσθαι, *pluris facere*. Addit περὶ Polybius lib. ii. p. 208. Οὐδὲν περὶ πλείονος ποιούμενος τοῖς κατὰ λόγον πράγμασιν. *Nihil antiquius habens, quam ut omnium, quæ faceret, ratio sibi constaret*. Sic Isocrates: περὶ μηδενὸς ποιεῖσθαι τὰς διαβολὰς, *nihili pendere calumnias*. Idem: Περὶ πλείονος ποιοῦ, δόξαν καλὴν, ἢ πλοῦτον μέγαν, καταλιπεῖν. *Pluris facias bonam existimationem, quam divitias magnas, relinquere*. In πλείονος tamen, ut obiter hoc addam, subintell. τιμήματος, quæ vox *pretium* designat. Potest tamen hæc lo-

a Lucæ xxiii. 15. Οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ. pro παρ' αὐτῷ[b]. In formula: ἐμοί γε κριτῇ, *quantum ego judico*, Ælianus Var. Hist. ii. 41. Suppletur ab eodem xiv. 28. παρά γε ἐμοὶ κριτῇ. Vide et supra in Δοκεῖ. SCHOETTG.

c Ἀμφισβητῶ, *dubito*, coll. Scapula. MICH.

d Apocal. vi. 6. χοῖνιξ σίτου (περὶ) δηναρίου etc. Marc. vi. 37. ἀγοράσωμεν διακοσίων δηναρίων ἄρτους. MICH.

b Sed vid. Wolfii Curas philologicas ad l. c. MICH.

cutio etiam alio modo suppleri, nimirum ποιεῖσθαί τι πλείονος, plene, ποιεῖσθαί τι πρᾶγμα πλείονος τιμήματος, *habere*, vel, *facere aliquid negotium pluris pretii* [e].

In σπλαγχνίζεσθαί τινος. Matth. xviii. 27. Σπλαγχνισθεὶς ὁ Κύριος τοῦ δούλου. subintell. περὶ τοῦ δούλου. quod addit Matthæus ix. 36. Ἰδὼν τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν.

In ἀπορεῖν τινος, *hæsitare de aliqua re*. Plene dixit Maximus Tyrius Dissert. xxvi. p. 261. Ἀποροῦντες περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους.

Καταφρονεῖν τινος, pro περί τινος, *despicere aliquem*, q. d. κατὰ (*humiliter*) φρονεῖν (*cogitare*) περί τινος (*de aliquo*).

Ἐπιμελεῖσθαι [f] et φροντίζειν τινὸς, pro περί τίνος, *curare aliquid*. Quæ verba aliquando cum περὶ constructa reperiuntur. Sic μέλει τινί τινος πράγματος, ut 1 Cor. ix. 9. μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ; subintell. περί [g].

In genitivo *rei*, qui additur verbis ἀκούειν, πυνθάνεσθαι et εἰπεῖν [h]. Comicus in Pluto: Τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, i. e. περὶ τοῦ πράγματος, *de re aliquid audivit*. Thucydides: Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλου. *Ut audiverunt de Pylo capta*. Homerus Odyss. Δ. ver. 115.

Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας.

Iliad. A. 257. Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν. Homerus Odyss. Λ. ver. 173.

Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον.

Dic mihi (de) *patre et filio, quem reliqui.*

[Sophocles Trachin. ver. 1124.] τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων. Musgravius: "An subaudiendum περί? Eadem certe con-

[e] Referendus est ad hanc ἔλλειψιν Theognidis locus ver. 118. qui mihi videtur non adeo facili esse intellectu. Ita habet:

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν,
Κύρν' οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Abest pronomen τί, ut plena sit hæc formula: οὐδέ τί ἐστι περὶ πλέονος εὐλαβίης. Εὐλαβίη est *cautio, circumspectio*. Sententia autem huc fere redit: *Nihil constat majori cautione vel circumspectione*, sive, ad nullum negotium tanta opus est cautione, quam ad explorationem fucati hominis. Interpretes non tangunt, vel obiter delibant hunc locum. Partim ad verbum interpretantur, partim male exponunt. Elias Vinetus ne verbo quidem attingit difficultatem loci. Data autem et observata, quam nos attulimus, supplendæ ἐλλείψεως ratione, non erit difficilis dicti sententia. Hunc autem locum dedimus explicationi nostræ, quod dictio περὶ πλέονος huc pertineat suo quodam jure. BERNH. Eundem Theognidis locum tangit Hoogeveenus ad Viger. ix. 7, 8. n. 87. sic tamen, ut ejus mentem ego quidem non perspiciam. Mihi πλέονος videtur neutrius esse generis ac regere vi comparativorum propria genitivum εὐλαβίης. Verto: *nec quicquam hic pluris refert, quam circumspectum esse*. SCHAEF.

[f] Item ἐπιθυμεῖν, ἱμείρεσθαι, *desiderare*. 1 Thessal. ii. 8. MICH.

[g] Anacreon Oda 15.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.

Supplet Alciphron epist. i. 33. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων. *Equidem parum hæc curo.*

Ὀλιγωρεῖν, *parum curare*. Herodianus lib. i. c. 1, 1. ὠλιγώρησαν τῆς ἀληθείας, pro, περὶ τῆς ἀληθ. *neglexerunt veritatem*. SCHOETTG.

[h] It. αἰσθάνεσθαι, *sentire*. Numquid ex χρῄζειν, *indigere?* MICH.

[*] Vid. Stephani Append. ad Script. de dialecto Attica p. 98. LEISN.

structio qua φωτὸς ἐξερήσομαι dixit Philoct. 444." Euripides Hel. v. 1089. ξυμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρεισίων. Idem vir egregius: "Subaudiendum περί. Sic ἀεξομένοιο διδάσκει μηνὸς Arat. Diosem. ver. 2. ὡς γνῶ χωομένοιο Hom. Iliad. Δ. ver. 357." SCHAEF.] Euripides Phœniss. ver. 1351.

Ὦ δώματ', εἰσακούσατ' Οἰδίπου τάδε
Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;

Ubi Scholiastes: παίδων. λείπει ἡ περί. [Porsonus ad h. l. "Ante παίδων intellige περί, ut Sophocl. Antig. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ. Quod frustra sollicitant nonnulli." SCHAEF.]

Homerus Iliad. N. ver. 109.

——————— Ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων.
——————— Defendere non volunt
Naves veloces.

* Homerus Iliad. M. ver. 155.

Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
Νηῶν τ' ὠκυπόρων.

Quod cum περὶ habet idem Iliad. M. ver. 142. Ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. Idem ver. 170. Ἀμύνονται περὶ τέκνων. Philostrat. p. 213. Μηδὲν ἐμοῦ δέου: pro περὶ ἐμοῦ. Sophocles Elect. p. 96. edit. Steph. Τοῦ κασιγνήτου: ubi schol. Gr. λείπει ἡ περί. In Dativo supprimitur περὶ apud Homer. Iliad. Π. ver. 64.

Τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι.

Quod plene effert idem Π. ver. 133.

——————— θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε.

Subaudiri etiam solet περὶ in Accusativo. Actor. x. 3. Ὡσεὶ ὥραν ἐννάτην τῆς ἡμέρας. plene ὡσεὶ περί. ver. 9. περὶ ὥραν ἕκτην. Non enim ab ὡσεί, sed suppressa præpositione περὶ Accusativus pendet. Hinc apud Æschin. Dial. de Morte c. 14. Καὶ ὅμοιον ὡσεὶ περὶ τῆς Σκύλλης ἢ τοῦ Κενταύρου τις ὀδύροιτο. [Mireris virum doctum tam diversa componere potuisse. SCHAEF.] Sic etiam in δεινός τι subintelligitur. περί. Plene effert Cebes p. 5. edit. Gronov. Δεινὸς περὶ σοφίαν. SCHWEB.

Postremo in φρόνιμος et similibus[i] adjectivis deest περί, quod additur apud Xenophontem Κύρ. Παιδ. i. 35. φρονίμους περὶ τούτων, peritos harum[k].

* Euripides Suppl. ver. 1148. γόων ἅλις τύχας. Mark-

[i] Post ἔνοχος, ut Matth. xxvi. 66. ἔνοχος θανάτου ἐστί. MICH.

[k] Et absolute, Gal. vi. 17. τοῦ λοιποῦ, quod superest. Vide tamen Bosium supra, ubi de ellipsi præpositionis κατὰ scribit. MICH.

* Græci etiam, ubi finem vel caussam innuunt, sæpe adhibent simpliciter infinitivum pro gerundio Latinorum. Ælianus Var. Hist. iv. 25. παρέδωκεν αὑτὸν ἰατρῷ ἰᾶσθαι. Cujusmodi plures locos habes apud Jensium in Epistola ad Jo. Georg. Grævium, Lectionibus Lucianeis subjecta p. 406. qui simul monet, infinitivum illum supplendum esse per περὶ τοῦ, vel ἕνεκα τοῦ, etc. LEISN.

landus; "i. e. περὶ τύχας: satis luctuum de fortuna: ut μέλος τύχης cantilena seu querela de fortuna, Iphig. Aul. 1279."—Dionysius Halicarn. Ant. Rom. t. ii. p. 983. πολιτικοῦ φόνου γνώμας. Stephanus: "Scribo περὶ πολιτικοῦ φόνου." Non opus, —Homerus Iliad. Θ. ver. 192. τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Philostratus Her. p. 190. Boiss. τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποτελέσαι λόγον. —Plutarchus Mor. t. i. p. 684. τὸ σύνταγμα τῶν ἐπιφανεστάτων—ἡγεμόνων καὶ νομοθετῶν καὶ αὐτοκρατόρων. SCHAEF.

ΠΡΟ, *PRÆ*.

Requiritur ante genitivum, qui sequitur *gradum comparativum*. Quemadmodum in Latina lingua ablativus, qui adponitur comparativo, regitur non a comparativo, sed ab intellecta præpositione *præ*, uti jam dudum docuere Viri Docti; ita apud Græcos casus ille secundus pendeat, necesse est, ab intellecta præpositione πρὸ, quæ, eum casum regens, eandem cum Latin. *præ* vim habet. Apud Aristotelem in Polit. i. 4. Ὄργανον πρὸ ὀργάνων ὑπηρέτης. *Servus est instrumentum præ aliis instrumentis*. Cum igitur Græce dicitur: Σὺ εἶ εὐδαιμονέστερός μου, *tu me es beatior*, plene est, σὺ εἶ εὐδαιμονέστερος πρό μου, *præ me*. Τρυτάνης δικαιότερος, *trutina justior*, plene est, δικαιότερος πρὸ τρυτάνης. Addidit Herodotus lib. i. c. 62. οἷσιν ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον: *quibus erat tyrannis jucundior libertate*. [Alibi ἀντὶ additur. Euripides Suppl. ver. 419. ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους Κρείσσω δίδωσι. Marklandus: "Abundare videri potest ἀντὶ, ut sæpe. Sophocles Trachin. 586. ἀντί σου πλέον, *magis quam te*. Antig. 188. Aristoph. Eccles. 920. Plato in Timæo p. m. 146. Sed, si vere dicendum est, hæc ratio est Grammatica omnium hujusmodi Genitivorum. Exempli causa, cum dicimus, ἐγώ εἰμι κρείσσων σοῦ, plena, opinor, locutio, et ratio Genitivi est Præpositio ἀντί· ἐγώ εἰμι κρείσσων [ἀντὶ] σοῦ. et ita in cæteris: ut *præ* Latinis, *ego melior sum* [*præ*] *te*." Utatur hac ratione, qui volet: mihi, ellipticum esse in talibus usum genitivi, viri egregii non persuaserunt. Conf. Æsop. ccxl. ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. i. e. ἡλίου π. λ. Sed in illis locis ἀντὶ et πρὸ vi sua plane respondent præpositioni ὑπέρ. SCHAEF.]

Eadem præpositio πρὸ etiam subaudiri debet ante genitivum, *positivis* additum, ut πρῶτός μου[1], pro πρῶτος vel πρότερος πρό μου. Verba sic accipiunt Lucæ, ii. 2. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος. pro πρώτη vel προτέρα πρὸ ἡγεμονεύοντος. Additur πρὸ ab eodem Luca in Evangel. xi. 38.—ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

* Malim hæc conjuncta cum antecedentibus; siquidem τὸ πρῶτος non est positivi, sed superlativi gradus, contractum ex πρόατος. E. g. πρὸ, πρότερος, πρόατος, per syncopen τοῦ τὸ

[1] Joannes Evang. i. 15, 30. MICH.

προάτος, et per κρᾶσιν πρῶτος. vid. Etymol. M. in πρῶτος. Expressam habet præpositionem Onosander c. xvii. Πρώτους πρὸ τῆς φάλαγγος στήσει. Alias adhibent quoque præpositiones περὶ vel ἐκ. Sic Latini interdum loco comparativi adhibent positivum cum præpositione *præ;* cujusmodi exemplum suppeditat Cicero ad Div. lib. iv. ep. 4. *Non tu quidem vacuus molestiis, sed præ nobis beatus,* i. e. *nobis beatior.* Nec minus etiam comparativis et superlativis addunt præpositionem *ante.* Virgilius Æn. lib. i. ver. 351.

——Sed regna Tyri germanus habebat
Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes.

Nepos in vita Attici c. iii. §. 3. *Unus ei ante alios fuerit carissimus.* Notabilis est locus Herodoti lib. viii. c. 53. ubi adverbio ἔμπροσθεν, quod in N. T. ubique absolute Genitivo jungitur, additur πρὸ, hunc in modum: Ἔμπροσθεν ὦν πρὸ τῆς ἀκροπόλιος. SCHWEB.

Deest etiam in genitivis, qui adduntur verbis quibusdam, ut ἑλέσθαι, δέχεσθαι, *præferre* etc.[m] Ælianus Var. Hist. iii. 10. Πλούσιον ἐραστὴν εἵλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος. *Divitem amatorem prætulit pauperi bono:* plene, πρὸ τοῦ χρηστοῦ. [Locus vitii suspectus. Sunt qui corrigant προείλετο, quod nonnulli adeo in ordinem receperunt. Scribendumne εἵλετο πρὸ χρηστοῦ πένητος? (In Euripid. Erechth. i. ver. 35. suspicor: μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἷλοντ' ἢδὲ κακὰ παρῄνεσαν.) SCHAEF.]

Andocides Orat. περὶ τῶν μυστηρ.—πάντα τὰ ἀγαθὰ ἔχειν—οὐκ ἂν δεξαίμην τῆς πόλεως οὕτω διακειμένης. [τῆς πόλεως οὕτω διακειμένης sunt genitivi absoluti. Locus est pag. 3. ed. Reisk. SCHAEF.]

Xenophon in Sympos. p. 882. τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι. [Hîc nihil plane est, quod ἐλλιπὲς dici possit: genitivus enim ab adjectivo τυφλὸς regitur. Leguntur hæc iv. 12. SCHAEF.]

Theocritus Idyll. xi. 49.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Quis mare et fluctus hisce præferret?

Addidit πρὸ Dionys. Halicarnasseus lib. viii. p. 515. τὰ συμφέροντα πρὸ τῶν δικαίων ἑλομένοις.

* ΠΡΟΣ, *PER.*

Subauditur passim ante genitivum in precando et obtestando. Euripides Hec. v. 746.

Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
Καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.

Orest. ver. 663. ταύτης ἱκνοῦμαί σ'—. Porsonus: "Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissæ, antiquissimum

[m] Διαφέρειν, *præstare,* ut διαφέρειν (πρὸ) τινος, *præstantiorem esse aliquo.* MICH.

exemplum præbet Homerus Odyss. B. 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς—." Vid. Schwebel. infra ad præpos. Ὑπέρ. SCHAEF.

ΠΡΟΣ, *AD*.

* Vid. omnino Obs. Misc. Crit. Nov. tom. iii. pag. 10. F. ST.

Sæpe subauditur ante τί, ut τί ποιήσεις τοῦτο; *quid hoc facies?* pro πρὸς τί; *ad quid? quem in finem?* Τί σὺ χρήσῃ βιβλίοις; *Quid tu utere libris?* i. e. πρὸς τί. Vel etiam εἰς possis subaudire, ut in Εἰς diximus [n]. [Euripides Androm. ver. 404. Br. ἀτὰρ τί ταῦτα δύρομαι; pro quo Neophron Stobæi: καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι; Vid. Porson. ad Euripid. Hec. ver. 734. SCHAEF.]

Similiter in accusativis, qui adduntur verbis motum ad locum significantibus [o]; ut apud Aristophanem in Thesmoph. ver. 488. p. 792.—ἐλθὼν τὴν θύραν, pro πρὸς τὴν θύραν: *veniens ad januam;* Sophoclem in Elect. ver. 899. Ἦλθον πατρὸς τάφον, i. e. πρὸς πατρὸς τάφον. *Veni ad patris sepulcrum;* Homerum in Iliad. A. 139.—ὃν κεν ἵκωμαι. Vid. plura exempla apud Illustr. Ezech. Spanhemium in Observat. ad Callimachi Hymn. in Pallad. ver. 18 [p].

Sic etiam πρὸς reticetur post ὡς cum accusativo, ut, quum dicitur: ὡς οἶκον. [Julianus pag. 11. extr. ἄγειν ὡς τὰς μάχας. Wyttenbachius Bibl. Crit. iii. 2. p. 5. s. " ὡς mutandum in εἰς, si quidem Julianus Atticam rationem secutus est. Multi quidem in editis Auctorum libris sunt loci, ubi ὡς pro πρὸς rebus inanimatis adjungatur, corrigendi illi ad Atticæ consuetudinis legem, quæ ὡς inanimatis jungi vetat; judicibus summis Viris, Hemsterhusio Obs. Misc. vol. v. t. iii. Valckenario ad Eur. Phœn. p. 474. ad Herodot. p. 169. quorum, ut in hac re, auctoritatem præferam auctoritati I. A. Ernesti, summi ceterum et ipsius, sed alio in genere, viri, ad

[n] Item in dativis. Matth. xxvii. 60. Καὶ, προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθε. *Et, advolvens lapidem magnum* (ad) *ostium monumenti, abiit.* Ubi ex verbo προσκυλίσας liquido constat, hanc præpositionem h. l. subaudiri debere. SCHOETTG. Non opus πρὸς, quod jam in participio adest, ἔξωθεν arcessere. SCHAEF.

[o] Æschylus in Septem contra Thebas 95. πίσω βρέτη δαιμόνων; pro πρὸς βρέτη.

Omittitur etiam vel πρὸς vel εἰς in verbo ἐρᾷν, pro *affectare, cupere, sectari.* Vide, quæ supra in εἰς dicta sunt. Potest etiam πρὸς τὸ subintelligi, quoties Græci infinitivum ponunt pro gerundio Latinorum, ita, ut finem vel caussam innuant. Videantur, quæ dicta sunt in εἰς et ἕνεκα. LEISN.

* Idque ante Infinitivos tam Activi quam Passivi generis. Sophocles p. 69. edit. Steph. Ἐπεθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν. Et Homerus Iliad. A. 589. Ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. More Græco etiam Latini utuntur. Horatius lib. i. Od. iii. 25. *Audax omnia perpeti.* SCHWEB.

[p] Sic 2 Pet. iii. 12. προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν, pro πρὸς τὴν παρουσίαν. SCHOETTG.

Xen. M. S. ii. 7, 2." Porsonus ad Euripid. Phœn. ver. 1415. "Non usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Odyss. P. 218. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον." Schaef.] Ὥς με, plene, ὡς πρός με [q].

Aristophanes Pluto ver. 89. p. 10. Ὡς τοὺς δικαίους, καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, μόνους βαδιοίμην. *Justos, et sapientes, et modestos, solos adirem.*

* Est tamen, ubi particula ὡς vim comparandi retinet. E. g. Xenophon K. Π. lib. i. p. 58. Ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι. Schweb.

In ὅ, τι, quemadmodum etiam in phrasi, χρᾶσθαί τινι, ὅ, τι βούλει. Julianus Orat. vii. 232. χρῆσθέ μοι πρὸς ὅ, τι βούλεσθε.

Post ἄχρις et μέχρις, quæ cum genitivo construuntur, intelligi quoque debet πρὸς cum nomine accusativi casus. E. g. Μέχρις ἑσπέρας, *usque ad vesperam*, breviter et elliptice dicitur pro: μέχρι πρὸς ὥραν ἑσπέρας. Ἄχρι τῆς ἡμέρας, pro: ἄχρι πρὸς χρόνον τῆς ἡμέρας. Ἄχρι θανάτου, pro: ἄχρι πρὸς τὸ πάθημα τοῦ θανάτου. Ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, pro: ἄχρι πρὸς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Ἕως ᾅδου, pro: ἕως πρὸς οἶκον vel βάθος ᾅδου. Ἄχρι τοῦ νῦν, pro: ἄχρι πρὸς χρόνον vel ὥραν τοῦ νῦν καιροῦ. Μέχρι τῆς πόλεως, pro: μέχρι πρὸς τόπον τῆς πόλεως. Ἄχρι τῆς Ἀσίας, i. e. ἄχρι πρὸς τὰ κλίματα τῆς Ἀσίας. Et sic in cæteris, quæ facili negotio quisque supplere poterit. [Non opus his ambagibus. Adverbia ista nunc præpositionum naturam induunt, hacque vi regunt genitivum. Μέχρι inter præpositiones ideo retulit Fischerus ad Weller. iii. 1. p. 229. Recte. Obiter moneo, in Luciano t. i. p. 839. corrigendum esse ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾷν με. Sic p. 833. ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. Schaef.]

Σ.

ΣΥΝ, *CUM*.

Σὺν omittitur in ablativis absolutis, consequentiam designantibus. Xenophon: Παριόντι τῷ ἐνιαυτῷ, φαίνουσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρουράν. *Circumacto anno, decernunt denuo Ephori custodiam.* pro: σὺν παριόντι τῷ ἐνιαυτῷ. Isocrates: Οἷς γεγομένοις,

[q] Negat Rev. Wolfius ad Libanii epist. liii. p. 149. editionis Lipsiensis, τὸ πρὸς subintelligendum esse post ὡς cum accusat. dubitatque, an ullus scriptor exemplo suo ad ellipsin hanc statuendam præiverit. Sed tollere ei omnem dubitationem potuisset locus Herodiani lib. iii. 11. δεξιώτεροι ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι: *ac præ ceteris acumine ingenii valent ad Orientem homines.* Cui plura exempla addi possunt ex Jensii Lection. Lucian. i. 5. p. 46. sq. Vid. Cel. Ernesti ad Xenoph. Memor. ii. 7. p. 89. Leisn.

quibus factis, subintell. σύν. Θεῷ θέλοντι, *Deo volente*. Plene alibi legitur: ξὺν θεῷ θέλοντι.

* Sic etiam Matth. viii. 1. Καταβάντι δὲ αὐτῷ, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Marc. v. 2. Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ. sub. σύν. Eodem modo apud Latinos quoque, antiquiores maxime, in Ablativis, consequentiam designantibus, præpositiones *in*, *sub*, vel *cum* subaudiuntur, quæ etiam interdum additæ reperiuntur. E. g. pro *Diis volentibus* est apud Ciceronem de Offic. lib. i. c. 12. *volentibus cum magnis diis*. Catoni de R. R. c. cxli. *cum divis volentibus*: Plautus Pers. iii. 1. *Sequere hac, mea gnata, me cum diis volentibus*. quæ loca viri eruditi ad Ciceronis locum citatum congesserunt. SCHWEB.

Sic in σπουδῇ, σιωπῇ et similibus [r]; quæ Grammatici pro adverbiis habent, subintell. σύν: nam sunt hæc ablativi. E. g. σπουδῇ, *vix*, plene, σὺν σπουδῇ, *cum studio et labore*. σιωπῇ, *tacite*, plene, σὺν σιωπῇ, *cum silentio*. Quod Latini simili Ellipsi *silentio* dicunt. Vid. Livium etc. Κλαγγῇ, ἐνοπῇ, Homerus Iliad Γ. ver. 2. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. [Euripides Orest. ver. 1480. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς Μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες. Perperam Scholiastes: ἰαχῆς καὶ θορύβου γενομένου. et Interpres: *audita vociferatione*. Bene Beckius: "Ἰαχᾷ pro σὺν ἰαχᾷ, et conjungi debet cum ἐκβαλόντες, *cum clamore ejicientes* etc." SCHAEF.]

* Sic occurrit apud Xenophont. K. Π. lib. i. p. 36. σιγῇ et ibid. p. 37. σιωπῇ. Item apud Onosandr. c. vi. σχολῇ. Homer. Iliad. B. ver. 149. ἀλαλητῷ. et ver. 209. ἠχῇ. Eadem hæc ellipsis frequens quoque est apud Latinos. Horatius lib. ii. Od. vi. 15. *viridisque certat Bacca Venafro*. et lib. iii. Od. v. 5.

Milesne Crassi conjuge barbara
Turpis maritus vixit?

pro *cum Venafro*; *cum conjuge barbara*. Eodem etiam cum Græcis more Ablativis adverbialiter utuntur, e. g. in *recta*, *sponte*, *forte*, *hodie*, *pridie*, *postridie*, *hac*, *illac*. SCHWEB.

Item in ἅμα cum ablat. ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ: plene, ἅμα σὺν τῇ ἡμέρᾳ, *cum die*: nam ἅμα, per se, ablativum non regit [s]. Sic in ὁμοῦ cum ablativo. Maximus Tyrius Dissert. xiv. p. 145. Ἀντέβαλον καὶ τὰς ἀρετὰς ὁμοῦ τοῖς ὀργάνοις, pro: ὁμοῦ σὺν τοῖς ὀργάνοις [t].

* Sic Onosander c. xxiii. Ἅμα τῷ δέξασθαι. Id. c. xxxvii. Ἅμα τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀπόλλυσθαι. Polyb. Legat. lxiv. Ἅμα τῷ φανερὸν γενέσθαι. Sic apud Latinos quoque persæpe *simul* ἐλ-

[r] Ita δίκῃ, *juste*, est σὺν δίκῃ, vel ἐν δίκῃ. Vide Moschopulum ad Hesiodi Ἔργ. ver. 6. LEISN.

[s] Theophrastus Charact. c. 4. ἀμφοτῶν ἅμα τοῖς ὑποζυγίοις. SCHOETTG.

* Matthæus Evang. xx. 1. ἅμα πρωΐ. Idem xiii. 29. ἅμα (σὺν) αὐτοῖς. coll. 1 Thessal. iv. 17. 1 Corinth. xi. 5. ἐν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ. MICH.

[t] Et in ὁμοίως. Pæanius lib. vi. c. xii. n. 1. ὁμοίως ἐκείνῳ τὰ ἤθη διεφθαρμένοι. MICH. Fallitur. SCHAEF.

λιπῶς ponitur pro *simul cum*. Tacitus Annal. lib. iv. c. 55. *Verum Hypæpeni Trallianique Laodicenis et Magnetibus simul transmissi*. Idem Annal. lib. vi. c. 9. *Acervatim ex eo Annius Pollio, Appius Silanus, Scauro Mamerco simul ac Sabino Salvisio majestatis postulantur*. Ovidius Trist. lib. v. x. 29.

Quippe simul nobis habitat discrimine nullo
Barbarus.

ubi illud glossema *cum*, quod editiones quædam habent, in insulam merito deportandum. Schweb.

* Passim additur σύν. Euripides Ion. ver. 730. νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις. Similiter Herodotus lib. i. c. 59. extr. συνεπαναστάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ, ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν. Legas item, inverso ordine, σὺν ἅμα, quod fere scribunt continuo ductu σύναμα s. συνάμα. Theocritus xxv. ver. 126. ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο. Damagetas Epigr. v. ver. 3. ὅτῳ συνάμ' ἕσπετο πέτρη. ubi. Cod. Vat. σὺν ἅμ', ut etiam in Antipatri Sidon. Epigr. lxx. ver. 3. Voculâ intersertâ Meleager i. ver. 27. σὺν δ' ἅμα. Divise σὺν ἅμα in Luciano t. i. p. 652, 855. Add. Valckenar. ad Theocriti Dec. Eidyll. pag. 163. s. Schaef.

Sæpius alibi, præsertim sequente pronomine αὐτὸς in ablativo. Lucianus in Dial. Mortuor. p. 275. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας, pro σὺν τῷ δελέατι: *hamum* (una cum) *esca attrahens*. [Dativus hîc regitur a præpositione σὺν verbo juncta. Schaef.] Idem p. 278. Τὰ χείλη, αὐτοῖς φιλήμασι: *labia*, cum *ipsis osculis*. Et in Dial. Nept. et Delph. p. 250. Ἐξενήξω εἰς Ταίναρον, αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. *Enatasti in Tænarum*, (cum) *ipso instrumento et cithara*. pro σὺν αὐτῇ τῇ σκευῇ etc. Et in Sacrif. p. 368. Φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, *ferens* (cum) *ipsa pelle capram*, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὰ πρόβατα, *et* (cum) *ipsa lana oves*. i. e. σὺν αὐτῇ δορᾷ καὶ σὺν αὐτοῖς ἐρίοις. Idem Timone: Ἁρπασόμενός με αὐτῇ δέλτῳ. In Icaromen. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά. ubi Schol. σὺν αὐταῖς ὠλέναις. In Dial. Meretr. 549. Διέτεμον εἰς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. [Additâ præpositione, Oraculum ap. Athenæum. t. ii. p. 393. Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. In talibus locutionibus sunt qui articulum addi posse negent. Wesselingius quidem ex Herodoti ii. c. 47. in. iii. c. 45. extr. articulum paucorum librorum ac Suidæ auctoritate ejecit, genio, ut ipsi placet, sermonis poscente. Fallitur. Ipse Herodotus lib. vi. c. 32. τὰς πόλιας ἐνεπίμπρασαν αὐτοῖσι τοῖσι ἱροῖσι. ubi nihil ex libris enotatum varietatis, neque a Wesselingio, immemori, opinor, illius canonis, quicquam monitum est. Aristophanes Ran. ver. 560. ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. ubi vicissim errat Brunckius, cui articulus ex sermonis norma inserendus videtur. Idem Vesp. ver. 169. ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. ver. 1449. οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Xenophon Anab. i. 3, 17. μὴ ἡμᾶς αὐταῖς

ταῖς τριήρεσι καταδύσῃ. Præmissâ præpositione, Diodorus Sic. xvii. c. 58. ὥστε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι. c. 70. extr. τὰς δὲ γυναῖκας σὺν αὐτοῖς τοῖς κόσμοις πρὸς βίαν ἀπῆγον.—His nollem Boissonadius composuisset illud Philostrati Her. p. 168. καὶ ξὺν αὐτῷ τὸ Ἴλιον εἷλεν. ubi si deles ξὺν, αὐτῷ non debet verti *cum eo*, sed est dativus quem commodi dicunt. SCHAEF.] Aristophanes in Nubib. 271.

Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις.
Sive in Oceani patris hortis sacrum chorum instituitis (cum) *Nymphis.*

Ubi Scholiastes: Νύμφαις. λείπει ἡ σὺν, ἤγουν σὺν ταῖς Νύμφαις. Idem in Lysistr. p. 810. αὐτῇ λόγχῃ, pro σὺν αὐτῇ λόγχῃ, ut recte ibi Bisetus. Idem in Eccles. 748. αὐτοῖσιν εἰσελάσει, cum *ipsis inferet*, pro σὺν αὐτοῖς. Homerus: αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν: (cum) *ipsis equis et viris*. Xenophon in Κύρου Παιδ. i. c. 4. §. 7. αὐτοῖς τοῖς ἵπποις καταχρημνισθῆναι. Thucydides lib. iv. Ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ, *discesserunt* (cum) *exercitu*. et πορευόμενος ὁπλίταις, pro σὺν ὁπλίταις. [Xenophon Cyrop. i. 4, 28. τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. ubi v. Zeun. Diodorus Sic. xix. c. 64. παρακλεῖ ταῖς ἀπὸ Ῥόδου ναυσίν. c. 73. τῷ μὲν στόλῳ—παραπέπλευκεν. Lib. xx. c. 32. τῶν Καρχηδονίων τριάκοντα ναυσὶν ἐκπλευσάντων. cap. 55. extr. ἀνήχθη ταῖς ναυσίν. Xenophon Anab. i. 8, 1. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται. ubi al. præpositionem omittunt. Add. Dorvill. ad Charit. p. 698. SCHAEF.] Sic in Apocal. viii. 4. Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, pro σὺν ταῖς προσευχαῖς. *Et ascendit fumus suffituum* (cum) *precibus sanctorum* [u]. Huic similis Ellipsis est apud Apollonium Rhodium in Argonautic. lib. i. ver. 425.

Ἦ καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε—.

Ubi Scholiastes; λείπει δὲ ἡ σύν [x]. Si quis plura desideret exempla, adeat Budæum p. 989. Comment. Ling. Græcæ [y].

* Notari etiam meretur hujus præpositionis ellipsis in illa Græcorum locutione: τὰ αὐτά τινι ποιεῖν, pro τὰ αὐτὰ σύν τινι ποιεῖν. Dionys. Hal. lib. ix. p. 867. Τὰ αὐτὸ ποιοῦντες ἐμοί. Sic Onosander c. xlii. Μή ποτε οὐχ αὐτῷ ταὐτὰ φρονῇ. Diodor. Sic. lib. xiii. p. 184. Μὴ ταὐτὰ πάθωσι τοῖς Σελινουντίοις. Plato t. ii. p. 468. Πεισόμεθα ἄρα ταὐτά γε Ὁμήρῳ. Quam dicendi rationem imitati quoque sunt Romani. Horatius de A. P. 467.

[u] Forte non omnes hanc explicationem adprobabunt. Mirantur enim quidam, cur, quum integra visio sit allegorica, non nisi τοῖς θυμιάμασι sensus proprius explicetur. Fit autem illud præterea c. v. 8. et viii. 3, 4. SCHOETTG.

[x] Κρίνεσθαί τινι, pro σύν τινι, occurrit apud Matth. in Evang. v. 40. MICH.

[y] Adde Jensii Lection. Lucian. ii. 20. p. 288. sq. qui nec Latinos scriptores ab ellipsi hujus præpositionis abhorrere ostendit, allatis locis Livii duobus ex lib. xxxviii. 16. et xxi. 36. Adde Jensii Lect. Luc. ii. 1. pag. 134. et Maasvicium ad Polyæni Strategem. i. 2. p. 14. LEISN.

Invitum qui servat, idem facit occidenti.
Sallustius de B. J. c. lxxxviii. *Faciant idem majoribus suis.* Schweb.

Υ.

ΥΠΕΡ, *SUPER.*

Ὑπὲρ reticetur in voce ἄνω, constructa cum casu secundo. Callimachus hymno in Jovem:

Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω etc.
Multa (supra) *Carionem.*

i. e. ἄνω ὑπὲρ Καρίωνος. Scholiastes exponit ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος. [Dionysius Halic. Ant. Rom. t. i. p. 141. ἄνω θαλάττης ἔθει. Athenæus t. i. pag. 79. ἄνω γόνατος ἀμφέξει. ubi non magis quicquam subaudiendum quam ad κάτω item genitivo junctum. Vid. Fischer. ad Weller. iii. 2. p. 73, 75. Schaef.]

Item ante genitivum, ut apud Comicum in Nubibus v. 34.

——————χ' ἅτεροι τόκου
Ἐνεχυράσεσθαί φασιν.
—————— *et alii minantur, pro usuris*
Se pignora capturos.

Ubi Scholiastes: Λείπει ἡ ὑπέρ [a].

Sed sæpius ὑπὲρ omittitur ante articulum genitivi casus τοῦ præpositum infinitivo. Xenophon in Κύρ. Παιδ. i. 42. Τοῦ δὲ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκοποὺς καθίστης. *Ne autem illinc effugerent, speculatores statuebas.* Ælianus in Var. Hist. iii. 26. Καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς βαρβάροις, πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο. *Magnamque curam adhibuit, ne patria serviret barbaris.* [Nihil hîc supplendum: genitivus enim pendet a nomine πρόνοιαν. Schaef.] Id quod in fine ejusdem capitis, addito ὑπὲρ, sic expressit: ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

* Sic etiam Polybius t. i. p. 343. Ἔλαβον χρήματα, τοῦ μὴ πορθῆσαι. Thucydid. lib. i. c. 96. Ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. ubi schol. Gr. λείπει ὑπὲρ, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν. Homer. Iliad. X. ver. 345.

Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.

Quod plene habet ver. 338.

Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων.

Interdum cum præpositione ὑπὲρ etiam Articulus ante Infinitivum deficit, ut in illis Sophoclis Electr. ver. 878. Σὺν τάχει μολεῖν. ubi schol. Gr. λείπει ἡ ὑπὲρ, ὑπὲρ τοῦ τάχα μολεῖν. cf. Eu-

[a] In verbo κρατεῖν, *vincere.* Ælianus Var. Hist. ii. 41. circa fin. καὶ ἐκράτει πάντων, ad verbum: *et robur habuit* (super) *omnes.* Schoettg. Fallitur. Schaef.

stathium ad Iliad. A. p. 97. l. 45. et Henr. Steph. de Dialect. p. 43. Possit in hisce etiam subaudiri πρὸς, quod est apud Euripidem Phœn. ver. 930. Ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός. SCHWEB. Vide supra præpos. Πρός. SCHAEF.

ΥΠΟ, *AB*.

Subauditur aliquando hæc præpositio ante genitivum[b], verbo passivo adjunctum. Isocrates: ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν, *vinci* a *malis*, pro ὑπὸ τῶν συμφορῶν. Comicus in Nubibus 185. Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ; i. e. ὑπ' ἐμοῦ. *Quid vero dices, si in hoc vincaris a me?* Ubi Scholiastes: Δύο προθέσεων ἔλλειψις, ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. [Sophocles Aj. ver. 1353. τῶν φίλων νικώμενος. Philoct. ver. 3. κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς. Ejusd. Philoct. ad Troj. Fragm. iii. Ὀσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. ad q. l. Priscianus: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Euripides Orest. ver. 491. Pors. (499. Br.) πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὕπερ κάρα. Brunckius: " θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. Pendent hi genitivi a suppressa præpositione ὑπό. Nulla Græce olim loquentium ambiguitas erat in hac phrasi. Alioqui scribere potuisset Poëta: κάρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς πληγεὶς ὕπο." Porsonus: " Cum paullo durior sit ellipsis præpositionis, conjeceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electræ 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον." Idem Iphig. Aul. ver. 1071. περὶ σώματι χρυσέων Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων Κεκορυθμένος. si tamen hîc aliquid subaudiendum. v. supra ad v. Στέφανος p. 274. Herodotus lib. i. c. 109. ἔφραζε τῇ ἑωϋτοῦ γυναικὶ τὸν πάντα Ἀστυάγεος ῥηθέντα λόγον. quod imitatur Pausanias vi. c. 8. ὁπόσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα. Xenophon Memor. iii. 5, 7. πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνερεθισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. Ernestius subaudit ὑπό. Valckenarius p. 246. " Nisi scribatur τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ etc. Leunclavio, mihi quoque, hic requiri videtur præpositio, ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς· in K. A. vi. p. 228, 21. Cleandrus dicitur ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεθιζόμενος. Græce quidem dicitur, Θηβαίων ἡσσᾶσθαι· κρεισσόνων νικᾶσθαι· καίεσθαι τινός. nec tamen in quibusvis Ellipsis ista locum invenit." Schneiderus ex conjectura edidit ἀνεράσθῆναι. Sed id ipsum, si quid video, significat vulgata lectio, quam ego quidem tentare non ausim. Ἐρεθίζεσθαί τινος, ἀνερεθίζεσθαί τινος, ut κνίζεσθαί τινος, propria illa sermonis vulgaris, valent *appetere aliquid*, genitivoque de more talium verborum sic junguntur, nihil ut subaudiendum sit. Philostratus Her. p. 126. Boiss. οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ. Schol. οὐδὲ ἀμεληθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Phrynichus

[b] Marc. Evang. viii. 4. χορτάσαι (ὑπὸ) ἄρτων. coll. Lucæ Evangel. xvi. 21. MICH

citatus a Bastio Epist. Crit. ad Boisson. p. 117. Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ πεισθεὶς λείπει, ἔθει Ἀττικῷ, ἡ ὑπὸ πρόθεσις. Add. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 246. Musgrav. ad Euripid. Orest. ver. 328. SCHAEF.] Homerus Iliad. B. 415.—πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Plene ὑπὸ—. Hesychius: πυρὸς δηΐοιο, ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ πολεμικοῦ. [Iliad. Z. ver. 331. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Schol. Venet. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρός. SCHAEF.] Euripides Electr. p. 123.

Σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ
Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς.
Tu vero nunc in Plutonis domo
Jaces, a tua conjuge jugulatus.

Sic Lucæ viii. 20. supplenda est locutio illa elliptica: Ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων[c], i. e. ὑπό τινων, λεγόντων. *Nunciatum est ipsi a quibusdam, dicentibus*[d].

* Locum habet hæc ellipsis in Genitivis absolute positis. E. g. Hesiod. in Ἀσπ. ver. 153. Σειρίου ἀζαλέοιο. quod Virgilius pleno sermone habet Eclog. ii. ver. 13. *Sole sub ardenti.* Homerus Iliad. B. 334. Ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. pro quo ἐλλιπῶς foret, ἀϋσάντων Ἀχαιῶν. SCHWEB.

DE

ELLIPSI CONJUNCTIONUM

ET

ADVERBIORUM.

Non quidem tam frequentes sunt Ellipses *Adverbiorum et Conjunctionum*, quam *Præpositionum*; attamen paucas adhuc, quæ in lectione Græcorum observatæ nobis sunt, heic subteximus.

[c] Possit et esse Genitivus consequentiæ: *dicentibus*, scil. *quibusdam*; seu, *quum essent, qui dicerent*. MICH. Verissime. SCHAEF.

[d] Item ad verbum κορέννυσθαί τινος, *saturari aliqua re*; quod sæpius omissa præpositione dicitur. Addit præpositionem Euripides in Med. ver. 111.

——————Τοῦ
Βορᾶς κορεσθείς.
Satiatus cibo.
BERNH. Locus est, non in Medea, sed in Hippolyto, ubi interpunctio Bernholdum fefellit. Sic enim verba habent: ἅρμασι ζεύξας ὕπο, Βορᾶς κορεσθείς. SCHAEF.

A.

* ΑΛΛΑ, *SED, TAMEN.*

Deest sæpe in posteriori alicujus orationis membro. Sic Marcus in Evang. vi. 26. Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, (ἀλλὰ) διὰ τοὺς ὅρκους, καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι. et Lucas in Actis Apostol, xxviii. 19. ubi ita supplendum: ἀλλ' οὐχ, *non tamen.* Adde dicta Pauli ad Coloss. ii. 23. ad Philem. ver. 9. ad Ebr. iv. 15. SCHOETTG.

* Sic Homerus Iliad. B. ver. 822.

Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε.

sub. ἀλλ' ἅμα. Sic etiam Cicero ad Div. lib. xii. ep. 15. *Hi nunciaverunt, Dolabellam Antiocheam, quæ in Syria est, venisse, non receptum.* sub. *sed non receptum.* Horatius lib. i. Sat. i. ver. 1, 2, 3.

Qui fit, Mæcenas, ut nemo, quam sibi sortem
Seu ratio dederit, seu fors objecerit, illa
Contentus vivat, laudet diversa sequentes?

pro *sed laudet.* SCHWEB.

* Minus obvia est ellipsis, qua, expresso οὐ μόνον, reticetur ἀλλὰ, in Æsch. Prom. vinct. 209. et Thucyd. lib. viii. c. 83. notante cl. Abresch. Dilucid. Thucyd. lib. i. p. 6. F. ST. In Æschyli loco Abreschius secutus est Scholiastarum rationem, quam Schuetzius vere dicit ridiculam, οὐχ ἅπαξ μόνον recte jungens verbo προὐτεθεσπίκει, *non tantum semel*, i. e. *sæpius:* quomodo nihil subaudiendum. Nec magis in Thucydidis loco quicquam supplendum. SCHAEF.

* ΑΛΛΟΤΕ, *ALIAS.*

Homerus Iliad. Λ. ver. 62.

Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ
Παμφαίνων, τότε [malim ὁτὲ] δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι.

ubi ad ἀναφαίνεται subaudi ἄλλοτε μὲν: possis item ὁτὲ μέν. Sic Sophocles Electr. v. 754.

Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
Σκέλη προφαίνων.

Euripides Hec. ver. 28.

Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ.

Porsonus: "ἄλλοτε eodem modo supprimit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος." Apollonius Rhod. iii. ver. 297.

——ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος.

Ænigma x. δασὺς, ἄλλοτε λεῖος. Theophrastus Charact. ix.

δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον. i. e. δανείζεσθαι ἄλλοτε [s. ποτὲ] μὲν κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον. Coray: *tantôt de l'orge, tantôt de la paille.* SCHAEF.

* AN, *PARTICULA POTENTIALIS.*

Particula ἂν nonnunquam in participiis, nonnunquam etiam in modis verbalibus deest. Habes apud Devarium p. 63. edit. Norimb. ex Demosthene et aliis exempla. Ex Demosthene: Καὶ οὐδεὶς ποτε εὕροι τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθέν, i. e. εὕροι ἂν, *invenire posset.* [Locus est t. i. p. 309, 5. Reisk. ubi legitur: καὶ οὐδεὶς μήποτε ἀνθρώπων εὕροι, τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθέν. Leg. εὕρῃ. V. Meletem. Crit. i. pag. 110. SCHAEF.] Plutarchus de Cicerone: γινώσκω ὃν φύγω, οὐ γινώσκω πρὸς ὃν φύγω. i. e. *fugere* debeam. [Sic solus ponitur conjunctivus, nunquam, quod meminerim, particulam ἂν comitem habens: ut frustra sis, si cum Leisnero eam subaudias. Euripides Phœniss. ver. 740. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ; ubi v. Porson. Hercul. Fur. ver. 1112. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Aristophanes Pac. ver. 851. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν Ταύτῃ τι; In ejusd. Plut. ver. 1027. scribendum videtur: τί γὰρ ποιήσῃ, φράζε. In Herodoto lib. i. c. 46. extr. corrigendum, ni fallor, ἐπιχειρέῃ. cap. 53. bis legendum, quod al. habent, προσθέηται. Conf. c. 75. in. Lucianus t. iii. p. 532. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω—; SCHAEF.[a]] Plura vide l. c. LEISN.

* Particula hæc, quæ temporibus, maxime vero Aoristis addita, vim Subjunctivi habet, sæpe suppressa latet. Sic Actor. xxv. 22. Ἐβουλόμην. Rom. ix. 3. Ηὐχόμην. Homerus Iliad. Γ. ver. 373.

Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος.

[Quid audio? Ibine etiam, ubi κεν additum est, ἂν supplebimus? SCHAEF.] Theocritus Id. vii. 89.

Ἀδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

[Integrum locum videamus:

Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων, τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἀδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Interpres:

Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas,
Vocem tuam audiens: tu vero sub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares, divine Comata.

Hunc sequens Schwebelius ad κατακέκλισο subaudit ἂν: quod,

[a] Paulus ad Roman. ix. 3. ηὐχόμην, *optarem.* it. ad Galat. iv. 20. ἤθελον, *vellem.* MICH.

si haec ratio vera esset, item ad ἑνόμενον subaudiri oporteret. Sed non adverterunt viri docti, ὡς hîc esse τελικὸν ac valere *ut*: quo sensu si indicativum regit, fere solum ponitur; perraro, neque, opinor, nisi in dialecto Dorica Ionicaque, particulam ἂν adsciscit. Recte Scholiastes Theocriti: ΩΣ. Τὸ πᾶν. ἵνα, ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων· σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα. Æschylus Prom. ver. 152.

Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἀΐδου
Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
Ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεὸς,
Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει.

Brunckius ad ver. 155. "Minime audiendus Heathius reponens ὡς μήτ' ἂν θεός. Legitimam particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, significantium *ut*, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior; nunquam sine naufragio ad hunc scopulum navem appulit. Infra 756. ubi ait Io:

Ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
Ἀπηλλάγην—

ut liberarer, contra librorum fidem emendat ἀπαλλαγείην. In Soph. Œd. Tyr. 1412.

Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου, τί μ' οὐ λαβὼν
Ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν, ἔνθεν ἦν γεγώς;

Quid acceptum me statim non interfecisti, ne ostenderem—El. 1140. ὅπως θανὼν ἔκεισο. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster Choeph. 193.

Εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

Vide Musgravium ad Euripid. Phœniss. 216. Valckenarium ad Hippol. 928. et Diatr. Eurip. p. 149." Additâ particulâ κεν, Cyrus i.

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
Ὥς κεν ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτρης
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

qui versus Moschi videbantur Valckenario, subjuncti ideo a Viro Summo poëtæ Syracusani Idylliis p. 380. Schaef.] Dio Chrysost. Orat. xl. p. 490. A. Μυρίους μὲν αὐτῷ συνεχάρησε βουλευτὰς, χρυσίου δὲ ἐκέλευσε ποταμὸν εἰς τὴν πόλιν τραπῆναι. [Post μὲν videtur ἂν excidisse. Schaef.] Quibus omnibus in locis τὸ ἂν suppressum reticetur. Hanc dicendi formam Latini quoque scriptores hic illic expresserunt. Sic Cicero ad Div. lib. viii. ep. 10. *Et nisi Deiotari* (litteræ) *subsecutæ essent, in eam opinionem Cassius venerat:* pro *venisset*. Suetonius in Jul. c. lii. *Et eadem nave thalamego pene Æthiopia*

tenus Ægyptum penetravit, nisi exercitus sequi recusasset: pro *penetravisset*. Idem in Galb. c. x. *Servi per angiportum in balnea transeuntem pene interemerunt—nisi expressa cruciatu confessio esset:* pro *interemissent*. Virgilius Æn. lib. xi. 111.

Nec veni, nisi fata locum sedemque dedissent.

pro *nec venissem*. Schweb.

Γ.

* ΓΑΡ, *ENIM*.

Thucydides lib. i. 86. οἱδ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν: *ipsi* (enim) *sine ulla cunctatione mala patiuntur*. Series suadet, ut γὰρ subintelligatur. Scholiastes supplet per ἐπειδή. Sed nihil interest, quod ad sensum adtinet. Leisn. Scribendum, quod H. Stephanus probat nonnullique libri habent, οἱ δ' ο. μ. κ. π. Sic nihil subaudiendum. Schaef.

* Post καὶ interdum negligitur. Xenoph. Anab. lib. i. p. 72. Καὶ (γὰρ) πλοῖα πλεῖ ἐν αὐτοῖς σιταγωγά. F. St. Sola copula ad sensum sufficit. Schaef.

Δ.

* ΔΕ, *AUTEM*.

Particula hæc supprimitur interdum, ubi μὲν præcessit. Sic Onosander c. ii. Ζηλούσθω μὲν δὴ ἡμῖν στρατηγὸς ἀγαθὸς,—μὴ ἀποδοκιμαζέσθω (δὲ) πένης μετὰ ἀρετῆς. Schweb. Inprimis post εἶτα s. ἔπειτα. Aristophanes Plut. ver. 771.

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον.

Plato Phædon. c. 8. in. εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν πρῶτον μὲν παρὰ θεοὺς ἄλλους, σοφούς τε καὶ ἀγαθοὺς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους κ. τ. λ. Xenophon Memor. iii. 11, 14. Εἰ νὴ Δί', ἔφη, πρῶτον μὲν τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνήσκοις,—ἔπειτα τοὺς δεομένους κ. τ. λ. Bene Zeunius: "Post ἔπειτα inserendum putat Hindenburgius et Ernestus δέ. Sed hæc ellipsis persæpe apud nostrum occurrit." Dionysius Halic. Antiqu. Rom. t. ii. p. 800. τέως μὲν ἔκλαιε, φωνὴν οὐδεμίαν προϊεμένη· ἔπειτ' ἀναστάντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς, κ. τ. λ. p. 951. πρῶτος μὲν οὖν ὁ Ποστούμιος——· ἔπειτα καὶ οἱ κ. τ. λ. p. 954. πρῶτον μεν, ὅτι—· ἔπειθ' ὅτι—. Add. Meletem. Crit. i. p. 61. Schaef.

* ΔΗΛΟΝΟΤΙ, *NIMIRUM*.

Deest hæc vox ad Galat. v. 14. Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, (δηλαδὴ aut δηλονότι) ἐν τῷ· ἀγαπήσεις cet. Schweb.

E.

* ΕΑΝ, *SI.*

Sæpe omittitur, et quidem in disputationibus. 1 Cor. vii. 21[b]. Δοῦλος ἐκλήθης, pro ἐὰν δοῦλος ἐκλήθης. Si *tanquam servus vocatus es.* Sic v. 27. Δέδεσαι γυναικί. Si *alligatus es uxori.* Confer Jacobi epist. v. 13. Schoettg. Si quid hujusmodi subaudiendum est, subaudi, non ἐὰν, sed εἰ. Sed præstat, opinor, tales enunciationes ἐρωτηματικῶς proferre. Sic autem nihil supplendum. Schaef.

* ΕΓΓΙΟΝ, *PROPIUS.*

Subauditur hæc vox in illa proverbiali locutione γόνυ κνήμης, quæ ἐλλιπῶς occurrit apud Ciceronem ad Div. lib. xvi. ep. 23. Plene apud Zenobium, Diogenianum: γόνυ κνήμης ἔγγιον. Significatur hoc proverbio, *nostra nobis magis esse curanda, quam aliena.* Schweb.

* ΕΙ, *SI, NUM?*

In priore significatu 1 Corinth. xiv. 26. Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν ἔχει etc. Πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γενέσθω.

Item in interrogationibus[c]. Matth. xi. 3. Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος; *Num tu es ille, qui venire debebat?* pro εἰ σὺ εἶ. 1 Corinth. xi. 13. Πρέπον ἐστὶ, γυναῖκα ἀκατακάλυπτον προσεύχεσθαι; *Num decet, mulierem non velatam ad Deum orare?* Adde Joann. Evang. xiii. 38. xviii. 33. 2 Cor. xi. 11. Schoettg. Frustra hîc ad ellipsin talis particulæ confugias. Interrogationem esse, satis docet audientem vox surgens, legentem signum τῆς ἐρωτήσεως. Schaef.

* Sic Marc. iii. 4. Ἔξεστι τοῖς σάββασι ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; Adde Galat. iii. 2. 1 Cor. i. 13. Theocritus Id. xv. 1. Ἔνδοι Πραξινόα; sub. εἰ. Latinis quoque scriptoribus frequens est hæc ellipsis, qui in dubitatione vel interrogatione prius *ne* vel *an* supprimere solent. Horatius lib. ii. Sat. viii. 16. *Albanum, Mæcenas, sive Falernum Te magis appositis delectat?* Cæsar B. Civ. lib. ii. c. 32. *Vos vero L. Domitium, an vos Domitius deseruit?* Vid. plura apud cl. Oudendorp. ad Cæs. B. G. lib. vii. c. 5. et Drakenb. ad Liv. ii. cap. viii. § 18. Schweb.

ΕΙΘΕ, *UTINAM.*

Ante verbum Optativi modi aliquoties omittitur εἴθε, præ-

b 1 Corinth. vii. 18. Περιτετμημένος τις ἐκλήθη, pro ἐὰν περιτετμημένος etc. Philipp. i. 18. παντὶ τρόπῳ—καταγγέλλεται κ. τ. λ. Mich.

c Matthæus Evang. ix. 28. πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; it c. xiii. 51. συνήκατε ταῦτα πάντα; it c. xvii. 24. xxiv. 2. Jacobi epist. ii. 20. θέλεις δὲ γνῶναι. Mich.

sertim apud Doras. [Ne credas. Optativus, qui proprie dicitur, ipse per se optat, neque ullius indiget particulæ optandi accessione. SCHAEF.] Grammatici: Οἱ Δωριεῖς τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται Oppianus:

——Ἀείδω· βάλλοιμι δ' ἐπὶ σκοπόν.

Theocritus Idyll. vi. ver. 22.

Κ' οὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι.

[ποθόρημι est *video*. Valckenarius: "Scribendum puto, ᾧ ποθορῷμι cum D. Heinsio; atque ita Ed. Brunck." Mihi indicativus, ut accommodatior philosophiæ Cyclopum, unice tenendus videtur. SCHAEF.] Idem Idyll. vii. 154.

————ἆς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον.

Vide ad priorem locum Doctissimum Heinsium.

* ΕΚΕΙ, *IBI.*

Cogente contextu sæpissime suppletur. Actor. xiii. 1. Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ, κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι. Supple κατὰ τὴν ἐκεῖ οὖσαν ἐκκλησίαν. Alia exempla adnotavit Noldius in Concord. p. 767 [d]. SCHOETTG.

* Unum tantum locum adtulit Schoettgenius. Fuit autem de hac ellipsi disputatum inter cl. Ikenium et τὸν δεῖνα. Adde ergo Act. i. 4. περιμένειν (ἐκεῖ). c. xii. 19. διέτριβεν (ἐκεῖ). c. xxii. 12. τῶν κατοικούντων (ἐκεῖ) Ἰουδαίων. F. ST.

* ΕΚΕΙ vel ΕΚΕΙΣΕ, *ILLUC.*

Subaudiri potest hæc vox apud Homer. Iliad. Γ. v. 145.

Αἶψα δ' ἔπειτ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.

Quemadmodum etiam apud Latinos *eo* vel *illuc* supprimuntur. Virgil. Eclog. iii. 88.

Qui te, Pollio, amat, veniat, quo te quoque gaudet.

pro *eo, quo.* Terentius Heautontim. Act. v. Sc. i. ver. 73. *Et redigam, ut, quo se vertat, nesciat:* pro *eo, ut, quo se vertat, nesciat.* SCHWEB.

* ΕΝΤΑΥΘΑ.

Quod in Bossio notatum non vides, supplet Scholiastes Thucyd. v. 1. in οὕτως ὡς ἕκαστος ὥρμητο. F. ST.

* ΕΝΤΟΣ vel ΕΣΩ, *INTRA* vel *INTUS.*

Hæ particulæ non incommode subaudiri possunt in verbis, quæ ab Atticis in primis Genitivis junguntur, quamquam Præpositiones cum iis conjunctæ alium casum requirant. E. g. Euripides Phœn. ver. 454. Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων. ubi schol. Græc. ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω. Sophocles Ajac. ver. 1291. Ἑρκέων—ἐγκεκλεισμένους. ubi itidem schol. Gr. λείπει ἐντός,

[d] Marcus Evang. viii. 1. παμπόλλου ὄχλου ὄντος, scil. ἐκεῖ. MICH.

Ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντὸς, ἵν᾽ ᾖ ἐντὸς κεκλεισμένους. Vid. Dorvillius ad Chariton. lib. iii. c. ix. p. 345. Vel, si mavis, subaudi εἰς μέρος et ἐν μέρει. Schweb.

* ΕΠΕΙΔΗ.

Scholiastes Thucyd. i. 86. in οἵδ᾽ οὐκέτι μέλλουσι notat: ὑπακουστέον τὸ ἐπειδή. F. St. V. supra ad Γάρ. Schaef.

* ΕΠΕΙΤΑ vel ΕΙΤΑ, *DEINDE.*

Locum habet hæc ellipsis Rom. ii. 9. Ἰουδαίου τε πρῶτον, (ἔπειτα) καὶ Ἕλληνος. Pleno sermone apud Demosthenem: Πρῶτον μὲν θεοῖς εὔχομαι πᾶσι etc. ἔπειτα δέ. Et Aristophan. Nebulis ver. 609. Πρῶτον μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις, Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε. Vid. Camerar. in Notat. Figurar. ad h. l. Schweb.

* ΕΡΩΤΙΚΩΣ, *AMATORIE.*

Deficit hæc vox sæpius apud auctores in διαλέγεσθαι, ὁμιλεῖν, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Xenophon K. A. lib. iii. p. 217. Καλαῖς καὶ μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. Plene apud Aristænet. lib. ii. ep. 7. Ἐρωτικῶς ὁμιλούντων ἀλλήλοις. Lib. ii. ep. 8. Πῶς ἐρωτικῶς οὖν διαλέξομαι γυναικί. Vid. cl. Abresch. Lect. Aristænet. p. 50. Schweb.

* ΕΥ, *BENE.*

In verbo πάσχειν, quando notat *beneficium aliquod accipere.* Theognis ver. 111.

Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ᾽ ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.

pro εὖ παθόντες.

Boni plurimum fruuntur beneficio accepto,
Memoriam autem habent beneficiorum, et gratiam referunt.

Supplet ita Libanius epist. 69. p. 216. Βουλοίμην γὰρ ἂν εὖ πάσχειν τοὺς ἐμοὶ φιλτάτους. *Vellem enim, ut amici mei beneficiis adficerentur.* Possumus etiam subaudire ἀγαθὸν, ut habet Artemidorus lib. iv. 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι. Plura exempla collegit Hombergius in Parergis sacris ad Galat. iii. 4. et Marc. v. 5.

Item in μαρτυροῦμαι et μαρτυρούμενος, quod eum notat, *de quo bona testantur homines.* Actor. vi. 3. Ἐπισκέψασθε οὖν ἄνδρας ἐξ ὑμῶν, μαρτυρουμένους, ἑπτά. *Circumspicite ergo viros inter vos, qui bono gaudent testimonio, septem.* Sic x. 22. Cornelius Centurio dicitur μαρτυρούμενος ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, pro εὖ μαρτυρούμενος. Conf. Lucas in Evang. iv. 22. Ælianus Var. Hist. i. 30.

Porro in verbo ποιεῖν, quod Hebraico more idem est, ac *bene facere.* 1 Thess. v. 25. Πιστὸς ὁ Θεὸς, ὁ καλῶν ἡμᾶς, ὃς

καὶ ποιήσει. *Fidelis est Deus, qui vocavit, nos, qui etiam* (bene) *faciet, er wirds gut machen.* Translata est hæc significatio ex lingua Hebræa, ubi similia in verbo עשׂה occurrunt Psalm. xxii. 32. xxxvii. 5, lii. 11. Iesaiæ xliv. 23. xlvi. 4. SCHOETTG.

* Item in ἔχειν. Sophocles Ajac. ver. 157.

Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.

ubi schol. Gr. λείπει τὸ εὖ. Conf. v. χρήματα. Item in Βούλεσθαι. Homer. Iliad. P. v. 331.

Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι.

sub πολὺ μᾶλλον εὖ βούλ. [Μᾶλλον hic subaudiendum: non item εὖ, cum νίκην sequatur. ἡμῖν βούλεται νίκην, *nobis destinat victoriam.* v. Heyn. t. v. p. 313. SCHAEF.] Sic *bene* etiam Latini per ellipsin interdum omittunt. Cæsar B. G. lib. i. c. 18. *Favere et cupere Helvetiis.* pro *bene cupere.* SCHWEB.

* ΕΩΣ, *USQUE.*

In infinitivis; qui Græcismus et apud Latinos non est infrequens. Alciphron i. 10. p. 40. Ἀναμείναντες οὖν ἀπολῆξαι τὸ κλυδώνιον. pro ἕως τοῦ ἀπολῆξαι. *Exspectantes ergo,* (donec) *cessent fluctus.* SCHOETTG.

H.

H, *QUAM.*

Ut apud Latinos *quam* [e], ita apud Græcos ἢ aliquando omittitur [f]. Pausanias Arcad. p. 639. οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά. pro: οὐ πλέον ἢ σταδίους ἑπτά. [Plato Apol. Socr. c. 1. ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. SCHAEF.] Idem Achaic. p. 576. ἐλείπετο οὐδὲν ἔτι αὐτὴν φονεύεσθαι. pro ἢ φονεύεσθαι, ut Sylburgius. [imo Kuhnius. SCHAEF.] Possis ceteroqui dicere, λείπεσθαι dictum per Ellipsin articuli, pro τοῦ λείπεσθαι [g].

* Euripides Alcest. ver. 896.

Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
Πιστῆς ἀλόχου;

[e] De particula *quam*, compendii caussa omissa a Latinis, videatur Scaliger ad Varronem de R. R. lib. i. p. 201. editionis Dordrechtanæ. LEISN.

* Potissimum post *plus, amplius, minus*, particulam *quam* deficere, pluribus exemplis comprobarunt Tursellinus de Particul. c. xxi. et Sanctius in Minerva lib. iv. c. 7 Sic Livius lib. xxiv. cap. 17. *Plus duo millia.* Plinius Paneg. c. xxxviii. *Paullo minus, Patres conscripti, quinque millia ingenuorum fuerunt.* SCHWEB.

[f] Sic Joannes in Apocalypsi c. xx. 5. οὐκ ἀνέζησαν (ἕ, vel πρὶν ἕ,) ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. Potest et πρὶν ἢ subaudiri ex Lucæ ii. 26. Sic Matth. xvii. 9. MICH.

[g] Ἤ, quando notat *aut*, omittitur, ubi plura adsunt disjuncta, ut 1 Corinth. xiv. 26. qui locus paullo ante adscriptus est. vid. Devarius pag. 155. SCHOETTG.

Wakefieldius: "Hanc ellipsin arbitror rarissime inveniri; μεῖζον ἁμαρτεῖν utique pro μεῖζον ἢ ἁμαρτεῖν vel μεῖζον τοῦ ἁμαρτεῖν: nec tamen loci rationes ullam depravationis suspicionem patiuntur." Placetne sic interpungere?

Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἤλγυνεν,
(τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον;) ἁμαρτεῖν
Πιστῆς ἀλόχου.

memoras, amisisse me fidam conjugem. Mihi quidem ista ellipsis vix ferenda videtur. Schaef.

* ΗΝ, *SI.*

Euripides Hec. ver. 1018.

Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν
Λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
Ἀμέρσας βίον.

Porsonus: "Poteris quidem legere ἐκπεσεῖ, sed melius ἐκπέσῃ, ut ἢν vel ὅταν subaudiatur." Vellem hanc ellipsin aliis exemplis firmasset. Schaef.

I.

ΙΝΑ, *UT.*

Ante subjunctivum sæpe deest. Euripides Phœniss. ver. 729.

Βούλει τράπωμαι δῆθ᾽ ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
Vis (ut) me convertam ad alias aliquas vias.

Ubi Scholiastes: Βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας [h].

* Sic Homerus Iliad. Ψ. ver. 71.

Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

pl. ἵνα περήσω. v. schol. min. Hanc ellipsin sequuntur etiam Latini, qui et alibi, et maxime ante verba *optandi*, *rogandi*, *hortandi*, *jubendi*, conjunctionem *ut* omittere solent. Sic Horatius lib. i. Od. xxxviii. 5.

Simplici myrto nihil allabores
Sedulus curo.

Idem lib. i. Od. xxxi. 18.

Latoë, dones, et precor integra
Cum mente.

[h] Matth. viii. 4. Ὅρα, μηδενὶ εἴπῃς, pro ἵνα μηδενὶ εἴπῃς. *Vide*, (ne) *cui dicas* [i]. Anacreon. Oda 12.

Τί σοι θέλεις ποιήσω;

pro τί θέλεις, ἵνα ποιήσω σοι; Adde Matth. xx. 32. et Noldium pag. 521 [k]. Schoettg.

[i] Epist. ad Hebr. viii. 5. ὅρα, ποιήσῃς etc. Matthæus ix. 30. ὁρᾶτε, μηδεὶς γινωσκέτω. cap. vii. 4. ἄφες (ἵνα) ἐκβάλω. cap. xiii. 28. xxvii. 17. Lucas in Evang. xxii. 9. Marc. xv. 9. θέλετε ἀπολύσω. Mich.

[k] Item Joannem Evang. xviii. 39. et Pasorem in Lexico Novi Testam. sub ἵνα. Mich.

Cicero lib. iii. ep. 13. *Velim ita fortuna tulisset.* Frontinus Strateg. lib. i. c. iv. §. 7. *Præcipit ipsam oram maris legerent.* Plura exempla vid. in cl. Oudendorpii not. ad h. l. et Cæsar. B. G. lib. iv. c. 16. Schweb.

* Æschylus Prom. v. 786. Br. ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Mirâ structurâ, ac nisi solœcâ, certe σολοικοφανεῖ, Epigr. adesp. ccxlix.

Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;

Item Lucianus t. iii. p. 250. ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι—; p. 265. ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι—; —Homerus Iliad. Z. ver. 340.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω.

Conf. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 90. Schaef.

K.

KAI, *ETIAM*.

Deesse aliquando animadvertimus copulam καὶ, non tantum inter duo nomina aut verba[1], verum etiam post ἀλλὰ, quando in priore membro præcessit οὐ μόνον. Oppianus Κυνηγ. i. ver. 159.

——οὐ μόνον, ὅττι χερείονές εἰσι πόδεσσι
Θηλύτεραι τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν·
Ἀλλ' ὅτ' ἀλεύασθαι χρειὼ φιλοδέμνιον ἦτορ.
——*non solum, quia deteriores sunt pedibus*
Fœminæ ad conficiendum longum cursum in sylvis:
Sed quia declinare necesse est coitus appetens cor.

Ubi οὐ μόνον—ἀλλ' ὅτ' pro οὐ μόνον—ἀλλὰ καὶ ὅτι[m]. [V. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 376. qui tamen in Æschineo loco fallitur, ubi si post ἀλλὰ inseras καὶ, non ellipsis expletur, sed fit pleonasmus. Schaef.]

* Deest etiam particula καὶ in illa loquutione: ἀνδρῶν, γυναικῶν, pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, apud Aristophanem Ran. 157. Sophocles Antigon. Lycophr. Alex. 683. Leisn. qui exscripsit Kusteri notam ad Aristophan. l. c. Add. quæ monuimus ad Longi Pastor. p. 403. it. Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 130. Schaef.

* In lapidibus pluribus numinibus dicatis, ut Διὶ (καὶ) Ἡλίῳ (καὶ) μεγάλῳ Σαράπιδι. Vid. Obs. Crit. vol. vi. tom. ii. p. 481. F. St.

* Eadem ellipsi gaudent etiam Latini, qui post *non solum*, *non modo*, sæpe particulam *etiam* omittunt. Cæsar B. G. lib. i. c. 43. *Non modo sui nihil deperdere, sed gratia—auctiores*

1 Qualia exempla magno numero collegit Noldius p. 320. Schoettg.

m Plura e N. T. congessit Noldius p. 322. Schoettg.

velit esse. Idem lib. ii. c. 21. *Non modo ad insignia adcommodanda, sed ad galeas inducendas.* Frontin. lib. i. c. 2. *Non mutavit tantum statum belli, sed subjecit ditioni suæ hostes.* Ellipsis conjunctionis *et* etiam est in figura, quam ἀσύνδετον vocant. Nepos in Hamilc. c. iv. §. 1. *Equis, armis, viris, pecunia totam locupletavit Africam.* Schweb.

ΚΑΙ ΠΕΡ, *ETSI.*

Deest sæpe in participiis καί περ, quando subsequitur ὅμως, *tamen*, quæ vocula respondet καί περ, vel εἰ καί. Ælianus Var. Hist. lib. i. 7. de apris: *Quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt,* τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, *attrahunt posteriora, resolutione et paralysi ita affecti.* Εἶτα, σπώμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι. h. e. *Deinde,* (licet) *attrahendo* (sese, vel posteriora) *tamen ad aquas perveniunt, ibique cancros colligunt.* Idem lib. xii. c. 1. ἀλγοῦσα, ὅμως etc.[n]

* ΚΑΚΩΣ, *MALE.*

Sub verbo πάσχειν subauditur, et notat *mala perferre.* Cebes c. 18. Ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. *Suscipient autem eum omnes libenter, quemadmodum ægroti medicum.* Arrianus i. p. 51. Παθὼν μὲν οὐδὲν πρὸς Ἀλεξάνδρου. *Nihil quidem* (mali) *ab Alexandro perpessus.* [Horum similiumque locorum oratio ipsa per se integra est, nullaque in iis ellipsis obtinet. Schaef.] Supplet autem Libanius epist. 35. Στρατήγιος ἐπὶ τῆς σῆς ἀρχῆς πάσχει κακῶς. *Strategius mala sub tuo imperio patitur.* Confer Artemidorum et Hombergium locis supra adductis[o]. Schoettg.

* Subauditur etiam hæc vox in διαθεῖναι, quando absolute positum in malam partem accipitur. Expressa voce κακῶς occurrit apud Polybium t. i. p. 837. Κακῶς διετίθεσαν τοὺς βαρβάρους. t. ii. p. 1338. Κακῶς διετίθει τὴν χώραν. Diodor. Sic. p. 230. D. Διέθεσαν κακῶς. vid. not. ad Onosandr. c. v.

[n] Conferatur Dukerus ad Thucydidis lib. i. c. 11. p. 10. et lib. i. c. 9. p. 9. Leisn.

[o] Addendum etiam est verbo πράττειν. Euripides Alcest. ver. 1029.

Πράξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γάρ,
Δίδωμι rel.

Alcesten Hercules, ignota forma latentem, Admeto tradit servandam, dum a Diomedis nece, re bene gesta, ipse redierit:

Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρῃκίους ἄγων
Ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.

Quod si *præter spem* sibi forte successerit, famulam Admeto esse istam feminam.

Πράξας δ' rel.

Ergo hoc modo erunt componenda ista: Πράξας δὲ κακῶς τὸ πρᾶγμα (ὃ μὴ τύχοιμι, εἴθε γὰρ νοστήσαιμι) Δίδωμι rel. *Male autem re a me gesta, (quod evenire nobis non sinat Jupiter, sed redire cum gloria) hanc tibi trado.* Bernh. Imo sic exple: πράξας δ' ἐκεῖνο, ὃ μὴ τύχοιμι. Bene Wakefieldius: " si tamen id patiar, quod utinam mihi non contingat pati." Sophocles Œdip. Col. ver. 1704. ἔπραξεν οἷον ἤθελε. Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. ver. 486. Schaef.

p. 30. SCHWEB. In Onosandri loco malim subaudire τι. SCHAEF.

* ΚΑΛΩΣ, *BENE*.

Vide supra in Εὖ. SCHOETTG.

M.

* ΜΑ, *CERTE, OMNINO*.

Hanc particulam in formulis jurandi, Attico more, interdum suppressam latere, censet Scholiastes Græcus ad Sophoclis Electr. p. 127. edit. Steph. ver. 1069. Ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν. Simul autem in ejusmodi τὸ ὀμνύειν, vel μαρτύρεσθαι subaudiri debere, supra docuit Auctor in v. ὀμνύειν. Vid. de hac particula cl. Hoogeveen ad Viger. c. vii. s. xi. p. 350. SCHWEB. V. not. ad Longi Pastoral. p. 416. s. SCHAEF.

ΜΑΛΛΟΝ, *POTIUS*.

Μᾶλλον adverbium sæpe per Ellipsin omittitur [p], ut in Evangelio Lucæ xv. 7. Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐννενήκοντα ἐννέα δικαίοις. pro μᾶλλον ἤ. *Dico vobis*, (majorem) *fore in cælo lætitiam ob unum sontem, qui redeat ad frugem, quam ob nonaginta novem insontes*. Matthæus xviii. 6 [q]. et Lucas in Evangel. xvii. 2. Λυσιτελεῖ αὐτῷ, εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔῤῥιπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα. i. e. λυσιτελεῖ αὐτῷ μᾶλλον ἤ. *Satius esset ei, circumjecta ejus collo asinaria mola, in mare dejici, quam vel minimum horum offendere*. Et c. xviii. 14. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, i. e. μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος. *Dico vobis, descendit hic domum suam justificatus* (magis), *quam ille*.

Paulus 1 Cor. xiv. 19. Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ. ubi θέλω pro μᾶλλον θέλω. *Sed in concione* (malo) *quinque verba sic eloqui, ut intelligatur oratio mea, ut et alios erudiam, quam ignoto sermone sexcenta verba*. Genes. xlix. 12. Λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἢ γάλα. *Lacte candidiores dentes ejus* [r]. Homerus Iliad. Α. ver. 117.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
Volo ego populum salvum esse, quam perire.

i. e. μᾶλλον βούλομαι, *malo*. Theognis:

[p] Vide Georgium in Vindiciis Novi Testamenti p. 158. sq. MICH.

[q] Adde etiam ver. 8, 9. capitis citati. Septuaginta Interpretes in Psalm. cxvii. (in Hebr. cxviii.) 8, 9. MICH.

[r] Subticetur quoque in Verbis, non simplicem actum, sed augmentum notantibus, ut Joanni in Evang. xix. 12. Ἐκ τούτου (μᾶλλον) ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν. cap. xiii. 27. ὑπῆλθεν (μᾶλλον) εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς. MICH.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Velis pie exiguis cum opibus degere,
Quam divitem esse, injuste paratis opibus.

Thucydides lib. ii. c. 11. Τῇ δυνάμει πίσυνοι, ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται, i. e. τῇ δυνάμει μάλλον πίσυνοι. *Potentia* (magis) *freti, quam animo accedunt*[s].

Longinus sect. 35. τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Vitiis* (magis) *abundat, quam virtutibus deficit.* ubi non opus est, ut cum Tollio legas, περιττεύει μᾶλλον. Quam ellipticam loquendi formam imitati sunt Latini. Plautus Rudent. iv. 4, 7. *Tacita bona est mulier semper, quam loquens.* Sallustius de bello Catilinario: *Fortuna res cunctas ex libidine, quam ex vero celebrat.* Livius lib. xxiii. 43. *Ipsorum, quam Annibalis interesse.* In quibus *magis* vel *potius* deest[u].

* Inter Græcos scriptores maxime apud Themistium frequens est hæc ellipsis. E. g. Orat. p. 14. A. Τῶν χρησίμων, ἢ τῶν ἀχρήστων πεφροντικέναι. Sic etiam Homerus Iliad. P. ver. 331.

Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι.

plene πολὺ μᾶλλον εὖ βούλεται. [Noli εὖ subaudire: nam sequitur νίκην. Schaef.] Ex Latinis auctoribus hanc ellipsin potissimum sectatus est Tacitus. E. g. de Mor. Germ. c. vii. *Consilii, quam formidinis arbitrantur.* et alibi. Sic etiam Cicero ad Div. lib. iv. ep. xiii. *Sæpius mihi veniebat in mentem queri, quod ita viverem, quam gaudere, quod viverem.* [Hîc nihil elliptici est. Schaef.] Alia exempla vide sis in not. Burmanni ad Vellei. Paterc. lib. ii. c. 129. Schweb. Add. Valckenar. ad Herodot. p. 216, 63. Tyrwhitt. ad Aristotel. de Poët. p. 164. Schaef.

* MEN, *QUIDEM.*

Deficit hæc particula interdum, ubi in posteriori periodi membro est δὲ, absque præcedente μέν. Jacob. epist. ii. 11.

[s] Ex hujus Ellipseos observatione lux affunditur Terentio in Prol. Eunuchi:

Si quisquam èst, qui placère se studeat bonis,
Quam plurimis, et minime multos lædere;
In his poëta hic nomen profitetur suum.

Ita Menander: καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὰ πολλὰ κραιπαλᾷν. *Bonum est* (potius) *sobrium esse, quam sæpe esse ebrium.* Conf. Sanctius in ellipsi τοῦ *Magis* et *Prius.* Gronovius ad Liv. lib. xxvii. c. 20. lib. i. c. 25. et Jensius in Lection. Lucian. ii. 20. p. 281[t].

Interdum μᾶλλον ἢ simul omittitur. Xenophon in Memorab. iii. 13. §. 3. ψυχρὸν, ὥστε λούσασθαι, i. e. ψυχρὸν μᾶλλον, ἢ ὥστε etc. [Vid. Wyttenbach. in Bibl. Crit. iii. 2. p. 65. Schaef.] Μᾶλλον etiam omittitur post ἴσῳ. Vid. Observ. Miscellan. vol. ii. p. 159. et Dukerus ad Thucyd. vi. 86. Leisn.

[u] Adde, quos citat Joan. Henr. Maius fil. Observ. Sacrar. lib. i. p. 26. Schoettg.

[t] Addidit adverbium Paulus in priore ad Corinthios epistola ix. 15. καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ. Bernh.

Εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ. Sic particula *quidem* latere videtur in illis Virgilii Ecl. i. 28.

Libertas, quæ sera tamen respexit inertem.

Livius lib. ii. c. 45. *Matura res erat, tergiversantur tamen.* Schweb.

* ΜΗ.

Homerus Iliad. Α. ver. 262.

Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Schol. Venet. ὅτι παραλέλειπται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις. ἔστι γὰρ, οὐδὲ μὴ ἴδωμαι, ὅμοιον τῷ· πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Odyss. Π. ver. 437.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται.

ubi multum miror γένηται Wyttenbachio Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 342. videri vim præteriti habere: opinor, ut iste versus tria simul tempora indicet. Imo οὐδὲ γένηται est i. q. οὐδὲ μὴ γένηται, h. e. οὐδὲ γενήσεται. Quod si quem offendant juncta, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γενήσεται, comparet Odyss. Σ. ver. 78.

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο.

Schaef.

* ΜΗ, *NUMQUID?*

In principio interrogationum: ut Matthæus in Evangel. xi. 7. sq. Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον; —ἄνθρωπον; —προφήτην; pro μὴ κάλαμον; Schoettg. V. supra ad Εἰ. Schaef.

* ΜΗΔΕ, ΜΗΤΕ.

V. infra ad Οὐδέ. Schaef.

* ΜΟΝΟΝ, *TANTUM* [x].

Subauditur in priori alicujus propositionis membro. Sic Paulus 1 Timoth. v. 23. Μηκέτι ὑδροπότει. *Noli in posterum aquam* (tantum) *bibere:* ἀλλ' οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ. Matthæus xxiv. 8. Πάντα γὰρ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων. *Hæc omnia* (saltem) *initium sunt dolorum* [y]. Plura Noldius p. 49. 499 [z]. Schoettg.

* Aliquot saltem exempla, quæ mihi se obtulerunt, addam. Sic D. Paull. in Epist. ad Philem. ver. 17. Οὐκ ἔτι ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον—ὑπολαβοῦ. Rom. iii. 28. Λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον. Euripides in Phœn. ver. 1489. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία Δώματος ἥκει. vid. cl. Valckenaer, et quos ibi laudat auctores. Onosand. c. vii. Οὐ γὰρ δὴ δρᾶσαι μὲν

[x] Vide supra de ellipsi Nominum voce μόνον. Mich.

[y] Paulus ad Roman. iv. 9. ἐπὶ τὴν περιτομὴν (μόνον), ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Ad Corinth. 1 epist. xiv. 22. οὐ τοῖς ἀπίστοις (μόνον), ἀλλὰ (καὶ) τοῖς πιστεύουσιν. Joannes Evang. xii. 44. Lucas in Actis Apostol. v. 4. in Evangel. xiv. 12. 13. Marcus ix. 37. Mich.

[z] Adde: Et Dukerus ad Thucydidem lib. iv. c. 92. Leisn.

χρήσιμον, φυλάξασθαι δὲ, μὴ παθεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. vid. not. ad h. l. p. 40. Dio Chrysostom. Orat. xxxii. p. 459. Οὐ (μόνον) φιλοκάλως ἔχοντες, ἀλλ' ἁπλῶς φιλέλληνες. Homer. Iliad. Θ. ver. 228. Εἶδος (μόνον) ἀγητοί. vid. schol. Gr. Nec Latini scriptores ab hac ellipsi abhorrent. Frontin. Strateg. lib. ii. c. xiii. 5. *Eumque non armis* (tantum), *sed vulneribus oneratus tranavit*. Plinius in Paneg. c. viii. *Nec judicia hominum, sed deorum etiam in consilium assumsit*. Livius lib. xxxix. c. 28. *Nec cum Maronitis, inquit, mihi aut cum Eumene disceptatio est, sed etiam vobiscum, Romani*. SCHWEB.

O.

* ΟΜΟΙΩΣ.

Omitti videtur cl. Abresch. Animadv. ad Æschyl. p. 281. in hoc Sophoclis Electr. 679. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω. coll. ver. 913. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι. F. ST.

ΟΜΩΣ, *TAMEN*.

Quemadmodum καί περ vel εἰ καὶ subinde deest ante ὅμως, quod modo observavi, ita etiam ὅμως, post εἰ καὶ, ut Ælianus in Var. Hist. lib. xi. 37. *Si quis Locrensium Epizephyriorum ægrotans merum bibisset, non jubente medico*, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ : *etsi convaluisset*, (tamen) *mortis supplicium ipsi erat constitutum*. Plenius diceres : εἰ καὶ περιεσώθη, ὅμως θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ[a].

* Sic etiam ad Philipp. ii. 17. Ἀλλ' εἰ καὶ σπένδομαι—(ὅμως) χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν. Xenophon Ephes. p. 4. Καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, (ὅμως) πάντες ἰδόντες Ἁβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο. Ad eundem modum Latini quoque post particulas *cum, quamquam, etsi* cet. similia sæpius tamen omittere solent. Sic Hirtius de Bell. Alex. c. 50. *Qui, cum in illa societate versarentur rapinarum, nihilo minus* (tamen) *oderant eum, cujus nomine peccabant*. Justinus lib. ix. c. 2. *Cum virtute et numero præstarent Scythæ, astu* (tamen) *Philippi vincuntur*. SCHWEB. Add. Abresch. Lect. Aristæn. p. 46. SCHAEF.

ΟΠΩΣ, *UT*.

Post ὅρα, σκόπει et similia omittitur sæpe ὅπως vel ἵνα, ut apud Latinos post *fac, cura* etc. omitti solet *ut*. In Epist. ad Hebr. viii. 5. Ὅρα γάρ, φησὶ, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα

[a] Adde Joann. xii. 37[b]. et vide supra in voc. ἀλλά. SCHOETTG.

[b] Item 1 epist. ad Corinth. v. 2. καὶ ὑμεῖς, pro καὶ ὅμως ὑμεῖς, *et tamen vos*. MICH.

σοι ἐν τῷ ὄρει. *Vide enim, inquit, facias omnia ad formam monstratam tibi in monte.* ubi ὅρα ποιήσῃς pro ὅρα ὅπως ποιήσῃς.

* Ellipsin particulæ *ut* apud Latinos exempla ubivis obvia facile comprobare possunt. Sic Cicero ad Div. lib. iii. ep. xiii. *Velim* (ut) *ita fortuna tulisset.* Idem lib. xv. ep. iii. *Tu velim, ut consuesti, nos absentes diligas et defendas.* Terentius Andr. act. ii. sc. iii. ver. 29. *Cave, te esse tristem sentiat.* SCHWEB. Terentianus locus subaudiri poscit, non *ut*, sed *ne*. SCHAEF.

* OTAN.

V. supra ad Ἢν. SCHAEF.

* OTE.

V. supra ad Ἄλλοτε. SCHAEF.

* OTI, *QUOD, QUIA.*

Quando ratio superiorum reddenda est, tunc aliquando omittitur. Joann. xix. 12. Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ποιῶν ἑαυτὸν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Pro ὅτι πᾶς etc. Confer 2 Corinth. xiii. 1. Sic ὅτι, *quod*, Marc. v. 19[c]. SCHOETTG.

OY, *NON.*

Notum est, οὐχ ὅτι, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως et οὐχ οἷον ampliationibus inservire. Observabimus hic solummodo, si ampliatio tendat in negativam, subaudiri οὐκ, h. e. si post οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως etc. quæ sign. *non solum*, in sequenti commate ponatur ἀλλ' οὐ, vel ἀλλὰ, cum verbo aliquo vel sententia opposita præcedenti in οὐχ ὅτι, tum illa per Ellipsin dici pro οὐχ ὅτι οὐ, οὐχ ὅπως οὐ: *non solum non, non modo non.* [Sed neque ὅτι valet μόνον, neque ὅπως. Præstat igitur aliorum ratio post negationem subaudientium λέγω. Sic nos dicimus *Nicht dass*, h. e. *Ich sage nicht dass.* Tyrwhittus ad Aristotel. de Poët. p. 128. " p. 12. ver. 9. οὐχ ὅτι εὖ. Formulam hanc pluribus illustravit diligentissimus Hoogeveen. t. ii. p. 960. qui recte, opinor, statuit ellipsin esse τοῦ λέγω, quæ sic suppleri debet: οὐ λέγω ὅτι εὖ. Exemplis ab eo allatis hæc pauca, quæ in schedis meis notata invenio, ex probatis scriptoribus adjiciam. Xenoph. Ἀπομ. lib. ii. c. 9. καὶ οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. (ubi male Cl. Ernesti τὸ ὅτι alienum ab hoc loco et delendum censet.)

[c] Ne locus desideretur ex profanis, apponam locum Thucyd. lib. v. c. 61. Καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Quo de loco ita Stephanus in Append. ad Scripta de Dial. Attic. p. 106. " Nemo, qui attente locum hunc consideraverit, ellipsin particulæ ὅτι pro *quoniam* ante verbum ἦσαν ei inesse negabit." LEISN.

Demosth. x. Τιμοκ. p. 367. Edit. Taylor. οὐχ ὅτι τῶν ὄντων ἀπεστερήμην ἄν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἔζην." SCHAEF.] Isocrates Plataic. p. 586. Οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέχομεν, ἀλλ' οὐδὲ δουλείας μετρίας ἠξιώθημεν τυχεῖν. h. e. *Non modo* (non) *participes sumus communis libertatis, sed ne moderatam quidem servitutem impetrare potuimus.* Dio Cassius lib. xxxvi. p. 28. καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ὅπως αὐτὸν ἐδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς προπεμφθέντας ὑπ' αὐτοῦ συνέλαβε καὶ κατέδησε. *Et propterea non modo* (non) *ipsum suscepit, sed et eos, qui ante missi erant ab eo, prehensos in vincula conjecit.* Polybius:—φάλαγξ—οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὑτὴν σώζειν.—*phalanx—non solum* (non) *amicis prodesse, sed ne se quidem ipsa servare posset.* Athenæus: Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους. *Non solum* (non) *nostrum aliquem aspicientes, sed ne se invicem quidem.* Vide Budæum Comment. ling. Græc. p. 911.

Imitati hoc etiam sunt Latini, qui pari Ellipsi dixere: *Non modo, sed ne,* pro: *Non modo non, sed ne.* Cicero ad Fam. i. 9. *Non modo præmiis, quæ apud me minimum valent, sed ne periculis quidem compulsus ullis.* i. e. *non modo non præmiis compulsus.* [Imo *compulsus* ad solum *periculis* refer: ad *præmiis* per zeugma subaudi *invitatus.* SCHAEF.] Cujusmodi exempla plurima congessit eruditissimus Muretus Var. Lect. x. 7. et Vechnerus Hellenol. p. 83.

* ΟΥΔΕ, ΟΥΤΕ, *NEQUE.*

Sæpe subaudiendum, sequente altero οὐδὲ s. οὔτε. Pindarus Pyth. x. ver. 46. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν Εὕροις ἂν κ. τ. λ. ubi Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. ver. 1368. malit οὐδέ: non opus. Æschylus Agam. ver. 543. Sch. maj. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις Ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. ubi Stanleius monuit. Euripides Troad. ver. 481. οὓς Τρῳὰς, οὐδ' Ἑλληνὶς, οὐδὲ βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἄν ποτε. al. οὐ Τρ. " Sed οὐ subaudiri potest, aliis negativis sequentibus. Sic Aristoph. γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Aves ver. 695." Musgravius. Theocritus Epigr. vi. ver. 5. τί τὸ [l. τοι, hîc et ver. 1. e. Cod. Vat.] πλέον, ἀνίκα τῆνας Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας; quod male tentarunt. [Sic Latini *ossa* et *cineres* sæpe jungunt. V. Lactant. Inst. i. 9. extr.] Palladas cviii. Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει. Ænigma xiv. Τῆς φύσεως ὅσα γαῖα φέρει τροφὸς, οὐδ' ὅσα πόντος. Herodotus lib. ii. c. 52. ἐπωνυμίην δ' οὐδ' ὄνομα ἐποιεῦντο οὐδενὶ αὐτέων. lib. iv. c. 28. ἡμίονοι δὲ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται τὴν ἀρχήν. lib. v. c. 92, 2. ἐκ δέ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς οὐδ' ἐξ ἄλλης παῖδες ἐγίνοντο. Lucianus t. ii. p. 90. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται. p. 126. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. (t. iii. p. 386. assentior Gesnero corrigenti σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον.) Idem valet in μηδὲ s. μήτε. Pythagoræ Aur. Carm. ver. 26. πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν. Sophocles Phi-

loct. ver. 770. πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι Ἑκόντα μήτ' ἄκοντα.— Sic intelligam Euripid. Hec. ver. 376. μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ Λέγουσα μήτε δρῶσα. i. e. μήτε λέγουσα μήτε δρῶσα. Ejusdem ellipsis exempla etiam in Latinis scriptoribus occurrunt. Virgilius Æn. lib. i. ver. 544. *quo justior alter, Nec pietate fuit nec bello major et armis.* Vid. Wakefield. ad Sophocl. Philoct. v. c. SCHAEF.

ΟΥΤΩ, *SIC.*

Οὕτω subinde deest ante[d] ὡς et ὥστε. Xenophon Memorab. i. Ἐμίσει τὸν Σωκράτην, ὥστε καὶ etc. h. e. οὕτως ἐμίσει, ὥστε. (Ita) *oderat Socratem, ut* etc. Ælianus in Var. Hist. lib. vi. c. 12. *Theopompus dicit, ex nimia meri potatione* αὐτοῦ (de Dionysio loquitur) διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν. i. e. οὕτω διαφθαρ. (sic) *corruptos fuisse ejus oculos, ut cæcutiret.*

Item[e], quando est correlativa, respondens voculæ ὡς. ut Matth. vi. 10. Ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. pro οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Act. Apost. vii. 51[f]. Paulus ad Roman. i. 28. Καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς etc. pro οὕτω παρέδωκεν. Thucydides lib. viii. c. 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν ταῦτα. i. e. οὕτω καὶ ἐποίουν. *ut visa hæc ipsis sunt*, (ita) *etiam fecerunt*[g].

Sic etiam Onosand. c. xxx. Ὥσπερ γὰρ ἀγαθὸν ἰατρὸν προκατανοήσαντα νόσον σώματος, ἀντεπάγειν τὰ ἀλεξήματα, (οὕτω) καὶ τὴν δύναμιν ἐκτάττειν. Ad Ephes. iii. 5. Οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτως), ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη. Aristænet. lib. ii. ep. 10. Ὡς ἀτυχὴς, οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυής. pro οὐχ οὕτω γέγ. Sic etiam Latini particulam *sic* vel *ita* sæpe suppressam habent. Frontinus lib. i. c. i. 5. *Videri voluit*, (ita) *captum sese gratia locorum, ut ad mores Alexandrinos vitamque deficeret.* Cæsar de B. G. lib. vii. c. 28. *Quos ille, multa jam nocte*, (ita) *silentio ex fuga excepit—ut procul in via—deducendos curaret.* Virgilius Ecl. v. 33.

Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis,
Tu decus omne tuis.

pro *sic tu es decus.* SCHWEB.

[*] Add. locus Aristonis correctus a me in Melet. Crit. in Dionys. t. i. p. 73. Conf. Palairet. Observat. in N. F. p. 81. SCHAEF.

[d] Deest οὕτω etiam ante ἵνα, ut in epist. ad Hebr. xii. 27. ὡς (οὕτως) πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα. MICH.

[e] Χαμαί, humi; in τιθέναι τὰ γόνατα. Lucas in Actis Apostol. vii. 60. Marc. Evang. xv. 19. In πίπτειν. Matth. ii. 11. καὶ πεσόντες προσεκύνησαν etc. coll. Joan. Evang. xviii. 6. MICH.

[f] Joan. Evang. xx. 21. MICH.

[g] Plura suppeditat Noldius p. 437. SCHOETTG.

[*] Adde Joan. 1 epist. ii. 18. MICH.

Π.

* ΠΟΤΕ, *OLIM.*

Ποτὲ, *olim*, passim subauditur. Sic Paulus in epist. ad Ephes. iv. 28. ὁ κλέπτων. Jacobus in epist. v. 11. τοὺς ὑπομένοντας. Matthæus in Evang. x. 3. τελώνης. i. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου. MICH.

* Vid. supra ad Ἄλλοτε. SCHAEF.

T.

* ΤΟΣΑΚΙΣ, *TOTIES.*

Hanc vocem subaudiendam esse censet Camerarius de not. Figur. ad 1 Cor. xi. 26. Ὁσάκις γὰρ—(τοσάκις) τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε. SCHWEB.

* ΤΟΤΕ, *TUNC.*

Deest in futuris. 1 Corinth. iv. 19. Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς καὶ γνώσομαι. pro καὶ τότε γνώσομαι. *et* (tunc) *cognoscam*. SCHOETTG.

X.

* ΧΑΜΑΙ, *HUMI.*

V. Michael. supra ad Οὕτω. SCHAEF.

Ω.

* Ω, Interjectio.

Omittitur in exclamationibus. Xenophon in Κύρου Παιδ. lib. ii. Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης etc. *Secumque ipse, o infortunatum me, dixit.* ἀντὶ τοῦ, ὦ τῆς τύχης, vel, φεῦ τῆς τύχης. Aristophanes in Nubib. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vid Budæus Comment. Græc. ling.. p. 1245. seq. LEISN.

* Sic in aliis quoque: τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ἀναισχυντίας, μανίας. vid. Henr. Steph. de Dial. p. 52. 53. Genitivus autem hic non pendet a particula ὦ vel φεῦ, sed a suppresso substantivo χρῆμα: plene ὦ χρῆμα τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, cet. [Aristophanes Lysistr. ver. 967. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Brunckius: " Sic distingui oportet. Genitivi pendent a suppresso admirationis adverbio ὦ. Sic Nub. ver. 153.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. iii. 3, 9.

Dî immortales, mercimoni lepidi!"

Acharn. ver. 1199. τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια. Idem: " τῶν τιτθίων. Comma hîc poni debuit. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ὦ." Sed neque substantivum χρῆμα, quod Schwebelio placet, neque omnino quicquam ad tales genitivos subaudiendum: quamquam sæpius alia alibi vocula præponitur. Sic etiam nos in vernacula lingua genitivo nunc solo nunc voculam vel θαυμαστικὴν vel σχετλιαστικὴν præponentes utimur. Alia ex Græcis exempla si quis requirat, consulat Bergler. ad Alciphron. p. 185. Toup. Emendat. in Suid. t. i. p. 11. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocriti p. 370. C. SCHAEF.] Exemplum hujus ellipseos ante Nominativum occurrit in epist. ad Roman. vii. 24. Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος. Ante Vocativum, apud Hesiodum Ἔργ. 286. —μέγα νήπιε Πέρση. Sic Virgil. Ecl. i. 1. *Tityre:* pro *o Tityre.* Idem Æneid. lib. viii. 688.

—sequiturque (nefas) Ægyptia conjunx.

pl. *o* vel *proh nefas!* Plinius lib. iv. ep. 21. *Tristem et acerbum casum!* SCHWEB.

* ΩΔΕ, *HUC.*

In quibusdam verbis, ut sensus postulat. Actor. xix. 37. Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους. *Duxistis enim viros istos.* scil. ὧδε, *huc.* SCHOETTG.

ΩΣ, *UT.*

Deficit denique frequenter adverbium ὡς, in [h] *nominibus.* Homerus Iliad. B. ver. 765.

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Simili pilo, coævas, (tanquam) *ad perpendiculum tergo similes.*

Ubi Eustathius: ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος· ὤφειλε γὰρ εἶναι, ὡς σταφύλῃ. 1 Petr. ii. 4. —πρὸς ὃν προσερχ. λίθον ζῶντα, h. e. ὡς λίθον ζῶντα [i]. [*] Homerus Iliad. E. ver. 4.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

Ardebat ipsi ex galea et scuto (tanquam) *ignis perpetuus.*

Ubi Eustathius ἀκάματον πῦρ pro ὡς ἀκάματον πῦρ dici notat. Comicus in Pluto ver. 295.

[h] Item in protasibus, quarum apodosis fit per οὕτω: ut Jacobus in epist. i. 11. iii. 3, 4. MICH.

[*] In protasi deficit, sequente expresso sive etiam latente οὕτω, ut observat Abresch. Animadv. ad Æschyl. p. 281. et p. 500. adfert locum Pindari Pyth. od. viii. 131. ἐν δ' ὀλίγῳ, pro ὡς δ' ἐν ὀλίγῳ, βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω δὲ καὶ πίπτει χαμαί. Idem, ex ejus sententia, obtinet 1 Cor. xv. 45. Vid. Lect. Arist. p. 269. F. ST.

[i] Sap. v. 18. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, pro ὡς θώρακα. SCHOETTG.

——τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.
——ut *hirci intemperantius lascivite*.

Ad quem locum Scholia: Λείπει τὸ ὡς. ὡς τράγοι. Idem ver. 314. p. 35.

—Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.
—*Tu* (ut) *Aristyllus subhians dices,*
Sequimini matrem porci[k].

[Diodorus Sic. lib. xiv. c. 27. ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαυνίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν. Parum recte H. Stephanus, sequente Rhodomano: "Videtur deesse ὡς ante σαυνίοις." Rectius Wesselingius: "Ego subintelligi posse puto, ut in his Xenophontis, (Anab. iv. 2, 28.) ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες." Alios citavi ad Longi Pastor. p. 375. s. quibus add. Portus Diction. Doric. v. Ὡς. Schaef.]

* Sic Latini scriptores. Horatius de Arte Poët. ver. 133.

Nec verbum verbo curabis reddere fidus
Interpres.

i. e. *tanquam fidus interpres*. Et Epist. i. 2. ver. 26.

Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.

Leisn.

* Sic etiam apud Ælianum lib. i. c. 30. Ὁ μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ μειράκιον. [Appositio hîc est, nec subaudiendum ὡς. Schaef.] Theocrit. Idyll. x. 36. Οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. Homer. Odyss. Γ. ver. 408. Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. ubi Schol. Gr. λείπει τὸ ὡς. Ex Latinis adde sequentia exempla. Horat. de A. P. 476.

Non missura cutem, nisi plena cruoris hirudo.

pro *tamquam hirudo*. Idem lib. i. ep. ii. ver. 42.

—*vivendi recte qui prorogat horam*
Rusticus exspectat, cet.

pro *ut rusticus*. Schweb.

Et in *verbis*: ut ἔλπομαι et οἶμαι, pro ὡς ἔλπομαι et ὡς οἶμαι, *ut spero, ut puto*. Φασὶ pro ὥς φασιν, apud Ælianum in Var. Hist. lib. i. c. 15. —ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, i. e. ὥς φασιν: —*arcens ab iis invidiam*, (ut) *aiunt*.

* Sic etiam apud Polybium est δοκῶ, pro ὡς δοκῶ, t. i. p. 900. Theocrit. Idyll. xi. ver. 2. ἐμὶν δοκεῖ, pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. coll. Idyll. xiv. ver. 7. In φασὶν expressam habet particulam ὡς idem Idyll. xv. ver. 137. Ἡμιθέων, ὥς φαντὶ, μονώτατος. Sic ἐλλιπῶς etiam Latini loquuntur. Cicero ad Div. lib. iv. ep. 5.

k Exempla alia congessit Noldius Concord. Partic. p. 379. et Gataker. Advers. Misc. ii. 20.

Item, quando notat *qua ratione*. Petrus 2 epist. iii. 4. Πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως, pro ὡς ἀπ' ἀρχῆς. *Omnia ita permanent*, (sicut) *ab initio creaturæ*. Schoettg.

Licitum est tibi, credo, pro tua dignitate. Idem lib. v. ep. 15. *Litteræ, credo, quibus utor assidue.* Schweb.

Postremo ante infinitivum εἰπεῖν et simil. non raro omittitur ὡς vel ὥστε, ut συνελόντι εἰπεῖν: [1] ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν: ut *uno verbo dicam.* Frequenter additur, ut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

* Ὡς εἰπεῖν pleno sermone frequenter apud scriptores occurrit, e. g. Athenagor. in Legat. pro Christ. c. xxvi. et Onosandr. c. xx. vide sis ibi not. Hanc infinitivi constructionem cum ὥστε rarius imitantur Latini; nisi quod Linacer aliquot exempla affert, in quibus constructio hæc locum ipsi habere videtur. vid. ipsum de emendat. structur. Lat. sermonis p. 244. edit. Steph. Schweb.

* ΩΣΤΕ, *UT.*

Omittitur sæpissime, quando verbum cum infinitivo construitur. Alciphron epist. i. 1. p. 8. ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων. *Attulimus uxoribus et liberis non exiguam molem minutiorum piscium habere*, pro: *ut haberent.* Plura ibi clariss. Berglerus.

Imitantur et Latini. Virgilius:

——*suo dat habere nepoti.*

pro: *ut habeat.* Schoettg.

* Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest. Tale est illud Herodoti lib. i. c. 13. συνέβησαν ἐς τὠϋτὸ—, τόνδε βασιλεύειν. Vicissim ὥστε additum reperias, ubi non desideres. Cujusmodi est hoc ejusdem lib. i. c. 74. συνήνεικε ὥστε—τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Vulgari modo c. 73. συνήνεικε ἐλεῖν σφέας μηδέν. Similia hæc Sophoclis. Philoct. ver. 656. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, κ. τ. λ. Electr. ver. 1454. πάρεστ' ἆρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν. quæ item interrogatio dubitantis præ gaudio videtur. Schaef.

[1] Pæanius lib. x. c. 4. n. 7. Mich.

DE

ELLIPSI PLURIUM VOCUM.

§. I.

Hactenus de Ellipsi *unius* Vocis. Pauca jam addenda de Ellipsi *duarum* vel *plurium* Vocum.

* " *Ellipsis duarum pluriumve vocum generatim.*

" Apud Xenophontem Memorabilium lib. i. 2. §. 60. Ἀλλὰ " πᾶσιν ἐπήρκει ἀφθόνως τῶν ἑαυτοῦ, supple τι τῶν ἑαυτοῦ χρημά- " των. Aristophanes Nubib. ver. 1393. οἶμαι γε τῶν νεωτέρων " τὰς καρδίας πηδᾷν, ὅ, τι λέξει. scil. βουλομένων εἰδέναι. *Credo* " *adolescentum exilire pectora,* (scire cupientium) *quid sit dic-* " *turus.* [V. supra ad verbum Ἀκούω p. 360. SCHAEF.]

" Apud Callimachum hymno in Dian. ver. 243. in verbo " πλήσσειν, pro *saltare*, subintellige γῆν ποσὶν, quod plene " Horatius dixit: *pede terram quatere*, vel *pulsare*. Conf. " Homerum Odyss. Z. ver. 318.

" Aristophanes Eccles. ver. 1134. Καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις " ἑτέρωσε βλέπει, i. e. ἑτέρωσε, ἢ εἰς δίκην. *Si quis judicum non* " *aliud* (quam jus) *respicit.* [Præcessit: καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις " εὔνους τυγχάνει. (Conf. Erfurdt. in literis ad me nuper " scriptis additisque Euripidis Porsoni t. i. p. 570. Add. " Sophocl. Electr. ver. 313. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. Subau- " diemusne hîc arcessitum ex antecedentibus participium ὤν? " Non puto.) Facile igitur apparet, etiamsi nihil subaudias, " quid valeat ἑτέρωσε. Omnino tales locutiones non ellipticæ " sunt, sed per ἀστεϊσμὸν dictæ. Suidas t. ii. p. 80. ἐπὶ τῶν " ποτὲ εὖ, εἶτα ἑτέρως γεγονότων. Vid. Valckenar. Diatr. in Eurip. " Fragm. p. 112. et Lennep. ad Phalar. p. 112. s. SCHAEF.] " In ἑκατοστὴ, *centesima*, deest μερὶς ἀρχαίου, ut sit *centesima* " *pars sortis*, scil. usura.

" Quum Græci nolebant ire ad cœnam vel convivium in- " vitati, his fere loquendi modis utebantur: Κάλλιστα, ἐπαινῶ, " et πάνυ καλῶς. Plutarchus citante Casaubono ad Laërtii " lib. ii. 76. Αὐτῷ δὲ τῷ ἐπαινεῖν ἀντὶ τοῦ παραιτεῖσθαι νῦν κέ- " χρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαμὲν ἔχειν, καὶ χαίρειν " κελεύομεν, ὅταν μὴ δεώμεθα, μηδὲ λαμβάνωμεν. Aristophanes

" Ran. ver. 510. —ἀλλ' εἴσιθι. Ξα. Κάλλιστ', ἐπαινῶ. Et paullo
" post ver. 515. ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί. Ξα. Πάνυ καλῶς. conf. ver.
" 915. et ibi Scholiastes. Eodem sensu Latini: Benigne.
" Gratia est. Facio gratiam. [Sic Horatius lib. i. sat. vi.
" ver. 16. *Jam satis est. at tu quantumvis tolle. benigne.*
" SCHWEB.] Non autem est dubium, has loquutiones esse
" ellipticas. Quum enim dicunt καλῶς, hoc sibi volunt:
" *Bene facis, laudo tuam liberalitatem, sed facio beneficii a te*
" *oblati gratiam. Recuso oblatum beneficium.*

" Quum δεκάτη notat *nominalia*, tum compendiose τὸ δε-
" κάτη dictum est pro: ἡ δεκάτη τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως.
" vid. Aristophanes Avib. ver. 923. et 494. Scilicet infan-
" tibus olim apud Græcos nomina decimo e nativitate die
" imponi solita. Vide Maussacum ad Harpocrat. voc. Ἑβδο-
" μευομένου.

" Quum verbum φοιτᾷν de *frequentatione scholarum* adhibe-
" tur, elliptice ponitur pro: φοιτᾷν εἰς διδασκάλου οἶκον vel δια-
" τριβήν. Vid. Wolfius ad Libanium p. 74.

" Aristophanes Ἐκκλησ. ver. 730.

" ————ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι,
" Νὴ Δία μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
" Ἑψοῦσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.

" Quæ verba Kusterus sic vertenda putat: *Per Jovem nigra*
" *sane; adeo, ut non fores nigrior, etiamsi pigmentum coxis-*
" *ses, quo Lysicrates comas denigrat.* Nimirum, addit Ku-
" sterus, elegans hic latet ellipsis, nondum a quoquam, quod
" sciam, observata. Integra enim oratio foret: Νὴ Δία μέ-
" λαινά γ', (ὥστε οὐκ ἂν εἴης μελαντέρα) οὐδ' εἰ τὸ φάρμακον etc.
" [Hoc Aristophanis loco (quem cum Brunckio sic interpunge:
" οὐδ' ἄν, εἰ τὸ φάρμακον—) abutitur Marklandus ad Euripid.
" Iphig. Taur. ver. 582. ubi sine controversia cum Porto scri-
" bendum: θέλοις ἄν, εἰ σώσαιμί σ',—. Ceterum cur Kusterus
" elegantem dixerit illam ellipsin, ignoro: mihi quidem vide-
" tur paullo durior. Certe elegantius, si qua est in his elegantia,
" ubi potius proprietas τῆς συντάξεως obtinet, elegantius igitur
" structus est non multum dissimilis Sophoclis locus Electr.
" ver. 365. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα. i. e. οὐδ' ἂν σὺ αὐτῆς τυχεῖν
" ἤρας, εἰ σώφρων ἦς. SCHAEF.]

" Thucydides lib. 1. c. 65. Ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν, ὅπως
" ὠφέλειά τις γενήσεται. Per legatos *in Peloponnesum* missos
" *egit, ut aliquod auxilium mitteretur.* Integer locus, si dicas:
" ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἄνδρας πέμπων ἔπρασσε.

" Porro sæpenumero in ἡ οἰκουμένη non solum γῆ, sed etiam
" accusativus vel alius casus ejus gentis, de qua sermo
" est, subaudiendus est cum præpositione, ita, ut modo ἡ
" οἰκουμένη sit ἡ οἰκουμένη γῆ ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους, id quod diserte
" addit Herodianus lib. v. 2, 4. modo ἡ οἰκουμένη ὑπὸ τοὺς
" Ἰουδαίους, vel ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων etc. Judicent alii, an hæc

"observatio aliquid conferat ad expediendas difficultates loci "in Lucæ Evang. ii. 1.

"Quum Græci dicunt: ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, compendium "sermonis est, pro: τὴν ἐπὶ θάνατον φέρουσαν ὁδόν.

"Quum Gregorius περὶ θεολογίας: ὢ τοῦ θαύματος, inquit, "λόγῳ κρατουμένην φύσιν τὴν ῥέουσαν. *O rei miraculum, naturam* "*fluxam verbo* Dei *cohiberi!* oratio defectiva est, quia subjici- "tur accusativus genitivo. [Non est ἐλλιπής. In θαυμασμοῖς "enim Græci nunc genitivo utuntur, nunc accusativo. "SCHAEF.] Perinde est, ac si dixisset: ὢ τοῦ θαύματος, ὃ "θαυμάζω σκοπῶν, vel ὃ θαυμάζω λογιζόμενος. Cicero pro Roscio "Amerino: *O Dii immortales, rem miseram et calamitosam!*" LEISN.

§. II.

Omittuntur aliquando duæ voces[a].

Ex. gr. ante ἀλλὰ καὶ[b] deest οὐ μόνον. Ælianus Var. Hist. lib. xi. 14. de Xerxe, quod ἐν Λυδίᾳ ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν, οὐδέν τι δεόμενος, καὶ ἐχρήσατο σταθμῷ τῇ ἐρημίᾳ τῇ περὶ τὴν πλάτανον, ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ. *In Lydia quum vidisset proceram platanum, et integrum ibi commoratus est diem, nulla postulante necessitate, et castra posuit in solitudine circa platanum: sed et pretiosum ex ea ornatum suspendit.* Ubi alias dicendum fuisset, οὐ μόνον, *non solum,* tam diu circa platanum commoratus est: sed etiam pretiosum ornatum ex ea suspendit. Idem lib. iv. c. 8. Καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε. pro οὐ μόνον, ἀλλὰ καί. *Et cum paucis multas omnino myriadas superavit* (non solum), *sed et imperium fecit majus.* [Diodorus Sic. lib. v. c. 84. διόπερ ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν κ. τ. λ. Wesselingius: "Idem ἀλλὰ καὶ hoc quidem loco atque *imo vero,* sicuti lib. xiii. 94. Potuisset διόπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καί. Sed hoc arbitrarium." Synesius p. 35. C. ἄνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀστρονομίας εὖ ἥκοντα. Xenophon Ephes. p. 2. in. ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι. Abreschius, cujus notam omittere Locellæ placuit: "Eadem est ellipsis in Luc. c. xvi.

[a] Duas omissas esse voces in epist. ad Roman. xvi. 10. et ratio docet, et usus loquendi Paulo familiaris. Dicit l. c. Apostolus: Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου. Sed integra oratio ita erit constituenda: Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου οἰκετῶν ἁγίους, vel ἀδελφούς. Supplemus e versu 14. et 15. ubi dicitur: τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς, et τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους. BERNH.

[b] Immo et ante ἀλλὰ absolute positum a Paulo in posteriore ad Corinthios epistola, i. 9.

Idem Apostolus ad Roman. vi. 5. (οὐ μόνον τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ) ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

Sic et οὐ μόνον subintelligitur in καὶ πάντες δὲ, quippe quod idem est ac, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πάντες. Lucas in Actis Apostol. iii. 24. et c. v. 32. Paulus ad Timoth. 2 epist. iii. 12. MICH.

comm. 20. Joseph. Ant. Jud. lib. viii. c. 14. §. 2. πλοῦτος δ' ἦν οὐκ ὀλίγος, ἀλλὰ καὶ χρυσοῦ πλῆθος. Et Conon. Narrat. c. xxix. Ὁ πατὴρ ἀκρίτως λάρνακι Τέννην κατακλείει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν." Miscell. Observat. Crit. t. x. p. 201. SCHAEF.] Lucas in Evang. xvi. 20. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου, ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ. Supple: ὃς οὐ μόνον ἐβέβλητο.—*qui* (non solum) *projectus erat ante januam divitis sauciatus* etc. *sed etiam canes veniebant, et ejus ulcera lingebant*[c].

Ἐπὶ θανάτῳ vel εἰς θάνατον intelligitur sæpe in τῷ ἄγεσθαι[d] et ἀπάγεσθαι. Act. Apostol. xii. 19. Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρὼν, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι. ubi τὸ ἀπαχθῆναι Beza vertit *ad supplicium rapi*. Plene Ælianus Var. Hist. lib. i. c. 30. Ἰδὼν δὲ πόρρωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. mox: κατά τινα δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθόν. Sic ἄγεσθαι absolute apud Diogenem Laërtium lib. viii. segm. 85. Ἄγεσθαι εἰς θάνατον est in versione Græca Proverbiorum Sa-

---

[c] Verba ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ subintelliguntur in hoc loco Joan. x. 8. Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί. Nimirum vox ἔρχεσθαι denotat *venire tanquam doctorem*, ex locutione Talmudica: אתא ר' דימי בשם ר' יוסי, *venit R. Dimi nomine R. Iose*, h. e. ea docuit, quæ a R. Iose audiverat. Christus utitur eadem locutione Joann. v. 43. *Ego veni in nomine Patris mei*, h. e. ea docui, quæ in sinu divinitatis audivi: *alius veniet* ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, *nomine proprio*, h. e. talia docebit, quæ ipse auctoritate propria invenerat. Et de his loquitur Christus Joan. x. 8. eosque jure vocat κλέπτας καὶ λῃστάς.

In verbo δανείζειν omittuntur verba ἐπὶ τόκῳ, *fœnerari*: nam prima et originaria significatione δανείζειν notat *gratis mutuari*, quod tamen postea mutatum est. Vide Duportum ad Theophrasti Charact. c. ix. p. 338, 334.

Εἴ τις ἄλλος formula semper aliquid subaudiendum relinquit, quod aliquando ἀπὸ κοινοῦ repetendum, vel quocunque modo e contextu supplendum: aliquando etiam sola voce ἐστὶ omissa. Theophrastus Charact. c. 3. καί τις, εἴ τις ἄλλος, ἔχεις πρὸς ἔτος μέλαιναν τὴν τρίχα: *quamvis, si quis alius, pro annorum conditione nigrum capillum habes*. Εἴ τις ἄλλος, supple ἔχειν δύναται, *si quisquam alius habere possit*. SCHOETTG.

* Lucianus in Deor. Dial. Ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα, ὥσπερ σύ. i. e. εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο σου διαφέρω. Livius lib. xlv. c. 37. *Non triumphum impedire debuit, quem, si nihil aliud, senatus justum esse judicaverat*. Supple: si nihil aliud justum esse probat, vel vincit etc. Idem Livius lib. xxxiii. c. 44. *Pro Rege, si nihil aliud, longinquo vicinum tyrannum dominum habituram Græciam*. Supple: si nihil aliud spectandum est, aut simile. Xenophon Memor. ii. 3, 17. τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι etc. Conf. Thucydidem lib. iii. c. 85, 39. et 58. Aristophanem in Equitib. ver. 1103. Jensium in Lection. Lucian. p. 272. LEISN.

[d] Ἄγεσθαι notat etiam *ad judicem duci*; de quo vide, quæ notavit Duportus ad Theophrasti Charact. c. vi. p. 314, 315. De voce ἄξιος observant Hombergius et Knatchbull ad Matth. x. 11. subintelligi sæpe τὸ κατάγεσθαι. Sic in loco Matthæi: *Si domum introeatis, exquirite, quis in ea sit* ἄξιος, *dignus*, scil. apud quem maneatis. Matth. xxii. 8. *Invitati non erant* ἄξιοι, scil. qui ad tam insignes nuptias invitarentur. Loca plura dabunt Auctores citati. SCHOETTG.

* Καλεῖσθαι notat enim *in jus vocari*. Aristophanes Σ. ver. 1410. 1425. Ἐκκλησ. ver. 859, et ἕλκεσθαι Nub. ver. 1000. LEISN.

lomonis c. xxiv. 11. Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον. Sic Latini aliquando plene dicunt: *duci ad supplicium*; aliquando elliptice: *duci*. Plinius ad Trajanum Epist. de Christianis: *Confitentes iterum ac tertio interrogavi, supplicium minatus; perseverantes duci jussi*[c].

* Hoc loco non alienum videtur, notabiliores quasdam ellipticæ orationis formulas in tironum gratiam adjicere. Sic in elliptico illo τῷ, quod plurimis in locis apud Homerum occurrit, plena oratio est constituenda ἐπὶ τούτῳ τῷ αἰτίῳ. Homer. Iliad. B. ver. 296.

———τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀσχαλάαν.

Interdum etiam recte subauditur τρόπῳ. v. Τρόπος. [Myro iii. ver. 7. τὸν καὶ, νικήσας πατέρα Κρόνον, εὑρόντα Ζεὺς Ἀθάνατον ποίησε. Citans hæc Eustathius ad Iliad. p. 1351, 34. (1484, 50.) τὸ, ἤγουν διὸ καὶ νικήσας Κρόνον κ. τ. λ. Legit igitur τῷ. Ceterum hoc τῷ, ubicunque legitur, neutrius est generis. Schaef.]

In τὶ apud Homerum Iliad. I. ver. 374. plena oratio est κατά τι πρᾶγμα. In ἀντὶ τοῦ, cujus ellipseos exempla multa apud Scholiastas Græcos, subaudiendum est οὕτως ἔχοντος λόγου: ut adeo plena oratione foret: ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔχοντος λόγου: vel ἀντὶ τοῦ λέγεσθαι εἰωθότος. vid. Henr. Stephan. in Proparasc. ad lection. schol. Gr. in Thucydid. p. 584. ubi et alia multa de elliptica Scholiastarum Græcorum loquendi ratione affert. [Nihil in his elliptici est: articulus enim ille neutrius est generis, ac quæ sequuntur, vicem gerentia nominis, τὸ materialiter, ut aiunt, habent præpositum. Aliter res se habet, vereque obtinet ellipsis, ubi articulus non neutrius est, sed aut masculini, aut feminini generis. Conf. Hoogeveen. ad Viger i. xviii. 24. Schaef.] In λόγῳ apud Sophoclem in Electr. p. 123. edit. Steph. et ἐνὶ λόγῳ, *ut uno verbo dicam*, [Nos: *mit Einem Worte*, ubi nihil subaudimus. Schaef.] quod et alibi sæpe, et apud Athenagoram in Legat. pro Christ. c. i. occurrit: pro quo plenius idem habet c. xxvi. ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Integra oratio est, ὥστε ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν. Item in συντομώτατόν γε εἰπεῖν, quo utitur Alexis Comicus, supplendum est ὥστε κατὰ συντομώτατόν γε λόγον εἰπεῖν. In συντεμόντι apud Athenæum lib. xiii. p. 588. E.

[c] His subjicere placet exemplum ellipsios a Casaubono observatæ in Exercitat. Anti-Baronianis pag. 416. Edit. Genev. ubi ita: Quoties τὸ ἐπιφώσκειν sive ἐπιφαύσκειν et ἐπιφαίνειν non de sideribus, sed de tempore dicuntur, compendium id est sermonis, quod ut redigatur ad orationem plenam, necessario quædam sunt supplenda. Nam e. g. si dicas ἡμέρα ἐπιφώσκει, et de artificiali die intelligas, supplendum erit sic, quod deest: ὁ ἥλιος ἐπιφώσκει, οὗ ἐπιφώσκοντος γίνεται ἡμέρα. Quum vero dicit Lucas xxiii. 54. καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευὴ, καὶ σάββατον ἐπέφωσκεν, sic accipiendum, ut si dixisset, καὶ ἐπέφωσκεν ἡ σελήνη ἡ ἄγουσα τὸ σάββατον. i. e. *illuxit luna*, (qua exoriente) *simul exoritur dies naturalis sabbati*. Leisn. quem conf. in præfat.

ad constituendam plenius orationem addatur necesse est ὥστε συντεμόντι λόγῳ εἰπεῖν. Luculentum integræ orationis in hac loquendi formula, dummodo ὡς vel ὥστε addatur, exemplum suggerit Herodotus lib. iii. c. 82. Ἑνὶ δὲ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν. Sic etiam in ellipticis locutionibus τὸ λοιπὸν, τὸ ὅλον, τὸ κεφάλαιον, suppleri debet ὥστε τὸ λοιπὸν, τὸ ὅλον, τὸ κεφάλαιον εἰπεῖν. In ejusmodi formulis, Græcorum more, Latini quoque ἐλλειπτικῶς loqui amant. Sic Cato de R. R. c. clvii. 7. *Uno verbo, omnia sana faciet.* pro quo alias: ut *uno verbo dicam:* vel, ut Plautus Rud. act. iii. sc. ii. 39. *Uno verbo absolvam.* Plurium etiam vocum ellipsis est in variis *salutandi* formulis apud veteres usitatis, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν, ὑγιαίνειν, de quibus videri possunt schol. Gr. ad Aristophanis Nub. ver. 609. Nimirum subaudiri potest in iis, et nomen *scribentis*, et *illius ad quem scribitur*; ut adeo integra oratio hæc foret, e. g. Τρύφων Θέωνι λέγει vel εὔχεται χαίρειν. Eadem vero ratio est etiam in illa *valedicendi* formula, ῥωννύειν, ἀπαρεμφάτως posita. Plene enim diceretur Τρύφων Θέωνι λέγει vel εὔχεται ῥωννύειν. vid. Apollonius Dyscol. de Synt. lib. iii. p. 232. sqq. Regnat in primis Ellipsis in Proverbiis, quæ si integra referrentur, omnem amitterent gratiam atque venustatem. E. g. Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ παντὸς ξύλου. Οἶνος καὶ ἀλήθεια. de quibus aliisque quam plurimis vide in Proverbiis Græcorum a Schotto editis Antverp. A. 1612. 4. Præterea perfrequens est Ellipsis plurium vocum in illa βραχυλογίᾳ Λακωνικῇ, qua Lacones præ aliis Græciæ populis insignes fuerunt, cujusque Plutarchus in Lycurgo ac Lysandro, Plato in Protagora aliique meminerunt. Non enim solum in vita communi breves atque concisi fuerunt, e. g. Ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς, quæ verba matres Lacænæ filiis in bellum proficiscentibus adclamare solebant: vid. v. Ἀσπίς: sed etiam in epistolis quoque et privatim et publice scriptis miræ brevitati studuerunt; ut variis exemplis comprobat Scholiastes Græcus Dionis Chrysostomi ad Orat. lxiv. Victis enim ad Platæas Persis, ita Spartam scripserunt: Τὰ Πέρσαι δουλεύοντι. Cum bello Peloponnesiaco Athenienses devicissent, Athenasque in potestatem redegissent: Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθῆναι. Ad quemdam insultantem ipsis: Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. Socrate in carcerem conjecto, amicis scribebant: Σωκράτης κατεδικάσθη. Ejecto in exilium Xenophonte: Ξενοφῶν ἐφυγαδεύθη. Ac rursum: Φερεκύδης τέθνηκε. Adde Plutarchum in Apophthegmatibus Laconicis et Meursium Miscellan. Lacon. lib. iii. c. 3. et 4. [it. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocriti p. 257. sqq. SCHAEF.] Ad Ellipsin merito etiam referunt Rhetores genus illud βραχυλογίας, quod ἀνανταπόδοτον vocatur, in quo nimirum ἀπόδοσις, seu membrum illud, quod priori respondeat, reticetur. Sic Luc. xiii. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις

αὐτήν. Athenæus lib. viii. c. 15. Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν. Thucydides lib. iii. c. 3. Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν cet. Aristophanes Θεσμοφ. ver. 543. Εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς cet. Vid. Vossii Institut. Orat. lib. iv. c. 12. In ejusmodi autem locutionibus, pro contextus ratione, modo καλῶς ἔχει, modo κακῶς ἔχει subaudiri solet. Posterioris saltem generis exemplum addam ex Homer. Iliad. Θ. ver. 423.

Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

sub. κακῶς σοι ἔσται: ut dicit ipse Homerus Iliad. I. ver. 547. Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. Sicuti ἀνανταπόδοτον, ita vero etiam Schema illud, cui peculiariter nomen ἀποσιωπήσεως a Rhetoribus tribuitur, ad Ellipsis referri solet. Sic Demosthenes de Coron. t. i. p. 313. B. Ἀλλ' ἐμοὶ μέν. οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν. ad quæ verba Ulpianus p. 66. Τὸ σχῆμα ἀποσιώπησις. Vid. Tiberius de Schemat. apud Demosthen. p. 185. Hermogenes de Form. Orat. p. 288. Sic Virgilius Æn. lib. i. ver. 139.

Quos ego. Sed motos præstat componere fluctus.

vid. ad h. l. Servius et Vossius Institut. Orat. lib. v. cap. 5. Henr. Stephanus de Dial. p. 24. In legibus constituendis legislatores plerumque utuntur Infinitivis, e. g. Θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν. Θεοὺς τιμᾷν. Τοὺς ἱκέτας εἶναι ἀσφαλεῖς. cet. in quibus vel subauditur θεσμὸς vel νόμος ἔστω, vel ἐγὼ λέγω l. προστάσσω ὑμῖν. Prioris generis supplementum est in antiquissima illa Triptolemi lege, quam temporis injuria in templo Cereris Eleusine collapsam Draco restituit: Θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον, Θεοὺς τιμᾷν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, cet. cujus meminit Porphyrius de Abstinent. lib. iv. §. 22. Posterioris autem generis exemplum præbet ipsa Scriptura S. Actor. x. 48. Προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. et ipse dulcissimus noster Servator dicit Matth. v. 34. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν· Μὴ ὀμόσαι ὅλως. Sunt etiam multa veterum scriptorum loca, in quibus plures voces, immo integræ interdum Periodi ex antecedentibus in Ellipseos supplementum sunt repetendæ. Sic tota ἀπόδοσις ex antecedentibus est adsumenda in illis Plutarchi de pueror. educat. c. viii. Ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι μὲν πολλὰς πόλεις καλὸν, ἐνοικῆσαι δὲ τῇ κρατίστῃ χρήσιμον. [Locus corruptus est. Schneidero videtur ἀπόδοσις excidisse. Wyttenbachius: "Malim περιπλεῦσαι μὲν γάρ: ita nil desiderabitur ad sententiæ absolutionem." Lenissime corrigas ὥσπερ γε περιπλ. In Dionys. Hal. Antiqu. Rom. t. ii. p. 699. bene habet Cod. Vat. ὥσπερ γε τούς. Aristophanes Nub. ver. 673. ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. SCHAEF.] Ælian. V. H. lib. iii. c. 32. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύειν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. sub. διαφέρει οὐδέν. Ibidem lib. xiv. c. 36. Καὶ

Κάτωνα δέ, suppl. ex iis, quæ antecesserunt, θαυμάζομεν, πατέρας δὲ αὐτῶν οὐκ ἴσμεν. Sic apud Sophoclem Electr. v. 1281. Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα; ubi ex ver. 1277. repeti debet ὤτρυνε μολεῖν, ut nimirum ita sit integra oratio: Εἴ σε θεὸς ὤτρυνε μολεῖν ἐς τὰ ἁμέτερα μέλαθρα. Thucydid. lib. vii. c. 69. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους φθάνοντο, supple ex prioribus cum Schol. Gr. πληροῦντας τὰς ναῦς. Adde Dorvillii not. ad Chariton. lib. iii. c. 3. v. 15. ubi plura talis ellipseos exempla affert. In epist. ad Roman. xiii. 7. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· Τῷ τὸν φόρον, φόρον. Quem locum ita supplet Camerarius in libro Figurarum N. Test. τῷ προσήκοντι λαβεῖν τὸν φόρον, ἐκείνῳ ἀπόδοτε τὸν φόρον. Atque similiter sequentia membra vult compleri. Et ibidem c. xii. ver. 6. ita supplet idem vir doctissimus: εἴτε προφητείαν ἔχει τις, ἐχέτω αὐτὴν, vel χρήσθω αὐτῇ κατὰ τὴν ἀναλογίαν πίστεως· εἴτε διακονίαν ἔχει τις, ἐν τῇ διακονίᾳ μενέτω, ἤγουν πιστὸς ὢν διατελείτω. Sic apud Onosandrum c. i. voces, Φημὶ τοίνυν αἱρεῖσθαι τὸν στρατηγὸν, in reliquis omnibus capitis hujus paragraphis sunt repetendæ: e. g. Σώφρονα, Ἐγκρατῆ, Νήπτην, cet. Et in eodem capite §. xi. in verbis, οὐ μὴν χρή γε τὸν πένητα, οὐδὲ τὸν πλούσιον· ἀλλὰ καὶ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα, adsumendæ sunt ex prioribus voces, αἱρεῖσθαι et παραιτεῖσθαι. Item in Periodis, in quibus prius membrum removetur, post particulas εἰ δὲ μὴ absolute positas ad sensum perficiendum prioris membri verba debent repeti. Ut exemplis rem illustremus. Matth. vi. 1. Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μή γε, sub. προσέχετε cet. Luc. x. 6. Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης—εἰ δὲ μή γε, sub. ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης. cet. Onosander c. vi. Λαμβανέτω δὲ τὴν θεραπείαν—ἐν μέσῃ τῇ δυνάμει χωρίς· εἰ δὲ καὶ μὴ, supple ex antecedentibus, θέλεις τὴν θεραπείαν λαβεῖν ἐν μέσῃ cet. et in eodem capite p. 38. Ἐκ γὰρ τῆς πολεμίας, εἰ μὲν εἴη δαψιλὴς καὶ εὐδαίμων, τροφὴν ἕξει καὶ ἀφθονίαν· εἰ δὲ μὴ, sub. εἴη δαψιλὴς καὶ εὐδαίμων. Hæc supplementa ex antecedentibus repetita recte se habere, cum ipse contextus, tum etiam exempla facile comprobabunt. Sic Matth. x. 13. Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ἀξία. cet. Homerus Iliad. A. ver. 135, et 137.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί—
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν.

Interdum scriptores ad evitandam earumdem vocum repetitionem voce generaliori γίγνεσθαι utuntur. Sic Dionysius Halic. Ant. Rom. lib. vii. p. 465. Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν πρώτων λόχων—Εἰ δὲ μὴ τοῦτο γένοιτο. cet. [Omisso hoc verbo, Heliodorus p. 151. Cor. εἰ μὲν περισωθείης—· εἰ δ', ὅπερ καὶ ἀκοὴν λάθοι τὴν ἐμὴν—. Schaef.] Eadem loquendi forma utuntur etiam Latini. Cicero ad Div. lib. xiv. ep. 3. *Si perficitis, quod agitis, me ad vos venire oportet. Sin autem.* supple *minus perficiatis, quod agitis.* Idem lib. xiv. ep. 4. *Ut, si res a*

nobis abesset, liberti nostri essent, si obtinere potuissent: sin (res non abesset), ad nos pertinerent. Paullo ante idem in eadem epistola plene scripsit. *Si est spes nostri reditus, eam confirmes, et rem adjuves. Sin, ut ego metuo, transactum est.* i. e. *sin minus est spes nostri reditus.* In affectibus quoque perfrequens est ellipsis cum singularum vocum, tum sæpe integrarum sententiarum, ut exempla apud Tragicos potissimum obvia satis declarare possunt. vid. cl. Valckenaer. ad Euripidis Phœniss. ver. 354. Hac de Ellipsi Eustathius quoque ad verba Homeri Odyss. Π. ver. 381. Μή τι κακὸν ῥέξωσι, ita scripsit: Θυμοῦ δὲ σχῆμα τοῦ πολλοῦ, μὴ ἐῶντος λαλεῖν ἀνελλιπῶς. Sic Virgilius Æn. lib. ix. ver. 427. *Me, me, (adsum qui feci) in me convertite ferrum.* Ad quæ verba Servius: *subaudis interficite: et est interrupta elocutio dolore turbati.* Adde cl. Abresch. in lection. Aristænet. p. 203. et Ferrarium de Acclamat. vet. i. 21. et vii. 9. In *responsionibus* quoque ad interrogationes factis ut plurimum latet unius pluriumve vocum ellipsis. Sic Xenophon K. Π. lib. i. c. iii. §. 5. Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; Ὅτι σὲ, φάναι, ὁρῶ, cet. ubi in responsione ad hæc verba repeti debet: τρύτῳ δὴ τεκμαιρόμενος λέγω, cet. Philostratus de vit. Sophist. lib. i. c. 7. Ἐρομένου δὲ αὐτὸν Βαρβάρου, τοῦ ὑπάτου, τίσι διδασκάλοις ἐχρήσατο, Τῷ δεῖνι μὲν, καὶ τῷ δεῖνι, ἔφη. sub. ἐχρησάμην. Expressæ Ellipseos exemplum legimus apud Xenophontem K. Π. lib. i. cap. vi. §. 12. Τί γὰρ, ἔφη, τῶν ἄλλων—μέμνησαι; respondet: καὶ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι, ὅτι ἐγὼ cet. In formula εὖ οἶδ' ὅτι, vel etiam absque particula εὖ in οἶδ' ὅτι, quæ reliquæ orationi, ad majorem rei adfirmationem, interseritur, rectius quædam subintelligiuntur ex antecedentibus, quam ut verborum ordo mutetur. Xenophon Hist. Gr. lib. vi. c. i. §. 4. Ἀκούετε μὲν οὖν, εὖ οἶδ' ὅτι, καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. ubi post ὅτι optime repetitur τὸ ἀκούετε. Probat et supplet ellipsin Paulus Actor. Apost. xxvi. 27. Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις. Plura exempla vide in notis cl. Hoogeveen ad Viger. c. v. s. 8. reg. 16. cui ipsi hanc observationem debemus. [Aristophanes Lysistr. ver. 59. ἀλλ' ἐκεῖναί γ', οἶδ' ὅτι, Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. ver. 154. σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι. ver. 764. ἀργαλέας, εὖ οἶδ' ὅτι, Ἄγουσι νύκτας. Pac. ver. 365. Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις, οἶδ' ὅτι. Brunckius, οἶδ' ὅ τι corrigens, "Male vulgo, inquit, conjunctim ὅτι. *Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis.* Id est: *spero propitium te mihi futurum esse.*" Fallitur. Recte vertit Berglerus: *Cum enim sis Mercurius, sorte dirigenda id efficies, sat scio.* Similis locutionis, item trimetros finientis, σάφ' οἶδ' ὅτι, exempla aliquot vide in Meletem. Crit. in Dionys. Hal. i. p. 92. Schaef.] In ἔστι δὲ, quo ab initio periodi utuntur Oratores absolute posito, quodque idem significat, ac ἔχει δὲ οὕτως, ellipsis latet: plene enim foret ἔστι δὲ

ταῦτα οὕτως· vid. Vigerum c. v. s. vi. reg. 5. Sic etiam in εἶεν, transitionis ut plurimum ab una ad alteram orationis partem formula, suppleri possit ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Themistius Orat. xviii. p. 217. A. Εἶεν. Ὅστις δὲ ἐπὶ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἐρῶντα ἔχει. *Esto autem rem ita se habere. Quisquis vere* cet. Cebes p. 37. Εἶεν, ἔφην ἐγώ. ὡς καλὸν λέγεις τὸν τόπον εἶναι! Possit etiam hunc n modum suppleri: εἶεν ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοντα. uti est apud Cebetem pag. 9. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. Nec minus in ἐμφαίνει, quando affirmando absolute ponitur, subaudiri solet οὕτως ἔχειν. Elliptice occurrit apud Cebetem p. 35. edit. Gron. Ἐμφαίνει, νὴ Δία. Pro quo idem plene habet p. 37. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Quando ex pluribus unius tantum mentionem faciunt scriptores, ceterorum numero in adjectivo ordinali implicite latente, supplemento plurium vocum opus est ad constituendam integram orationem. E. g. 2 Petr. ii. 5. Ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξεν. pro quo plena est oratio: ἑπτὰ ἐφύλαξε, καὶ ὄγδοον Νῶε. Ita sane legitur apud Homerum Iliad. T. ver. 246.

Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

et Iliad. B. ver. 313.

——————πετάλοις ὑποπεπτηῶτες
Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

[Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 330. Athenæus t. ii. p. 246. οὐ τύχοι τῆς πόλεως. ἀλύων ἐφαίνετο δεύτερος καὶ τρίτος. ex certa Casauboni emendatione. Obiter succurram Luciano, eâdem mendâ, quam ille ex Athenæo eluit, vitiato. t. iii. p. 327. διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν. ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος. Corrigo δ. τ. γ. ἀλύων ἑ. ἅ. Κ. τ. SCHAEF.] In τί οὖν, τί δή, quæ sæpius absolute occurrunt, subaudiri possunt voces ταῦτα ἐθέλει εἶναι. Sic apud Maximum Tyr. Dissertat. xiv. §. 6. Τί σοι ταυτὶ ἐθέλει; ubi sub. εἶναι. Hisce addere lubet sequentes e contextu maximam partem supplendas Ellipses notabiliores. Thucydides lib. i. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, supple ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν που ἀρκέσειεν. Sophocles in Ajac. ver. 742. Δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου. sub. δραμοῦσα δρόμον τοῦ προσωτάτου τόπου. [Suspicor τοῦ προσώτατα. In Xenophont. Anab. v. 4, 30. revocandum ἐπορεύοντο τοῦ πρόσω. Legas ibid. i. 3, 1. ἰέναι τοῦ πρόσω. ubi mire fluctuatur vir egregius, qui Anabasin nuper expolivit. SCHAEF.] Theocritus Idyll. i. ver. 15. Τὸ μεσαμβρινόν. sub. κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Idem Idyll. ii. 68. Ἐν δὲ λέαινα. sub. ἐν τούτοις δὲ τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα. In τὸ νῦν, τὰ νῦν, sub. κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα, et in plurali κατὰ τὰ νῦν ἔχοντα πράγματα. Ex parte ellipsin suppletam legimus Actor. xxiv. 25. Τὸ νῦν ἔχον πορεύου. In formula illa convivali, cujus varia exempla exstant apud Athenæum Deipnosoph. lib. x. c. viii. Ἴσον ἴσῳ, supplendum videtur οἴνου ἴσον μέρος κεράσας

ὕδατος ἴσῳ μέρει. In τὰ ὅλα, cum *hanc rerum universitatem* vel etiam *hunc terrarum orbem* significat, sub. ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Pleno sermone effert Macarius Homil. xiv. p. 178. edit. Morel. Οἱ δὲ ἀπόστολοι ἥλιοι ἦσαν ἐκλάμποντες εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. De altera eaque elliptica vocis hujus significatione vid. v. Πρᾶγμα. In τὰ ἐνδεχόμενα, *contingentia*, vel generaliori significatione, *quæ aliquid in se recipere possunt*, sub. ἄλλως ἔχειν, quas voces modo addere modo supprimere solent scriptores. Sic pleno sermone habet Aristoteles Eth. lib. vii. c. 1. Ἓν μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν, ἓν δέ γε, ὧν τὰ ἐνδεχόμενα. quod observat ad Viger. c. vi. s. iii. n. 11. cl. Hoogeveen. In illis Thucyd. lib. iii. c. 6. Τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, sub. μέρος κείμενον. In illis Matth. i. Βίβλος γενέσεως. et Marc. i. 1. Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. sub. ἥδ' ἐστί. In τοῖς δοκοῦσι in epist. ad Galat. ii. 2. sub. εἶναί τινας ἄνδρας μεγάλους, *qui magnæ in rebus divinis auctoritatis habebantur*. coll. v. μέγας. In illis οὐ μόνον δὲ in epistol. ad Roman. ix. 10. sub. ταῦτα οὕτως ἔχει. Plura, ne justo prolixiores quibusdam videamur, non addemus. Qui proprio Marte ingenii vim in eruenda ac supplenda elliptica oratione exercere cupiunt, studio adcuratiori Divi Pauli epistolas in primis evolvant, quæ ipsis luculentissimam exemplorum copiam suppeditabunt. Ecquis vero eorum, quibus æterna salus curæ cordique est, mente adeo erit perversa, ut divina oracula, τὰ δυνάμενα ἡμᾶς σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, diurna nocturnaque manu versare non in summa habeat voluptate? Schweb.

§. III.

Deest aliquando integrum orationis membrum, *modo* prius, *modo* posterius.

Οὐ μωρόν ἐστιν; οὐ σκαιόν; *Nonne stultum* vel *stolidum est?* Οὐκ ἄθλιόν ἐστι; *Nonne miserum est?* Οὐ θαυμαστόν; *Nonne mirum?* Τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο; et quæ sunt similia, intelliguntur sæpe in loquutionibus Infinitivi modi, cum affectu aliquo aut indignatione prolatis. Comicus in Nubib. ver. 267. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα; i. e. *Nonne stultum est, quod miser ego domo huc advenerim nudo capite, sive capitis tegumentum non habens?* Ad quæ verba Scholia: Οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἐλλιπῶς γὰρ εἴρηται. Ejusdem Comici Schol. ad Plutum v. 469. p. 49. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε· νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις, Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα· κἀκεῖ γὰρ νοεῖται

ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιὸν etc. Xenophon Κύρ. Παιδ. xi. 10: Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν; *O fortunam adversam, quod ego nunc huc vocatus sim!* supple: οὐκ ἄθλιόν ἐστι; *nonne miserum est?* [Euripides Med. ver. 1047. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. In Luciano t. iii. p. 312. scribendum: Ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης. Vid. Brunck. ad Aristophan. Av. 5. Schaef.ᶠ] Indignabundis maxime convenire hoc genus orationis ἐλλειπτικῆς, docet etiam Scholiastes Aristophanis p. 63. ad hæc in Pluto ver. 593. verba: Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς. *Quod vos ausitis contradicere.*" Ὅτι σχῆμα, inquit, κεῖται καινὸν ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τόδε· τὸ γὰρ λέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστι τἀγάθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν. Λείπει γὰρ φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη· τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο; ἤ, πῶς οὐκ ἂν εἴη φορτικόν; ἤ, πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο; ἤ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγῃ ἡ Πενία, ὅτι τὸ γὰρ τολμᾷν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθά, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι; καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως, ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆςᵍ.

Similis est, quam subjungam, oratio elliptica, in qua ante conditionem negativam requiritur, Οὐ δυνατόν ἐστι, *fieri non potest*, ut Lucas Evang. ix. 13. Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες· εἰ μή τι πορευθέντες etc. Ubi ante εἰ μὴ requiritur: οὐ δυνατόν ἐστι, vel οὐ δυνάμεθα. hoc sensu: *Date vos ipsis edere. Illi vero dixerunt: Non sunt nobis plus, quam quinque panes et duo pisces.* (Facere hoc non possumus,) *nisi, profecti aliquo, emamus* etc. Loquutionem hanc ellipticam usurpari plerumque, quoties, absurdi quid sequi, significatur, notavit ad eum locum Beza.

§. IV.

In Loquutionibus Conditionalibus *intelligendum sæpe relinquitur* εὖ, *vel* καλῶς ἔχειʰ.

[† Cyrus moribundus ad filios apud Xenophontem Κύρ.

ᶠ Ἤιδειν γάρ; pro ᾔδειν ταῦτα γίνεσθαι δυνατά; Lucianus Timone p. 78. ibi Lamb. Barlæus. Schoettg.

ᵍ Similis locus est apud Aristophanem in Avibus ver. 7. ubi pariter omittitur οὐχὶ δεινόν; *estne indignum?* vel οὐκ εὐηθής, ἢ οὐ μώριας πλέον; vel etiam τίς ἀνάσχοιτο; aut πῶς οὐκ ἂν τιμωρίας ἄξιον; ἤ τι τοιοῦτο. Sic apud Virgilium Æneid. i. 41. Juno:

——*Mene incepto desistere victam?*

Sic sæpe Terentius, v. c. Eunuch. iv. 3, 2. iii. 5, 5. ii. 3, 94. ii. 1, 19. Leisn.

ʰ Tale Ellipsios exemplum apud antiquissimum scriptorem, Homerum Iliad. A. ver. 135. occurrit:

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
Ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Ad quem locum Eustathius. Λείπει ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐλλιπὴς οὐκ ἀπῄτησε. Λείπει γὰρ τὸ εὖ ἕξει, ἢ σιωπήσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Lege reliqua, in quibus similia exempla ex Aristo-

Παιδ. lib. viii. Εἰ ἐγὼ ἱκανῶς διδάσκω ὑμᾶς, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· (supple, καλῶς ἔχει) εἰ δὲ μὴ etc. *Si ego satis doceo vos, quales erga vos invicem esse oporteat,* (bene se res habet:) *sin vero minus,* etc. Plato in Protagora: Καὶ εἰ μὲν ἑκὼν πείθηται. εἰ δὲ μή—. *Et si sponte pareat; sin minus—.* Ubi ante εἰ δὲ μὴ requiritur ad sensum, εὖ ἔχει, *bene habet.* Occurrit eadem Ellipsis etiam in Novo Testamento, Evangelii Lucæ xiii. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή. *Et si quidem fecerit fructum; sin autem.* Sensus est: *Si fructus protulerit,* καλῶς ἔχει, *bene se habet; si vero non* etc.][1]

Ἔασον vel ἐάσατε. Aristophanes in Pluto ver. 468. p. 49.

———Κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ.
—Et si demonstravero, solam
Me bonorum omnium esse caussam
Vobis, et meo beneficio vos vivere; sin minus,
Facite, quodcunque vobis videatur.

phane, Menandro, Sophocle [Brunckius ad Sophocl. Fragm. e. Νίπτροις ἢ Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. "Il. Scholiastes MS. Homeri ad Iliad. A. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις εὖ ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo." Vid. Valckenaer. Adnotat. Crit. in N. F. p. 402. SCHAEF.] affert.

Casaubonus præterea ad Athenæum in Deipnosophistarum lib. v. 2. demonstrat, Hippocratem hac figura sæpe esse usum. Conf. Aristophanes Ἐκκλησ. ver. 978. Θεσμοφ. ver. 543. Thucydides iii. 3. iv. 18. Corinthus de Dial. et Stephani Animadv. in lib. de Dial. p. 23. Budæus ad lib. ii. de Orig. Juris. Vossius Instit. Orat. iv. 1, 12. Henr. Stephani Annot. in Xenophont. p. 39. Kusterus ad Aristophanis Plut. ver. 468. Clarkius ad Homeri Iliad. A. ver. 135. sq.

Nec Latini scriptores ab hoc ellipsios genere abhorruerunt. Virgilius in carmine, quod Ciris inscribitur, ver. 241.

Quodsi alio quovis animo jactaris amore:
Nam te jactari, non est Amathuntia nostra
Tam rudis, ut nullo possim cognoscere signo.

Ita Clarkius ad Homeri l. c. explicandum putat Terentium Eunuch. iii. 4. lin. ult. et Adelph. i. 2. lin. penult. Nonnemo etiam Plautum Asinar. i. 1, 104.

Est autem operæ pretium, lectores monere, in talibus non solum subaudiendum esse εὖ seu καλῶς ἔσται et ἔχει; sed esse et alias rationes supplendi illam ellipticam figuram Atticam, qua post εἰ, ἤν, ἄν, et ἐὰν μὲν supplendum aliquid relinquitur, ut recte monet vir doctus in Observat. Miscell. vol. iii. tom. i. p. 145. Nam optimi scriptores supplent interdum etiam per sequentia: ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα. ταῦτα ἄριστα. ταῦτα βέλτιστα. ταῦτα κράτιστα. τοῦτο ἄριστον. Vide locos apud Herodotum lib. viii. 80. Thucydidem lib. i. p. 55. Platonem Theag. extrem. Aristidem t. ii. p. 100. et Gregorium Nazianzenum Orat. xxxvi. p. 586. edit. Colon.

Addit idem vir doctus in Observ. Miscell. l. c. diversam ab his supplendi rationem suppeditari a Lysia Orat. xxvii. p. 170. editionis Aldinæ: ἂν μὲν ἐμοὶ πεισθῆτε, εὖ περὶ αὐτῶν βουλεύσεσθε· εἰ δὲ μή, χείροσι τοῖς ἄλλοις πολίταις χρήσεσθε. Ut et a Xenophonte Exped. Cyri lib. iii. p. 180. Εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μή, Χειρίσοφος μὲν ἡγοῖτο etc. Præter hæc etiam παύσομαι, vel ἐφησυχάσω interdum suppleri posse, Eustathius ad Homeri l. c. paullo ante monuit. LEISN.

[1] Revocavimus hæc ex prima editione. Vide supra de Ellipsi Verborum notam nostram a. SCHOETTG.

Ad quem locum vetus Scholiasta: Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις γίνεται—ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ κατ' ἀρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ᾧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον, ὅ, τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. Et Scholiastes Thucydidis ad locum illum: Τὸ σχῆμα, inquit, καλεῖται ἀνανταπόδοτον. Ὅμηρος, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας. Ὁ νοῦς οὕτω, καὶ εἰ μὲν κατορθωθῇ τὸ ἐλπιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσιν αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα [k].

Plato de Legib. lib. ix. p. 652. Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ etc. Idem in Protagora p. 289. ed. Bas. Καὶ εἰ μὲν ἑκὼν πείθηται· εἰ δὲ μὴ etc. *Et si sponte sua pareat; sin minus* [n].

Xenophon Κύρ. Παιδ. lib. viii. Εἰ ἐγὼ ἱκανῶς διδάσκω ὑμᾶς, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι, (supple καλῶς ἔχει·) εἰ δὲ μὴ etc. *Si ego satis doceo vos, quales erga vos invicem esse oporteat,* (bene se res habet:) *sin vero minus* etc. Aristides in Panathen. p. 234. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε ἐπὶ τούτοις· εἰ δὲ μή. et p. 332. Καὶ τοῦτο εἰ μὲν ὅλως ὁμολογεῖται· εἰ δὲ μή [o].

Regum libro priore [p] c. xii. 14. Ἐὰν φοβηθῆτε τὸν κύριον, καὶ δουλεύσητε αὐτῷ, καὶ ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐρίσητε τῷ στόματι κυρίου, καὶ ἦτε καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων ἐφ' ὑμῶν ὀπίσω κυρίου πορευόμενοι· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς κυρίου, καὶ ἐρί-

[k] Aliquoties apud Joannem Evangelistam et Apostolum conjunguntur particulæ ἀλλ' ἵνα, quod ubi fit, observavimus, semper totam aliquam constructionem [l] subintelligi. Exemplis res fiet clarior.

In Evangelio c. i. 8. de Joanne Baptista hæc habentur: οὐκ ἦν τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Hæc quidem ego ita supplenda censerem: ἀλλ' εἰς τοῦτο ἦλθεν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός: *sed hac de caussa venit, ut testimonium perhiberet de luce* [m].

Sic cap. xiv. 30, 31. *Non loquar amplius multa vobiscum: venit enim princeps mundi, et in me non habet quicquam.* Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος. *Sed* (ideo tantum contra me venit princeps mundi, et Judæos ad me crucifigendum impellit,) *ut cognoscat mundus, quod ego diligo patrem, et quemadmodum mihi præcepit, sic facio.* Adde xv. 25.

In epistola priore cap. ii. 19. ubi de Antichristis loquitur, hæc habet: *Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis: nam si fuissent ex nobis, utique nobiscum permansissent.* Ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν, ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν. Recte hæc vidit Beza, qui ita vertit: *Sed* (egressi sunt ex nobis,) *ut pateficret, non omnes esse ex nobis.*

Imitatur etiam Marcus xiv. 49. qui quomodo supplendus sit, adparet ex Matthæo xxvi. 56. Vide et Cloppenburgium Collat. Crit. n. 14. SCHOETTG.

[n] Sic Lucas in Evangel. xiii. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. cap. xxii. 42. εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν etc. MICH.

[o] Adde Duportum ad Theophrasti Charact. c. 9. p. 349. SCHOETTG.

[p] Sive potius, Samuelis libro priore. MICH.

[l] Adde: vel formulam hanc, τοῦτο γέγονε, vel γίνεται. MICH.

[m] Numquid et Joannes in Evang. xiii. 18. ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Forte tamen illic Christus verba ex Psalmis allegata tanquam sua ipsius allegat etc. MICH.

σητε τῷ στόματι κυρίου, καὶ ἔσται χεὶρ κυρίου ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν βασιλέα ὑμῶν. Quem locum melius intellexerunt, et distinxerunt Græci Interpretes, quam Latini, Belgæ aliique, qui fere sic: *Si timentes Jehovam, colueritis eum et auscultaveritis vocis ejus, neque rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique permanebitis tum vos, tum etiam rex ipse, qui regnat super vos, sequentes Jehovam Deum vestrum. Sed si non auscultaveritis voci Jehovæ, sed rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique erit manus Jehovæ contra vos, et contra patres vestros.* Sed rectius Septuaginta Interpretes hoc modo: *Si timueritis Dominum, et servieritis ipsi, et audiveritis vocem ejus, et non ad versati fueritis oris ejus, et fueritis tum vos, tum rex vester, qui regnat super vos, ambulantes post Dominum,* (bene se res habet:) *sin vero minus audiveritis vocem Domini, et adversati fueritis ori ejus, erit manus Domini adversus vos et regem vestrum.* Probe intellexere doctissimi Interpretes ellipticam loquendi formam, quæ in Aldina suppletur hoc modo: οὐκ ἔσται χεὶρ κυρίου ἐφ' ὑμᾶς. Sed illud supplementum non est ab interpretibus ipsis profectum. Vera et genuina est Codicis Vaticani lectio.

Additur εὖ ἔχει apud Theophrastum Charact. Ethic. cap. περὶ Ἀναισχυντίας. Καὶ ἐὰν μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ, ἁρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολίκιον, ἅμα γελῶν ἀπαλλάττεσθαι. *Quod si auferre queat, bene se habet: sin vero minus, rapiet e mensa aliquod intestinum, et cum risu discedet.*

Sic Marcus Evang. xi. 32. Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων· ἐφοβοῦντο τὸν λαόν. *Sed si dixerimus: Ex hominibus: timebant populum.* Ubi post illa: ἐξ ἀνθρώπων, deest membrum posterius, scil. κακῶς ἕξει, vel τί γενήσεται ἡμῖν; vel simile, nisi malis cum Beza hic statuere transitum orationis rectæ in obliquam[q].

* Locutionibus conditionalibus recte, opinor, εὐκτικὰς a particula εἰ incipientes adnumerant, sic ut subaudiant καλῶς ἂν ἔχοι, aut alia simili ratione defectum expleant. V. Hoogeveen. Doctr. Partic. t. i. p. 334. sqq. Itaque non multum mirer, sicubi τῷ εὐκτικῷ εἰ addatur socia particula ἂν s. κε, cum satis constet, locutionum hujusmodi conditionalium utrique membro ἂν s. κε jungi posse, quod multis exemplis ostendi Meletem. Crit. i. p. 50. s. Ad hunc modum Hermannus cum aliis dedit in Homer. H. in Apoll. ver. 51.

Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖο.

Vere fortasse: quamquam non ausim assentiri viro doctissimo inter κε et ἂν discrimen intercedere statuenti. Ceterum perraram esse puto talibus locis illarum particularum junctionem, vellemque Hermannus certa ejus exempla comme-

q Τί ἐρῶτε; vel τί γενήσεται; subauditur Joan. vi. 62. Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον, Mich.

morasset: quod enim citat ex Odyss. O. ver. 544. longe diversi generis est. SCHAEF.

Priore ad Timotheum epistola, i. 3. Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ προσέχειν μύθοις etc. *Sicut te monui, ut maneres Ephesi* etc. Supple: Οὕτω καὶ νῦν παρακαλῶ, *Ita et nunc moneo* [a]

§. V.

" * *Ellipsis totius sententiæ ante* γάρ.

" Particula γὰρ interdum ponitur post omissionem totius " sententiæ, cujus ratio redditur. Ita Zoilus rogatus, quare " male de omnibus loqueretur, ποιῆσαι γάρ, inquit, κακῶς βου- " λόμενος οὐ δύναμαι. Hoc est, κακῶς λέγω πάντας, *male loquor* " *de omnibus. Nam male facere non possum.* apud Ælianum " Variæ Historiæ lib. xi. 10.

" Homerus Iliad. A. ver. 123.

" Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
" Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
" Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;

" Unde illud γάρ? Supplenda est tota sententia hoc vel simili " modo: *inique præmium postulas. Qui enim fieri potest, ut* " *Achivi præmium tibi dent* etc.

" Similiter Homerus Iliad. E. ver. 22.

" Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν.
" *Nam nec ipse quidem effugisset mortem atram.*

" Cave istud γὰρ referas ad id, quod proxime præcessit, " nempe fugisse Idæum. Refer potius ad id, quod eleganter " omittitur, *fugisse* scilicet *nequicquam: nam neque sic qui-* " *dem futurum fuisse, ut effugisset, nisi* etc. Ita Virgilius " Georg. lib. iv. 445. ubi Proteus:

" *Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras*
" *Jussit adire domos?*

" Ubi per ellipsin hæc sententia omissa est: *Ego te male ac-* " *cipiam; vel quanto malo ego te adficiam?* aut similis locutio " comminationem indicans. Quæ explicatio Virgilianæ ele- " gantiæ multo convenientior est, quam illorum, qui *Nam quis* " pro *Quisnam* positum dicunt. Nam quæ ratio, quæso, *Nam* " *quis* pro *Quisnam* ponere, induxisset Virgilium?

" Clarkius ad Homer. Iliad. E. ver. 22. superioribus Homeri " locis addit etiam hunc Virgilii Æneid. ii. 426. in quo tota " quidem sententia, non tamen ante γὰρ omissa est:

[a] Potius apodosis post longiorem parenthesin quærenda v. 18.
Matth. Evang. xxv. 14. Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος κ. τ. λ. Supple: οὕτως ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Vid. Marc. xiii. 34. MICH.

" —*cadit et Ripheus, justissimus unus*
" *Qui fuit in Teucris et servantissimus æqui.*
" *Dîs aliter visum*——

" Ubi τὸ *aliter*, ut recte judicat Clarkius, non refertur ad id, " quod proxime præcessit, nempe *justissimum fuisse Ri-* " *pheum*, sed ad id, quod elegantissime reticetur, *factum uti-* " *que oportuisse, vulgi judicio, ut, qui justissimus fuerat, si-* " *mul cum ceteris non interisset.*

" Imo hoc compendium loquendi neque solutæ orationis " scriptores apud Græcos respuere, animadvertere licet. " Apud Xenophontem Memorabil. ii. 7, 14. quum ovis ad " herum, sibi mirum videri, dixisset, quod canis melior sit, " quam sua conditio: canis, ναὶ μὰ Δία, respondet, ἐγὼ γάρ " εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, " μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. Ubi post verba, ναὶ μὰ Δία, oratio " defectiva est. Supplendum enim: ὀρθῶς ποιεῖ; et ad hæc " verba illud γὰρ referendum, quod sequitur. conf. Memorabil. " lib. ii. 6, 15.

" Memorabilis quoque βραχυλογία apud eundem scriptorem, " scil. Memorabil. ii. 7, 12. occurrit, quam Cel. Ernesti in " subjectis illi libro annotationibus, paucis illis quidem, sed " doctissimis et utilissimis, observavit. Ibi Aristarchus: νῦν " δέ μοι δοκῶ, inquit, εἰς ἔργων ἀφορμὴν αὐτὸ ποιῆσαι: *nunc mihi* " *videor ad materiam operæ suscipiendæ comparandam id fac-* " *turus*, scil. mutuam pecuniam sumpturus. Quibus verbis " Xenophon statim subjicit: Ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη μὲν ἀφορμὴ, " ἐωνήθη δὲ ἔρια. Ante quæ verba haud dubie subintelligenda " sunt hæc: *Digressus ergo a Socrate, pecuniam statim mu-* " *tuam sumpsit. Qua pecunia statim comparata fuit materia* " *operæ suscipiendæ, emptæ lanæ* etc." LEISN.

§. VI.

Occurrunt præterea Ellipses plurimæ, quæ ex orationis serie suppleri possunt. Exempla et sacris Litteris observavit Doctiss. Glassius, ubi scil. vox, quæ deficit, ex alia voce, vel conjugata, vel contraria, vel analoga et correlata erui debet. Præterea, ubi ex præcedente et sequente membro aliquid repetendum est. Vide eum Grammat. Sacr. lib. iv. Tractat. ii.

INDEX I.

LOCORUM BIBLICORUM.

INDEX II.

VERBORUM.

Turn back two leaves

Turn forward six leaves

Turn back two leaves.

turn over two leaves

INDEX III.

AUCTORUM.

Turn back 6 leaves

Turn back two leaves

PLEONASMI GRÆCI

SIVE

COMMENTARIUS DE VOCIBUS

QUÆ

IN SERMONE GRÆCO

ABUNDARE DICUNTUR

AUCTORE

BENJAMIN WEISKE, A.M.

SCHOLÆ PORTENSIS NUPER CONR. SOCIETATIS LAT. JENENSIS SOCIO HONORARIO.

ISAGOGE.

DE PLEONASMIS GRÆCIS UNIVERSE SPECTATIS EORUMQUE NATURA ET CAUSIS.

OMNES Græcæ litteraturæ partes jam superiori seculo tam copiose sunt explicatæ, et hodie ab hominibus ingeniosis et doctis tanto tractantur et illustrantur studio, ut qui jam novi quid, quod non sit spernendum, in eo genere proferre velit, ei videndum sit, ne aut actum agat, aut ardelionum more se rebus agendis ingerat. Sed tamen licet et aliorum inventis sic uti, ut inde ad communem usum quædam minus vulgata elicias: licet plenius quædam et copiosius exponere, quæ, ut minus gravia, viri docti non summo studio sunt persecuti: licet denique diversis in locis passim disputata colligere, et ita sub uno adspectu ponere, ut ea studiosi, qui cognoscere velint, statim in promtu habeant. Hac colligendi opera inprimis bene meruit Lambertus Bos, edito de ellipsibus Græcis libello; quamquam hic plura videtur a se parata, quam ab aliis petita, protulisse.

Simile quid ego de pleonasmis Græcæ linguæ confici posse jam olim putavi, non quod æque larga horum esse videretur, atque illarum, copia, sed quod sæpe multo major difficultas occurrit in verbis abundantibus, quam in omissis. Jam ad hoc ipsum plane dijudicandum, pleonasmine nomine verbum, quod omitti posse videatur, appellari debeat, an necessaria de causa positum certam habeat significationem, non exigua diligentia opus est. Itaque nonnulli interpretes, si tali in verbo hærent, *pleonasmum* esse pronuntiant, ut si solo hoc nomine adscripto se plane officio functos esse putent. Sic in Xenoph. Exp. Cyri vi. 3, 10. Zeunius, bonus ceterum interpres, finxit pleonasmum participii ὄντος, qui nullus est, neque in illo loco, neque in eo, quo male abutitur, Platonis. Commodum igitur erit, et omnino pleonasmi vim omnem cognovisse, et collecta in unum habere ea, quæ hoc nomine feruntur. Sed ipsa prope similitudo cum libro Bosii meum institutum commendare potest. Nam utraque loquendi ratio discedit a justo modo verborum: illa parum,

hæc nimium verborum, videtur adhibere: et tamen utramque tuetur usus loquendi, ut, si illi addas, quod omissum videtur, non magis bene Græcam orationem facias, quam si huic detrahas, quod quis abesse debere existimet. Gravissima autem hæc me ratio movit, quod viri doctissimi obscure et ambigue de pleonasmo loquentes tironibus errorem, de quo post dicam, objiciunt. Nam sumunt illi, dilucide et accurate de eo in grammatica institutione agi, sibi autem in singulorum locorum interpretatione nihil aliud monendum esse, nisi hoc vel illud verbum πλεονάζειν. Itaque cum in grammaticis libellis studiosorum usui scriptis æque breviter et obscure agatur, nemoque facile doctor in explicandis figuris syntacticis totam rem satis copiose persequatur, nihil aliud inde a prima ætate discimus, nisi verba quædam solere abundare, et salvo sensu abesse posse, sed tamen in iis aliquam inesse vim aut certe *elegantiam*. Tum uno alterove exemplo proposito res transacta, et, ut clare dicam, male nobiscum actum est. Sic v. c. Bergler ad Alciphr. p. 83. "ὅ τι καὶ δράσαιμι: Abundat καὶ, ut sæpe. Demosth. Exord. "38. πρῶτον μὲν ἕλεσθε ὅ τι καὶ ποιήσετε: *primum eligite, quid* "*facturi sitis*. Idem alibi, aliique." Quid? nullamne plane vim illud καὶ habet? an eleganter additur? et quæ est hæc, si qua est, elegantia? Denique alio etiam interprete hic nobis opus erit; nisi forte credamus, Berglerum existimâsse, hoc apud Græcos obtinuisse in sermone vitium, ut nulla de causa, nihilque prorsus significantes, hac particula passim uterentur. Nam p. 89. simili brevitate: "ὁ μέν τις: Hic τὶς "παρέλκει, ut sæpe." Tum reliqua conficit exemplis nihil lucis pleonasmo præbentibus. Sed ostendunt alia loca, eum sanius judicasse, ut p. 387. "Ἐγώ σοι: Moraliter per abundantiam positum σοὶ, ut magna necessitudo ipsis intercedere videatur &c." Verum, ne longior sim, res ipsa docebit, num operæ pretium fuerit, singulari me libro hoc argumentum pertractare.

§. 2. Jam ut nostra sibi constet disputatio, paullo altius rem, quam Lambertus Bos suo in argumento fecit, repetemus, a principiis certis profecti, e quibus judicari necesse est, quid in oratione non modo Græcorum, sed cujusvis populi, vel nimium sit vel parum. Sed ante docendum est, qualis esse lingua debeat, in cujus usu demonstrare aut pleonasmum velis, aut ellipsin. Cum lingua constare possit exiguo quodam rudium sonorum numero, qui nulla certa lege componantur, qualis haud dubie fuit primorum hominum, et nunc etiam est, quod ad grammaticam compositionem pertinet, barbarorum quorundam lingua: jam per se patet, quod et infra clarius fiet, de hujus nullo quæri oportere pleonasmo. Eam potius linguam ponere debemus, quæ abundet nominibus rerum naturalium et arte factarum quam

plurimis verbis item eventus et actiones ad eas pertinentes significantibus, denique, ut paucis dicam, quæ similis sit Græcæ, Latinæ, Germanicæ, Francogallicæ, Anglicæ. Populus igitur hac lingua loquens gnarus esse debet cum philosophiæ et reliquæ doctrinæ liberalis, tum artium variarum, sed maxime artium dicendi et scribendi, ita ut, qui sapientes hoc in populo appellentur, ad eum perfectionis gradum accesserint, ad quem hominis natura facta esse videtur.

§. 3. In tali ergo lingua *pleonasmus est verborum ad sententiam pro captu populari plenam, sed nudam nec plane politam, accessio, quæ verba quasi supervacanea ignaros offendunt, quibus tamen recondita quadam ratione vel dialecticam subtilitatem vel vim ad movendum quocunque modo animum accipit sententia.* Hanc definitionem paucis illustrandam puto. Sententiam, quæ pleonasmo suo non instructa est, dixi *plenam*, sed *pro captu populari*. Nam homo de populo talem sententiam integram putet, neque quidquam in ea desideret, quoniam verba relicta sufficiunt ad eam utcunque intelligendam. Sed si pleonasmus remotus spectavit ad subtilitatem dialecticam, ut eo aliquid magis definiretur, aut magis ad veram rei rationem componeretur, sententia jam est manca: ideoque dixi eam *non plane politam*, sive non prorsus absolutam. Sin ille vim, quam vocant, æstheticam habuit, sententia jam nimis simplex et, ut dixi, *nuda*, sive ornatu necessario spoliata movere animum eo, quo debet, modo non potest. Tardiores, et homines de vulgo, id ægre sentiunt. Hanc ob causam dixi, sicut in dialectica parte, ita in hac vel oratoria vel poëtica, pleonasmum *recondita quadam ratione* aliquid conferre ad animum aliquo motu afficiendum: atque ita non ex eo appellatus videbitur, quod πλέον τοῦ δέοντος afferat, sed quod πλέον τοῦ ἀναγκαιοτάτου. Definitio proposita non dissentit ab usu magistrorum veterum. Aquila Romanus de pleonasmo ii. 22. sic: "*Necessarius hujus figuræ usus in eo est, ut verba quidem adjiciamus non tam enuntiandæ rei necessaria, quam, ut ex his magnitudo, vel dignitas, vel moralis aliqua commendatio, aut denique species motura judicem circumponatur. Alioquin, si nihil eorum additio verbi efficiet, vitiosa erit.*" Sed hæc hactenus: quæ satis clare etiam ostendunt, nos de pleonasmo, qui a doctioribus grammaticis fere dicitur, agere. Nam etsi definitio proposita pleonasmis etiam in sermone usitatis convenit, tamen non pertinet ad omnes, quæ ex etymo dici possunt. Nam de verbis, quæ temerarius homo præter rationem effundere possit, frustra suscipiatur disputatio. Illos maxime pleonasmos tractamus, qui apud antiquissimos scriptores Græcos occurrunt, iisque explicandis

hæc nimium
que tuetur
detur, ne
huic det
sima a
scure
de qu
accu
sin
es
g

Quare linguæ studiosis consultum volumus. Adde dicta sub §. 4. Quemadmodum nos pleonasmi, sic Lambertus Bos ellipseos universe spectatæ ponere debebat definitionem, aut certe sententiæ plenæ, ut hoc ellipseos certo signo uti posset, neque aliarum linguarum consuetudine deceptus pleonasmum non usurpatum pro ellipsi haberet. Nam ἔλπομαι, οἶμαι, φασί, v. c. et similia in mediis sententiis ille poni statuit pro ὡς ἔλπομαι, ὡς οἶμαι &c., perperam sane, si ὡς ad integritatem necessarium sive, quod dicunt, essentiale putabat. Nam cum Plato in Phædone v. c. dicit: Ἔδει δέ γε, φαμὲν, πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι, nullum verbum necessarium abest. Quid enim desideramus? aut quid obscuritatis affert, quod pro φαμὲν non interjectum est ὡς φαμὲν? Nam simplex φαμὲν mediis sententiæ verbis interjectum arctissime cum ea conjungitur: particula vero et abesse et adesse potest; utrumque recte, atque etiam ex usu loquendi. Vid. Fisch. ad Plat. Phæd. §. 13. Quodsi hæc adest, pleonasmum potius quendam agnoscamus oportet, quam ellipsin, quia re ipsa non *comparamus dictum* nostrum (nam comparationi ὡς inservit), sed simpliciter *dicimus*. Denique ex linguarum etiam analogia sic statuendum est. Nam et nostri sine particula verbis ejusdem sententiæ interponunt *sagt man*, et *glaub' ich* et similia, et alii; ut Francogalli: *je crois, ce me semble;* neque manca constructio habetur, etsi pariter hi dicere solent: *comme il me semble*, et nos: *wie man sagt*. Hoc exemplum interpositi sententiæ verbi perspicue, ut spero, docebit, quomodo ego et pleonasmum et ellipsin definiendam putem. Non ad Latinam, neque ad patriam linguam quis referre sententias debet, ut in iis aliquid vel deesse vel superesse judicare possit, sed ad leges dialecticas cuivis linguæ excultæ aptas; nisi forte solis illis, qui Latine sciunt, aut Batavis Germanisve talia prodesse volumus. Nam dialectica demum disciplina, aut naturalis certe quædam et acute cogitando exculta solertia, quæ illius loco esse possit, ostendit, quid ad *sensus* ἐντέλειαν *et integritatem*, quam L. Bos in præf. dicit, sive, ut idem statim addit, *ad plenam orationem legitimamque structuram necessario requiratur*. Sed etiam ad *analogicam structuram* rem ille refert: nam hoc ipsum verbum addit, quasi synonymum: analogiam autem quam velit intelligi, non significat, eaque re id, quod principii loco ponit, obscurum et ambiguum relinquit.

§. 5. Probe excultam et luculentis copiis instructam possumus linguam, qua qui utantur pleonasmos adhibeant, de quibus eo cum fructu, quem nos spectamus, quæri possit. Hoc de linguæ copiis rursus commemoramus, quia jam ad

id accedendum est, quod definitionis brevitas non cepit. Fines enim certi pleonasmorum sunt ponendi. Nimirum verba sunt multa, quæ dialectici abesse posse videant, ceteri autem omnes abjecta desiderare possint. Hæc in pleonasmis non sunt numeranda.

a) Huc refero *præpositiones et adverbia*, quorum vis jam in verbo composito inest, ut εἰσιέναι εἰς τὴν ἀγορὰν, προδραμεῖν ἔμπροσθεν, καταδύεσθαι κατὰ γῆς, et reliqua hujus generis: quæ si per omnes partes persequenda essent, infinitum nasceretur opus. Præstat hic universe dixisse, ea fluxisse e studio perspicuitatis. Adde Præmon. de præpositt. b) Potiori autem jure et plane excludimus *epitheta poetica*, idque cum aliis multis de causis, quas lectores facilius ipsi reperiunt, quam libentius expositas cognoscunt, tum quod pleonasmi ad utrumque genus orationis pertinent, cum in prosa epithetis poeticis non sit locus. Vid. Quintil. vii. 6, 39. ss. c) Sunt etiam, qui *circuitiones* sive *circumlocutiones*, quas περιφράσεις Græci dicunt, pleonasmorum genere et nomine complectantur. Sed nec hæ ad argumentum nostrum pertinent. Earum enim vis non est *recondita*, neque quisquam dixit, eas esse otiosas, aut in iis fere aliquid esse otiosum et inane. Porro longum foret eas sub certa redigere capita, ut de iis commode disputari posset. Denique vel ob hanc causam eas mittere debemus, quia omnis earum tractatio ad oratoriam et poeticam institutionem, non ad grammaticam præceptionem pertinet, quæ magis nostri est instituti *. Si

* Post aliquanto, quam hæc scripseram, subvereri cœpi, ne secernendis ab hac præceptione *circumlocutionibus* laborem defugisse viderer, ac parum etiam egisse constanter, cum in verborum pleonasmis non diligenter examinassem, quid vel per se, vel in circumlocutione quadam, abundaret, ac de utroque genere dixissem promiscue. Visum est igitur quædam de hoc genere abundantiæ summatim dicta subjicere, quæ aliquando copiose de ea expositur, et ceteris etiam lectoribus, non nihil prodesse possint. *Periphrasis* tantum nomina, verba et adverbia potest attingere. Ceteræ partes orationis vix mutationem subire, servatis reliquis sententiæ verbis, possunt et, si possint, nemo certe tum agnoscat periphrasin. Jam ex illis maxime nomen substantivum hoc ornamento afficitur. Sed tenendum est, in substantivis maxime duplicis generis periphrasin distingui oportere; a) quæ pluribus verbis rem definiat aut describat; vel propriis, ut Xenoph. Cyri D. iii. 3, 45. τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος &c. *tergum;* vel translatis, ut Plat. Menex. vol. v. p. 279. τὴν εἱμαρμένην πορείαν, *mortem* aut *statum post mortem;* b) quæ uno verbo ad sensum simplicem addito conficiatur. Posterior est, quæ accedit ad pleonasmi speciem, et proinde de hac quædam addemus. Conjungitur nempe cum primario nomine aliud nomen, quod non esse primarium, sed ornandi primarii nominis causa adjunctum, e ceteris sententiæ verbis patet. Significant autem hæc nomina ad circuitionem faciendam adscita 1) *genus*, ut ὄψις ἐνυπνίου, Herodot. v. 56. μοῖρ' εὐδαιμονίας, Pind. Pyth. iii. 150. 2) *partem*, ut ἀσπίδος ἄντυξ et δούρατος ἀκμαὶ Theocrit. xxii. 184. s. 3.) *attributum quodcunque*, ut Iliad. B. 387. μένος ἀνδρῶν et Υ. 307. Αἰνείαο βίη. Eurip. Phœn. 502. κλιμάκων προσαμβάσεις. Xenoph. Cyri D. ii. 3, 14. τὰ τῶν ὅπλων, φορήματα: 4) *similitudinem*, (si hanc relationem ab *attributis* distinguere placet,) ut κεραυνοῦ βέλος, Æschyl. Sept. c. Thebas, 459. Pauca hæc exempla consideranti non erit obscurum, in circuitio-

futuris dialecticis aut philosophis, non interpretibus, hæc dicata esse vellemus, *conjunctiones* plerasque ad argumentum nostrum possemus trahere, ut ἀλλὰ, γὰρ, δὲ, ὅμως, οὖν. Hæ si omittantur, in sententiis ipsis nihil desideres. Nam ἀλλὰ v. g. non facit sententiam, cujus ab initio ponitur, antecedentibus adversantem, sed tantum significat, talem sententiam jam esse secuturam, et ipsa est ejus prænuntia. Pari modo γὰρ non facit enuntiationem causalem, sed commode tantum monet, causalem esse, et simul, sicut reliquæ conjunctiones omnes, vinculi vim habet, quo antecedenti sententiæ juncta sententia tenetur. Hujusmodi signis ita sumus adsueti, ut necessaria de causa addi videantur, et ut ægre feramus, si illis non moniti sententiarum inter se relationes nostra cogitatione invenire cogimur. Sed nihil mirum. Habent enim vim integrorum membrorum, ut, *jam ratio dicti sequitur*, aut, *jam opponetur aliquid*, aut, *jam conclusio modo dictis subjicietur*. Aliæ vero conjunctiones sunt ad sensum etiam popularem necessariæ, ut copulativæ disjunctivæ, conditionales: quæ proinde nulla ratione in numerum pleonasmorum referri possunt. Nam si quis dicit, Εἰ θέλεις, πρὸς σὲ ἐλεύσομαι, opportunitate primæ particulæ facit, ut θέλεις fiat enuntiatio conditionalis, et arcte quidem jungenda cum insequenti. Sed illa particula remota θέλεις fit categoricum, abruptum et ambiguum. Sed de illis prioribus si copiose exponere vellem, actum sane agerem et magnum pararem volumen. Nam post Devarii, Hoogeveeni et Schützii, Zeunii item ad Vigeri librum et Hermanni eo in genere labores, aliis perquam exigua materia relicta est, in qua ingenium suum cum fructu exercere possint. Et præterea lingua Græca abundat, ac potius, ut ingenue dicam quod sentio, *laborat* tot et tam varie compositis particulis (nam in virtutibus aut opportunitatibus a rùdi populo in-

nibus nominum substantt. tropos inesse omnis generis. Nam, remotis genitivis, relinquitur in 1 et 2 synecdoche; in 3 metonymia; in 4 metaphora: et sic ironia quoque in illis facile reperiri potest, cujus exemplum jam non habeo in promtu. E rhetoricis ergo institutionibus vis horum omnium nota esse aut commode cognosci potest. Cum autem duplici modo ad periphrasin bina nomina conjunguntur, vel sic, ut in genitivo ponatur nomen necessarium, quemadmodum in locis propositis omnibus factum est; vel sic, ut id mutetur in adjectivum, v. c. μητρῷον δέμας (*matrem*) Æschyl. Eumen 85. κεραυνίους βολὰς (*fulmen*) Sept. c. Thebas 436. prior forma facilius ad argumentum nostrum trahi potest, quia, omisso nomine adventitio, casus tantum nominis necessarii mutandus est. Ceterum *adjectivi* et *adverbii* periphrasis plane nihil ad nos pertinet, quia similis vel potius ejusdem plane generis est, quod primum de substantivo sub nota (a) posuimus. In *verbis* autem nonnullis, ut in ἀξιῶν et κυρῶν eam, ut non alienam ab instituto, tractavimus, quoniam viri docti de illis ambigue locuti opportunitatem nobis dare videbantur quædam diligentius persequendi, quibus monerentur studiosi, ne ficta abundantia decepti negligenter aut leviter illa transirent Hanc autem ad rem sufficiunt ea, quæ in Præmonito et ad singula verba dixi.

venta tot et tam ambigua signorum signa ego non numero), ut verbis quamvis multis vix perspicue satis explicari possint. Has ob causas paucæ tantum conjunctiones mihi erunt tangendæ. Nam, ut dixi, universe spectatas a pleonasmis segregandas puto.

§. 6. *Interjectiones* possem pro instituti ratione persequi. Verbis certe affectum per se clare indicantibus passim interponuntur, et abjectæ sensum integrum relinquunt. Aliis fortasse secus videbitur. Ego illas omitto, quia nullius aut perquam exigui usus est de illis disputatio. Nam illud de οἴμοι sub ΕΓΩ et ΣΥ est πάρεργον. *Verba per epizeuxin, anadiplosin et epanalepsin repetita* sub pleonasmi nomine non esse comprehendenda, vel ex eo apparet, quod virtutem in eorum iteratione positam homines non plane hebetes demonstrare utcunque possunt. Nemo enim facile dubitabit, quid v. c. bis positum μὴ in Sophocl. Œd. Col. 207. sibi velit; aut in Aristoph. Equitt. 19. ter repetitum: μή μοιγε, μή μοι, μὴ διασκανδίσῃς. Multo minus pleonasmi nomine venire debent, quæ diverso sensu repetita et paullum etiam immutata reperiuntur, ut Hom. Il. Ξ. 81. ὅς φεύγων προφύγῃ κακόν. Herodot. iv. 23. ὃς ἂν καταφεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ' οὐδενὸς ἀδικέεται, *qui aliquod perfugium quærens ad hos confugit* etc. Locus autem v. 95. in quo item aliquid abundare fingitur, similis est illi Homerico. At vero si quod verbum aut si qua verba post parenthesin, aut post plura membra per legitimam structuram periodo inserta, repetuntur, an hæc habenda erunt in pleonasmis? Definitio id patitur: sed ludicrum prope esset de talibus verba facere. Intelligunt enim pueri per se, ad perspicuitatem tales pleonasmos (si quis ita appellare vult) esse necessarios aut valde commodos, ceterum nihil de iis, nisi hoc ipsum dici posse.

§. 7. Eodem modo judicandum est de *synonymis* conjunctis. Nam in βάσκ' ἴθι apud Homerum, Il. Θ. 399. et θάνατόν τε μόρον τε, Od. I. 61. aut in aliis, Π. 136. Ρ. 193. et Τ. 42. etsi unum verbum abesse possit, sensu non manco, tamen, natura docente, homines quavis lingua loquentes hoc faciunt, ut verbum verbo adjungant, quo magis aliquid affirment, aut suadeant, aut, ut primo loco fit, urgeant. Magis etiam inepte pleonasmum fingas, ubi copula verbis adjungit synonyma, ut Æschyl. Prometh. 152. aut Demosth. Olynth. II. init. δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Patet, ab oratore adjectum esse καὶ θείᾳ, ut augeret beneficii magnitudinem. Accessit ergo ejusmodi quid ad sententiam, quod neminem offendere, cujus vis nemini aut nulla aut recondita videri debeat. Ita et Plato Crit. p. 106. οἷόν τε ὂν καὶ δυνατὸν conjungit, et mox item ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἷόν τε, graviter utrumque affirmans. Atque nonnulla hujus generis, quæ grammatici vett. dicunt per σχῆμα ἐκ παραλλήλου po-

sita esse idemque significare, possunt etiam discerni, ut diverso sensu dicta. Nam λίαν πάνυ potest esse *omni ex parte valde*, ut λίαν πάνυ σοφὸς dicatur is, qui *cunctarum artium* sit *valde* gnarus: et in τυχὸν ἴσως posterius potest esse *pariter* sive *æque*. Sed quocumque modo de talibus quis statuat, ad pleonasmos certe; de quibus nos agimus, non sunt referenda.

§. 8. Quoniam longiores hic esse cœpimus, commemorare etiam subit *sententias intègras*, quibus exclusis nihil ad rei summam, parum etiam ad vim æstheticam desideres. Nam grammatici veteres etiam has in numero pleonasmorum habent. Plutarchus quidem, aut quisquis est, in vita Homeri aliique inter σχήματα Homeri referunt sententias diversis verbis repetitas. Talia non pertinent ad institutum nostrum. Nam sensum singulorum quorundam verborum non attingunt: et, si latius sumere pleonasmi nomen placuisset, tamen hæc aliis relinqueremus, quia infinitum esset ea congerere, et difficillimum ad certas leges revocare, ut una interpretatione plura loca illustrari possent. Apud Ælianum V. H. i. 3. sic scriptum est: ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ περὶ γῆν πονούμενοι: et c. seq. τὸ γοῦν ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμέ. Hæc utrum eandem vim habeant, an aliquid aut aliquantum differant, interpretum erit exquirere. Hi si rhetorum etiam munere funguntur, consulere fortasse debebunt Quintilianum ix. 3, 4. s. et maxime ix. 4, 119.

§. 9. Propter propriam πλεονασμοῦ significationem, quam et Quintilianus l. l. sequitur, grammatici etiam ad litteras et syllabas hanc figuram referunt. Etymol. M. sub Ἤθεῖος· "Γίνεται δὲ παρὰ τὸ θεὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Η ἠθεῖος" etc. Athenæus ii. 7. Τὸ ἄνηστις ἐκ τοῦ νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ Α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ, κεῖται. Hujusmodi abundantia nihil ad nos. Sed tamen de *syllabis* quibusdam agere possemus, quarum accessio vim verborum mutat et indoctioribus difficultatem objicit. Nam et has, ut dixi, habent in pleonasmorum numero. Gaza quidem in Γραμμ. εἰσαγωγῇ p. m. 257. Καθάπερ στοιχεῖον ἐστὶν, οὗ πλεονάζει, οὐ τὸ αὐτὸ, στάχυς ἄσταχυς; πνοὴ πινοιὴ, τοῦτον τουτονί· οὕτω καὶ συλλαβὴ, λιπὼν προλιπὼν, ἔτυμος ἐτήτυμος, ἔφης ἔφησθα. Sed usitatius pleonasmus ponitur in verbis integris, non verborum partibus: et gravioribus etiam de causis ita definitionem instituimus, ut in latiorem illum campum nobis non esset exspatiandum. Notabilis est duplicata præpositio πρὸ, de qua multis egit Fischer in Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 134. quamquam vim ejus non clare expressit. Eam quis, sicut similes voculas verborumve incrementa, sub pleonasmis complecti possit, ad amplificandum scilicet hoc argumentum. Nec vero non esset operæ pretium, de talibus quærere. Fuerunt certe olim homines Græce apprime docti, qui vim aliquam singulis in verbo

composito præpositionibus tribuerent. Eustath. ad Iliad. B. 267. Φησὶ γοῦν σμῶδιξ ἐξυπανέστη, ἤγουν κάτωθεν εἰς εὐθὺ ὑψώθη. Δηλοῖ γάρ, φασίν, ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὸ κάτωθεν· ἡ δὲ ἐξ, τὸ εἰς εὐθύ· ἡ δὲ ἀνά, τὸ ὕψος, ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδὺς, καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. Ἰστέον γὰρ ὅτι οὐδαμοῦ στοιβὴν προθέσεων μάτην οὕτω τίθησιν ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἑκάστη τῶν συγκειμένων σημαίνει τι. Tales argutiæ a vero abducunt. Saniora tradiderunt recentiores multi, quamquam fortasse non justa diligentia ubique caventes, ne in alteram peccarent partem. *V. Præmon. de præpositionibus.* Sed, ne longius aberremus, nobis placet intra fines, quos posuimus, manere. Nam si latius accepto pleonasmo nobis plane constare vellemus, non solum de præpositionibus, quarum plures in verbis compositis otiosæ vel sunt vel dicuntur, sed etiam de aliis inseparabilium vim habentibus disserendum esset, ἀ, δα, λι, et de terminationibus quibusdam, ut diminutivorum et amplificativorum. Hæc ergo ad etymologicam grammaticæ partem pertinentia non tangemus.

Hactenus nihil fere aliud, quam campum purum fecimus, in quo nobis decurrendum putaremus; nimis longo fortasse nec satis fructuoso perfuncti labore. Sed voluimus etiam cogitatorum nostrorum rationem reddere. Jam et nobis et lectoribus jucundior dabitur decursio. Nam hi si forte me in confiniis pleonasmorum liberius vagari atque etiam extra fines excurrere viderint, hactenus fortasse reprehendent: sed certe non indignabuntur, se mea culpa nescio quo delatos neque utilia neque jucunda ἱστορῆσαι. Hoc quidem etiam iniquissimi judices probabunt, quod ea, quæ pleonasmorum nomine feruntur, sed justa interpretatione facta ad sensum popularem et simplicem redeunt, mihi tractanda vindicavi. Nam de his vel maxime inquirere studiosi et alios consulere debent.

§. 10. Sicut Eustathius (§. antec.) præpositiones nonnullas in verbis compositis nimium urgebat, ita et ipse et alii antiquiores etiam grammatici parum urgebant pleonasmos, qui a nobis dicuntur. Hos si liceret sequi, paucis sane defungeremur. Nam descriptis capitibus duo genera verborum statueremus, 1) ubique πλεονάζοντα, quæ sunt maxime particulæ παραπληρωματικαί; 2) certis locis πλεονάζοντα, quæ nobis deinceps sunt maxime explicanda; id autem sic interpretaremur, ut ad sensum ipsum in neutro genere horum verborum ullam vim inesse diceremus, sed tantum illis expleri vel numerorum causa, vel *elegantiæ* cujusdam, orationem; in hoc quidem repugnanter: quomodo enim elegans esse potest, quod plane ἀργὸν habetur ad sensum, et supervacaneum? Non solum autem grammatici veteres plerique, sed etiam rhetores nonnulli sonos illos, quos significavi, sensu cassos et inanes statuebant, vocabantque παραπληρώ-

ματα et παραπληρωματικοὺς συνδέσμους. E grammaticis Dionysius Thrax in Fabricii Bibl. Gr. v. 7. de conjunctionibus agens: παραπληρωματικοὶ δὲ (σύνδεσμοι) εἰσὶν, ὅσοι μέτρου ἢ κόσμου ἕνεκεν παραλαμβάνονται. Εἰσὶ δὲ οἵδε· δὴ, ῥα νυ, που, τοι, θὴν, ἄρ, δῆτα, περ, πω, μὴν, ἂν, οὖν κεν, γε. Innumera etiam aliorum grammaticorum exstant scholia, maxime ad poëtas, in quibus illæ particulæ otiosæ dicuntur. Similiter illi expediunt rem in gravioribus verbis, quorum vis et sensus non cuivis statim patet. Scholion vetus ad Luciani Icaromenipp. c. 29. ad παίζεις ἔχων sic habet: Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Vid. et infra ad πᾶς, in numeralibus. Idem fere tradunt recentiores, ut Gaza p. 257: οἱ παραπληρωματικοὶ (σύνδεσμοι) οὐδὲν πολλαχῇ εἰς ἔννοιαν συντελοῦσι. Et p. 366. τὸ μὲν ὄνομα ἔσχον ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρου ἢ κόσμου χάριν. Inter rhetores audiamus primo Dionysium Halicarnassensem, qui tom. ii. p. 95. Isocratem propter nimium exornandarum periodorum studium vituperans hæc in eum confert: . . . ὥστε ἀνάγκη (scil. Ἰσοκράτει) παραπληρώμασι λέξεων οὐδὲν ὠφελουσῶν χρῆσθαι. Atqui ipse Homerum laudat p. 15. his verbis: Εἰ γάρ τις ἔροιτο ὁντινοῦν τῶν ποιητῶν ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητα ἢ καλλιλογίαν ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίαις κεῖται πόλεσιν, Ὑρία καὶ Μυκαλησσὸς . . . καὶ τἆλλα ἑξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἡντινοῦν ἔχοι. Ἀλλ' οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος συνύφανεν, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διείληφεν, ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι τούτων ὀνόματα. Spectat ad Iliad. B. 497. ss. Eandem in rem Demetrius Phal. §. 55. ss. Τοῖς δὲ παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον, οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς, καὶ οἷον προσφύμασιν ἢ παραξύσμασιν, ὥσπερ τινες τῷ Δὴ χρῶνται πρὸς οὐδὲν, καὶ τῷ Νῦ, καὶ τῷ Πότερον (lege ποτὲ), ἀλλ' ἐὰν συμβάλλωνταί τι τῷ μεγέθει τοῦ λόγου. Hæc, et quæ deinceps sequuntur, recte haberent, si certam significationem illis particulis tribueret. Sed de earum vi ad sensum ipsum nihil dicit: πάθος autem inesse, et iis orationem μεγαλοπρεπῆ fieri defendit.—

§. 11. Sed fuerunt etiam recentioribus temporibus, postquam Græcæ litteræ magno et felici studio coli cœptæ sunt, qui verba quædam prorsus inania nulliusque significationis esse dicerent. Sæpe sic Budæus in Commentt. Gr. L. ut p. 547. "Est etiam εὖ οἶδ', ὅτι, τῶν παρελκόντων. . . . cui simile "est εὖ ἴσθι, quod vel nihil, vel *utique* significat." Sic et p. 1299. "Est ποῦ interdum ἀργὸν, ut δὴ et γε et τοί et μὴν et "αὖ." Eodem modo Vigerus vi. 2, 1. "Participia quæ-"dam eleganter in oratione παρέλκουσιν atque uni decoro in-"serviunt." Et Clericus A. Cr. vol. i. p. 111. "In Græca "lingua, præsertim in Atticorum sermone, aliquot sunt "particulæ, quæ a Grammaticis παραπληρωματικαὶ, *expletivæ*, "dicuntur; quas interdum nihil significare certum qui-"dem est, sed quas ut plurimum gratiam et vim orationi

"qua careret, si abessent, addere omnibus constat, qui Attico sermoni aures adsuetas habent." Monendum tamen, plerosque eorum, qui hoc tradiderint, magis ambiguitate verborum usos ἐναντιοφανῆ protulisse, quam vero lapsos errore ἀδύνατα. Sic Budæus postquam docere instituit, particulam οὖν abundare, p. 549. addit: "Fortasse autem convenientius "est dicere, τὸ οὖν esse παραπληρωματικὸν, quam παρέλκον." Mox tamen idem: "At vero hæc particula Ionice ὦν dici- "tur, et sæpe apud Herodotum non modo παρέλκει, sed "etiam inter præpositionem et verbum compositum inter- "ponitur." Hæc vel inconstans vel a vero aberrans præceptio non satis perspicue redarguitur a viris doctis, qui ἀκριβέστερα tradere sciunt. Nam quid prodest studiosis, quod v. c. Brunck in Aristophanis indice dicit μὴν et τοι esse *particulas expletivas.* Nam præterea ne verbum quidem. Eandem in partem peccat Reitzius ad Lucian. de saltat. §. 4. ubi de pronomine σοὶ sententiis interjecto agens, *Interdum autem,* inquit, *non pleonasmus, sed emphasis in eo in. est, ut hic:* quasi hæc inter se pugnent. Quin etiam Fischerus quibusdam in locis lectores incertos facit, num qua vis, an omnino nulla, in quibusdam verbis insit. In Animadv. enim ad Welleri Gramm. iii. b. p. 36. ex Herodot. viii. 26. οὐκ ἠνέσχετο σιγῶν vertit "*non tenuit silentium, pro siluit;*" cum tamen sit, *non pertulit silentium,* sive *non potuit sibi temperare, quin loqueretur.* Idem paullo post ἀξιοῦν cum alio verbo constructum prorsus otiosum fecit, ut et alia deinceps nonnulla; magis ille brevitatis causa, quam quod sic fieri oportere putaverit etiam in diligenti et copiosa explicatione. Vid. et infra sub μὲν verba Dorvillii.

§. 12. Tenendum igitur est, quod in tota hac quæstione principii loco ponimus, nullum omnino verbum a probato scriptore Græco profectum esse inane, sive quod nihil significet, et nullam vim habeat (nisi forte per jocum aut exempli causa id fecerit); sed omnia omnis generis verba, atque etiam minimas particulas, quibus nullæ in Latina lingua et in aliis, quibus nunc loquimur, linguis satis respondeant, suam et certam habere vim, qua aliquid in enuntiatione definiatur sive, quod dicunt, determinetur aut ad animum quocunque motu afficiendum aptius reddatur. Latius hoc patet, et ad ceteras etiam linguas pertinet, quas §. 2. indicavimus: sed ad illas dicta nostra referre et de pleonasmis universe philosophari noluimus. Quo minus autem hoc dubium videatur, quod ut certissimum ponimus, quædam etiam licebit addere. Non solum homines, sed ne bestiæ quidem sonos voce sua edunt, nisi e sensu quodam, quo affecti istuc impelluntur natura sua. Hunc sensum in hominibus produnt verba. Sed ut concedam, etiam severe et cogitate loquenti temere aliquando verbum excidere posse, quo nulla signifi-

cetur idea, scribenti certe eidem et scriptum suum cognitioni et judicio aliorum commissuro id accidere nunquam potest, quin statim illud, si animadverterit, expungat. Quodsi non animadverterit, nos illud corrigamus licet eo, quo ipse corrigi pateretur, modo: aut, (quoniam de antiquorum scriptis loquimur, et de lingua nobis non satis cognita, ut caute et religiose nobis agendum sit) moneamus saltem, invito auctori illud excidisse et sedulitate librariorum servatum videri. Furiosi enim esset dicere, illud *eleganter* πλεονάζειν. Ex hactenus dictis etiam sequitur, ea, quæ simili ratione παρέλκειν dicantur, plurimum inter se posse differre. Valckenarius ad Eurip. Phœn. 722. inter alia: "utrum dicatur ἔχει περάνας an ἐστὶ, vel κυρεῖ vel τυγ-" χάνει περάνας, nihil interest." His verbis ille tantum significavit, in omnibus his loquendi formis hoc inesse, *rem ab homine esse perfectam* sive *absolutam*. Sed cum per se illæ aliquantum differunt, tum suis locis, propter ideas socias, quas diversas excitant, ab auctoribus cum judicio et delectu sunt usurpatæ.

§. 13. Jam supra monui, grammaticos de pleonasmis Græcis rectius videri sentire, quam loqui. Lectu digna sunt, quæ Hoogeveen hanc in rem ad Vig. de Idiotismis Gr. d. vi. 2, 1. addidit. Salvo sensu aliquid abesse posse, sed tamen idem illud eleganter addi, dicunt. Hoc ergo maxime peccant, quod fere unam *elegantiam* pro causa pleonasmi habent, neque tamen hujus elegantiæ naturam declarant. Aliter nobis agendum est, quemadmodum et Hoogeveen aliique facere cœperunt, accuratiusque demonstrandum, e quibus fontibus pleonasmi Græcorum ducantur.

§. 14. Primus fons nobis esto *subtilitatis*, quoniam hanc in definitione §. 3. primo loco posuimus. Hæc ut non desideraretur, Græci ad justum, qui videri possit, modum verborum, multa addebant in speciem supervacanea. Est autem sententiæ subtilitas in eo, ut nihil falsum re, ambiguum verbis contineat, nihil quod dubium sit, tamquam certum et exploratum pronuntiet, ut justo neque latius neque angustius de re decernat, denique ut omnia verba et omnino rerum naturæ, et maxime rei, de qua dicitur, conveniant. Ad sententias igitur plane poliendas, ad earum partes rite definiendas et ad omnia vicinis sententiis scite aptanda quædam verba, quos pleonasmos vocamus, addebant. Eximia est eorum et fortasse nimia hoc in genere diligentia, quæ maxime cernitur in luculenta particularum, quibus fere sententias instruunt, copia. In his dijudicandis et explicandis difficultas longe maxima interpreti objicitur. Nobis hic tantum sufficiat dixisse, cum non a dialecticis, sed a populo introductæ sint illæ tot particulæ, quas et §. 5. extr. tetigimus, cumque linguarum analogia non suadeat, ut singulis earum syllabis

vim aliquam tribuamus, cavendum esse, ne putidius agendo ad argutias illas prolabamur Eustathii, quas castigavimus §. 9.

§. 15. a) Secundo loco ponimus *simplicitatem antiquam*, e quo fonte non pauci pleonasmi manarunt. Nam priusquam populus artibus bonis excolitur et dicendi maxime artem tractare incipit, multa in sermone adhibet minus necessaria, quæ deinceps elegantiorum hominum polita oratio respuit, adeo ut si ea rursus ab aliquo addantur, insolentior abundantia paullum offendat. Hujus generis est ἐν ante dativos instrumenti. Notissimæ sunt formulæ δουλείαν δουλεύειν, πόλεμον πολεμεῖν, et similes, quarum permultas congesserunt Rittershus ad Oppiani Halieut. iv. 263. Vorst. Philol. S. ii. 35. Fischer ad Well. Gr. iii. a. p. 422. et alii. Manifesta in his etiam est simplicitas antiquam redolens ætatem, qua homines nec auribus nec mente satis acute sentiebant. Nam aures eruditæ varietatem sonorum in sermone poscunt, et priorum syllabarum iterationes respuunt: animus item cum res easdem subjiciat, tamen e diversis partibus eas adspicere, quasi mutato earum situ, cupit. Itaque in actione aliqua exprimenda verbum nomini adjungimus, quod causam, effectum, adjunctum proprie significet, non ipsam actionem nomine significatam: et, si id commode fieri nequit, verbum certe nomini adhibemus non cognatum, sed ab alia origine ductum. Sed illa simplicitas conveniebat antiquissimis Judæorum scriptoribus aliorumque orientis populorum, a quibus illa manavit ad Græcos. Non omnes autem istiusmodi formulæ pertinent ad institutum nostrum, sed illæ tantum, ubi substantivum absolute ponitur. Nam recte Sanctius in *Minerva* p. 819. "Julius Ruffinianus rhetor *pleonasmum* vo-"cat, *vivere vitam*, *pugnare pugnam* . . . . Cui facile assen-"tior, dum ne credat, pleonasmum esse, *longam vitam vi-*"*vere*, et *hunc furere furorem*." Ita Hom. Il. I. 74. ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ non est pleonasmus, nec Matt. ii. 10. si licet analogiam sequi, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, nec similia Xenoph. de Rep. Ath. i. 3. et Aristoph. Vesp. 617. Sed verus ille est Iliad. K. 147. βουλὰς βουλεύειν: nam simplici verbo poeta defungi poterat, quia nomen βουλὰς non habet adjectivum, nec ad aliud quid refertur, sequente v. c. relativo, ἃς, αἷς etc. Significat autem talis pleonasmus, *aliquem studiose et unice, vel pro vitæ et muneris ratione, id facere, quod in verbo inest*, ut e. g. γεωργίας γεωργεῖν Xenoph. Œc. iii. 5. idem esse videatur, quod simplex γεωργεῖν xiv. 2. sed illud prius clarissime et sine ulla ambiguitate significet *tempus omne in agricultura collocare*. Eodem modo inter se habent ἀγορεύειν, et, quod Iliad. B. 788. occurrit, ἀγορὰς ἀγορεύειν. Sic Plat. Gorg. vol. iv. p. 80. τοὺς ἐπαίνους ἐπαινεῖν et τοὺς ψόγους ψέγειν est *studiose alios laudare*, et *in aliis repre-*

hendendis versari. Sic et apud Latinos *servitutem servire* non est simpliciter *servire*, sed *servum esse, servitutis conditione uti.*

b) Hæc simplicitas, (si ulterius regredi placet ad indagandas ultimas pleonasmorum causas) fluxit sine dubio e paupertate linguæ, unde etiam αἰπόλια αἰγῶν Il. B. 474. et αἰπόλος αἰγῶν Odyss. Υ. 173. et συῶν συβόσια Odyss. Ξ. 101. quæ usurpare homines tum cœperunt, cum nomen generis nondum haberent, coactique essent nomine uti speciem proprie indicante. Sed deinceps talibus formis etiam delectati esse videntur. Nam, analogiam secuti, cum catachresi verborum dicebant δεσμωτήριον οἰκοδομεῖν, νέκταρ οἰνοχοεῖν, ναῦς ναυπηγεῖν, στρατηγὸς τοῦ πεζοῦ, et similia.

c) Quoniam simplicitatis, in qua ipsa possemus acquiescere, causas etiam quærere cœpimus, in nonnullis formis, quæ ad hoc genus pertinere videntur, fortasse ad primum illum subtilitatis reducimur fontem. De nomine λόγοις in λόγοις ἐπαινέσαι Sophocl. Aj. 1399. dubito. Sed sunt Homerica multa manifestæ simplicitatis, ultra quam nihil quæri etiam debere videtur, ut ἔπεα προσαυδᾷν et μῦθον προσειπεῖν. Veruntamen ad rectius dijudicandas antiquissimas loquendi formas tenendum est, multas earum petitas esse e vita hominum prorsus barbarorum et nulla formatorum humanitatis disciplina; ut ὠμὸν βεβρώθειν Il. Δ. 35. quod ab Homero aliisque ab illo mutuatis per allegoriam dictum, pro *gravissima pugna affligere*, proprio sensu factum erat ab hominibus, quorum nondum interciderat memoria, vel quos sciebant etiam tunc vagari in terris non longe remotis. Horum feritas tacita significatione comparata cum aliorum humanitate pluribus pleonasmis videtur causam dedisse. Feri homines, lætitia elati, clamoribus et cachinnis totoque corpore gestiente id produnt. Itaque si quis vere gaudet, neque tamen illis lætitiæ signis cum strepitu effertur, is dicitur θυμῷ γηθεῖν s. φρένα χαίρειν. Recte igitur φρένα urgebat Valerius Probus in Odyss. I. 106. Vid. Gell. ix. 9. Sic et in aliis animi commoti signis effusi feruntur barbari. At Menelaus μέγα στοναχίζετο θυμῷ, Il. H. 95. Nestor δεῖσε item ἐν θυμῷ, Il. Θ. 138. Homines isti (ac vix homines) voce inclamant alterum, et paucis sonis, quibus pro lingua utuntur, vix sensus suos exprimunt. Ab his multum diversos significat Homerus, qui prudenter et justa oratione cum altero agunt. Hinc εὐφρονέων Il. A. 73. et πεπνυμένος Γ. 203. Barbari hostem solo clamore sublato adoriuntur: Ulysses et Socus *oratione* compellant: Iliad. Λ. 429. et 440. In his πεπνυμένος in dubium potest vocari, quia in Odyss. Γ. passim, ut et Il. Γ. 148. eo sensu *prudens* dici videtur, quo is, qui nunc prudentia excellit. Sed universe, et maxime in Iliade, permultis id tribuitur, qui non sapientius loquentes inducuntur,

quam nunc quivis homo non plane bardus de vulgo. Veruntamen de magnitudine sapientiæ aut prudentiæ non quærimus, sed de causa, cur hujus virtutis fiat mentio, cum verba simpliciter facta commemorari debeant. Nam per se frigide illud abundare videtur.

§. 16. Tertius pleonasmorum fons est in studio *perspicuitatis*. Exempli causa necessario hic commemoranda est verborum cujusvis generis post parenthesin aut alia interjecta verba repetitio, qualis est Eurip. Phœniss. 510. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν. Multa hujus generis Zeunius habet ad Xenoph. Exp. Cyri i. 8, 13. et aliis, quos ipse monstrat, locis. Similis ratio est, ubi post interjecta membra, neglectis prioribus verbis, tota sententia mutatis verbis repetitur. Vid. οὗτος S. 3. Sæpissime porro, cum alicujus oratio refertur, etsi ab initio dictum est εἶπε, εἶπον etc. tamen pluribus locis interponitur ἔφην, ἔφη etc. aut in oratione obliqua φάναι, scilicet ut clarissime videat lector, qua in oratione versetur, et ut mature ab errore revocetur, si forte aliud agens, nec satis attentus, opinetur, auctorem e sua persona loqui.

§. 17. Quartus fons est *gravitatis*. Sed gravitas ea est virtus orationis, qua res insignes et ad animum lætitia, dolore, admiratione aliove motu afficiendum accommodatæ uno verbo aut paucis ita ponuntur ob oculos, ut motus ille ex repente intellecta rei magnitudine consequatur. Nos dicimus *Nachdruck*. Uno exemplo satis erit hoc illustrasse. Apud Herodotum vii. 166. hæc legimus: τὸν δὲ Ἀμίλκαν . . . ἀφανισθῆναι πυνθάνομαι· οὔτε γὰρ ζῶντα, οὔτε ἀποθανόντα φανῆναι οὐδαμοῦ γῆς. Non obscurum erat adverbium οὐδαμοῦ per se positum, neque id facile quis intelligeret ita, Hamilcarem v. c. nullo in loco Siciliæ, aut nulla parte Carthaginis apparuisse; præsertim cum antecesserit ἀφανισθῆναι. Sed verbo γῆς addito longe clarior lux exoritur, ita ut repente totum orbem terrarum oculis animi objectum conspicere videamur, multoque clarius majorique cum admiratione intelligamus, eum nulla in parte terrarum amplius fuisse visum.

Omnino autem ad multitudinem, magnitudinem, præstantiam et quamcunque vim rerum insignem exprimendam sæpe additur nomen generis vel partis, ad quam pertinet prædicatum. Hoc facit, ut animus paullo diutius in re consideranda occupetur. Diod. Sic. xvi. 86. ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα, διάδηλον δὲ τὴν ἀνδρείαν etc. Herodot. ii. 96. extr. τὰ πλοῖα ταῦτα πλήθεϊ πολλά. Paus. vii. 15, 3. ἀποκτείναντες πλήθει πολλούς. et viii. 23, 6. παρέχονται χελώνας μεγίστας μεγέθει. Sed vid. maxime Xenoph. Mem. ii. 1. ubi ἰδεῖν, φύσει, ὄμματα, σχῆμα et χρῶμα ad sensum inornatum accesserunt. Vid. et Præmon. de substantivis vi. Ex hoc pleonasmo gravitas nata est loci illius apud Ciceronem or. pro M. Marcello

e. 3. init. *Domuisti gentes immanitate barbaras etc.* Sed et in levioribus rebus gravitas quædam locum habet: non enim ejus est certa mensura, sed notio est, ut dicunt, relativa. Quamobrem in permultis verbis et exigui ac prope nullius momenti particulis, ut in καὶ, gravitatem aliquam laudamus.

§. 18. Quintum fontem pleonasmorum facimus *brevitatis*. Repugnans et ridiculum cuipiam videatur, e brevitate fluxisse abundantiam, et id, quod verbis detrahi possit, e verborum paucitate ortum esse. Sed nos loquimur de pleonasmo non vero (qui nullus est), sed a grammaticis appellato. Res autem sic se habet. Postquam usus linguam satis locupletaverat ratioque perfecerat, homines primum sine dubio plenas verbis per se necessariis efferebant sententias. Hujus generis verbum exempli causa nobis sit præpositio ἐν cum dativo nominis juncta, quod instrumentum, subsidium aut modum rei efficiendæ significet. Hæc præp. antiquitus occurrebat ambiguitati, monebatque, ne quis dativum proprie acciperet, quasi homini aut rei aliquid datum destinatumve significaretur. Sed deinceps cum animadverterent, e ceteris sententiæ verbis, aut vicinis dictis, illud facile intelligi, neque opus esse præpositione, omnibus fere placuit solus nudusque dativus ad illud significandum; et ea brevitas, quæ præsertim alacri gentis Græcæ ingenio apta esset, prorsus legis vim obtinuit. Si quis ergo postea hanc voculam nomini præponebat, insolentius loqui et pleonasmis uti videbatur. Pertinet hoc ad omnia fere ellipseos expletæ genera. Formulæ etiam quædam occurrunt natæ e sententiis olim plenis et absolutis, sed ita decurtatæ et circumcisæ, ut inde non quivis intelligere possit, quales olim illæ sententiæ fuerint. Jam quia ex his porro quædam abjici possunt, et ita quidem, ut reliquiæ deinde cum vicinis verbis in unum sensum commode coëant, illa ex antiquo tempore relicta, quibus carere possemus, grammatici dicunt πλεονάζειν. Hac ratione, causa nostra satis defensa est, si quis forte hoc accuset, quod idem h. l. peccemus, in quo peccasse Lambertum Bos §. 4. ostenderimus. Exempla autem certa habemus in ἑκὼν εἶναι et τὸ νῦν εἶναι, (v. εἶναι S. 1. et 2.) et probabilia in εἶτα et ἔπειτα, itemque in ἴσων ὅπως. Vid. Ellips. plur. verb. S. 3.

Non incommode hic addere videmur, in singulis quibusdam verbis, ut in ἀνὴρ, (vid. h. v. extr.) utrumvis poni posse, vel ellipsin vel pleonasmum. Si levi appellationis errore non causa datur falsis interpretationibus, nobis perinde erit, sive pleonasmi quidam nobis accedant, sive detrahantur. Hactenus in verbis, quod dicunt, sumus faciles, nec de talibus acrius, quam res fert, pugnabimus.

§. 19. Sextus nobis fons sit *elegantiæ*. Largus est hic fons, ita ut ex eo plura derivare possimus. Commemoranda

nobis primo est Atticorum elegantia et urbanitas in *verborum modestia* et in *ironia*. Nam utraque abundantiam quandam orationis peperit. *Modestiæ* causa ingenium illi suum viresque suas omnes verbis extenuant, et judicium de rebus vel aliis permittunt, vel sic efferunt, ut circumspecte et caute, non confidenter et temere, pronuntiasse videantur. Hinc τὸ πειρᾶσθαι et τὸ δοκεῖν, et alia, maxime in particulis. Alteram illius urbanitatis partem *ironiam* feci. Nam, quatenus ad argumentum nostrum pertinet, ea usi vim verbis tribuunt significationi propriæ prorsus contrariam. De hac antiphrasi qui non cogitant, hi aut plane nihil expedire conantur, aut infeliciter argutando res male expediunt. Differt autem aliquantum ab ironia vulgari sive rhetorica. Nam hæc fere ad redarguendos et ridendos alios adhibetur; illa vero Attica, qua hic utimur, ad res severas jucunditate quadam temperandas. Habemus enim plura hujusmodi; κινδυνεύειν, de quo dicemus suo loco, ἀνευφημεῖν, *vehementer lamentari*, Plat. Phæd. p. 135. αἰτίαν ἔχειν, *laudari*, Plat. Gorg. p. 122. κατευχεῖν et κατηγορεῖν, *testari cum laude*, Xenoph. Mem. ii. 6, 33. ἀνέχεσθαι et καρτερεῖν, *delectari*, *frui*; Id. ii. 6, 4. et Cyri Disc. v. 1, 26. et ἀνέχειν item, ut equidem explico Sophocl. Aj. 211. (Cf. Eurip. Hec. 119.) οἶμαι (de re explorata et nihil dubia) *persuasum mihi habeo*, Xenoph. Cyri Disc. ii. 2, 3. et iv. 6. 4. ἴσως, *certissime*, *verissime*. Hæc tantum ad firmandam ironiam, quæ in pleonasmo τοῦ κινδυνεύειν inest, attulimus. Sed adde particulas που et οὐ πάνυ, quas et infra suis locis ponemus: nam et ipsæ πλεονάζειν a quibusdam dicuntur. Nomen pleonasmi etiam in his particulis feremus; modo illi doceant, unde sit ductus, et quam vim habeat.

§. 20. Sed quædam etiam hominum in ceteris eleganter loquentium consuetudo introduxit, magis ipsorum auctoritate, quam sua virtute, commendata. Nam quod in aliis rebus usu venit, ut mores et facta hominum nobis probatorum imitemur, etsi per se non admodum laudanda, id etiam fieri solet in usu loquendi, id est in consensu bonorum scriptorum. Cf. Quintil. i. 6. extr. Nam *amatorem*, ut Horatius dicit, *amicæ*

Turpia decipiunt cæcum vitia, aut etiam ipsa hæc
Delectant; veluti Balbinum polypus Hagnæ.
Vellem in amicitia sic erraremus, et illi
Errori nomen virtus posuisset honestum.

Hoc præceptum Horatii nos accommodavimus ad institutum nostrum, et honesto *elegantiæ* nomine etiam illa complexi sumus, quæ olim auctoritate hominum venustorum, qui ipsi in his cesserunt multitudini imperitæ, in sermonem introducta et ita pervulgata sunt, ut propter illa (quippe non ratione sed hominum voluntate probata) usus loquendi

diceretur tyrannus*. Inde igitur quidam etiam pleonasmi exsistunt, et in Græca lingua exstiterunt. Cum alia exempla in promtu sint, utar hic ea forma, quæ in pronominibus tantum quibusdam causam præbet pleonasmorum, in nominibus autem enallagen casuum dictam sive antiptosin. Grammatici de ea non satis perspicue agunt. Verba nempe sunt multa sciendi et docendi, et affinia, quæ et ut neutra s. intransitiva, sequente deinceps nominativo, usurpari possunt, et ut activa s. transitiva, adjuncto statim in eadem enuntiatione accusativo. Hæc ubi convenit priori modo poni, sæpius posteriorem modum sequuntur. Aristoph. Plut. 56. *σὺ πρότερον σαυτὸν, ὅς τις εἶ, φράσον.* Xenoph. Cyri Disc. v. 1, 19. *Ἐγὼ ὑμᾶς οἶδα σαφῶς, ὅτι . . . ἐξήλθετε.* Luc. Evang. xiii. 25. et 27. *οὐκ οἶδα ὑμᾶς, πόθεν ἐστέ.* In his *σαυτὸν* et *ὑμᾶς* salvo sensu potest omitti. Nec tamen veri, et qui dici solent, sunt pleonasmi. Hoc et per se intelligitur, et clarius fit, cum in priori commate non ponitur pronomen, sed nomen; ut Aristoph. Nubb. 1147: *καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον ἐκεῖνον, εἰπέ·* ut Plut. 55. *πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.* Eurip. Hippol. 1250. *οὐ δυνήσομαί ποτε τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ', ὅπως ἐστὶν κακός.* Temere igitur Pareus in Lex. Crit. Mantiss. p. 71. *Te* tantum et *Me*, nihil cogitans de ratione, vult *παρέλκειν*. Fortasse et nonnulla hujus generis olim *gravitatem*, nescio quam, habuerunt, sed lapsu temporum propter frequentem usum sic elanguerunt, ut jam ex alio fonte laus quædam illis petenda videatur. Cf. e. g. pleon. articuli S. 5.

§. 21. Postremo multa ornatus causa ponuntur, quæ sensus omnino non poscit. Huc refero inprimis, quæ propter numeros inseruntur sententiis, ut paribus nempe paria respondeant, nec verba propter sonos vicinos offendant, aut propter paucitatem nimis cito præterlabantur aures, etc. ut Xenoph. Cyri Disc. i. 2, 1. *εἶδος μὲν κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος.* Diod. Sic. iv. 61. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν.* Similia retulimus ad gravitatem §. 17. Vid. et Præmonita de substantivis S. vi. et præmonitum de verbis. Sed hæc hactenus. Nam peculiaria quædam ele

* Latiori sensu verbum elegantiæ, sicut Ernesti in *Rhetoricis Initiis*, aliique alibi, posuimus, complexi etiam *urbanitatem*. Commodius hoc visum est, quam divisa in plures partes elegantia, et adhibitis pluribus vocabulis, fontes pleonasmorum dispergere in rivulos plures. Per se autem urbanitas est proprium nomen, quo significatur quidam in usu verborum gustus urbis, (*der Hauptstadt*), in quo nihil peregrinum neque sensu neque verbis deprehendatur. Ita Quintil. vi. 3, 17. et 107. Hoc sensu in Commentario in orationem Cic. pro M. Marcello §. 4. dixi, *hodierno die* magis urbanum esse, quam *hodie*, quippe ab homine polito in orationibus diligenter scriptis sæpius usurpatum. Monere hoc placuit, quoniam Vir Doctus in *Leipz. Litt. Zeit*. 32. *St*. 1806. dubitabat, qua in re istic urbanitatem posuerim.

gantiæ genera persequi, ut de ἄρχεσθαι Sect. 2. longum foret.

§. 22. Fontes demonstrasse videor pleonasmorum veros et liquidos: quos utinam non turbasset fœda glossarum illuvies! Certe si quo loco monere commodum est, ne glossatorum additamentis decipi nos patiamur, hic profecto est, quia tam multa verba verbis scriptorum interpretandi consilio adjecta deinceps errore librariorum in media oratione posita sunt. Exposuerunt de hac re copiose multi et in criticis operibus et in commentariis ad scriptores antiquos, ut Dorville ad Charitonem vii. 5. viii. 8. et alibi. Nos vel verbo monuisse satis esset. Sed unum exemplum addam. Apud Herodotum iii. 36. legitur οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ ὕστερον: sed 129. χρόνῳ οὐ π. ὕστερον: vii. 137. autem χρ. μετέπειτα πολλῷ: et 151. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον, itemque 170. χρόνῳ ὕστερον πολλῷ: viii. 128. extr. rursus ἐς τὸν μετέπειτα χρ. αἰεί: ix. 85. vero δέκα ἔτεσι ὕστερον μετὰ ταῦτα: de Homero denique 17. χρ. οὐ πολλῷ μετέπειτα. Cui non suspicio nascatur, auctorem primo illo loco simpliciter ὕστερον scripsisse, et addidisse aliquem μετέπειτα χρόνῳ, ut Herodoteum; aut hoc ipsum explicasse verbo ὕστερον? Nam nec usu loquendi, quantum memoria mea fert, se tuetur ille pleonasmus, nec sententia loci. Nam si longo post tempore pœnituisse Cambysem diceretur, verborum multitudo bene haberet. Nunc equidem probo sine μ. χρ. solum ὕστερον, quod auctori non est insolens. Sic. ii. 52. ὕστερον πολλῷ: et iii. 65. ἡμέρῃσι ὕστερον ὡς εἴκοσι.

SINGULI PLEONASMI
SECUNDUM PARTES
ORATIONIS ENUMERATI ET EXPOSITI.

PLEONASMUS ARTICULI.

1. HIC redundat sæpe, si de sensu nude logico et populari quæras, usumque aliarum linguarum compares. Nam pluribus de eo philosophari, a nostro instituto abhorret. Facile quis sentit et intelligit, licet involuta notione, esse inventum esse ad nomina appellativa, sive universalia omnia, ad unum plurave individua aut ad speciem revocanda et restringenda. Primus igitur pleonasmus est articuli nominibus hominum propriis præpositi. Natus ex eo videtur, quod Græcorum nomina notæ sunt significationis, et proprie appellativa. Sed ceterum in hoc ejus usu non videatur certam esse secuti legem.

2. Loca duo habemus apud Xenophontem sibi simillima, quorum in translatione si articulum plane negligas, nihil vitii deprehendetur. Prior est Cyri Disc. iii. 3, 4. καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι (συμπροὔπεμπον), ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Hæc commode sic vertas: *Etiam ceteri homines omnes eum prosecuti vocitabant euergetam et virum optimum.* Sed aliquantum gravitatis perit. Nam ὁ εὐεργ. (cum articulo) est, *cui vere et proprie competit nomen euergetæ*; et nos dicamus *der wahre Evergete; dem der Name E. so recht eigentlich zukommt.* In altero commate repetitur articulus, ut pateat, ἀγαθὸν esse primarium verbum. Is si non esset bis positus, locus et ambiguus esset et languidus. Nam sive diceres ὁ ἀγ. ἀνὴρ sive ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς, ad solum substantivum trahi posset articulus, et sic maxima vis detrahi verbis. Alter locus est Exp. Cyri vi. 6, 7. Οἱ δὲ ἄλλοι....ἐπιχειροῦσι βάλλειν τὸν Δέξιππον, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην. Vertas licet: *Ceteri vero....jactu telorum D. petere aggrediuntur, cum clamore appellantes proditorem.* Non male sic. Sed et h. l. præmissus articulus προδότῃ facit eigen-

wahren Verräther! Non diversa vis articuli est (quamquam res facit, ut aliquantum interesse putes) Memor. iv. 4, 5. πάντα μεστὰ εἶναι τῶν διδαξόντων, *omnia plena esse eorum, qui hoc profitentur, in hoc unice versantur, adeo ut parati sint ad docendum.* Eodem usu ante interrogativum τίς in responso flagitat nomen hominis insignis, et maxime appellativum. Plat. vol. vi. p. 134. οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι, ἄριστοι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων; οὐχὶ τοῦ βασιλέως; Φαθι. Vid. Vig. de Idiotismis iii. 11, 3. Sic et cum irrisione per ironiam adhibetur Eurip. Med. 274. Vid. Valken. ad Phœniss. p. 553.

3. In primis participium τυχὼν cum articulo nominibus subjungi solet. Xenoph. Mem. iii. 11, 4. ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ, si Latine ad verbum vertas, cum nullum habeas articulum, gravitas perit. Breviter tamen reddi potest *vestibus et famulis non vulgaribus illis*, aut ... *et quidem non vulgaribus*. Sic Luc. Act. Apost. xxviii. 2. Ælian. V. H. vi. 12. Alciphr. iii. 59. Lucian. Pisc. 17. et Eunuch. 11. Longin. ix. 9. Polyb. vi. 1. Æneæ Poliorc. 5. et 6. Alia dedimus in Xenophontis indice.

4. Justior est pleonasmus articuli nominibus numerorum cardinalium præpositi, et quidem de rebus, quorum non est legitimus aut natura definitus numerus. Herodot. viii. 82. Ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας. Xenoph. Exp. Cyri ii. 6, 15. ἦν δὲ ... ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη: ubi notandum, de ceteris ducibus interfectis articulum non adhiberi: quo indignior significatur ejus mors fuisse, quippe jam ad senectutem provecti. Cf. i. 7, 10. et §. 12. Lucian. Macrob. c. 8. bis occurrit, tum c. 10. 18. 22. 26. Non per totum libellum numeris annorum, quos μακρόβιοι illi vixerint, adhibetur articulus, quia crebrior ejus usus peperisset tædium. Adde Xen. Cyri Disc. v. 2, 1, vi. 3, 19. et Diod. Sic. xvi. 38. ubi Phayllus τῶν στρατιωτῶν ἀπέβαλε οὐκ ἐλάττους τῶν διακοσίων. Sed jam dudum de hoc usu articuli agendum erat. Proprie, ut dixi, ponitur de certo et legitimo numero, ut Cyri Disc. i. 2, 12. extr. et 13. et 15. Jam ubi major quidam numerus effertur, sed nulla lege aut consuetudine definitus, articulus vim dicti auget eo, quod significat, *numerum esse, quo veram et admirabilem magnitudinem metiri possimus.* Et sic nostri: *Er verlor an die* 50000 *Thaler*; et *Er ist an die* 90 *Jahre alt geworden.*—Vid. et εἰς in numeralibus.

5. Jungitur ille porro cum demonstrativo pronomine hunc in modum: τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, aut τὸν ἄνθρ. τοῦτον et ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ; neque ratione id postulante (nam satis clare solum pronomen rem demonstrat), neque ex usu aliarum linguarum, quæ studio philosophorum excultæ sunt. Nam etsi apud Ebræos articulus præfigi solet pronominibus tertiæ personæ, et in aliis item, ut opinor, orientis linguis: tamen

ne longe abeam, nec nos dicimus, *diesen den Mann;* sed tantum *diesen Mann;* deque Francogalli, *Ce l'homme,* sed tantum *Cet homme.* Verum ille articuli pleonasmus primo maxima haud dubie cum gravitate ab aliquo usurpatus est: postea, cum vulgo placere cœpisset, ita frequentatus est, ut vim omnem amitteret.

6. Repetitur articulus sæpe ita, ut indoctis videatur posteriori loco passim otiosus esse. Sed ubique justam habet iterationis causam; quæ optime cognoscitur e locis ipsis. Exempla tantum propter brevitatem ficta hæc ponimus: 'Ο ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, τὸ ὄνομα τὸ Μήδων, τὰ ἄλλα τὰ πολιτικά, ὁ Πλάτων ὁ 'Αρίστωνος. In talibus ante posteriorem articulum cogitari debet δηλονότι: nam, ut S. 2. monuimus, significatur, primarium sequi verbum, ad quod maxime attendendum sit. Sic primum est ἄρτος non omnis, sed tantum ἐπιούσιος, *alimenta* (non exquisita, neque copiosa, sed tantum) *quæ natura desiderat;* simul et significatur, tale ἐπίθετον non esse poëticum: secundum, *nomen, et quidem Medorum:* tertium, *cetera* non omnia, quæ in mentem venire possunt, sed *quæ ad remp. pertinent:* quartum, *Plato, et quidem* (ne quis alium ejus nominis hominem v. c. Sardianum illum Platonem intelligat, philosophum Epicureum) *Aristonis f. Socratis auditor.* Sed certum etiam locum adjungam. Isocr. Paneg. 47. μάλιστα μὲν Λακεδαιμονίοις ἐγκαλοῦσιν, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς μετέχουσι τῆς εἰρήνης. Hic μετέχ. sine articulo significaret, etiam Lacedæmonios esse *participes* pacis, cum tamen sint *auctores* pacis, et alios fecerint ejus participes. Rite ergo distinguuntur hoc articulo a Lacedæmoniis Athenienses, Thebani, Corinthii et Argivi.

7. Periphrasis illa nominum, τὸ τῆς τύχης, τὰ τῆς φιλοσοφίας, pro ipsa τύχῃ, ipsa φιλοσοφίᾳ, est abundantis articuli. Vis autem ejus in exemplis propositis est: *totum illud, quidquid fortunæ nomine complectimur,* et *omnis philosophia.* Locum fere habet in rebus, quarum discernere licet varias partes, attributa et alia prædicata, ut de iis plura cogitari possint. Permulta exempla reperiuntur in Fisch. Animadvv. ad Well. Gr. i. p. 335.

8. Jam Sect. 1. vim aliquam articuli ante τὶς positi tetigimus, quæ in omni oratione locum habet. Sed alia videtur esse in mediis colloquiis, ubi exspectatur responsum continuo subjiciendum. Fischerus, qui l. l. p. 340. exempla suppeditat, commode et breviter dicit, articulum ita præmitti, ut vim relativam habeat. Pluribus id illustrat Hermannus ad Vigeri librum p. 704. Ostendit autem, τὸ semper referri ad aliquid antecedens, neque idem esse, quod τοῦτο: obstare tritissima illa, τὸ ποῖον τοῦτο? τὰ ποῖα ταῦτα? Hunc igitur usum articuli vir doctus sic explicat: Is, qui interrogat, audiendi studio id, quod alterum dicere vult, occupaturus ipse

non sinunt de temporis spatio et relatione: sed tamen, adjecto tali nominis pleonasmo, clarior temporis significatio non displicet. Alia similis formæ ad institutum nostrum non pertinent; ut Sophocl. Aj. 386. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ, *non vides, ubi mali* (h. e. *qua in miseria*) *sis?* quæ tantum est elegans constructio, sed sine pleonasmi suspicione. Huic similia sunt Hom. Od. Γ. 17. ἰθὺς Νέστορος. Herodot. ix. 89. ἰθὺ τῆς Θρηΐκης. Aristoph. Pac. 300. εὐθὺ τῆς σωτηρίας. Luciani Nigrin. §. 2. εὐθὺ τῆς πόλεως. In his εὐθὺ est κατὰ τὸ εὐθὺ, scil. μέρος τῆς ὁδοῦ. Genitivus autem omnino ponitur ad significandam viam, quæ ducit ad locum, ut Francog. *le chemin de la ville.* Fallitur Lamb. Bos sub εἰς, qui regi vult genitivum ab εἰς τόπον aut ejusmodi ellipsi. III) Post ἦ δ' ὅς (h. e. ἔφη οὗτος) passim nomen ipsum, quod jam ultimo verbo ὅς significatum est, per pleonasmum ponitur. Plat. (I. de Rep.) vol. vi. p. 147. ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων: et idem l. iii. extr. vol. iii. p. 34. ἦ δ' ὃς ὁ Κτήσιππος. Idem fit post ὁ μὲν, ὁ δὲ etc. Ælian. V. H. i. 30. Ὁ μὲν ἵππευε, . . . τὸ μειράκιον. ii. 40. ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται ὁ ἐλέφας. iii. 32. ὁ δὲ ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς. Pausan. iii. 4, 4. ἡ δέ σφισιν ἔχρησεν ἡ πρόμαντις. Ridet τὸ ἦ δ' ὅς Lucianus in Lexiphane c. 21. ut putidum et ingratum; sed, ut opinor, conjunctum cum aliis quam plurimis insolenter dictis, et nimis frequentatum. Nam et ipse in Convivio c. 9. et 32. iis utitur. Ceterum docet ille locus, non glossarum nomine damnanda esse talia nomina: quorum usus perspicuitati inserviens ita fuisse mitigatus videtur consuetudine, ut ἔφη in media sententia post εἶπε et alia *dicendi* verba. IV) Nec prætereundus est pleonasmus nominum, quorum vis jam inest in antecedenti alio nomine privationem quamcunque sed maxime orbitatem significante, ut ἄπαις ἀῤῥένων παίδων; Xenoph. Cyri Disc. iv. 6, 2. παῖδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας, Eurip. Andromache 613. Similia sunt ἀψόφητος κωκυμάτων (*sine lamentis,*) ἄσκευος ἀσπίδων, et quæ magis poetica sunt Eurip. Phœniss. 359. s. et ante 336. ad quem locum pluribus Valkenarius de hac loquendi ratione disputat. Talia necessitas prima induxit, usus postea commendavit. Sic judicavimus Isag. §. 15. med. V) Nominibus rerum quarundam naturalium propriis, et notis quidem, adjunguntur interdum appellativa; ἄνεμον maxime dico, sed etiam ποταμὸν, λίμνην et ὄρος. Herodot. iv. 99. ὁ Ἴστρος . . . πρὸς Εὖρον ἄνεμον τὸ στόμα τετραμμένος: et paullo post, νότον ἄνεμον, et πρ. ἀπηλιώτην ἄ. Adde c. 49. et 116. et Eurip. Cycl. 19. In his ἀνέμου verbum παρέλκον fortasse olim necessario additum fuit, cum propria nondum essent plane pervulgata; post autem servatum consuetudine loquendi. Fortasse et lectoribus minus doctis scriptor gratificari voluit. Nam physicis et nautis illa notiora erant, quam ceteris. Vulgo enim, præter 4 plagas cœli, homines non multum curabant

nosse regiones. Nec vero ap. Herodotum absurda est suspicio interpolationis. Nam fere sola ponit ventorum nomina, ut ii. 8. πρὸς μεσαμβρίης τε καὶ νότου et iv. 45. τὰ πρὸς βορῆν. Montes, lacus et flumina fere accolis tantum nota erant. Non igitur liquido pleonasmos statuas in his: Xenoph. Exp. Cyri i. 4, 9. s. ἐπὶ τὸν Χάλον ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος πλέθρου, πλήρη δ' ἰχθύων etc. Deinde: τοῦ Δαράδακος ποταμοῦ, οὗ τὸ εὖρος πλέθρου. Quia longitudo non definitur, nemo dubitare poterat, esse ποταμόν. Sed ἀφέλεια Xenophontis volebat hoc ipsum addi, in fluvio præsertim ignobili. Herodian. iii. 1. τοῦ Ταύρου ὄρους. Cum *Tauri* tam multæ sint significationes, semel ὄρους nomen poterat subjici. Deinceps sæpius Ταῦρος simpliciter appellatur. Strabo xi. 1, 5. τῷ ποταμῷ τῷ Ταναΐδι: et καθ' ἃ ὁ Κῦρος καὶ ὁ Ἀράξης ἐκδιδῶσι ποταμὸς, ῥέων ὁ μὲν etc. Sed geographi vix possunt in talibus esse nimis diligentes. De his hactenus. Alia per appositionem declarari necesse est; de quibus vel mentionem facere nihil attinet. VI) Ea, quæ Isag. §. 17. extr. tetigimus, huc vel inprimis pertinent. Sunt enim substantiva: et, si quod verbum ejus generis occurrit, substantivi vim continet, ut ἰδεῖν κάλλιστος. Eorum hic mentionem rursus faciendum duximus, quia numero infinita sunt, et pauca tantum quædam monendi causa possunt commemorari. Quidquid enim scholastici prædicabilibus et prædicamentis, quæ vocabant, complectebantur; id substantivo expressum cum virtute dialectica vel æsthetica potest et solet abundare. Sunt autem fere dativi et accusativi hujus generis: φύσει, σώματι, ῥώμῃ, μορφῇ, γένος, ἔθνος, πόλιν, ἐπιτηδεύμασι, πάθεσι, κακοῖς, σοφίᾳ etc. Jam ad singula.

ΑΝΗΡ.

1. Hoc abundat junctum gentilibus, ut ἀνὴρ Ῥωμαῖος. Usus enim hic est loquendi, ut vocabulo Ῥωμαίου absolute posito significetur *incola urbis Romanæ* aut *civis Romanus*, non subjectum quodvis generis masculini, quod ad Romanos urbemve Romanam pertineat. Itaque verus ille videtur pleonasmus. Nam perperam in Gram. Marchica Gr. p. m. 411. Ῥωμαῖος et Ῥωμαϊκὸς inter ea gentilia ponuntur, quorum diversæ sunt terminationes, sed idem sensus. Nam adjectiva gentilia in ικος sunt possessiva, et usu sensuque ab illis differunt, quibus homo certæ civitatis aut nationis significatur. Hinc Dionysius Halic. opus suum non Ῥωμαίαν ἀρχαιολογίαν inscripsit, sed Ῥωμαϊκὴν, Josephus suum Ἰουδαϊκὴν, non Ἰουδαίαν. De vi pleonasmi sic habendum: sicut omnino ἀνὴρ absolute positum significationem virtutis habet, ita et junctum cum adj. gentili. Confirmatur hoc eo, quod oratores sic appellant auditores suos, ut Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Θηβαῖοι

etc. et maxime quod in media oratione sæpe simpliciter dicunt: ὦ ἄνδρες.

2. Conjungitur idem cum nom. substantivo hominem significante in aliqua conditione vitæ constitutum, aut certæ arti studioque deditúm. Thuc. iii. 29. ἀνὴρ μάντις Æschin. c. Ctesiph. extr. ἀνὴρ ῥήτωρ. Ælian. V. H. xiv. 20. ἀνὴρ παιδαγωγός. Lucian. Halcyon. init. κουρίδιος ἀ. Pseudosoph. 12. συγγραφεύς. Dial. mort. p. 233. βουκόλος etc. In his nihil, nisi *hominem* ab initio videtur significasse, usurpatum subtilitatis causa, postea vero mansisse in usu loquendi. Nam et ἐχθρὸς ἀ. dicitur Xenoph. Exp. Cyri i. 3, 20. sicut ἐχθρὸς ἄνθρωπος, Matth. xiii. 28. Vide Isag. §. 14. et 20.

3. Ubi ὅδε ἀνὴρ ponitur pro ἐγὼ, ut Æschyl. in Septem c. Th. 657. et Sophocl. Aj. 833. sufficere quis putet ὅδε, ut nulla sit causa, cur nomen adjiciatur. Sed cum ei, qui illud usurpat, necesse sit gestu se ipsum demonstrare, ambiguitati occurrit verbo ἀνδρὸς addito. Quod si ὅδε simpliciter adhiberet, posset id, quod in corpore gerit, aut pars corporis gestu demonstrata, ut στόμαχος, intelligi. Latini et *hic* dicunt et *hic homo*.

Addere h. l. visum est, quæ Schwebel. ad Lamberti Bos Ellipses p. 21. monet: "Nec tempus," inquit, "nec charta "sufficeret, si vel potiora hujus ellipseos (ἀνδρὸς) exempla "in medium proferre vellemus. In permultis adjectivis ab"solute positis subauditur ἀνήρ, quæ vox etiam subinde ex"pressa reperitur, e. g. in φίλος, νέος, βροτὸς, ἐχθρὸς, πολιτικὸς, "βασιλικὸς etc." Apparet, nos hic tricis impediri posse odiosissimis. Nam si pro sententia nostra pugnare vellemus, prorsus λογομαχίᾳ illa implicaremur, quam Werenfelsius peculiari libro exagitavit. Schwebelius scilicet intelligi volebat *sententiam dialecticæ plenam et plane politam* (quamquam hoc ipse non prodit;) nos tantum *pro captu populari plenam, nec plane politam*. Vid. Isag. §. 3. et 18. extr. Sed in tali disputatione ultra, quam res flagitat, philosophandum non puto; idque ingenue pluribus locis, et maxime §. 9. et 18. extr. professus sum.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Hujus est in pleonasmo eadem vis, quam vidimus ἀνδρὸς, S. 2. Palæph. 44. ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενής. Matth. Evang. xviii. 23. ὡμοιώθη . . . ἀνθρώπῳ βασιλεῖ. Sic Latini; ut Plaut. Bacch. i. 2, 32. et 55. *homo adolescentulus*. Cic. Tusc. v. 23. *homo Arpinas*. Arch. 10. *Rudius h.* de or. ii. 18. *Græcus h.* In his Ciceronis minuendi quidem causa *homo* additur: sed tamen *conditio* item hominis significatur, et quidem externa s. civilis, cum in Plauti loco sit naturalis, ubi nox, mulier, vinum adolescentulo præbent illecebras.

ΑΡΙΘΜΟΣ.

Passim hoc, sicut πλῆθος, redundat gravitatis et concinnitatis causa, ut Herodot. iv. 82. ποταμοὺς πολλῷ μεγίστους καὶ ἀριθμὸν πλείστους. Paus. iii. 5, 3. γέροντες ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ὄντες ἀριθμόν.

ΑΡΧΗ.

Cum præpositione ἐξ conjunctum hoc nomen habent pleonasticum, idem nempe ἐξ ἀρχῆς significare statuentes, quod αὖθις aut πάλιν, cum quibus illud conjunctim poni solet. Sed ἐξ ἀρχῆς non est *rursus*; sed proprie *secundum initium*, i. e. *sicut ab initio*, sive *de integro*. Aristoph. Plut. 867. εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς. Hic sine dubio ἐξ ἀρχῆς idem est quod v. 95. πρότου, et 402. τὸ πρότερον. Plat. Euthyphr. vol. i. p. 24. πάλιν εἰπὲ ἐξ ἀρχῆς etc. *rursus dic, quasi re nondum tractata, quid denique fas sit, quo fiat, ut* etc. et p. 201. δέομαι πάλιν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, ἄλλου τινὸς λόγου. vol. vii. p. 4. de rep. v. Ὅσον λόγον πάλιν, ὥσπ. ἐξ ἀ., κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον! Theophr. Char. 12. ἀκηκοότας καὶ μεμαθηκότας ἀνίστασθαι ἐξ ἀρχῆς διδάσκων, *qui surgat et eos, qui rem audiverunt et cognoverunt, doceat, a primis principiis orsus.* Ita et Xenoph. Cyri Disc. i. 4, 13. et ii. 2, 8. Eodem sensu dicitur ἐξ ὑπαρχῆς. Clarissimus est locus Luciani Bis accus. 4. δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. Adde Sophoclis Œd. Tyr. 132.

ΕΙΔΟΣ

sæpe ambiguitatis evitandæ causa παρέλκει, ut Paus. iii. 1, 3. Ὑάκινθον μὲν νεώτατον ὄντα καὶ τὸ εἶδος κάλλιστον. Sic et ὄψις redundat, de quo infra. Sed de illo vid. et Isag. §. 21.

ΕΠΟΣ.

1. Hoc apud Homerum abundat sæpe simplicitatis nomine, ut Odyss. Θ. 397; sed etiam ea cum significatione, de qua dixi Isag. §. 15. extr. ut Odyss. Σ. 77. Τ. 90. Nam Antinous, licet vehementer iratus, tamen, non solo clamore trucique vultu prodit indignationem, sed gravi oratione Irum increpat. Sic etiam Penelope justa oratione incessit famulam. Sed tamen hæc non prorsus explorata sunt, et multa ejusmodi loca referri possunt ad Isag. §. 15. *a* et *b*.

2. Apud scriptores insequentium temporum notabilis est pleonasmus in ὡς ἔπος εἰπεῖν. De quo cum etiam nunc viri docti sibi non constent, juvat audire Clericum optime de eo disputantem A. Crit. i. p. 114. Tractat ille Platonis locum Apol. S. §. 7. "Ὡς ἔπος εἰπεῖν," inquit, "est ad verbum, *ut* "*dicere*, h. e. *ut dicam verbum*; quod vertit Ficinus, *ut ita*

" *loquar*, Serranus, *ut uno verbo complectar*. Formula est, " qua, ut durius, quid emolliebant; nec aliud vult Socrates, " nisi aperte se dicere, nihil veri ab adversariis esse objec- " tum. Aliquoties in hac ipsa Apologia hæc formula eo- " dem sensu occurrit. Sic loquens de poetis: ὡς ἔπος γὰρ " εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν " αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν: *ut dicam, quod res est, fere omnes præ-* " *sentes melius, quam ipsi, loquerentur de iis, de quibus poe-* " *mata fecerunt*. Itaque loquutione Græca, τὸ παράδοξον ad- " firmationis emollitur. Sic intelligenda Hebr. vii. 9. ubi " præstaret vertere, *ut dicam, quod sentio*, quam *ut ita di-* " *cam*. Galli similiter dicunt: *pour dire le mot*; qua loquu- " tione utuntur, si quid audacius dicunt. Quod multis aliis " Platonis locis ostendere facile possem." Nos hæc addimus, quoniam ipse non fecit, ad firmandam ejus explicationem. In ejusd. Apol. initio: πιθανῶς (οἱ κατήγοροι μου) ἔλεγον· καίτοι ἀληθές γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν εἰρήκασι. Phæd. §. 29. de conditis Ægyptior. corporibus: ἔνια δὲ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐὰν σαπῇ, ὀστᾶ τε καὶ νεῦρα, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀθάνατά ἐστιν. Alcib. I. vol. v. p. 8. Socrates cum Alcibiade disputans hunc ne maximis quidem rebus gestis contentum fore dicit, et inter alia sic: οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι ἐθέλειν οὐδ᾽ ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνάμεως πάντας, ὡς ἐ. ἐ., ἀνθρώπους. Sympos. p. 179. fingitur exercitus solis constans honestis ἐρασταῖς et παιδικοῖς. Tum additur: μαχόμενοι γ᾽ ἂν οἱ τοιοῦτοι μετ᾽ ἀλλήλων νικῷεν ἄν, ὀλίγοι ὄντες, ὡς ἐ. ἐ. πάντας ἀνθρώπους. De leg. II. vol. viii. p. 92. πάντες μέντ᾽ ἄν, ὡς ἐ. ἐ., ὦ ξένε, τὰ καλὰ τῶν ζώων ἐγγνώσκομεν. Quam laborarint olim in hac formula, intelligas e dissensu interpretum in Demosth. de Cor. c. 2. ubi vid. Hier. Wolf. Occurrit eadem or. in Leptin. §. 118. ed. F. A. Wolfii: Ἔστι δὲ πάντα μέν, ὡς ἐ. ἐ. ὅσα ἐστὶ, τὰ ὀνείδη φευκτέον· τοῦτο δὲ (invidiam) πάντων μάλιστα. Adde Æschyl. Pers. 716. Polyb. i. 1. et Plutarch. περὶ δεισιδαιμ. vol. vi. p. 630. ed. Reiske. Recte autem locum ei dedisse videor in pleonasmis, quia ὡς εἰπεῖν (sine ἔπος) eodem fere sensu dicitur, et quia etiam nunc sunt, qui vertant: *ut summatim dicam*, aut, ut Cel. Wolf in Leptin. *ut uno verbo dicam*, aut *ut ita dicam*. Postremum certe ambiguum est, quia non verbum aliquod, tamquam in duriore tropo, sed ἔπος *res* (v. Brunck ad Soph. Aj. 1268.) sive *sententia tota* mitigatur.

ΘΥΜΟΣ.

1. Multis locis hoc, ut et φρὴν et similia, per pleonasmum ponitur ex antiqua simplicitate, neque aliud affert, quam nimiam perspicuitatem, ut Odyss. Δ. 730. ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ: et 739. ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας. Sed in θυμῷ γηθεῖν et θ. χαίρειν et φρένα item γεγηθέναι. Il. H. 189. et 191. et Θ. 559.

alibique, causæ porro aliquæ possunt requiri. Eas persecuti sumus in Isag. §. 15. c.

2. In periphrasi φρὴν gravitate non caret; ut οὐ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθ'. Odyss. A. 42. et γέροντος φρὴν Pind. Pyth. vi. 35.

ΚΛΗΡΟΣ.

Vacare hoc videtur adjunctum verbo λαγχάνειν, sicut et πάλος, ut Æschyl. Septem c. Theb. 55. s. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον: et Xenoph. Mem. iii. 9, 10. τοὺς κλήρῳ λαχόντας. Sed verbum λαγχάνειν haud dubie non complectebatur ab initio duplicem notionem, ut esset *accipere*, et *sorte* quidem *accipere*, sed simplicem habebat significationem τοῦ λαμβάνειν, *accipiendi*. Hæc occurrit apud Homerum et alios antiquissimorum scriptorum sæpissime. Itaque si quis sorte aliquid accepisse dicebatur, necessario addendum erat κλήρῳ aut λάχῳ. Sed cum usus tulisset, ut illud verbum poneretur maxime de rebus *sortito* obtingentibus, pronum fuit, ut omitteretur fere nomen, et ut raro, ac tantummodo ubi summa ἀκριβείᾳ opus esse videretur, πάλῳ adderetur aut κλήρῳ. Sic et Æsch. contra Ctesiph. c. 1. ei, qui non justa sortitione sed callida ratione πρόεδρος factus est, opponitur is, qui ὄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν.

ΛΗΡΟΣ.

In formula λῆρον ληρεῖν nomen abundat cum gravitate. Nam analogia vult, non simpliciter esse i. q. ληρεῖν, sed *plane, prorsus* sive *vehementer delirare*. Vid. Isag. §. 15. a. extr.

ΛΟΓΟΣ.

Passim occurrit λόγοις πείθειν, et justo quidem pleonasmo, ut Soph. Philoct. 602. ss. Josephi Archæol. xiv. 19. πείσας ἀργυρίῳ. Sed loca plura non jam possum ostendere. Apud Xenophontem Cyri Disc. i. 5, 3. nulla pleonasmi suspicio esse potest; nec ap. Polyb. Excerpt. legatt. 115. ubi sic dicitur: τούτοις μὲν οὖν τοῖς λόγοις πεισθεὶς ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος. Sed ubi illud absolute, sine adjectivo aut pronomine, v. c. πολλοῖς, τοιούτοις, τούτοις, etc. dicitur, tenendum est, πείθειν non solum esse *verbis persuadere*, sed omnino *permovere*, sive fiat minis, sive promissis, sive donis. Vid. Xenoph. Mem. ii. 1, 13, et iii. 11, 15. et Plat. vol. v. p. 178. ubi dr. ἐπ' ἐκείνους ἴωμεν, καὶ πείθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν etc. Alia loca suppeditat Xenoph. index. Itaque in ejusmodi locis subtilitas poscit λόγοις. Cf. infra ἑκών.

2. Occurrit apud Herodotum ὡς εἰπεῖν λόγῳ, ii. 37. Hoc plane eodem sensu dictum videtur, quo ὡς ἔπος εἰπεῖν. Vid. ἔπος.

ΜΕΓΕΘΟΣ.

1. Res insigniter magnæ dicuntur μεγέθει μέγισται. Ælian. V. H. iii. 18. δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μεγέθει μεγίστας. Similiter Paus. ii. 10, 2. Vid. Isag. §. 16. extr. Sed huc non pertinet locus, si sanus est, Arriani Exp. Alex. v. 25. καὶ μεγέθει μεγίστους τε καὶ ἀνδρείᾳ. Nam hoc esse debet *et magnitudine insignes, et virtute.*

2. Non minus germanus est pleonasmus in Isocr. Evag. c. 4. Τὰ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς Εὐαγόρᾳ παρὰ τῶν προγόνων ὑπάρξαντα τηλικαῦτα τὸ μέγεθός ἐστι. Vid Præmonita S. vi.

ΟΔΟΣ.

Redundat hoc secundum illud in Præmon. ii. Sic reperitur Xenoph. Exp. Cyri iv. 2, 12. Est enim ἐγγὺς ὁδοῦ, plenis verbis expressum, *prope in illa via,* (*quam ingrediebantur Græci*), pro simplici ἐγγὺς, *prope.* Habet autem aliquid gravitatis. Viam quasi sibi aperiunt Græci, qua commode ingrediantur et nullo impediente.

ΟΨΙΣ.

Apud Lucianum de historia conscr. §. 9. est αἴσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν: in quo non solum nominis propositi, sed etiam verbi ὀφθῆναι, videtur esse pleonasmus. Sed αἴσχιστος solum posset pertinere ad turpitudinem morum; et ὀφθῆναι, si solum adesset, ad habitum in vestitu aut motu. Subtilitas ergo fortasse voluit huic adjici τὴν ὄψιν, ut forma corporis ipsa, quæ semper inesset, intelligeretur. Sed tamen fateor, hoc et putidum esse, et insolens, ita ut rectius alterutrum deleatur. Apud eundem in Charidemo §. 10. αἰσχροτέρα τὴν ὄψιν. Ne hic quidem locus obscurus aut ambiguus esset, remoto nomine τὴν ὄψιν. Sed eo addito fit paullo dilucidior et aures magis implet. Sed in Platonis Parmenide vol. i. p. 72. etiam e simplicissimo sensu et maxime populari dictum est, τὸν Παρμενίδην εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτην εἶναι, σφόδρα πολιὸν, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν τὴν ὄψιν. Nam καλὸς cum altero adjectivo ἀγαθὸς per se plane non pertinet ad speciem corporis. Ut ergo indoles animi e corporis forma elucens intelligeretur, illud aut ejusdemmodi nomen adjiciendum erat.

In Polyb. Excerptt. de virtut. et vitiis p. 132. Prusias, Bithyniæ rex fuisse dicitur εἰδεχθὴς κατὰ τὴν ἔμφασιν, *odiosus s. fœdus adspectu secundum speciem.* Sed ut Ernesti in Lex. Polyb. monet, εἰδεχθὴς latius dici cœpit pro *fœdo quolibet,* ut Sext. Emp. Hypot. Pyrrh. iii. 24. deum esse πνεῦμα διῆκον καὶ διὰ τῶν εἰδεχθῶν.—Similis pleonasmus in mentem venit, e Zosimi ii. 18. πεδίον ἀναπεπταμένον ἐκδέχεται, πολύ τι καὶ εἰς ἄποψιν ἄπειρον: ubi voces εἰς ἄποψιν lectorem admonent et excitant, ut planitiem illam animo intueatur. Talis

plura occurrunt, sed minus frequentantur. Itaque exempli causa hæc est visum adspergere. Vid. infra ad εἰδεῖν.

ΠΑΛΟΣ. Vid. ΚΛΗΡΟΣ.

ΠΛΗΘΟΣ.

Isocrates in Paneg. 37. τοσαύτας τὸ πλῆθος τριήρεις. Xenoph. Mem. i. 1, 14. ἄπειρα τὸ πλῆθος (τὰ ὄντα). Qui utcunque existimat, utroque loco τὸ πλ. supervacaneum habeat, et sine ratione adjectum. Nam τοσαῦται jam per se sunt *tot* naves, sive *tam multæ*, neque cuiquam videri potest ambiguum, de *numero*, an de forma, magnitudine aliave re, qua illæ naves differre possint, cogitandum sit. Quod autem ad Xenoph. locum attinet, ἄπειρον *omnino* est *infinitum*; ergo tam *spatio* quam *numero*. Quia vero opponitur ἐν μόνον τὸ ὄν, et quia in Æliani V. H. iv. 29. ἄπειροί τινες κόσμοι *innumerabiles* sunt *mundi*, ut Perizonius opposito et aliis exemplis probat, *numero* item *infinita* non magnitudine intelligi debere, apparet. At Isocratis locum pleonasmi gravitas ornat: apud Xenophontem accedit ornatus etiam in oppositione.

ΦΡΗΝ. Vid. ΘΥΜΟΣ.

ΧΕΙΡ

num antiquæ simplicitatis est in loco Sophoclis Aj. 670? Totus locus sic habet: Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην Παρ᾽ Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου, Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. Quantum e copiis, quibus jam utor, existimare possum, prima verba ita capiunt, ut χεὶρ sit ejus, qui loquitur, Ajacis, vertendumque sit: *Nam ex quo tempore manu (mea) hoc donum accepi ab Hectore* etc. Sed ego illa sic malim construi: . . . . ἐδεξ. δ. παρὰ χειρὶ Ἕκτ. δυσμεν. etc. ut χειρὶ . . . πάρ᾽ (ita enim accentus poni debet auctoritate grammaticorum) sit *e manu, penes quam*, s. *in qua* erat ille gladius Hectoris. Sic apte inter se referuntur χειρὶ πάρ᾽ Ἕκτορος et Ἀργείων πάρα. Ita sane Scaliger videtur intellexisse; recte: vertit enim: *ex quo muneratum tempore ego illud hostica Hectoris cepi manu.* Nam insolenti simplicitate δέχεσθαι χειρὶ dicatur. Sed tamen contendere non audeo, nusquam id occurrere. Simillimum certe est in Philoct. v. 663. βαστάζω χεροῖν.

ΦΩΝΗ.

Cum per se et absolute ἑλληνίζειν sit *Græca lingua uti*, sicut βαρβαρίζειν *barbara*, δωριάζειν *Dorica lingua loqui*: adjecto nomine τῇ φωνῇ exsistit pleonasmus. Hoc Æschines utitur or. c. Ctesiph. c. 34. ubi Demosthenes dicitur τὰ ἀπὸ μητρὸς fuisse Σκύθης, βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, *ratione maternæ*

stirpis Scytha, barbarus Græca lingua loquens. Non facile quis τὸ ἑλληνίζων interpretari poterat *Græcis favens* aut *Græcorum mores imitans:* sed tamen ad perpoliendam sententiam et ad augendam acerbitatem dicti, ut nihil Græcum habere videretur Demosthenes, præter linguam, bonus orator τῇ φ. addere debebat.

PLEONASMI
NOMINUM NUMERALIUM.

ΕΙΣ.

ABUNDAT hoc pronomini οὐδεὶς adjunctum, cui magnam vim addit. Fischerus ad Welleri Gr. iii. a. p. 274. hæc exempla collegit. Herodot. i. 32. ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὐταρκές ἐστι. Thuc. ii. 51. ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα. Plat. Epinom. vol. ix. p. 245. οὐδὲ τούτων ἓν οὐδὲν μένει. Vid. et Kœn. ad Gregor. p. 22. qui ex Aristid. or. tom. i. p. 196. notavit οὐδὲν ἄλλο ἕν. Ratio pleonasmi ex eo repetenda est, quod οὐδὲν (i. e. κατ' οὐδὲν) pro *omnino non*, ut Lat. *nihil*, ponitur. Ergo τὸ ἓν potest illud quidem tolli, et ita, ut sublatum non sentias; sed tum οὐδὲν propria significatione capiendum est, et gravitas negationis perit. Primum illud, ex Herodoto, sic vertas licet: *ita vero etiam homo unus omnino non sibi sufficit* q. e. *nullus omnino h. s. s.* Sed remoto τῷ ἓν languidior fit sententia: *ita— homo nullus s. s.* Cf. infra οὐκ in adverbb.

ΔΥΟ.

Nominibus dualis numeri apud antiquos scriptores sæpe ipsum numerale, δύο, additur; neque sine justa causa, maxime quod ad eas res pertinet, quæ non natura sunt binæ, ut τὼ πόδε, τὰ χεῖρε, et similes: nam pluralis et dualis numeri formæ fere promiscue ponebantur. Ne qua igitur ambiguitas exsisteret, ipsum addebant sæpe numeri nomen. Hanc in rem Eustathius ad Iliad. E. 554. Τὸ δὲ δύω πλεονάζει μὲν καὶ ἐνταῦθα, καθὰ σὺν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ 'Ατρείδα δύω, κοσμήτορε λαῶν. Sed et justa ratione poetam ductum esse ostendit: nam ἵνα μὴ.... τὰ τοιαῦτα, inquit, πληθυντικῶς νοήσῃ τις, ἐπάγει τὸ ΔΥΟ, ὡς διασαφητικόν.

ΜΗΔΕΙΣ et ΟΥΔΕΙΣ.

Secundum aliarum linguarum rationem hæc sæpissime abundant, ut si dicas cum Aristoph. Plut. 209. μὴ νῦν μελέτω σοὶ μηδὲν, *ne jam tibi curæ quidquam esto:* et, ut Plato alicubi: οὐδὲ χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει οὐδὲν οἷόστ' ἦσθα. Sed vid. οὐκ.

ΠΑΣ

e vett. gramm. sententia sensu nullo usurpatum dicta passim apud Homerum explet. Schol. min. ad Il. Σ. 373. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν sic habet: Περισσὸν τὸ πάντας. Et Eustathius in eandem sententiam. Similiter auctor vitæ Homeri p. 298. ed. Gale: Τῶν δὲ σχημάτων τὰ μὲν κατὰ πλεονασμὸν ποιεῖ, ἐνίοτε μὲν διὰ τὸ μέτρον (ὡς ἐν τούτῳ, Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα· τὸ γὰρ πάντα μηδὲν συντελοῦν ἔγκειται)· ἔστι δὲ ὅτε κόσμου χάριν etc. Hæc commenta jam refutavi Isag. §. 10. ss. Equidem puto ad gravitatem facere, ut nos dicimus 10 *ganze Talente*, aut 10 *volle T.* et fere idem esse, quod Lat. *decem ipsa t.* Hoc jam Clarke, ut video, docuit ad Il. H. 161. et K. 560. pluribus locis usus, quam ego habebam. Sunt autem, præter illa, Il. Σ. 373, et 470. T. 247. Ω. 232. Od. I. 204. Sed Od. Ω. 60. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι huc non pertinet. Ceterum hoc addendum puto. Apud eos, qui per decadas numerant, numerus denarius in rebus majoris momenti debet esse insignis magnitudinis, et habere quasi justum *luculenti* v. c. doni modum. Hunc fuisse hominum sensum ætate Homeri, ostendunt loca hæc: Il. I. 122. et 264. Od. Δ. 129. Etiam sine nominibus numerorum πάντα ad magnitudinem rerum significandam adhibetur, ut Il. I. 442. et Σ. 485. Denique in πάντα τάλ. non modo inest ἀκριβῶς indicatus numerus, sed et magni numeri significatio, quod ap. Virgilium Æn. v. 248. *magnum talentum* dicitur.

Articulus talibus aliquid gravitatis addere videtur. Herodot. iii. 66. βασιλεύσαντα μὲν τὰ πάντα ἕπτα ἔτεα καὶ μῆνας πέντε. Polyb. iv. 63. (Φίλιππος) ἐπολιόρκει τὸν Ἄμβρακον . . . καὶ παρέλαβε τὸ χωρίον ἐν ἡμέραις τετταράκοντα ταῖς πάσαις. Similia legimus Diod. Sic. xvii. 11. Arrian. Exp. Alex. v. 15. Zosim. i. 6. In his tantum diligenter definitus numerus inest. Cf. Herodot. ix. 70. extr. et Josephi Archæol. xiv. 26.

2. An πᾶς in dissimilibus locis abundet, liquido non dixerim. Nam πάντων quidem superlativis adjectum ad simplicem sensum pertinet. Nam si quis e. c. πάντων μάλιστα πράγματος ἐπιμελεῖσθαι dicitur, aut *maxime inter omnes homines*, aut *maxime omnium rerum* (s. magis, quam omnes alias res) illud curat. Habeo autem duo loca incerta: quorum alter, qui est in Juliano Cæss. p. m. 4. mihi videtur huc pertinere: Οὐδένα γὰρ οἱ τῶν πάντων ἀντιβλέπειν ἠξίου. Sed Spanhemius sine dubitatione legi vult: οὐδ. γ. οἱ ἀπαντώντων etc. Julianum

enim nihil aliud dicere, quam Augustum sibi persuasisse, neminem occurrentium contra adspicere et oculorum ipsius fulgorem perferre posse. Verum id, quod docendum erat, Sp. affert pro ratione. Antecedit quidem, εἶναι δ' ἐπιβολὰς τὰς βολὰς τῶν ὀμμάτων, ὁποῖός ἐστιν ὁ μέγας Ἥλιος: sed non solum occurrentes, verum etiam stantes in loco nequeunt perferre solis adspectum. Nec Suetonii locus, Octav. 79. solos occurrentes significat. Denique non apparet, cur hos solos ille vultum submittere voluerit, non item cum ipso agentes, aut quos alibi conspectos intueretur. Ergo germanus ille mihi videtur esse pleonasmus οὐδεὶς π. π. *nemo quisquam*.—Alter autem locus in Piscatore Luciani §. 13. rectius, ut opinor, corrigitur. Inducitur ibi philosophia procedens in Pœcilen, sed comitibus stipata Virtute. Veritate, et aliis. Dicit igitur Lucianus: Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Καίτοι μία πάντων ἥγε ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Hic pro πάντων esse debere πασῶν, recte monet Hemsterhuis. Sed Solanus ex ed. Flor. reposuit πάντως, repositumque servavit Reitzius. Cum vitio etiam abundaret πάντων, cum sequatur ἐν αὐταῖς.

3. Videtur interdum πᾶς abundare, ubi est *quisquis*, aut, accedente negatione, *ullus*, *quisquam*. Ita Max. Tyr. Diss. xiii. c. 7. Νοσεῖ Κριτίας νόσον . . . . οὐκ ἰάσιμον οὐδὲ ἀνασχετὴν τῇ πάσῃ πόλει. Vid. ibi Marklandus, qui recte vult ejici articulum τῇ. Locum hic suum tueretur plurali numero positus, ταῖς πάσαις πόλεσι. Pleonasmi ergo species evanescit.—Monere hic liceat, ad alia fort. non inutile, πᾶς οὐκ ex Hebraica ratione dictum pro *nullus* occurrere ap. Platonem, Phæd. p. 208.

4. Potiori jure tangimus h. l. illud Prisciani lib. xviii. p. m. 740. " Attici: πλείονες δὴ πάντες τοῦτο λέγουσιν ἄνθρωποι. " Terent. in Andria: *Quod plerique omnes*" etc. Plura Gellius viii. 12. de hoc pleonasmo dixerat, ut ex argumento, quod nobis servatum est, existimamus: in quo et ipse formam *plerique omnes* a Græcis acceptam statuit. De Atticis si verum est, raro certe ita dixerunt. Abundat autem πάντες, et necessarium est πλείονες, contra atque vult Donatus. De ratione locutionis argutari licet verbosius. Hoc autem certum puto, quod jam significavi, non intelligendos esse ad unum omnes, sed, ut in Latinis, *quam plurimos*. Ceterum valere hic opinor, quod disputavi in Isag. §. 20.

PLEONASMI
NOMINUM ADJECTIVORUM.

PRÆMONITUM.

QUONIAM substantivis diminutivis abundant Græci, et, ut Eustathius ad Il. Υ. 200. dicit, ἀφειδῶς ὑποκορίζουσι, σχήματι κατασμικρύνοντες μυρίοις τὰ πρωτότυπα, his adjectiva solent adjungere, quæ vim illorum magis declarent. Adjungunt autem fere μικρὸς aut hujus aliquod synonymum, ut βραχὺς, στενὸς, σύμμετρος, ὀλίγος, εὐτελής; sed et alia, quæ modestiam, contemtum, amorem, commiserationem significant. De illis Eustath. ad Il. A. p. 26. . . καὶ δίχα γὰρ τοῦ μικρὸν, ἀργυρίου σμικρότητα δηλοῖ τὸ ἀργυρίδιον. Ἔχουσι δὲ ἀπολογίαν τὰ τοιαῦτα, οὐ μόνον τὸν συνήθη τῇ ποιήσει πλεονασμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσθήκης σαφήνειαν. Verus igitur est, ut E. monet, ille pleonasmus, sed tam æsthetica quam dialectica vi instructus, quia solum diminutivum, cui homines fere nimis adsueti sunt, languere videtur, neque aures animumque prorsus explet, et quia obscurum ambiguumque relinquit, proprie illud sit usurpatum, an rem contemtu, amore, commiseratione dignam, aut ejusmodi quid, significet.

ΑΚΟΥΣΙΟΣ.

Quia non e poeta petimus ἀκούσιον ἀνάγκην, sed e scriptore submissum et simplex orationis genus sequente, Dionysio Halicarnassensi, recte inter pleonasmos nobis explicandos hoc adjectivum videmur referre. Occurrit Archæol. iii. p. 169. Ἤδη δέ τινων καὶ ἐπὶ τὴν ἀκούσιον ἀνάγκην ἀναφερόντων τὸ πρᾶγμα, διὰ κηδείαν ἢ συγγένειαν. Paullo post latiori sensu alii etiam dicuntur ἐξηπατῆσθαι καὶ εἰς ἀκουσίας ἀνάγκας ἀφῖχθαι. Eleganti sane metonymia *necessitas* ipsa dicitur *invita*, ut quæ *invitos* agere jubeat. Solum nomen ἀνάγκης aures nequaquam explet, neque justam peccantis excusationem sua in luce ponit. *Summa* vel *vera* necessitas commemoretur oportet. Sed usus haud dubie suppeditavit elegantius et gravius adjectivum, ἀκούσιον, *invitam necessitatem*.

ΑΛΛΟΣ.

Hujus est pleonasmus vulgo minus observatus. Occurrit

ap. Xenophontem, Exp. Cyri i. 5, 5. ubi notavi duo loca, quibus addo Plat. Alcib. i. vol. v. p. 22. τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσίν: et p. 40. ὅρα, μὴ τῷ τε γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ. Idem de rep. ii. vol. vi. p. 234. δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει . . . καὶ τῶν ἄλλων διακόνων που. Lucian. diall. mort. 29. 1, ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνονες ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα. Cum postremo loco comparari potest forma pleonasmi Francogallici: *Vous autres qui êtes beaucoup plus braves*, etc. Majoris perspicuitatis causa sic ἄλλος adhiberi probabile est. Sed rursus secum affert ellipsin quandam, quæ usu debuit esse satis trita, ut obscura brevitate non offenderet. Nam in primo Platonis loco v. c. non sufficit ad distinguendos a Græcis Trojanos, si casu nominis ἄλλος et vicinia significatur, id pertinere ad Τρωσὶν, sed pluribus verbis et peculiari quadam sententia dici debebat *Trojanorum gentem a Græcis fuisse diversam.*

ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ.

Hoc Vechnerus in Hellenolexia significat abundare apud Oppianum. Nam in Cyneg. i. 82. s. Ἢ γάρ τε σκοπέλοισι θορεῖν μέγ' ὑπείροχον ἵππον χρειὼ ἀναγκαίη postrema verba παράλληλα esse dicit. Hoc quatenus probari possit, apparet. Nam χρειὼ jam per se est *necessitas* (sc. parandæ sive habendæ rei); *ein Bedürfniss, ein Erforderniss.* Jam cum necessitatis significatio etiam insit in ἀναγκαίη, hoc haberi potest pro pleonasmo, sed ita, ut habentur nomina in formulis ὅρκον ὀμνύναι, πορείαν ἰέναι et similibus, quæ collecta dedit Fischerus in Animadv. ad Well. Gr. Spec. iii. p. i. p. 226. Nempe sicut in illis verbum abundat definitæ actionis notione, et propterea reddi debet, aut certe potest, generali verbo *faciendi* (ut πορείαν ἰέναι, *iter facere*), ita in hoc substantivum abundat notione speciei, et reddi debet aut potest generali nomine rei (non *necessitas*, sed) *res necessaria.* Non est poëticum hoc epitheton, ut his ab instituto nostro deflexerimus (vid. Isag. §. 5.), sed sermonis vulgaris, et redolet antiquam simplicitatem. Sic nostrates jam in omni oratione dicunt, *ein nothwendiges Beaürfniss* pro exquisitiori, *ein dringendes B.* aut *eins der ersten, nächsten Bedürfnisse.* Etiam Diodorus Sic. iv. 33. posuit χρείαν ἀναγκαίαν de *exonerando ventre.*

ΕΚΩΝ.

Hoc abundare quis putet sæpius, ut in Xenophont. H. Gr. vi. 1, 14. Breviter illic egi: hic pluribus verbis uti licebit, quoniam id, quod monébo, ad alia multa expedienda potest adhiberi. Locus ille sic habet: ὑποσχόμενος αὐτῷ, τήν τε πόλιν πείσας ἑκοῦσαν σύμμαχον ποιήσειν, καὶ etc. Hic Morus ἑκοῦσαν uncis inclusit, et hæc subscripsit; "Hoc verbum de-

" lendum puto, quippe glossema. Si Polydamas civitatem " suam cum Jasone conjungit πείσας *(persuadendo)*, conjun- " git eam ἑκοῦσαν *(volentem, haud invitam)* cum Jasone. Sic " sæpissime Græci, ut Plutarch. Philopœm. 15. τοὺς μὲν ἄκον- " τας, τοὺς δὲ συμπείσας προσηγάγετο." Defendit vulgatum Kœppen allato loco Exp. Cyri v. 1, 14. non male ille quidem; quoniam ex eo certe patet, πεῖσαι et ἑκόντα posse in eadem sententia conjungi, adeo ut ὁ πεισθεὶς aliquid ἑκὼν faciat. Sed urgere ille debebat, ἑκοῦσαν non pertinere ad πείσας, sed ad σύμμαχον. Promisit Polydamas, *se civitatem suam esse permoturum*, (Cf. supra ΛΟΓΟΣ) *ut sponte* (non armis coacta)*societatem cum Jasone faciat*. Sic et altero in Exp. C. loco ἑκούσας non pertinet ad ἔπεισε, sed ad ποιεῖν, et tota sententia sic structa videri debet: τὰς δὲ π. ἔπεισε, (ὥστε) ἑκούσας π. etc. Itaque error in constructione et pleonasmum finxit et glossema, cum neutrum is reperiat in verbis, qui ea conjungat ex mente auctoris.

ΙΔΙΟΣ.

Hujus adjectivi pleonasmos hos notatos habeo. Eurip. Hec. 968. Ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· *proprium quid meum tibi et liberis tuis dicere volo*. Æschin. c. Ctesiph. c. 26. τὴν ἡγεμονίαν τὴν μὲν κατὰ θάλασσαν ἐποίησε, κοινήν, τὸ δ' ἀνάλωμα ἴδιον ὑμέτερον. Opponitur hic ἴδιον illi κοινήν, ut ὑμέτερον videatur abundare: sed tamen hoc ad perspicuitatem est magis necessarium. Plat. Menex. c. 19. Χρῆσθαι δὲ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῷ, (scil. a majoribus tradito) καὶ μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι, αἰσχρὸν καὶ ἄνανδρον, ἀπορίᾳ ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων τε καὶ εὐδοξιῶν. Necessitas in sensu nudo et simplici h. l. tantum postulabat αὐτοῦ: sed antec. adjectivum sententiam fecit magis perspicuam et gravem. In Latina etiam lingua dici *meus proprius* et *tuus pr.* alibi docui. Usitatius dicitur ἰδία, et deinde αὐτοῦ, ut Xenoph. Cyri Disc. viii. 1, 2. Cf. infra αὐτὸς Sect. 2.

ΟΣΟΣ.

1. Ad elegantiam, i. e. non modo ad consuetudinem Græcorum bene loquentium, sed etiam ad justam rationem membrorum sibi respondentium pertinet, si post τοσούτῳ ponitur ὅσῳ, sequente non adjectivo, sed, quod ex analogia linguarum non exspectes, verbo finito. In pleonasmorum numero id recte haberi, facile intelligitur. Non paucis enim locis illud ita positum est, ut apud Herodotum viii. 13. ἡ αὐτὴ περ ἐοῦσα νὺξ, πολλὸν ἦν ἔτι ἀγριωτέρη, τοσούτῳ, ὅσῳ ἐν πελάγεϊ φερομένοισι ἐπέπιπτε. Et sic Xenoph. Cyri Disc. vii. 5, 81. et viii. 1, 4. In posteriori x. loco ad sensum simplicem prorsus abundat ὅσον. Nam in primo membro Chrysantas ostendit, se demonstraturum esse, Cyri socii et amici quanto

antecellere debeant servis. Id facit verbis οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσιν· ἡμᾶς δὲ, εἴπερ ἀξιοῦμεν ἐλεύθεροι εἶναι, ἑκόντας δεῖ etc. Sed gratia in bene nectendis sententiis poscit aliquid, quod vim habeat τοῦ *nimirum*, *scilicet*. Hoc ipsum inest in ὅσον, quod quidem eo debet haberi aptius, quia cognatum est cum τοσοῦτον. Viri docti talibus in locis post ὅσον statuunt ellipsin τοῦ μᾶλλον. Vid. maxime Reitz ad Luciani Somnium §. 18. et Fisch. ad Anacr. xi. 11. et Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 87. Sed hæc tantum convenit locis, ubi antecessit aut ipsum μᾶλλον (quod deinceps cogitatione repetendum est) aut comparativus, ex quo item notio τοῦ μᾶλλον repetita deinceps intelligi debet; ut Thucyd. vi. 78. τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὅσῳ ἀγωνιεῖται; et Demosth. c. Aristogit. i. p. m. 560. s. τοσούτῳ πλείονος ὀργῆς ἄξιός ἐστι νῦν, ἢ πρότερον, ὅσῳ τότε μὲν γράφειν μόνον ᾤετο δεῖν παρὰ τοὺς νόμους, νυνὶ δὲ etc. Adde Xen. Cyri Disc. vi. 2, 19. Sed nimis illi pendent e ratione Latinæ linguæ, in qua cum fere *tanto* comparativum adjunctum habeat aut particulam *magis*, sequi sane debet *quanto* cum comparativo, aut cum illa ipsa particula.

2. Etiam iteratum ὅσον recte ad pleonasmos retuleris. Non enim pertinet ad illa, de quibus diximus Isag. §. 6. s. Per se ὅσον significationem luculentæ magnitudinis non habet. Natura autem duce signo dupliciter vel etiam multipliciter addito notamus, quæ maxime volumus animadverti. Itaque ὅσον ὅσον, ut Lat. *quantum quantum*, videri potest *magnitudinem* rei notare, non rei exiguæ modum. Sed in ep. ad Hebræos x. 37. sic scriptum est: Ἔτι γὰρ μικρὸν, ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ. Hic et prima et extrema verba ostendunt, media etiam de parvo temporis spatio intelligi debere. Ad eum locum olim notavi ex Arriano, Ind. S. 29. ὀλίγοι δὲ αὐτῶν σπείρουσιν ὅσον ὅσον τῆς χώρης. Minus clarus est hanc in partem ille locus. Melius utimur eo, quod οἱ ὁ Es. xxvi. 20. כִּמְעַט־רֶגַע (*exiguum momentum,*) vertunt μικρὸν ὅσον ὅσον. Clarissimum autem Aristoph. Vesp. 213. Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην? *quin ocius capimus quantulumcunque est* (sive *paullulum*) *somni?* Ad rem igitur valde imminuendam, et proinde ad gravitatem sententiæ, facit hic pleonasmus.

3. Salva sententia ὅσον porro excludas ex his Luciani *Navig.* 17. ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ. *parva hemistadii spatio, quod est ante Dipylum, aggrediar votum.* Et *de morte Peregr.* 25. ubi verior est pleonasmus: καίονται οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, *cremari se patiuntur, ne paullum quidem mutantes locum et statum, quo decubuerant.* Hoc sine dubio idem est, quod in *Fugitivis* 7. dicitur, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Sed in prioribus locis animus excitatur

ad spatium diligentius metiendum, quod primo propter verbum magnitudinem significans, et propter τοσοῦτον, quod ante supplendum est, videtur esse luculentum, quod tamen statim sentimus exiguum esse. Habet ergo majorem vim ad informandum animo parvum spatii modum.

4. Dicendum denique de illis, θαυμαστὸν ὅσον, ἀμήχανον ὅσον, οὐ φατὸν ὅσον, ὑπερφυὲς ὅσον, ut Aristoph. Plut. 750. Ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. In talibus nonnulli putant ὅσον vere abundare. Rittershusius quidem, qui multa hujus formæ ad Oppiani iv. Hal. 191. commemorat, in fine pronuntiat hunc in modum: *Videtur autem in Græca loquendi formula ista τὸ ὅσον esse παρέλκον, vel ἐκ περιουσίας adjectum; vel totum esse paraphrasis quædam alicujus adverbii, ut πλεῖστον ὅσον, pro πλεῖστα, θαυμαστὸν ὅσον, pro θαυμαστῶς.* Horum prius id sapit, quod modo diximus, quodque refutatum est Isag. §. 10. ss.: posterius nova difficultate rem implicat. Vigerus item, etsi cum dubitatione iii. 9, 7. aliquando παρέλκειν dicit ὅσοι et ὅσα, soliusque ornatus causa adhiberi, "nisi substantivum verbum intelligas." Sed recte Hoogeveen ad viii. 10, 10. posterius solum probat, quod jam Lambertus Bos in Ellipss. sub. εἶναι docuerat, ante ὅσον nempe ἐστὶ cogitandum esse.

Obstare videtur, quod similiter dicitur per adverbium, ut Plat. Phæd. p. 225. ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ὡς βούλομαι, similibusque modis p. 149. et 231. et Gorg. p. 53. ubi non videtur quadrare adjectivum verbum ἐστί; quamquam rationi Gallicæ quispiam adsuetus id recte fieri putet: *c'est merveilleusement que je veux cela.* Hoc si quis defendere velit, plenam sententiam hanc esse statuet: ὑπερφ. μ. οὖν ἐστὶ βούλεσθαι, ὡς βούλομαι. Sed paullo melius certe habet, quod Hoogeveen dicit, in talibus supplendum esse ἔχει. Veruntamen ut verum hoc equidem non probo. Ipsum potius verbum, quod sequitur, intelligendum esse puto; v. c. ὑπ. μ. οὖν βούλομαι, ὡς βούλομαι, et ὑπερφ. ἀληθῆ λέγεις, ὡς ἀλ. λ. et θαυμασίως ἄθλιος γέγονεν, ὡς ἄθλιος γέγονεν. Aliquando et ὡς (quoniam de hac particula dicere cœpimus) post adjectivum insignem magnitudinem significans ita ponitur. Plat. Gorg. p. 68. Ὑπερφυεῖ τινι ἄρα ὡς μεγάλῃ βλάβῃ καὶ κακῷ θαυμασίῳ ὑπερβάλλει τἆλλα ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία, dictum pro ὑπερφ. τ. ἀ. βλ. ὑπερβάλλει ὡς μ. βλ. etc. *Incredibile ergo est, quanto damno et quam insigni malo cetera incommoda superet pravitas animi.*

PLEONASMI PRONOMINUM.

PRÆMONITA.

QUÆDAM hic præfanda sunt de *pronominibus personalibus* ad cetera nihil pertinentia. I) Pronomina personalia nominativi casus sæpissime sic redundant, ut vel gravitatem habeant emphaseos, vel ad gratiam in antithesi spectent. Nam in hoc Demosthenis Cor. c. 6. nihil desideres: Εἶτα κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί. Sed redundat ἐγὼ c. 9. Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα . . . οὗτοι δὲ etc. Patet autem, illud antitheseos causa præpositum esse. Emphasin autem habes in iteratione c. 79. Ἐδίδασκες γράμματα. ἐγὼ δ' ἐφοίτων. Ἐτέλεις· ἐγὼ δ' ἐτελούμην. Ἐχόρευες· ἐγὼ δ' ἐχορήγουν etc. Ita quater etiam deinceps ἐγὼ, cui nullum σὺ redditur. Nam ipso pron. ἐγὼ toties repetito significatur Demosthenem virtute et meritis longe præstare Æschini. Clara item emphasis est in Xenoph. Mem. ii. 1, 30. Τί δὲ ΣΥ ἀγαθὸν ἔχεις? nam non solum pro Κακίας nomine ponitur illud σὺ, sed vim etiam habet in sequentibus declaratam, ἥτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις etc. II) Sed eadem pronn. etiam sine *antithesi* et *emphasi* ab initio alicujus orationis aut partis enarrandæ ponuntur. Ita Xenoph. Mem. iv. 7, 7. Ἐκεῖνος γὰρ, λέγων μὲν τὸ αὐτὸ εἶναι etc. pro Λέγων γὰρ . . . τὸ αὐτὸ εἶναι etc. Et Plat. ep. 1. init. Διατρίψας ἐγὼ παρ' ὑμῖν etc. ubi ἐγὼ item nec propter emphasin additum est, nec propter antithesin. Quid ergo? Placet, ut opinor, prima sententia et ad legendum allicit, si plena est verbis non solum ad necessitatem, sed etiam ad copiam quandam, et, si enuntiatur quam clarissime, ita ut subjectum non modo verbo certæ personæ indicetur, sed pronomine quoque ejusdem personæ adjuncto. Imitantur hoc Latini. Cic. ad div. i. 9. non longe ab init. *Ego me, Lentule, initio rerum* etc. et paullo post: *Ego, si ab improbis* etc. Sic vii. 6. *Tu, qui ceteris cavere didicisti* etc. et vii. 9. *Tu deesse tibi noli* etc. in quibus *Tu* etiam excitantis esse videtur. Adde xv. 6. extr. et Att. ix. 11. in ep. Cæsaris extr. et Virg. Æn. vi. 95, 365. et 367. xii. 438. III) Restat laudanda gratia venustissimi pleonasmi, quo in sententiis maxime disjunctivis post alterum ἢ, et in dupliciter negativis post alteram negandi particulam pronomen personale comparet præter opinionem. Hom. Il. Γ. 409. ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. Callim. H. in Dian. 150. Ταῦρον ὅτ' ἐκ

δίφροιο μάλα μέγαν, ἤ ὅγε χλούνην Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα. In simili forma Nicander Ther. 512. . . . ἤ σύγε. Vid. Clarke ad Hom. l. l. qui plura Latinorum contulit sumta e Bentleio ad Horat. Carm. i. 9, 16. ut monet Ernesti ad Callim. l. l. . Vid. et, si placet, Iliad. A. 65. 320. 342. et K. 237. s. et e Latinis Terent. Adelph. iii. 2, 8. Horat. Carm. iii. 24, 45. ss. et iv. 51. Virg. Æn. v. 456. Venustas inest in recursu minime exspectato ideæ, quæ principem obtinet locum, i. e. subjecti; et in emphasi quadam non obscura, ut Il. Γ. in ὅγε *satis durum esse Alexandrum nec animum ejus abhorrere a tali facto, sed facile Venerem adeo ancillæ conditione habiturum esse*. Etiam voculæ brevitas aliquid momenti ad suavitatem addit.

ΑΥΤΟΣ

ubique per significatum aut diserte nominatum oppositum suam neque exiguam vim habet. Peccavit in eo Vigerus, qui iv. 8. hoc scripsit: " Pronomen αὐτὸς, cum nomine ἕκασ-" τος, idem penitus est, quod ἕκαστος per se solum. De-" mosth. περὶ συμμορ. etc." Totus locus p. m. 168. p. i. sic habet: 'Ορᾶτε γὰρ, ὦ ἀ. 'Αθηναῖοι ὅτι, ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες ὑμεῖς ἐβουλήθητε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πράττειν αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν· ὅσα δὲ ἐβουλήθητε μὲν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεβλέψατε πρὸς ἀλλήλους, ὡς αὐτὸς μὲν ἕκαστος οὐ ποιήσων, τὸν δὲ πλησίον πράξοντα, οὐδὲν πώποτε ὑμῖν ἐγένετο. Versione supersedeo. Sententia est Xenophontis Cyri Disc. ii. 3, 3. cujus verba hunc locum egregie illustrant. Addidit Cel. Hermannus duo Herodoti loca, quæ et vi et justa etiam perspicuitate destituerentur, si αὐτὸς abesset: Prior est vii. 19. extr. θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα δῶρα λαβεῖν q. e. *cum* (non in commune consulerent, sed) *pro se quisque vellet dona* (tamquam certa sibique) *parata capere*. Alter locus viii. 123. πᾶς τις αὐτέων ἑωϋτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι, *ad unum omnes singulatim sibi suffragabantur, cum quisque putaret, se ipsum* (non alium) *ceteros præstitisse virtute*. Adde Thucyd. ii. 35. Mirum, quod vir doctiss. Kuinoel in Fisch. Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 184. probavit ista Vigeri. Plura deinceps Hoogeveen ad Vig. iv. 12. attulit loca e N. T. in quibus αὐτὸς videtur abundare, quæ ut ad Hebraicam rationem composita nihil ad nos pertinent.

2. Neque in illis locis αὐτὸς otiosum est, ubi pronominibus primitivis junctum veteres ἐπιταγματικὸν appellant, (v. Priscian. lib. xii. p. 447.) ut ὑμῖν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς. Nam inservit, ut ita dicam, clarius demonstrando pronomini, et altiori voce efferendum est, ut Plat. Euthyphr. vol. i. p. 5. τούτων αὐτῶν ἕνεκα, *propter hos ipsos* (quos dixi deos): et Gorg. vol. iv. p.

128. βούλομαι ... ἀκοῦσαι σοῦ αὐτοῦ διιόντος τὰ ἐπίλοιπα: *Te ipsum (Socrates)*, inquit Gorgias, *volo audire cetera explicantem* h. e. ut tu solus et perpetua oratione sententiam tuam exponas, non interrogando et respondendo alios eo perducas, ut id proferant, quod tibi verum videtur. Perperam igitur Schol. min. ad Odyss. Δ. 244. ad αὐτόν μιν (*ipsum se*) sic habet: δύο ἰσοδυναμοῦσαι ἀντωνυμίαι ἀντὶ μιᾶς παραλαμβάνονται. Prius illud, αὐτόν gravitatis causa est additum, declaratque, sponte Ulyssem illa mala subiisse. Nam quod Hesychius et auctor Etymologici Magni, aliique vett. Grammatici tradunt, μὶν significare αὐτὸν, αὐτὴν et αὐτὸ, eo nihil aliud significant, quam quod in Etym. diserte dicitur, illud esse τρίτου προσώπου, sive i. q. ἐκεῖνον, ἐκείνην, ἐκεῖνο. Affine Homerico est illud Herodoti ii. 100. αὐτήν μιν, ὡς τοῦτο ἐξέργαστο, ῥίψαι ἐς οἴκημα σποδοῦ πλέον: h. e. *eam* (μὶν), *postquam id perfecisset, se* (αὐτὴν) *præcipitasse in conclave favillis plenum*. Pueris etiam talia clara esse debent.

3. Genitivus quoque hujus pronominis additus possessivis vacare videtur. Plat. Menex. p. 48. ed. Gottleber: Τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν διαφορᾷ ἐκρατήθημεν, *nostra ipsorum discordia victi sumus*. Nos: *durch unsre eigne Mishelligkeit* etc. Similia sunt Isocr. Paneg. c. 31. et 37. Thucyd. i. 5. et iii. 43. Sed, ut video, hic usus jam a Posselio in Syntaxi Gr. demonstratus est. Addit autem genitivus αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν non exiguam vim antecedenti possessivo, et graviter asseverat, non alius esse rem, quod dici aut soleat aut possit, sed ejus ipsius, qui possessivo pron. significatur.

4. Eadem vis est in hoc Platonis: Οὐ γὰρ δή που οὐδ' ἐκεῖνος τὴν προστυχοῦσαν γυναῖκα, οὐδὲ τὴν ὁπουοῦν μητέρα διενοεῖτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. Alcib. ii. vol. v. p. 88. Similia loca non habeo notata. Puto autem, ita collocatum et usurpatum esse αὐτὸς, quia non habebant possessivum populari sermone tritum, quo exprimeretur *suus, der seinige*. Nam ἑὸς est priscum et poeticum, ut et σφέτερος, de quo vid. Spanh. ad Callim. H. in Delum, 233.

5. Cum καθ' αὑτὸν sit *seorsim, solum, sejunctum ab aliis*, præponitur sæpissime αὐτὸς, quod et ipsum est *solus*, ad imprimendam lectori et inculcandam quasi *solitudinis* notionem, ut nulla omnino remaneat ambiguitas. Nam ap. Ælianum V. H. xi. 1. recte et satis clare dicitur Horicadmus invenisse *per se*, et nullo docente, genus luctæ Siculæ, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας etc. etsi non præmittitur αὐτὸς: sed tamen fere hoc fit. Plat. Phæd. p. 146. καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ..., αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ... αὐτὴν καθ' αὑτὴν εἶναι. Sic et bis eodem modo p. 148. Xenoph. Mem. iii. 14, 2.

6. Utrum in πρῶτον αὐτῶν Xen. Mem. i, 1, 12, peculiaris

sit pleonasmus, an legendum sit πρ. περὶ αὐτῶν, dubitare licet. Mihi illud non displicet, ut nempe in αὐτῶν insit exquisitior synesis, quæ significet rationes mox afferendas.

7. Denique quoniam αὐτὸς in casibus obliquis vim etiam habet pronominis tertiæ personæ, perspicuitatis causa sæpe abundat, sicut οὗτος et ἐκεῖνος. Xenoph. Cyri Disc. i. 3, 15. πειράσομαι τῷ πάππῳ, ἀγαθῶν ἱππέων κράτιστος ὢν ἱππεὺς, συμμαχεῖν αὐτῷ. Sic et ii. 3, 4. Cf. et Mem. iv. 7, 9.—Negligentiæ non ingratæ est hoc Thucyd. iv. 93. Τῷ Ἱπποκράτει . . . ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη . . . πέμπει, pro ὁ Ἱπποκράτης . . . πέμπει, aut τῷ Ἱπποκράτει ὡς ἠγγ. etc. Minus item comtum est, sed perspicuitati quodammodo inservit πίθον εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν . . . ὕδωρ φέρειν εἰς αὐτόν. Diod. Sic. i. 97.—Vid. et ad αὐτὸς §. 3. Nam exemplis illic propositis simillimum est hoc Josephi *contra Apionem* init. τοὺς . . . γεγραφότας αὐτοὺς δι' ἑαυτῶν ἐλεγχομένους παρέξω. Usus ita sanxit pronomen αὐτοὺς præponendum, ut sine eo talis sententia non modo languida videretur, sed etiam vix Græca.

ΕΓΩ et ΣΥ.

In primis dativi horum pronn. poni per pleonasmum solent. Hic auctoritatibus et exemplis copiosissimus esse possem. Etenim grammatici fere omnes de usu dativi aut de pleonasmis agentes τὸ μοὶ, σοὶ et *mihi* et *mir*, *euch* etc. commemorant. Nam hujus pleonasmi usus est in omnibus haud dubie linguis diligentius excultis. Præter alios quam plurimos de eo consuli possunt Vechner in Hellenol. i. 2, 6. p. 175. ed. Heusinger. Viri docti ad Vigerum de Idiott. iv, 2. Rittershus ad Oppiani Cyneg. i. 89. et Halieut. v. 348. Davis. ad Cic. de N. D. i. 26. Perizon. ad Sanctii Min. ii. 4. Fisch. ad Well. Gr. ii. p. 230. s. Dativi ergo μοὶ, σοὶ, ἡμῖν et ὑμῖν illis in sententiis abundant, in quibus nulla res ceteris verbis declarata usui aut incommodo *proprie sic dicto* illis personis, quæ significantur illo dativo μοὶ aut σοὶ etc. inservire dicitur. Frequens hoc est apud Demosthenem: Κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας. Sed auditores potius, quam orator ipse, cognoscere debent dicta testium. Ergo μοὶ abundat. Ita mors Peregrini ap. Lucianum non ideo consecuta est, ut damnum afferret aut usum aliquem præstaret Cromio, ad quem epistola *de morte Peregrini* scripta est. Et tamen §. 1. dicitur: ἐκεῖνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος, *in carbones tibi versus est vir ille optimus*. Nec significat auctor, se hoc consilio prope discerptum esse a Cynicis, ut inde aliquid boni aut mali redundaret ad Cromium. Et tamen §. 2. ὀλίγου δεῖν, inquit, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ σοι διεσπάσθην. Post ubi narraturus est, qua ratione se P. in flammas conjecerit, quid boni præstat auctori attentus in legendo animus Cromii? Tamen §. 36. eum sic rogat: καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν.

Unde ergo illa? Aliqua tamen ratione res pertinet ad personas dativis illis declaratas. Primo loco significat Lucianus illo σοὶ, *risurum esse Cromium furore stulti et vana gloria excæcati senis*, idque facit salsa cum ironia: nam secundum verba quis putet, *magno dolore Cromium, amisso tali viro, affectum iri.* Deinde §. 2. in σοὶ hoc fere inest: *Tibi maxime hoc narro, ut qui gavisurus sis, quod feliciter elapsus sum;* aut, *non sine aliquo motu animi cognosces de periculo meo.* In postremo μοὶ hoc: *Mea quodammodo interest, te penitus cognoscere id, quod maxime notatu dignum videtur.* Itaque tales pleonasmi oriuntur e magna, si quis ita dicere vult, ellipsi; ut μάλιστά σοι τοῦτο λυπηρὸν ἔσται, σοὶ ἡδὺ ἔσται τοῦτο γιγνώσκειν, ἐμοὶ κεχαρισμένος ἔσῃ. Tam arguta brevitas non potest non magnam vim habere, si non est usu nimis trita.

2. In exclamatione illa Ὦ μοι ἐγὼ κακῶν Euripid. Hippol. 591. et Phœniss. 386. similibusque locis, ut Odyss. E. 299. quæstio exsistit, non levis illa sane, utrum μοὶ an ἐγὼ abundet, et omnino quomodo constet verborum structura. Interpretes talia fere transeunt, difficiliora certe in illis dissimulant. Clericus autem in Arte Critica ii. 1, 10. extr. sic: "In exclamatione hac Ὦ μοι ἐγὼ κακῶν, *Hei mihi ego malorum!* quis analogiam invenerit? Si detrahatur ἐγὼ, constat constructio: at ita frequenter occurrit apud poetas Græcos, et præsertim apud Euripidem, cujus hic est versiculus ex Hippolyto 591. Scio posse suppleri Ὦ μοι, ἐγὼ (ἄθλιός εἰμι) κακῶν (ἕνεκα): sed nulla est tam anomala loquutio, quæ supplementis ejusmodi ad regulas revocari nequeat." Sed gravis est error grammaticorum recentiorum, quo in Ὤμοι, οἴμοι, Ἰώμοιμοι, οἴμοιμοι syllabam μοι statuunt esse dativum primæ personæ, cum tamen sit pars interjectionis amplificatæ, nihilque nisi gravem dolorem aut admirationem cum οἶ et ἰὼ juncta significet, nunquam autem *mihi*. Nam *a*) affectus animi nunquam significatur dativo personæ, quæ affectum sentit aut excitat, sed reliquis casibus promiscue omnibus. Proferat mihi quis exempla hujusmodi: οἴσοι, οἶ ἡμῖν, οἶ τῷ ἀνδρί! Sed nemo habebit. *b*) Repugnant illi dativo loca infinita, ubi affectus excitatur ab alia persona, ut Aristoph. Nubb. 925. ss. ΑΔ. ᾦ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης. ΔΙΚ. ᾤμοι μανίας τῆς σῆς, πόλεως θ', ἥτις σε τρέφει! Ergone ille vicem suam dolet, propter istius furorem et propter civitatem, quæ istum alat? Æque absurda et repugnantia sunt Iliad. A. 149. et Odyss. l. l. *c*) In talibus scholiastæ veteres nihil de hac difficultate monent, quippe cum nulla sit. Sic in Eurip. Phœn. l. l. tantum hoc adscriptum est: οἴμοι ἐγὼ ἕνεκα τ. ἐμ. κακῶν. At levius erat indicare genitivi causam. Hoc potius docendum erat, quomodo dativus μοὶ cum nominativo ἐγὼ in eadem enuntiatione stare possit. Nunc οἴμοι simpliciter repetit, quasi nulla insit difficultas.

Enimvero nulla inest. Aristoph. Acharn. 250. Οἴμοι τάλας τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν. Ibi schol. vet. sic: οὐκ ἀπόβλητον οὐδὲ τοῦτό μοι δοκεῖ. σφόδρα γὰρ Ἀττικὴ ἡ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἕνεκα . . . Λέγοις ἂν καὶ σὺ παραπλησίως· Οἴμοι τῆς τύχης! etc. Rursus igitur de sola causa genitivi: sed de dativo μοὶ, et de nominativo τάλας per solœcismum, quasi per appositionem, adjuncto nihil. Sed *veteres* illi erant scholiastæ, ut qui scirent, οἴμοι esse, ut et Hesychius interpretatur, ἐπίφθεγμα θρήνου, unam particulam, non sententiam mancam ex οἶ et dativo τοῦ ἐγὼ compositam. *d*) Ab interjectione οἴμοι derivant verbum οἰμώζειν: et recte. Sed si μοι in illo est *mihi*, quod tandem monstrum nobis proferunt? An dativus in medio corpore verbi locum habet, aut simili modo compositum ullum verbum exstat? Ab αἶ factum est αἰάζειν, sicut ab *ach* apud nos *ächzen*. Sed num ab οἶ et μοὶ aliquid hujusmodi conflari potest, ut Germanice v. c. dicas *wehemirzen*, aut Gall. *malheuràmoier?* Pæne pudet, vel refutandi causa, fingere tam scurrilia, quæ cum stomacho videntur effundi. Hoc potius dico, quod denique clare pronuntiandum restat, in Euripidis v. g. Phœniss. 386. nullum esse pleonasmum, et constructionem optime constare: οἴμοι ἐγὼ, *miser ego!* sive *hei mihi! me miserum!* τῶν ἐμ. κ. scil. ἕνεκα, *propter mea mala.*

ΟΣΤΙΣ vid. ΤΙΣ.

ΟΥΤΟΣ.

1. Conjunctum οὗτος cum ἐγὼ ita παρέλκει, ut notioni primæ personæ, sive huic ἐγὼ gravem asseverationem addat, quasi quis digito se ipsum monstrans dicat: *Ego, ego, inquam, etsi quis minime credat, quod de me dicturus sum.* Sic illud occurrit Aristoph. Nub. 141. Ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Plat. Phæd. p. 260. Οὐ πείθω Κρίτωνα, ὡς ἐγώ εἰμι οὗτος ὁ Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγόμενος etc. nam ibi οὗτος item pertinet ad ἐγὼ, non ad Σωκράτης. Demosth. de Cor. c. 34. Ἐφάνην τοίνυν οὗτος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγώ. Apud Latinos *ille ego* fere in contrarium sensum dicitur. Nam qui sic loquitur, aliquid vel severe vel ironice de se prædicat, quod sit in vulgus notum; ut Cic. Catil. ii. 6. *Ego vehemens ille consul, qui verbo cives in exsilium ejicio.*

Prorsus sic et ΟΔΕ ponitur. Odyss. Φ. 207. Ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Sophocles Œd. Tyr. 987. ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε etc. Hæc de ὅδε suppeditat Toup. Emendatt. in Suidam, P. ii. p. 283. ed. Lips. Is et apud Euripidem, Iphig. in Taur. 343. in verbis Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα pro ἡμεῖς οἷα acute et probabiliter censet reponendum ἡμ. οἶδε.

2. Prorsus otiosum videri potest οὗτος, ubi, sicut Lat. *ille*, significat notam rei magnitudinem. Xenoph. H. Gr. vii. 3,

8. Παραλαβὼν μὲν γὰρ (*Euphron*) τὰ ἱερὰ μεστὰ καὶ χρυσῶν τούτων καὶ ἀργυρῶν ἀναθημάτων, κενὰ πάντων ἀπέδειξε. In his viri docti non memores hujus significationis pronomen τούτων damnarunt. Sed vid. Zeune ad Exp. Cyri i. 5, 8. et Reiske, quem ipse laudat Ind. in Demosthenem h. v. nec non Markland. ad Max. Tyrium vol. i. p. 444. ed. Reiske.

3. Permulta loca sunt, ubi hoc pronomen articulo vel præmisso vel deinceps addito ponitur ad explendam et clarius graviusque efferendam sententiam. Etiam in his passim hæserunt interpretes doctissimi, et pronomen delendum censuerunt. Forma ipsa est in omnibus, opinor, linguis, quæ habent articulum, usitata, ut vix opus sit exemplis. Sed hæc licebit dare: Xen. Cyri Disc. ii. 2, 20. μὴ οὐχὶ τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα, καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινὸν, τοῦτον καὶ μεγίστων ἀξιοῦσθαι· Æsch. c. Ctesiph. c. 47. extr. Δημοσθένην δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, τὸν γράψαντα μὲν τὴν πανυστάτην ἔξοδον, προδόντα δὲ τοὺς στρατιώτας, τοῦτον ὑμεῖς τιμήσετε? Plura attuli ad Xen. Memor. iv. 7, 5. et plura etiam potuissem, quorum copiam et Hoogev. suppeditat ad Vig. iv. 14.

Simili ratione abundant ΕΚΕΙΝΟΣ et ΟΔΕ Xenoph. Cyri Disc. i. 4, 19. οἳ, ἢν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. Adde vi. 1, 17. et vi. 2, 33. Chariton. i. 14. μόνη δὲ Καλλιῤῥόη γενομένη, ἥδε μετ' ἐξουσίας τὴν ἰδίαν ἀπωδύρετο τύχην. De simili apud Latinos pleonasmo Dorville ad h. l. laudat Cortium ad Sallust. Catil. 37. et Drakenb. ad Liv. xxv. 27. Vid. et supra αὐτὸς, Sect. 7.

4. Aliquantum gravitatis habet pleonasmus hujus pron. post ὁ αὐτός. Nam cum ὁ αὐτὸς satis clare per se significet, quis aut quid sit intelligendum, tamen si res videtur mira vel incredibilis, ne ulla dubitatio possit existere, addito pronomine demonstrativo declaratur, hunc ipsum hominem, vel hanc ipsam rem aut præsentem aut modo dictam, intelligi debere. Xen. Cyri Disc. v. 1, 12. οἱ αὐτοὶ οὗτοι. vi. 2, 8. εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον.—Geminus pleonasmus est τοῦ ΟΥΤΩΣ, quod v. infra.

5. Passim reperitur τοῦτο μὲν . . . τοῦτο δὲ, ubi sufficerent partt. μὲν et δὲ, aut repetitum καί. Lycurg. c. Leocr. p. m. 246. Τοῦτο μὲν γὰρ (εἰ καὶ παλαιότερον εἰπεῖν ἐστι) τὴν Τροίαν τίς οὐκ ἀκήκοεν, ὅτι μεγίστη γεγενημένη τῶν τότε πόλεων, καὶ πάσης ἐπάρξασα τῆς Ἀσίας, ὡς ἅπαξ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατεσκάφη, τὸν αἰῶνα ἀοίκητός ἐστι; τοῦτο δὲ, Μεσσήνην, πεντακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον etc. Nemo quidquam desideraret, si auctor ita scripsisset: Τροίαν μὲν γὰρ τίς οὐκ ἀκηκ . . . ἀοίκητός ἐστι; Μεσσήνην δὲ πεντακ. etc. Sed voluit auctor hæc exempla diligentius separata ob oculos ponere, quia utrumque est ejusmodi, ut seorsim attentius considerari suoque momento ponderari debere videatur. Hæc enim vis est hujus formæ, qua plura in aliquam rem argumenta, obscurius significato cujusque pon-

dere, deinceps afferuntur, aut per μερισμὸν aliquid ponitur ob oculos.

ΤΙΣ.

1. Hoc nullius usus videtur, adjectum illis ὁ μὲν . . . ὁ δὲ, ut Xen. Cyri Disc. vi. 1, 1. Οἱ φίλοι τῷ Κύρῳ προσῆγον οἱ μὲν Καδουσίους . . . οἱ δὲ Ὑρκανίους, ὁ δέ τις Σάκας, ὁ δέ τις καὶ Γαδαταν. Plutarch. περὶ παιδ. ἀγ. c. 7. Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κόλακας καὶ παρασίτους ἀναλαμβάνουσιν . . . οἱ δέ τινες ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας μισθοῦνται σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς· οἱ δὲ etc. Sed in talibus vis pleonasmi hæc est, quod clarius significatur, non certum hominem esse cogitandum, aut multos; sed ignotum aliquem, aut paucos quosdam. Itaque sublato pronomine indefinito res esset quodammodo minus clara minusque subtilis.

2. Indefinitum sæpe notionem simul habet *incerti*. Hinc pronomen indefinitum incertam rei partem significat, vertique potest, *quodammodo* aut *aliqua ex parte;* ut in τὸ μέν τι . . . τὸ δέ τι. Æneas in Poliorc. 13. Τὸν δὲ μισθὸν καὶ τὴν τροφὴν οἱ ξένοι παρὰ τῶν μισθωσαμένων λαμβανόντων, τὸ μέν τι παρ' αὐτῶν, τὸ δὲ καὶ τῆς πόλεως συμβαλλομένης. Arrianus Exp. Alex. ii. 15. (*Alexander duos captivos*) Θεσσαλίσκον μὲν καὶ Διονυσόδωρον, καίπερ Θηβαίους ὄντας, εὐθὺς ἀφῆκε· τὸ μέν τι, κατοικτίσει τῶν Θηβῶν· τὸ δὲ, ὅτι συγγνωστὰ δεδρακέναι, ἐφαίνοντο etc. Hunc et plura loca bene tractat Hoogev. ad Vig. i. 16. monens, infirmiori rationi τὶ additum esse. Sed in binis sententiis incertum hoc puto, cum e priori ad alteram quoque τὶ pertinere possit. Strabo x. 3. 17. ἐκεῖθεν (ex Asia) καὶ τὴν πολλὴν μουσικὴν μεταφέρουσι· καὶ ὁ μέν τίς φησιν κιθάραν Ἀσιᾶτιν ῥάσσων (*se pulsare Citharam Asiaticam*), ὁ δὲ τοὺς αὐλοὺς Βρεκυντίους καλεῖ καὶ Φρυγίους.

3. Numeralibus adjectum τὶς partim ad S. 1. pertinet, partim ad S. 2. Ad prima illa Demosth. c. Aristog. i. p. m. 548. Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. Τούτων ἕκαστος ἕν γέ τι πράττων κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχεται. Et Arrian. Exp. Al. vii. 30. Ἔγωγε δοκῶ, ὅτι οὔτε τὶ ἔθνος ἀνθρώπων, οὔτε τις πόλις ἐν τῷ τότε ἦν, οὔτε τις εἷς ἄνθρωπος, εἰς ὃν οὐ πεφοιτήκει. Ad S. 2. pertinet majoribus numeris additum, ubi est *fere;* sicut Thucyd. viii. 21. διακοσίους μέν τινας, τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν, ἀπέκτεινε. Sed μυρί' ἄττα ad seqq. pertinent.

4. Plurimum hoc pronomine utuntur Græci ad insignem magnitudinem significandam. Scilicet magnitudo, qua scriptor animum lectoris movere vult, non debet, partibus distincte cognitis, certa mensura iniri, sed potius confusa et nullis finibus circumscripta imagine animo ad intuendum proponi. Feliciter ergo illi, qui primi dixerunt μέγας τις, πολλή τις et πολύ τι. Cum enim μέγας et πολὺς jam significet, qua ex parte debeat res spectari, commode subjicitur

illud infinitum τὶς aut τὶ, quo phantasia rem quam maxime augere possit. Facile his deinceps accesserunt nomina ὁπόσος, πηλίκος, θαυμάσιος, δεινὸς et similia, in quibus potest esse emphasis, ut οἷος. Hom. Iliad. E. 638. οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακληείην, *quantæ virtutis, quam admirabili robore corporis et animi dicunt* etc. Sed etiam substantivis τὶς additur: ut Soph. Aj. 308. σὺν τάχει τινί: et Plat. Crit. vol. i. p. 101. ἐν καιρῷ τινι. Post et aliis verbis insigne quid, non finitæ autem magnitudinis, significantibus illud addere cœperunt, τῷ καλὸς, αἰσχρὸς, σοφὸς et similibus. Herodot. iv. 198. Δοκέει δέ μοι οὐδ᾽ ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη: *Videtur autem mihi ne fertilitate quidem admodum insignis esse Lybia.* Theocr. Idyll. vii. v. 37. s. κἠμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς, *et me dicunt omnes cantorem optimum: ego vero von valde credulus sum.* Callim. H. in Apoll. 4. ἡδύ τι, *suaviter admodum.* Quoniam vero ars dicendi non solum amplificare res studet, sed etiam extenuare et imminuere, in contrariam quoque partem dixerunt, μικρός τις, ὀλίγοι τινὲς, et quæ his sunt affinia.

5. Sed deinde longius etiam, et ex mea quidem opinione justo longius, progressi eodem pron. ornarunt adjectiva, quorum notio incrementa capere non potest, ita ut dicerent ἄμετρός τις et πᾶς τις. In his non auget τὶς sed imminuit. Facit enim, ut intelligamus, ἄμετρον per hyperbolen esse dictum, non proprie *immensum*, sive *quod nullos terminos habeat, secundum quos ejus spatium mensura definire possis.* Et sic πᾶς τις non sunt *omnes, qui ubique sunt, in terris homines ne ullo quidem excepto*, sed *quam plurimi, prope omnes.* Inde ambiguum factum, utrum οὐδέν τι sit *nihil omnino* an *nihil admodum.* Sed tamen prius pluribus locis videtur convenire. Accedit quod in οὔτι negatio est fortior, quam in simplici οὐ. Nam dicitur pro οὐ κατά τι *non propter quidquam* vel *non ulla ex parte.* Hom. Il. A. 153. Platonis ipsa verba vol. vii. p. 6. ponam: φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν, οὔτι γέλωτα ὄφλειν (παιδικὸν γὰρ τοῦτο γε)· ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας etc. *periculosum est et lubricum, nequaquam quod verear, ne me ridendum præbeam (nam hoc quidem joculare est); sed ne prorsus aberrans a vero* etc. Etiam Hesychius οὔτι reddit verbo οὐδαμῶς.

In πάνυ τι afficitur et intenditur τὸ πάνυ a pronomine τὶ, ut sit *prorsus ex omni parte.* De ironia οὐ πάνυ τι vid. sub adv. ΠΑΝΥ*.

* Notum est, *hominem magna virtute aut dignitate præstantem* sæpe simpliciter dici τινὰ aut τὶ, sicut et Lat. *aliquem.* Vid. interprr. N. T. ad Act. v. 36. et Galat. ii. 6. Sed jam Budæus copiose in Commentt. Gr. L. p. 75. aliique aliis in libris illud docuerant. Hæc pronominis per se positi significatio ad nostram disputationem non pertinet. Non enim habet pleonasmi speciem, sed manifesto necessarium est ad integritatem sententiæ.

5. Ceterum cavendum est, ne frigus afferamus locis, a quibus insignis magnitudinis significatio aliena est, neve pronomini indefinito ubivis aliquid ponderis addamus. Aliud enim est, si quis ignarus viæ, ut Cyri Disc. iv. 6, 10. quærit: πόση τὶς ὁδός? aliud, cum Xenophon Exp. Cyri vi. 5, 20. dicit: πόσον τι νάπος ὁ Πόντος! Sed in illo loco τὶς est *fere*, ut et Cyri Disc. ii. 1, 2. et 4. Fischerus autem in Animadv. ad Well. Gr. ii. p. 232. hæc loca, quia non satis diligenter ea notaverat, inter alia retulit, in quibus clara est emphasis magnitudinis insignis.

6. De enclitico τις in ὅστις pro ὅς Vigerus ii. 5. non recte tradit ὅστις esse *qui quidem*. Ac ne docet quidem, quam ipse vim his Latinis tribuat. Id autem, quod Zeunius adspersit, quorsum spectet aut quam vim habeat, ego non intelligo. Ne multa, mihi sic videtur: si hoc relativum spectat ad hominem non certum, sed quemcunque, vim τὸ τὶς suam retinet, et hoc ipsum vult intelligi, clariusque facit, ὅς non spectare ad certum hominem; et simpliciter ὅ τι δοκεῖ esse *quidquid videtur*, cum ὃ δ. sit *illud, quod videtur*. Exemplis et locis certis hic uti ridiculum esset: nemo enim dubitabit, ὅστις poni pro ὃς ἄν, *quicunque:* ac ne proficerem quidem quidquam exemplis, quia etiam ὅς sine ἄν universe usurpatur; ut Hom. Il. B. 198. ubi v. 188. ὅστις eadem ratione dictum antecessit. Hoc tamen manet, proprium esse τοῦ ὅστις usum, quem dixi; et simplex ὅς sine ἄν ad indefinitum subjectum spectans neque tam perspicuum esse, neque tam usitatum. Patet jam ex ὁστισοῦν. Sic apud Zosimum i. 17. πᾶν ὁτιοῦν ἴδιον ἢ δημόσιον τῆς πόλεως οἰκοδόμημα διαφθείραντες, primum illud πᾶν ad certum quodcunque ædificium pertinet, quod quis facile apud animum proponat; id autem, quod per pleonasmum additur, ὁτιοῦν ad reliqua, quæ quis etiam ignorare possit.

Sed quid faciam locis, ubi ὅστις ad certam rem certumve hominem refertur? Nihil equidem laboro. Nam ne in his quidem locis evanescit vis pronominis indefiniti. Nimirum simplex relativum ὅς usurpatur de re, cui *simpliciter* et *historice* aliquid tribuitur: sed ὅστις respicit ad rem, ex qua liceat existimare, *cujusmodi* sive *qualis illa sit*, et *ex qua lector debeat argumentum petere*. Ὅς ergo est simplicis narrationis: ὅστις etiam conjecturæ lectoris aliquid relinquit. Atque ita res, composito hoc pronomine significata, vel omnino vel

Sed levem errorem Schwebelii castigare h. l. licet. Is per ellipsin τοῦ μέγας illud sic usurpari statuit. Sed et sibi ipse repugnat, cum exinde contraria ratione hominem nulla virtute aut dignitate præditum dici statuat οὐδὲν et οὐδένα. Num et in his supplendum est μέγα et μέγας? Imo sicut hoc absolute dicitur, et sine ulla ellipsi, ita et illud. Ratio dictorum per se ostendit, emphasin esse in τὶς, ut non sit proprie *aliquis* sive *quispiam;* quod frigeret; sed *non mediocris homo*. Ceterum etiam μέγαν τινα dici solere, maximeque μέγα τι, neutro genere, non est dubium.

certa quadam ratione consideratur ut incognita, quoniam de ea illo ipso commate, quod ab ὅστις incipit, aliquid adjicitur, ex quo de ea possit existimari. Hinc recte vertas *quippe qui*. Isocr. Paneg. 28. Καίτοι πῶς ἂν ἐκείνων ἄνδρες ἀμείνους, ἢ μᾶλλον φιλέλληνες ὄντες, ἐπιδειχθεῖεν, οἵτινες ἐτόλμησαν etc. Thuc. iv. 18. Γνῶτε δὲ, εἰς ἡμετέρας νῦν ξυμφορὰς ἀπιδόντες· οἵτινες, ἀξίωμα μέγιστον τῶν Ἑλλήνων ἔχοντες, ἥκομεν etc. Palæph. 18. Λέγουσιν, ὅτι Αἴολος ἦν κυριεύων τῶν πνευμάτων, ὅστις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ. Similiter Soph. Aj. 1029. s. Xenoph. Ages. i. 36. s. Paulli ep. ad Rom. xvi. 4. ss. Plura lector facile ipse observabit.

PLEONASMI VERBORUM.

PRÆMONITUM.

GENERATIM hic de verbis quibusdam monebo, quæ habitum, statum, motum, actionem etiam subjecti casu cum re conjunctam, exprimunt, et ea quidem tempore finito posita, quasi eorum usus sit necessarius; cum ipsa tamen abundent et participium alius verbi aut adjectivum cum ipsis conjunctum re ipsa sit primarium, et omisso verbo participium in tempus finitum mutari, adjectivo verbum εἶναι adjungi possit, salvo, quem res postulat, sensu. Horum numero sunt ἥκειν, ἀπιέναι, ἔχειν (*se habere*), ἔρχεσθαι, καθῆσθαι, κεῖσθαι, κυρεῖν, στῆναι, τείνεσθαι, τυγχάνειν, ὑπάρχειν. Viri docti quædam hujus generis, sicut alia παρέλκοντα, congesserunt, tamquam ad interiorem grammaticen pertinentia. Sed justiori de causa commemorantur in demonstrandis virtutibus elocutionis oratoriæ. Nam et pictura quadam ornant orationem, ut ἐναργέστερα omnia fiant, et animo quædam objiciunt, quæ libenter, velut in transcursu, sicut illud ὅγε (v. Præmon. de pronominibus iii.) adspiciat, et ita, ut a scopo non aberret. De singulis quibusdam suo loco dicam. Qui Latina hujus generis tractarunt, ut Ernesti in rhett. initiis §. 302. s. et Schellerus in majori opere de stilo bene Latino, eos mirum est Græcorum minus fecisse mentionem; et qui de Græcis egerunt, eos non studiosius comparasse Latina. Verbi substantivi variationes studiose collectas dedit Fischerus in Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 69.

ΑΓΕΙΝ.

Recte Hoogev. ad Vig. vi. 2. abundantiam participii ἄγων conjunxit cum φέρων. Nam ad sensum, quem res poscit, non est necessarium, et adjungitur fere in fine, ut λαβών. Vim autem plane eandem videtur habere, quam φέρων. Hom. Il. B. 557. s. Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες. In his Στ. δ' ἄ. est *de industria collocavit ad* etc. sive *studiose providit, ut locum caperent ad* etc.

ΑΞΙΟΥΝ.

Hujus verbi usus per se argumentum nostrum non attingit. Sed quoniam Fischerus in Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 37. illud in numero redundantium habet, de eo plane tacere non consentaneum est. Tenendum igitur (quoniam ille nimis breviter de eo egit), cum ἄξιος sit *dignus* sive *æquus* (nam hæc duo ad unum idemque revocare licet), ἀξιοῦν esse 1) *dignum* s. *æquum facere*; et inde 2) *dignum* s. *æquum putare*; 3) *propterea, quod d.* s. *æq. sit, velle.* Prima significatio non est dubia. Nam verba in όω ab adjectivis derivata fiunt transitiva. Sic ab ἴδιος, κενὸς etc. ducuntur ἰδιόω, *proprium facio*; κενόω, *vacuum f.*; στενόω, *angustum f.*; μονόω, *solitarium f.*; similiterque δηλόω, ξηρόω, σιμόω, etc. Secunda significatio e prima facile fluit: et in aliis etiam *existimandi declarandique* notio deducitur ex illis, quæ faciendi notionem habent, sicut ap. Hebræos fit in formis *Hiphil* et *Piel*. E secunda oritur tertia, quia opinio declarari potest factis. Sed, ut grammaticorum verbis utamur, hac tertia significatione verbum fit prægnans, nec plane reddi uno Latino verbo potest. Respondet fere Francico *prétendre*, quod nostri verbo *begehren* exprimere videntur. Jam cum ἀξιόω cum infinitivis aliorum verborum construi soleat, in hac periphrasi res ipsa ostendere debet, ad quod subjectum *æquitas* spectet. Aristoph. Plut. 1085. ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν. Hæc ita verti possunt: *Quoniam tibi convenire censuisti, ut vinum ebiberes.* Xenoph. Cyri Disc. vii. 1, 43. τί ἡμῖν ἀξιώσεις χρῆσθαι; *quomodo nobiscum agere æquum statues?* sive *quomodo* (*ex tua sententia*) *a te jure meritoque tractabimur, quove loco habebimur?* Sic f. hæc loca explicare poterat; et similiter v. ἀξιοῦν ubique explicari debet, nisi uno verbo defungi et vim τῷ *velle* aut *cupere* utcunque significare velis. Isocr. ad Demon. p. 10. ἂν παραπλησίως ἔχῃς πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας, ὥσπερ ἂν πρὸς σαυτὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιώσειας: *si talem te præbeas adversus peccantes, quales alios in te peccantem esse debere credas, et esse postules.* Adde Demosth. adv. Aristocr. p. m. 394. ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀξιῶ παρὰ πάντων ὑμῶν τυχεῖν δίκαι', ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Diligentius hic ἀξιοῦν a priori

verbo distingui videmus (per τε καὶ), et postrema δίκαι' . . . πείθω rationem continere videntur, cur et ἀξιῶ additum sit.

ΑΡΧΕΣΘΑΙ

cum inf. alius verbi conjunctum sæpe πλεονάζει. Nam actio, quæ altero verbo exprimitur, non solum cœpta, sed absoluta significatur, adeo ut ἄρχεσθαι videri possit otiosum. Sed eandem actionem studiose et cum contentione quadam continuatam aut iteratam vult simul intelligi. Matth. xxvi. 22. ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· μήτι ἐγώ εἰμι, κύριε? et v. 74. τότε ἤρξατο etc. Act. i. 1. . . . . . ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν etc. Sponte quis intelligit, non abruptis quibusdam verbis illos usos esse. Nec vero alterius oratione, aut casu, nescio quo, interpellati sunt. Sic neque Jesus in rerum agendarum et docendarum initiis ita hæsisse significatur, nihil ut absolverit. Alia loca lexicographi et commentatores in N. T. congesserunt; et alii ad alios scriptores, et Erhardus ad Petron. c. 6. Nam et Latini τὸ *cœpisse* sic ponunt sæpissime; nec non recentiores in suis linguis verba significationem incipiendi habentia. Nostri certe sic solent: *Er fieng an zu* etc. eum significare volunt, aliquem studiose et vehementer aliquid egisse

2. Alius est pleonasmus, cujus hæc notavi exempla. Herodot. v. 49. med. Ἔστι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἤπειρον ἐκείνην νεμομένοισι, ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι· ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοισι, ἄργυρος, καὶ χαλκὸς, καὶ ἐσθὴς ποικίλη etc. pro. χρυσὸς, ἄργ. etc. Nec vero Jones significantur incipere ab auro in bonorum suorum enumeratione, sed alii, quibus placet, ut hic ipse, qui loquitur. Plat. Alcib. i. init. τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα etc. Strab. x. 2, 7. Ἀπὸ γὰρ τοῦ στόματος ἀρξαμένοις καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου πρῶτόν ἐστιν Ἀκαρνάνων χωρίον, τὸ Ἄκτιον: *nam inde a faucibus et Ambracio sinu primum* etc. et x. 5. 2. de Delo insula: Τετίμηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων ἀρξαμένη. Sic et Xenoph. Vectigg. v. 3. Sufficiunt hæc exempla ad intelligendum, in versione hoc participium, quod fere rebus inanimatis vitam tribuat, commode reddi non posse.

ΒΑΙΝΕΙΝ.

De hoc recte et clare Fischerus in Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 37. " Hoc verbum infinitivis vel participiis alior. " verbor. junctum celeritatem actionum exprimit, ita ut " reddi adv. *statim*, *celeriter*, *continuo* possit." Sic cetera bene. Hoc unum justo gravius videtur, quod Odyss. B. 5. βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο vertit, *proripuit se e cubiculo;* id quod conveniret verbis ἤϊξε πέτεσθαι, Il. Φ. 247. Simpliciter, puto, significat hoc verbum, *naviter aliquem contendisse; non segni-*

ter, nec interposita mora, progressum esse. Nam Antilochus cognita morte Patrocli, etsi graviter affectus et plane stupens, tamen cum a Menelao jussus esset currere ad Achillem, eique nuntiare hunc casum, οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, Βῆ δὲ θέειν. Il. 697. s. Et Minerva Odyss. A. 102. postquam cum impetu evolaverat de cœlo (ἀΐξασα,) tum βῆ, *acriter* in itinere proposito *contendit.* Sed ceterum explicationem Fischeri loca ipsa tuentur. Accedit autem, quod et βαδίζειν celeritatem exprimit (v. Dorville ad Charit. p. 380. ed. Lips.) nec non ἔρχεσθαι et ἰέναι, de quibus infra.

ΒΑΛΛΕΣΘΑΙ.

Ap. Herodotum aliquoties occurrit βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, significatione dubia et fonte tropi incerto. Cum autem ἐφ' ἑαυτοῦ ap. ipsum et alios sit *sponte*, facilius quis verbum πλεονάζειν putet illis locis, ut v. 106. εἴπερ τι τοιοῦτον, οἷον σὺ εἴρηκας, πρήσσει ὁ ἐμὸς ἐπίτροπος, ἴσθι αὐτὸν ἐπ' ἑωϋτοῦ βαλλόμενον πεπρηχέναι: *Si tale quid, quale tu dixisti, parat meus procurator, scito eum sponte... parasse* sive *egisse.* Sed rectius, ut opinor, vertimus, *in se suscepisse, ut id ageret.* Cf. Ælian. V. H. ii. 4. ubi Scheffer et Joach. Kuhn vertunt *recipere in se*, quod illi loco est aptissimum. Sed tamen non sine ratione βάλλεσθαι quis vertat *considerare, agitare animo*; et ἐφ' ἑαυτοῦ adverbio *seorsim.* Hoc sensu ἐφ' ἑαυτοῦ occurrit ii. 2. ix. 17. et 38. et alibi. Vid. Valkenaer. ad viii. 32.

ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ.

Hoc verbum sæpe prolixum studium et promtum ad rem agendam animum significat. Aristoph. Plut. 290. ss. Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι . . . ὑμᾶς ἄγειν: et 318. ss. ἐγὼ δ', ἰὼν ἤδη, λάθρα βουλήσομαι τοῦ δεσπότου . . . τῷ κόπῳ ξυνεῖναι. Ad sensum ceteris aptum nihil desideres, si simpliciter dictum sit, ἐγὼ . . . ὑμᾶς ἄξω, et ἐγὼ . . . ξυνέσομαι. Ipsum etiam futurum βουλήσομαι, in hac prima maxime persona, alicujus studii significationem habet. Nam quæ volumus, ea per se sunt futura, non præsentia. Quodsi de futura voluntate nostra significamus, promtam voluntatem nos ostendimus allaturos esse, qua vincantur ea, quæ mutata aut sero cognita consilium nostrum mutare possint. Sed tamen hoc pertinaciter urgere nolim. Non usquequaque sic philosophari in linguis licet. Sed ceterum vid. ΕΘΕΛΕΙΝ.

2. Βούλεσθαι εἶναι potest quis interpretari per simplex εἶναι: et est sane idem: sed tum εἶναι verti debet *significare* sive *similitudinem alicujus rei referre,* quo sensu sæpe ponitur. Itaque etsi ap. Platonem in Cratylo p. 291. s. dicitur γυνὴ δέ μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι, et p. 309. τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἷα δηλοῦν, similiterque p. 320. ac deinceps p. 322. ὀνόματος, θότης ἐστὶν αὕτη, ἥτις ἐνδείξεται, οἷον ἐστι τὸ πρᾶγμα: ta-

men prioribus locis βούλ. εἶναι equidem interpretor *significare, similitudinem habere*; nos "*eine Sache vorstellen.*" Clarissimus locus suffragatur in Phædone (§. 19.) vol. i. p. 169. Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τις τὶ ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι "βούλεται μὲν "τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι, οἷον ἄλλό τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ, καὶ οὐ "δύναται τοιοῦτον εἶναι, οἷον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον·" ἀναγκαῖόν που, τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα τυχεῖν προειδότα ἐκεῖνο, ᾧ φησιν αὐτὸ προσεοικέναι μὲν, ἐνδεεστέρως δὲ ἔχειν; *Convenit ig. inter nos, si quis conspecta aliqua re sic secum cogitet: "similitudine quidem "id, quod ego nunc video, æmulatur aliam quandam rem, sed "eam non assequitur, neque re ipsa tale est, quale illud, sed "reperitur deterius;" eum, quo hoc cogitet, ante vidisse illud, cum quo dicat habere similitudinem, sed eam, quæ ad illud non accedat?* Manifesto hic βουλ. εἶναι et προσεοικέναι ponuntur ut synonyma. Sat clara etiam hæc sunt Aristotelis Eth. Nicom. iv. 1. Βούλεται γὰρ ἄσωτος εἶναι ὁ ἕν τι κακὸν ἔχων τὸ φθείρειν τὴν οὐσίαν. Ἄσωτος γὰρ ὁ δι' αὑτὸν ἀπολλύμενος. Δοκεῖ δὲ ἀπώλειά τις αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορὰ, ὡς τοῦ ζῆν διὰ τούτων ὄντος. Οὕτω δὴ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα: *Asotus enim est, qui uno aliquo vitio laborat, nimirum, quod rem familiarem perdit. Asotus nempe (secundum etymon) est, qui sua ipsius opera interit. Videtur enim interitus quidam voluntarius esse disperditio rei familiaris; quia hujus subsidio vitam tuemur. Sic ergo distincte loquentes* * *asotian capimus.* Jam cum ipsum εἶναι sit *significare*, βούλεσθαι abundat, sed ita, ut vim fere habeat τοῦ δοκεῖν, de quo verbo statim dicemus.

3. Participium βουλόμενος præmisso τί videri potest abundare. Nam τί solum, pro διὰ τί positum sufficit, et offendit participii obscurior brevitas, cum addi debuisse videatur, ποιεῖν, μηνύειν, πορίζεσθαι aut similis infinitivus. Omnino igitur in hoc participio propria vis non urgenda est, sed τί βουλόμενος verti potest simpliciter, *qua de causa?* ut ne voluntatis quidem significatio exprimatur. Nam respondetur ita, ut hujus verbi nulla ratio habeatur. Aristoph. Ran. 71. HP. Τί βουλόμενος? ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ. Xen. Cyri Disc. ii. 2, 11. Τί μὴν βουλόμενοι, ἔφη ὁ K., ψεύδονται; Τί δ' ἄλλο γε, ἔφη, εἰ μὴ γέλωτα ποιεῖν ἐθέλοντες. Similiter fit ap. Ælianum V. H. ii. 21. Aliis exemplis Viger. VI. 1, 7. et Hoogev. ibid. aliique passim utuntur. Videntur autem Græci hanc formam adhibuisse variandæ orationis causa. Sed et aliis participiis illud διὰ τί evitarunt cum aliqua pleonasmi specie, qui clarius quid magisque definitum lectori offerret cogitandum, et hactenus magis placeret. Hoc genus sunt τί θέλων, Herodot. iii. 77. iv. 145. v. 13. τί δεόμενος iii. 156. ὅτι ποτὲ διανοηθεὶς,

* Dixerat nempe, interdum ἀσωτίαν hoc complecti, ut ad pravas libidines explendas profundatur pecunia. Nam ἐνδέχεσθαι est aliquid *singulatim* sive *distinctum a genere, specie* etc. *intelligere.* Inde συνεκδοχὴ tropus dicitur, quo aliquid simul intelligitur, ut cum parte nominata totum.

Plat. Phæd. p. 137. τί δρῶν, Xenoph. Conv. iv. 51. τί παθὼν (v. infra πάσχειν), et alia.]

ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ.

Etsi ἀδύνατον per se est *id quod non potest fieri*, tamen aliquando verbum γ. additur, ut in or. Æschinis c. Ctesiph. c. 8. extr. Dicit ille, Ctesiphontem et Demosthenem ita causam suam acturos esse, ut dicant, duas esse Athenis leges inter se pugnantes, e quarum una rogatio Ctesiphontis valere debeat. Hoc de duabus legibus contrariis refutat Æschines, et docet, falsum esse, prorsusque pugnare cum institutis Atheniensium. Postremo igitur Φανερῶς δήπου, inquit, ἐξελέγχονται, οὐ μόνον ψευδῆ λέγοντες, ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἀδύνατα γενέσθαι. Eximius est hic pleonasmus. Nam ἀδύνατον est scholæ aptum et nimis breve, et eo non apte caderet periodi clausula. Sed accessione τοῦ γενέσθαι si sententia non fit magis popularis, certe gravior multo redditur et numerosior.

ΔΟΚΕΙΝ.

Germanus est hujus verbi pleonasmus. Nam diversissima sunt εἶναι et δοκεῖν, et sæpe inter se, sicut rerum natura fert, opponuntur. Et tamen δοκεῖ εἶναι ex usu Atticorum ut plurimum nihil aliud significat, quam ἐστί. Hunc usum magis etiam confirmavit philosophia Socratis et Platonis. Probe autem memoria tenendus est, quoniam etiam Moro, homini Græce doctissimo, accidit, ut in Xenoph. Hist. Gr. ii. 3, 51. verbi δοκεῖν propriam significationem urgens vanis difficultatibus se implicaret, sicut in Excursu ad illum locum p. xxxv. monui. Res ipsa ubique docere debet, utrum illud sit proprie *videri* sive *speciem tantum et incertam existimationem præbere*, an modestiæ causa adjunctum *affirmationem non dubiam* alteri verbo relinquat. Isocr. Panathen. init. dicit, se juniorem non scripsisse λόγους ἁπλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦντας, explicatione statim subjecta, καὶ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχοντας. Sunt igitur orationes illæ, non quæ *videntur* simpliciter compositæ, sed *vere et re ipsas* impliciter compositæ: quod etiam clarius fit, ubi ornamenta commemorat, quibus ipse tum sit usus. In Plat. Apol. S. p. 49. hæc legimus: ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὔ. Hic ἔδοξε modestiæ causa dictum verti debet *cognovi* sive *vidi*; aut *reperi* (sic enim forma periodi servari poterit); δοκεῖν autem, ut oppositum verbo εἶναι, *videri* sive *haberi*: nam sæpe δοκεῖν commodius redditur *haberi*, q. e. *vulgo* s. *quam plurimis videri*, et maxime in participio, ut οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς, οἱ δ. πλούσιοι, οἱ δ. ἄρχειν etc. Sed pleonasmus maxime patet adjuncto verbo φαίνεσθαι, ut Xenoph. Cyri Disc. viii. 3, 14. Mem. ii. 1, 22. Plat. (Gorg.) vol. iv.

p. 128. Alia exempla e Fischeri Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 39. et aliunde facile petes. Ceterum modestiam Atticorum hoc in verbi usu probare non possum, quia non paucis in locis ambiguam facit orationem.

ΔΥΝΑΣΘΑΙ.

1. Cum hoc proprie sit *vires quasdam* sive *facultatem aliquam habere*, non mirum est inde pleonasmum exsistere. Nam ad unamquamque rem efficiendam vires quædam sunt necessariæ. Fischerus l. l. p. 40. utitur solo loco Timæi Locr. p. m. 559. s. Τὸ μὲν ὦν λευκὸν διακρίνει τὰν ὄψιν, τὸ δὲ μέλαν συγκρίνει, ὅκωσπερ τὸ θερμὸν διαχεῖ τὰν ἀφὰν, τὸ δὲ ψυχρὸν συνάγειν δύναται. Non obscurum est, postremum δύναται idem esse quod πέφυκε, *physicam hanc vim habet*. Potuisset auctor pro σύναγ. δύν. eodem sensu dicere συνάγει, sicut et ante διαχεῖν δύναται pro διαχεῖ. Pertinet huc Platonis illud e Phædone (sub βούλεσθαι S. 2.) οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι. Non habet species eas vires, ut similitudinem alterius assequatur. Sed ingenii vires intelligendæ in pleonasmo, qui haberi potest, ap. Isocratem Areop. p. m. 354. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. In his pro σκ. δυν. esse posset σκώπτοντας. Sed tamen locus est minus aptus.

2. Sed usitatissimus est pleonasmus, quo δύνασθαι usurpant ut τολμᾶν, de quo verbo infra. Vires nempe morales τῷ δύνασθαι significantur, ut hoc sit *salva prudentia aut honestate posse*. Evang. Joh. vii. 7. οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ. Sed locus xii. 39. est ambiguus. Nam οὐκ ἐδύναντο πιστεύειν commode sic explices: *certe futurum erat, ut eum non curarent*, sive *fieri non poterat, ut ei se dederent*. Nam ex mente auctoris id necessario eventurum erat, quia prædixerat propheta. Secundum Fischeri verba l. l. p. 40. credat quis, Palairetum ad Marc. ii. 19. et Krebsium ad decretum Athen. pro Hyrcano p. 407. multis exemplis illum usum confirmasse. Sed Palairetum, quem ego consulere non potui, Krebsius certe non neglexit. Ipse autem præter loca jam indicata habet unum τῶν ὁ, Genes. xliii. 32. qui alienus est, et alterum e Josepho, Archæol. vii. 8. Ὁ δὲ, στρατήγημα τοῦτ', εἶπεν, εὗρον, ἀγαγεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, δυνάμενον ἀμελοῦντα τῶν ἐντολῶν, ἃς, ἵνα μοι τὸν πατέρα διαλλάξῃς, ἐποιούμην. Statuit ig. Krebsius, in δυνάμενον esse pleonasmum, quod et ante sine tali verbo antecedat Καταμελήσαντος δὲ Ἰωάβου. Sed verba vix sana sunt. Debebat certe esse δυνάμενον ἀμελῆσαι, *qui sustinueris negligere*. F. excidit verbum post δυνάμενον, ut χαρίζεσθαι. Denique ne hic quidem locus est commodus. Melior est, quo Kœnius utitur ad Gregorium, Hom. Odyss. N. 331. Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα, unde expressum esse putat a Virgilio Æn. ii. 657. *Mene efferre pedem, geni-*

tor, te posse relicto Sperasti? et Quintil. Decl. i. p. m. 15. *Pater . . . confitetur uxori, se abdicare non posse.* Alia dedi ad Cic. iv. Catilin. extr. in *Orat. xiii. selectis.* Sed usus verbi Græci, quem pleonasmi nomine ornant, non raro occurrit. Vid. Xenoph. Mem. ii. 6, 22. s. ubi ter sic adhibetur. Hist. Gr. vii. 5, 7. Ages. xi. 10. et Lycurg. c. Leocr. p. 234. cujus hæc sunt: Τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε, ἢ μισαθηναῖος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν, ἡνίκα ἡ μὲν ἧττα καὶ τὸ γεγονὸς πάθος τῷ δήμῳ προσηγγέλλετο?

ΕΘΕΛΕΙΝ.

Quod de v. βούλεσθαι init. diximus, id etiam de hoc valet; quod jam ex eo quis existimet, quia, quæ inde derivata sunt, ἐθελοντὴς, ἐθελούσιος, ἐθελουργὸς, ἐθελόπονος significant eum, qui rem sponte et libenter suscipiat aut tractet. Iliad. Η. 375. s. αἴ κ' ἐθέλωσι παύσασθαι πολέμοιο: et Σ. 434. πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα, h. e. *vehementer repugnans et invita.* Lys. or. 18. c. 2. πεπαυμένοι γὰρ τῆς ὀργῆς αὐτῶν ἀκροᾶσθε, καὶ τοὺς ἐλέγχους ἤδη θέλοντες ἀποδέχεσθε. Æsch. c. Ctesiph. c. 40. ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμῶν ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν. E Xenoph. notavi Mem. ii. 6, 27. Cyri Disc. i. 1, 3. Exped. vi. 2, 6. De re eq. 3, 3. s. De rebus inanimatis pleonasmum notavit Wesseling ad Herodotum i. 109. Sic de Nilo ii. 11. et de vento vii. 191. In talibus ἐθέλειν etiam τὸ δυνατὸν exprimit, ut Plat. Phæd. (§. 50. s.) vol. i. p. 233. s. Vid. et τολμᾷν. Hæc tot loca certe ad crisin cognovisse expedit. Nam Longinus xxxviii. 2. hæc habet: Ὁ γοῦν Ἰσοκρ., οὐκ οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τοῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν. Ibi Morus (in Addendis): "Nonne ἐθέλειν redun- "dat? Sufficit διὰ τὴν φ. τοῦ λέγειν." Illud ergo deleri volebat. Sed delectantur eo Græci etiam per pleonasmum addito, quem h. l. et subtilitas satis tuetur. Nam sine ἐθέλειν significasset auctor *vere* Isocratem *auxisse res omnes dicendo:* cum illo verbo autem notavit puerile et infelix ejus hoc in genere *studium.*

2. Quoniam promto paratoque ad rem agendam animo fere declaratur *benevolentia* adversus eum, ad quem res pertinet, omnino et absolute hæc ipsa significatur verbo ἐθέλειν. Sic Xenoph. Œcon. iii. 12. terra dicitur θέλουσα, *benevola, propitia.* Sic et Latini. Apud Horatium Carm. iii. 30, 16. *volens* hoc sensu ponitur, et conjugata ap. Ciceronem. Hæc participia passim offenderunt viros doctos adeo, ut ea tollenda aut mutanda existimarent.

ΕΙΔΕΙΝ.

Verbum ἰδεῖν e prisca forma (εἴδειν s. εἰδεῖν) mutatum quomodo abundet, hæc exempla ostendunt. Eurip. Rhes. 379. s. καλὸν, ὦ Θρῄκη, σκύμνον ἔθρεψας πώλαρχον ἰδεῖν. Plat. vol. x. p.

72. in Parmenide: . . . εὐμήκη δὲ, καὶ χαρίεντα ἰδεῖν· Xenoph. Cyri Disc. v. 4, 11. ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν. Et Mem. ii. 1, 22. εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει. Quod in his minuta quædam ellipsis εἰς τὸ statui potest, id pleonasmum non tollit, qui etiam magis luculentus videretur, si melior usus talia servasset. Sed vid. Isag. §. 18. Facit autem ἰδεῖν ad subtilitatem. Nam χαρίεις v. g. sine ἰδεῖν posset referri ad suavitatem in sono vocis, vel ad humanitatem in convictu; εὐπρεπὴς ad decorum incessum et motum, vel etiam ad vestitum. Vid. et ΟΨΙΣ.

EINAI.

1. Optimi scriptores hoc verbum prorsus, ut videtur, περιττὸν adhibent in formis τὸ νῦν εἶναι et ἑκὼν εἶναι. Sed has ego ex usu vulgari populorum quorundam ad ceteros Græcos ita venisse puto, ut doctiores non ratione sed multitudine jubente earum usum adsciscerent. Vid. Isag. §. 20. Certe ἑκὼν εἶναι jam apud Jonas usitatum erat, ut ostendit Fischerus in Animadv. iii. b. p. 41. Falso igitur scholiastes Thuc. ii. 89. ad ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι hoc scripsit: τὸ εἶναι παρέλκει Ἀττικῶς: et similiter ad viii. 48. Ad quem locum Gregorius p. 29. spectans τὸ εἶναι, inquit, παρέλκειν παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Ἀττικοῖς) ἐγνωρίσαμεν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, πάντων μὲν μάλιστα ἐν τῇ ὀγδόῃ, οἷόν ἐστι κἀκεῖνο, "καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι," etc. Eustathius item ad Il. Λ. 20. δῶκε ξεινήιον εἶναι ἢ ἐλλειπῶς ἔχει τοῦ ὥστε, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἔδωκεν ὥστε ξεινήιον εἶναι ἢ περιττότητα τοῦ εἶναι, ἧς χρῆσις οὐ μόνον τὸ Ἑκὼν εἶναι, . . . ἀλλὰ καὶ τὸ . . . τήμερον εἶναι etc. Plenum haud dubie est ὥστε ἑκὼν εἶναι. Itaque ap. Lucianum *de mercede cond.* §. 2. in verbis ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ᾽ αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν, postrema sic expleas: καὶ οὕτως (ἐπιλ. αὐτῶν) ὥστε ἑκ. εἶναι. Simili modo integram sententiam facias in Epistola Xenophontis vol. vi. (nostræ edit.) p. 310. ἀνεῖται (ὁ χῶρος) ἱερὸς εἶναι: de quo cf. Valken. ad Herodotum p. 134. Non debet offendere, quod illud et obliquis casibus subjicitur, ut Plat. vol. iv. p. 114. (in Gorgia:) οὐκ ᾤμην . . . ὑπὸ σοῦ ἑκόντος εἶναι ἐξαπατηθήσεσθαι. Constat enim in Græcis non modo accusativos, quibus nos e Lat. adsueti sumus, sed etiam ceteros casus cum infinitt. construi. Vid. infra τε S. 5. sub nota*. Sic et τὸ νῦν εἶναι Xenoph. Cyri Disc. v. 5, 35. hoc modo ad integrum sensum vocari debet: ὥστε κατὰ τὸ νῦν ὂν μέρος χρόνου οὕτως εἶναι. Vid. Lamb. Bos Ellipss. sub μέρος. Unum hic exemplum ponam e Dionys. Halic. Archæol. vi. p. 409. τό γε ἐφ᾽ ἡμῖν εἶναι μέρος, *ut pro ea quidem parte statuam, quæ nobis concessa est.*

2. Formæ τὸ νῦν εἶναι affinis est τὸ τήμερον εἶναι. De ea plane ex hactenus dictis statuendum est. Vid. Eustathii verba modo allata. Exemplum hoc habe: Plat. vol. iii. p.

257. in Cratylo: Δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι οὑτωσὶ ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἶναι χρήσασθαι αὐτῇ αὔριον δ' etc.

3. Nec dissimilis est forma, quæ et alibi occurrit, et apud Thucyd. vii. 48. τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι q. e. *quantum in ipsis esset*, sive, *quoad ipsis decernere aut rem perficere liceret*. Ibi Scholiastes: Τὸ εἶναι περιττόν. Sed loco rite expleto, sicut Sect. 1. ostendimus, εἶναι videbitur, sicut est, prorsus necessarium.

4. Post v. διδόναι, ut et post alia ejusdem fere significationis, e. g. ἀφιέναι, ἐπιτρέπειν, accusativo doni dati adjungi solet verbum εἶναι, quod ad sensum videtur abesse posse, ideoque πλεονάζειν dicitur. Hom. Il. Λ. 19. s. θώρηκα . . . Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι. Pausan. iii. 1, 7. Μεμβλίαρον δὲ . . . Κάδμος ἐν τῇ νήσῳ κατέλιπεν ἡγεμόνα εἶναι τῶν ἐποίκων. Longi Pastoral. i. τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι. Notat ibi Villoison, hoc εἶναι, sicut et alibi ἔχειν post. v. διδόναι, eleganter πλεονάζειν. Etiam Fr. W. Reitz. ad Vigeri libellum bonam copiam exemplorum de hoc pleonasmo τοῦ εἶναι congessit, Verbum ἔχειν sic positum Eurip. Hec. 1260. et Oppian. Cyneg. i. 11. Zosim. ii. 39. sed et ἄγειν Iliad. Α. 338. et Ψ. 612. et φέρεσθαι Callim. Lavacr. Pall. 133. Ante hos infinitivos omnes ellipsis est τοῦ ὥστε: et infinitivi dona data quasi magis firmant, et, eorum maxime propria esse, quibus data sint, declarant. Herodotus passim post ἀποδεικνύειν ponit εἶναι simillima ratione; ut v. 99. αὐτὸς μὲν δὴ οὐκ ἐστρατεύετο . . . στρατηγοὺς δὲ ἄλλους ἀπέδεξε Μιλησίων εἶναι.

5. Porro et cum verbo ὀνομάζειν positum abundat εἶναι. Plat. vol. iii. p. 89. (Protag.) σοφιστὴν δή τοι ὀνομάζουσι γε, ὦ Σ., τὸν ἄνδρα εἶναι. Xenoph. Apol. S. §. 13. οἰωνούς τε καὶ φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. In his ὀνομάζειν non est simpliciter *dicere*, ut quidam vertunt, (quo sensu hoc verbum nusquam occurrere puto) sed, ut fere Bachius, quamquam dubitans, *verbo certo* vel *verbis certis exprimere*; sicut in Phœnissis Eurip. 419. s. ΙΟ. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς. ΠΟ. οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἄν, ὡς ἐστὶ φίλον. In Platonis et Xenoph. loco de *nomine* maxime rerum agitur. Verborum ordo elegantior in eam opinionem ducere potest, ut ὀνομάζειν nihil aliud esse putes, quam λέγειν: sed constructio est ejusmodi, ut accusativus cum inf. recte sequatur. Platonis igitur verba sic interpretanda sunt: *Nomine certo* (vel *suo*) *appellant, esse scilicet sophistam*.

6. Gravis videtur esse pleonasmus apud Polybium ix. 23. Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων, οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται, πῶς Ἀντίπατρος etc. Neglecto participio sensus manet integer: sed τῷ οὐδεὶς videtur grave momentum detrahi. Sed hoc est incertum. Casaubonus quidem prima illa vertit: *Nemo homo vivit rer. gestar. adeo incuriosus:* recte fortasse; quia εἶναι, pro *vivere*, *superstitem esse*, et alibi ap. Polybium reperitur,

ut ii. 43. sæpius ap. alios, ut Sophocl. Philoct. 425. maxime cum negatione, οὐκ εἶναι, *non superst.* sive *mortuum esse.* Atque etiam res admittit hanc interpretationem, quia ibi agitur de rebus non longe a morte Alexandri M. gestis.—De ὑπάρχειν εἶναι vid. sub ὑπάρχειν.

ΕΟΙΚΕΝΑΙ.

Hujus verbi frequens est pleonasmus, ubi junctum est infinitivo alius verbi, sed et ubi participio. Nam prorsus respondet τῷ δοκεῖν, quod vide supra. Sophocl. Philoct. 320. s. Ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε. Haud dubie intelligi vult Chorus, se æque dolere, non tantum speciem dolentis habere. Xenoph. Cyri Disc. viii. 8, 14. ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις etc. Si tantum *viderentur doceri*, reprehensio vana esset: sed *vere docentur.* Sic et in dialogis sæpe infinitivus verbi antecedentis intelligendus est, ubi simpliciter respondetur ἔοικε aut οὐκ ἔοικε, quibus verbis liquido et sine dubitatione affirmatur aut negatur; ut Plat. vol. v. p. 66. s. in Alcib. i.

ΕΠΕΡΧΕΣΘΑΙ.

Hoc verbum sæpe impersonaliter adhibetur, ut intelligendum sit nomen v. c. ἐπέρχεταί μοι (scil. ἔννοια vel ἐπιθυμία) ποιεῖν τοῦτο. Sic et εἰσέρχεσθαι, ὑπέρχεσθαι, ἐπιέναι, et εἰσιέναι. Vertere talia solent: *in mentem venire.* Etiam πόθος, ὀργὴ, (addito nomine) εἰσέρχεσθαί τινα dicitur. Vid. Valken. ad Eurip. Phœn. p. 464. Hemsterh. ad Luciani Prom. c. 2. Dorville ad Char. v. 10. Vacare autem videtur tale verbum, ubi non exprimitur cogitatio a libero animi proposito suscepta, sed motus involuntarius et repentinus, ut *admirationis* et *timoris.* Plato Legg. viii. vol. viii. p. 412. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Zosim. ii. 36. Καί μοι πολλάκις ἐπῆλθε θαυμάσαι. Et iv. 40. Τοῖς δὲ βαρβάροις ἐπῄει γελᾷν. Dicta videntur prorsus eodem sensu dici, quo dicas: ἐφοβήθην δὲ, οἷον εἰκὸς, et πολλάκις ἐθαύμασα. Sed tamen in his similibusque locis hoc significari puto, animum tali motu tentatum, deinceps adhibuisse cogitationem, et de causis timoris, admirationis aut alius affectionis quæsivisse. Sic in Lat. *subit mirari.* Ceterum monere liceat, ἐπιέναι et ἐπέρχεσθαι cum dat. personæ construi, cetera promiscue cum dat. et accusativo.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΣΘΑΙ.

Proprie hoc est *se* (*ad rem*) *applicare*, sive *incipere, aggredi.* Plat. in Sophista, vol. iii. p. 297. ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα, ζητοῦντες αὐτό. Sed cum inf. alius verbi constructum prorsus eandem vim habet, quam ἄρχεσθαι S. 1. Lucian. Philopatr. §. 16. Οὐχὶ ὁ Ζεὺς τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν, ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας καὶ τῆς Ἀγαμέμ-

νονος. ἐπιβουλῆς ζῆν καθείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου? In his sine dubio ἐπιβαλλομένῳ πράττειν est i. q. πράττοντι, quod et e seqq. magis patet. Dionys. Hal. Archæol. vi. p. 403. Ἐπιβαλλόμενος δὲ τοὺς περὶ τοῦ δικαίου ποιεῖσθαι λόγους, καὶ τὰ μὲν τοῖς δανειστικοῖς ἐγκαλῶν etc. Non modo conatus vel aggressus ille est de justitia et æquitate dicere, sed re ipsa dicit, quod vel ex his paucis intelligas, cum fœneratores accusaverit. Eodem modo dicit in ep. ad Pompeium vol. ii. p. 126. inf. Οὐδ' ἄν τις ἔχοι κατ' αὐτὸ τοῦτο μέμψασθαί με τὸ μέρος, ὅτι τὸν ἐπιφανέστατον τῶν φιλοσόφων (Platonem) ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην, ὡς δὴ διὰ τοῦτο δόξης τινὸς τευξόμενος. Alia loca e Polybio Fischerus in Animadv. habet iii. b. p. 43.

ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ.

Prima hujus v. significatio est *manum operi admovere*: proxima, *conari*. Hujus exempla sunt Galen. *de usu partt.* S. 1. extr. Ἁπάσας μὲν γὰρ τὰς ἀνθρωπείους πράξεις ἐπιχειρεῖ μιμεῖσθαι. scil. ὁ πίθηκος, *studet imitatione assequi*, *conatur exprimere*. Xenoph. Œc. x. 8. . . . ἀνάγκη ἁλίσκεσθαι, ἂν ἐπιχειρῶσιν ἐξαπατᾷν ἀλλήλους. Sed alibi non solum *conatum* aut *inceptum* significat, sed *actionem absolutam et perfectam*, quæ infinitivo verbi adjuncti declaratur, ut circumlocutio fiat πλεονάζουσα. Dixerat Socrates in Gorgia Platonis vol. iv. p. 57. miserum esse hominem injustum; minus tamen miserum, si pœnas det diis et hominibus. Tum Polus: Ατοπά γε, ὦ Σ., ἐπιχειρεῖς λέγειν. Alia hujusmodi loca suppeditant Raphelius ad Evang. Luc. i. et Fischer l. l. Plane igitur et hoc verbum usum habet τοῦ ἄρχεσθαι.

ΕΡΧΕΣΘΑΙ.

1. Hoc verbum primo nostri juris est, ubi alius verbi participium futuri adjunctum habet. In primis apud Herodotum frequens est hæc pleonasmi forma, ut ii. 35. Ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον. *De Ægypto jam pluribus verbis dicam.* Et. c. 40. Τὴν δὲ ὦν μεγίστην τε δαίμονα ἥγηνται εἶναι. καὶ μεγίστην οἱ ὁρτὴν ἀνάγουσι, ταύτην ἔρχομαι ἐρέων. Sed nec raro apud alios occurrit. Plat. vol. i. p. 227. ἔρχομαι ἐπιχειρῶν. Plutarch. de educat. puerorum c. 7. τὸ δὲ πάντων μέγιστον . . . ἔρχομαι φράσων. Xenoph. Ages. ii. 7. οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι. Plane idem videretur sensus, si pro his dictum esset οὐ τ. λέξω, similique ratione in prioribus. Sed hæc forma exprimit rem non simpliciter futuram, quæ et longo post tempore tractari possit, sed mox suscipiendam. Simile est Latinorum *ire* cum supino; ut Hor. Carm. i, 2, 15. Ceterum plura exempla collegit is, qui sæpius hic mihi commemorandus est, Fischerus in Animadv. ad Well. Gramm. iii. b. p. 48; sed duo etiam aliena e Platone, vol. i. p. 5.

ὃν διαβαλὼν δὴ ἔρχεται εἰς τὸ δικαστήριον: et p. 263. οἶσθα γάρ, ἃ ἦλθον ἀγγελῶν. In his ἔρχεσθαι non facit periphrasin cum significatione actionis instantis, sed propriam vim veniendi habet, et est necessarium ad sententiæ integritatem, præterquam quod posteriori loco simile haberi potest τῷ ἰέναι, de quo infra.

2. Alia scilicet res est, ubi veniendi notio præter rem accedit. Facit enim hoc diversum a superiori verumque pleonasmum. Odyss. O. 158. s. ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης ἔρχομαι. In his simplex narratio pro τυχὼν ἔρχομαι tantum poscit ἔτυχον. Similia sunt Eurip. Phœn. 16. 145. et 296. Elegantiæ rationem cognoscas e Præmon. de verbis.

3. Peculiaris abundantiæ est participium ἐλθών. Thucyd. vii. 73. ἐσηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν. Xenoph. Cyri Disc. ii. 2, 6. ἐλθὼν ἐδίδασκον ἕνα λόχον. Significat actionem sine mora susceptam. Nam participii brevitas, nisi me sensus fallit, cogitationem affert hominis ad rem propositam properantis. Itaque vertunt adverbio *statim*. Illud certe dubitatione caret, Matth. xxvii. 5. participium ἀπελθὼν, (nam de hoc aliisque compositis, ἐξελθὼν, παρελθὼν idem valet) significare actionem mox susceptam, et ex hoc ipso intelligi, Judam se suspendisse, non mœrore accelerasse mortem. Cf. infra IENAI.

ΕΥΧΕΣΘΑΙ.

Redundare hoc verbum videtur adjunctum verbo εἶναι, maxime ap. Homerum; ut Iliad. Z. 211. (coll. 215.) et 231. I. 60. Odyss. A. 172. 180. 187. I. 263. Ξ. 199. O. 196. Π. 223. Sed perquam difficile et lubricum est, constituere primam ejus significationem, a qua ceteræ, tamquam a capite, facile deduci possint. Nam ita multiplex fertur ejus interpretatio, ut non pro uno eodemque verbo quis habere possit, sed pro duobus tribusve diversæ originis. Nam *gloriari*, *dicere*, *precari*, *votum facere* aliquanto magis videntur inter se dissentire, quam ut ex uno cetera possint derivari. Sed tamen certæ hujus verbi significationes non male componuntur, si propriam ponimus *profiteri*, *clare eloqui*; Germ. *laut sagen*, *laut und deutlich erklären*. Occurrit hæc et in locis jam demonstratis, et Odyss. Ξ. 463. (coll. verss. seqq.) et Υ. 192. Nam hæc et alia loca consideranti non potest esse obscurum, pro simplici *dicere* non adhiberi. *Gloriandi* autem notionem affinxerunt e rebus, quæ eam utcunque aut facile admittunt, nequaquam vero postulant, ut Iliad. Υ. 388. et 393. Sed, posita prima illa significatione, qui *precantur* recte dici possunt εὔχεσθαι, quatenus eorum verba pronuntiata opponuntur tacitæ cupiditati sive desiderio rei optatæ; multoque magis, qui *vota faciunt*: nam hæc nuncupabantur clara voce, sæpius adeo per præconem, et verbis conceptis in

concione pronuntiatis, si essent publica vota. Sed ut ad illud redeamus, quod instituti nostri est, pleonasmum grammatici statuunt maxime in Homerico εὔχομαι εἶναι, quod dictum esse volunt pro εἰμί; recte, si sensum rudem et quam simplicissimum quæras: sed argutius est, quod dixi proprie verbo significari, *profiteor me esse*. Is, qui hoc utitur, significat aut gloriosum sibi aut non turpe saltem esse, quod hunc patrem, hanc patriam etc. habeat. Hæc tenenda puto, dum quis certiora protulerit.

EXEIN.

1. Duplicis maxime formæ pleonasmus in hoc verbo notabilis est. Primo ipsius ponitur tempus finitum, adjuncto participio aor. maxime 1 verbi ad sensum necessarii. Hesiod. Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι βίον ἀνθρώποισι. Ubi Proclus: . . . τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικόν. Ἀντὶ γὰρ τοῦ Κεκρύφασιν εἶπε Κρύψαντες ἔχουσιν. Σοφοκλῆς, κηρύξας ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἐκήρυξα. Similiter Tzetzes, qui addit: Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς μετοχὰς ἀντὶ ῥημάτων λέγουσι. Τινὰς κατὰ παρολκὴν, ἤγουν περισσῶς τιθέασιν, ὡς νῦν τὸ Κρυψ. etc. Eurip. in Medea, 33. ἀτιμάσας ἔχει, pro ἠτίμασε. Sic in Hec. 1001. et Cycl. 407. Herodot. i. 27. et 37. iii. 87. Lucian. Asin. 20. et Alex. 61. Utroque loco Reitzius plura exempla proposuit ad illustrandam hanc formam loquendi: aliis in libris alii; ut Vigerus v. 7, 10. et qui ejus libellum locupletarunt; Valckenaer ad Eurip. Phœnissas p. 267. ss. et quos laudat Fischer in Animadv. iii. b. p. 43. ss. qui et ipse multa congessit. Sed fere nihil aliud illi, nisi pleonasmum esse, docuerunt. Valkenaer quidem l. l. "ἔχειν interdum idem significat ac εἶναι, τυγχάνειν, κυρεῖν." Tum loca nonnulla, ubi sic positum inveniatur, demonstrat. Sed sic ratio illius usus nequaquam aperitur. Bene autem Cel. Hermannus ad Vigerum monuit, ἔχω περάνας e. g. significare proprie, *sum in ea conditione, quæ est ejus, qui perfecit*. Recte sine dubio. Nam sicut εὖ ἔχω est *bene me habeo*, ita ἔχω π. esse potest, *me habeo, ut executus*, sive *ut is, qui perfecit*: atque ita, pleonasmo remoto, i. q. ἐπέρανα, *perfeci*. Est igitur exquisitior et hactenus, vel propter commutandæ orationis opportunitatem, elegantior rei exprimendæ ratio.

Nonnullis in locis ambiguum est, utrum ἔχειν abundet, an participium alterius verbi. Vid. *præmonitum* de verbis. Referat huc quis Pind. Nem. i. 44. s. οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψας ἔχειν, ubi accusativus potest regi a κατακρύψας, ut ἔχειν absolute sit dictum, *me habere*; atque etiam ab ἔχειν, ut κατακρύψας (scil. αὐτὸν) significandæ avaritiæ causa sit additum. Sed firmatur prior ratio versibus insequentibus. Ceterum quod Latini dicunt, *absolutum habeo*, pro *absolvi*, et *quæ habes instituta*, pro *quæ instituisti*, et

similia, etsi non respondeat illi pleonasmo Græcorum; quia *habeo* non est *me habeo*, et participia sunt passiva non activa; tamen ex eo videntur adumbrata, quia illud genus pleonasmorum a Græcis acceptum usurparunt, de quo in *Præmon.* dixi, et quia participia passiva ponere coacti fuerunt, utpote carentes activis.

2. Sed difficilior est altera forma, in qua non verbi primarii participium ponitur, sed cum hujus tempore finito participium ἔχων. Socrates cum in Gorgia Platonis vol. iv. p. 95. per jocosam calumniam dixisset, sutorem fortasse jure suo maximis et quam plurimis calceis indutum oportere incedere: respondet Callicles: ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων? Nempe accusativus π. ὑποδ. pertinet ad φλυαρεῖς, non ad ἔχων, quod adjicitur absolute. Pari modo p. 108. dicitur ἔχων ληρεῖς, (aut, ut f. legendum, ληρεῖς ἔχων) et similiter Aristoph. Ran. 204. et 515. Lysistr. 944. Nubb. 509. si locus huc pertinet. Verba sunt Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; ubi acc. τί potest regi ab ἔχων. Sed unum locum addam ex Icaromenippo Luciani §. 24. ubi Menippus narrat suum cum Jove colloquium . . . Εἰπέ μοι, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; Τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; Παίζεις ἔχων, ἔφη. De talibus clare Fischerus l. l. p. 44. statuit, "ἔχειν hoc in genere idem esse, quod εἶναι, "et ὑπάρχειν, κυρεῖν et τυγχάνειν, atque adeo tales formulas "similes esse iis, quæ ex verbo substantivo et participiis "aliorum verborum compositæ sunt, ita tamen, ut participium ἔχων mutetur in tempus finitum alterius verbi, et hoc "in participium." Utitur etiam his Gregorii: Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, καὶ τὸ τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν, Ἀττικόν . . . ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς, καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος, λαμβανομένων . . . ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικόν, ἀντὶ τοῦ ληρεῖς, ἐστίν. Ad ea Kœnius: "Nostri, ληρεῖς ἔχων pro ὑπάρχεις ληρῶν accipientis, sententia meruit Clariss. Valckenarii adsensum ad "Eurip. Phœn. v. 712." Itaque K. et sibi eam probari significat. Ego, ut ingenue dicam, hanc explicandi rationem portenti instar esse et tam ab usu loquendi, quam ab arte interpretandi, longissime abhorrere statuo, eaque nodum non solvi, sed plane scindi. Cum Attici pariter, atque adeo sæpius, dixerint ληρῶν ἔχεις, quod, ut supra vidimus, ex analogia recte habet: quo tandem modo, aut qua conspiratione inter se constantes, inversa, vel potius perversa, ratione dicere interdum voluisse putemus ληρεῖς ἔχων, et ea quidem conditione, ut lectores ænigma joculare isto modo, mutata nempe utriusque verbi forma, solverent?

Mihi hæc stat sententia, participium ἔχων sic verbo finito subjectum habere vim graviorem, quam in priori genere tempus hujus verbi finitum; et v. g. formulæ ληρεῖς ἔχων pro-

prie sensum esse ληρεῖς κατὰ ἕξιν sive ληρεῖς, ἔχων οὕτως scil. ληρῶν: *deliras, et quidem non uno dicto insano, sed habitu et vitio mentis*. Nam ἔχειν de *naturali corporis habitu* proprie usurpatur, unde et ἕξις dicta est. Participia vero usitatissime ponuntur in fine dictorum arguta cum brevitate, et sic ἐπίκρισιν addunt sententiæ præmissæ. Vid. ποιεῖν. Denique brevitas, qua verbum ex antec. intelligendum est, Græcis vel maxime placuit. Eam exemplis quibusdam liceat demonstrare. Plat. vol. i. p. 103. Εἰ γὰρ ὤφελον, ὦ Κρ., οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἷοί τε ἦσαν καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα· καὶ καλῶς εἶχε. Νῦν δὲ οὐδέτερα οἷοί τε. Vides hic bis subaudiendum esse ἐξεργάζεσθαι. Aristot. Eth. Nicom. ii. 5. οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς, (sc. ὀργιζόμενος.) Alia, quæ habeo notata, ponere non est operæ pretium; ut Plat. vol. v. p. 54. et x. p. 252. et plura e Demosthene et aliis suppeditat Dorville ad Charit. iii. 3. Sed vis illa, quam statui τοῦ ἔχων, non est nimis urgenda: tantum "continuationem quandam, perseverantiam ac moram infert," ut recto sensu Græcæ dictionis monet Stollberg ad Sophoclis Ajacem v. 22. Utinam ille aliquid protulisset ad rationem pleonasmi, quam in animo involutam habuisse videtur, explicandam.

3. Post διδόναι et similia infinitivus ἔχειν abundat, sicut εἶναι, ut sub hoc ipso verbo ostendimus.

4. Pro νῦν pleniori quadam forma, sed cum ellipsi, dicitur τὸ νῦν et τὰ νῦν: sic aliquando etiam τὸ νῦν ἔχον: in quo participium nonnullis visum est abundare. Vid. Hoogev. ad Vig. cap. i. reg. 6. et Sylburgii index ad Dionys. Hal. tom. ii. sub ἔχον. Sed plenum esset κατὰ τὸ νῦν ἔχον εἶδος τοῦ πράγματος, aut τῶν πραγμάτων, *secundum præsentem rerum conditionem* seu breviter, *ut nunc habet*. Vis ergo τοῦ ἔχον est certa, et loco suo non exigua, ut in libro Tobiæ vii. 11.

ΗΚΕΙΝ.

Hujus verbi notio sæpe nihil momenti habet ad sensum, quem res poscit: atque ita recte in παρέλκουσι numeratur. Vid. Præmonitum. Hic defungor exemplis. Sophocl. Aj. 800. s. Τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. Satis erat ὡς φέρει vel ἤνεγκε. Callim. Cer. 123. s. φέροισα ἥξει. Xenoph. Hist. Gr. i. 5, 3. ἔχων δὲ ἥκειν τάλαντα πεντακόσια. Josephi Archæol. xv. 4. αὐτὸν ἀνεκτήσατο τοῖς δώροις, ἃ φέρων ἧκεν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων.

ΘΕΛΕΙΝ vid. ΕΘΕΛΕΙΝ.

ΙΕΝΑΙ.

1. Hoc verbum ita, ut ἔρχεσθαι (S. 1.) constructum externa similitudine illi respondet, sed quoad tempora finita in pleonasmis non habet locum, nisi sicubi præsens, quod fere

significationem futuri habet, cum participio futuri conjunctum reperitur, v. c. εἶμι διδάξων: quod proinde etiam de ἤϊσαν πράξοντας valere potest, Xen. Mem. iii. 9, 9. Sed fere facit præteritum futuri ut periphrasis vim habeat τοῦ *in eo eram, ut* (*hæc vel illud facerem*); sicut hæc exempla docent. Herodot. iv. 82. et v. 62. ἤϊα λέξων. Plat. vol. ii. p. 170. in Theæt. ἅπαν ἀριθμήσων ᾖα ὁ ἀριθμητικὸς, ἤ τι ἀναγνωσόμενος ὁ γραμματικός. Vol. vii. p. 2. de rep. v. ἐγὼ μὲν ᾖα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν. Xen. Cyri Disc. v. 4, 11. οἱ ἐπικαταθεασόμενοι ᾖσαν.

2. Sed ex part. ἰὼν cum finito tempore alius verbi constructa nascitur pleonasmus. Est autem, interprete Hesychio, i. q. συντόνως ἐλθὼν, significatque *studium et celeritatem*. Hom. Il. A. 138. et I. 87. Eurip. Cycl. 240. Xen. Cyri Disc. v. 4, 22.

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ.

Justo brevius de hoc Fischerus, qui Herodot. vi. 38. κατέλαβε ἀποθανεῖν interpretatur ἀπέθανε, et viii, 55. κατέλ. ἐμπρησθῆναι solo item verbo ἐνεπρήσθη. Sed tenendum est, καταλαμβάνειν, sicut passim et ἐπιλαμβάνειν (v. Bergler ad Alciphr. p. 9.) valde usitatum esse de malis et calamitatibus, quæ homines inopinos opprimunt. Itaque κίνδυνος, πόλεμος, δυστυχία eos καταλαμβάνει. V. Hemsterhus ad Lucian. Somn. §. 12. Sed Herodotus cum ellipsi nominis, sive ut impersonale, id adhibere solet, ut nempe subintelligendum videatur ἡ τύχη aut aliud ejusd, fere significationis. Sic iv. 105. et vii. 38. et 155. Sed tamen si quis vult instituere duriorem structuram, ei contendere licet, de ellipsi et impersonali verbo hic non esse cogitandum; sed infinitivum, licet articulo carentem, esse subjectum, et tertia verbi καταλ. persona prædicatum exprimi, ut vi. 38. (τὸ) ἀποθανεῖν ἄπαιδα κατέλαβε Στησαγόρεα, *mors exsortem prolis oppressit Stesagoram*. Sed de structura hanc in partem quærant alii. Patet autem latius: nam et συμβαίνειν, συμπεσεῖν, συγχωρεῖν et, opinor, alia sic construuntur. Nobis illa prior ratio placet.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΝ.

Proprie hoc est *periclitari* sive *parum abesse ab incommodo*. Sed Græcis, et inprimis Atticis, etiam contra significat *parum abesse ab obtinenda re minime ingrata aut incommoda*, et plane idem, quod δοκεῖν. Hoc δοκεῖν cum inserviat modestiæ demonstrandæ (vid. h. v.) κινδυνεύει εἶναι est i. q. ἐστὶ, et κινδυνεύεις λέγειν τι nihil aliud quam λέγεις τι. Melior mihi videtur hæc interpretandi pleonasmi ratio, quam quod, nihil usi hac ironia, dicunt, qui periclitetur, eum prope abesse a malo, unde et in meliorem partem illud adhiberi, ut sit omnino ἐγγίζειν vel δοκεῖν. Nostra ratio est e certo fonte ducta et analogiæ subsidio firmata. Vid. Isag. §. 19. Loca notavi

pauca: sed sexcenta mox in promtu haberem, si quis monstratore opus haberet; Herodot. iv. 105. Xenoph. Œc. xvi. 11. Æschin. Socr. i. 11. etc. Librorum indices hodie talia facile suppeditant.

ΚΥΡΕΙΝ.

Hoc κύρειν sive κυρεῖν est primitivum, significatque 1) *acquirere aliquid justa ratione*, sive *dominum fieri alicujus rei*. 2) *habere aliquid jure dominii;* ut et Lat. *possidere* est α) jure occupare, β) occupatum tenere: 3) *versari* sive *esse alicubi cum dignitate dominii:* 4) simpliciter, *esse aliquo loco*. Primitivum esse dixi κυρεῖν. Nam ab eo deductum est κῦρος, *auctoritas, jus domini*; ab hoc κυρόω et κύριος, a quibus rursus cetera. Sed hæc nihil ad nos. Nobis satis erat pervenisse ad tertiam et quartam verbi significationem: nam ex his oriuntur circuitiones, quæ involuant pleonasmum; e tertia ποῦ κυρῶν εἴης, *ubi versareris*, Sophocl. Philoct. 550. et ante 374. πλησίον γὰρ ὢν κύρει, *nam prope aderat*. E quarta signif. est Aj. 87. μέν', ὡς κυρεῖς ἔχων, *mane, et eo quidem in statu, quo te habes:* et 1363. ἐὰν μισῶν κυρῇς, *si (eum) odio habueris*. Sentitur verbi gravitas: sed versione exprimi nullo pacto potest. De persona tenuissimæ conditionis nunquam, ut opinor, serio abhibetur.

ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ et ΛΑΓΧΑΝΕΙΝ.

1. Horum infinitivus abundat post verba *petendi*. Sophocl. Aj. 836. αἰτήσομαι δέ σ', οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. Lucas in Act. iii. 3. ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Simillimo pleonasmo dicitur Ἑρμαΐαν ᾔτει οἱ δοθῆναι πρὸς γάμον; Zosim. v. 28. Gemina est structura τοῦ εἶναι S. 4. ad cujus rationem vis quoque pleonasmi æstimanda est. Infinitivo enim adjecto donum clarius petitur et paullo etiam enixius V. et Valken. ad Eurip. Phœn. 1324. Cf. ΕΧΕΙΝ S. 3.

2. De λαγχ. nihil amplius habeo dicere. Sed λαβὼν ita περιέλκει sæpius, ut sit *excitantis ad capiendi et cetera deinceps agendi celeritatem*. Etiam in narratione celeritatem significat, sicut ἐλθὼν et ἰών. Sic ap. oratores excitantur γραμματεῖς, ut λαβόντες, atque ita nihil aliud ante agentes, aliquid recitent. Demosth. Cor. c. 9. λέγε τοίνυν μοι τὰ ψήφισμα τουτὶ λαβών: et 16. καί μοι λέγε τὴν γραφὴν αὐτὴν λαβών. Eadem via, quamquam sine pleonasmo, in his inest Lycurgi adv. Leocr. p. m. 233. Καί μοι (vid. καὶ S. 5. et ἐγὼ et σὺ) λάβε τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωσκε. In Aristoph. Nub. 19. ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν festinatio cum indignatione videtur exprimi.

ΛΕΓΕΙΝ.

Participium λέγων post aliud dicendi verbum tempore finito positum significat ipsa referri alterius verba, non sene

tentiam ejus utcunque expressam. Herodot. iii. 156. ἔφη λέγων. Sequuntur ipsa verba oratione recta; pariterque ix. 2. post ἔφασαν λέγοντες: vii. 46. ss. autem ἀμείβετο λέγων. Sic et Soph. Aj. 767. s. "ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν . . . Ἀθάνας μῆνις," ὥς ἔφη λέγων: ubi postrema recte interpreteris, *ut dixit, his ipsis verbis usus.* Eodem constructionis modo et participii sensu εἶπε φὰς, Herodot. ix. 67. et alibi, ni fallor, ἔφη εἴπας. Vid. et ΦΑΝΑΙ.

ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ.

De participio μαθὼν, quod dicunt παρέλκειν vid. ad ΠΑΣΧΕΙΝ.

ΜΕΛΛΕΙΝ.

Prout lexicographi significationes hujus verbi constituerunt, pleonasmi speciem id præbet, ubi junctum est futuro infinitivi alterius verbi, ut μέλλει ποιήσειν. Primam enim (fort. quia ipsis videtur usitatissima) fere ponunt simpliciter *futurum esse;* unde inepti sane pleonasmi conflantur, ut μέλλει ἀκούσειν, *futurus est auditurus esse.* Cur silvam observationum et locorum temere congestorum in lexicis deponunt, ac potius abjiciunt, quasi concædes quasdam, quibus et ipsi et studiosi impediantur? Sæpissime sane illud verti potest *futurum esse,* sed ita, ut vitium non sentiatur. Ficta est hæc significatio, neque cum alio verbo conjunctum prorsus simplicem illud facit periphrasin futuri. Id jam ex eo quis existimet, quod non probabile est, Græcos, præter verbum substantivum, haud dubie antiquissimum, cum formis temporum, peculiare verbum fecisse ad exprimendum τὸ ἔσεσθαι, idque ornasse formis omnium temporum et personarum, *futurus sum, futurus eras, futuri erunt* etc. Sed quidvis defendere licet denique. Prima et antiquissima significatio videtur fuisse *quadrare,* s. *convenire,* quod nos dicimus *passen,* ut tantum de rebus in oculos incurrentibus dictum fuerit, et, si qua pars machinæ v. c. vel corporis cujuscunque deficeret, ut alia locum vacuum apte explens diceretur μέλλειν. Hinc nata est usitatissima apud omnes scriptores, *sequi, consequens* sive *consentaneum esse.* Similiter מָלֵא quod *explendi* notionem habet vim *sequendi* accepit. V. Michaelis Supplem. ad Lex. Hebr. p. 1504. Itaque subiit hoc verbum a Phœnicibus profectum suspicari. Τὸ *consentaneum esse* convenit interpretationi omnium fere grammaticorum. Hesychius reddit verbis ἐοικέναι et φαίνεσθαι: auctor Etymologici ὀφείλειν et πρέπειν. Nec dissentit Schol. ad Odyss. Σ. 137. ἔμελλον· ἐῴκειν, ἐνομιζόμην: et ad Sophocl. Aj. 937. ἔμελλες ἰακῶς, ἐῴκεις ἄρα καὶ δῆλος ἦς. Itaque Thucyd. iv. 4. τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον, ἐγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπι-

μένειν, proni illi incedebant, *ut maxime consentaneum esset, verumque naturæ conveniret, lutum manere in eorum dorso.* Hippocr. Aphor. S. v. §. 19. ὁκόσα αἱμοῤῥαγέες, ἢ μέλλει, *quæ sanguinem profundunt, aut quæ consequens est deinceps sanguinem profundere.* Sic et §. 23. Lucian. de hist. conscrib. §. 12. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε etc. Non alia est significatio, ubi commodius vertitur *debere*, cujus generis exempla infinita suppetunt. Sed paucis opus est. Plat. vol. vi. de Rep. ii. p. 232. ὁ γὰρ γεωργὸς, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει καλλιον εἶναι. Demosth. de Cor. 29. τί ἔμελλον κελεύσειν ἢ τί συμβουλεύσειν? *quid debebam imperare* etc. *sive quid consentaneum erat, ut imp.* etc. Ita et Max. Tyr. xv. 5. Xenoph. H. Gr. iii. 3, 10. de mag. eq. 2, 9. Alia hujus loca index noster habet notata. Sed plura ex Homero Schneider in Handwörterb. ex aliis Fischer. in Animadv. iii. b. 18. ss. e Budæi autem Comment. Vigerus congessit. Sed secundum ea, quæ disputavimus, pleonasmus prorsus evanescit. Nam futurum inf. post μέλλειν est necessarium, et ubi sequitur præsens infinitivi, huic tribuenda est vis futuri. Ceterum addere hic licebit, τὰ μέλλοντα dici *futura* per ellipsin τοῦ ἔσεσθαι, quod sæpe additur, ut Æsch. c. Ctesiph. c. 16. et 24. quamquam et per se *consequentia* vim futuri habent involutam. Multis locis etiam aliud futurum pro ἔσεσθαι ex antecedd. intelligendum est, ut Æschyl. Pers. 815. s. et 845.

2. Tironum in gratiam etiam aliquid dicendum puto de pleonasmo, qui videri potest in πῶς δ' οὐ μέλλει vel τί γὰρ οὐ μέλλει? Frequentius enim est πῶς δ' οὔ? et τί γὰρ οὔ? *quidni?* Μέλλω igitur videtur abundare. Sed ellipsis potius est verbi ex antecedd. intelligendi. Plato in Hippia vol. iii. p. 202. Socrati hoc tribuit: Ἐδόκει ἄρα, ὡς ἔοικεν, Ὁμήρῳ ἕτερος μὲν εἶναι ἀνὴρ ἀληθὴς, ἕτερος δὲ ψευδής . . . Respondet Hippias Πῶς γὰρ οὐ μέλλει? in quo repetendum est cogitatione δόξαι Ὁμήρῳ ἕτερος μ. etc. Ellipsin Plato ipse quodammodo demonstrat initio Protagoræ: ΕΤ. καλός τις ὁ ξένος ἔδοξέ σοι εἶναι, ὥστε τοῦ Κλεινίου υἱέος καλλίων σοι φανῆναι? ΣΩ. Πῶς δ' οὐ μέλλει, ὦ μακάριε, τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι? Ita ubique talis interrogatio debet ad integram sententiam expleri.

ΟΙΧΕΣΘΑΙ.

Οἴχομαι ἀπιὼν non dubius est pleonasmus, et sic Suidas etiam appellat. Nam ἄπειμι est *abeo*, et οἴχομαι item *abeo*. Sed *celeritatem* discessus declarat participium, sicut ἐλθὼν et ἰὼν, de quibus supra.

Verum hic notandus est error, quo labuntur homines Græce doctissimi, qui non in participio cum ἀπιέναι conjuncto, sed ipso verbo οἴχεσθαι celeritatis significationem ponunt, quam celeritatem proinde ultra modum augent. Οἴχεσθαι

potius est *plane ex oculis abire, ut aut in locum longe dissitum te conferas, unde sero aut nunquam sis rediturus, aut nemo sciat, quorsum evaseris.* Schol. ad Phœniss. 1071. certe non exprimit celeritatem, sed οἴχεται solo verbo ἀπῆλθεν reddit. In Hesiodi 'Ασπ. 'Ηρακλ. 200. verba ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν Joh. Diaconus simpliciter item interpretatur εἰσήρχετο δὲ εἰς τὸν πόλεμον. Sed habeo graviora tali auctoritate argumenta. Laërtes cum Odyss. O. 354. narratur ἐκπάγλως ὀδύρεσθαι παιδὸς οἰχομένοιο, non ille dolet ob celerem discessum filii, sed ob longum, ex quo ille fortasse nunquam redibit. *Mortui* dicuntur οἰχόμενοι, παροιχόμενοι et κατοιχόμενοι, ob celerem discessum? imo ob certum, ut plane ex oculis sublati. 'Ολύμπια δὲ καὶ Κάρνεια παροιχώκεε ἤδη certe non tumultuariis ritibus celebrata, sed suo tempore, et per statos dies: Herodot. viii. 72. Abradatas apud Xenoph. Cyri Disc. v. 1, 2. πρεσβεύων ᾤχετο. An hoc est *celeriter evolarat in legationem?* Nulla certe significatur causa. Est potius *longe, et in sat longum tempus abierat.* Alia loca lector ipse requirat et consideret v. c. Herodot. vii. 164. Xenoph. Hist. Gr. ii. 4, 42. Plat. Phæd. (§. 27.) vol. i. p. 181. Lys. or. adv. Diagit. c. 5. extr. Cic. in Pis. c. 25. Denique si jam per se οἴχεσθαι est *celeriter abire,* cur Græci addunt participia ἀποπτάμενος, ἀποθέων et similia, quæ habet Fischerus Animadv. iii. b. p. 46? Vereor ne talia loca passim frigeant celeritate nimium aucta. Hoc certe patet, his et talibus opinionem illam de celeritatis notione in οἴχεσθαι non firmari.

ΟΠΤΕΣΘΑΙ vid. ΟΨΙΣ.

ΟΦΕΙΛΕΙΝ.

Hujus verbi aoristus 2, ὤφελον proprie est *debebam,* sive quod nonnulli ex Germ. *ich sollte, ich hätte gesollt,* minus Latine dicunt, *deberem* vel *debuissem.* In ipso verbo vis desiderandi vel optandi inest. Ponitur autem cum infinitivo fere. Sed ita frequentari cœpit pro adverbio optantis, ut Græci ipsi vix verbi naturam et formam in eo agnoscerent Quamobrem grammatici nonnulli diserte nominant adverbium. Etym. M. sub. ὄφελον· σημαίνει δύο· ἐστὶ εὐχῆς σημαντικὸν, καὶ ῥῆμα. Schol. Aristoph. Nubb. 41. Τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται Cf. et Ammonius sub Αἴθε. Non mirum igitur est, etiam sine augmento scribi ὄφελον et ὄφελλον. Ex eo autem, quod etiam cum indicativo constructum reperitur, ut Callim. epigr. 18. ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες, nihil sequitur. nam indicativus præteriti alicujus temporis post illa ponitur, quæ per se conjunctivum aut optativum adsciscunt, si in his præteriti non est certa notio, quæ sane non est in γένοιντο et γένωνται. Exempla hanc in rem suppeditare possem certissima. Notandum præterea, non solum 3 personas sing.

numeri sic usurpari, (ὤφελον, *utinam ego*; ες, *utinam tu*; ε, *utinam ille*) quas fere solas tradunt, sed fortasse omnes plur. numeri hoc usu fuisse frequentatas. Tertiam certe sæpius observatam notavi: Odyss. Θ. 312. Demosth. Cor. c. 89. Plat. Crit. vol. i. p. 103. Sed ne diutius immoremur alienis, pleonasmus fit, ubi huic verbo præponitur ὡς optantis, *quam!* ut Xen. Cyri Disc. iv. 6, 3. et Aristoph. Ran. 98. aut εἴθε vel εἰ γὰρ, de quibus infra dicemus. Nam et hæc cum infinitivo passim ponuntur, ut Hom. Odyss. H. 311. ss. et Phocyl. v. 4. Itaque aut hæc, aut ὤφελον sententia, ut videtur, nihil mutata tolli posset. Mihi videtur hoc pleonasmo major vis desiderii vel major cupiditas optantis exprimi.

ΠΑΡΙΣΤΑΣΘΑΙ.

Prorsus eodem modo ponitur παρίσταταί μοι, *in mentem mihi venit*, quo ἐπέρχεται. Vid. h. v.

ΠΑΣΧΕΙΝ vel potius ΠΑΘΕΙΝ.

De participio παθὼν prorsus ita disserere liceret, ut de part. βουλόμενος. Vid. ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ. Nam τί παθὼν (*quanam re permotus animo*) significat simpliciter *cur*; neque de sensu animi quacumque re affecti argutandum est. Aristoph. Nubb. 339. s. λέξον δέ μοι, τί παθοῦσαι, εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν. Et Vesp. 251. τί δὴ μαθὼν (vel παθὼν) τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς. Pro παθὼν nonnullis in locis, ut in hoc, vett. libri dant μαθών. Id per se commode potuit dici. Vertendum autem est *qua re intellecta*. Sed tamen quia illud multo est usitatius, et quia permutatio est facillima, Brunckius ad Aristoph. passim, et Gel. Hermannus in Obss. ad Vigeri librum aliique statuunt, hoc ex illo corruptum esse. Vid. tamen acute et eleganter de his disputantem et μαθὼν defendentem Fr. Aug. Wolf. ad Dem. Leptin, p. 347. ss.

ΠΕΙΡΑΣΘΑΙ.

Ad fontem pleonasmi, qui sæpissime in hoc verbo ineat, lectores duxi Isag. §. 19. init. Facile intelligitur, ap. Æschylum Pers. 852. quod Atossa dicit, ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι, nihil aliud esse, quam ὑπαντιάσω. Nam v. 836. Darius ei præceperat his verbis: ὑπαντίαζε παιδί. Sed clarior multo est hæc abundantia in Platonis Cratylo vol. iii. p. 273. 'Εγὼ πειράσομαι φράσαι, ὅγε μοι φαίνεται. Adde Herodot. i. 84. Lys. Or. ii. c. 6.

ΠΟΙΕΙΝ.

Quoniam participium ποιῶν in brevi judicio de alicujus facto, ut in εὖ ποιῶν vel καλῶς (ὀρθῶς etc.) ποιῶν abundare signi-

ficant, vertendumque esse dicunt, *jure, merito*, aliove adverbio; et quoniam Dorville ad Char. p. 297. (ed. Lips.) ostendit, talia sæpe ab interpretibus non intellecta esse, visum est de eo mentionem facere. Nam per se ad nos nihil pertinet. Non enim pleonasmus est, sed exquisitior aut Græcis propria ratio loquendi cum aliqua ellipsi. Latini sane solo adverbio usi dicunt: *commode me monuisti*; non *commode faciens m. m.* Sed Græce melius ita dicas: ἀνέμνησάς με καλῶς ποιῶν. Plat. Theæt. vol. ii. p. 100. τοὺς ἀκούοντας . . . ἀναπείθεις, οὐ καλῶς ποιῶν. Succurritur brevitati participii subintellectis verbis κατὰ τοῦτο, quæ Heliodorus vi. 5. addit, cum dicit . . . καλῶς κατὰ τοῦτο ποιοῦσα: et, si Xenophon Cyri Disc. i. 4, 13. dixisset προείπες, ἔφη, καλῶς ποιῶν, verbis hoc illis, quibus ipse usus est, explicare possemus. Postremum moneo, non semper in fine hoc participium cum adverbio poni, sed passim etiam in media sententia, ut exempla ostendunt ab Hoogev. ad Vig. vi. 4, 4. collecta.

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙΝ.

E propria hujus verbi significatione, *congredi*, s. *convenire in unum locum*, (Xen. H. Gr. i. 2, 17.) ducitur metaphora de rebus inanimatis, *congruere, consentire;* ut in computatione de numerorum summa, quæ e pluribus numeris συμβαίνει, *conficitur* (*ita, ut hoc totum consentiat cum illis partibus.*) Ab hoc in numeris usu rursus dicitur, argumentis expositis et collectis. v. c. μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν, ἢ ψυχὴν, (*rationibus quasi subductis*) *nihil aliud confici, quam, ut animus sit homo*. Cf. Herodot. i. 32.

Sed pleonasmus verbi statuitur exsistere, si cum aliquo infinitivo conjungitur. Herodotus in vita Homeri 36. Ἐκ δὲ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνέβη τὸν Ὅμηρον τελευτῆσαι ἐν Ἴῳ. *Ex hoc morbo evenit*, (non ex alia, quæ ferebatur causa) *ut Hom.* etc. Plat. Cratyl. vol. iii. p. 255. συμβαίνει οὖν, ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὕτως, *eo ig. redeunt dicta*, s. *congruunt ita, ut recte appelletur*. Sic et p. 288. Polyb. ix. 23. Διὰ τὸ προσφάτως αὐτὰ γεγονέναι, τελέως ἐναργῆ συμβαίνει τὴν γνῶσιν αὐτῶν ὑπάρχειν: *quia illa nuper facta sunt, sequitur, ut ea recenti memoria vigeant, sive ut hominibus plane sint nota*. Ocellus Lucanus de Univ. c. 4. αὐτὰς τὰς δυνάμεις, καὶ τὰ ὄργανα, καὶ τὰς ὀρέξεις τὰς πρὸς (τὴν) μίξιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένας τοῖς ἀνθρώποις, οὐχ ἡδονῆς ἕνεκα δεδόσθαι συμβέβηκεν, ἀλλὰ etc. . . . *omnia in eo consentiunt, non propter voluptatem data esse, sed* etc. Quid? num casu abreptus est deus, ut illa daret? Imo hoc vult auctor, quod interpretatus sum. Cf. et Zosim. iv. 18. et vi. 13. et Palæphati c. 6. extr. Intelligitur autem per se, in versione quæ ingenio linguæ Latinæ convenire debeat, non putide, ut hic fecimus, et pluribus vim verbi esse exprimendam. Sed monere oportet, hac dicendi forma per se non ostendi *casu*, ali-

quid et *fortuito* factum esse, etsi res ipsæ, quæ concurrunt, interdum casui sunt subjectæ. Nam ut aliud etiam exemplum addam, in Plat. Phæd. vol. i. p. 152. εἶναι ξυμβαίνει casui prorsus repugnat. Verba sunt: Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει, ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν etc. *Purgatio vero nonne convenit ut sit hoc, quod dudum in hac disputatione diximus....?* Res ipsa tamen casum potest prodere, ut cum dicitur: συνέβη αὐτὸν τελευτῆσαι, ὅτε τοῦτο ἐγένετο. In talibus prima significatio verbi obtinet: mors ejus in idem tempus quasi *collata est* et *convenit*, quo illud factum est. Suis ergo causis mors consecuta est: sed casu fuit conjuncta cum facto, quod altero commate significatur.

Eundem in modum disputari potest de v. ΣΥΜΒΑΛΛΕΣΘΑΙ, *convenire, congruere*. Æneas in Poliorcet. c. 18. Συμβάλλεται γίνεσθαι Τημένῳ Ῥοδίων ἐν Ἰωνίᾳ Τέως, πόλις εὐμεγέθης: *res in eo convenit, eo omnia redacta sunt, ut Temeno accederet Teos, magna urbs Rhodiorum in Ionia.* Συμβάλλεται ergo idem est, quod συμβαίνει. Eadem ratio, tam structura quam usu, est verborum συγκυρεῖν, συμπίπτειν et συμφέρειν, quod exemplis illustrat Fischer in Animadv. sub ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ.

ΤΛΑΙΝ.

Hoc v. inter abundantia referunt, ubi videtur ad periphrasin faciendam adhiberi, sicut Aristoph. Plut. 280. φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν. Hic φρ. τετλ. explicet sane, qui vult, solo verbo ἔφρασας; vim certe magnam, quæ inest, sic tollet. Eam si plane declarare velis, hoc fere modo possis: (*præ fallendi autem studio*) *nondum sustinuisti nobis dicere,* sive *nondum potuisti in animum inducere, ut nobis diceres.* Germ. *Du hast es noch nicht über das Herz bringen können* etc. Maxime autem conferenda sunt, quæ ad seq. τολμᾶν dicimus: nam prorsus eodem modo usurpatur.

ΤΟΛΜΑΙΝ.

Fischerus in Animadv. iii. b. 48. abundare significat. Breviter autem ille, ut solet in talibus: "τόλμησον χαρίσασθαι " h. e. χάρισαί μοι;" et deinde: ποιεῖν ἐτόλμων, h. e. ἐποίουν." Commodum igitur videtur pluribus de usu ejus agere, præsertim cum et lexica, e quibus plerique pendere cogimur, non omnem ejus vim declarent. Sequente fere infinitivo, rarius participio, proprie, aut certe usitate loquentibus, illud est, quod fere unum affertur, *periculis aut difficultatibus externis non deterreri, quo minus aliquid facias.* Sed deinde et is dicitur τολμᾶν, *qui causis intra ipsum sitis, suis nempe opinionibus, sensibus, cupiditatibus, a re non abstrahitur.* Aristoph. Vesp. 326. Τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι, *ne te, rex* (Jupiter,) *conscientia majestatis tuæ, aut cogitatio in-*

dignitatis meæ, deterreat, quo minus mihi gratificeris. Isocr. Paneg. c. 15. Τίνες γὰρ ἂν ἱκετεύειν τολμήσειεν ἢ τοὺς ἥττους αὐτῶν . . . ? Hæc pluribus ita possis exprimere: *Quis enim ita parum memor sit virium suarum, ut velit aut inferioribus potentia supplex esse. . . .?* Theogn. 433. ss. ὁ μὲν ἐσθλὰς Τελμῆ ἔχων τὸ καλὸν . . . Ἐπιτολμᾷν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν. Cf. eum h. l. Odyss. A. 353. et P. 238. Add. Ælian. V. H. i. 34. Apud Latinos etiam, poetas certe, *audere* sic ponitur, ut Virg. Æn. vii. 364. *Aude, hospes, contemnere opes.* Transfertur deinde ad res inanimas, ita, ut v. g. Platonis verba, Phæd. §. 60. vol. i. p. 238. ἐκεῖνο δὲ οὐ τολμῶμεν, μέγα ὂν, σμικρὸν εἶναι hac paraphrasi possis clare reddere: *Sed illud* (difficultate interna i. e. repugnantia) *deterretur* (i. e. impeditur,) *magnum nempe quod est, ne sit parvum.* Sed Fischerus in noviss. editione hæc adscripsit: "Neque vero "magnopere mirandum est, Platonem h. l. ita scripsisse, "quum etiam reliqua hujus loci verba, φεύγειν, ὑπεκχωρεῖν, "προσιέναι, προσελθεῖν, δέξασθαι, ὑπομένειν sint verba militaria, "ut c. 52." Per se non multo durior esset hæc allegoria, quam illa ap. Xenophontem de conciliatione amicitiæ, quæ sub imagine venationis proponitur. Sed multo clarius Plato significasset audaciam militarem, si aptam judicasset h. l. talem allegoriam.

ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ.

Notissimum est, etiam tironibus, hoc verbum pro verbo εἶναι participiis aliorum adjungi, eoque significari, fortuitum esse illud, quod participio exprimitur; ut Xenoph. Cyri. Disc. vi, 1, 6. ἐπειδὴ παρὼν τυγχάνω, *quoniam casus tulit, ut adessem.* In alia loca infinita facile quis incidat. Cum proprie sit *collineare, scopum jaculando tangere,* quæ res est incerta, et magis a casu pendet, quam ab arte: in promtu est ratio periphraseos.

2) Sed pleonasmum hujus verbi habemus in locis, ubi infinitivus ejus cum verbo *petendi* conjunctus est; ut Josephi Archæol. xiv. 8, 5. ὅσων ἐδεήθησαν τυχεῖν: *quot petierant ut obtinerent.* Manifesto sufficit prius verbum. Sed vid. ad ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ S. 3.

ΥΠΑΡΧΕΙΝ.

Hujus verbi præter primam *incipiendi* significationem, vis omnis sic videtur posse declarari: *suppetere subsidiorum certorum loco, quibus, tamquam initiis, ad rem aliquam, vel ad omnem vitam feliciter agendam quis uti possit;* vel si breviter interpretari placet, omnino *subsidio esse, adjumento esse.* Loca hæc visum est notare. Plat. vol. i. p. 184. et iv. 84. et 98. v. 37. 46. et 138. viii. 398. Æschin. Socr. ii. 14. Xenoph. Mem. iv. 5, 1. Æschin. or. adv. Ctesiph. 34. Pausan. i.

28, 1. Plutarch. de discr. amici et adul. init. Dionys. Halic. Archæol. viii. p. 500. Itaque ὑπάρχειν εἶναι recte interpreteris *esse principii sive fundamenti loco*; in quo post ὑπάρχειν intelligas licet ὥστε. Ita Xenoph. de rep. Ath. iii. 9. Proprie dicitur in bonam partem; sed per ironiam Atticam (Vid. Isag. §. 19.) etiam in deteriorem, ut Demosth. de Cor. c. 60. Σοὶ δὲ συκοφάντῃ μὲν εἶναι δοκεῖν ὑπάρχει, *tu autem hoc boni in posterum, hanc commendationem, habes, ut vulgo pro calumniatore habearis*. Illis autem locis, ubi, nullo infinitivo junctum, videtur esse pro verbo substantivo, ellipsis est τοῦ εἶναι, sicut in participio substantive posito, si quid huic adjungere cogitatione velis. Nam ὑπάρχοντα cum dicuntur *bona* quæcunque, non necessario subintelligendum est ἀγαθά, qui hæc notio jam in verbo ipso ineat. Denique hoc liquet e locis propositis, ὑπάρχειν nusquam abundare ut otiosum, et omnium minime, ubi conjungitur cum verbo εἶναι.

ΥΠΟΜΕΝΕΙΝ.

Hoc verbum non raro cum inf. similis verbi jungitur ita, ut recte abesse posse videatur. Sed exprimit *animum ad suscipienda incommoda paratum, et ad eadem perferenda constantem*. Charit. i. 12. οὐκέτι φέρειν ὑπέμενε τὴν παρολκήν. Ibi Dorville: "Sane alterutrum sufficeisset verbum. Non abit "Demostheneum: παθεῖν ὁτιοῦν ὑπομείναντες in secunda Phi- "lipp." Apud Xenoph. Mem. ii. 2, 5. pro ὑπομένουσα πονεῖν unum sane sufficeisset πονοῦσα, sed nequaquam ad sensum, quem res poscit, perspicue declarandum, quia πόνος sine ὑπομονῇ non est virtus. Hemsterhus ad Luciani Necyom. 5. locum Philonis habet de vit. Mos. p. 648. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομένουσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν. Sed non probandum est, quod ille tradit, πάντα ὑπομένειν etc. in malam fere partem dici de iis, qui nihil habent pensi, modo libidinem suam explere possint. Dicitur haud dubie in utramque, sed certe non rarius in meliorem.

ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ.

Φαίνεσθαι cum infinitivo alterius verbi constructum nunquam facit orationem ambiguam, quod fit passim in usu τοῦ δοκεῖν, de quo supra egimus. Contra φαίνεταί μοι illud, quod ego αἰσθάνομαι. Plat. Theæt. vol. ii. p. 69. Σ. (τὸ πνεῦμα) τῷ μὲν ῥιγοῦντι ψυχρὸν, τῷ δὲ μὴ, οὔ; Θ. ἔοικε. Σ. οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ; Θ. ναί. Σ. τὸ δέ γε φαίνεται, αἰσθάνεσθαί ἐστιν; Θ. Ἔστι γάρ. Σ. φαντασία ἄρα καὶ αἴσθησις ταὐτὸν, ἔν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι. Hinc Legg. xii. vol. ix. p. 215. s. in verbis ἡμῖν δ' ἔτι μοὶ φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι, πῶς χρὴ etc. nihil non est necessarium præter δοκεῖ, quod suo modo abundat. Vertas igitur: *Sentimus, ut mihi videtur;*

dignitatis meæ, deterreat, quo minus mihi gratificeris. Isocr. Paneg. c. 15. Τίνες γὰρ ἂν ἱκετεύειν τολμήσειεν ἢ τοὺς ἥττους αὐτῶν . . . ? Hæc pluribus ita possis exprimere : *Quis enim ita parum memor sit virium suarum, ut velit aut inferioribus potentia supplex esse. . . . ?* Theogn. 433. ss. ὁ μὲν ἐσθλὰ Τελμῆ ἔχων τὸ κακὸν . . . Ἐπιτολμῆν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν. Cf. eum h. l. Odyss. A. 353. et P. 238. Add. Ælian. V. H. i. 34. Apud Latinos etiam, poetas certe, *audere* sic ponitur, ut Virg. Æn. vii. 364. *Aude, hospes, contemnere opes.* Transfertur deinde ad res inanimas, ita, ut v. g. Platonis verba, Phæd. §. 60. vol. i. p. 238. ἐκεῖνο δὲ οὐ τολμῶμεν, μέγα ὂν, σμικρὸν εἶναι hac paraphrasi possis clare reddere : *Sed illud* (difficultate interna i. e. repugnantia) *deterretur* (i. e. impeditur,) *magnum nempe quod est, ne sit parvum.* Sed Fischerus in noviss. editione hæc adscripsit : " Neque vero " magnopere mirandum est, Platonem h. l. ita scripsisse, " quum etiam reliqua hujus loci verba, φεύγειν, ὑπεκχωρεῖν, " προσιέναι, προσελθεῖν, δέξασθαι, ὑπομεῖναι sint verba militaria, " ut c. 52." Per se non multo durior esset hæc allegoria, quam illa ap. Xenophontem de conciliatione amicitiæ, quæ sub imagine venationis proponitur. Sed multo clarius Plato significasset audaciam militarem, si aptam judicasset h. l. talem allegoriam.

ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ.

Notissimum est, etiam tironibus, hoc verbum pro verbo εἶναι participiis aliorum adjungi, eoque significari, fortuitum esse illud, quod participio exprimitur ; ut Xenoph. Cyri. Disc. vi, 1, 6. ἐπειδὴ παρὼν τυγχάνω, *quoniam casus tulit, ut adessem.* In alia loca infinita facile quis incidat. Cum proprie sit *collineare, scopum jaculando tangere,* quæ res est incerta, et magis a *casu* pendet, quam ab arte : in promtu est ratio periphraseos.

2) Sed pleonasmum hujus verbi habemus in locis, ubi infinitivus ejus cum verbo *petendi* conjunctus est ; ut Josephi Archæol. xiv. 8, 5. ὅσων ἐδεήθησαν τυχεῖν : *quot petierant ut obtinerent.* Manifesto sufficit prius verbum. Sed vid. ad ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ S. 3.

ΥΠΑΡΧΕΙΝ.

Hujus verbi præter primam *incipiendi* significationem, vis omnis sic videtur posse declarari : *suppetere subsidiorum copiarum loco, quibus, tamquam initiis, ad rem aliquam, vel omnem vitam feliciter agendam quis uti possit* ; vel si brevius interpretari placet, omnino *subsidio esse, adjumento* [illegible] Loca hæc visum est notare. Pl[illegible] i. p. 184. et iv. [illegible] 98. v. 37. 46. et 138. viii. 39[illegible] Mem. iv. 5, 1. Æschin.

28, 1. Plutarch. de discr. amici et adul. init. Dionys. Halic. Archæol. viii. p. 500. Itaque ὑπάρχειν εἶναι recte interpretaris *esse principii* sive *fundamenti loco;* in quo post ὑπάρχειν intelligas licet ὥστε. Ita Xenoph. de rep. Ath. iii. 9. Proprie dicitur in bonam partem; sed per ironiam Atticam (Vid. Isag. §. 19.) etiam in deteriorem, ut Demosth. de Cor. c. 60. Σοὶ δὲ συκοφάντῃ μὲν εἶναι δοκεῖν ὑπάρχει, *tu autem hoc boni in posterum, hanc commendationem, habes, ut vulgo pro calumniatore habearis.* Illis autem locis, ubi, nullo infinitivo junctum, videtur esse pro verbo substantivo, ellipsis est τοῦ εἶναι, sicut in participio substantive posito, si quid huic adjungere cogitatione velis. Nam ὑπάρχοντα cum dicuntur bona quæcunque, non necessario subintelligendum est ἀγαθά, qui hæc notio jam in verbo ipso inest. Denique hoc liquet e locis propositis, ὑπάρχειν nusquam abundare ut otiosum, et omnium minime, ubi conjungitur cum verbo εἶναι.

ΥΠΟΜΕΝΕΙΝ.

Hoc verbum non raro cum inf. similis verbi jungitur ita, ut recte abesse posse videatur. Sed exprimit *animum ad suscipienda incommoda paratum, et ad eadem perferenda constantem.* Charit. i. 12. οὐκέτι φέρειν ὑπέμενε τὴν παρολκήν. Ibi Dorville: "Sane alterutrum suffecisset verbum. Non abit "Demostheneum: παθεῖν ὁτιοῦν ὑπομείναντες in secunda Phi- "lipp." Apud Xenoph. Mem. ii. 2, 5. pro ὑπομένουσα πονεῖν unum sane suffecisset πονοῦσα, sed nequaquam ad sensum, quem res poscit, perspicue declarandum, quia πόνος sine ὑπομονῇ non est virtus. Hemsterhus ad Luciani Necyom. 5. locum Philonis habet de vit. Mos. p. 648. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομένουσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν. Sed non probandum est, quod ille tradit, πάντα ὑπομένειν etc. in malam fere partem dici de iis, qui nihil habent pensi, modo libidinem suam explere possint. Dicitur haud dubie in utramque, sed certe non rarius in meliorem.

ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ.

Φαίνεσθαι cum infinitivo alterius verbi constructum nunquam facit orationem ambiguam, quod fit passim in usu τοῦ δοκεῖν, de quo supra egimus. Contra φαίνεταί μοι illud, quod ego αἰσθάνομαι. Plat. Theæt. vol. ii. p. 69. Σ. (τὸ πνεῦμα) τῷ μὲν ῥιγοῦντι ψυχρὸν, τῷ δὲ μὴ, οὔ; Θ. ἔοικε. Σ. οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ; Θ. ναί. Σ. τὸ δέ γε φαίνεται, αἰσθάνεσθαι ἐστίν; Θ. Ἔστι γάρ. Σ. φαντασία ἄρα καὶ αἴσθησις ταὐτὸν, ἔν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι. Hinc Legg. xii. vol. ix. p. 215. s. [illegible] verbis φαίνει δ' ἔτι μὴ [illegible] δοκεῖ τοῦ [illegible] τοῖς [illegible]

illud adhuc desiderari in legibus, quomodo oporteat etc. Et is, qui Mem. Xenoph. iii. 1, 4. δοκεῖ γεραρώτερος φαίνεσθαι, *se oculis aliorum præbet et exhibet magis venerandum*, sive *vere reperitur magis venerandus*. Similem locum vid. sub δοκεῖν. Eodem modo de aliis locis statuendum est, ubi φαίνεσθαι solum ponitur cum participio aliquo, ut Æschin. Socr. ii. 23. Nam φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας. λέγων τι significat, manifestum esse, neminique dubium esse debere, quin id, quod dixerit Critias, alicujus sit momenti.

ΦΑΝΑΙ.

Hoc verbum duplici modo πλεονάζει; primo mediis alterius, quæ referuntur, verbis, interpositum; deinde positum in participio et conjunctum cum εἶπε, ἔλεξε, similive tempore finito, de quo jam sub v. λέγειν monui. Prioris usus exempla sunt frequentissima. Xenoph. Hi. i. 7. Πρὸς ταῦτα δὴ ὁ Ἱέρων ἀπεκρίνατο, ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ἔξω τ. etc. Cyri Disc. i. 4, 19. Ὁ δὲ Κῦρος . . . ἤρετο, Ἢ οὗτοι, ἔφη, ὦ πάππε, πολέμιοί εἰσιν etc. De talibus vid. Isag. §. 16. extr.

ΦΕΡΕΙΝ.

Mirabilis est pleonasmus participii φέρων absolute positi; cujus exempla hæc sunto. Diod. Sic. in excerptt. tom. ii. Wesseling. p. 586. . . . κατασκευὴν πολλῶν οὖσαν ταλάντων φέρων ἐδωρήσατο τῇ μητρί. Longin. xxxvi. 2. ὁ πᾶς αὐτοῖς (*Homero, Demostheni, Platoni* etc.) αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια. Ælian. V. H. vi. 1. Οἱ δὲ Ἕλληνες δεινῶς αὐτὸν (Philippum) κατέπτηξαν, καὶ ἑαυτοὺς κατὰ πόλεις ἐνεχείρησαν αὐτῷ φέροντες. Idem viii. 14. Διογένης ὁ Σινωπεὺς ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔῤῥιψε κατά τινος γεφυρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος, καὶ προσέταξε τῷ παλαιστροφύλακι, ἐπειδὰν αἴσθηται ἀποπεπνευκότα αὐτὸν, ῥίψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. h. e. *D. S. cum ad extremum ægrotaret lethali morbo, omnibus viribus contendens, sese, nullo adjuvante homine, ad ponticulum abjecit*, etc. Porphyrius ap. Eusebium H. E. vi. 19. de Origene: πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε: h. e. interprete Hemsterh. ad Lucian. vol. ii. Bipont. p. 425. *ad barbaram Christianorum et audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhæsit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiæ cultu sollertiam.* Chariton vi. 2. φέρων δὲ σεαυτὸν εἰς μέσους ἔῤῥιψας τοὺς πολεμίους vii. 2. φέροντες οὖν ἑαυτοὺς δίδομέν σοι φίλους πιστούς. Lucianus *de morte Peregr.* 25. τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ? Cf. et, si videtur, Homeri loca, Odyss. A. 127. et 136. P. 345. et quæ Hoogeveen ad Vig. dedit. Jam ut de vi hujus participii videamus, Budæus in Commentt. Gr. L. p. 543. dicit, "ornatus magis causa, quam significationis," poni;

quod non una de causa repudiandum est. Tayloro præeunte, qui dicit, accipiendum esse *de rerum inversione et mutatione in contrariam partem*, Zeunius statuit commode verti ubique posse *contra*. Sed hoc nec verbo ipsi nec ulli fortasse loco convenit. Copiosissime autem et optime Hemsterhusius ad Luciani dial. mort. vi. 3. de eo agit, et ejus rationi prorsus assentitur Dorville ad Charit. vi. 2. Sed loca proposita quemvis non plane hebetem docere possunt, *eo certum actionis exsequendæ consilium et perspicuum studium* significari, et verti utcunque posse, *omni studio, cum contentione*, vel *sedulo et diligenter*. Sed difficile est hunc usum ejusque rationem ex ipsa verbi significatione arcessere. Verumtamen, nisi ab aliquo facto nobis ignoto, sicut in formis proverbialibus multis factum est, originem habuit, credere licet, ab hominis molientis et ad opus aliquod res necessarias comportantis studio ductum esse, adeo ut verbum sit graphicum. An vero considerandum est ut verbum neutrum, positumque pro medio (quamquam graviori) φερόμενος?—Nimirum

2. etiam φερόμενος pleonasmum facit. Plat. Phæd. p. 222. 8. ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑτ., ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος: *a mirabili spe repente dejectus sum*. Herodot. viii. 28. φερόμενοι εἰσέπεσον, *cum impetu irruerunt*. Lycurg. c. Leocr. p. 244. Ἥξει δ' ἴσως ἐπ' ἐκεῖνον τὸν λόγον φερόμενος . . . ὡς οὐκ ἔνοχός ἐστι τῇ προδοσίᾳ: *cupide fortasse illum locum arripiet....(ut docere conetur,) se non esse proditionis reum*. Patet ex his locis, illud participium vehementis impetus significationem habere, et quidem proprio pariter ac tropico sensu.

ΦΘΑΝΕΙΝ.

Frequentissimus hujus verbi usus φθάνειν ποιοῦντα, φθάνειν ποιεῖν et ποιεῖν φθάνοντα, *prius facere*, aliunde cognoscendus est. Sed loca sunt multa, quibus notio prioris temporis propriè non convenit, ut Aristoph. Plut. 875. Σὺ μὲν, εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως, οὐκ ἂν φθάνοις? Josph. Archæol. xv. 8. τὸ δ' ἄλλο πλῆθος ἔφθη μὲν εἰς τὸ χαράκωμα συμφυγεῖν, ubi Gelenius simpliciter vertit; *cetera turba refugit quidem intra castra*. Sed vid. Ern. ad Xenoph. Mem. iii. 11, 1. Is contra Budæum et Stephanum, qui otiosum esse volunt τὸ φθάνειν, ostendit, *celeritatis* significationem inesse. Itaque ap. Josephum rectius vertas: *sed cetera quidem multitudo celeri fuga se intra vallum recepit*. Veruntamen ne a talibus quidem locis occupandi et antevertendi significatio abest; *significatio* inquam; non enim diserte commemoratur res, qua prius aliquid faciendum est. Sic in priori loco intelligi debet: *priusquam vi te istuc abstraham*: in posteriori: *priusquam conficeretur ab hostibus*.

PLEONASMI PRÆPOSITIONUM.

PRÆMONITA.

1. De præpositionibus, quæ in verbis compositis prorsus et ubique otiosæ dicuntur, cur nobis non agendum putemus, diximus in Isagoge, §. 9. Veruntamen paucis monitos volo studiosos linguæ Græcæ, ne illorum auctoritatibus exemplisque male abutantur, qui nullis argumentis usi breviter pronuntiant, hoc et illud compositum verbum non plus significare, quam simplex. Nam ἐξ et ἐπὶ v. c. in illis *confidentiam*, vel *minas*, vel *impetum* significant; περὶ *diligentiam* et *studium*, aut, pro re, *copiam orationis*, ut in Platonis Gorgia p. 93. προδιδάσκειν sit *copiose et plane docere*, non modo *docere* simpliciter; et περιμανθάνειν alibi, *studiose et penitus perdiscere*, non *discere* utcunque aut simpliciter. Sed nos pro instituto præpositiones extra compositionem persequimur.

2. Abundant ergo illæ, quæ ad verba ex ipsis composita separatim adduntur, ut προσιέναι πρός τινα, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς πόλεως. De his jam aliquid dixi Isag. §. 5. a. Recte autem judicat Perizonius ad Sanctium iv. 6. p. 777. *eas inservire nexui rerum faciendo cum verbis*. Nam casus præpositioni verbi conveniens et propter illam positus sæpe posset aliunde per ellipsin v. c. quandam pendere, unde sententia fieret ambigua. Itaque recte dixisse videor, earum usum fluxisse e studio perspicuitatis. Analogon est οὐ πρόσω ἀπ' ἀλλήλων, pro οὐ πρόσω ἀλλήλων: Dion. Halic. i. p. 375. Sed talia ubivis obvia.

ΑΠΟ et ΕΞ.

Hæ abundant præpositæ adverbiis motum e loco significantibus; ut Iliad. Θ. 365. ἀπ' οὐρανόθεν. Hesiod. Asp. 7. ἀπὸ κρῆθεν. Theocrit. xxv. 180. Οὐκ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός: *Achivus ille ex Helice* (oppido). Herodot. ix. 73. ἐκ δήμου Δεκελῆθεν. Matth. xxvi. 58. ἀπὸ μακρόθεν. Hæc tantum priscam simplicitatem linguæ nondum politæ redolent, nec aliam vim habent, quam ἀπ' οὐρανοῦ, ἀπὸ κρατὸς, ὁ ἐξ Ἑλίκης, ἐκ Δεκελείας, ἀπὸ μακροῦ.

ΑΜΦΙ et ΠΕΡΙ.

1. Aliquando apud poetas πλεοναστικῶς utrumque positum inveniri, ostendit Hoogev. ad Vig. ix. 7, 8. Conjunctim

nempe ubi posita reperiuntur, ille utrumvis sive alterutrum vult abundare, ut Iliad. B. 305. Verius tamen ἀμφὶ pro adverbio prorsus absolute usurpato habebimus i. e. ut nullum nomen cogitatione addatur, quod proinde sit i. q. κύκλῳ, *circum circa*, Gall. *tout à l'entour*; περὶ autem vim præpositionis retineat, et post eam intelligatur nomen aut pronomen, ut αὐτοὺς Iliad. Φ. 10. Sed priori loco ipsum nomen, κρήνην, adest.

2. Sequente accusativo hæ præpositt. redundant in circuitione nominis, ut τὰ περὶ Ἑλένην, *Helena* ipsa; οἱ ἀμφὶ Μενέλαον, *Menelaus*. Pariter et de rebus inanimatis: τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, τὸ περὶ τὴν ἁμαρτίαν, *peccatum*. Singularis hic pleonasmus a consuetudine aliarum linguarum mirum quantum recedit. Et cum sæpius οἱ περί (vel ἀμφί) τινα dicantur ii, *qui circa aliquem versantur*, sive *socii*, *comites*, *discipuli*, atque ita præpositio vim suam retineat: credere quis possit, Græcos tam duram tamque ambiguam loquendi rationem sequi nullo modo potuisse; cum hominis saltem nomine conjunctam præpositionem non posse tali modo abundare: (nam τὸ περὶ τὴν ἁμαρτίαν rationem eandem habet quam τὸ τῆς ἁμ. Vid. Pleon. articuli S. 6.) sed usus non est dubius. Iliad. I. 80. ss. nominantur φυλακτῆρες ἀμφί τε Θρασυμήδεα . . . ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον etc. Eorum autem socii, quos simul intelligi putes, seorsim deinceps commemorantur: ἕκατον δὲ κοῦροι ἅμ' ἔστειχον etc. Herodot. i. 157. Πακτύης . . . ᾤχετο φεύγων ἐς Κύμην. Μαζάρης δὲ . . . ὡς οὐκ εὗρε ἔτι ἐόντας τοὺς ἀμφὶ Πακτύην ἐν Σάρδεσι, πρῶτα μὲν etc. De solo Pactya deinceps pluribus capp. dicitur, sociis ejus aut comitibus nusquam significatis In Platonis Menone vol. iv. p. 376. commemoratur primo Themistocles, et post Aristides, Pericles, Thucydides (Periclis in civitate æmulus); tum Protagoras aliique sophistæ. Ad illos omnes deinde respiciens Socrates p. 368. dicit: οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε etc. quorum verborum prima illa οἱ π. Θ. non possunt, nisi solum *Themistoclem*, significare. Æque clarus est locus Palæphati c. 14. extr., ubi οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα manifesto est ipsa Atalanta et Melanion. In Tatiani oratione c. 48. commemorantur, qui scripserint de Homero. Deinde c. 49. leguntur hæc: Τούτων δὲ οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠκμακέναι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐνδοτέρω τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν. οἱ δὲ περὶ Ἐρατοσθένη μετὰ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου ἁλώσεως· οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν . . . Φιλόχορος δὲ etc. Sed ante solo nomine iidem dicti erant Κράτης, Ἐρατοσθένης etc. Vix ergo quis aliud interpretari potest, quam *ipsum* sive *solum Cratetem*, *Eratosthenem* et ceteros, pro sua quemque opinione, definivisse ætatem Homeri.

De origine hujus pleonasmi fortasse audiendus erit Cel. Buttmannus, qui in grammatica Græca conjicit, eo primum

homines usos esse, si quacunque de causa incertum esset, unusne, cujus nomen ponitur, fuisset, au plures: et sic fortasse Xenoph. Mem. iii. 5, 10. obscuritatem veteris famæ significari. Ex hac ratione non male expedire licebit nonnulla loca, ut Iliad. Z. 435. οἱ ἄριστοι ἀμφ' Αἴαντε δύο etc. incertum nempe esse, quot et qui fuerint; sed fere sex illos nominari. Melius certe hoc est, quam quod ipse B. in indice ad iv. dialogos Platonis ed. Biester proposuerat, ubi in Menonis loco supra laudato οἱ ἀμφὶ Θ. Germanice vertit *die Themistoclesse*. Non enim cum emphasi quadam *Themistoclis similes* ibi sunt intelligendi, sed unus Themistocles. Sed quidquid primo causam dedit hujus formæ usurpandæ, deinceps certe ea tantummodo usi sunt ad variandam orationem.

3. Ante numeralia positum ἀμφὶ est *non minus, quam*; et luculentum pro re, qua de agitur, numerum significat. Consideranti hæc loca Xenophontis id facile apparebit. Cyri Disc. i. 2, 15. vi. 3, 19. Cyri Exp. i. 2, 9. ii. 1, 15. Eandem vim habet ΕΙΣ, quod vide.

ΑΤΕΡΘΕ.

Aut hoc aut νόσφιν apud Hesiodum Ἔργ. 91. et 113. in pleonasmis numerari potest. Ad posteriorem locum Moschopulus: νόσφιν ἄτερθε· ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Non igitur possumus ex ejus verbis constituere, utrum horum sit adventitium. Sic et Vechner in Hellenolexia p. 165. Quodsi lectio ἄτερ τε vera esset, omnino nulla pleonasmi suspicio locum haberet. Vid. Isag. §. 7. Eam, quod mireris, Heusingerus reposuit in *Addendis*, quasi typographico vitio sublato; cum Vechnerus, in prima certe editione Francof. 1610. posuisset ἄτερθε. Sed valde frigent hæc: νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, *sine et absque malis*; ν. ἄτ. τε πόνων, *sine et absque laboribus*. Itaque probandum illud ἄτερθε, quod cum aliis Brunck in Gnomicis poetis Græcis expressit. Nimirum νόσφιν hic positum existimo, ut adverbium. Nam etsi utrumque præpositionis vim passim accipit, positum cum genitivo: tamen νόσφιν, nisi me sensus fallit, est gravius, et, ut ita dicam veriorem longioremque remotionem exprimit, quam ἄτερθε, quæ vera est ubique præpositio et simpliciter habet significationem privationis. Quare explicandi causa illa verto *longe a*, sive *longe remoti a*. Ergo et sic pleonasmus inanis evanescit.

ΕΙΣ.

Hoc, numeralibus additum, est *non minus quam*; ut ἐς τρὶς, *non minus quam ter*. Ita Cel. Hermannus ad Vigeri librum ix. 2, 14. Ap. Herodotum certe i. 86. et ap. Suidam sub ἀνηνέγκατο ex Æliano quod Crœsus dicitur ἐς τρὶς pronuntiasse Solonis nomen, non potest aliud esse quam ἐπ

adeo, ipso numero historico. Pariter Theocrit. i. 25. Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυμάτοκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι: *et capram tibi dabo gemellas enixam, quam vel ter* (s. *non minus q. t.*) *mulgere possis.* Xenoph. Cyri Disc. v. 2, 1. οἱ Περσῶν ἱππεῖς, γεγενημένοι εἰς δισχιλίους: *Persarum equites, qui jam aucti erant minimum ad duo millia.* Fischerus certe in Animadv. ad Well. Gr. iii. b. p. 226, hanc e cod. Guelf. lectionem Xenophontis esse putabat non minus, quam alteram, ἀμφὶ τοὺς δισχ. utpote e secunda auctoris recensione ductam. Zosimus de luculento Constantini M. apparatu ad bellum narrans, καὶ τριηκόντοροι μὲν, inquit, εἰς διακοσίας κατεσκευάσθησαν: *naves tricenis remis agendæ numero minimum ducentæ paratæ erant.* Adde Xen. Cyri Disc. ii. 1, 5. vi. 2, 10. Exp. i. 2, 3. etc. Ælian. V. H. xiii. 34. Pariter et adverbiis ἅπαξ vim majorem addit. Nam εἰσάπαξ est *vel semel, semel adeo*; quod alibi κἂν ἅπαξ Sophocl. Philoct. 123. et 446; aut quod nos *auf einmahl*, cum opponitur τῷ κατὰ μικρὸν, ut Cebetis tab. c. 4.

Alia recte videmus aliis relinquere. Nam, quod huic affine videtur, εἰς ἀεὶ, *in omne futurum tempus*, facile ita, ut interpretatus sum, accipitur propter analogiam, quia sæpe talia occurrunt quale est ἐπιτήδεια ἔχειν εἰς τρεῖς μῆνας, ἀτέλειαν διδόναι εἰς δέκα ἔτη, et ἀνοχὰς ποιεῖσθαι εἰς πέντε (ἓξ etc.) ἡμέρας: neque quisquam, opinor, dixit, præpositionem in his et similibus esse otiosam.

EN.

Jejunum est, quod Vigerus ix. 3, 13. dicit, ἐν redundare, "ut ap. Xiphilinum in Trajano: καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι ἐν τῷ σφετέρῳ τρόπῳ ἤρξαντο βασιλεύεσθαι: ubi ἐν aut vacat aut pro "κατὰ cum acc. sumitur." Quomodo de talibus judicandum sit, diximus Isag. §. 18. Exempla hæc habe. Æschyl. Pers. 582. τοκῆες δ' ἄπαιδες ἔῤῥανται ἐν δάκρυσι. Eumenid. 444. ἐν τρόποις Ἰξίονος. Plura ex omni scriptorum genere habet Hemsterhus. ad Luciani dial. mort. xxiii. 3; Latinorum autem simul, qui posuerunt *in* similiter, Salmasius ad Tertull. *de pallio* p. 115. Hermannus etiam Brunckium laudat ad Sophoclis Œd. R. 1112. et Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 120. Cf. et Lamb. Bos Ellips. sub EN. Sed multa ejusmodi nata puto ex interpolatione. Nonnulla speciem tantum habent pleonasmi, quæ tollitur interpretatione, quod exemplo docet Hoogev. ad Vig. l. l.

De ΕΞ vid. sub ΑΠΟ.

ΕΠΙ.

Hoc eandem vim habet, quam εἰς. Herodot. iv. 198. extr. Ἀγαθὴ δὲ γῆ καὶ τὴν Εὐεσπερῖται νέμονται· ἐπ' ἑκατοστὰ γὰρ, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωϋτῆς ἄριστα ἐνείκῃ, ἐκφέρει· ἡ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι, ἐπὶ τριηκόσια:

fertilem vero terram E. quoque incolunt: quando enim, quam optimam potest, præbet messem, non minus, quam centies multiplicatos fructus effert; illa vero in C. non m. q. trecenties. Sic etiam Actor. ix. 10. in ἐπὶ τρὶς præpositio numerum significat pro rei natura magnum, *ter* facto illo prodigio; non semel iterumve, quod a casu quis posset repetere, sed toties, quoties vera et a Deo missa prodigia exsistunt.—Aliud quid de ἐπὶ v. sub ΩΣ S. 6.

KATA.

Multum usurpatur hæc præp. ad periphrasin, et externam quandam commendationem præbet orationi, varietatis, numerorum, etc. Τὰ κατὰ πόλιν sunt τὰ τῆς πόλεως, *res civiles*; Θεοὶ οἱ καθ' Ἑλλάδα, *dii Græciæ*. Vid. et Polybii locum sub conj. ΩΣ S. 2.

Sed grammaticos quosdam recentiores video ei vim etiam tribuere præpositionum ἀμφὶ et περὶ Sect. 2. et Æliani auctoritate illud firmare, apud quem V. H. ii. 13. οἱ κατὰ Κλέωνα dicatur pro Κλέων. Sed falsi illi. Verba sic habent; Οὐ γὰρ οἱ κατὰ Κλέωνα (aut Κλέωνος) ἦν τὸ δρᾶμα, οὐδὲ ἐκωμῴδει Λακεδαιμονίους. Ad prima igitur Scheffer: "Socios ejus intelligit, "homines flagitiosissimos, de quibus Plutarchus in Pericle, "Nicia etc." Sed bene monet Joach. Kühnius, οἱ esse dativum. Vertendum igitur est ad verbum: *non enim illi fabula erat de Cleone:* h. e. *non enim ab eo fabula tractabatur ad ridendum Cleonem.* Dativus οἱ sive αὐτῷ, aut pro eo ὑπ' αὐτοῦ non bene desideraretur, cum sequatur οὐδὲ ἐκωμ. A. Sic et ceperat haud dubie Perizonius, qui de verbis per se claris nihil disputavit. Quo magis mirum est, novissimum editorem assentiri Scheffero. Neque doctiss. Kuinoel locum diligenter inspexerat. Vid. Fisch. Animadv. ad W. Gr. iii. b. p. 192.

META.

Cum usitatissimum sit ἕπεσθαί τινι, præpositio vacare videtur in ἕπεσθαι μετά τινος. Et sic statuendum e sententia Reitzii ad Lucianum in *Navigio*, vol. viii. p. 496. Bipont. Ibi sane εἵπετο μεθ' ἡμῶν idem esse videtur, quod diceres εἵπετο ἡμῖν, ut e solo aurium judicio illud huic præferendum fuerit. Sed omnino nihil discriminis inter has formulas ponit, et ἀκολουθεῖν etiam affert, quod in N. T. utraque structura ponitur sine ullo discrimine. Sed tenendum tamen est, ἕπεσθαι μετά τινος esse *a tergo alterius sequi*, it aut μετὰ sit *post* sive *pone:* et nihil obstat, quin sic etiam l. l. capiamus. It Aristoph. Plut. 824. Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, *sequere me* (præeuntem), *puer.* Lysias Ἐπιταφ. c. 9. (Ὁ Ξέρξης) ... ἔπειτα τὸ πλῆθος ἦγεν, ὥστε καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετ' αὐτοῦ ἀκολουθήσαντα πολὺ ἂν ἔργον εἴη καταλέξαι. Sed rex cum suis prior in itinere ince-

debat: populi autem illi sequebantur a tergo. De hoc usu præpositionis vid. Raphel. ad Marc. x. 30. Dorville ad Charit. p. 381. ed. Lips. Fisch. Animadv. ad Well. Gr. iii. b. 199.

ΠΕΡΙ. Vid. ΑΜΦΙ.

ΣΥΝ.

Quæ de ἐν diximus, ea plane huc transferri et accommodari possunt. Nam χρόνῳ usitate loquentibus est *longo post tempore*; ut Xenoph. Hist. Gr. iv. 1, 34. Χρ. ποτὲ, *l. demum p. t.*, sive *tandem aliquando*. Sed antique Sophocles ξὺν χρόνῳ. Aj. 306.

PLEONASMI ADVERBIORUM.

PRÆMONITUM.

DE his pleonasmis non incommode hoc præmittere videmur, adverbia temporis, atque etiam alia similem vim habentia, in narratione sæpe poni post genitivos consequentiæ et participia, idque in justa etiam apodosi, ubi tempora finita cum ὡς, ἐπειδὴ et aliis constructa antecesserunt. Frequentissima sunt οὕτω, τότε ἐνταῦθα, εἶτα, (vid. de hoc infra) μετὰ τοῦτο et similia. Herodot. viii. 137. Οἱ δὲ τὸν μισθὸν ἔφασαν δίκαιον εἶναι ἀπολαβόντες οὕτω ἐξιέναι. Et c. 136. Μαρδόνιος δὲ ἐπιλεξάμενος, ὅ τι δὴ ἦν λέγοντα τὰ χρηστήρια, μετὰ ταῦτα ἔπεμψε etc. Xenoph. Exp. i. 10, 5. Ὡς δὲ ᾔσθοντο οἱ μὲν Ἕλληνες, ὅτι . . . οἴχοιντο διώκοντες· ἐνταῦθα δὴ etc. Vid. Fisch. Animadv. iii. b, p. 92. qui etiam dicit, se ad Anacreontem causam ostendisse, cur Græcis ita loqui placuerit. Sed ibi (Od. iii. v. 22.) postquam de τότε exempla protulit, et perperam id Act. xxviii. 16. omissum esse in codd. nonnullis dixit, hæc addit: "Nam "talibus in locis ut appareat, cur hæ particulæ sequantur "participia: hæc mutari in tempora finita sic debent, ut his "addantur particulæ ὡς, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε aliæque similes." Tum præter alia exempla ponit Theocr. xxiv. 20. et Matth. xxi. 1. sed nihil amplius. Illo igitur tempore, cum ista in Animadv. scriberet, non probe memoria tenebat hæc ad Anacreontem dicta. Neque enim causam in his attulit, cur Græci pleonasmis illis usi sint, sed tantummodo tirones do-

cuit de participiis intelligendi causa mutandis. Non enim ubique tales particulæ adhibentur. Ac ne τότε quidem post ὅτε usquam est necessarium. Vid. e. g. Xen. Cyri Disc. v. 1, 24. Cf. de ΑΡΑ S. 1.

Vera autem causa illius rationis videtur esse perspicuitatis cujusdam gravitatisque studium. Nam cum particulæ illæ, quantum observari, adhibeantur vel in sententiis non leviter transeundis, sed diligenter ob animum proponendis, vel in apodosi post longiorem protasin: non obscurum esse puto, quid Græci particulis illis significare voluerint. Illis nempe monuerunt de rebus majoris momenti probeque ob id notandis, simulque ostenderunt, in recitando ubi vox esset intendenda, ut ne auditoribus quidem obscurum esset, ad quæ dicta maxime cogitationem intendere, et quæ maxime meminisse deberent.

ΑΙΘΕ. Vid. ΕΙ ΓΑΡ.

ΑΛΛΩΣ.

Satis gravem hoc facit pleonasmum ap. Aristophanem Vesp. 929. ἵνα μὴ κεκλάγκω διακενῆς ἄλλως ἐγώ: sed fere nimis gravem in Eurip. Hec. 488. ss. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερα σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν; ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος; etc. Sed e Musgravii et Reiskii conjectura cum Brunckio pro ἄλλως reponimus αὐτοὺς, quod nec Porsono displicet, qui sic: "deesse pronomen videtur, nisi dixeris, "ἀνθρώπους supplendum ἐκ κοινοῦ, quod tamen durum esset." Audacior est, si litteras spectes, mutatio: sed accusativus abesse nullo modo potest, cum non sequatur τοὺς δ., sed δοκοῦντας, sine articulo. Similis est error scripturæ, cujus suspicione ductus est Dorville ad Charit. viii. 8. (p. 676. ed. Lips.) qui probabiliter pro ἄλλων legi vult αὐτῶν. Itaque Ammon. l. l. frustra defendit ἄλλως.

ΑΜΕΛΕΙ.

Hoc et propter usum et propter formam in adverbiis proprie sic dictis numerandum censeo. Convenit enim illis ἀμαχεὶ, ἀσπουδεὶ etc. et ubique sic adhibetur, ut inepte quis vertat: *bono animo es, noli sollicitus esse.* Nec vero aliud Suidas videtur significare voluisse, quam originem vel potius cognationem vocis, cum posuit μή σοι μελέτω διὰ τοῦτο. Solus accentus de imperativo vult cogitari: sed ambiguitas facile grammaticos et librarios decepit, ut pro vero ἀμελεὶ introducerent ἀμέλει. Si etymon spectamus, primo esse videtur *sine sollicitudine*, sive ut uno verbo dicam *confidenter*. Ita commode vertas Plat. rep. vii. vol. vii. p. 178. Ἕξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμελεὶ, εἶπον, πέντε θές . . . *liquido* s. *confidenter, inquam, pone quinque.* Hinc usurpari [cœptum pro *utique*,

prorsus, omnino, ut Xen. Mem. i. 4, 7. Hæc interdum justo graviora videntur, ita ut aptius vertatur particulis *nimirum, scilicet*. Tum nempe ratio significatur, propter quam is, qui loquitur, simpliciter et secure judicium facere possit, ut iv. 4, 6. Hæc usus inconstantia fecit, ut Mœris, (sive quis alius) explicationi adderet: ἔστι καὶ περιττὸν, ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον. Itaque standum est judicio Schützii, qui in Epit. doctr. particularum Hoogev. p. m. 46. dicit: "Abundare hanc vocem, quod quidam putant . . . idoneo "argumento probari non potest. Non enim, si aliquo loco "eam diserto verbo reddere Latinæ linguæ genius impediat, "continuo existimandum est, hanc vocem plane superfluam "esse, ac prorsus nihil significare."

AN.

Quoniam grammatici fluctuantur in definiendo hujus adverbii usu, ejusque significationes multiplicant, quia non a prima derivant ceteras, breviter ego in indice Xenophontis hoc egi. Nimirum e vi *dubitandi et simplex* δυνατὸν *concedendi* ceteræ significationes, non sane multæ, ducuntur. Una particula reddi Latine hæc vis prima non potest, neque facile in alia lingua: sed significari debet vel modo potentiali vel verbis, si qua suppetunt, quæ dubitationem aut incertum eventum exprimant. Jam hoc et cetera mittimus. Κεν et seq. consona κε apud poëtas, ut constat, plane easdem significationes habet, quas ἂν in prosa. Hujus rei nulla probabilis ratio reddi potest, nisi ut dicas, eandem esse particulam, non diversam nec diversæ originis; cum apud priscos lenem spiritum in ἂν alii fortasse asperum facerent, alii asperius etiam dicerent καν, vel ex alia dialecto κεν, et sequente consona, ut ex parte molliretur prisca durities, κε. Dixerit quispiam: "Audacter profecto conjicis: talia ratione e quovis verbo "quidvis confingere licet." Huic ego: Et licet quidem, ubi necessitas cogit: cedo tu melius. Κέραμον certe derivant ab ἔρᾳ, et κιὼν vix diversum est ab ἰών. Sic et *cura* fort. ductum ab ὤρᾳ, et κοῖλος non aliud est, quam nostrum *hohl*.— Sed de ἂν et de pleonasmo agimus. Hic tantum illis in locis statui potest, ubi ἂν eadem in sententia bis positum occurrit, sive nude, sive sub forma κἂν i. e. καὶ ἄν. Eurip. Hecub. 359 s. ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται; *fortassis mihi obtingat aliquis dominorum duro animo, qui me pecunia emat.* Aristoph. Av. 127. ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν; *qualem ergo lubentissime habitetis civitatem?* Ælian. V. H. ix. 10. Plato dixisse narratur: ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθω μετῴκησα ἂν ὑπὲρ τοῦ μακροβιώτατος γενέσθαι: *Vitæ quam longissimæ causa ego sane ne in montis Atho quidem cacumen migrare velim.* In omnibus

his locis repetita particula gravitatem addit verbis. In ultimo negat ille per ironiam τοῦ ἂν, et negationem firmat eodem repetito post μετῴκησα, se ex Academia demigraturum. In Aristophanis verbis dubitatio et sciendi aviditas non pertinet ad οἰκοῖτε (non quærit Epops *ubi* habitaturæ sint) sed ubi *lubentissime*) neque modum verbi afficit, ut fiat potentialis, (quod quis dicere possit de loco Æliani) quia optativus per se hanc vim habet. Itaque illa iteratione tantum gravior fit oratio. Pariter primo loco significatur, *facillime* illud fieri posse de duro domino. Sed ubi post parenthesin aut similia longioris periodi membra ἂν repetitur ut Aristoph. Acharn. 210. ss. et Plat. Alcib. i. vol. v. p. 37. Ἀλλὰ κἂν εἰ etc. id facit ad perspicuitatem. v. Isag. §. 16.

Sed magna difficultas oritur interpreti ex eo, quod viri doctissimi præcipiunt, in geminato τῷ ἂν, unum trahi debere ad verbum, alterum ad aliam sententiæ vocem, quæ cum dubitatione adhiberi possit. Hoc nonnullis in locis verissime statuitur; ut Lycurg. c. Leocr. p. m. 243. πῶς γὰρ οὐ δεινὸν, τοὺς ἐπὶ ἐμπορίαν ἀποδημοῦντας σπεύδειν ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως βοήθειαν, τοῦτον δὲ μόνον ἐν τοῖς τότε καιροῖς κατ' ἐργασίαν ἐκπλεῖν, ὥστε οὐδ' ἂν εἷς προσκτήσασθαι οὐδὲν ἂν ἐζήτησεν. Hic posterius ἂν vim potentialem tribuit verbo, ut vertas *quæsivisset*, non *quæsivit;* prius autem ad οὐδεὶς pertinet, cui etiam per tmesin arctissime junctum est. Quod si nihilo minus ad verbum quis trahere velit, suam certe peculiaremque vim *asseverandi* habebit, *nemo sane . . . quæsivisset.* Æneas in Poliorc. c. 10. præcipit, parentes obsidum studiose observandos esse obsidionis tempore, et honesto prætextu a ternis civibus custodiendos. Tum addit: Οὗτοι γὰρ ἂν διακείμενοι ἥκιστα ἂν δύναιντο νεωτερίσαι. In his prius ἂν si tollis, sensus poterit esse: *Quia hæc est eorum conditio.* Sed eo servato manet illud conditionale, sicut rei convenit, et accipi debet pro *Hæc si est eorum conditio.* Posterius autem affirmandi vim habet. Sed ubique hoc præceptum observandum esse, non puto. Et loca primum allata, quorum similia permulta reperias, adversantur, et vis omnis orationis humanæ. Nam, ut hoc clarius explicem, uniuscujusque sententiæ una pars est primaria, et ad unum maxime verbum, quodcunque est, scriptor cetera vult referri. Sed si vel dubitatio vel certa affirmatio, quæ τῷ ἂν significatur, ad duo verba pertinet, scopus totius sententiæ fit incertior, ut nescias, quo maxime consilio scriptor eam protulerit. Sic in Aristoph. Plut. 485. misere hærebis, si ἂν . . . ἂν diversis verbis assignare volueris. Dicitur sic: ἢ τι γ' ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι: *an aliquid forte habeat quis, quod etiam contradicat?* Germ. *oder hat man vielleicht noch etwas erhebliches einzuwenden?* Equidem utrumque ad ἔχοι traho, et ironica vi dubitandi his

significata hoc declarari puto, *nihil quidquam* illos habere etc *. Sicubi ter positum ἂν eadem in sententia reperitur, locus debebit esse suspectus; sicut ille, quem Hoogev. ad Vig. viii. 3, 1. e. Platone attulit. Nam et obscurum et inscitum vixque auribus Græcorum tolerabile videtur τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ. Tertium autem ἂν ibi pertinet ad aliam sententiam.

ΑΥ (poët. ΑΥΤΕ) et ΑΥΘΙΣ s. ΑΥΤΙΣ.

Hæc pleonastice poni solent, non sine gravitate. Odyss. Γ. 161. ἐπὶ δεύτερον αὖτις. Aristoph. Nub. 971. αὖ πάλιν αὖθις Max. Tyr. xv. 3. πάλιν αὖ. Adde Iliad. B. 76. Aristoph. Plut. 860. Xenoph. H. Gr. iii. 5, 21. Conviv. vii. 1. et viii. 1. De sensu et usu horum pæne pudet aliquid addere, postquam tam copiose de illis viri Græce doctissimi Devarius, Hoogeveen, aliique egerunt. Sed tamen quoniam etiam de particulis aliquid audere cœpimus, ne pudore quidem victi rem inchoatam abjiciemus. Si illa ætate, qua Græci, quos habemus, scriptores vixerunt, propria vis harum particularum ita fuisset obliterata, nihil ut eas omnes, nisi *rursus* putarent significare, rarius eas haud dubie conjunxissent. Sed αὖ est *contra*. Id defendit Devarius et firmat Hoogeveen, quamquam hic non clare statuit, primam hanc esse significationem. Præter Platonis loca Xenophontis hunc habet, Cyri Disc. iii. 1, 26. et clariorem, ii. 2, 28. Sed clarior etiam est Conv. iv. 52. Plura etiam ex aliis scriptoribus suppeditare facile esset. Res certe multum diversas ubique significat.

Αὖθις est *diverso tempore, insequenti* nempe, quod sit præsenti tempori quasi oppositum. Nam esti non est prorsus ἐναντιωματικὸν, tamen ut ἀντιπαραθετικὸν hujus vicem tenet. Scilicet τῷ Αὖ, a quo ducitur, adjuncta est syllaba, cui tribuerunt vim temporis. Sed tamen et de loci spatio in contrariam partem patente occurrit, ut Iliad. Λ. 446.—Poetica αὖτε et αὖτις sensu non differunt ab αὖ et αὖθις. Iliad. I. 135. particulæ αὐτίκα opponitur αὖτε: pro quo f. leg. αὖτις, quamquam et Pindarus dixit Pyth. iii. 172. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ, *insequenti vero tempore.* Pro αὖθις Callimachus etiam aliquoties posuit αὖθι, analogia, ut putant, repugnante, quia terminatio θι locum indicat, ut αὖθι sic debeat esse i. q. αὐτόθι; Iliad. K. 209, 410. et alibi. Vid. Bentleius ad Callim. Fragmenta ab ipso collecta 286. Sed lubricum est de talibus judicium. Cum et ἄχρι et ἄχρις dicatur, fort. et αὖθι recte dici potuit αὖθις.

Πάλιν quid proprie mihi videatur esse, breviter dixi ad

* Scripsi ἥ τι, non ἥ τί aut ἤ τί. Nam τι ob seq. γε puto esse indefinitum, non interrogativum; et verba sic esse capienda, ut si antecesserit πότερον.

Xen. Exp. Cyri i. 3, 16. Hic licebit opinionem meam defendere copiosius. Puto nempe, accusativum esse a πάλις, quod nomen, undecunque ortum, significaverit *reversionem, incessum in partem contrariam.* Primo enim nulla sunt adverbia syllaba λιν aut ιν terminata; sed permulti accusativi nominum vim habentes adverbiorum, ut ἀρχὴν, ἀκμὴν, etc. Deinde Phrynichus docet, pro πάλιν nonnullos dixisse πάλι, qui est sine dubio dativus a πάλις. Occurrit autem in Manethonis Ἀποτελεσματ. lib. vi. v. 99. Ἢ πάλι δ' ἀῤῥήτοις παῖδες τοκέεσσι γίνονται: aut, ut Dorville corrigit: Ἔμπαλι δ' ἂῤ ῥητοῖς etc. Denique frequentissimum est ἀνὰ πάλιν, sive, ut scribunt, ἀνάπαλιν. Itaque illud Paulli 2 Cor. xiii. 2. εἰς τὸ πάλιν plenis verbis erit εἰς τὸ ἀνὰ πάλιν ὂν μέρος χρόνου. Sed locus magis notabilis, qui et sententiam nostram firmat, est Callimachi, lavacr. Pall. v. 141. Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαισ' ἵππους: h. e. *Salve et egrediens, et ad reditum rursus agens equos.* Scripsi ἐλάσσαισ' cum apostropho, ut sit pro Attico participio ἐλάσασα. In his pro ἐς πάλιν nec necessariam et plane frigidam lectionem e conjectura intulit Stephanus, ἐς πόλιν, *in urbem.* Licebat saltem tmesin statuere et sic vel ad αὖτις vel ad ἐλάσσαισ' trahere præpositionem. Sed ego quidem jungo cum πάλιν, faciliori ratione, ut sit prisco more dictum *ad reditum* pro πάλιν, *retro.* Sed quid fiet de ἔμπαλιν? Primo multa in omnibus linguis prava ratione componuntur propter ignoratam propriam verborum significationem, eaque cum usurpantur vulgo ab omnibus, ne docti quidem ea respuunt. Deinde credere licet, illud multis locis corruptum esse ex ἔμπαλι h. e. ἐν πάλι aut ἄμπαλιν h. e. ἀνὰ πάλιν.

Jam e dictis patet, commode illas particulas potuisse conjungi, easque conciliare orationi aliquid gravitatis, quia rem diversis ex partibus monstrant, et, si quid urgendum est, magis urgent. Cf. et ἂψ et ἀρχή.—Sed nonnullis in locis vana suspicio pleonasmi exsistit, si verba contra mentem scriptoris ab interprete distrahuntur. Xen. Cyri Disc. vii. 2, 23. particulæ αὖ πάλιν a Zeunio in indice sub αὖ in unum conjunctæ vertuntur *simili plane modo.* Sed αὖ est *contra,* pertinetque ad illud, quod multis interjectis sequitur §. 24. δικαίως ἔχω τὴν δίκην. Nam ante de sorte sua Crœsus nihil fortunæ succensuerat, neque Apollinem accusaverat: πάλιν autem pertinet ad διαθρυπτόμενος et ἀναφυσώμενος.

ΑΥΤΟΘΕΝ et ΑΥΤΟΥ.

1. Horum pleonasmi faciunt ad perspicuitatem. Nam vim eandem habent, quam ipsum pronomen αὐτὸς, aut significant, eundem locum modo fuisse commemoratum, monentque lectorem, ne oculis mentis ab eo aberret. Il. B. 236. s. τόνδε δ' ἐῶμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν: *hunc vero sinamus*

ad hanc ipsam Troiam se pascere præmiis. Sic et Σ. 330. Theocrit. xxv. 170. s. Ἄγγεος ἐξ ἱεροῖο αὐτόθεν. Xenoph. H. Gr. ἐν τῇ Τεγέᾳ αὐτοῦ καταμένοντες. Plat. vol. v. p. 8. αὐτοῦ σε δεῖ δυναστεύειν ἐν Εὐρώπῃ. Simile est vol. iii. p. 5. ἐντεῦθεν πόθεν εἰσὶν ἐκ Χίου; i. e. *inde oriundi sunt, ex ignoto aliquo loco insulæ Chii.* Sic Cicero pro Rosc. Am. 27. *indidem Ameria,* i. e. ex eodem oppido Ameriæ, in quo natus est Roscius. Et Nepos item Epam. 5. *indidem Thebis* i. e. ex eadem urbe Thebarum, ubi Epaminondas natus erat. Ceterum quoniam sic posuerunt adverbium, quod exprimit motum in loco (αὐτοῦ) et quod motum ex loco (αὐτόθεν): non est, quod dubitemus, quin et adverbium motus in locum, αὐτόσε, eodem modo posuerint adjecto ipso loci nomine.

2. Occurrit et αὐτόθεν εὐθέως, *ex eo ipso tempore statim:* Polyb. Excerpt. de virtutibus et vitiis p. 115. In illis alterutrum si quis statuit abundare, certe dijudicet ita, ut ostendimus Isag. §. 7.

ΑΨ.

Abundare hoc dicitur in locis, qualis est Iliad. Λ. 440. Ἂψ δ' ἀναχωρήσας . . . ἔειπεν. Nimirum ἀναχωρεῖν jam per se est *retro cedere,* ut adverbio ἂψ non opus esse videatur. Sed nisi hoc velis referre ad illa Isag. §. 5. *a*), ad quæ certe pertinet αὖτις ὑποστρέψας v. 446. in promtu erit defendere, illo ἂψ non significari, Ulyssem de loco cessisse quamcunque in partem, sed *retro,* neque uno alteroque gradu, sed per justum spatium, quo validius hastam deinde torquere posset. De causa retro cedendi non est nostrum quærere. Ad telum extrahendum putant eum se removisse. Novissimus editor: "Potius naturali impetu resiluit, qui ictum se sensit, ut supra Hector 354." Mihi pleonasmus ad simplex illud in Isag. §. 5. *a*) pertinere videtur. Occurrit enim, ubi frustra quis argutari possit, ut Il. K. 210. et 411. P. 406. et aliis locis.

ΔΗ.

Numerat Demetrius Phalereus §. 55. hanc particulam inter συνδέσμους παραπληρωματικούς: sed et alii. Vid. Isag. §. 10. Quamobrem non alienum est de ea h. l. aliquid monere. Cum veteres ei nullam significationem tribuerint certis verbis expressam, recentiores in alteram partem peccant, cum ei significationes affingunt oppido multas nulloque modo inter se conciliandas. Nec mirum. Falsa enim est prima, quam ponunt, significatio, *nunc, jam.* Placet igitur breviter repetere id, quod pluribus persecutus sum ad Xenoph. Mem. ii. 3, 11. Dixi, mihi videri olim significasse *clare, aperte, distincte;* inde magna cum ellipsi ubique adhiberi, ut vis particulæ verbis, *quo res clara fit,* vel similibus ex-

primi possit; et universe ea significari, vel ad ipsam sententiam, cujus illa pars est, vel ad antecedentem aut subsequentem, quam auctor demonstret, maxime attendendum esse.

Sed aliud mihi postea in mentem venit, quod et ratione certa et analogia nititur, et propter ipsam simplicitatem magis placet. Statuo nempe, δὴ habere ad δὲ, ut μὴν ad μέν. Vide infra, quæ de his particulis dixi. Nam gravior quædam significatio disjunctionis facit item sententiam notabilem, sive hanc vim habere potest, *qui rem maxime attendendam esse, et magni esse ad ceteras res momenti*. Natura duce hoc facimus, ut verbis gravioribus in pronuntiatione moram quandam addamus, syllabasque omnes quodammodo producamus. Id Græci non modo in *pronuntiatione* particulæ δὲ faciebant, sed etiam in *scriptione*; et duplicato τῷ E, hoc est, mutato in H significabant, rem esse probe tenendam. Hoc ergo nunc amplector et verissimum esse puto. Vid. et infra, si placet, quæ postremo dixi sub coni. ΑΡΑ.

ΕΙ ΓΑΡ et ΕΙΘΕ (poet. ΑΙΘΕ).

Utrumque dicitur per aposiopesin quandam, quæ suspicari alterum jubet cetera; et plena oratio est, quatenus in universum exemplo potest declarari: Εἰ . . . (tum apodosis): καλῶς ἂν ἔχοι, sive εὐτυχὴς ἂν εἴην, sive alia hujusmodi consequentia. Nam εἰ nihil est, nisi nota particula conditionalis, quæ et in simplici forma, sine γὰρ aut enclit. θε, ut alibi occurrit in hoc Luciani (dial. meretr. 4.): Ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχὶ, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανεῖσα. Ita et ap. Virgilium simplex *si* pro *o si*, Æn. vi. 187. Differunt autem propositæ particulæ sic, ut εἰ γὰρ ad aliquid antecedens referatur, et graviorem prodat optantis cupiditatem: εἴθε minus sit vehemens, et ab initio totius orationis poni possit: nam θε nudum et per se consideratum vix quidquam significat, ac tantummodo facit ut εἰ, cui adjunctum est, agnoscatur ut εὐκτικόν. Hinc et αἴθε γὰρ dicitur apud Callimachum, in Cer. 101. Pleonasmus autem exsistit e conjunctione horum cum ὡς aut ὤφελον. Vid. supra ΟΦΕΙΛΕΙΝ, et infra ΩΣ §. 4. Iliad. Α. 415. Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι! Odyss. Α. 217. Lucianus, nescio quo loco: Ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν! Laborare videtur Hoogeveen, doctr. particularum p. 272. ed. Schütz, ne quid in his otiosum sit. Repudiata enim Budæi sententia, qui tantummodo in personarum distinctione τοῦ Ὤφελον discrimen ponit, "Alia," inquit, "videtur τοῦ Ὤφ. adjecti ratio, fatale quid "nempe indicantis, q. d. *utinam fatale hoc esset* vel *fuisset*: id quod Græci efferunt per ὤφελε, *debuisset*." Sed si hæc est eadem significatio, quam sub ὀφείλειν attuli, etiam sic redundat εἴθε: sin autem nova, etiam per se videtur sen-

poeta. Quare gravitatis causa εὐχὴν repetitam esse puto, ut major optantis cupiditas intelligatur.

ΕΙΤΑ et ΕΠΕΙΤΑ.

Hæ particulæ, quæ non multum inter se differunt, significant *consequentiam* 1) *veram*, ut Xenoph. Hi. vii. 9. Ὅταν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι εὐεργετεῖν ἱκανὸν εἶναι, καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες, ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα τε ἔχωσιν ἐπαινοῦντες etc. Sic Plat. Phæd. p. 187. Aristoph. Vesp. 284. a. 2) *fictam et repugnantem naturæ rei*, ut Xenoph. Cyri Disc. i. 2, 2. et v. 5, 12. Plat. Apol. S. p. 47. Aristoph. Acharn. 311. Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι. In illis prioris generis verti potest *propterea*; in his autem *tamen*. Apud Latinos hoc *tamen* post ablativos consequentiæ usitatissimum est. Sed Cicero Off. ii. 5. sic: *collectis ceteris causis . . . deinde comparat* etc. in quo manifesta est imitatio formæ Græcæ. Jam quæstio hic oritur, quæ sæpius moveri potest, utrum ellipsis, an pleonasmus in talibus locis statui debeat. Nam si locum postremo positum e. c. spectamus, poeta commode dicere poterat: Ταῦτα δὴ πρῶτον λέγεις etc. et deinde: εἶτ' ἐγώ σου φ. Posito igitur τῷ πρῶτον cum plenior fiat sensus, defendere quis potest ellipsin. Sed licebat item mutatis paullum verbis omitti τὸ εἶτα, et sensu quidem integro. Potest igitur utrumvis defendi. Veruntamen si quis alterutrum vehementer urgeret, acriter ille pugnans pro sua sententia, non plus proficeret, quam qui pugnaret cum umbra. Nos pro instituto nostro adverbium illud sic abundare statuimus, ut attentos faciat lectores ad illam consequentiam, quæ maximam vim habet in tota sententia.

Conjunctim positas particulas τότ' ἔπειτα apud Hesiodum Theog. 889. ad antiquam simplicitatem referre licet, ut Lat. *tum deinde*, et similia.

ΕΤΙ.

Hoc ubique significat *accessionem* vel *temporis* vel *rei*. Et temporis quidem accessio ita significatur, ut aliquid factum esse, aut fieri, aut factum iri dicatur citius sive ante, quam alias fere fit. Est ergo temporis quasi præteriti accessio, sive quod præteritum esse debuit aut potuit, quando res fieri aut facta esse dicitur. Sic in Bionis Idyll. ii. 1. auceps ἔτι κῶρος *adhuc puer* Amorem quasi avem capere voluisse dicitur; prius ergo, quam sponte se in illius potestatem commissurus erat. Ap. Ælianum V. H. i. 12. Aspasia traditur παῖς ἔτι οὖσα aliquid e pulchritudine amisisse, magna ergo temporis accessione ab initio ætatis, cum illud accidere deberet mulieri demum ætate provecta, aut vetulæ. Sed magis notabilis locus est, in quo nonnulli pleonasmum particulæ ideo sta-

tuerunt, ut interpretationis difficultate supersederent, Evang. Luc. i. 15. πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Dicitur Johannes *adhuc* (Germ. *noch*) in utero matris fore spiritu S. plenus. Potuisset auctor pro ἔτι ponere ἤδη, quo pariter significasset, mature admodum, et prius, quam aliis, Johanni illud contigisse. Sed ἔτι paullo gravius est, quia significat antecedens quoddam et remotius temporis spatium nondum exactum, et magis absolute consideratum; cum ἤδη omnino referatur ad tempus insequens, pro res item fieri potuerit. Verum facilius talia sensu percipiuntur, quam verbis declarantur. E dictis autem patet, καὶ νῦν ἔτι plus significare, quam καὶ νῦν, quia ex ἔτι intelligitur fuisse tempus, quo res constanter fieret, ut Xenoph. Cyri Disc. i. 2, 16. Odyss. Ω. 185. Diod. Sic. i. 10. Heracl. de politiis p. m. 504. Denique cum futuro etiam junctum interpretes fere negligunt: sed est *amplius*, et negationibus maxime vim tribuit non exiguam, ut Dem. Cor. c. 53: οὐδ' ἂν . . . ἔτι συμπνευσόντων, *nunquam amplius* (s. *nullo unquam post tempore*) *conspiraturis*.

Rei accessio sæpe significatur cum pleonasmi specie, ut ἔτι δὲ πρὸς τούτοις: qua in formula vel ἔτι δὲ vel πρ. τ. prorsus abundare videtur. Sed multitudinis inest significatio, et ἔτι δὲ excitat lectorem, ut summam quasi rerum conficiat, remque rebus additam quasi majoris esse momenti existimet.

Comparativis præpositum ἔτι non est *multo*, ut nonnulli vertunt, sed tantum *aliquanto*, sive *etiam*, quod versioni sæpe aptius est. Cf. Cic. Paradox. vi. 1. ubi *majore etiam* est ἔτι πλείονος (sc. δεῖ.) Nam illud *multo*, πολὺ s. πολλῷ, μακρῷ diserte τῷ ἔτι solet adjungi, ut Xenoph. Mem. ii. 1, 27. Alia permulta exempla petes e Fisch. Animadv. ad Well. Gr. ii. p. 137.

ΕΥΘΥΣ.

Cum εὐθὺς idem sit quod ἐν ἀρχῇ (v. Schol. Aristoph. Nub. 1046.) pleonasmum habemus in Xenoph. Cyri Disc. vii. 2, 16. εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς et de Rep. Lac. viii. 4. εὐθὺς παραχρῆμα. In talibus εὐθὺς monstrat sensum posterioris particulæ atque ita inservit perspicuitati. Solum ἐξ ἀρχῆς posset hanc vim habere, Crœsum tantummodo ab initio adversatum esse Apollini, deinceps autem sapientius egisse. Sed præmisso εὐθὺς intelligimus, eum ne ab initio quidem pie et prudenter egisse, nedum in rebus deinceps actis. In altero loco εὐθὺς ostendit, παραχρῆμα proprie capiendum esse, quasi scriptum sit: παρ' αὐτὸ τὸ χρῆμα, i. e. *in ipso actu*, non exspectata nempe aliqua judicii forma, aut dilata quocunque modo pœna. Similiter alibi; ut Dionys. Hal. viii. p. 495. ἕωθεν εὐθὺς ἀναστήσας τὴν δύναμιν ἦγεν ἐπὶ Κορβιῶνα, *prima statim luce* etc. Patet ἕωθεν esse præcipuum verbum, et unum maxime attenden-

dum. Finge, εὐθὺς non adesse, totus locus aliam quasi faciem induet: putabis, mane copias illam eduxisse versus Corbionem, post autem aliud egisse, cum diversis rebus agendis partes diei descriptas haberet.

ΗΔΗ.

Offendit ἤδη, quasi supervacaneum, ubi ad confirmandam rem commemoratur aliquod factum. Sed non caret gravitate. Nam cum in aliis linguis tantum tempore verbi significetur, rem ante factam esse, in Græca simul adhibetur hæc particula ad rem suo tempori magis assignandam, ut eo minus de ea dubitetur. Itaque etsi Latine aut Germanice talibus in locis commode verti non potest, tamen ceterum non debet negligi, aut suspecta videri, sicut visa est Zeunio Xenoph. Cyri Disc. i. 6, 45. quia non legitur in cod. Guelf. Ceterum loca hæc dabo. Iliad. A. 260. Soph. Aj. 1161. Aristoph. Nub. 345. Xen. Cyri Disc. viii. 4, 9. Mem. ii. 2, 7. iv. 2, 24. Plat. Alcib. i. p. 35. Max. Tyr. Dissert. xv. extr.

2. Abundat eadem particula etiam ita, ut temporis vim fere omnem amittat, sed magna cum gravitate ad aliquod verbum aut ad sententiam spectet, cujus est maximum momentum. Tum igitur eandem fere vim, quam δὴ, habet, et verti potest *vero*. Sed si justa et scripta interpretatione non opus est, ipso vocis sono, quo illud verbum vel illam sententiam pronunties, grandiori nempe et clariori, prope melius exprimas. Plat. Euthyphr. p. 6. Socrates a Melito accusatus dicit: Εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, μέλλοιέν μου καταγελᾷν (sc. οἱ Ἀθηναῖοι), . . . οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Εἰ δὲ σπουδάσονται, τοῦτ᾽ ἤδη ὅπη ἀποβήσεται ἄδηλον. *Jam si, quod modo dixi, me derisuri essent (Athenienses), sane non injucundum esset, jocantem et ridentem in judicio versari. Sed si severe agent, tum vero, quorsum res evasura sit, incertum est.* Nos ita possimus: *O! dann, dann ist der Ausgang verborgen.* Idem in Phædone p. 199. τότ᾽ ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοιτο σῶμα (ac potius ἐπιδεικνύοι τὸ σ.) Germ. *dann würde erst der Körper recht zeigen, was Schwachheit heisst.* Monui jam ad Xenoph. Mem. ii. 1, 14. Sic et Lat. passim *jam*; ut Cic. ad Div. x. 32. *illa vero jam* (ἐκεῖνα δ᾽ ἤδη) *ne Cæsaris quidem exemplo.*

ΗΤΤΟΝ.

Hoc παρέλκον adjungitur comparativis. Plat. vol. ix. p. 5. ἢ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον. Aristot. Eth. Nicom. vi. 5. ἐν μὲν τέχνῃ ὁ ἑκὼν ἁμαρτάνων αἱρετώτερος· περὶ δὲ φρόνησιν ἧττον (sc. αἱρετώτερος.) De vi et usu accommodanda huc sunt, quæ infra dicam de ΜΑΛΛΟΝ.

* *

ΜΑΛΑ.

Propter commentum veterum hoc tangimus. Auctor certe vitæ Homeri κόσμου χάριν Iliad. Σ. 12. μάλα statuit positum esse, et addit: τὸ γὰρ μάλα πλεονάζει κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν. Nimirum fugam Græcorum et res eorum ancipites Achilles secum reputans mortem Patrocli præsagit et dicit: Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Non κόσμος inest in μάλα, sed quædam δεινότης: neque abundat, sed confirmationem auget antecedentis ἦ, quod et pluribus Homeri locis facile doceri potest, ut Iliad. Ζ. 255. Φ. 56. Odyss. Β. 325. Ρ. 264.

ΜΑΛΙΣΤΑ.

1. Μάλιστα πλεῖστοι gravissime dicitur ad significandum numerum longe maximum. In Juliani Cæss. p. 29. ed. Heusing. μίμησις θεῶν inesse dicitur in δεῖσθαι μὲν ἐλαχίστων, εὖ ποιεῖν δὲ ὡς ὅτι μάλιστα πλείστους. Cetera v. infra sub ΩΣ S. 5.

2. Interrogativis additum intendit, quasi tu dicas: *Vehementer aveo scire id, quod interrogo.* Videntur nonnulli sic accipere, quasi aliter eo excitetur, ut clarissime (μάλιστα σαφῶς) dicat, quod ex ipso quæritur: nam τί μάλιστα vertunt: *was denn eigentlich?* Certe ad antecedens quoddam dictum vix potest referri, quia in Plat. Menex. statim ab initio, ubi nihil obscurius dictum antecessit, admiratione abreptus hac quæstione Socrates urget: Τί μ. σὺ πρὸς βουλευτήριον? Alibi post dictum παράδοξον ponitur, ubi consentaneum est, alterum cupidius instare quærendo. Plat. vol. ii. p. 150. in Theæt. Σ. Ἆθλος εἶ, ὦ Θ., καταφρονῶν μου, καὶ οὐ δεδιώς. Θ. Τί μάλιστα? Et vol. vi. p. 179. de rep. 1. Verba vid. infra sub ΙΝΑ S. 2.

ΜΑΛΛΟΝ.

Solet hoc addi comparativis, cum tamen ipsis insit vis τοῦ μᾶλλον. Xenoph. Cyri Disc. i. 6, 25. καρτερώτερον μᾶλλον: et ii. 2, 12. δικαιότερον μ. Pluribus non opus est in forma tam usitata et nota. De ratione audiendus est is, cujus auctoritate Bergler ad Alciph. p. 228. usus est, Apollonius Alexandrinus Synt. i. 28. "ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ "μᾶλλον· καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις." "Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον" etc. (Iliad. Ω. 243.) i. e. *Sed in comparativis inest* τὸ *magis: et hoc sæpe una assumitur.* "Ῥηΐτ." etc. Idem iii. 21. Πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθενται εἰς πλείονα ἔμφασιν, ὡς τὸ Τάχιον περιπατεῖ, καὶ, Μᾶλλον τάχιον περιπατεῖ. An vero assentiendum Dorvillio ad Charit. i. 14. "ἐρημότερος μᾶλλον: Auget μᾶλλον, licet alioqui sæpe abun- "det cum comparativo. Aristoph. Eccles. 1123. Themist. "xii. 177. A." Sed et aliis placent inanes soni. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. i. 20. et interpr. ad Thom.

Mag. h. . Mihi sic videtur: adjectum μᾶλλον non altiorem rei gradum sive majorem ejus vim demonstrat; sed tantum significat, *vere* altiorem sive majorem esse, idque probe esse tenendum: nam ad altius tollendam rem additur comparativis ἔτι et πολλῷ. Vid. ἔτι. Vis igitur asseverandæ amplioris magnitudinis ubique τῷ μᾶλλον inest.

Ceterum non incommode monet Fischer in Animadv. ad W. Gr. ii. p. 138. esse loca, in quibus μᾶλλον sit necessarium, neque pertineat ad comparativum, sed ad alia comparativo subjuncta, ita ut separatim accipiendum sit et verbo *potius* vertendum. Sed ad talia loca dignoscenda diligenti cogitatione opus esse puto.

2. Vechnerus e fragmento Eupolidis Hellenol. ii. 13, 12. laudat hæc: πᾶς μὲν Ζεὺς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ἡσύχως, ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον. Repetitionem τοῦ μᾶλλον pleonasmi quis nomine appellare potest. Sed moneo, semel sine gravi frigore non potuisse poni, neque adeo opponi τῷ ἡσύχως: et quamquam copula ex analogia linguarum similiumque locorum (ut Xenoph. Cyri Disc. vii. 5, 39.) interponi potuisset, tamen ἀσυνδέτως dictum gravius multo esse et ad pingendas nubes repente se glomerantes aptius. Cf. ΟΣΟΣ S. 2.

ΜΗ.

Vi negandi servata hoc redundat post verba negandi, prohibendi et removendi quocunque modo: nam in verbis ipsis jam inest quædam negatio. Aristoph. Plut. 241. ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε. Thuc. iv. 40. ἀπιστοῦντες μὴ εἶναι: ubi schol. ἡ δὲ ἀπόφασις περιττή. Demosth. adv. Timocr. p. m. 482. Τί ἂν μάλιστα ἀπεύξαισθε; οὐχὶ ταῦτα τὰ πράγματα, ἅπερ ἦν ἐπὶ τῶν τριάκοντα, μὴ γενέσθαι; Dionys. Hal. περὶ συνθ. ὀν. p. 3: ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι. Plura exempla Koënius exhibet ad Gregor. p. 43. et alii, quos ipse laudat; sed quam plurima doctiss. Schaeferus ad Vigeri libellum. Etiam hic pleonasmus derivandus est e perspicuitatis studio. Verbum in tali sententia ut absolute positum accipi et interspiratione aut inciso a μὴ distingui debet, ita ut deinde intelligatur ὥστε. Jam quia negatio in illis verbis involuta latet, propterea ipsum μὴ subjicitur, ut nulla relinquatur ambiguitas. Ellipsin supplet Thucydides i. 49. τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν.

2. Tamquam peculiare et commemoratione dignum ab Hoogeveeno in doctrina part. xxvii. 1, 9. ponitur, quod post ὄκνος sequitur μὴ ap. Platonem vol. vii. Bipont. p. 5. Sed structura est usitata. Multo magis notabilis est hæc Zosimi i. 12. δέει τοῦ μὴ παθεῖν τι διὰ τὴν ῥαθυμίαν εἰς στάσεις ἐχώρουν: ex quo particula μὴ manifesto salvis ceteris eximi posset. Sed Græci lectores statim sentiebant, τοῦ esse explicandi notam, non autem pertinere ad παθεῖν, quasi causam timo-

ris; et μὴ esse timentis, nequaquam autem poni posse pro οὐ, quod et per se h. l. sententiam perverteret. Sic idem i. 51. et 65. et alibi. Significat autem hic pleonasmus, majori dubitationi locum esse, causamque timoris minus exploratam. Confidentius idem sine μὴ v. 19. δέει τοῦ τινος ἀντιστάσεως ὑπ' αὐτῶν πειραθῆναι.

3. De repetita negatione dicemus sub οὐ. Hic autem ponere liceat vetus scholion ad Luciani *de parasito* c. 4. Verbis "ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι, διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν "ἀποφθέγγηται" hæc adscripta sunt: Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις ΜΗ . . . ἤρκει γὰρ, κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν, ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. Recte. Sed repetita negatione clarior fit sententia, quo consilio verba omnis generis post membra interjecta repetuntur.

MHN.

1. Quoniam de hoc adverbio nonnulli doctores nihil nos docent, ignava quippe ratione contenti, *particulam expletivam esse*; alii non satis sibi constant; quædam de eo mihi dicenda puto. Ipsa vocalis, E longum, sive duplex, i. e. H, graviorem affirmationem satis significat, cum pronuntiatio ad particulam clarius efferendam et auribus inculcandam adjuvet. Vid. dicta de μεν. Ornat igitur loca gravissima, ut Xen. Cyri Disc. v. 4, 11. ubi certe non poneretur repetita, nisi gravi asseveratione dictum firmaret. Scilicet ubique significat *sane, vero, profecto*. Ac de ceteris quidem formis, in quibus μὴν cum aliis particulis conjungitur, nihil habeo, quod dicam. Sed quærere commodum est, quam vim habeat interrogationibus insertum. Maxime autem notabilis est illa, qua sæpissime utitur Plato, Τί μην? Eam graviter affirmare, nemo dubitat. Rationem Hoogeveen in Epitome *doctr. particc.* p. 811. his verbis persequitur: "Τί enim interrogando "significat, nihil omnino excogitari posse, quod præcedenti- "bus adversetur, id quod τὸ μὴν stabilit." Sed deinde vertit "*Quidni?* s. *Quid impedit, quo minus hoc ita?*" Hoc ducit in errorem. Nam si *Quidni* probamus, quæro, ubi vestigium sit negationis? sin alterum, *Quid imp., q. m. h. ita*, quomodo ellipsin verbi κωλύειν (*impedire*) defendemus? Firmat ipse sententiam suam verbis Platonis lib. vii. de rep. vol. vii. p. 11. Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν, τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν. i. e. *Ergo et diversos labores utrique* (viro et mulieri) *oportet assignari, qui conveniant utriusque naturæ.* Respondet alter Τί μὴν? h. e. *Quid vero?* In eo cum vis affirmationis insit, necessario intelligendum est simplex sive generale quoddam verbum, quod et alibi omittatur; dico nempe ΑΛΛΟ. Sic et ad Τί γὰρ ille supplet κωλύει in Sophista Platonis p. 231. cum facilius suppleatur ἄλλο: *quid enim aliud potius dicamus?* Hoc optimum videtur in omni-

bus locis similibus, ut Xenoph. Œc. ix. 12. Τί δέ? Simili modo nobis statuendum vidimus de ἵνα τί. Vid. ΙΝΑ extr. Addit deinde H: "Sed quandoquidem τί μὴν affirmandi vel potius "confirmandi potestatem præfert natura sua; usus voluit, "quæ sunt vocabulorum fata, ut etiam adhibitum sit in dic-"tionibus simpliciter assentientium, ut ap. eundem in Phæ-"dro, . . . ubi Phædro roganti Ὁρᾷς οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην "πλάτανον; . . . respondet: Τί μήν; *Quidni?* Et . . . rogat "Socrates: *An ig. vis, ut sermonem tibi referam, quem super "his audivi?* Respondet Phædrus: Τί μήν; *Quid ni?*" Imo vero eadem graviter affirmandi significatio est utroque in loco. In priori supplendum: ἄλλο μᾶλλον ὁρῴην? *Quidnam aliud magis videam?* Ac multo liquidius affirmare poterat Phædrus, se videre illam arborem sibi monstratam, quam Glauco de laboribus utrique sexui assignandis, de quibus, ut Socrates ipse statim excipit, et ut aliunde etiam constat, homines singuli et universæ nationes dissentiebant. Alter locus vol. x. p. 375. minus certam habet graviter affirmandi notam: sed tamen nec in contrariam partem suspicionem præbet: audiendi enim illius sermonis se cupidum ostendit Phædrus. Occurrit autem τί μὴν eod. in dial. sæpius, ut p. 364. 377. 389. et ante; neque ullo loco frigida videtur gravis affirmatio. Alium locum v. sub ΟΥ S. 3.

2. In plenis et ceterum claris interrogationibus comparari μὴν potest cum ἐτεὸν, vertique, vel *reipsa, si verum quærimus*, vel usitata illa gravius instantis particula *vero*. Priora conveniunt verbis Xenophontis H. Gr. vi. 3, 13. Τί μὴν ἥκομεν? et Τί μήν ἐστιν? posterius locis aliis, ut Cyri Disc. i. 6, 28. Hi. i. 31. Koënius, qui τί μὴν attingit in Gregor. p. 109. de vi ejus nihil prodit.

ΟΠΩΣΟΥΝ.

Hoogeveen ad Vig. vii. 11, 7. inter formulas negandi retulit οὐδαμῶς ὁπωσοῦν. Hoc si e loco certo sumsit, gravissimum in eo habemus pleonasmum, similem τῷ πᾶς ὁστισοῦν. (Vid. τις Sect. 6. med.) ut sic reddere possimus: *nullo prorsus modo*, vel *nequaquam vero*; vel *nulla omnino ratione*.

ΟΥ vel ΟΥΚ, ΟΥΧΙ etc.

Duas negationes eadem in sententia conjunctas dicunt ap. Græcos majori cum vi negare. Sed, exceptis illis Sect. 3. per se non gravius illæ negant, quam una apud Latinos. Nullus igitur pleonasmus graviter negantis est v. c. apud Xenophontem Mem. ii. 6, 36. ἡγοῦμαι, οὐκ ἐξεῖναί μοι περὶ σοῦ λέγειν ἐπαινοῦντι οὐδὲν, ὅτι ἂν μὴ ἀληθεύω. Nam si οὐκ omittas, sententia fiet absurda: *puto, mihi licere, ut in tuam laudem nihil dicam, quod non verum sit.* Sin οὐδέν; pro eo ponendum erit τὶ, quod nimium languet. Sed Græci non habent,

quod respondeat τῷ *quidquam* s. *ullum* præter ὁτιοῦν, quod l. l. esset justo gravius, neque sine negatione quadam poni solet. Itaque necessario X. addidit οὐδέν. Et sic ubique ad evitandum vitium necessaria est illa negationis iteratio: οὐκ . . . οὐδεὶς et μὴ . . . μηδείς. Non ergo propter duplicem negationem, sed propter pronominis vim grave est, οὐδὲ συμμάχων . . . ἐλπὶς, οὐδ' ἥτις οὖν, ὑπῆρχε: in quo pro οὐδ' ἥτ. rectum, sed justo levius esset οὐδεμία. Polyb. i. 71. Unum etiam locum addam, Demosthenis, Aristogit. i. p. 551. quem quis putet insolenti negationum copia cum vitio redundare: Ψηφίζονται . . . μὴ πυρὸς, μὴ λύχνου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ μηδένα μηδενὸς τούτῳ κοινωνεῖν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ διδόναι. Sed præter anaphoram negationis, quæ ad nos non pertinet (Isag. §. 6.) usus loquendi omnia poscit.

2. Sed tamen pleonasmi nomen in his et talibus non improbamus: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν, Plat. vol. x. p. 389. et, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν εἴρηκεν ὀρθῶς ἔχον: Demosth. adv. Timocr. p. 498. Ab initio pro οὐδὲ γὰρ dici poterat καὶ γάρ. Sed recte ab illa negatione sententia incipit, ut statim intelligatur, enuntiationem fore negantem. Ceterum illa tantum copulæ vim habet, simulque prænuntia est certioris et gravioris negationis, quæ adjungitur verbo enuntiationis primario, quod in illis est ἑταῖρος et ἄκων. Hinc Zosimus ii. 53. cum totam negationem repetere non posset, ut vis τοῦ *ne quidem* maneret, saltem δὲ repetiit: οὐδὲ μετὰ τὴν πληγὴν δὲ τοῦ πολεμεῖν ἀποστάς. Sic et iii. 30.

3. Οὐ et μὴ ubi conjuncta sunt, potiorem vim habet illud, quod statim ante ipsum verbum, altero non intercedente, positum est. Vere igitur negat μὴ οὐ, et negatio inest in οὐ, cum antecedens μὴ vim suam, vel interrogandi, vel prohibendi, vel timendi, servet, rarius negationem graviorem reddat. Prohibendi sive removendi vis in μὴ est Eurip. Iphig. in Aul. 42. τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς, μὴ οὐ μαίνεσθαι. Et Plat. Euthyd. vol. iii. p. 73. οὐδὲ * τοῦ χρηματίζεσθαι φατὸν διακωλύειν οὐδὲν, μὴ οὐ παραλαβεῖν ὁντινοῦν εὐπετῶς τὴν σφετέραν σοφίαν: *neque pecuniæ acquirendæ studium duo illi dicunt ullo modo impedire, quo minus facile quivis sapientiam ipsorum arripiat.* Fortior autem fieri videtur negatio in Plat. Alcib. i. p. 58. Σ. Τόδε γε οἶμαι οὐδένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι. Α. Τὸ ποῖον; Σ. Μὴ οὐ τριῶν ἕν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον. Α. Τίνων; Σ. Ψυχὴν, ἢ σῶμα, ἢ καὶ ξυναμφότερον, τὸ ὅλον τοῦτο. Α. Τί μήν; Et Aristid. or. in Apellam init. οὐκ ἀπέχονται μὴ οὐ πολίτην τιθέναι. Sed tamen non nego difficile et lubricum esse hujus discriminis judicium, eique pæne concedi posse, qui claram tantum et propriam in his tribus locis negationem subjici putet, cum post verba remo-

* Quod in Bipont. extat οὐδὲ τοῦ χρ. nescio quam antiquum sit vitium. Sed haud dubie legendum: οὐδὲ τὸ χρ.

vendi usitate μὴ ponatur, ita ut talia loca referenda sint ad illud, quod persecuti sumus sub μὴ S. 1. Sed in οὐ μὴ prior particula, quæ alias ubique propria est negationis, vim addit posteriori. Hæc autem cum vim habeat vel *prohibendi* vel *timendi*, primum auxilio satellitis οὐ fortius rem *prohibet*, ut Aristoph. Nub. 296. Οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ etc. Non dicitur οὐδὲ ποιήσεις, quia μὴ est primaria particula, quæ proinde in μηδὲ rursus apparere debebat. Sed hac particularum conjunctione vim prohibendi vehementiorem fieri, negat Reusmann ad Devar. p. 296. N. 79. falsus quidem ille. Perquam vero dura Hoogeveeni ratio, qui οὐ per ellipsin insolentem vim vult habere integræ sententiæ, ut οὐχ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα vel οὐ ποιητέον οὕτω. Ubi vero *timendi* significationem res habere videtur, ellipsis alibi usitata potest statui. Sic Soph. in Electra 1035. Ἀλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθῃς τόδε, post οὔποτ' intelligas licet φοβητέον, vertasque: *Sed nunquam timendum est, ne hoc ex me cognoscas.* Et Æschines in or. c. Ctesiph. c. 36. τοὺς μὲν γὰρ πονηροὺς οὐ μή ποτε βελτίους ποιήσετε: *nam improbos non est timendum ne aliquando meliores reddatis:* per antiphrasin Atticam dictum pro *non sperandum* etc. Plat. vol. vii. p. 87. Οὔτε γὰρ γίγνεται, οὔτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος etc. Sed tamen ne in his quidem mihi prorsus placet ellipsis: peculiari potius particulæ μὴ usu simpliciter negandi vim οὐ μὴ habere puto in locis, ubi sequitur futurum, aut præsens vel aor. conjunctivi significationem futuri habens. Ac ne timendi quidem vis necessario in talibus ponenda est. Fortassis igitur μὴ olim dubitandi nota fuit, quippe in re futura et hactenus minus explorata, etsi deinde usus omnem vim dubitandi sustulit. Sed omnia persequi non est nostri instituti: potiora tantum attingere volui, magis ut opportunitate quadam usus monerem, quam ut plane docerem, ne has quidem particulas nihil usquam significare.

4. In jure jurando Οὐ μὰ etc. fictus est negationis pleonasmus. Nempe Budæus in Comment. Gr. l. vult Μὰ per se negare. Hinc præter alia loca illum affert Xenoph. Œc. vii. 14. s. "quo in sermone," inquit, "ΜΑ πλεονάζει." Hujus auctoritatem et alii olim secuti sunt, præsertim cum et vett. grammatici eandem in sententiam statuant, ut schol. Thucyd. iii. 36. Sed viri docti deinceps ostenderunt, μὰ proprie neque affirmare, neque negare, ideoque præponi aut ναὶ aut οὐ: usum autem voluisse, ut sæpius, omisso τῷ οὐ, per se poneretur μὰ in jure jurando negativo. Novissime autem Cel. Schneiderus in Handwörterb. rursus dixit, negativam esse particulam, et ortam e μή: sin præponatur νὴ, perire propriam significationem. Tum exemplum posuit νὴ μὰ τὸν Δία, pro usitato ναὶ μὰ τ. Δ. Hoc nolim in tali libro factum, quia res est parum probabilis. Nam particula μὰ, e

qua illud ortum statuit, in affirmando et asseverando nunquam adhibetur, sicut μὰ, et multum differt ab οὐ quod solum in jurando locum habet. Nec vero mihi persuadere possum, ita perire cujusquam verbi propriam significationem, ut extra ironiam in sensum contrarium adhibeatur. Denique origo illa, quam statuit, vereor ut analogia quadam possit defendi. Etenim νὴ sine dubio est æque antiquum: sed nusquam pro eo νά dicitur. Maneat ergo illud, plenam esse negantem juris jurandi formam οὐ μὰ τὸν (θεόν): sed obtinuisse, ut omissa negatione sæpius solum μὰ in negando adhiberetur.

5. Sed spinosæ disputationis campus aperitur de negatione hujus formæ; ὠμὸν τὸ βούλευμα, καὶ μέγα, ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους: *dura sententia et notabilis, quod decretum sit, totam potius perdere civitatem, quam auctores* (sc. *maleficii.*) Thuc. iii. 36. Sola negatio lectori difficultatem creat. Hinc scholiastes eam περιττὴν dicit, probantibus plerisque viris doctis, et J. Kühnio etiam ad Æliani V. H. iii. 43. Perizonius autem id repudiat, et legendum statuit αὐτοὺς pro οὐ τούς. Simul tamen explicandi rationem affert, secundum quam vulgata scriptura ferri possit, argutam nimis et obscuram, quam vir doctus (non memini quis), quasi alloquens Perizonium, recte vituperat his comici (Aristoph. Ran. 1493.) verbis: Οὐ μανθάνω· ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ, καὶ σαφέστερον. Verissima certe sunt Thucydidis verba, quorum similia ii. 62. habet. Accedit hoc gravissimum, quod Stephanus c. 16. Operar. in Dionysium Halic. observavit, hunc D. sæpius ita loqui; ut Archæol. vi. 81. τὴν βουλὴν οὐκ ὀρθῶς δι' ὀργῆς ἐχόντων . . . μᾶλλον, ἢ οὐχὶ τοὺς αἰτίους: et x. 28. τί ταῦτα τῷ δήμῳ ἐπικαλῶ μᾶλλον, ἢ οὐχ ὑμῖν; et xi. 34. οὔτε . . . δούλης ἀλλοτρίας ἀνελάμβανε παιδίον μᾶλλον, ἢ οὐ γυναικὸς ἐλευθέρας. Nec vero nimis durus pleonasmus videri debet, quoniam simillimum habemus in Francogallica lingua; v. c. *il est plus sage qu'on ne croit.* De explicatione facillimum esset dicere, μᾶλλον in talibus absolute poni, et ἢ vim habere particulæ ἀλλά: sed hac ficta significatione scindimus nodum, non solvimus. Ego perspicuitatis et gravitatis causa οὐ adjectum puto. Nam cum μᾶλλον ἢ rem dubiam relinquat, ita ut optio quædam maneat, quoniam *potius*, non *certo*, prius illud fieri factumve dicitur: in posteriori sententia omnis tollitur dubitatio, adjecta ipsa negatione.

ΟΥΤΩΣ.

1. Hoc sæpe additur adverbio ὡσαύτως, quamquam vis eadem jam in hoc ipso inest: nam prima syllaba, ὡς, est i. q. οὕτως. Additur autem, ubi mirifica similitudo rebus intercedit, aut ubi hoc agitur, ut aliis videatur mirifica. Cf. maxime οὗτος S. 4. Plat. vol. iv. p. 32. Ὡσαύτως δὲ οὕτω καὶ ἐὰν ὁ

ῥήτωρ etc. Xen. Cyri Disc. viii. 5, 5. Ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς.

2. Alius hujus adv. pleonasmus præbetur hoc exemplo: ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ, βασιλέως τινὸς Ἀρκάδων, τοὔνομα τοῦτο ἔχοντος, οὕτως Ἰταλία ὠνομάσθη: Thuc. vi. 2. Convenit illis, quæ in præmonito hujus cap. dixi.

3. Pleonasmi nomine nobis etiam veniat οὕτως positum pro *facile*, *simpliciter*, *perfunctorie*, etc. Xen. Mem. iii. 6, 9. οὕτως γε ἀπὸ στόματος. Plat. vol. vii. p. 159. ΣΩ. Ἀλλὰ γάρ τί ἔχεις . . . ? ΓΛ. Οὐκ ἔχω γ', ἔφη, νῦν γ' οὑτωσί. Max. Tyr. Diss. xvi. init. λόγον οὑτωσὶ ῥηθέντα: ubi Markl. explicat verbis, *nude*, *sine ulla probatione vel examine*, *negligenter*, *obiter*, et alia Maximi aliorumque loca affert. Prorsus idem videtur esse Homericum αὔτως. Il. A. 520. B. 342. Cf. quæ dixi ad or. Cic. pro Roscio Am. c. 26. ad verba: *non sic nudos*.

ΠΑΛΙΝ: vid. ΑΥ.

ΠΑΝΥ.

Abundare hoc nonnulli volunt junctum adverbio σφόδρα. Aristoph. Plut. 25. πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Ibi schol. ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα. Δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. Mihi hoc non placet. Non refertur utrumque ad πυνθάνομαι: frigidum et incomtum esset h. l. asyndeton. Neque eodem sensu dicas πάνυ πυνθάνομαι, quo σφ. π. Illud enim esset *omni modo* sive *plane*, *vere requiro*; cum σφ. πυνθ. sit *cupide*, *pertinaciter*, *cum impetu idem urgens requiro*. Tu potius sic habeto: Primarium, sive id, quo maxime modus τοῦ πυνθάνεσθαι definitur, h. l. est σφόδρα: et τῷ πάνυ rursus definitur τὸ σφόδρα. Nam ordo in illis obtinet, quem usus frequentiorem fecit, quo πάνυ prius ponitur, et, quod incrementa capere potest, posterius: et πάνυ etiam natura sua non habet gradus, quibus possit intendi et vehementius fieri. Ex his perspicuum est, verum pleonasmum in verbis illis non inesse.

2. Non possum facere, quin hic οὐ πάνυ sua in luce ponam, etsi ad institutum per se non pertinet. Horreus de eo in indice ad Æschinis diall. i. 3. multum a vero aberrat. Nam οὐ πάνυ interpretatus est *prorsus non*, neque quidquam addidit, adeo ut appareat, ei nihil difficultatis suboluisse, et ex ejus sententia vim negationis οὐ definiri adverbio πάνυ, quod e structura sit prius. Acutius cernens Buttmannus, vir, ut constat, Græcarum litterarum apprime gnarus, alio modo explicandum esse vidit. Hic in ind. ad iv. diall. Platonis ed. Biester sub οὐ sic: "Notata jam est Hoogeveenio (p. "605. Schütz) vis hujus particulæ, qua vocem, cui additur, "non tantum negat, sed *plane in contrarium vertit*. Ad- "structum hoc est ibi phrasi οὔ φημι, i. e. nego. Addam ex

" nostro particulas οὐ πάνυ, quæ ut manifestum fit ex 23. " l. 5." (vol. iv. Bipont. p. 343. οὐ π. μοι δοκεῖ τοῦτο γε) " non " vertendæ sunt: *non omnino, non adeo* etc. sed: *omnino non,* " *minime.* Adde 85. l. 5." (i. p. 110. Οὐκ ἄρα, ὦ βέλτιστε, πάνυ ἡμῖν φροντιστέον, ὅ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς) " ubi verba ali- " quot sunt interjecta. Juxta hanc igitur normam accipienda " quoque sunt 11. ε. (iv. p. 330.) οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, et 140. " m." (v. p. 54.) " οὐ πάνυ μανθάνω." Sed, pro mea quidem opinione, ne sic quidem ad verum ducimur. Nam ex hac ratione πάνυ esset *perparum,* s. *ex minima parte.* Et omnino non late patet illa observatio de negatione: singulare potius est οὔ φημι, quia in universum negatio tantum removet et abjudicat, non plane in contrarium mutat. Est igitur, ut mihi videtur, hæc Attica ironia, de qua dixi Isag. §. 19. Ex ea οὐ πάνυ, quod proprie est *non prorsus,* significat *prorsus non, omnino non:* et οὐ πάνυ τι in quo Budæus Comment. Gr. L. p. 1271. τι statuit esse ἀργὸν, gravius etiam negat, quia a pron. τὶς majorem vim τὸ πάνυ accipit. Lucian. Necyomant. c. 15. οὐ π. τι ἦν ῥᾴδιον proprie vertendum esset: *non omnino omni ex parte erat facile.* Sed res docet, ironiam esse, et sensum ita declarari debere: *res erat longe difficillima.* Nam τὶ in his verbis non est μειωτικὸν, sed αὐξητικόν. Sic et Xenoph. Exp. vi. 1, 26. Neque soli Attici, sed et alii hac ironia utuntur, ut Hippocr. Aphor. S. 5. extr. Οἱ ἰκτερώδεες οὐ πάνυ τι πνευματώδεές εἰσιν; Et S. 6. §. 9. Τὰ πλατέα ἐξανθήματα οὐ π. τι κνησμώδεα. Sed magis ad rem pertinent alia ironiæ exempla, quæ lenius sonant et gravius quid significant. Sophocles Aj. 455. ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, *me vehementer indignante.* Xen. Mem. ii. 8, 5. τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι, *molestissimum mihi est, aliorum reprehensionibus esse obnoxium.* Herodot. ii. 46. οὔ μοι ἥδιόν ἐστι; *vehementer abominor.* Alia quædam loca notavi ad Xen. Ages. v. 3. Non jam opus est, ut hoc etiam analogia linguarum muniam. Sed et nostri sæpe *nicht sehr, nicht sonderlich* per ironiam dicunt, et Francogalli item *ne . . . gueres,* etc.

ΠΗ (Ion. ΚΗ).

Particulam πῃ Henr. Stephanus in vocum Herodoti recensione simpliciter *expletivam* vocat, nulla interpretatione, ut facile existimari potest, adjecta. De usu frequentissimo, quo significat, *aliqua ratione,* nihil est, quod dicam. Sed respicit ille ad iv. 124. ubi commemorantur castella ἴσον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα, σταδίους ὡς ἑξήκοντα μάλιστά κῃ *. In hoc et

* Magna inconstantia, quod ad iota subscriptum hujus particulæ encliticæ attinet, nunc in libris versatur; nec fortasse minor olim, ut ex observatt. grammaticorum existimare licet. Nam et olim vehementer inter se multis in verbis de eo dissentiebant, ἵνα ζητῶμεν, inquit Sex. Empiricus adv. Grammat. c. 9. εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ἰῶτα. Ego addidi, secutus analogiam.

similibus hanc particulam puto vim addere τῷ μάλιστα, ut verti possit: . . . *ad stadia minimum certe sexaginta.* Nam similis est usus particulæ πως, de qua post suo loco.

ΠΟΤΕ.

Notionem loci prius informant homines, quam temporis: et tum particulis locum proprie indicantibus temporis fere significationem tribuunt. Itaque primo ποτὲ (pro ποσὲ) opinor fuisse, *aliquem in locum*, deinde autem *in tempus aliquod futurum.* Ex hac opinione nec πόσε (*quem in locum?*) et πότε (*quod in tempus?*) fuerunt diversa. Sic τότε olim pro τόσε fuit. Vid. Cel. Schneideri Handwörterbuch sub τός. Cf. et infra πω.

1. Sed pleonasmus hic illustrandus exsistit, ubi ποτὲ (h. e. *insignis cujusdam spatii significatio* verbis quibusdam additur. Apud Sophoclem Aj. 1176. s. Ὁρῶ δὲ τοί νιν, κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδείς ποτ' ἄλλος, ἢ σὺ etc. nihil ad integram et absolutam sententiam omisso ποτὲ desideratur. Sed si planissime explicare velis, οὐδείς π. erit *nemo, quem aliquam in partem* sive *quaquaversum quæras.* Brevius vertes: *nemo quisquam.* Xenoph. Histor. Gr. ii. 3, 45. et 48. in ἀεί ποτε idem pleonasmus valde amplificat sempiterni temporis notionem. Est enim *per omne* (vitæ) *spatium.* Sed in versione sic fere ponas: *semper et nullo non tempore.* Sic breviter in Arriani Exp. Alex. i. 7, 2. ἤδη ποτὲ vertas *tandem aliquando:* et Aristot. Poet. 5. ὀψὲ ποτὲ *sero admodum.* Euseb. H. E. i. 4. μακρῷ ποθ' ὕστερον χρόνῳ, *longissimo post temporis spatio.*

2. Sæpe significat cognoscendi etiam cupiditatem in percunctando, et quærendo, dubitantisque admirationem et ἀπορίαν quandam; ut Xenoph. Mem. init. τίσι ποτὲ λόγοις. Plat. Legg. vii. p. 378. ὅστις ποτ' ἦν. In hujusmodi locis bene exprimas particulis *cunque* et *tandem.* Nam quod Ernesti priori in loco verti vult, *durch was doch wohl in aller Welt für Beweise,* id nimis grave est et respondet fere Græcis τίσι δὴ ποτ' οὖν λόγοις. Sufficit *durch w. wohl f. B.*

3. Adjunctum τῷ ΜΗ admirabilem vim habet ad significandam modestiam et circumspectam diligentiam in dubitando. Dionys. Halic. ii. p. 85. Ἐὰν δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν μηδὲ ἀφροδίτην ὁ τῆς λέξεως χαρακτὴρ ἔχῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω, μήποτ' οὐ Λυσίου ἢ ὁ λόγος; . . . *ne forte* (*propter aliquam, quæ hinc inde exquiri possit, causam*) *non sit Lysiæ.* Alia exempla suppeditant alii permulta.

scripsique κη. Id h. l. vel hanc ob causam licuit, ut facilius a nota numeri 28. κη, discerneretur. Levissima et prope ridicula, fateor, hæc est ratio: sed cavillabitur fortasse, qui veram in hoc et similibus verbis scripturam ex auctoritatibus aut monumentis veterum protulerit.

ΠΟΥ.

1. De hoc Budæus Comment. Gr. L. p. 1299. "Dicitur et "δέ τοι et δέ που. Plato in Gorg. Ἴθι δή, ἃ καὶ πρὸς τόνδε ἐγὼ "ἔλεγον, διομολόγησαί μοι, εἰ ἄρα ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν. Ἔλεγον "δέ που, ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι· ἀντὶ τοῦ "ἔλεγον δέ. Est enim που interdum ἀργὸν, ut δὴ, et γε, et τοι, "et μὴν, et αὖ." Hæc ille. Sed, ceteris missis, rectius dicemus, που illo loco (Bipont. vol. iv. p. 117.) significare *opinor*. Non ut certissimum affirmat S., se illud de ὀψοπ. dixisse, sed tantum existimat, si recte meminerit. Nam multo ante, p. 40. s. illud pronuntiaverat. Addit B. alia Platonis loca, vol. vi. p. 207. et 234. Prioris verba transcribam. Τί δέ; δ' αὐτό τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων, οἷον αὖ τὸ φρονεῖν, καὶ τὸ ὁρᾷν καὶ τὸ ὑγιαίνειν; τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Hic illud ipsum *opinor* interpretari possumus. Nimirum που proprie *loci incerti* significationem habet. Inde ad *rem incertam* translatum est. Sed tenendum est, per ironiam rursus de re *certa minimeque dubia* dici cœpisse, ut Xenoph. Hi. x. 4. Vid. Isag. §. 19. Nostri similiter de re prorsus explorata: *Der Unzufriedene ist doch wohl allezeit arm*; etsi *wohl* usitate dicitur pro *vielleicht*. Plura scriptorum loca facile ex indicibus et aliunde petes. Nihil enim est, apud Atticos inprimis, frequentius.

2. Vim etiam intendendi hæc particula habet, adjecta v. g. τῷ Πόῤῥω. Zosim. ii. 1. Τάραντά τε γὰρ πόῤῥω που τῆς Ἰταλίας εἶναι, *Tarentum enim in longissime remota parte Italiæ esse*. Adde iv. 19. et 34. et 35. ubi proprie de spatio locis interjecto dicitur, ut et deinceps passim. Sed Xenoph. Mem. iii. 5, 15. item metaphorice.

ΠΩ.

Ex hoc compositum πώποτε Eustathius ad Iliad. A. 154. vocat παραπληρωματικόν. Sed non obscurum aut ambiguum est πω, ut istuc confugiendum sit. Significat 1) *hactenus*, sive *usque ad hunc locum*; 2) *adhuc*, sive *usque ad hoc tempus*; et cognatum esse patet cum που et ποι. Fortasse dativus est sive ablativus antiquus, sicut ποι, sed peculiaris formæ, quam ei dederunt propter discrimen significationis. Ad locum et conditionem, in qua res est, refertur apud Platonem vol. vi. p. 233. Si frequens esset πολίχνιον, de quo condendo disputant, artificum magno numero, οὐκ ἂν πω πάνυ γε μέγα τι εἴη: *ad hunc locum* (sive *conditionem*, vel *eo usque*) *provecta civitas sane non esset omnino luculenta et valde insignis*. Sed quam sæpissime tempus ante actum significat, ut in illo πώποτε, *antea unquam*, in μήπω *ne adhuc*, et οὔπω, *nondum* etc. Nam l. l. etsi οὐκ ἂν πω item verti potest *nondum sane*, tamen de tempore non est sermo: sed et ap. Latinos

dum refertur ad statum et conditionem, ut *nondum* sit i. q. *non hac in conditione; non, si res ita comparata est.*

ΠΩΣ.

Πως, quod Stephanus dicit sæpe vacare, proprie est κατά τινα τρόπον, ut scholiastes Eurip. Phœn. 1428. explicat. Quoniam igitur notionem præbet non certis finibus inclusam, eo cœperunt uti, sicut pronomine τὶς ad injiciendam insignis magnitudinis suspicionem. Sic mihi videtur. Analogia, ut ostendi, hoc suadet: et loca, quæ demonstrabo, satis idem declarant. Iliad. Ξ. 104. μάλα πως, *perquam graviter*. Soph. Aj. 306. μόλις πως, *ægerrime*. Eurip. Iphig. in Aul. 66. εὖ πως *perquam scita ratione*. Xenoph. Cyri Disc. θείως πως, (Ciceronis verbis sic:) *ut illud, nescio quid, non fortuitum, sed divinum videretur*. Id. Exp. iii. 1, 43. μᾶλλον πως, *longe frequentius*. vi. 1, 5. τεχνικῶς πως, *mira quadam arte*. Strabo x. p. 122. ed. noviss. κώμη . , . . εὐφυῶς ἐπικειμένη πως τῇ τοῦ Ἀχελώου διαβάσει, *vicus commode admodum* (sic recte Xylander) *adjacens trajectui Acheloi*. Itaque simili ratione ἀκριβῶς πως, in quo Stephanus πως vult vacare, reddi potest *eximia claritate*.

ΥΣΤΕΡΟΝ.

De hoc vide Isagoges extremam particulam.

ΩΣ.

Quoniam hæc particula sæpius vim habet conjunctionis, quam adverbii, quæ de ea dicere habemus, ne diversis locis quærenda sint, omnia in caput de conjunctionibus conferemus.

PLEONASMI CONJUNCTIONUM.

PRÆMONITUM.

ACCESSI jam ad caput, cujus tractatio mihi tantundem fere molestiæ, quantum voluptatis attulit. Nam cum ea, quæ notata habebam, diligenter comparanda cum illis essent, quæ viri docti, et inprimis ii, quos supra dixi, jam copiose illustrarunt, e magno hoc labore non pœnitendos quidem fructus, sed et hunc (quo lubens caruissem) cepi, ut

viderem, omnia prope ab illis jam esse occupata, et perpauca mihi relicta, quæ jam sine pudore mea dicere possem. Conjunctiones universe appellatas ab argumento meo removi. Vid. Isag. §. 5. Sed tamen, quoniam tractamus petitas e Græcis scriptoribus, qui in usu earum tam copiosi sunt, ac potius effusi, nonnullæ ad me pertinent. Nam illi, quos significavi, Devarius, Hoogeveen et alii, non mirum est, si quædam præterierunt, nonnulla minus accurate tradiderunt, aut minus perspicue, alia non eo delectu argumentorum et exemplorum firmarunt, nihil ut agendum supersit. In his igitur investigandis diligentiusque persequendis, illustrandis et exornandis opera nostra versabitur.

ΑΛΛΑ.

'Αλλὰ plane respondet Latinorum particulæ *sed* utroque sensu. Præponitur enim ei, quod ab antecedenti diversum est, aut eidem plane repugnat. Nam est haud dubie accusativus plur. ab ἄλλος et i. q. κατὰ τὰ ἄλλα, accentu tantum discriminis causa mutato. Significatione id plane vacare putes ab initio librorum et orationum. Sed refertur ad aliquid ante significatum, poniturque ad excitandam auditoris vel lectoris attentionem. Nemo enim exspectat a principio particulam adversativam, ideoque ea lecta vel audita statim suspicamur, rem notabilem prolatum iri. Ita Cyaxares, Xenoph. Cyri Disc. iii. 3, 20. orationem his incipit: 'Αλλ' ὅπως μὲν . . . ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς etc. Respondet nempe illis a Cyro dictis §. 18. μὴ δοκῇς, ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις ἡμᾶς, ἐξάγειν μεμνῆσθαι. Non dissimilis ratio initii est viii. 1, 1. 'Αλλὰ πολλάκις etc. ubi ἀλλὰ tacitæ suspicioni auditorum opponitur, Cyrum potentiæ suæ stabiliendæ causa, quæ dixerat, dixisse. Tota oratio ad amovendam illam suspicionem comparata est, et §. 5. illud Chrysantæ consilium fit etiam clarius, cum dicit: Καὶ τοῦτο γὰρ εὖ εἰδέναι χρὴ etc. Occurrit eadem particula tacitæ reprehensioni, quod auctor nimis diu eadem in re versetur; ut Zosim. iii. 19. 'Αλλὰ ταῦτα μὲν ὧδε ἐπράχθη· ὁ δὲ Σουρήνας etc. quasi dicatur: περὶ τούτων οὐ πλείω διηγήσομαι· ἀλλὰ τ. μ. etc. Cf. v. 22. init. Apud Homerum cum alibi abundare ἀλλὰ putat Eustathius, tum ab initio orationis Iliad. Ψ. 319. 'Αλλ' ὃς μὲν θ' ἵπποισι etc. Id post alios ex ejus commentariis refert Hoogev. in doctr. partic. Gr. p. 13. Epit. Schütz. Sed ibi oppositionis ratio clarior est, quam ut Eustathius eam desiderare potuerit. Sine dubio ipse commemorare voluit versum 313, ubi causa particulæ adversativæ obscurior est, aptiorque videatur conclusiva οὖν. Sed et h. l. excitat Ulysses auditorem, filium, re graviore significata. Dixerat nempe, socios certaminis curulis equis valere velocioribus, sed Antilocho non superiores esse arte et prudentia: Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ πλείονα

ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μνηστάσθαι. Eorum igitur celeritati opponit prudentiam, ad quam hortatur filium, cum pergit: Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην etc. Sed, ut dixi, neque ratione aut vi caret ἀλλὰ positum in principio librorum, ut Convivii Xenophontei. Significat enim, antecedenti libro ejusdem voluminis severiores sermones Socratis et amicorum aut aliorum virorum gravium explicatos esse. Cf. infra γάρ.

2. Cum in nexu verborum et sententiarum unamquamque rem unum tantummodo sequi possit *oppositum*, sed *diversa* infinita: apparet, haud paullo frequentiorem esse hanc diversæ rei significationem. Secundum hanc ἀλλὰ καὶ sæpe verti potest *porro etiam*. Adhibetur autem, ubi post rem minoris momenti majus quid affertur, ut Xenoph. Mem. i. 2, 61. Diog. Laert. p. m. 110. B. 241. D. 268. A. et B. sæpius sic apud hunc: sed etiam ubi sequitur res a priori longius discrepans, cujus generis in locis fere μὴν interponitur: Xenoph. Mem. iii. 10, 1. iv. 4, 1. Conv. viii. 2. Vectig. v. 4. Sic adjuncta vividior quodammodo fit sententia et lectores ad eam non perfunctorie cognoscendam excitat.

3. Adversativam vim ἀλλὰ passim habet in media sententia, ubi quis id corruptum et inutile putet; ut apud Lysiam in Theomn. c. 6. Βούλομαι οὖν αὐτὸν . . . διδάξαι, ἄν πως ἀλλὰ νῦν παιδευθῇ. Hic ante ἀλλὰ (cui f. addendum γε) cogitandum est καίπερ πρότερον οὐδὲν δυνηθεὶς μαθεῖν: et sic in aliis hujusmodi locis ante ἀλλὰ tacita latet antitheseos significatio. Vid. Perizon. ad Æliani V. H. xiii. 1. qui similibus locis particulam ibi a nonnullis damnatam defendit. Non debebat igitur Reiskius Ind. Demosth. eam pro abundanti habere v. c. in his Aristog. i. p. 771. ὁ δὲ κρινόμενος τῶν μὲν εἰς σωτηρίαν αὐτῷ φερόντων ἀλλ' οὐδ' ὁτιοῦν πάρεστιν ἔχων. Bene et copiose contra eum disputans Schützius in Hoogev. doctrina particularum p. 14. particulæ vim asseverandi tribuit, et optime vertit: *Er hat doch auch nicht das geringste vorzutragen.* Mihi hoc in loco, cujus similia non desunt, (e. g. Eurip. Orest. 1578.) ellipsis quædam videtur subesse, ut ante cogites: μὴ ἀξιόλογόν τι (*ne dicam probabile quid*) sive οὐ μόνον οὐδεμιᾶς ῥοπῆς οὐδὲν (*non modo nihil, quod alicujus momenti sit.*) Sustinebat in talibus ante ἀλλὰ orator vocem, quasi verbum satis aptum quærens. Videtur et alios particula hic offendisse. In Bas. 1547. non legitur. Etiam Zeunius, Ind. ad Xenoph. Exp. Cyri eam ante οὐδὲ abundare vult i. 3, 3. præeunte Reusmanno ad Devarium. Sed eundem locum jam Schützius opposuerat Reiskio. Verba sunt: οὓς (δαρεικοὺς) ἐγὼ λαβὼν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοὶ, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων: *quos ego nec in meos usus reposui, sed nec voluptatibus fruendis consumsi, verum in vos impendi.* Oppositum est ἀλλὰ tacitæ objectioni, quoniam multi appa-

ratis et exquisitis epulis disperdunt pecunias ad alios usus sibi datas. Simili ratione statuendum de his Josephi Archæol. xiv. 12. *μετήνεγκαν εἰς Κῶ τὰ χρήματα οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰουδαῖοι, διὰ τὸν ἐκ Μιθριδάτου φόβον. Οὐ γὰρ εἰκὸς τοὺς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, πόλιν τε ὀχυρὰν ἔχοντας καὶ τὸν ναὸν, πέμπειν χρήματα εἰς Κῶ· ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατοικοῦντας Ἰουδαίους πιθανὸν τοῦτ' ἐστὶ ποιῆσαι, μηδὲν Μιθριδάτην δεδιοτας.*

AN.

Hæc particula ut conjunctio usurpata pro *ἐὰν* aliena est a materia nobis tractanda. Nam si quando post parenthesin aut alias sententias periodo intertextas iterum ponitur, pleonasmus est nullus. Neque opus est ut eam tangamus e locis excitatam, ubi eodem in membro repetita vim adverbii habet, ut ap. Charitonem vi. 6. *Ἂν δὲ βιαιότερον ἄν τι γένηται, τότε ἐστί σοι καιρὸς ἐπιδεῖξαι*: *cum vero violentius quid* (quod fieri possit) *factum fuerit, tum justum tibi erit tempus, quo ostendas* etc. Ibi Dorville exemplis alio loco adhibendis abutitur. Vid. supra AN in adverbiis.

APA.

1. Hoc *ἄρα* inter pleonasmos refero, ubi tantum inservit apodoseos initio significando et annectendis similibus sententiis post genitt. consequentiæ. Ocellus Luc. c. i. p. 512. ed. Gale: *Εἰ δὲ οὔτε ὑπό τινος τῶν ἔξωθεν, οὔτε ὑπό τινος τῶν ἔνδοθεν φθαρήσεται τὸ πᾶν, ἄφθαρτος ἄρα καὶ ἀνώλεθρος ὁ κόσμος.* Adde Xenoph. Cyri Disc. i. 3, 2. et Hist. Gr. iv. 2, 22. In Ocelli loco subjicitur conclusio ante dictis: tamen ne tali quidem in apodosi necessarium est *ἄρα*, multo minus, ubi prior pars periodi mutata in genitivos consequentiæ evanuit: nam longe frequentius sine *ἄρα* hæc consequuntur. Sed quæ vis est particulæ ita positæ? Ego prorsus eandem esse puto, quam in illis, de quibus in *Præmonito* de adverbiis egi.

Non ingrata fore puto studiosis, quæ de Latinorum *ergo* et *igitur* observata hic addam. Nam et hi ad indicandam apodosin illis particulis usi reperiuntur. Cic. Inv. i. 34. extr. *Quodsi melius . . . geruntur: consilio igitur* etc. Ibi Ernesti statuit, temere immigrasse *τὸ igitur*. Inprimis ita Lactantius: ut ii. 18. *Nam si religio ex divinis rebus est . . .: carent ergo religione* etc. iii. 6. *Si ergo singulæ . . . convincuntur: omnes igitur vanæ* etc. Similiter c. 8. et 11. itemque 12. med.

2. Adjicitur *ἄρα* particulæ *ποτὲ* hunc in modum: *Τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ?* Aristoph. Vesp. 143. et *Τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν?* v. 273. In his urget et instat interrogans ita, ut sibi aliquid responderi cupiat, in quo plane acquiescere possit. Nam conclusiva particula sicut argumentationem terminat, nihilque amplius requirendum esse significat, ita

interrogationi addita suppeditandum aliquid exposcit, quo nihil amplius debeat requiri.

3. Magis notabilis est particularum ὡς ἄρα usus, non rarus ille, sed tamen ab aliis non satis demonstratus, quo aut plane repudiatur alterius sententia vel dictum, aut certe in dubium vocatur. Hic usus brevitatem et perspicuitatem egregie adjuvat. Nam e solo ἄρα statim intelligitur id, quod auctor jam dicere ingressus est, ipsi esse valde suspectum. Demosth. c. Lept. p. m. 260. Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος, ὡς ἄρα καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν προγόνων πολλὰ ἀγαθὰ εἰργασμένοι τινὲς οὐδενὸς ἠξιοῦντο τοιούτου . . . Ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι etc. et p. 270. s. Καίτοι καὶ τοῦτο ἀκούω σὲ λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σέ τινες γραψάμενοι πρότερον τοῦδε οὐκ ἐπεξῆλθον (Inter τρεῖς et τινες ex aliis editt. σὲ addidi.) Id. contra Aristogit. i. p. 538. Οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὡς ἄρ' ἐκ τούτων ἡ πόλις οὐδὲν βλάπτεται. Adde Xenoph. Exp. Cyri v. 7, 5. et de rep. Ath. iii. 12. Luc. Charid. 10. Max. Tyr. xvi. 1. (vol. i. p. 286. Reisk.) Ælian. V. H. xii. 64. ubi bis in eadem periodo occurrit. Arrian. Exp. Al. i. 12, 2. iii. 8. extr. ubi pro ὡς est ὅτι: iv. 10, 4. Primis duobus e Dem. locis Hoogev. quoque utitur, et ita quidem, ut inde eliciat vim particulæ συλλογιστικήν: hactenus bene: sed addere debebat, eam sic usurpari per ironiam, quia is, qui eam adhibet, non modo non amplius nihil requirit, sed rem plane repudiat. Cf. S. 2. Etiam alibi ea ponitur ironice, ut Xenoph. Mem. i. 2, 8. εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν: et Dion. Halic. Archæol. vii. p. 457. inf. εἰ μὴ ἄρα, ὦ Δέκιε, ὁ μὲν δῆμος ἴσος ἔσται δικαστής etc. Hesychius cum in ea interpretanda etiam δὴ ponit, fortasse ad talia loca vult respici. Nam et in δὴ locum habet ironia, qua dictum alterius aut judicium facto declaratum, quasi perquam notabile exagitatur. Xenoph. Mem. i. 2, 56. et 58. Theophr. Char. ii. 3. et xxiii. 2. Cf. et οὖν, et γὰρ S. 2.

ΓΑΡ.

Quam plurimi, qui videri possunt et vulgo dicuntur, hujus conjunctionis pleonasmi ad paucissimos rediguntur, cognitis grammaticorum novissimorum præceptis. Nos hæc pauca monebimus.

1. Pleonasmus minime dubius habetur, cum γὰρ ab initio alicujus orationis positum reperitur, quam nihil antecessit, quod ex ulla parte cum ea cohæreat; ut in Æliani V. H. iv. 29. Οὐ γὰρ δὴ δύναμαι πείθειν ἐμαυτὸν, μὴ γελᾷν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Si fabulæ scenicæ initium esset, aut convivii, aut cujuscunque dialogi; ratio esset in promtu: nam intelligeretur aliquid ante dictum aut significatum, ad quod prima sententia referretur, v. c. prudentissimos etiam homines interdum stulte et ridicule agere. Sed tenendum, in tali narratione vim particulæ obtinere, quæ videtur prima et propria

(ex γε ἄρα) *propter causam quidem* i. e. *hanc saltem ob rationem*, quæ sequitur, εἴγε ἀπείρους ἀκούων εἶναί τινας κόσμους . . . ὅδε ἠνιᾶτο, μηδὲ τοῦ ἑνὸς καὶ κοινοῦ κρατῶν. Sæpius autem post particulas demum conclusivas sequitur ratio, quæ antecedere debebat. Docet hoc Hoogeveen in Doctr. particularum sub οὐ γὰρ et alibi. Eadem de re dixi in commentario in or. Cic. pro Marcello §. 15. p. 149. Ceterum in Æliani loco negatio fit eo gravior, quod ratio suppetere significatur, non simplex negantis auctoritas, adeoque recte vertitur *nequaquam, neutiquam vero.*

2. In principiis narrationis longioris passim aliquid commemoratur, quod inprimis memoria sit tenendum, quo prolato jam quasi aliquid confectum videtur, ita ut particulæ conclusivæ ἄρα sit locus; de quo usu v. Hoogev. v. 4, 5. Exemplum habes Herodot. viii. 135. Τόδε δὲ θῶμά μοι μέγιστον γενέσθαι λέγεται ὑπὸ Θηβαίων· ἐλθεῖν ἄρα τὸν Εὐρωπέα Μῦν etc. Sed etiam γὰρ illius loco ponitur, utpote ex illo ortum, velut viii. 8. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ οὗτοι ἀριθμὸν ἐποιεῦντο τῶν νεῶν, ἦν γὰρ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τούτῳ Σκυλλίης Σκιωναῖος. Sic etiam apud nos homines non inepti, cum narraturi sunt aliquid, nihil præfati, nisi se habere, quod proferant, rem ipsam incipiunt ab *Also* aut *Nämlich.*

3. Extra narrationem adhibetur item pro conclusiva, ubi affertur sententia, quæ remi insigniter et præcipue illustrat aut probat, ut in ea quasi acquiescere possis. Talis locus est Xenoph. Hi. vi. 15. Ibi in notis reddidi verbo *scilicet.* Pro ὥσπερ γὰρ si ponas usitatiores particulas ὡσπεροῦν, pleonasmus nullus inesse videbitur. Zosim. ii. 32. Δύο γὰρ τῆς αὐλῆς ὄντων ὑπάρχων καὶ τὴν ἀρχὴν κοινῇ μεταχειριζομένων, οὐ μόνον τὰ περὶ τὴν αὐλὴν τάγματα τῇ τούτων ᾠκονομεῖτο φροντίδι καὶ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ἐπιτετραμμένα τὴν τῆς πόλεως φυλακὴν, etc. ubi particulæ ἀλλὰ γὰρ καὶ sic explices: *sed etiam (ex quo vel maxime intelligas, illos omnem imperii curam gessisse.)* Verbis in parenthesi positis vim particulæ γὰρ significavi. Alia exempla in not. ad Herodotum suppeditat Jac. Gronov. p. 133.

ΔΕ.

Sæpissime δὲ abundat, cum repetitum ponitur in periodi sententia primaria post interposita nonnulla, quibus lector suspensus tenetur. Duo loca deinceps occurrentia sunt in Plat. Phæd. vol. i. p. 257. Οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας . . . τούτους ΔΕ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον etc. Deinde Οἳ δ' ἂν, ἰάσιμα μὲν, μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον . . . τούτους ΔΕ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη etc. Sic et ante p. 183. et alibi. Adde Herodot. vi. 58. extr. Vid. ad Xenoph. Cyri Disc. i, 6, 43. et Hist. Gr. ii. 4, 13.

2. Fit hoc idem in apodosi: Herodot. viii. 22. Εἰ δὲ ὑμῖν ἐστι τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι, ὑμέες ΔΕ ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε etc. Abesse posterius δὲ posse, ac potius debere, putes: et ego ipse cum Zeunio ap. Xenoph. vectigg. iv. 40. pro δὲ legi volui γε, quam consecutionem particularum res fert et usus scriptorum tuetur. Sic ap. Herodotum post verba modo allata sequitur δὲ . . . γε. Sed illo Xenophontis loco δὲ est graviter hortantis. Ita in Exp. Cyri v. 5, 22: ἡμεῖς δὲ, *nos vero*. Et sic apud Homerum, puto, Iliad. A. 137.

3. Ab initio positum, ubi ad nihil antecedens refertur, ut in *dialogis* Luciani *meretr.* 8. et 13. non magnam difficultatem creat. Lepidum auctoris ingenium arripuit morem comicorum. Non enim justa arte elaboratos conscripsit dialogos, quibus diligenter aliquod argumentum pertractaret, sed tamquam in fabula scenica personas ex abrupto sermonem incipientes inducit. Quod autem in Varia Historia Æliani quædam capita cum antecedentibus particula δὲ nectuntur, de eo verbum nullum dicerem, nisi viri docti eam *abundare* tradèrent. Nihil mirum est, res non nimium inter se pugnantes hac particula conjungi: nam pro simplici copula (καὶ) ponitur infinitis locis: capitum autem distinctio instituta est a recentioribus.

4. Ante formulam εἰ δὲ μὴ fere ubique aliquid non dictum debet ex re ipsa intelligi, ut oratio sibi constet, et maxime in dialogo, si quis hac formula respondere incipit. Sic in Xenoph. Convivio iii. 7. ante intelligas: ἔχω γὰρ λέγειν: et Mem. iv. 4. 10. hæc fere: λόγος τοιοῦτός ἐστι οἷος ἱκανῶς ἀποδεικνύναι, ἅ μοι δοκεῖ δίκαια εἶναι. Similis est illa forma, qua in colloquiis item ante γὰρ aliquid a re suppeditatum intelligi debet. Ergo τὸ ΔΕ, quod abundat in illa formula, ratione non caret, et ipsa commendatur virtute brevitatis.

Δέ τε absolute positum tetigi sub TE S. 2. μὲν . . . δὲ autem sub MEN.

EI.

1. Hæc particula πλεονάζει ap. Thucydidem vi. 88. in verbis: Τοῖς μὲν Ἀθηναίοις (int. οἱ Καμαριναῖοι) εὖνοι ἦσαν, πλὴν καθόσον εἰ τὴν Σικελίαν ᾤοντο αὐτοὺς δουλώσεσθαι. Quoniam εἰ passim, ut et h. l., ponitur pro ὅτι, sed ita, ut rem minus certam significet, τὸ καθόσον eo videtur imminui, adeo ut Athenienses prope absolvantur ab illa suspicione.

2. Offendit eadem adjuncto pronomine τὶς, ut apud Zosimum v. 8. Εὐτρόπιος δὲ πάντας, ὧν εἴ τις λόγος, ἐκ ποδῶν καταστῆσαι βουλόμενος, etc. *Eutropius vero cum omnes, qui aliquo essent numero* (sive, qui aliquid momenti, aliquid auctoritatis haberent) *removere vellet* etc. Sed sic imminuunt Græci τὸ τὶς et τινὲς, *aliquis, nonnulli*, ut dubitationis notam, εἰ; structura

minus accurata, præponant. Loca in Xenoph. Ind. sub εἰ monstravi. Frustra Sylburg. vult ἂν ἦν τις λόγος.

H.

Tangendus et hujus particulæ pleonasmus. Gregorius *de dialectis*, Att. §. 38. Τὸ ἢ παρέλκει πολλάκις παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου (c. 94.) εὑρίσκεται· " ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου " μείζονος, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων, οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος·" ἀντὶ τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἀπὸ τῶν πολεμίων. Firmare hoc studet Koënius locis Xenophontis Hist. Gr. ii. 1, 8. et iii. 2, 19. Sed hi dubii. Nam in priori pro χειρὸς legi potest χερίς: et in posteriori (cui similis est locus Thucyd. ii. 13. med.) genitivus σταδίου pendere videtur a λίμνη, quod intelligas ἀπὸ κοινοῦ: Neque certiora sunt loca, quæ addit; Lysiæ p. 470. πλέον ἢ πεντήκοντα ταλάντων (de quo multa disputare non attinet), et Æschyli Suppl. 520. Ἀλλ' ἢ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν: ubi ἢ est ex emendatione pro vulg. εἰ, et hactenus minus certam habet auctoritatem, et potest etiam gravitatis causa junctum esse cum ἀλλά. Sed nihil dubitationis afferre videtur versus Theocriti xx. 27. Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. Itaque si quid judicare licet, ego vim huic particulæ tribuam minuendi, ut *mellis* e. g. dulcedo ejus ope magis imminuta videatur, quam si solus genitivus μελικήρω positus sit, sed tamen ea dumtaxat ratione, qua τῷ μᾶλλον comparativis juncto vim augendi tribui. Vid. h. v.

ΙΝΑ (simulque ΟΤΙ et ΩΣ).

In pleonasmis ΙΝΑ pono propter ἵνα τί . . . ? Nam sine solœcismo dici per se nunquam potuit ἵνα pro διὰ, neque construi cum accusativo, ut ἵνα τί esset *propter quid?* Nimirum proprius et antiquissimus usus fuit hic, ut ἵνα diceretur ex ejus persona, qui respondere deberet, et deinde τί ex ejus, qui interrogasset. Locus ex Aristoph. Nubb. 1189. ss. hoc illustrare potest. Phidippides de Solonis consilio in terminis mensium constituendis dicit: τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. Strepsiades, cui ratio allata nondum satisfacit, ejus nomine pergit verbis ἵνα δὴ, eumque sic invitat, ut reliqua ipse addat. Id quoniam Ph. non facit confestim, Strepsiades, quasi moræ impatiens, integra interrogatione instat, adjectis nempe verbis τί τὴν ἕνην προσέθηκεν? Tum demum Ph. ἵν' ὦ μέλε, παρόντες etc. Geminus est locus in Ἐκκλησ. 713. ss. *Pr.* . . . τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι ἁπαξαπάσας *Bl.* ἵνα τί? *Pr.* δῆλον τοῦτο τί· ἵνα τῶν νέων ἔχωσιν αὐταὶ τὰς ἀκμάς; etc. Verba δῆλον τοῦτο τί sic explico: " Manifestum et clarum est id, quod " pronomine τί ex me quæris, quodque me vis tuo ἵνα statim " subjicere."

2. Idem dicendum de ὅτι τί et ὡς τί. Nemo enim unquam

dixit ὅτι τὴν αἰτίαν aut ὡς τ. α. (*propter causam*), aut cum alio accusativo. In Plat. de rep. i. vol. vi. p. 179. s. dixerat Thrasymachus, Socrati neque gregem neque pastorem plane notum esse; οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γινώσκεις. Ὅτι δὴ τι μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν. Aristoph. Plut. 136. s. ΠΛ. ὅτι τί δή; ΧΡ. ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς θυσεῖεν ἀνθρώπων ἔτι . . . μὴ βουλομένου σοῦ. Facile quis hæc loca ad eundem modum explanabit, ut ego illa de ἵνα τί.

3. De ὡς τί exemplum petam e Luciani Necyomantia c. 8. ubi Menippo in Orcum descensuro Mithrobarzanes suaserat, si quis ipsius nomen apud inferos requireret, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. Philonides, cui Menippus rem narrat, sciendi avidus eum interpellat verbis ὡς δὴ, quibus Menippum cetera vult adjicere ad absolvendam sententiam, v. c. αἰδοῦς τυγχάνειν παρὰ τῶν κάτω, aut, quod seqq. volunt, τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν. Sed ipse Ph., non exspectatis his aliisve verbis, ita pergit: τί τοῦτο, ὦ Μ. etc. (nempe verba, quæ ego interpositis meis disjunxi, sic deinceps scripta sunt: Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; etc.) Inde Menippus ei planius rem exponit; non tamen usus particulis ὡς δή: nam sæpe alter in responso alia verba pro arbitrio suo adhibet, præsertim si interrogans interposuit alia, cunctantis responso non exspectato, ut Plat. Apol. S. §. 14. (Bipont. vol. i. p. 61.) Sed et Aristoph. ita: Ἵνα τί τοῦτο δρᾶτον; ΤΡ. Ὅτι νὴ Δία ἡμεῖς μὲν etc. in Εἰρ. 408. s. Et Lucianus item in Charonte c. 6. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν; ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβῶς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ etc.

Sed usus τοῦ ἵνα τί deflexit eo, ut etiam extra colloquia plane ita poneretur, ut διὰ τί, et originis vestigium in talibus locis non appareret, quorum plura occurrunt in N. T. Hinc particulæ ἵνα, ὅτι et ὡς abundare et solum τί (pro διὰ τί) ad interrogandum sufficere videtur. Hoogeveen in opere de particulis Gr. non optime τὸ ἵνα τί illustrat. Nihil enim fere, nisi ellipsin statuendam esse, dicit, τοῦ πάσχω vel ὠφελῶμαι vel ἀπολαύω. Sed talium verborum ellipsin non facile introduci posse, acutiores facilius sentient, quam ego verbosius explicem. Probabilior esset ellipsis τοῦ γέγονε, γίγνηται etc. ut verbi, quod notionem habet multo latius patentem, et cujus usum in omni oratione nimis frequentem Græci circumscripsisse videantur. Ea placuit Lamberto Bos et aliis. Non enim cujusvis verbi, quod additum sententiam expleat, ellipsis recte statuitur. Cf. si placet sub ΜΗΝ S. 1. med. Ceterum Hoogeveen de ὅτι eandem rationem, quam nos, sequitur, quam et clare commodeque explicat.

KAI.

Germano pleonasmo καὶ bis poni solet, ubi semel necesse est et oportere videtur. Nam sæpe critici alterutrum καὶ sublatum voluerunt. Lucianus in Eunucho c. 7. καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον etc. In his primum καὶ ad nos non pertinet. Sed καὶ αὐτὸς opponitur Stoicis et Cynicis, et hoc altero καὶ ipsius *Dioclis* in omnes eunuchos dicta distinguuntur ab illorum πρὸς ἐκεῖνον (in eunuchum Gallicum) dictis. Itaque hoc alterum καὶ cum per se necessarium sit, nihil morari debet: post autem (in καὶ πρ. ἐκεῖνον) commode iteratum est. Nam priori loco exspectationem movet hominum, qui opponantur αὐτῷ. Suspensi ergo non sine aliqua voluptate tenemur, donec post ultimum καὶ Stoici et Cynici commemorentur. Sed Reitzius ibi: καὶ πρὸς: mal- "lem illud καὶ abesse, non modo quia ab καί τινας ad versum "inde 12mum usque 12ies repetitum καὶ legas; sed qua καί "τινας καὶ αὐτὸς jam pleonasmus est" etc. Sed tamen in seqq. fere mutat dicta et alios quoque repetita hac conjunctione gaudere fatetur. Sed confidentius Gottleber de his Platonis in Menex. c. 3. ἥπερ (scil. 'Ασπασία) καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐποίησε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν 'Ελλήνων, Περικλέα, τὸν Ξανθίππου. In priori καὶ ille se semper hæsisse dicit; mox enim τὸ καὶ sequi: in quo vult intelligi illud ante ἀγαθοὺς, cum tamen tangere deberet ultimum, ante διαφέροντα. Pariter ap. Max. Tyrium xviii. 9. vol. i. p. 353. ed. Reisk. editores καὶ male sustulerunt. Nihil ap. Græcos, et maxime Atticos, hoc repetito καὶ frequentius est. E solo Xenophonte loca hæc suppeditare visum est: Cyri Disc. v. 1, 2. v. 2, 25. v. 5, 46. viii. 3, 14. Œcon. vi. 3. Conviv. ii. 25. de re eq. vii. 19. de magistr. eq. ii. 7. Alia in indice dedi.

2. Simillima est copulæ abundantia clare et diligenter demonstrandæ rei inserviens. Xenoph. Cyri Disc. iv. 2, 1. et 2. ἐχρῶντο αὐτοῖς οἱ 'Ασσύριοι, ὥσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Σκιρίταις . . . Στρατεύονται· . . . μεθ' ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι v. 1, 22. ὅπως καὶ γιγνώσκητε, οὕτω καὶ ποιεῖτε. Exp. Cyri vii. 7, 47. . . . τοιοῦτον ποιῆσαι, οἷόν περ καὶ παρέλαβες. Sic et Hist. Gr. iv. 4, 15. Isocr. Evag. extr. ὀρέγεσθαι τούτων, ὧνπερ καὶ νῦν τυγχάνω ἐπιθυμῶν. Ælian. V. H. x. 11. 'Ο δὲ (Διογένης) εἶπε· τοὺς εἰδότας ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τούτους γε ζῆν προσήκει (leg. προσήκειν), ὧν καὶ αὐτὸς ὡμολόγει εἶναι. Non necessariam his in locis esse copulam, facile intelligitur. Jam illud περ in ὧνπερ et οἷόν περ est perspicue demonstrantis: sed τῷ καὶ adjuncto significatio fit aliquanto gravior.

3. Sed monet me locus Æliani, omnino pronomini αὐτὸς præponi solere καὶ per pleonasmum, quem hic commemorari

commodum videtur. Iliad. Θ. 293. s. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις? Potest sane verti *et* vel *jam*. Sed, nisi me sensus fallit, etiam sic vis quædam dicti perit, quia insolentius certe in Latinis tali particula significes, quod Teucer vel maxime vult cogitari, Agamemnonem esse alterum impulsorem, quia *jam ipse* (sive *sponte*) sese impellat. Lucian. Hermot. c. 61. ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα. Tolle h. l. καί: Hermotimi solius, qui c. 1. hoc dixerat, facies judicium, non simul Lycini, qui jam loquens idem statuit. Joseph. Archæol. xiv. 27. p. 504. s. ἐδήλωσαν αὐτῷ τὴν κατὰ τὸν ἀδελφὸν τύχην, προσδεχομένῳ μέντοι καὶ αὐτῷ διά τινας ὀνείρων ὄψεις, τρανῶς προφαινούσας τὸν τοῦ ἀδελφοῦ θάνατον. Non spernebat ille aliorum narrationem, sed etiam suis credebat somniis. In Evang. Luc. xxiii. 51. eleganter et Attice dicitur: ὃς καὶ προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. Sed imperitus librarius aut grammaticus alterum καὶ delevit. Nam καὶ αὐτὸς, ut Lat. *et ipse*, est, quod dicas *cum aliis*, s. *sicut alii*. Nos insigni accentu pronuntiamus nostrum *auch* ad illud exprimendum. Prius autem καὶ addit novam laudem (*quod ille regnum Dei exspectaverit*) superioribus laudibus, *quod fuerit vir bonus et justus, neque particeps consilii et facti Judæorum*.

4. Omnino frequentatur hæc particula sæpe, ubi cavendum est ne citius corrigere cogites, quam explicare; ut Thucyd. ii. 93. καί τις καὶ ἄνεμος αὐτοὺς λέγεται κωλῦσαι; *et aliquis etiam ventus eos dicitur prohibuisse*. Prius καὶ totam sententiam copulat cum antecedentibus: posterius autem est, ut verti, *etiam*, sive *præterea*, nempe *præter alia impedimenta*. Paus. iii. 6, 3. Λακεδαιμόνιοι μὲν δὴ παρακινδυνεύειν ὥρμηντο Ἀθηναίων τῇ εὐνοίᾳ, καί τι καὶ ἄξιον μνήμης ἐς τοὺς ἔπειτα ἐργάσασθαι προθυμούμενοι. Hic posterius καὶ arcte cohæret cum seqq. quinque verbis. Nam et reliqua sine his dici potuissent, nec sine laude Lacedæmoniorum, καί τι ἐργ. πρ. Nam τὶ omnino est *aliquid non leve*, s. *non minimi momenti*. Cf. supra ad pron. τὶς Sect. 4. nota. Jam ut illud τὶ majus videretur, additum est καὶ ἄξιον . . . ἔπειτα. Similis fere est ratio in καὶ δὴ καὶ, καὶ μὴν καὶ aliisque similiter conjunctis particulis, in quibus posterius καὶ spectat ad peculiarem, et præcipuam quidem sententiæ partem. Lucianus in libro de conscr. hist. c. 60. Καὶ μὴν καὶ μῦθος, εἴτις παραπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως etc. Ad hæc Reitzius: "Hic potius "pleonasmus elegantiæ est (licet alibi illud nimis frequenta- "tum καὶ oderim): sic etenim et Long. Past. i. p. 26. ed. "Jungerm. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28. "καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noster supra c. "37. καὶ νὴ Δία καὶ ἐν στρατοπέδῳ: et c. 46. καὶ μὴν καὶ συν- "θήκῃ etc." Cf. ad Xenoph. Mem. iv. 2, 38. De ceteris ejusdem formæ, καί τοι καὶ, καὶ γὰρ καὶ, quæ et ipsæ alias par-

ticulas inclusas habent, jam non opus est ut singulatim dicam.

5. In nectendis adjectivis cum antec. πολλὰ otiosum quodammodo haberi καὶ potest. Leguntur nempe multa hujusmodi: πολλὰ καὶ πονηρὰ ποιεῖν, π. κ. καλὰ κεκτῆσθαι, de rebus jucundis, injucundis; turpibus, honestis etc. de qua loquendi forma dixi ad Xen. Memor. ii. 9, 6. Non placebat mihi olim Zeunii explicatio ad Cyri Disc. iv. 5, 15. *multa eaque bona;* π. κ. ἀγαθά: sed est certe simplicissima; modo is, qui primus tale quid dixit, verbum adhibuerit, quo ipso ambiguum πολλὰ definiretur, ut πολλὰ . . . ἐδωρήσατο. Poterat, ille tum interponere καὶ καλὰ eo sensu, quo Zeunius capiebat, *eaque pulchra.* Nam *donandi* verbo jam significantur res bonæ, ut quæ *dono* dari soleant. Loca talibus verbis insignia sunt Herodot. ix. 37. πεπονθότες πολλά τε καὶ ἀνάρσια: et πεισόμενος π. τε καὶ λυγρά. Paus. iii. 3. Ἀποθανόντι δὲ αὐτῷ (Polydoro) πολλά τε παρὰ Λακεδαιμονίων δέδοται καὶ ἀξιόλογα ἐς τιμήν. Et iii. 6. πολλά τε καὶ ἐχθρὰ ἐς τὴν πατρίδα ἐτόλμησε. De reliquo etsi hæc ratio intercedentis copulæ paullum imminuit subtilitatem, tamen in usum introducta gravitatis specie probari potuit. Certe ipsum πολλά, quoniam obscurum est, phantasiæ nescio quid magnum proponit, et καὶ quasi cumuli loco novi quid afferre videtur, cum tamen id, quod sequitur, sit pernecessarium, nec sine eo possit intelligi, πολλὰ ista cujus sint generis. Cicero quidem Tusc. v. 34. πολλὰ καὶ ὄλβια in epigrammate Sardanapali, quod in Anthol. legitur et a pluribus commemoratur (v. Menag. ad Diog. Laert. p. 152.) expressit ad verbum, et copula quidem non neglecta, *multa et præclara:* sed neque ipse aliis locis, neque alii scriptores Latini sic locuti reperiuntur. Itaque melius esse videtur, copulam tamquam otiosam omnino non vertere: et hactenus non muto, quæ disputavi ad Xenoph. l. c.

6. Vigerus de Idiot. Gr. viii. 7, 6. dixerat, tacite assentiente Zeunio, καὶ ap. Atticos sæpe vacare, maxime post τί ποτε, ut Xenoph. H. Gr. ii. 3, 47. Sed vim particulæ talibus in locis aperuit ibi Cel. Hermannus; esse nempe Germ. *auch* et *ja;* et in formula τί χρὴ καὶ λέγειν dubitari, non solum *quid*, sed etiam *an aliquid* sit dicendum. Hoc vel ideo probandum puto, quia, καὶ manifesto pertinet ad λέγειν. Itaque in illis hic sensus inest: *Quod tandem nomen tibi, et omnino num aliquod tibi nomen dari potest?* quo Theramenes significat, Græcam linguam verbo carere, quo insolentia Critiæ possit declarari. Et Conviv. i. 15. verbis τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις scurra significat, *non modo propter risum se non vocatum iri, sed omnino non iri vocatum.* Rationes deinde ipse adjicit. Ap. Lucianum in Navi s. Votis c. 1. sic dicitur: Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν; i. e. *Quid enim oportebat agere?*

et omnino an aliquid agere oportebat? Hæc loca docent καὶ vim suam exserere in illud verbum, cui ipsi præmissum est, et Maasvicium in Polyæni procem. lib. iii. perperam ex cod. Cantabr. edidisse τί καὶ χρὴ γράφειν, pro Casaub. τί χρὴ καὶ γράφειν. Dicit nempe P., Antonium et Verum semper μετὰ στρατηγικῆς ἐπιστήμης prospicere civium commodis, et addit: ὥστε ἐν μὲν εἰρήνῃ καὶ ἐγγυμνάζειν τὴν γνώμην τοῖς στρατηγικοῖς ἐνθυμήμασιν· ἐν δὲ πολέμῳ τί χρὴ καὶ γράφειν; πρόδηλον γάρ.

7. Sed loca sunt commemoratis non prorsus similia, quibus hæc ratio viri docti vix potest accommodari; ut Alciphr. i. 21. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι καὶ δράσαιμι. Ibi Bergler: "Abundat καὶ, "ut sæpe:" nihil amplius, Equidem paullo fortius esse puto, quam ποτὲ, sed ejusdem significationis. Ita Plat. vol. iii. Euthyd. init. Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἤστην. Paullum discrepat Herodoti viii. 143. ἀμυνεύμεθα οὕτω, ὅκως ἂν καὶ δυνώμεθα. Nos: *wie wir es immer vermögen.* Alibi recte vertas *certe, saltem.* Arrian. Exp. Alex. ii. 15, 7. ὅ τι γε καὶ λόγου ἄξιον: et ii. 22, 8. sine γε item ὅτι κ. λ. ἀ. Utroque modo positum est in Plat. Alcib. i. vol. v. p. 10. ἵνα καὶ εἰδῶ, ὅτι καὶ ἐρεῖς. Primum est *saltem,* alterum *tandem.* Insignis etiam locus est Maximi Tyrii vol. i. p. 254. s. Reisk. Τοῦτο μὲν, φήσει τὶς, πείθομαι, ὅτι κατ᾽ ἀρετὴν τρόπου καὶ φύσεως γενναιότητα ἠξιώθη ὁ Σωκράτης δαιμονίου συνουσίας· τί δὲ καὶ ἦν τὸ δαιμόνιον, ποθῶ μαθεῖν. Etiam hic vertas licet *tandem.* Sed notandum, quod S. 5. monui, etiam hic καὶ maxime pertinere ad verbum ἦν, cui ipsi præpositum est, ut Germ. reddere possis: "Aber *was nun*" (vel potius "*was eigentlich, was im* "*Grunde*) das Dæmonion war, davon wünsche ich belehrt zu "seyn." Loca e Xenophonte notavi in indice.

8. Ab initio positum καὶ in hujusmodi dictis, καί μοί ἀναγίγνωσκε τοῦτο, vim habet excitandi ad celeriter agendum, quasi quis dicat: *Nunc jam hoc instat, quo nihil prius agendum est.* Odyss, Ω. 296. Καί μοι τοῦτ᾽ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῶ· Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; etc. Demosth. in or. de vitiosa legatione p. 152. Καί μοι λέγε τὸ ψήφισμα: et 161. καί μοι λέγε τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών. Talibus formulis nihil frequentius est apud oratores.

9. Sæpe in media sententia occurrit καὶ μάλα et καὶ πάνυ. Æsch. or. c. Ctesiph. c. 7. Οὗτος ὁ νόμος, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ μάλα καλῶς ἔχει. Et 46. τά τε δὴ ἄλλα καὶ μάλ᾽ ἀπαιδεύτως διελέχθη, καὶ ἐπὶ τελευτῆς etc. Luciani Somn. c. 7. τὸ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι᾽ ἡμᾶς. Nec dissimile Hippocr. Sect. iv. §. 74. ἢν δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγήσῃ, καὶ πάνυ ταχὺ λύεται. Adde Xenoph. Cyri Disc. viii. 3, 38. Exp. Cyri v. 7, 4. Conviv. iv. 50. Sed vid. maxime interpretes ad Hist. Gr. ii. 4. 2. ubi videbis, hunc, qui videtur, pleonasmum viris doctis fraudi fuisse. Intendit autem sequentia, ita ut peculiari commate interpretari possis, *et valde quidem, et omnino quidem.*

Ex. eod. pleonasmo lucem accipit gravissima negatio, quæ et apud Demosthenem sæpe aliosque occurrit, et Polyb. ix. 22. πολλοῦ γε καὶ δεῖ, *nequaquam vero*; sed proprie, *multum abest*, quod Gall. *il s'en faut beaucoup*. Duo nempe membra in unum contracta sunt, quasi dicas: δεῖ, vel ἐνδεῖ (τινος) καὶ πολλοῦ γε: *abest; et multum quidem*.

10. Abundat porro καὶ ante ἄλλος in comparatione, qua alicui aliquid gravi asseveratione vindicatur. Demosth. adv. Timocr. init. Ἐγὼ δ' εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κἀμοὶ νῦν ἁρμόττειν εἰπεῖν. Et deinceps ead. in or. p. 480. Ἄξιον δ', εἴπερ περὶ τοῦ καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τοῦδε, ὃν νῦν ἀνέγνω, διελθεῖν. Xenoph. Cyri Exp. i. 3, 15. καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι, ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων. Sic et i. 4, 15. Demosthenis illa plus dignitatis habent, quam hæc e Xenophonte, quæ ego, sicut et Iliad. K. 222. retulerim ad Isag. §. 20. Sed in periodis Demosthenis, quarum sunt alibi multæ similes, prius καὶ ponitur, ut statim consilium rerum comparandarum pateat, et lectores alterum καὶ et nomen ei adjiciendum exspectent, quod facit sane attentos. Sed tamen solum ἄλλος ad eam rem sufficiebat. Quare Latini hac in forma Græcos non sunt imitati: sed sine *et* dixerunt *si quis alius*. Liv. x. 3. *qui terror non eo tantum a Fabio abhorret, quod, si qua alia arte cognomen suum æquavit, tum maxime bellicis laudibus; sed etiam* etc. Suet. Claud. 40. *si quem alium, et se liberum esse*.

11. In propositionibus disjunctivis sæpius posteriori additur καὶ, quod interpretes silentio transeunt, ut si pro nihilo habendum sit. Iliad. B. 299. s. Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί. Similiter Odyss. Δ. 632. et O. 177. Demosth. Cor. c. 18. εἴτε ἀληθῆ περὶ ἐμοῦ γέγραφε Κτ. ταῦτα καὶ προσήκοντα, εἴτε καὶ ψευδῆ. Herodot. ix. 91. εἴρετο Λευτυχίδης, εἴτε κληδόνος εἵνεκε θέλων πυθέσθαι, εἴτε καὶ κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιεῦντος, "ὦ ξεῖνε," etc. Paus. iii. 3, 2. Ἔστι μέν τοι καὶ Πολεμάρχου μνῆμα ἐν Σπάρτῃ, εἴτε ἀγαθοῦ τὰ πρότερα ἀνδρὸς εἶναι νομισθέντος, εἴτε καὶ κρύφα οἱ προσήκοντες θάπτουσιν αὐτόν. Juliani Cæss. p. m. 11. ἴσως μὲν ὑπὸ φιλαυτίας παθόντες, ἴσως δὲ καὶ οὕτως ἔχοντες. Add. Xenoph. Cyri Disc. v. 4, 27. ubi male Zeunius; abusus etiam loco supra S. 2. commemorato, v. 1. 22. Nam in talibus (quod dicendum restat) καὶ adjungitur tantum posteriori sententiæ, quam is, qui loquitur, minus probat, ita ut id vertere liceat: *quod item fieri potest*. Hinc intelligas, cur Zosimus ii. 45. ita scripserit: εἴτε τοῖς Πέρσαις πολέμοις ἀντιστησόμενον, εἴτε (ὅπερ ἦν ἀληθὲς) πρόφασιν τῆς αὐτοῦ βουλόμενος εὑρεῖν ἀναιρέσεως. Nam si pro parenthesi posuisset καὶ, rem plane pervertisset. Aliter iii. 18.

12. De ceteris formis, in quibus καὶ non mitigatur linguarum analogia καί τε et καὶ γὰρ (quamquam et Latini *etenim*

dicunt) clare satis exposuit Hoogeveen. Nam de singulis quibusdam locis dicere, quæ non de peculiari particulæ usu moneant, longum sit. Hoc genus est, quod Ernesti habet in glossario Polybii ad ii. 12. οἱ καὶ παραγενόμενοι: "Redundat," inquit, "eleganter. Sic et Lucas in Act." Hoc mihi non satisfacit. Verba Polybii sunt: Ὁ Ποστούμιος μετὰ ταῦτα πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλε πρός τε τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος: tum: οἱ καὶ παραγ. h. e. "qui ut missi erant ita *etiam* in colloquium apud utrosque admissi, etc." Sic παρελθεῖν *prodire dicendi causa in locum, ubi orationes habentur.* Idem copulæ usus est in sorte Telepho edita, ut exprimitur apud Suetonium Claud. 43. e conj. Victorii: ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται. Si καὶ non adesset, verbum ἰάσεται non ita referretur ad τρώσας, ut intelligeres, merito eundem Achillem Telepho medicinam facturum esse, qui Telephum vulneravit; neque intelligeres, quod simul, obscurius licet, significatur, et æque facile et eadem re illum medicinam esse facturum.

MEN (et ΔE.)

Notissima est particularum μὲν et δὲ necessitudo, ex qua res inter se oppositæ, vel tantum diversæ et membrorum convenientia sibi respondentes, nectuntur. Earum ratio sæpe ita habet, ut ex MEN, μὲν, δὲ, ΔE mediæ inter se referantur, et ultima item respondeat primæ, nullaque proinde pleonasmi debeat esse suspicio. Sed Dorville ad Char. vi. 5. p. 543. ed. Lips. de talibus locis ita loquitur: "Illa particula (μὲν) "crebro quasi pro nihilo habetur, et iterum proinde etiam "aliud μὲν vel δὲ orationi sine noxa adjicitur, ut hic . . . "Etiam alias creberrime abundat illud μὲν, et similia oratio-"nis complementa." Verba Charitonis sunt: Καλλιῤῥόη μὲν τὸ μὲν πρῶτον ὥρμησεν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαι τοῦ διαφθείροντος αὐτήν. Οἷα δὲ γυνὴ πεπαιδευμένη . . . τὴν ὀργὴν μετέβαλε etc. Patet, μὲν ante πρῶτον positum et δὲ ante γυνὴ inter se referri. Sed priori μὲν auctor opponere volebat aliud δὲ, hoc fere modo: Ὁ δὲ Εὐνοῦχος. Sed multis interjectis hoc dimisit ex animo, non penitus illud quidem, sed ita, ut repetito τῷ μὲν scriberet: καὶ ἡ μὲν ἀπέδραμεν. Ἔστη ΔΕ ὁ εὐνοῦχος ἀχανής. Etiam hoc exemplo D. utitur ex iii. 8. Διονύσιος μὲν οὖν πάντων μὲν ἀκουόντων εἶπε τὴν εὐχὴν, Καλλιῤῥόη δὲ μόνη ἐθέλησε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλῆσαι. In eo particulæ μὲν οὖν connectunt narrationem, certumque afferunt factum (de votis a Dionysio factis) propter cetera scitu necessarium, quod tamen quoad externam sententiæ formam ad aliam deinceps subjiciendam sententiam non refertur: quod cum fit nihil primæ particulæ μὲν redditur. Hoc est quod Dorv. dicit, eam quasi pro nihilo haberi. Sed posterius μὲν refertur, sicut oportet, ad δὲ, quia πάντων ἀκουόντων opponitur verbo μόνη, quod dictum est pro οὐδενὸς ἀκούοντος. Hoc igitur μὲν non modo sine

noxa, ut D. dicit, sed necessaria de causa positum est. Sic etiam in ceteris locis, quibus ille disputationem suam instruxit, ratio particulæ iterum positæ reddi potest. Ex his autem patet, quod maxime nobis dicendum est, sociatam illam cum δὲ facere ad perspicuitatem sententiarum rite discernendarum, itemque ad externam concinnitatem et numerorum quandam gratiam. Sed

2. si de sensu quæras, certasque tibi Latinorum particulas dari velis, quibus illæ possint explicari, μὲν proprie statuas esse *vere* s. *sane*, sed ita, ut minus graviter confidenterque affirmet, quam μὴν, de qua particula in adverbiis egimus. Nam Jones τῷ μὲν utebantur pro μήν. Gregorius *de dialectis* p. 223. ed. Kœn. " Τὸν συμπλεκτικὸν MEN σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ " παραπληρωματικοῦ" (i. e. μὴν) " προσλαμβάνουσιν· ὡς παρ' Ἡρο- " δότῳ, μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην." Locus est ii. 118. Hinc ἦ μὲν plane pro ἦ μὴν in jurejurando occurrit Iliad. A. 77. et Ξ. 275. Sed quam facile H cum E in voculis tam similibus permutatur! His igitur locis non potest multum tribui. Certioribus argumentis usum particulæ βεβαιωτικὸν firmavit Hoogeveen. Vid. Epitom. Schützii p. 470. ss. Sed omisit ille argumentum, quod jam explicabo. Nimirum sæpe simplex μὲν opponitur negationi οὐ. Herodot. i. 139. Ἐς τοῦτο (scil. τὸ γράμμα, τὸ Σ) διζήμενος εὑρήσεις τελευτῶντα τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα, οὐ τὰ MEN, τὰ δ' ΟΥ, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως. Hic manifesto μὲν non tam conjungit sententias, quam clare affirmat: alioqui dictum esset οὐ τὰ μὲν ὄντως, aut simili verbo adjecto. Sic et ii. 37. οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὒ, ἀλλὰ πάντες. Plat. in Crit. vol. i. p. 108. οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾷν, ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ' οὔ. Et Phæd. p. 208. Πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς ἔμπροσθεν λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὔ; Τοὺς μὲν ἐφάτην, τοὺς δ' οὔ. Anthol. Gr. tom. i. p. 54. ed. Jacobi: Καὶ τόδε Φωκυλίδεω. Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν ὃς δ' οὔ· πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Jam vero δὲ affirmandi particulæ respondens erit *tamen*. Hæc ejus vis adversativa est usitatissima, et sæpe declarari potest particulis *contra* et *potius*. Sed ut istuc redeam, si universe quæras, quibus particulis verti debeant μὲν et δὲ, ubi inter se respondent; nullas habebis præter *quidem* et *autem*. Sed tamen et his inepte plerisque in locis utaris, et facile sentias, priorem fere negligendam esse, posteriorem modo leniori modo graviori particula reddendam. Sed de hac re alii.

3. Ad nos maxime hoc pertinet, ut moneamus, μὲν et δὲ inter se relatas sæpius ita poni, ut propria earum vis omnino non possit urgeri, sed ut tantummodo sententiis apte copulandis inserviant. Hactenus illæ maxime abundant. Lapsi sunt viri docti vim earum intempestive urgentes, quæ res mihi causam dedit, ut de usu earum copulativo ad Xenophontem disputarem. Vid. ind. sub μέν. Hic jam alia quæ-

dam exempla licebit addere. Plat. in Theæt. vol. ii. p. 172. γνῶναι μὲν τὴν ψυχὴν μηδὲν, ἀγνοῆσαι δὲ πάντα: *quod animus nihil sciat, omnia ignoret.* Et in Conviv. vol. x. p. 184. ὁμοίως μὲν ἀγαθὸν, ὁμοίως δὲ τοὐναντίον. Adde Xenophontea Cyri Disc. i. 4, 1. et s. vii. 2, 19. Hist. Gr. vi. 5, 49. vii. 4, 36. Mem. ii. 2, 4. Vid. et seq. TE. S. 2.

TE.

Misere habitam hanc voculam homines Græce docti fere omni vita privatam voluerunt. Infinitis enim locis finxerunt esse supervacaneam. Gregorius minus inique, qui tantum in Jonas hoc confert. Τὸ ΔΕ, inquit, πλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ παρέλκει. Ἡρόδοτος· "ἐπεί τε ἐγένοντο ταῦτα," ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐγένοντο. Iad. §. 24. Koënius ibi nihil, unde aliquid proficias. Monet tantum, post οἷον in οἷόν τε vacantem hanc voculam attigisse Dorvillium ad Charitonem, qui in aliis ei pleonasmo nimis videatur indulgere. Hæc verba quid sibi velint, nemo facile assequetur, nisi perlecta Dorvillii disputatione. Is ad iv. 7. init. locis quibusdam difficilibus propositis aut rescribi vult γε pro τε, aut aliud quid mutari: sed in verbis Charitonis, ἐδήλωσε τά τε πεπραγμένα, medias voculas interpretatur καὶ τὰ, ut τά τε π. sit *etiam facta.* Sed tum: "Sic in οἷόν τε et aliis "abundare videtur." His adjectis, opinor, significat, et in οἷόν τι (de quo post S. 4.) et in aliis vim aliquam τῷ TE inesse, quamquam dicatur abundare. Sed Koënio placet sonus prorsus inanis: et significat haud dubie, Dorvillium simpliciter dicere debuisse, τε plane esse otiosum.

1. Sed præeuntibus aliis, maximeque Hoogeveeno Zeunius ad Vigeri librum de Idiot. Gr. d. ostendit, τε nusquam plane abundare, nec, quod vulgo putabant, numeri gratia poni; ubique autem vim copulandi habere, etsi permulta sint loca, in quibus id copula Lat. *et* reddi nequeat. Magis etiam id confirmavit Hermannus pluribus locis Tragicorum. Sic ergo sine dubitatione statuendum est. Id jam ex eo probabile fit, quod tamquam principii loco ponere debemus τε *esse maxime poetarum,* καὶ *ceterorum scriptorum.* Jam cum tam multiplex hujus καὶ sit significatio, eaque clara et ὁμολογουμένη, ubi id rerum simpliciter copulandarum causa non positum est, τε item quærendum erit, quomodo possit explicari. Primo autem μάλα τε plane est i. q. καὶ μάλα. Vid. KAI S. 8. Iliad. A. 218. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Perperam vertunt nonnulli: *Quisquis diis obtemperaverit, illum quoque valde exaudiunt.* Nam *illum quoque* est i. q. præter alios etiam hunc. Sed volunt, ut opinor, hoc sensu accipi, quo nos "*den hören sie auch dafür*" et Gall. *ils exaucent en revanche sa prière.* Sed tu sic potius verte: *Qui diis obtemperat, illius preces vel maxime ratas habere solent.* Cf. maxime KAI S. 8.

tior est accusativus et nominativus, v. g. ἐκ τοῦ μὴ οἴόντε εἶναι ἀκούειν. Sed, quod ad nostrum institutum pertinet, vis, quam dixi, particulæ etiam hoc in dicto salva est. Multa enim sunt, quæ homo non potest. Jam in hac antiqua forma loquendi Æschines enclitica τε significavit, quid *item*, vel potius, quid *præter alia maxime* is homo, quem sibi fingit, non potuerit; nimirum τε μὴ ἀκούειν *præcipue etiam non audire*.

6. Jam expeditior nobis est forma ἐφ' ᾧτε, quia et in hac τε est *præcipue etiam*. Est autem elliptica, pro ἐπὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, ἐφ' ᾧ etc. *ea ratione et conditione, sub qua* (præter alias conditiones, quas quis adjungere possit) hoc vel illud *maxime* fiat. Etiam nostri *auch* ponere solent in conditione significanda; ut, *du kannst reisen; doch unter der Bedingung, dass du auch zur bestimmten Zeit wiederkommest.* Ellipsin, e qua pleonasmi species oritur, supplet Plato in Apol. S. (§. 17.) vol. i. p. 68. Ἀφίεμέν σε· ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν. Sed alium etiam habeo locum, e quo simul intelligas, W. Reitzium in libello de prosod. Gr. accentus inclinatione recte conjecisse de ellipsi λόγῳ. Is est Herodot. vii. 158. Promittit ibi Gelon Græcis auxilia et commeatus, et addit: Ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐπ' ᾧ στρατηγός τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι πρὸς τὸν βάρβαρον· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὔτ' ἂν αὐτὸς ἔλθοιμι, οὔτ' ἂν ἄλλους πέμψαιμι. Particula τε hic non adjecta est: sed ea H. item uti solet; ut i. 22.

7. Conjunctis particulis καί τε, prior videtur simpliciter copulare, posterior eam fere vim habere, de qua S. 4. dixi. Recte enim vertas *præcipue* vel *maxime* pro eo, quod alii volunt, *insuper, præterea.* Iliad. A. 520. s. Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ, καί τέ με φησὶ μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν: *ipsa autem et temere mecum semper inter immortales deos contendit, et præcipue hoc dicit, me in pugna Trojanis auxilium ferre.* Minus clara sunt hanc in rem loca Theognidis ab Hoogev. usurpata v. 138 et 662. Sed animadversione dignus alius Homeri locus, Iliad. X. 224. ss. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις. Primum σύνδυο sunt *bini:* nam per tmesin interpositum est τε, quod simpliciter copulat. (Vid. Reitz de prosod. Gr. accentus inclinatione p. 103. ibique Wolfius.) Deinceps, post nominativos absolutos, in particula καὶ in animo auctor habebat alterum καὶ statim ponendum, etsi non posuit. Nam binæ sententiæ debebant inter se opponi. Nempe *bini cum in castra Trojanorum se committunt,* 1) *alter citius fere cunctis*

ἐκείνῳ, ᾧ etc. Aliud ego exemplum notavi e Theage Platonis vol. ii. p. 16. Πάνυ φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου, μή τινι ἄλλῳ ἐντύχῃ οἵῳ τοῦτον διαφθεῖραι. Pariter in hoc dativus οἵῳ est i. q. τοιούτῳ. ὥστε: et sic casus obliquus relativi est loco nominativi.

animadvertit, 2) *socio monente meliora consilia capit.* Hæc duo postulantur propter opposita in tertio versu, ἀλλά τε etc. i. e. *at certe* 1) *et tardius intelligit*, 2) *et infirmius consilium habet.* Sed mirum est, quod poeta pro ὅπως κ. ἔῃ non hunc sensum expressit: καὶ πυκνοτέραν μῆτιν ἔχει. An f. pro ὅπως legendum χώπως? Sic enim opposita constarent; 1) *et citius* intelligit unus, quam alter, 2) *et, quomodo commodum sit,* intelligit. Sequitur repetitum τε, quod ut repetitum facile defenditur. Cf. S. 1. et KAI 1. et 3. Tum εἴπερ τε ν. est i. q. εἴπ. καὶ ν. *etiamsi vel maxime animadvertat.* Pro ἀλλά τε, ubi Ill. Heyne τε videtur exprimere particulis *vel sic*, fort. scr. ἀλλά γε *. Postremum δέ τε refertur ad antecedens, ut si dictum sit βρ. μέν τε ν. Nam μὲν sæpe omittitur, ubi oppositio per se clara est.

8. Quid vero? num ὥστε h. l. tangendum est, ut compositum ex ὡς et τε, cujus posterior pars abundare soleat? an ubique pro una voce habendum, nisi sicuti copula præmittenda desideratur et inde repeti sic potest, ut scribatur divise, ὥς τε? Talia prorsus explorare ἀνήνυτον ἔργον puto. Sed tamen sumo, et valde probabile esse affirmo, ubi significet *sicut*, scribendum esse ὥστε, et posteriorem particulam recte inter pleonasmos referri. Sunt autem poetarum particulæ, e quibus facile est arripere exempla quam plurima: Iliad Γ. 23. Π. 633. Hesiod. 'Ασπ. 405. Eurip. Phœn. 1750. Callim. in Cer. 29. Jam τε non ut syllaba significationis expers priori adjungitur, sed est i. q. καὶ, *etiam:* et usu sensuque ipso hic pleonasmus pertinet ad καὶ Sect. 2. Alia est Hoogeveeni explicatio, quæ multis verior potest videri. Ergo et hanc adjungam. In exemplum ille proposuit Iliad. I. 14. ἂν δ' 'Αγαμέμνων ἵστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος: *surrexit autem Agamemnon fundens lacrimas, sicut fons aquis niger.* In hoc similibusque aliquid ante ὡς ellipsi suppressum, quod vinculo particulæ τε cum sequentibus connectatur, intelligi debere statuit, et plenius ita dici: δακρυχέων, καὶ οὕτω δακρυχέων, ὡς κρήνη. Postremo addit: "Si itaque simpliciter ὡς "κρήνη dixisset, simplicem intelligeremus comparationem: "at, cum dicat ὥστε, videmus præter comparationem, etiam "amplificationem; q. d. Lacrymas fundens, et tanta qui-"dem copia, quantam fundit fons aquarum copiam. Servit "ergo amplificationi, quæ perit absente τε." Mihi prior illa ratio, ut simplicior, et e sermone quotidiano facilius nata,

* Mihi penitus persuasi, librarios sæpius, quam Critici singulis in locis statuunt, τι posuisse pro γι, facillimo sane errore: quantulum enim interest inter TE et ΓE? Passim certe id factum esse, monuerunt viri docti, Dorville ad Charitonem, Kœnius ad Gregorium aliique multi alibi. Sic Aristoph. Acharn. 598. verum est haud dubie κόκκυγές γε τρεῖς pro vulg. κ. τε τρεῖς.

ob idque clarior, præferenda videtur.—De ὥστε etiam in fine hujus cap. aliquid addam.

ΤΟΙΓΑΡΤΟΙ.

Cum harum particularum media sit e duabus γε et ἄρα composita, omnia, quæ insunt, sic exprimere possumus: *Ex hoc certe, ut argumentemur; ex hoc:* sive sic: *ideo certe e modo dictis, ideo.* Affirmat igitur prima particula: restringit et limitat affirmationem media: gravitatis causa adjicitur tertia, ut intelligatur, nihil detractum esse affirmationi adjecta secunda. Ex eodem loco hæc illustrabo, quo Hoogeveen utitur, Plat. vol. iv. Gorg. p. 103. Callicles jam p. 78. venuste questus erat de argutiis Socratis, quibus alios eo compellat, ut in disputando sibi ipsi repugnent, dixeratque ὡς ἀληθῶς δημηγόρον ὄντα. Deinceps cum hoc pronuntiasset, *beatum esse, qui cupiditates suas explere possit,* quærit Socrates, *num scabiosus item, qui per totam vitam se fricare possit, beatus vivat.* Excipit C. ita: Ὡς ἄτοπος εἶ, ὦ Σ., καὶ ἀτεχνῶς δημηγόρος! Tum S.: Τοιγάρτοι, ὦ Καλλίκλεις, Πῶλον μὲν καὶ Γοργίαν καὶ ἐξέπληξα καὶ αἰσχύνεσθαι ἐποίησα: h. e. *ideo certe ex eo quod dixisti,* (quod sum concionator) *Polum et Gorgiam perturbavi et pudore affeci.* Luciani locum addam, qui in libro *de conscr. hist.* c. 28. de scriptore narrat, qui, omissis rebus ad historiam pertinentibus res levissimas et alienissimas persecutus erat. Deinde subjicit: Τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι, τοὺς τοιούτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν: i. e. *Hinc igitur, hinc, inquam, recte quis dicat* etc. Sed valde putidum esset, hunc in modum ubique interpretari. In justa versione sufficit particula *profecto,* aut *verissimum sane est,* aut simile quid. Usitatior particula τοιγαροῦν eandem fere vim habet. Hoc scilicet interest, quod ea ponitur, ut in re prorsus explorata, quam nemo jam in dubium vocare possit; τοιγάρτοι vero aliquantum contendit, quasi contra eos, qui secus sentire possint. Occurrit et in Gorgia Plat. p. 54. et de rep. 5. vol. vii. p. 13. Æsch. or. c. Ctesiph. c. 24. Lucian. Necyom. c. 16. Ocell. Luc. c. 4. med. p. 533.

2. Visum est hic disputare de μέντ' ἄν, quoniam sunt, ut opinor, qui τ' existiment esse τε, cum tamen, sicut in γάρ τ' ἄν, sit ΤΟΙ. Hoogeveeni liber de partic. me hic destituit. Ex iis autem, quæ apud alios legi, et quæ cum viris quibusdam doctis de hac vel synaloephe vel crasi, quæ est in τ' ἄν, communicavi, hæc putantur explorata: 1) diphthongum in τοι non posse elidi; 2) apud poetas ubi occurrat τ' ἄν, id esse quidem pro τοι ἄν, sed per crasin positum, ita ut ι non sublatum sit, sed unam in syllabam cum ἄν coaluerit; 3) in prosa particulas μέντοι ab ἄν interpositis aliis verbis dirimi,

nunquam autem μέντ' ἂν, sicut apud poetas, occurrere. Jam quod ad elisionem illam attinet, non video cur fieri non possit, cum etiam diphthongi αι et ευ abjici soleant. Vid. Fisch. Animadv. ad Welleri Gr. i. p. 139. Sed, ne longior sim, si exempla valent, bonam eorum copiam e scriptoribus prosæ orationis statim dabo, ubi τ' ἂν non potest non esse τοι ἂν, cum in prosa nunquam μὲν τε (de quo v. TE S. 2.) dicatur. Sed exempla ipsa num forte infirmantur eo, quod deinde defendunt, *crasin* esse in τ' ἂν, non ecthlipsin? Minime vero. Gravissima quidem hic est auctoritas Porsoni, qui ad Euripidis Medeam v. 163. mutata lectione Aldina οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις in οὔ τ' ἂν ἀμ. hæc addit: "*Elidi non potest diphthongus in* τοι, *sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn.* 161. ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς, *ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius* γ' (*id quod jam præceperat Marklandus ad Suppl.* 376.) *Eandem præposteram medicinam fecit in Ecclesiaz.* 646." etc. Ex ejus igitur sententia non tam propter positionem, quam propter crasin, et alia, et ipsum ἂν etiam alibi longum haberi debet, ut in Nicandri Alexipharm. 162. Τῷ μέντ' ἐξ ἰδάνοιο πόροις δέπας etc. et in carmine Maximi περὶ ἀπαρχῶν v. 87. Ἦτ' ἂν γείτοσι χάρμα etc. Non audeo tali viro quidquam opponere. Sed tamen si in prosa per se clarum fuit, sicut ostendi, T cum apostropho non esse τε, sed τοι, et si vetustissimi libri mss. non τοι 'ν præbent, sed τ' ἂν: sonus diphthongi aut nullus aut perbrevis, productior autem particulæ ἂν, (sive vocalis α) videtur exauditus fuisse. Veruntamen illud de crasi et inde producto ἂν firmatur locis, in quibus item per diphthongi crasin brevis vocalis aut syllaba mutatur in longam, ut ipsum ἂν in κἂν pro καὶ ἂν, χῷ pro καὶ ὁ Theocr. i. 72. et Aristoph. Nub. 529. et 651. χὤπως pro καὶ ὅπως, Aristoph. Equit. 495. Similia sunt Pind. Pyth. Ϛ'. 83. ss. et alibi. Sed ad causam nostram nihil interest, sive per apostrophum τὸ OI statuas abjectum esse, sive mixtum in particula ἂν latere: modo in μέντ' agnoscas μέντοι. Jam Budæus in Commentariis Gr. L. p. 1286. "Μέντ' ἂν ex μέντοι et ἂν componitur." Sed plus auctoritatis habent, quæ afferenda restant exempla e scriptoribus prosæ orationis. Notaveram olim loca in quibus et ipse dubius hæseram, num essent prorsus sana: Isocr. adv. Callim. p. m. 940. Οὐ μέντ' ἂν μοι δοκῶ φυγεῖν οὐδὲ τὴν Θρασυλόχου γνώμην. Demosth. Olynth. i. extr. τῶν ἀτοπωτάτων μέν τ' ἂν εἴη. Sed et a Budæo plura e Demosthene exempla proposita reperi, et postquam apud Platonem vidi particulas illas sæpius ita positas occurrere, inde a vol. vii. loca notare cœpi. Sunt autem p. 13. 23. 39. 70. 105. 171. 208. 319. vol. viii. p. 92. et 351. vol. x. p. 210. Brevibus fere hujusmodi formulis constant: γελοῖον (ἄτοπον, αἰσχρὸν) μέντ' ἂν εἴη: sed et aliis, ut χρηματίζοιντο μέντ' ἂν ἧττον ἀναιδῶς, et ἴσως μ. ἄν τις μοί,

τοῦτ' αὐτὸ ὑπολαβὼν, ὀρθῶς ὑπολάβοι. Adde vol. i. p. 199. Horum nonnulla etiam eo favent Porsoni sententiæ, quod, si ἂν non crasi productum statuitur, intempestivi passim oriuntur hexametri, dimidiati certe, quos Platonis aures usu eruditæ respuissent, ut vii. 70. (*ἄτοπον*) *μέντ' ἂν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴγε* etc.

Vis affirmandi gravissima conficitur ex iis, quæ supra de singulis exposui. Μὲν est *vere*, et affirmat simpliciter: τοι hic est acquiescentis quasi in re justis etiam argumentis probata: ἂν denique majorem vim illi μὲν addit, et istud, quod dicitur, verissime dici significat.

ΩΣ.

1. Sicut ὅτι constructum cum acc. et inf. nititur intelligendo pronomine τοῦτο, ita ὡς eodem modo positum rationem habet in omisso et cogitatione addendo οὕτως. Xenoph. Cyri Disc. i. 6, 25. *Λέγεις σὺ . . . ὡς καὶ καρτερώτερον δεῖν πρὸς πάντα τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων μᾶλλον εἶναι?* In his, si recte illud statuimus, particula ὡς, quæ vacare videtur, ad sententiam integram amplificari potest hunc in modum: *οὕτως, ὡς ἂν λέγεις, (καὶ καρτ. δεῖν* etc.) Sic in aliis, ut Palæph. 1. *'Εκήρυξεν ὁ 'Ιξίων, ὡς . . . δώσειν*, pro *οὕτως, ὡς, αὐτὸν . . . δώσειν*: *ita pronuntiari jussit, ut hoc habet, se. . . . daturum esse.*

2. Adjectivis et adverbiis insignem vim significantibus postpositum ὡς tractavimus sub ὅσος Sect. 3.

Sed alia ratione adhibetur ante positivum adverbii, veriusque abundare videtur. Dem. de Cor. c. 26. *'Εὰν ᾖ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα*, (ea quæ quis in civitate instituit) *ἐάν τε καλῶς ἔχῃ, χάριτος τυγχάνει· ἐάνθ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας.* Geminus est Polybii locus xv. 10. ubi postquam dictum est de spe futuri successus, hæc sequuntur: *'Εὰν δ' ὡς ἄλλως ἐκβῇ τὰ κατὰ τὸν κίνδυνον* etc. In his et talibus ὡς est *prorsus*; ἑτέρως autem et ἄλλως per euphem. *infeliciter*. Sic *ὡς σαφῶς* Xenoph. Conv. viii. 5. *prorsus manifesto*. Plato in Menex. vol. v. p. 293. *ἔκ τε γὰρ τοῦ Πειραιέως καὶ τοῦ ἄστεως ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις συνέμιξαν οἱ πολῖται*: *nam ex Piræeo et ex urbe prorsus benevole et familiariter inter se (bello) confligerunt.* Idem alibi sæpe *ὡς ἀληθῶς*, i. e. *verissime*. Sic et Latini *quam*: ut Terent. Andr. i. 1, 109. *quam familiariter.* Aliis exemplis hunc pleonasmum illustrat Bergler ad Alciphr. i. 30. et Vigerus de Idiot. Gr. d. viii. 10, 9. Si per exclamationem talia proferri possent, pleonasmi nomen esset alienum. Ita neque, ubi ὡς superlativo præpositum est, de pleonasmo quis cogitabit.

3. Aliquantum difficultatis præbet ὡς, adjuncta statim particula ὅτι. Nonnullis in locis ejus usum ad negligentiam non ingratam referre possumus, ubi nempe ὅτι ponitur pro ὡς quod repeti debebat, ut Xenoph. Hist. Gr. vi. 4, 37. Οἱ

τινες (sc. λέγουσι) ὡς, ἐπεὶ παῖδες αὐτῷ οὐκ ἐγίγνοντο ἐκ ταύτης, ὅτι πέμπων εἰς Θήβας ἐμνήστευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβεῖν. Ita et vi. 5, 13.

Sed offendit pleonasmus e. g. in his Dionysii Halic. Archæol. ix. p. 511. ἐπιγνοὺς, ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἰσὶν οἱ κατακλεισθέντες ἐν τῷ λόφῳ. Hoogeveen ad Vig. viii. 10, 8. aliis probantibus statuit, ὅτι esse *quam*, particulam nempe intensivam superlativo ἐσχάτοις præmissam. Sed mihi non videtur hic superlativus admittere gradus, nec ejus generis esse, ut talis particula præmitti possit, sicut nec Latine dicas, *quam ultima pati*. Proinde nec proficias quidquam, si exponas adverbialiter, quod ipse addit: ὡς ὅτι ἐσχάτως ἔχουσι: nam ne hoc quidem recte dici puto. Nempe adverbium quoque summum rei gradum, ultra quem non possis adscendere, exprimit, ita ut absolute tantum dicatur et ἐν ἐσχάτοις εἶναι, et ἐσχάτως ἔχειν. Commodius igitur videmur statuere, dictum illud esse pro ὡς τοῦτο vel κατὰ τοῦτο εἰσὶ, ὅ τι ἐν ἐσχάτοις, *eos in illo statu esse, quo in ultimis periculis versantes*. Ὅτι nempe est pronomen. Sic bene idem H. in Doctrin. particularum (Epit. Schütz p. m. 592.) ὅτι ante superlativos, ut in ὅτι μάλιστα, explicat, ut scil. retineat vim pronominis. "Dicitur "enim," inquit, "ὡς ὅτι μάλιστα, unde non recte talia ἐκ παραλλήλου posita dicuntur. Sic etiam Latini *quam maxime* "et *quam quod maxime* dicunt: ut: *tam nitidum est, quam* "*quod maxime*." Cf. supra pron. ΤΙΣ S. 6. Addam 2 loca. Josephus contra Apionem i. p. m. 1038. ἱκανῶς δὲ φανερὸν, ὡς οἶμαι, πεποιηκὼς, ὡς ὅ τι πάτριος ἐστὶν ἡ περὶ τῶν παλαιῶν ἀναγραφὴ τοῖς βαρβάροις μᾶλλον, ἢ τοῖς Ἕλλησιν: *quia satis clare, ut opinor, docui, quodammodo ex institutis majorum usitatam esse conscriptionem rerum olim factarum magis ap. b.* etc. Dictum ig. pro ὡς τοῦτό τι, ὅτι. Juliani Cæss. p. 29. ed. Heus. *deorum imitatio* inesse dicitur in δεῖσθαι μὲν ἐλαχίστων, εὖ ποιεῖν δὲ ὡς ὅ τι μάλιστα πλείστους. Plena oratio sic videtur constare: εὖ π. δὲ οὕτως, ὡς τοῦτό ἐστι, ὅ τι μ. πλ, (εὖ ποιεῖν.)

Sed res difficillima superest, ut constituamus, quam vim hic pleonasmus habeat. Quantum opinio mea fert, proprie rem aliquantum imminuit. Hoc prioribus 2 locis videtur convenire. Sed deinde, ubi res ipsa clare docet, vim habet augendi, sicut in ironia res ipsa docet, non proprie capienda esse verba. Itaque in Juliani loco, nisi omnino fallor, non potest videri ambiguum, utrum *non pauci homines* intelligantur, an *numerus hominum quam fieri potest maximus*, quia Deus *omnes* homines beneficiis afficit.

4. In ὡς εἴθε Vigerus viii. 10, 4. dicit ὡς abundare, cum εἴθε per se sit *utinam*. Sed vim huic addit, quasi dicas, *quam utinam!* h. e. *quam opto!* Sic ὡς ὄφελες . . . ναίειν: *quam optabile esset, te habitasse*. Vid. supra adv. εἴθε extr.

5. Idem Vig. dicit, ὡς præmitti aliquando nomini ἕκαστος,

solius, ut videatur, ornatus causa. Recte autem ipse dubitat. Thucydidis i. 3. verba, quibus utitur, sic habent: Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες, οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμιξίαν ἀλλήλων, ἀθρόοι ἔπραξαν: quæ sic vertit Cel. Hermannus: *Illi igitur, ut qui cuncti Hellenes essent, sive quod communi lingua uterentur, sive quod postea ita vocarentur, nihil ante Troica tempora conjunctis viribus gessere.* Sic particula præmissa non videtur esse otiosa. Sed ὡς ἕκαστοι rectius, puto vertamus, *ut sejuncti ab aliis*, sive *ut non misti et conjuncti cum aliis.* Loca certe hæc Luciani eam in sententiam ducunt. Ver. Hist. 15. Τὸ μὲν δέξιον κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι . . . τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ δὲ μέσον οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι etc. Postrema sic interpres: *mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes.* Idem, *de astrologia* 7. postquam narravit, Ægyptiorum alios alia in cœlo locasse animalia, sic pergit: οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα, ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται: *neque caprum mactant, qui capricornum norunt: et reliqui reliqua, sejuncti a ceteris, placant.* Clarior etiam est Arriani locus Exp. Alex. iii. 16. οἱ Βαβυλώνιοι πανδημεὶ ἀπήντων αὐτῷ (Alexandro) ξὺν ἱερεῦσί τε σφῶν καὶ ἄρχουσι, δῶρά τε, ὡς ἕκαστοι, φέροντες, καὶ τὴν πόλιν ἐκδιδόντες: Jam per se ἕκαστοι sunt *singuli:* sed ὡς facit clarius non κοινῇ, *publice*, sed *privatim* et *pro se quemque* dona attulisse, sicut advenientibus regibus suis afferre consueverant.

6. Ad eundem locum Vigeri viii. 10, 16. de ὡς ἐπὶ agens Hoogeveen alterutrum vult παρέλκειν. Profert in eam rem Arriani verba, Exp. Al. i. 6. ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τούς τε Ἀγριᾶνας καὶ τοὺς τοξότας δρόμῳ, ὡς ἐπὶ τὸν ποταμόν. Et ii. 6. προσῆγεν, ὡς ἐπὶ Δαρεῖόν τε καὶ τοὺς Πέρσας. Sed ἐπὶ, *ad* vel *in*, est necessarium: ὡς autem non eandem habet vim, sed significat, recto itinere illos progredi jussos et adductos esse, non per anfractum, per quem item ad flumen accedere, et (quod ad alterum locum pertinet) repente et nec opinos Persas opprimere potuissent. Refertur ad directionem, qua tendimus ad certum locum brevissima via. Notus enim est usus conjunctionis ὡς, quo e. c. ὡς ἀπάξων non est *quasi deducturus*, sed *utpote* sive *quippe d.*, quod alias ἅτε ἀπάξων, aut cum alio participio; ut verum consilium, non fictum, exprimatur. Ita et in illis vera sive recta via, et ad ipsum statim ducens locum hac particula significatur.

7. In brevi sententia membro intexta, quales hæ sunt, ὡς οἶμαι et ὡς εἰκὸς, magna ellipsis causam dedit particulæ adjungendæ; nempe hæc fere: εἰ οὕτω δεῖ νομίζειν, ὡς οἶμαι, et εἰ οὕτως ἔχει, ὡς εἰκός ἐστιν ἔχειν. Adde Isag. §. 4.

ΩΣΤΕ.

Sophocles in Philoct. 664. Ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν? Ex his si sustuleris ὥστε, nemo quidquam desiderabit præter numeros et integritatem versus: sensus erit idem: *An licet etiam e propinquo adspicere?* Sed breviter sic dicitur, pro: Ἆρ' ἐστὶν οὕτως ἔχον τὸ πρᾶγμα, ὥστε etc. sive Ἆρ' ἐστὶ τοιοῦτο τὸ πρ., ὥστε etc. Et est prudenter et modeste interrogantis. Nam significat, alterum non propter fastidium aut insolentiam, quia sic visum est, denegare, sed justis de causis. Similis est forma loquendi cap. seq. Sect. 3.

PLEONASMI PLURIUM VOCUM.

PRÆMONITA.

HUJUS generis pleonasmi, qui sæpius occurrant, propterea que ad certas formulas revocari possint, non multi statuuntur, neque statui possunt. Nam usque eo sensum communem nemo unquam exuit, ut totas sententias sine sententia olim prolatas esse crederet: et in pluribus verbis unum certe alterumve ansas, ut ita dicam, præbet sensus, qui ceteris inesse debet, deprehendendi. Veruntamen quoniam non modo sensum singulorum dictorum quærere, sed etiam reliquam vim omnem et ornamenta, quibus illa totam speciem orationis distinguunt, animadvertere debemus: primo hic tenendum est, apud illos scriptores, e quibus per totum librum exempla pleonasmorum sumsimus, ne plura quidem verba deinceps scripta sic abundare, nihil ut ad docendum aut movendum lectorem conferant. Nam hactenus de singulis verbis agentes in eo maxime elaboravimus, ut sua cuique significatio ad sensum certum efferendum constaret: hic præter sensum, quem quis facile capiat, vim etiam *æstheticam*, quam nullam esse putet, spectamus. Reprehenditur a Quintiliano viii. 3, 53. et a Diomede Grammatico L. ii. aliisque illud Livianum: *Legati, non impetrata pace, retro domum, unde venerant, abierunt.* Breviter Quintilianus μακρολογίαν inesse dicit: pluribus Diomedes illud vituperat: sed multo etiam pluribus verbis stuporem suum exserit Buchnerus *de commutata rat. dicendi* lib. i. c. 21. Jam ipsum Livii nomen hos movere debebat, ut verecunde et cum dubitatione aliquid in ejus verbis requirerent. Nimirum aut legati

ridentur, aut vituperantur illi, ad quos venerant, quod nihil profecerunt neque ad alios abire potuerunt consilii aut opis petendæ causa, atque hoc unum commodi obtinuerunt, ut sibi domum redire liceret. Facilius hæc sentiri possunt, quam explicari. Ad utrumque autem consilium facere posse multitudinem verborum, etiam mediocriter intelligentes sentiunt. Ad definitionem in Isag. §. 3. propositam lector ista, si videbitur, per se referet. Sed tamen si per §. 8. Isagoges licet (nam integras sententias aliis reliqui,) hæc addo. Cum satis esset, *domum redierunt* (nam *abitus* jam inest in *reditu*): expressa utraque notione, et *abeundi* et *redeundi*, factum est aliquanto ἐναργέστερον. Sed magis animadvertenda sunt illa, *unde venerant*; quæ plurimum aut leporis habent ad irrisionem, aut gravitatis ad commiserationem. Hæc ergo sunt, quæ accedunt ad sententiam pro captu populari plenam, sicut in Isagoge demonstravi. Neque vero Cicero putandus est serio reprehendisse Hirtium, quod ibid. narrat Quintilianus. Cum enim in declamatione dixisset, *filium a matre decem mensibus in utero latum esse;* Cicero, *Quid? aliæ*, inquit, *in penula solent ferre?* Jocatus tantum esse videtur, ut scita ratione experiretur, num satis se defendere sciret Hirtius. Eum contra istam cavillationem defendunt interpretes.

Sed, quod magis ad nos pertinet, vituperat Platonem Dionysius Halic in ep. ad Pompeium, vol. ii. p. 127. quod, *ubi sententias oporteat in pauca verba cogi, in circuitiones effundatur inscitas, et copiam verborum inanem ostentet:* συστρέψαι δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμασιν, ἐκχεῖται (sc. ἡ Πλατωνικὴ διάλεκτος) εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν. Hoc judicium de inani copia probare quis potest, modo ne intelligat verba nihil significantia, sed paullo copiosiora, quam in oratione philosophi et maxime in dialogo probes, magisque spectantia ad *inanem*, id est, leviorem eloquentiæ, quam uberiorem sapientiæ laudem. Multo autem minus verborum copia in illis scriptoribus improbanda est, qui maximam sibi laudem ex artibus dicendi pepererunt. Nam etsi non omnes aut ubique ponderibus verborum utuntur, tamen nihil ponunt, in quo non sit aliquid momenti. Hoc idem valet de sententiis, quæ sæpe leves sunt in speciem, sed ceteris multum momenti afferunt. Talis est ap. Demosthenem εἴ τι γένοιτο: ut Cor. c. 53. Ἧκεν (ὁ Φίλιππος) ἔχων τὴν δύναμιν, καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὡς οὐδ' ἄν, εἴ τι γ., ἔτι συμπνευσόντων ὑμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Occurrit et c. Leptin. p. 116. ed. Wolfii. "Dubia sane," inquit Taylor, "sententia." Sic et aliis multis videri debuit, ut versiones docent. Sed εἴ τι est *quidquid:* et tota sententia negationem facit gravissimam: *quidquid evenerit*, sive *quæcunque opportunitas, quicunque casus reconciliandæ amicitiæ datus fuerit, quasi ne*

tum quidem vos cum Thebanis aliquando conspiraturi essetis.

* * * *

1. Sed ut nos, missis sententiis integris, ad sententiarum partes et minutiora quædam recipiamus, qualia per totum librum tractavimus, nomina quædam huc pertinent cum præpositione, ut ἴδμεν ἐνὶ φρεσί: Odyss. Δ. 632. Sed de talibus satis actum in Isag. §. 15.

2. Cum articulo abundat præpositio in formula ἐν τοῖς μάλιστα, pro qua si simplex ponitur μάλιστα, nihil videtur detractum esse sententiæ, ut Thucyd. viii. 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Verum brevis hæc amplificatio superlativum auget, quemadmodum ap. Latinos *ut qui maxime* pro simplici *maxime*. Sed monendum est, articulum videri neutrius generis esse, ita ut illud Thucydidis dictum sit pro ἀνὴρ κατὰ τὰ μάλιστα ἐναντία ὄντα . . . . ἐναντίος τ. δ. Docte et acute, comparatis etiam similibus formulis, de hoc loquendi modo disputat Cel. Wolfius ad Reizii *de prosod. Gr. accentus inclinatione* p. 21. ss.

3. Verba porro ἔστιν ὅπως et γίγνεται ὥστε sequente verbo necessario faciunt anfractum in speciem non necessarium: et quamquam subest ellipsis post verbum substantivum ut τρόπος, λόγος, αἰτία (v. Burm. ad Petron. c. 127.) tamen e pleonasmis talia non excepi: nam utraque figura est conjuncta. Plat. Alcib. i. vol. v. p. 10. Ἔστιν οὖν ὅπως ἄν ποτε ἔμαθές τι, ἢ ἐξεῦρες, μήτε μανθάνειν ἐθέλων, μήτε αὐτὸς ζητεῖν? Dictum pro Ἔμαθες ἄν ποτε etc. sicut statim sequitur: Ἠθέλησας ἂν ζητῆσαι, brevi, ut ita dicam, verborum via. Xen. Hist. Gr. v. 3, 10. νομίζουσα, οὐκ ἂν . . . γενέσθαι, ὥστε ἅμα ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας ἔξω Σπάρτης εἶναι. Pro verbis γενέσθαι, ὥστε εἶναι simplex ἔσεσθαι ponere potuisset. In his igitur nihil nisi elegantia in membrorum conformatione et in oratione varianda quæsita est: et similia sunt plurimis Latinorum locis, quæ præter lexicographos tractantur ab interprr. Hor. Carm. iii. 1, 9. Sanctio in Min. p. 692. Jani A. P. p. 492. s. et aliis. Sed alibi tali anfractu non species solum externa, sed vis in rebus ipsis quæritur: ut in Sophoclis Philoct. 664. de quo sub ὥστε dixi; et Aristoph. Plut. 18. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, *fieri non potest ut taceam*, sive *nullo modo tacebo*. Plura habet Hoogeveen ad Vig. v. 2, 2.

4. Pleonasmum hic addo, de quo minus fructuosum est quærere, nisi plura ejus exempla prolata fuerint. Herodot. i. 79. ὡς οἱ παρὰ δόξαν ἔσχε τὰ πρήγματα, ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε, *quia ipsi præter opinionem res habebant, aliter, quam ipse putaverat.* Et viii. 4. ἐπεὶ αὐτοῖσι παρὰ δόξαν τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε, ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκεον, *quia ipsis* (sive *ipsorum incommodo*) *præter opinionem res barbarorum cedebant, aliter, quam ipsi putaverant.* Utroque loco verba posteriora, ἢ ὡς

αὐτ. κ., cum vitio videntur abundare. Sed cum παρὰ δ. fere sit, *præter omnium hominum exspectationem* sive *opinionem*, unde et παράδοξα dicuntur, statuere quis potest, ambiguitati occurrisse auctorem, et addidisse verba, e quibus plane perspicuum esset, Crœsi et Græcorum illorum expectationem intelligendam esse. Sed equidem puto esse simplicitatis, quam usus loquendi commendaverit. Vix enim credibile est, ita putide egisse scriptorem elegantem, et historicum præsertim, ut subtilitatis laudem isto modo quæreret, cum facilius fuisset pro π. δόξαν ponere ἄλλως, aut alio modo vitium evitare. Et fateor etiam, me viii. 4. αὐτοῖσι propterea explicasse *ipsis incommodo*, ut tautologia tolleretur; et rectius illud in constructione jungi cum π. δόξαν, ut dictum sit pro παρὰ δόξαν αὐτῶν. Defendenda igitur erit hæc forma, ut significavi ex Isag. §. 15. a.

5. His jam nonnulla subjiciam majoris momenti, quæ ad formam proverbiorum accedunt. Primo simplex notio pluribus verbis, et abundantibus quidem exprimitur in hujusmodi formula Οὐδὲν ἢ μικρὸν ἢ μέγα, ut Demosth. Cor. c. 45. οὐδ' ἐστὶν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ etc. Alia exempla suppeditat Hoogev. ad Vig. iii. 7, 10. quibus plura e Platonis Apologia Reitzius addidit. Sed plura etiam ex Andocide, Luciano, Herodoto et Demosthene congesserat Bergler ad Alciphr. p. 260. a. Hebræos jam ea forma usos esse, præter alios ostendit Vorstius in *Hebraismis N. T.* p. ii. p. 86. ss. Vid. Num. xxii. 18. 1 Sam. xx. 3. 1 Reg. xxii. 18. De sensu talis pleonasmi nemo dubitabit, quem et loca Platonis declarant, Apol. Soc. §. 12. et 13. Nam quod primo dicitur, ὦ Μέλιτε . . . σαφῶς ἀποφαίνεις τὴν σαυτοῦ ἀμέλειαν, ὅτι οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις, id deinde pluribus ita: δεῦρο δὲ εἰσάγεις, οἷ νόμος ἐστὶν εἰσάγειν τοὺς κολάσεως δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθ., τοῦτο μὲν δῆλον ἤδη ἐστὶν, οὗ 'γὼ ἔλεγον, ὅτι Μελίτῳ τούτῳ (imo l. τούτου) οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν πώποτε ἐμέλησεν. Gravissima autem inest negatio, ut e. q. Melitus hoc loco dicatur *nihil omnino considerasse, nullam plane adhibuisse curam aut cogitationem.*

6. Simile est, quod e Clerici sententia (A. Cr. vol. i. p. 128.) legi potest apud Platonem Apol. §. 6. οὐδὲν κακὸν (pro vulg. καλὸν) οὐδ' ἀγαθὸν, i. e. *nihil.* Locutus nempe Socrates de homine, qui sibi videbatur et ab aliis habebatur sapiens, se cum illo comparat, et dicit: Κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν καλὸν οὐδ' ἀγαθὸν εἰδέναι. Non sane absonum est, Socratem apud judices suos populari ratione *res scitu dignas* universe appellare κακὰ καὶ ἀγαθά: quæ forma videtur ab orientis populis venisse ad Græcos. Hebræi enim טוב ורע דעת (scientiam boni et mali) ponebant pro *sapientia*, ut ipse Cl. ad Gen. iii. 5. et alii alibi ostendunt. Et in Odyss. Υ. 309. s. Telemachus ad *prudentiam* provectus se dicit ἕκαστα nosse

ἐσθλά τε καὶ χέρεια. Et Platoni ipsi φρόνησις erat ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ut in Ὅροις ejus reperimus. Nescio an hæc sufficiant ad emendationem Clerici commendandam. Me certe in ea hoc unum offendit, quod ἀγαθὸν non priori loco positum est. Illud autem, quod libri præbent, καλὸν, mancum videtur, nec satis grave, nec populare. Sed utcunque est, certe ἀγαθὰ καὶ κακὰ εἰδέναι sicubi occurrit absolute dictum, ex illa ratione explicandum est, similiterque οὐδὲν ἀγαθὸν οὐδὲ κακόν: in quo μερισμὸς, qui pleonasmo inest, gravitatem τῷ οὐδὲν addit. Postremo et hoc fatendum est, in hac et superiori loquendi forma (S. 5.) casu speciem inesse pleonasmi, quoniam negationi οὐδὲν cetera adduntur in locis, quibus usus sum; sed ubi occurrant similia per solas negationes οὔτε . . . . οὔτε disjuncta speciem illam evanescere.

7. Sed germanus pleonasmus est in illa loquendi forma, in qua rei significatæ additur contrarium. Demosth. Cor. 37. βοᾷς, ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων, *vociferaris, me nominibus appellans fandis* et *nefandis*. Patet *nefanda* tantum intelligi debere, et Dion. Halic. vol. i. p. 718. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κατ' αὐτοῦ λέγουσι verti posse: *infandis contumeliarum verbis eum intentantur*. Aristoph. Equit. 256. οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα. Haud dubie præter necessitatem ἄδικα etiam adjecta. Actor. xxvi. 28. s. Ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν Παῦλον εἶπεν· Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις χριστιανὸν γενέσθαι. Ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν· Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σε, ἀλλὰ καὶ πάντας etc. Manifesto Paullus non multum, sed parum, ac potius nihil abesse vult, quin Agrippas sacra Christianorum amplectetur. Imitantur hoc Latini. Terent. Andr. i. 3, 9. *quo jure quaque injuria*. Virg. Æn. ix. 595. s. *digna atque indigna relatu vociferans*. Hoc plane est illud Demosthenis. Hor. Carm. ii. 18, 40. *vocatus atque non vocatus audit*. Clara sunt hæc omnia; ut hic ap. Horatium interpretandum esse, *sponte, nulla omnino prece vocatus, audit*. Plura hujus generis collegerunt multi, ut Erasmus in proœmio adagiorum et sub *Omnia;* interpretes ad Aristoph. Plut. 233. et ad Terent. l.l. Non exigua vis in hoc pleonasmo inest. Declarat enim, discrimen omne sublatum esse propter hominis v. c. incredibilem temeritatem aut iram, qua nihil pensi habeat in evomendis, quæcunque in buccam veniant, verbis. Pariter ubi commotio e re læta nascitur, animus ita plenus hac una re cogitata intelligendus est, nihil ut amplius curet aut videat. Ea res ducit ad hyperbolen cum ejusmodi pleonasmo junctam, qui gravissime urget illud unum, quod solum est intelligendum, excluso contrario per ipsum pleonasmum adjecto.

8. Propter similitudinem cum dictis modo explicatis postremum afferam τὶς ἢ μηδείς: q. e. *nullus*, aut certe *ferme nemo*, ut Valkenarius ad Herodoti iii. 140. interpretatur. Voces

igitur τὶς ἢ propemodum abundant. Plat. Gorg. vol. iv. p. 55. Ἐν τοῖς δικαστηρίοις . . . οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὰν τῶν λόγων, ὧν ἂν λέγωσι μάρτυρας πολλοὺς παρέχωνται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τἀναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέχηται ἢ μηδένα. Οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Occurrit et Xenoph. Cyri Disc. vii. 5, 45. et apud Ælianum Hist. Anim v. 5. vii. 8. aliisque locis, in quibus et vi. 58. Ibi de spatio temporis, quod phœnices aves instinctu naturæ nosse ferebantur, sic: Τὸν δὲ τῶν πεντακοσίων ἐτῶν χρόνον πληρούμενον ἴσασιν Αἰγυπτίων ἤ τις ἢ οὐδείς· ὀλίγοι δὲ κομιδῆ, καὶ οὗτοι τῶν ἱερέων. Hic verba illa explicantur ab auctore ipso adjectis his: ὀλίγοι δὲ κομιδῆ. Hæc ratio paucitatis significandæ satis faceta videri debet illis, apud quos non est usu nimis trita. Eodem sensu apud nostrates dictum *wenig oder nichts* jam gratiæ nihil habet.

Sed ab initio dixi, me hanc loquendi rationem proper similitudinem cum antecedentibus afferre. Non enim multitudo verborum ad simplicem notionem aut ad partem aliquam sententiæ exprimendam usurpata vim pleonasmi habet: alioquin et alia commemoranda restarent, ut χθὲς καὶ πρώην pro νεωστί. Salvo sensu et fere salva verborum constructione eximi possunt, quæ vere abundant. Horum si qua, præter ante explicata, reperiuntur, ad singula tantum loca pertinere puto, non autem ita in usum loquendi introducta, ut eorum explicatio ad illustranda plura scriptorum loca conferri possit. Minus igitur erit causæ, cur lectores ea a nobis præterita requirant.

INDEX PLEONASMORUM

ET

RERUM QUÆ IN EORUM EXPLICATIONE OCCURRUNT.

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIO

DE ELLIPSI ET PLEONASMO

IN

GRÆCA LINGUA.

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIO

DE ELLIPSI ET PLEONASMO

IN

GRÆCA LINGUA.

---

1. *Quid sit Ellipsis et Pleonasmus.*

NULLA res plus damni intulit litteris, quam inertiæ filia credulitas. Nam sicut in omni negotiorum genere quædam reperiuntur inveteratæ opiniones, quas alii ab aliis acceptas servant religioseque tuentur, parum solliciti, qui fontes sint, aut quæ rationes harum opinionum: ita etiam in litteris, quarum tamen propria est veritatis pervestigatio, plerique, quoniam multa discendo doctrinæ laudem parari putant, magis quid ante se alii dixerint, quam illi an id recte dixerint, student cognoscere. Quo fit, ut, dum toti tractandis aliorum commentis se dedunt, denique longa consuetudine ad credendum inducantur, mirantes ac pæne stupentes, si quis aliter sentire audeat. Et quo clariores sæpe viros hæc tenet socordia, eo latius hoc malum serpit, plerisque auctoritatem, tutam scilicet, aliquamdiu certe, proprii laboris periculosæ difficultati præferentibus. Luculentum hujus rei documentum præbent ea quæ ab his, qui philologi vocantur, de ellipsi 98
et pleonasmo Græcæ linguæ tradita sunt. Quas disputationes qui accuratius consideret, is propemodum eo redigatur necesse est, ut dubitet, utrum ellipsis sit, ubi non est pleonasmus, an pleonasmus, ubi non est ellipsis. Adeo ne nunc quidem certum est atque exploratum, quæ sit horum nominum vis et significatio. Atque ut fit, quum difficiliora sint ea, quæ justo brevius, quam quæ cum quadam orationis abundantia dicuntur, primo de ellipsi quæsitum est, comparatis inter se veterum scriptorum locis, qui plenam viderentur, quique mancam orationem habere. Visa hæc res est pulchre procedere; itaque præter alios maxime Lambertus Bosius, insignem hunc ratus explicandæ Græcæ linguæ fontem esse, tanto studio ad investigandas ellipses excitatus est,

ut fere quidquid Græca lingua difficultatis haberet, aliqu
ellipsi adhibenda putaret expediendum esse. Cujus viri nomen, invitante etiam rei facilitate, alios movit plurimos, ut
eodem ipsi quoque operam conferrent suam, donec nuper
Godofr. Henr. Schaeferus, vir doctissimus, cæcos eorum impetus plurimis in locis compescuit et ad saniorem rationem
revocavit. Qui vir quum, qua est Græcæ linguæ peritia,
multa, quæ ab istis per ellipsin explicata fuerant, ab omni
99 ellipsi vacua esse intelligeret, vellem tamen non hic illic in
singulis erroribus notandis operam impendisset, sed, quod
caput est rei, in universum ostendisset, quid esset ellipsis, et
quousque usus ejus pateret. Quod ille si fecisset, non modo
longe facilius superiorum errores potuisset aperire, sed ipse
etiam sibi cavisset, ne, quod interdum ab eo factum est, aut
nullam esse contenderet ellipsin, quæ vere ellipsis est, aut
eam, quæ nulla est, admittendam censeret. Eodem modo
res acta est in pleonasmo. Quod optaverat Wyttenbachius
p. 415. ad Eclogas historicas, ut hos quoque, quemadmodum
Bosius ellipses, aliquis pertractaret, id facere tandem conatus
est Benj. Weiskius, vir subtilis judicii, edito libro de Græcæ
linguæ pleonasmis. Hic vero quum latissime patere nomen
pleonasmi animadvertisset, callide eam posuit definitionem,
quæ hos tantum, qui injuria pleonasmi haberentur, comprehenderet; quo factum est, ut hos, qui vere sunt pleonasmi,
præteriret. Ita singulari profecto casu accidit, ut Lamberti
Bosii liber de ellipsi maximam partem sit pleonasmus, Weiskii de pleonasmo ellipsis.

Quæ quum ita sint, tantum abest, ut, naturam ellipseos ac
pleonasmi explicare aggredientes, actum acturi simus, ut
magis id facere instituamus, quod quum ante omnia fieri de-
100 buisset, nondum est a quoquam factum. Parum est enim
dicere, quod quisque videt, ellipsin esse omissionem verbi
necessarii, pleonasmum adjectionem verbi non necessarii.
Nam quid est in hoc genere necessarium? aut quo id modulo metiendum est? et quæ ratio est, si quod verbum nunc
additum nunc omissum reperitur, ex qua colligi possit,
utrum additum abundet, omissum desideretur, an nec, si adsit, superfluum, nec, si absit, intelligendum videatur? denique quis finis est, quo ista pleonasmi atque ellipseos licentia
terminetur, ne pleonastica habeatur oratio, si quis omnia bis
terve dicat, elliptica, si omnia omittens prorsus taceat? Nimirum ab usu atque experientia, quod hactenus factum est,
hæc repeti nequeunt, quia usus, quid fiat, docet, non quid
debeat fieri, aut fieri non possit: sed in illud est inquirendum, in quo natura posita est omnis orationis, quod solum,
quia æternum est et immutabile, certas firmasque potest orationis leges continere. Servabimus autem nos quidem vulgares istas definitiones, quas modo commemoravimus. Nam

sunt illæ quidem veræ, sed, nisi justa explicatio accedat, eædem, id quod factum est, plurimos gignant et maximos errores necesse est. Qui ellipsin atque pleonasmum in omissione verbi necessarii et adjectione non necessarii ponunt,
necessarium fere solent id vocare, quod an integritatem ora- 101
tionis requiritur. At hæc ipsa orationis integritas nisi accuratius definiatur, nihil habet, quo quis recte uti possit. Nam et brevis integra est oratio, et copiosa, nec magis, qui brevitati in dicendo studet, quidquam omittit, quam superflua adjungit, qui copiæ. Quod si quis integram orationem vocandam censeret eam, quæ pro consilio ejus, qui loqueretur aut scriberet, nunc concisior esset, nunc explicatior, is pleonasmum cum copia, ellipsin cum brevitate confunderet. Ac multi hunc errorem admiserunt, maxime in pleonasmo, quum abundare crederent, quæ in iisdem dicendi formulis aliis in locis omissa essent, non reputantes, e contrario, ubi ista posita sunt ab antiquis scriptoribus, desideratum iri, si non essent posita ; ubi autem omissa, omissa fuisse propterea, quod ibi posita superflua fuissent. Nec raro idem error circa ellipsin invenitur, non animadvertentibus, qui de his scripserunt, in breviore dicendi modo nihil esse supplendum, quia in ampliore, ut prorsus diverso, nihil est, quod omitti possit. Clarum vero est, quum de ellipsi et pleonasmo quæritur, integritatem, orationis non posse aliam intelligi, quam grammaticam, quæ in eo est posita, ut omnia dicantur, quæ quis cogitari velit. Itaque si recte definire volumus, ellipsis est omissio vocabuli, quod etsi non dictum, cogitatur
tamen ; pleonasmus autem adjectio vocabuli, quod etsi addi- 102
tum, tamen non cogitatur. Sed ne hæ quidem definitiones quidquam utilitatis habent, nisi ostendatur, quale sit hoc, aut possit esse, quod non dictum cogitari, aut dictum non cogitari queat.

II. *Quid non sit Ellipsis.*

Ordiamur ab ellipsi. Atque ante omnia cavendum est, ne ellipsis confundatur cum duobus aliis dicendi modis, quorum in altero id omittitur, quod e præcedentibus vel sequentibus verbis intelligendum est, in altero propter varias caussas aliquid inchoatum abrumpitur, quæ figura aposiopesis vocatur. Prioris generis exempla hæc sunto : *Ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων Δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς, Ὅσονπερ εὖ πότ'·* ubi quum manifesto intelligatur *ἔπρασσες*, non est ea tamen vera ellipsis putanda, quia præcessit verbum *πράσσεις*. Nec vera ellipsis est in talibus locis, ut in hoc Æschyli, Agam. 1393. *Παίω δέ νιν δίς· κᾀν δυοῖν οἰμώγμασιν Μεθῆκεν αὑτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι Τρίτην ἐπενδίδωμι.* Latet enim nomen *πληγὴν* in verbo *παίω*. Et ubi sequitur verbum, ut in eadem Æschyli
fabula v. 579. *Τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν, Τὸν ζῶντα δ'* 103

ἀλγεῖν χρὴ τύχαις παλιγκότου; quem locum propterea attuli, quod Lamberti Bosii error in novissima editione non est notatus. Nam priore tantum versu allato p. 413. ellipsin fingit, quæ addito altero versu nulla est. Par error est Ferd. Stoschii p. 16. in v. ἄκοιτις. Alter modus multiplex est, quum nunc animi quodam motu cohibiti aliqnid reticeamus, ut apud Homerum: εἴποτε δ' αὖτε Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις·—nunc vereamur aliquid ut impium aut male ominatum dicere, ut in Æschyli Agamemnone v. 505. Ὡς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα Ὕλης ὀρείας, σημανεῖ καπνῷ πυρὸς, Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων,—Τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον. Nunc denique alterum, quæ omittimus, ipsum addere velimus, ut apud Aristophanem in Ranis: Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκ',—Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι. Quod genus in primis frequens est in proverbiis; unde in libro isto de ellipsi haud raro inter ellipses commemorari videas, quæ, ut aposiopesis, omitti debebant, ut in v. βινεῖν, διδάσκειν, ἀπέχεσθαι, καταισχύνειν, λακτίζειν, πέμπειν. Nihil horum recte ad
104 ellipsin referetur. Nam illud genus, in quo e præcedentibus vel sequentibus verbis aliquid intelligendum est, eo ab ellipsi differt, quod in vera ellipsi id, quod intelligi debet, nusquam dicitur: aposiopesis autem eo quidem cum ellipsi convenit, quod in utraque aliquid prorsus omittitur, sed diversa est ab ellipsi eo, quod in ellipsi aliquid ob rationem grammaticam, in aposiopesi ob rhetoricam rationem abest. Dicimus vero grammaticam rationem, qua aliquid sic ad sententiam deest, ut oratio ad usum linguæ integra habeatur; rhetoricam autem, qua sic, ut ne ad grammaticum quidem usum oratio integra sit. Hinc intelligitur, aposiopesin, ubi usu omissio sic probata fuerit, ut ad grammaticas leges nihil desiderari existimetur, in ellipsin verti, veluti in formula εἰ δ' ἄγε, in qua explicanda nollem Schaeferus, quod toties eum fecisse dolemus, lectores veram rei rationem doceri cupidos destituisset; nollem etiam Heynium reprehendisset, verissime de hac formula judicantem.

III. *Quid per Ellipsin omitti possit.*

Quod si ellipseos propria est ratio grammatica, quæ posita est in eo, ut oratio, etiamsi aliquid omissum sit, integra esse censeatur, quia id, quod omissum est, necessario tamen
105 intelligi debeat, ut quo non intellecto sententia nulla futura sit: videndum est, quid hoc sit, quod in quaque sententia neque ita sit necessarium, ut non possit omitti, neque ita superfluum, ut omissum non desideretur. In tali caussa qui statim ad usum et consuetudinem confugiunt, non vident, etiam usum quibusdam adstrictum esse legibus: quas ille quum violare nequeat, liber est tamen in his, quæ per illas leges licita sunt. Hoc dico, quum quædam sint, in quibus

ellipsis non possit esse, in his tamen, in quibus admitti potest, alias ellipses usu probatas reperiri, alias repudiatas. Nos quidem non de his, quæ usu receptæ sunt, hic dicendum putamus, sed de illis, quas nullus potuit usus adsciscere.

Vis omnis et copia orationis in eo expromitur, ut enunciationes formentur, quas alio nomine sententias appellamus.
Horum valde simplex natura est. Constant enim omnes, ut
logicorum appellationibus utamur, e subjecto, et prædicato,
et copula. Esse enim debet, et de quo quid dicatur, et quod
de eo dicatur, et denique etiam dici re vera aliquid de aliquo
necesse est. Jam si quærimus, quid horum possit omitti,
primo se offert copula. Posito enim et de quo quid prædicetur, et quod de illo prædicetur, id, quod reliquum est,
prædicari alterum vere de altero, sponte intelligitur. Continetur autem copula verbo eo, quod et omnium verborum 106
maxime necessarium est, et in omni alio verbo latet, quia, si
verum dicere volumus, solum est verbum, id est verbo, quo
esse significatur. Quare hæc usitatissima omnium ellipsis
est, qua hoc verbum omittitur. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.
Deinde etiam subjectum omitti potest, sed, ut sponte intelligitur, non aliter, quam quum de eo sermo est, quod aut ubique possit et in omni sententia subjectum esse, aut in certa
quadam re necessarium sit subjectum. Aliter enim non
posset cognosci, de quonam subjecto sermo esset. Hoc,
quod ubique subjectum esse potest, est pronomen τὶς: Ἄνδρα
δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων, Ὡς ἐπ' ἐξόδων κλύω Τῶν ἔνδοθεν χαιρούντος. Illud, quod in certa re necessarium est subjectum, ex illa re, quid sit, cognosci debet, ut
quum ὕει vel βροντᾷ dicitur, quod de Jove est intelligendum.
Commemoravi ejusmodi exempla, in quibus oratio omni
subjecto caret. Sed est etiam alia quædam ratio, qua subjectum non totum sed ex parte omittitur, ut in hujuscemodi
exemplis, ὁ τὴν κιθάραν, ἡ αὔριον, τὸ ἐμβατήριον: quorum similis
est ratio, ut illorum, in quibus subjectum necessarium omittitur. Nam quia posita descriptione, qualis est τὴν κιθάραν,
αὔριον, ἐμβατήριον, vix potest aliud quidquam ad explendam 107
sententiam desiderari, quam ἔχων, ἡμέρα, μέλος, hæc nomina,
ut quæ nemo non esset mente substituturus, omitti cœperunt. Sed cavendum est in hac re magnopere, ne quis,
quod multi fecerunt, ibi quoque de ellipsi cogitet, ubi ellipsis nulla est. Certi enim in hoc genere, minimeque dubii
sunt fines ellipseos, si quis recte animum advertat. Ellipsis
est, ubicumque in his, quæ describendæ rei caussa posita
sunt, necessaria descriptionis pars deest. Deesse autem talem descriptionis partem nunc res ipsa arguit, ut in hoc, τὸ
ἐμβατήριον, quia hoc cognito nondum constat, quæ res ita describatur; nunc grammatica ratio ostendit, ut in his ὁ τὴν
κιθάραν, ἡ αὔριον, quorum in priore exemplo desideratur no-

men, quod casum, qui hic positus est, regat; in altero, quum femininum, non neutrum genus adhibitum sit, certam intelligi substantivum, idque generis feminini, apparet. Cæterum hoc quoque clarum est, hanc necessariam descriptionis partem, in cujus omissione ellipsis versatur, non posse aliam esse, quam ipsum subjectum. Nam quia subjectum intelligi per se et cogitari potest, nemo, commemorato subjecto, desiderabit prædicatum: contra prædicato posito, quia prædicatum non potest per se intelligi, necessario desidera-
108 mus subjectum. Non est ergo ellipsis, ubi id nomen, in quo est rei descriptio, licet formam habeat adjectivi, id est prædicati, re tamen pro subjecto, id est instar substantivi, habetur, sive ex usu, ut in his, ὁ ἐρώμενος, ἡ ἐρωμένη, sive ex rei natura, ut ὁ δίκαιος, τὸ καλόν. Nam in his plane nihil intelligitur, præter id ipsum, quod his verbis continetur, in quibus genus personæ satis ipsa nominum forma indicatur. Frequentissima hæc ratio est, in genere neutro, in quo qui ubique μέρος, πρᾶγμα, χρῆμα intelligunt, non minus inepti sunt, quam qui γαμεῖν et γαμεῖσθαι per ellipsin dici putant pro γαμεῖν γυναῖκα, γαμεῖσθαι ἀνδρί. Et hi qua tandem ellipsi talia explicabunt, ut τὸ εὖ, τὸ χαίρειν? Immo genus neutrum in Græca lingua, ut in aliis linguis omnibus, rei indicandæ inservit, quam aut nolumus, aut non possumus clarius describere. Quod si interdum μέρος, πρᾶγμα, χρῆμα addita reperiuntur, id non est argumento, ubi hæc nomina absint, omissa esse, sed magis ostendit, alias prorsus esse loquutiones, ubi iis additis res certius describitur, alias, ubi non positis minus definita est oratio. Nam haud raro ne potest quidem aut horum nominum intelligi ullum, aut aliud, veluti in hoc, τὸ σῶφρον, quod est ὅ τι σῶφρόν ἐστιν.

Dictum est de copula et subjecto. Accedimus nunc ad
109 prædicatum. Hoc vero per ellipsin omitti nullo pacto potest. Nam quum omnis sententia hunc finem habeat, ut prædicetur aliquid de aliqua re, apertum est, eam nullam prorsus futuram esse sententiam, qua de aliqua re nihil prædicaretur. Itaque in tanta multitudine nominum, quæ per ellipsin aut vere omittuntur, aut omitti posse multis visa sunt, mirum est tamen, quam pauca adjectiva vel ab his, qui ubique ellipsin commenti sunt, in hunc numerum referri potuerint. Quorum adjectivorum non est nisi unum, in quo agnoscenda esset ellipsis, nisi hoc quoque non ab ipsis scriptoribus, sed ab librariis omissum esset, ἁπαλὸν dico in formula ἐξ ὀνύχων, quam formulam res ipsa docet absurdam esse, nisi disertim adjectivum addatur. Quod si hæc vera sunt, sponte intelligitur, non modo adjectivi vel quæcumque nomina prædicati officio funguntur, sed ne adverbii quidem, aut præpositionis, aut conjunctionis ellipsin esse ullam. Etenim quid aliud sunt, quæ particulæ vocantur, quam vo-

culæ, quibus prædicata quædam et rerum inter se cogitationumque variæ rationes significentur? Sed in hac re, si in ulla alia, plerosque omnes mihi adversarios fore video, quum nulla usitatior esse, quam particularum, maximeque præpositionum ellipsis credatur. His vero respondebitur, posteaquam inceptum semel cursum istuc deduxerimus.

Reliquum est aliud genus ellipseos, quod non in una ha- 110
rum partium, ex quibus quæque enunciatio constat, sed in omissione plurium positum est. Cujus rei simile quid Lambertus quoque Bosius commemoravit, quamquam non majore cum judicio, quam cum quo totus iste liber compositus est. Quum enim Bosius non potestatem, sed formas verborum spectaret, ubi nominum, verborum, particularum ellipses enumeraverat, addidit etiam ellipses quasdam plurium verborum. Atqui hoc temere esse et sine certo consilio factum, ex eo intelligitur, quod nunc in pluribus verbis una tantum notio inest, nunc uno verbo plures notiones, ac sæpe integra aliqua sententia continetur. Quare nos, posteaquam de omissione singularum partium, ex quibus quæque sententia composita est, diximus, nunc etiam de omissione plurium ex his partibus quærendum existimamus. Est autem hoc genus duplex. Nam partes istæ quum sint numero tres, aut duæ tantum omittuntur, aut omnes.

Ac duæ quum omittuntur, has videmus prædicatum et copulam esse, quæ eadem est, quam verbi ellipsin vulgo vocant. Omne enim verbum, præter verbum *esse*, nisi ubi id *exstare* significat, ex prædicato et copula compositum est. At, inquiet aliquis, si prædicati nulla est ellipsis, multo mi-
nus prædicatum simul cum copula omitti poterit. Enim- 111
vero nisi singularis quædam ratio accederet, verissime hoc objiceretur. Verum istæ verborum ellipses omnes in uno genere versantur, quod ejusmodi est, ut prædicati omissio idoneam defensionem inveniat. Neque enim universum prædicatum, sed pars ejus talis omittitur, quæ qualis sit, ex ea parte, quæ commemoratur, facile intelligi possit. Utar primo Latina loquutione, *quid hoc ad me:* in qua *hoc* subjectum est, prædicati pars *quid ad me;* jam quod intelligitur, *attinet*, in eo et copula invenitur, *est*, et reliqua pars prædicati, *attinens*, quæ quum per se nihil sit, satis clarum est, eam intelligi, altera parte posita, *aliquid ad me*. Græci eadem loquutione utuntur, sed simplicius, qui quum dicunt, τί τοῦτο πρὸς ἐμέ; intelligi quidem posset προσήκει, sed quum iidem simpliciter τὸ πρός τι de eo, quo aliquid spectat, dicere soleant, consentaneum est, solam intelligere copulam, ut quum dicunt τί ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν; Eadem ratio, quam in Latino isto exemplo demonstravimus, in aliis obtinet formulis etiam d Græcos. Ita quum dicunt ἐνὶ λόγῳ, quod plene dicen-

dum esset ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν. In qua loquutione ne quis putet etiam subjectum per ellipsin omitti, hanc omissionem moneo ex illo genere esse, quod supra ab ellipsi seclusimus, quia e
112 prægressis vel sequentibus verbis τοῦτο intelligitur. Sed contradicit in hac formula nobis Schaeferus, non magis in Græcis verbis ἑνὶ λόγῳ, quam in Germanicis *mit einem Worte*, ellipsin esse contendens. Quod quo argumento dixerit vir doctissimus, equidem non assequor. Nimirum nulla est ellipsis, quum Græce dicimus, τοῦτ᾽ ἐστὶν ἑνὶ λόγῳ ἁμαρτάνειν, quod iisdem verbis Germani dicunt, sed qui dicit, sive Græco utatur, sive Germanico sermone, οὗτος ἑνὶ λόγῳ ἁμαρτάνει, is si plene loqui existimandus esset, profecto non diceret, *hic nihil aliud quam errat*, sed, *hic uno in dicto vel verbo errat*. Hujus generis aliæ multæ sunt ellipses, ut quæ sunt in exsecrationibus, ἐς κόρακας, ἐς φθόρον, εἰς ὄλεθρον, verbo omisso; aut in precibus, μὴ πρός σε γονάτων, quod in primis perspicuum est exemplum: nam quis intellecturus esset, si quis in eamdem sententiam diceret, μή σε non additis πρὸς γονάτων, id ea parte prædicati, ex qua altera pars, ἱκετεύω, una cum copula εἰμὶ sponte intelligeretur? Unum addam. Hoc genus ellipseos qui, ut vulgo solitum est, iis verbis explendum censent, quæ in quibusdam locis addita reperiuntur, multum videntur ab recta ratione aberrare. Ut qui propterea, quod apud Homerum est, χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ᾽ ἀνεκτὸς, in his οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, intelligendum putant
113 ἱκάνεται. Nam sicut ubique, ita hic quoque ea verior est ratio, quæ omnium maxime simplex est. Quare rectius ἔχω intelliges.

Venio ad ea exempla, in quibus omnes simul enunciationis partes, id est integra sententia, omittuntur. Atque ex illis, quæ supra universe de ellipsi dicta sunt, sponte intelligitur, non posse de ejusmodi sententia sermonem esse, quæ sola per se constet, quod hujus omissio ad brevitatem in dicendo pertinet, sed necessario talem intelligi, quæ cum aliorum constructione verborum cohæreat. Est enim ellipsis oratio non integra, quæ usu integra habetur. Si plena oratione dicitur, μὴ δρᾶ τάδε, elliptica, μὴ δράσῃς τάδε, quod clarius est etiam, ubi ὅπως adjicitur: ὅπως δὲ μηδὲν εἴπῃς μηδενί. Intelligitur enim in his ὅρα, quo verbo hæc tria continentur omnia, quibus ad integram sententiam opus est, σὺ ὁρᾶν ἴσθι. Quamquam non repugnem, si quis mavult intelligi, λέγω σε ὁρᾶν. Nam fere totum hoc genus ellipseos in hujusmodi sententiis versatur, quibus nos velle aliquid, vel cupere, vel desiderare, vel probare significamus: veluti εἰ γένοιτο· ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. Cujusmodi formulas is demum, meo judicio, recte explicabit, qui non certum quoddam verbum, sed universe sententiam, qualis requiritur, cen-

sebit intelligendam esse. Obscure enim talia cogitari so- 114
lent, et, quum clare enunciantur, inter plures formulas libera
optio est.

IV. *De Ellipsi Nominis.*

Jam posteaquam universe de ellipsi expositum est, accom-
modabimus disputationem nostram ad ea, quæ Bosius iique
scripserunt, qui librum Bosianum additamentis auxere. Quo-
rum commenta faciunt, ne satis esse videatur naturam ellip-
seos in universum declarasse, nisi etiam fontes indicentur
errorum, quos ille venandarum ellipsium furor progenuit.
Ac quum tres sint Bosiani libri partes, quarum prima de no-
minis, secunda de verbi, tertia de particularum ellipsi est,
nemo qui accuratiore imbutus sit Græcæ linguæ cognitione,
non intelliget, pleras que ellipses, quæ quidem hoc nomine
dignæ sint, in secunda parte inveniri, quæ est de verbo ; in
prima autem parte nominum ellipses plerasque omnes, quippe
ad trecentas, incredibili inscitia temere fictas esse ; in tertia
denique parte, quæ est de particulis, ellipsin, si vera sunt,
quæ supra disputavimus, non reperiri ullam.

Dicatur primo de ellipsi nominis. Et quum supra osten-
sum sit, prædicati nullam ellipsin esse, apertum est, quæ
sint nominum ellipses, eas in hisce tantum nominibus ver-
sari, quæ sive substantiva, sive adjectiva, sive participia sint, 115
subjecti instar, id est pro substantivis, habeantur. Quorum
omnino, quemadmodum indicavimus, duplex ratio est. Nam
aut totum deest subjecti nomen, quum non potest dubium
esse, de qua re sermo sit, aut pars omittitur subjecti, ubi ex
ea parte, quæ posita est, altera sponte intelligitur. In priore
quidem genere, in quo totum abest subjectum, nihil difficul-
tatis est. Quamquam fuerant, qui ne hic quidem ab errore
sibi caverent, ut qui *εἴδωλον* intelligendum censuit in hoc He-
siodi loco : *Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσεν κλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρ-
θένῳ αἰδοίῃ ἴκελον·* ubi nemo sanus aliud quam *τὶ* intelligi volet.
Alterum vero genus, quod aliquanto impeditius est, plurimas
fecit fraudes iis, qui nimio ellipsium studio ferebantur. Quo-
rum quidam errores plane pudendi sunt, ut quum inter
ellipses diversitatem appellationum retulerunt, ad *ἄστυ* in-
telligentes *Ἀθῆναι*, ad *τὼ θεώ*, *Διοσκοῦροι* vel *Δημήτηρ καὶ κόρη*,
ad *θεὰ* vel *Μοῦσα*, *Καλλιόπη*. Nec magis ad ellipses pertinet,
quum verbum intelligitur ante aut postea positum, ut *πολλὴ
τῆς χώρας*, quo quidem Schaeferus non debebat p. 170. hoc
Sophocleum referre, *πρόβασ' ἐπ' ἔσχατον θράσους*, quia poetæ
non hac forma, sed neutro genere utuntur, ut Euripides in
Oreste v. 441. *Ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.* Cæteri 116
errores in fingenda nominis ellipsi, qui aliquam apud impe-
ritos verisimilitudinis speciem habere possunt, e diversissimis
fontibus manarunt.

Ac primum sæpe ellipsin videmus ad auxilium vocatam esse, ubi nihil prorsus erat, quod desiderari posset. Id quum alibi factum est, tum p. 167. ubi ad φρονεῖν intelligunt μέγα, quod jure improbavit Schaeferus, qui vellem idem fecisset p. 86. ubi τοῦ μηνὸς, τῆς ἡμέρας, et similia sic dici existimantibus, ut ἑκάστου et ἑκάστης omissum sit, accedit. At Græci hic non magis quidquam omittunt, quam qui prorsus eodem modo loquimur Germani, aut qui similiter certe loquuti sunt, Romani. Aliquis enim mensis, aliquis dies exempli instar est, ad quod cæteri menses ac dies comparentur.

Alius, isque latissime patens falso inventarum ellipsium fons in eo positus est, quod sæpe nomen substantivum, sed formam habens adjectivi, pro adjectivo habitum est. Ex quo genere multos errores jam Schaeferus notavit. Exempla qui desiderat, abunde, quod miretur, inveniet in his, quæ de ellipsi nominum ἀνὴρ et ἄνθρωπος congesta sunt.

Non rarius peccatum est in eo, quod certum nomen intelligi debere visum est, ubi aut incertum, aut nullum esset in-
117 telligendum. Incertum dico, ut τὶ vel τοῦτο, quo ne ipso quidem opus est in iis locis, in quibus quid significetur, statim adjectum est, ut in exemplo, quod p. 92. allatum est: εἰσῄει αὐτοὺς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται: ubi si aliquid omissum est, non ἔννοια, sed τοῦτο debet intelligi; aut in Sophoclis Electra v. 495. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει, Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν Ἀψεγὲς πελᾶν τέρας Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν· ubi minime, ut scholiastis visum, ἐλπὶς vel θάρσος intelligitur, sed aut τοῦτο satis est, aut, quod etiam verius videtur, iis, quæ sequuntur, teneri se dicit chorus. Illarum vero loquutionum, in quibus apertissime nullum nomen omissum est, largissimam copiam inter ellipticas videmus relatas esse, præsertim ubi nomen generis neutrius intelligi volunt. Talia quidem, qualia sunt ὁ δίκαιος, οἱ μαθημτικοὶ, sine ulla ellipsi dicta esse, neminem latebit, qui reputaverit, alterum horum nominum hoc denotare, ὅστις δίκαιός ἐστιν, alterum autem usu in substantivum vertisse. Eadem vero in neutris ratio est, non omnibus, sed plerisque. In qua re subacto opus est judicio. Nam ubi nihil caussæ est, quare certum nomen intelligas, satius est intelligere nihil, ut in hoc πολλὰ λοιδορεῖσθαι, παῦρα
118 λέγειν: quia in his non verba, sed universe, quod multum aut parum est, spectatur, unde etiam per adverbium talia proferri possunt, quemadmodum Homerus utrumque junxit: Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Sed quum certum quid designari res ipsa postulat, ne fugienda quidem ellipsis est. Exemplo utar valde perspicuo. Τὰ δεξιὰ, τὰ ἀριστερὰ sæpe sine ellipsi dicuntur, quum significatur, quidquid dextrum aut sinistrum est, sed in re militari τὸ δεξιὸν et τὸ ἀριστερὸν cum ellipsi dicitur, quod hac in re nihil aliud quam κέρας significari potest. Eodem modo masculini, et maxime feminini gene-

ris adjectiva ellipsin plerumque efflagitant. Nam ubicumque per hanc circumscriptionem, ὅστις τοιοῦτός ἐστιν, ἥτις τοιαύτη ἐστὶν, explicari nequeunt, ibi, ipso genere nominis indicante, certum vocabulum intelligi necesse est. Quare satis mirari nequeo, quod Schaeferus Musgravii miram opinionem, quam p. 27. affert, talia, ut δι' ὀρθῆς, ἐξ ἰθείας, sine ellipsi per enallagen generis dici existimantis, probare non dubitaverit, quod ille facit sæpius, ut p. 42. 135. 242. 266. 310. 317. 331. 354.

Denique nescio an nullam ob caussam plures excogitatæ ellipses fuerint, quam quod loquendi rationes quædam, quæ propriæ sunt Græcæ linguæ, a multis non fuerunt intellectæ.

In his primam posuerim eam, quæ attractio a quibusdam 119
vocatur. Nam quis exempli caussa οὗτος ante ὅς, τοῖος ante
οἷος, τοσοῦτον ante ὅσον, et quæ sunt similia, omissa censebit, qui
reputaverit, etiam sic loqui Græcos, Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν
ὧν οὗ σοι φίλον. Neque ulla pronominis ellipsis est in talibus
locis, Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, ubi qui αὐτὴν
omissum putaret, non rectius faceret, quam si quis in his versibus, Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν, ellipsin fingeret pronominum ἐκεῖνος et οὗτος et οἷ. Eodem modo præpositiones omnes, ubi adverbiorum loco sunt, aperte repudiant ellipsin.

Diversus ab hoc genere alius est falsarum ellipsium fons,
quamquam ille valde speciosus: hunc dico, qui est in articuli usu nunc cum genitivo, intellectis, ut putatur, nominibus ἀδελφὸς, ἀνὴρ, γυνὴ, διδάσκαλος, δοῦλος, θυγατὴρ, μαθητὴς, μήτηρ, οἰκεῖος, πατὴρ, στρατηγὸς, υἱὸς, item verbo ἀνάκειμαι; nunc cum præpositione, qualia sunt τὰ πρὸς πόλεμον, τὸ εἰς ἐμὲ, τὸ κατά τινα, ὁ παρά τινος, ὁ ἐπί τινος, ὁ ὑπό τινα, οἱ ἔκ τινος, v. p. 20.
172. 234. 290. 322. nunc cum adverbio, ut ὁ πάνυ, οἱ ἔνδον, οἱ
ἄνω: in quibus exemplis omnibus vereor, ne, quæ existima- 120
tur ellipsis esse, nulla sit. Etenim quod ad genitivum attinet, is casus quum etiam solus per se rem significet, cujus aliud quid accessorium est, quid impedit, quominus omnia ista exempla sic interpretemur, ut ellipsi carere possimus? Ac ne id meo magis arbitrio, quam idoneis argumentis fretus dicere videar, locupletissimo utar et antiquissimo auctore, Homero: a cujus sermone quum istiusmodi nominum ellipsis prorsus aliena sit, non ille tamen dubitavit dicere Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, quod non magis elliptice dictum est, quam illud Virgilii, *Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia servas?* aut hæc Sophoclis in Ajace v. 172. Ἦ ῥά σε ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις, et v. 401. Ἀλλά μ' ἁ Διὸς Ἀλκίμα θεός. In his enim locis Ajax et Andromacha et Diana et Minerva non secus Oilei et Hectoris et Jovis esse dicuntur, quam quæcumque alia res dici potuit, quæ horum propria esset. Nec

puto fore, qui aliam contendant illorum esse locorum ratio-
nem, in quibus additur articulus. Nihil enim mutat articu-
lus, qui cum initio his quoque in formulis pronomen esset,
121 perinde erat, nomen ipsum, an pronomen poneretur. *Ἀλέξ-
ανδρος Φιλίππου* est *Alexander Philippi, non alius cujuspiam.*
Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου quum dicitur, primo simpliciter nomina-
tur Alexander, deinde, ut ab aliis distinguatur, adjicitur, *ille
Philippi*, quod num est aliud, quam si repetito nomine dica-
tur, *Ἀλέξανδρος, Ἀλέξανδρος Φιλίππου*?

Ejusdem generis esse etiam reliqua puto, quæ supra commemoravi, sive articulus cum præpositione jungatur, ut *τὰ πρὸς πόλεμον, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα*, sive cum adverbio, ut *οἱ ἔνδον, ὁ πάνυ*. Nam in his quoque loquutionibus articulus initio pronomen fuit, quo quum aliquid demonstraretur, explicatio addi cœpta est quam fieri posset brevissime, v. c. *οἵ, ἀμφὶ Πλάτωνα· οἵ, ἔνδον. isti, nempe circa Platonem: hi, nempe intus.* Et confirmat hanc explicationem lingua Germanica, cujus tanta est cum Græco sermone et cognatio et similitudo, ut par utilitas ex earum comparatione ad utriusque explanationem redundet. Nos igitur nulla prorsus cum ellipsi dicimus, *die mit dem Plato, die von der bürgerschaft, die im
hause, der im himmel, die am meere, die hinter dem berge, die
drinnen, die oben*: quin etiam, quod pariter faciunt Græci,
cum substantivo: *der herr im hause, das volk in der stadt,
der mann mit der lanze, die sonne am himmel, die fische im*
122 *wasser, die saat auf dem felde.* Obiter hic illorum notabimus
errorem, qui in hoc, *ὁ πάνυ*, ellipsin comminiscuntur. Ac
Bosius quum *περιβόητος* intelligendum putaret, Schaeferus
rectius a Zeunio *περίβλεπτος* vel *ἔνδοξος* substitui dicens, non
tamen repugnaturum se indicat, si quis nihil prorsus subaudiendum existimet. Id vellem confidentius dixisset, quandoquidem loquutio ista non aliter usurpatur, quam ut *πάνυ* ad ipsum illud nomen, cui additum est, spectet. Etenim *ὁ πάνυ Περικλῆς* est is, qui re vera ac plane Pericles est, id est, genuinus Pericles, non spurius quispiam, eoque nomine indignus. Ex quo apertum est, ne posse quidem hic adjectivum intelligi.

Attingamus nunc alium, eumque uberrimum fontem temere fictarum ellipsium, ad quem etiam infra non semel redeundum nobis erit, confusionem dico duarum loquutionum. Cujus quum in omnibus linguis non pauca exempla inveniuntur, tum in Græca lingua hæc ratio tam late diffusa est, ut magis ubi non appareat, quam ubi appareat, quærendum videatur. Nec mirum, Græcos in tanta ingenii mobilitate ac celeritate ab una notione ad aliam transilire, et sic diversissima in brevius cogere solitos fuisse. Quo magis, antequam ad ellipsin aliquis confugiat, videndum est, ne duarum loquutionum confusione, quæ justo brevius dicta videantur,

commode explicari possint. Sic ἥδεσθαί τι, ἀλγεῖν τι, et quæ 123
sunt similia, de quibus apud Bosium est p. 16. et 124. recte quidem Schaeferus ellipsi carere dicit, sed obscurum tamen maneat necesse est, quomodo accusativus cum his verbis construi possit, nisi memineris, eum e talibus verbis, ut στέργειν et ἀποστέργειν pendere, pro quibus illa, ἥδεσθαι et ἀλγεῖν, ut re ipsa eodem redeuntia, sed significatu fortiora, substituantur. Simillima ratio est hujus, κατέχειν τινὸς, quod pariter Schaeferus p. 28. e numero ellipsium recte eximit, sed non explicuit tamen. Non rectius hoc, si propriam verbi constructionem spectes, dicitur, quam κρατεῖν τινὸς sed et illud est κράτος τινὸς ἔχειν, et hoc κάτοχόν τινος εἶναι. Vellem Schaeferus etiam p. 243. et 274. non satis habuisset, τρύχεσθαι τινὸς et στεφανοῦν πίτυος, vel quæ similia sunt, Græcæ linguæ proprias constructiones appellare. Nam quid aliud etiam ellipses sunt? Immo id requirebatur, ut declararetur, quam rationem hæ constructiones haberent, quo tirones non tam eas ediscerent, quam intelligerent. Est vero hic quoque illa duarum loquutionum commutatio adhibenda, quum τρύχεσθαι, καίεσθαι, ἀλῶναί τινος, στεφανοῦν πίτυος, inde dicantur, quod pro hisce verbis mens substituit alia verba, veluti πόθον, ἔρωτα ἔχειν τινὸς, στέφανον ἐπιτιθέναι πίτυος. Minus etiam satisfacit Schaeferus p. 76. ubi verba ἢ ποδῶν ἔχει, de quibus 124
miras alii conjecturas protulerant, sic explicat, ut nondum tamen, unde genitivus venerit, clarum esse videatur. Atqui re vera res ita cogitatur: οἵαν ποιότητα ποδῶν ἔχει: ut quum Latini dicunt, *ubi gentium, eo temeritatis:* quod quid est aliud quam *quo in loco gentium, ad quem gradum temeritatis?* Sic nos quoque: *woher des landes?* Non est tamen sic intelligendus Euripides in Electra v. 1294. Ἀχαΐδος γῆς οἴκαδ' εἰς πορευέτω, sed ibi Ἀχαΐδος γῆς pertinet ad εἰσπορευέτω, quod est πορευέτω εἴσω Ἀχαΐδος γῆς, οἴκαδε. Vide quæ Schwebelius attulit p. 474. Illud vero maxime omnium miror, quod quum tot falsas ellipses expulerit Schaeferus, ipse tamen participium λέγων p. 153. intelligendum censuerit, ubi nulla prorsus ellipsi opus est, si usitatissimam illam constructionis mutationem adhibeas. Sed nimirum Brunckii eum atque aliorum movit auctoritas, cui vereor ne vir modestissimus sæpe nimium tribuat. Videamus locos, quos affert. Sophocles in Ajace v. 726. Εἶτ' ὀνείδεσιν Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ, Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Hic vero verba ὡς οὐκ ἀρκέσοι non cum præcedente participio ἀποκαλοῦντες, ut Schaeferus putasse videtur, sed 125
cum verbis ὀνείδεσιν ἤρασσον jungenda sunt: quorum quum non alius sit sensus, quam ὀνειδίζοντες ἔλεγον, quid opus est ad ellipsin confugere? Non alia est Euripidei loci constructio:

Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. Nam quid aliud priore versu continetur, quam ἐρίζοντες ἔλεγον? quibus verbis cogitatione substitutis omnia integra sunt. Ei loco geminus est alius in eadem fabula, in quo ellipsin male adhibuerunt p. 394. Ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ, Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. Denique Diodori verba, ἔπεμψεν ἀγγελιαφόρον μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὸν, nihil aliud significant, quam δι' ἀγγελιαφόρου ἐκέλευσε, quemadmodum sæpissime πέμπειν et quæ similia sunt, pro his dici solent, quæ istiusmodi verbis comprehensa cogitantur. Rectius attulisset Schaeferus hunc Sophoclis locum, in Œd. R. 536. Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν Ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε Δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοί-
126 μην μαθών; Quamquam hic quoque verius ὑπολαβὼν vel ἐλπίζων, quod Brunckius intelligendum dicit, in prægresso ἰδὼν latere judicabis: quo non prægresso non poterat ὡς οὐ γνωρίσοιμι subjici. Finem non invenirem, si istam Græcorum consuetudinem, verba ad id magis, quod cogitatum, quam quod dictum erat, accommodandi, enumeratione formarum, in quibus hic usus invenitur, illustrare vellem. Satis nunc sit, duo diversi generis exempla attulisse. Sophocles in Trach. 259. Ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους. Idem in Œdipo Rege v. 236. Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτος τε καὶ θρόνους νέμω, Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ, Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι, μήτε θύμασιν Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν· Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας. Alia infra plurima se offerent.

Invenitur denique etiam aliud genus loquutionum, quod eodem jure et ellipticum et non ellipticum dicere possis, veluti νυκτὸς, χειμῶνος, νηνεμίης, atque omnino ubi genitivi, quos absolutos vocant, reperiuntur. In quo genere qui ellipsin repudiant, quod Schaeferus facit p. 232. 355. non habent, quo genitivi usum, qui satis mirus est, explicent. Equidem
127 existimo has loquutiones omnes ex quadam constructionis mutatione ortas esse, quum abrupta prorsus priore constructione, reliqua per se sine nexu cum præcedentibus proferrentur. Sic, quod dicendum erat θεοῦ θέλοντός ἐστιν, οὐδὲν ἰσχύειν φθόνον, abrupta oratione, quæ inchoata fuerat, brevius dicebatur, θεοῦ θέλοντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος. Qui modus loquendi sic deinde in usum venit, ut legitimus haberetur, neque quisquam, qui eo uteretur, se orationem abrupisse sentiret. Accedit, quod eadem plane cæterorum est absolutorum casuum ratio. Ex hoc igitur genere quædam multo usu pæne in adverbium mutata sunt, ut ista ἡμέρας, νυκτός. Quod in Germanica quoque lingua factum est, atque adeo

contra leges grammaticas, ut in hoc, *des nachts*, quod quum
femininum esse deberet, masculinum est, quoniam cætera hu-
jusmodi adverbia e masculinis nominibus orta sunt.

Sed satis jam videtur dictum esse de fontibus, ex quibus
falsæ nominum ellipses promanarunt. Illud unum adjicien-
dum duxi, quod vix est credibile, interdum etiam hujusmodi
ellipses, quæ sano homini in mentem venire nequeant, a doc-
tissimis viris excogitatas esse. Exemplo sit Brunckii adno-
tatio ad Euripidis Phœniss. v. 333. quam Schaeferus p. 324.
attulit. Verba poetæ hæc sunt: ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρο-
μαι δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν. Ubi Brunckius, pronior 128
ille alias ad emendandum inauditam neque ullo pacto feren-
dam comminiscitur ellipsin nominis φωνή. Qui rectissime
vidit, locum corruptum esse, Porsonus, reperisset etiam,
quod sponte se offert, lenissimum remedium, nisi, quod toties
accidisse dolemus, antistrophæ eum latuissent. Scripserat
Euripides: Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι, Δακρυόεσσ' ἰὰν Ἱεῖσα
πενθήρη, κόμαν.

V. *De Ellipsi Verborum.*

Ab nominum ellipsi ad ellipsin verborum accedimus, in
quo genere, ut supra significavimus, multo rarius peccatum
est. Sed quum hic quoque non unus errorum fons reperiatur,
videamus, quæ in hoc genere potissima sunt.

Ac primo sæpe viri docti non, uti decebat, illius verbi el-
lipsin adhibuerunt, quod ante alia simplex esset, sed remo-
tius quiddam et exquisitius commenti sunt, quod ob id ip-
sum, quia nimis singulare est, ab ellipseos natura abhorret.
Ejusmodi errorem notavit Schaeferus p. 371. in verbis τί ἐμοὶ
τοῦτο intelligendum esse ἐστὶ monens. Aliud exemplum est
p. 363. ubi cur ad hæc, ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, aliquis
ἀπηλλάχθην, quam ἐγένετο intelligi malit, nihil caussæ est.
Nam quod Schaeferus ad eum locum judicat, in hujusmodi 129
exclamationibus nihil subaudiendum esse, id vereor ut cui-
quam probaturus sit, quandoquidem nullum adverbium, nisi
verbum accedat, per se aliquem sensum præbet. Immo vix
ulla mihi videtur manifestior esse ellipsis.

Aliæ verborum ellipses excogitatæ fuerunt, ubi duæ lo-
quutiones confusæ sunt, vel, quod propemodum idem est,
ubi aliquid ad id, quod mente cogitatur, non ad id, quod
verba per se significant, refertur. Cujusmodi est, quod p.
380. commemoratum est: Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλο-
μαι, quod nos prorsus eodem modo dicimus, nihil suppri-
mentes. Commutatio enim verborum est, quum *velle* dici-
mus pro *tendere*. Neque enim quidquam omissum est in
hoc, ἱέμενοι πολεμόνδε. Sic etiam in hoc Homeri: Ἡνίοχος δ'
ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Nihil diversa est
ratio Sophoclei loci in Antigona v. 857. Ἔψαυσας ἀλγεινοτά-

τας ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς *τριπόλιστον οἶκτον* Τοῦ *τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου* Κλεινοῖς *Λαβδακίδαισιν*. In quo loco non satis perite Brunckius *λέγω* intelligit. Quod si cum Schaefero, recte quidem *οἶκτον* præferente, post *πατρὸς* interpungas, ut verba
130 *τριπόλιστον οἶκτον* accusativi absoluti sint, non modo multum de poetica virtute hujus loci peribit, sed illud etiam quærendum relinquetur, quid sint accusativi absoluti. Quæ appellatio vereor ne nihil sit, nisi perfugium. quod consectentur, qui, quomodo rem expediant, non inveniunt. Accedit in Sophoclis loco jactatum a Brunckio schema Colophonium, non dissimile inventum ut casus isti absoluti, quod schema hic quidem perineptum est. Nihil in toto loco difficultatis est. Ἔψαυσας *ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας* poeta dicit genitivo casu, in mente habens *ἔλεξας*: inde statim accusativum, qui ab hoc verbo regatur, infert. Reliqua sic jungenda sunt: *πατρὸς τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου γένους οἶκτον, τριπόλιστον κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν*: *patris et universi generis nostri complorationem, multum iterandam claris Labdacidis.* Nec magis quidquam supprimitur in illis exemplis, quæ p. 407. allata sunt, ut, Καί *οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ*, Ἤνις, *ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ* Ἄστυ *τε καὶ* Τρώων *ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα*. Nam si nihil omissum est, ubi *πειρᾶσθαι* isti *αἴκεν* jungitur, qui magis aliquid omissum censeatur, ubi pro verbo isto *πειρᾶσθαι* id ipsum ponitur, per quod quis aliquid efficere ex-
131 peritur? Multo minus probari poterit Brunckius, qui, ut p. 402. observatum est, in hoc Euripidis dicto, Τὰ δ' *ὑπερβάλλοντ'* Οὐδένα *καιρὸν δύναται θνητοῖς, παρέχειν* subaudiendum putat. Immo *δύναται*, ut sæpissime, idem significat, quod *δυνατά ἐστιν*. Et quoniam recte dicitur *οὐδὲν δύνασθαι*, poeta pro *οὐδὲν καίριον δύναται* dixit *οὐδένα καιρὸν δύναται*. Vellem sane, Schaeferus hujusmodi observationes doctorum virorum non sic nudas attulisset, quo ne tirones et quicumque non possunt ipsi judicare, tacentem assentire rati, falsa pro veris probarent.

Sed antequam verborum ellipsin mittamus, de infinitivo jubentis vel orantis exponendum est, de quo est p. 373. 385. 396. Quem infinitivum quum alii, tum Schaeferus p. 385. ab antiquissimis sine ulla ellipsi nunc pro imperativo, nunc pro optativo usurpatum, eumque usum deinde mansisse putat. Quæ res mihi quidem parum veri similis videtur. Nam etsi eamdem simplicitatem quotidie in puerorum sermone animadvertimus, nihil est ea tamen nisi infantia, neque illa loquentium, sed balbutientium puerorum. Quam cur in Græco sermone, aliis in rebus omnibus cultissimo, servatam existimabimus? et repugnante quidem ipsa infinitivi natura, qui modus non per se constantis, sed aliunde pendentis est
132 orationis. Quin etiam constructionis varietas, quæ est in isto infinitivi usu, satis arguit, aliam ejus originem esse-

Nam ubi nomen infinitivo junctum personæ est, quam alloquimur, nominativus adhibetur: Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· ubi autem alius personæ est, accusativus: Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν. Infinitivus igitur in istis loquutionibus quid caussæ est cur non per ellipsin aliquam explicetur, quum nulla neque frequentior sit ellipsis, nec faciliorem veniam habeat, quam quæ in verbo est, aliquod studium, aliquam voluntatem aut animi affectionem indicante? Cujusmodi verba hoc facilius omittuntur, quod ipsa loquentis vox in hujuscemodi formulis ita conformatur, ut, quid aliquis dicere velit, minime possit obscurum esse. Sed ab illa infinitivi construetione, quam modo tetigimus, nimium recedunt duo Homericorum carminum loci, quam ut eos prætermittere hic debeamus. Unus Iliad. Π. 99. νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, ubi, quamvis deterioribus numeris, optativus infinitivo præferendus videtur, νῶϊ δ' ἐκδυῖμεν ὄλεθρον. Alter Odyss. Ω. 376. interpretatione adjuvandus: Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Οἷος Νήρικον εἷλον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων, Τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι 133 δόμοισιν, Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν Ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κεν σφέων γούνατ' ἔλυσα Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης. In quo loco nihil difficultatis est, si aposiopesin adhibeas, infinitivis e verbis τοῖος ἐὼν pendentibus: *utinam talis ad auxilium heri ferendum*—

VI. *De Ellipsi Præpositionum.*

Perventum est denique ad ellipses particularum, quæ pars hujus doctrinæ ut speciem veri admirabilem, ita, quod jure verum dicere possis, nihil plane continet. Nam si recte supra contendimus, prædicata rerum, quod sponte intelligi nequeant, non posse omitti, consentaneum est, particulas omnes, ut quibus variæ rerum cogitationumque inter se rationes indicentur, ita esse necessarias, ut, ubi omissæ videantur, res aliter prorsus describi existimanda sit. Longum foret et plenum tædii opus, de singulis loquutionibus secundum ordinem particularum, ut in Bosii libro factum est, disserere. Quare faciam, quod supra feci: quidquid hic corrigendum videtur, ad quædam capita revocabo, indicatis errorum fontibus. Ac primo dicendum est de præpositionibus, iisque adverbiis, quæ casum aliquem regunt. Nam hæc quoque præpositiones existimanda sunt esse, quemadmodum 134 præpositiones omnes, quod satis Homericus sermo arguit, initio adverbia fuere. Est autem in præpositionum ellipsi assumenda duplex maxime error commissus: unus quod confusio illa diversarum loquutionum a plerisque neglecta est; alter, quod non est animadversum, ex hac ipsa permixtione paullatim casibus quibusdam significationes quasdam

adhæsisse, quæ deinde latius extendi, atque alio, quam quo proprie debuissent, transferri cœperint.

Sed ut ordine ac via procedat hæc disputatio, quid tandem sibi volunt illi, qui ellipsin præpositionum admittunt? Nam unde sciunt, omissam esse præpositionem? E casu nominis, inquiunt, qui ea præpositione regitur. Audio: sed quid hoc est, quod regi vocant? Hoc, opinor, dicunt, præpositioni deberi, quod hic, neque alius casus adhibeatur. At in ea re vehementer falluntur. Nam si ita esset, qui tandem fieri posset, ut una præpositio diversos casus regeret? Id scilicet e diverso præpositionis significatu repetunt. At, obsecro, quisquis ita judicas, cur tu diversas istas significationes præpositioni, quæ ubique eadem est, imputare, quam e casu nominis, qui pro his significationibus alius atque alius est, derivare mavis? Nam quid respondebis, si quis significatum
135 præpositionis a casu nominis, qui ei adjunctus est, regi dicat? Quod profecto multo consideratius diceretur. Nam qui potest omnino fieri, ut præpositio certa quadam significatione certum casum regat, nisi in illo ipso casu aliquid sit, quod ad hanc significationem, non ad aliam trahi possit? Quod quid est aliud, quam significationem eam in casu non minus, quam in præpositione inesse? Nam si esset in sola præpositione, aut nullo casu opus esset, aut usus casuum esset promiscuus. Quod contra, si in casu inest, præpositio non tam mutabit significatum suum pro diversitate casuum, quam conciliabitur ejus significatio cum ea significatione, quæ est in casu. Exemplo utar plano et perspicuo. Παρὰ est *apud*, eaque significatio manet, sive παρὰ σοὶ, sive παρὰ σὲ, sive παρὰ σοῦ dicatur: sed casuum diversitas facit, ut παρὰ σοὶ habeatur id, quod est apud te; παρὰ σὲ, quod accedat ad te; παρὰ σοῦ, quod veniat a te: id quod simili modo Galli dicunt, *de chez toi*. Itaque si casus non pendet e præpositione, cur ellipsin præpositionis adhibeamus, ubi casus est sine præpositione? Nimirum, qui præpositionum ellipsin comminiscuntur, hoc uti solent argumento, quod quum multæ loquutiones inveniantur idem significantes, sive adsit præpositio sive absit, absentia præpositionis non possit
136 non per ellipsin explicari. Mirum vero, eos non sentire, quam hoc ineptum sit argumentum. Quid enim, si quis objiciat, ubi omittatur præpositio, non per ellipsin omitti, sed, ubi addita inveniatur, additam esse per pleonasmum? Sed ne videamur magis inscitia adversariorum, quam idoneis rationibus vincere, hoc eos dicere faciamus, ideo adhibendam esse ellipsin præpositionis, quod in solo casu, quem quæque præpositio regit, non insit hæc vis, quæ propria est præpositionis; ea autem vi et significatione locos illos, in quibus ipsi ellipsin admittant, carere non posse. Hoc argumentum

ut refutetur, primo videndum est, quæ sit cujusque casus vis, ob quam regi a præpositionibus quibusdam dicatur; deinde an eadem vis sit in his locis, in quibus nulla adjecta est præpositio. Hoc enim si effecerimus, sponte intelligetur, ellipsi nihil opus esse.

VII. *De Usu Genitivi.*

Ac primus commemorabitur genitivus, quo in casu mirum in modum luxuriatur lingua Græcorum. Quare, quod sciam, nondum repertus est, qui omnem illam loquutionum copiam et varietatem, in quibus hic casus dominatur, sic explicaret, ut ea explicatio vel aliquo modo rei satisfacere videatur. Illud quidem alio loco ab nobis demonstratum est, genitivum proprie rem indicare, cujus aliquid accidens sit. La- 137
tissime autem patet accidentis notio, mutabilis illa pro ratione, qua rem consideres. Sic filius patris et pater filii, sic amor dicitur alicujus, sive amare eum sive amari intelligamus. Exempla quædam hujusmodi vide apud Schaeferum p. 457. Quod nisi temere omnia miscuisse et perturbasse Græcos statuimus, in omni usu genitivi ad primam illam significationem redeundum erit, videndumque, quomodo hic casus ad tam diversos tamque dissimiles res adhiberi potuerit. In qua re illud tamen bene tenendum est, pleraque in linguarum conformatione obscuro sensu regi, cujus si modo initia teneamus, reliquum ejus cursum persequi non esse difficile. Nam qui primi aliquam notionem alio deflexerunt, hos in ea re aliquid judicii adhibuisse necesse est: ab his reliqui ista pæne nescientes accepere, quos non mirum est ea dein latius extendisse, quam fortasse debebant, quippe veræ rationis sibi non conscios.

Igitur genitivus quum rem indicet, cujus aliud quid accidens sit, id in paucis tantum præpositionibus, quæ cum hoc casu construuntur, paullo obscurius est; in plerisque primo adspectu, cur genitivum sibi adjungant, apparet. Nam quum in his, quæ rerum accidentia a philosophis vocantur, etiam partes cujusque rei numerentur, hæc partis significatio, quæ pæne ubique genitivum comitatur, in harum præ- 138
positionum constructione manifestissima est. Sic ἀπὸ, παρὰ, πρὸς, ὑπὸ, ἐξ, proprie id significant, quod cujuspiam rei pars est, sed ea talis, quæ ab hac re proficiscatur, eoque ab ea separetur. Deinde διὰ, ἐπὶ, κατὰ, ὑπὲρ, id indicant, quod est vel fit in aliqua rei cujuspiam parte: ut Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος. Neque alia ratio est præpositionum ἀμφὶ et περὶ, quarum altera id, quod ab utraque parte, altera, quod ab omni parte est, significat. Proximæ his sunt ἀντὶ et πρὸ, quarum ἀντὶ vix potest dubium esse, quin significatum eodem modo ex ἄντα deflexerit, ut utraque notio in præpositione πρὸ inest: Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Utra-

que ergo præpositio proprie notabat, quod ante aliquam rei cujuspiam partem esset. Denique μετὰ designat, quam proprie participationem, id est communionem partis dicimus: quo a præpositione σὺν differt, quæ quod totius rei cum alia re conjunctionem significat, non construitur cum genitivo: quæ res clara erit verba μετέχειν et συνέχειν, aliaque horum similia comparanti. Quum ergo genitivus in omnibus his constructionibus parti indicandæ inserviat, facile est intelligere, qui factum sit, ut præpositiones istæ, quæ, ut
139 omnes præpositiones, natura sua nihil nisi adverbia sunt, genitivum sibi vindicarent. Nam, ut ista exempla repetam, quæ supra attuli, δι' ἀσπίδος ἦλθεν ἔγχος quid est aliud, quam ἔγχος ἦλθεν ἀσπίδος ποι, id est, venit ad aliquam clipei partem, et ibi quidem διὰ, id est, sic ut penetraret. Ita ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα nihil est, nisi κρήδεμνα σχομένη παρειάων που, et quidem ἄντα, quod aliter dicas παρειάων ἐν τῷ ἄντα. Ex his facile poterit intelligi, non diversam esse cæterorum adverbiorum conditionem, quæ cum genitivo construuntur. Sed clarum est etiam ex hac explicatione, adverbii, quo nomine hic præpositiones quoque comprehendimus, non esse aliud officium, quam ut modum, locum, tempus, vel quidquid adverbii cujusque significatione continetur, adjiciat, non autem genitivum sine adverbio nihil plane significare. Hæc si vera sunt, quid opus erit præpositionis omissionem ad auxilium vocare, ubi verba ipsa cum genitivo conjuncta satis indicent, quæ sit genitivi significatio? Hoc igitur an ita sit, nunc videndum est. Quod sic faciemus, ut diversos usus, quos habet genitivus, ordine enumeremus, simulque, quomodo alius ex alio ortus sit, ostendamus.

VIII. *De Genitivo Nomini juncto.*

Atque in illam genitivi notionem, quam sæpius jam teti-
140 gimus, intuenti planum sit necesse est, duobus modis genitivum usurpari posse; primo sic, ut, quod alicujus rei est, quid sit hujus rei dicatur; altero, ut universe dicatur aliquid alicujus rei esse, non definito, utrum pars, an proprietas, an effectus, an quidquid demum sit. Explicemus primo de priore isto loquendi modo, quo genitivus nomen adjunctum habet. Atque hic duæ se offerunt genitivi significationes, quas considerare operæ pretium sit, una derivationis, altera commutationis. Utramque frustra per ellipsin explicare quidam conati sunt, quod planum erit rem recte consideranti. Quod apud Homerum est Iliad. Λ. 124. Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, tria potest significare, unum, quod omnium primum, maximeque simplex est, *aurum Alexandri accipiens*; secundum, quod hic dicere poeta voluit, *aurum ab Alexandro accipiens*; ut Iliad. A. 596. Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, in cujus versus explicatione Schaeferus

ad Euripidis Hecubam p. 45. a Vossio se decipi passus est; tertium, *aurum pro Alexandro accipiens*, ut Odyss. Λ. 326. Ἡ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. Unde hæc diversitas?
Si ab ellipsi, quod volunt, qui nunc παρὰ, nunc ἀντὶ vel ὑπὲρ 141
intelligunt, nihil lucri fecimus advocanda præpositione, quæ non modo an sit adhibenda, sed etiam utrum hæc, an alia, incertum est. Sin ab ipsa genitivi significatione, lucrum non est exiguum, quia sic neque alieno opus est adminiculo, et fontem, unde hi significatus venerint, aperiri necesse est. Hoc igitur agamus. Nec profècto quidquam planius est. Aurum Alexandri est, quod habet Alexander: qui autem aliquid ab aliquo accipit, is accipit id, quod habebat is, a quo accipit. Itaque pauper adhuc et rudis sermo dicebat χρυσὸν Ἀλεξάνδρου δέχεσθαι, non modo quum aurum, quod esset Alexandri, sed etiam quum id ab Alexandro accipi dicere vellet. Mansit progrediente cultu antiqua forma, sed sic, ut qui ab Alexandro accipi diceret, jam non χρυσὸν Ἀλεξάνδρου cogitatione jungeret, sed Ἀλεξάνδρου δέχεσθαι. Jam quum semel genitivo hæc derivationis ac separationis notio adhæsisset, latius ea extendi cœpta est: unde talia sunt, ut ἀκούειν τινὸς, *ex aliquo audire*, λείπεσθαι, ἁμαρτάνειν τινός. Cujus constructionis mentione facta, breviter tangam locum Thucydidis I. 33. μηδὲ δυεῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι; ubi non capio, qui Schaeferus p. 114. ἐν post δυεῖν ab librariis neglectum suspicari potuerit; quo addito prorsus perturbatur constructio, multoque minus intelligi locus potest. Sana sunt omnia: sed historicus, ne repetito verbo dicendum esset, ἢ τοῦ φθάσαι ἡμᾶς κα- 142
κῶσαι, ἢ τοῦ φθάσαι σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι, insolentiore structura dixit, δυεῖν ἁμάρτωσι, φθάσαι: i. e. *duabus rebus ad prævertendum exciderent*. Sed redeo in viam. Ut ἁμαρτάνειν τινὸς, sic γυμνὸν, ξένον, καθαρὸν εἶναί τινος, γῆς ἐλαύνειν, ἀμύνειν, θεῶν μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, et illud Euripidis in Electra v. 1215. Κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἐῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσιν, quod exemplum cum aliis allatum est in his, quæ p. 418. 419. 420. 431. 433. 457. commemorantur. Nescio an eodem referri debeat hoc Sophoclis in Electra v. 78. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον, ubi durius certe θυρῶν ἔνδον cum scholiasta junxeris. Sed cave ne hunc usum eo traducas, quo non amplius licet: quod ego Schaefero quidem non imputaverim, qui p. 467. ut solet, aliorum verba ponit, ipse a dicenda sententia abstinens: sed hi, quorum ille verba attulit, Brunckius et Porsonus, non ante ad suam me sententiam traducent, quam ubi alicujus saltem præpositionis ellipsin certis argumentis demonstratam videro. Contendunt illi per ellipsin præpositionis Euripidem dixisse in Oreste v. 491. ed. Pors. Πληγεὶς 143
θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὕπερ κάρα, et in Electra v. 123. Κεῖσαι σᾶς

ἀλόχου σφαγεὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον. Quorum locorum quum neuter mihi sanus esse videatur, priorem etiam ob mirum illud parumque aptum ὑπὲρ κάρα suspectum habeo. Quo minus dubito, quin scribendum sit: Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπαὶ κάρα, et, Κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγαῖς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.

Sed revertor ad illud, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο: quæ verba quum non modo aurum significent, quod possidebat Alexander, sed etiam illud, quod quocumque alio modo ad Alexandrum spectabat, facile est intelligere, qui factum sit, ut etiam aurum, quod pro Alexandro daretur, ita appellari posset. Restant adhuc in Homericis carminibus certa hujus interpretationis vestigia: ut Iliad. A. 111. Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Βρισηΐδος ἀγλα' ἄποινα Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. E. 265. Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς Δῶχ', υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. N. 659. Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος. Et omnino hæc nomina, ubi-
144 cumque apud Homerum inveniuntur genitivo juncta, simplicem habent constructionem, ut *pretium Ganymedis*, non *pretium pro Ganymede* dixisse existimandus sit. Sed talia quum usu frequentari cœpissent, genitivus paullatim etiam ejus rei significationem accepit, pro qua quid daretur vel acciperetur. Unde dixit poeta, Ἠ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, neque χρυσὸν ἀνδρὸς, neque ἀνδρὸς ἐδέξατο jungens, sed nudo usus genitivo, is ut esset *pro viro*. Ex his cognosci potest, quid statuendum sit de ellipsi præpositionum ἀντὶ et πρὸ et ὑπὲρ, qua quid jam est, quod nos commode carere prohibeat? Obiter observo, Schaeferum in Æliani loco, qui est Var. Hist. iii. 10. Perizonii aliorumque auctoritate præter necessitatem de vitio cogitasse: quem revocare poterat vel Theocriti versus, eadem pagina allatus. Sic etiam Æschylus in Agam. 358. Πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην. Neque in Euripidei Erechthei loco Schaeferi emendationem amplectar, quæ mihi quidem enervare orationem videtur. Scribendum puto: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἷλονθ', ὅτι παρῄνεσαν κακά.

Venio denique ad alias genitivi constructiones, in quibus nemo de ellipsi præpositionis cogitaturus fuisset, nisi nomen, ad quod genitivus refertur, sæpius delitesceret. Sed
145 qui semel admonitus usitatam illam duarum loquutionum permixtionem meminerit, sponte, opinor, ineptas istas ellipses et ex parte prorsus invito linguæ ingenio excogitatas spernere incipiet. Hujusmodi sunt p. 418. φείδεσθαι, 419. ἐνδεὴς, κενὸς, ἀϊδρος, ἄπειρος, πλησίος, ἄγχι, 420. ἄρχεσθαι, λήγειν, 431. παύεσθαι, ἀναπνεῖν, 439. κατηγορεῖν, ὀργίζεσθαι 440. ἄγασθαι, εὐδαιμονίζειν, ubi Schaeferus male interpretatus est Sophoclis locum in Trachiniis v. 305. quem rectius intellexit Brunckius ad Œd. R. 534. porro p. 456. μιμνήσκεσθαι, λανθάνεσθαι. 457. σπλαγχνίζεσθαι, ἀπορεῖν, καταφρονεῖν, ἐπιμελεῖσθαι.

φροντίζειν, 460. τυφλὸς, 466. ἐνεχυράζεσθαι, 467. ἀνερεθίζεσθαι, 468. πείθεσθαι: quibus infinita copia similium exemplorum adjici posset. In his omnibus formulis nulla ex præpositione pendet genitivus, sed ex eo, quod pro substantivo genitivum sibi postulante verbum vel nomen ponitur, in quo, si sensum spectes, istud nomen, quod genitivo adhibendo occasionem dederat, inest. Sic ἄχαλκος ἀσπίδων quid est aliud, quam ἄνευ χαλκοῦ ἀσπίδων? sic κενός τινος est κένωμα ἔχων τινός. Similiter quomodo μιμνήσκεσθαί τινος intelligi debeat, declarat Sophocles in Œd. R. 1246. Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ'· et in Electra v. 392. Βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; et idem, quomodo χολοῦσθαί τινος, in Ajace 41. Χόλῳ βαρυνθεὶς 146
τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, et in Philocteta v. 327. Τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν Χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας: pariterque Euripides in Electra v. 1270. Μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων.

Sed hi ipsi Sophoclis atque Euripidis versus ad bonam nos observationem ducent. Nam quid est, cur in tragicorum sermone χόλον ὅπλων et μῆνιν νυμφευμάτων non aliter jungenda videantur, quam μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος; apud Homerum autem, longe antiquiorem poetam, ideoque originibus formularum, quas supra tetigimus, propiorem, repudianda sit hæc constructio? Iliad. Θ. 316. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασεν φρένας ἡνιόχοιο, et Δ. 169. Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε. quem locum priori adjunxit Schaeferus p. 441. Sic etiam Π. 581. Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο. P. 538. Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος Κῆρ ἄχεος μεθέηκα. Υ. 293. Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Odyss. Δ. 108. Ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον Κείνου. P. 489. Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν 147
κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξεν Βλημένου. Σ. 323. Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης. A qua tamen ratione diversum est, quod Iliad. N. 417. Ξ. 458. 486. legitur, Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο, in quibus locis genitivus temporis habet, non, ut in superioribus exemplis, caussæ notationem. Aliis in locis uterque modus admitti potest, ut Iliad. Λ. 249. Κρατερόν ῥά ἑ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος. Σ. 88. Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη Παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Igitur ut ad propositam quæstionem respondeamus, sic est tenendum. Quum Græci quadam commutatione verborum pro μνήμην ἔχειν τινὸς dicerent μιμνήσκεσθαί τινος, et quæ sunt similia, multo usu hæ loquendi formæ ita se in eorum sermonem insinuarunt, ut jam, quod accidere solet iis, qui linguas usu discunt, nemo cogitaret, unde essent hi genitivi, sed eos tamquam legitimam constructionem usurparent. Itaque in multis loquutionibus, quales exempli caussa sunt ὀργίζεσθαι, χολοῦσθαι, θαυμάζειν, μακαρίζειν τινὸς, genitivus non poterat non videri id indicare, cujus caussa aliquid fieret. 148
Hinc sicubi ad pristinam dicendi rationem redibant, non construebant, ut initio factum fuerat, ὀργήν τινος ἔχειν, sed

ὀργὴν ἔχειν, tamquam ὀργίζεσθαι cogitantes, et genitivum sic nude addentes, quo id, cujus caussa quis irasceretur, indicarent. Id manifesto docet Homerus Odyss. Ω. 423. Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς· Τοῦ ὅγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Ita factum est, ut genitivus etiam solus per se poneretur, ubi, propter quod aliquid fieret, significandum erat. Quod quidem non est ubique factum, sed in quibusdam duntaxat loquendi modis, ut apud Sophoclem in Trachiniis v. 666. ΔΗ. Οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς. ΧΟ. Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Hinc nihil mirum, si tragici, multa illi novantes et ubique insolentiorem captantes sermonis formam, tamquam novum quid dixerunt χόλον ὅπλων, μῆνιν νυμφευμάτων, qui re vera omnium fuerat antiquissimus usus. Quæ quum ita sint, quis jam ad ellipsin præpositionis ἕνεκα confugiendum putabit in exemplis p. 439. 441. 466. commemoratis? Quod nollem etiam
149 Schaeferus fecisset, quem ob id quoque hic non probo, quod p. 489. ubi Dorvillii verba adscripsit, nihil admonuit lectorem de Platonico illo in Apolog. Socr. c. 9. καὶ φαίνεται τοῦτον λέγειν τὸν Σωκράτην: in cujusmodi loquutione quum τοῦτον nullo pacto *ob id* significare possit, quod virum doctissimum non potuit fugere non modo improbari, tironum caussa, debebat Dorvillii sententia, sed adnotari etiam verissima et merito ab Heindorfio recepta Fr. Aug. Wolfii emendatio, καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ λέγειν τὸν Σωκράτην, in quibus verbis præterea notabilis est etiam trimeter iambicus.

IX. *De Usu Genitivi omisso Nomine.*

Genitivi constructionem supra diximus duas habere formas, unam, qua, quod alicujus rei sit, quid sit hujus rei dicatur: quod genus tractavimus; alteram, qua aliquid universe dicatur alicujus rei esse, non addito, quid ejus rei sit. Hanc formam nunc videamus. Est ea autem duplex. Nam aut adjectivum additur genitivo, aut ne hoc quidem.

Adjectivum adjicitur, ut in hoc, οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων, quod incredibile esset, nisi factum videremus, per omissionem particulæ ἐξ explicari potuisse. Talia quidem mittamus: dicamus vero de constructione genitivi cum comparativo, quæ ad hoc genus pertinet. Quæ constructio quum
150 non possit non mira ac difficilis explicatu videri, ab his, qui ubique ellipses quærunt, facillimo sane modo explanaretur, nisi omissio particulæ ἀντὶ vel πρὸ tam absurda esset, ea ut nisi prorsus occæcato ad sanæ rationis lucem homini non posset in mentem venire. Nam nisi usu jam constaret, genitivum comparationi inservire, numquam de ista ellipsi quisquam cogitasset. Quam Græci si adhibuissent, poterant profecto etiam accusativum nomini comparativo jun-

gere, παρὰ intelligentes: quod quis nunc non portenti instar
habiturus esset? Planissima vero est, neque ullo indiget alie-
no adminiculo ista constructio. Nam sicut Græci dicunt
διὰ θεάων, ἔξοχος ἄλλων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, ἄριστος Ἀχαιῶν, ita
etiam comparativo nomine usi sunt, προφερέστερος ἁπάντων di-
centes, quum eum vellent indicare, qui inter alios esset præ-
stantior. At, inquiet aliquis, non modo plurali numero, sed
etiam singulari genitivus jungitur: ἐπεὶ οὔ ἔθεν ἐστὶ χερείων:
ubi ista explicatio cadat necesse est. Enimvero proprie qui-
dem singularis numeri nomen non poterat jungi compara-
tivo, sed quum per eas loquutiones, in quibus pluralis est,
ista constructio tritissima facta esset, mox, transitum a plu-
rali ad singularem facientibus nominibus collectivis, ut Δή-
μου τε προὔχουσιν, non attendebatur amplius ad constructionis
istius originem, sed simpliciter genitivus comparativo junctus 151
eamdem vim habebat, ac si particula ἤ adhiberetur: quare
quod pluralis numeri proprium fuerat, paullatim etiam ad sin-
gularem traductum est. Inde ingens promanavit aliarum lo-
quutionum copia, quæ omnes facile carebunt auxilio ellipseos,
veluti ὑστερεῖν, νικᾶσθαί τινος, quod est ὕστερον, ἥττονά τινος εἶναι:
in quibus formulis quas ellipses finxerint, cognosci potest e
p. 415. 419. 467.

Alter genitivi nomine carentis usus hic est, in quo ne ad-
jectivum quidem nomen adjicitur. Quod genus ejusmodi
est, ut, quod alicujus esse dicitur, plerumque possit per ad-
jectivum vel adverbium exprimi. Ut, σοῦ τόδ' ἐστὶν, id est σὸν
ἐστι· πολλοῦ ποιεῖσθαι, id est μέγα ποιεῖσθαι. Æschylus in Sup-
plicibus v. 592. Φυσίζοον γένος, τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Sopho-
cles in Electra v. 199. Εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν Ἦν ὁ ταῦτα
πράσσων· et in Antigona v. 114. Λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς,
id est, Δῖον, βρότειος, χιονέη. Homerus Odyss. Γ. 251. Ἦ οὐκ
Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ; quod exemplum bene abhibuit Mus-
gravius ad Sophoclis Electr. 909. id est Ἀργόθι. Sic οὗ et
αὐτοῦ, ubi, ibi significantia, intelligi debent. Fraudem fecit 152
hæc constructio etiam summis viris, ut ad ellipsin confu-
giendum putarent, ut Musgravio et Porsono, a Schaefero p.
429. seq. ita commemoratis, ut ipse quoque eorum senten-
tiam probare videatur. Quid vero τᾶσδε γᾶς πόσις, vel ὃς ἂν
δύνηται πόλεος aliud est, quam ἐγχώριος πόσις, et ὃς ἂν πολίτης
δυνατὸς ᾖ? Ad eumdem usum talia pertinent, ut πολλοῦ χρόνου,
τίνος χρόνου, quorum exempla vide p. 421. 452. Homerus
Iliad. Λ. 690. Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη Τῶν προτέρων
ἐτέων. Vix opus est, ut moneamus, non diversa esse, quæ p.
433. commemorantur, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ, Ἀτρέως δὲ Ἀγαμέμνων
ἔφυ· τοῦ δὲ Λάβδακον φῦναι λέγουσιν, item p. 467. κρατίστου πα-
τρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς, in quibus locis omnibus poetica φῦναι et
τραφῆναι pro simplici εἶναι dicta sunt. In primis autem huc
referendi sunt genitivi absoluti, de quibus quæ p. 432. 442.

751. traduntur, vel hoc nomine falsa sunt, quod non nisi in quibusdam locis et loquutionibus admitti possunt: quod contra explicatio, quam supra jam attigimus, nullo in loco fallit.

Omnino latissime patet hic locus: quo recte intellecto, quæ reliquæ sunt præpositionum cum genitivo construi solitarum ellipses, submoventur omnes. Sed antequam in eo
153 explicando progrediamur, occurremus iis, qui his, οὗ et αὐτοῦ, et Homerico isto Ἄργεος Ἀχαιϊκοῦ male uti possint. Id quod accidit Musgravio, qui ad Sophoclis Electram v. 906. νεὼς ἄγοντα, quod est in Philocteta v. 630. pro ἐπὶ νεὼς dictum putavit. Nam hoc fieri nequit, neque ista verba aliud significare possunt, quam *ducentem ab navi*, genitivo remotionem significante, de qua re supra dictum est. Quo magis miror, Schaeferum p. 443. in eumdem cum Musgravio errorem incidisse. Revocare eos potuisset, quod in eadem fabula paullo ante scriptum est v. 614. Ἄγοιντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν. Omnino ista Schaefero infelix pagina fuisse videtur, qui ibidem præter hunc locum tres alios ejusdem fabulæ locos secus, ac debebat, interpretatus fuerit: v. 1178. ubi ἴωμεν ναὸς *eamus in navi* significare vult, quod fieri non potest. Audire debebat, cujus auctoritati plurimum tribuere solet, Brunckium, ita interpungentem, ἴωμεν, ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. Deinde v. 648. Τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; ubi νεὼς non magis significat *in navi*, quam in superioribus locis: quod quidem Brunckio fieri potuisse videbatur; sed statim ille aliam, eamque multo magis probabilem interpretationem adjecit, e præcedentibus verbis λαβεῖν repetens, et νεὼς τῆς
154 ἐμῆς *ex mea navi* intelligens. Denique v. 205. Βάλλει, βάλλει μ' ἔτυμα φθογγά του, Στίβου κατ' ἀνάγκαν Ἕρποντος, ubi Schaeferus aut στίβον cum Triclinio, aut στίβῳ legendum putat. At sana sunt omnia, quandoquidem jungi debent hæc, κατ' ἀνάγκαν στίβου, quæ sic quoque dici poterant, πρὸς βίαν ποδός. Vt paucis complectar, verba sunt in his locis omnibus motum indicantia, quæ ubi genitivo junguntur, aut motum ex aliquo loco significant, cujus significationis caussam supra aperuimus, aut locum notant, quo aliquid, tamquam ad metam aliquam, tendat, de qua re mox dicemus. Mansionem rei in aliquo loco, seu verius in ejus aliqua parte, genitivus non potest aliter denotare, quam verbis aut motus significatione carentibus, aut motum indicantibus ex aliquo loco non egredientem junctus. Sic Homerus dicere potuisset ἢ οὐκ ἐφοίτα Ἄργεος. Ab hujusmodi igitur formulis omnibus ellipsin removendam judicamus. Nam si quid loci alicujus vel temporis esse dicitur, id per se planum est sic dici, ut in aliquo loco esse, et fieri tempore aliquo intelligatur. Ex his unumquemque reliqua, quæ ad hoc genus pertinent, sponte dijudicaturum speramus.

Redeo in viam. Græci quum genitivo sic utantur, ut quidquid quocumque modo alicujus rei sit, eo casu signifi- 155
cent, sæpissime cum verbis *dicere* et *audire* significantibus genitivum conjungunt ejus rei, de qua quid dicatur vel audiatur. Exempla in Bosii libro allata sunt p. 457; ubi quidem diversissima miscentur. Pertinent huc talia: ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, πατρὸς ἀκούσας, κλύουσα παιδὸς, quorum hic sensus est, *aliquid de capta Pylo, de patre, de filio audire.* Quæ ne quis putet, ut isti volunt, per ellipsin præpositionis περὶ explicanda esse, meminerit, quod supra diximus, posse talia plerumque per adjectivum exprimi, sic πατρὸς ἀκούσας potuit etiam dici πατρῷα ἀκούσας. Si Homerus Odyss. O. 347. dicit, Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς 'Οδυσσῆος θείοιο, Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Ἦ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν 'Αΐδαο δόμοισιν. quis inde colligat, περὶ omissum esse Odyss. Λ. 174. Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον, Ἦ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη 'Ανδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι· neque potius ducat, poetam dicere voluisse, *dic mihi hoc patris*, quod quid sit, statim explicat. Quin statim, quo minus de hujus interpretationis veritate dubites, eadem forma orationis, sed addito nomine, pergit: Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, 'Ηὲ 156
μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, Ἦ ἤδη μιν ἔγημεν 'Αχαιῶν ὅστις ἄριστος. Poterat hic quoque omittere verba βουλήν τε νόον τε: quæ si omisisset, quid aliud dictum esset, quam εἰπέ μοι ἀλόχου τὸ ἢ μένειν ἢ γήμασθαι. Sed quum hic usus invaluisset, ut genitivus in hujusmodi re usurparetur, omisso nomine rei, quæ de aliquo diceretur, vel acciperetur, postea sæpe ne tum quidem quum nomen indefinitum addebatur, id construi solebat cum genitivo, sed per se solum jungebatur verbo: Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν. Hic proprie jungi deberent, τάδε σφῶϊν, *hæc vestrum*, id est *hæc vestra:* sed poeta non junxit, usui jam stabilito indulgens, quo σφῶϊν πυθοίατο jungebatur. Sic etiam Iliad. Λ. 657. Οὐδέ τι οἶδεν Πένθεος, ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. Tale est etiam illud Aristophanis, in Bosii libro commemoratum, τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι; Et hæc Sophoclis in Trach. 1122. Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς Νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία. et in Philocteta v. 439. 'Αναξίου γὰρ φωτὸς ἐξερήσομαι Γλώσσῃ τε δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. et Euripidis in Phœnissis 157
v. 1351. Ὦ δώματ' εἰσακούσατ' Οἰδίπου τάδε Παίδων, ὁμοίαις, ξυμφοραῖς ὀλωλότων. In quibus exemplis omnibus etsi genitivus per se solus positus esse censendus est, quid est tamen, cur ad ellipsin confugere, quam id probare malimus, quod antiquitus in talibus formulis cogitatum fuisse verba ipsa suadeant, τῆς μητρὸς, τοῦ φωτὸς τὴν νῦν τύχην, Οἰδίπου παίδων τάδε? Sic quod est in Sophoclis Electra v. 317. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ. τοῦ κασιγνήτου τί φῄς, Ἥξοντος ἢ μέλλοντος; quid est aliud, quam τί

φὴς ἀδελφειοῦ? Rarioris formæ hoc est apud eundem poetam in Trachiniis v. 394. Ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ. quod proprie si dicas, erit ὡς εἰσορᾷς ἐμὸν τόδε, ἕρποντος. Duo alia exempla, quæ in Bosii libro p. 458. commemorata sunt, non huc pertinent, sed ad commutationem illam duarum loquutionum, de qua supra exposuimus: ὡς γνῶ χωομένοιο, et ἀεξομένοιο διδάσκει μηνὸς: id est ὡς γνῶσιν ἔσχε χωομένου, et διδάσκαλός ἐστι μηνὸς ἀεξομένου. Neque ad nostram disputationem pertinet Sophoclis locus in Trachiniis v. 927. Κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἔσθενον, τῷ παιδὶ
158 φράζω τῆς κασιγνήτης τάδε· ubi Musgravius male putat genitivum e verbo φράζω pendere. Recte eum Erfurdtius cum scholiasta ad τῷ παιδὶ refert. Nam si ad φράζω pertineret, abesse oporteret articulum τῆς.

Superest alius genitivi nomine carentis usus, quo recte intellecto ingens ellipsium numerus removetur. Obtinet enim per omnem Græcam linguam, ut, cujus rei aliqua pars intelligatur, ea res omisso partis nomine casu genitivo cum omni genere verborum, quemcumque ea casum sibi adjungi postulent, construi possit. Cujusmodi sunt, ἅπτεσθαι, ἀπολαύειν τινός· ἔρχεσθαι, θεῖν πεδίου· πληροῦν, γέμειν τινός· λοῦσθαι ποταμοῦ· (vide Bosii librum p. 418. 419. 427. 429. 442.) et alia innumerabilia. In quibus formulis omnibus non præpositionis ulla ellipsis est, sed nominis indefiniti τί. Eodem loquendi modo Germani utuntur, eadem cum ellipsi dicentes, *des weges gehen*, *des weines trinken*, atque alia. Sed quædam sunt in hoc genere rariora, ut κτείνειν λίθων, commemoratum p. 419. quædam autem difficiliora, ut, quod prorsus neglectum est in libro Bosiano, ἔρχεσθαι ἀγγελίης. Quare hoc paucis explicemus. Et quum grammatici quidam nomen ἀγγελίης apud Homerum masculini generis esse, eumque, qui nuncius mitteretur, significare credidissent, impugnare hanc opinionem aggressus est Hermannus Tollius in
159 secundo excursu ad Apollonii lexicon Homericum. Qui quum recte sane non aliud nomen, quam femininum ἀγγελίη agnoscat, mire tamen fallitur in usu ejus nominis expediendo. Ac primus, quo utitur, poetæ locus est Iliad. Δ. 384. Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Ubi cum Eustathio verba sic jungit, Τυδῆ ἐπ' ἀγγελίην στεῖλαν: quod ut fieri possit per linguæ leges, non est tamen ob versum faciendum, qui sic in duas æquales partes, magno cum suavitatis numerorum dispendio, divideretur. Quidni vero hoc dicere poetam putemus, Τυδῆ ἀγγελίην ἐπέστειλαν? Deinde Iliad. Γ. 205. Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Hic vero iterum cum Eustathio sic verba construit, ἕνεκα ἀγγελίης σεῦ. Iliad. N. 252. ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; cum scholiasta quodam περὶ omissum putat; et εἰς cum Eustathio Iliad. Λ. 139. Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ

Αὖθι κατακτεῖναι. Alium Homeri locum, Iliad. Ο. 639. Ὅς Εὐρυσθῆος ἄνακτος ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ, prorsus præ- 160
teriit. Ex Hesiodi Theog. 780. autem hoc protulit exemplum: Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ, πόδας ὠκέα Ἶρις, Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται· quod aut emendatione, aut ellipsi præpositionis indigere dicit. At neque hoc in loco, neque in cæteris aut de ellipsi, aut de emendatione cogitandum. Nam ut alibi apud poetam est, ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ita cum accusativo dicitur ἀγγελίην ἔρχεσθαι, confusione quadam diversarum loquutionum, quarum una est ἔρχεσθαι, altera ἀγγελίην φέρειν, quod fit proficiscendo. Eodem modo Germani dicunt *botschaft gehen*. Jam quum recte dicatur ἀγγελίης φέρειν, omisso τί, id est, *aliquid nuncii ferre*, cœptum est etiam ἀγγελίης ἔρχεσθαι dici, admixta alia loquutione, ἔρχεσθαι.

Denique paucis attingendus est ille genitivi usus, quo meta indicatur, quam quis consequi studeat. Hic quoque usus paullatim exstitit, leniter deflexa illa genitivi significatione, quæ est rei, cujus partem intelligimus. Nam quum talia jam pervulgata essent, ut ἅπτεσθαι, ψαύειν τινὸς, facillimus erat ad ea verba transitus, quibus non ipsa partis cujuspiam tactio,
sed solus tangendi conatus indicatur. Hinc ῥίπτειν, ἀκοντίζειν, 161
ὀϊστεύειν τιτύσκεσθαι, ἵεσθαι, et quæ similia sunt, genitivo junguntur, sic ut is rem indicet, cujus quis partem studeat contingere. Exempla vide p. 446. in quibus jam ellipsi præpositionis κατὰ facile carebimus.

Sed satis jam de genitivo dictum videtur.

X. *De Usu Dativi.*

Accedamus nunc ad dativum, cujus casus perfacilis ratio est. Nam dativus eam rem indicat, in qua cernitur aliqua efficientia; quod quum duobus modis fieri possit, uno activo, altero passivo, duplicem accepit vim dativus. Activa enim, quam voco, efficientiæ ratio ea est, qua fieri aliquid per aliquam rem indicatur: qua in significatione ablativi nomen usurpari malo, Romanorum exemplo, apud quos ea significatio suam sibi propriam formam in quibusdam declinationibus vindicavit: passiva autem ratio efficientiæ est, quæ aliquid fieri in ea re, quæ isto casu nominatur, indicat: quæ ratio proprie dativi nomine insignitur.

Ablativus ergo quum per se instrumentum denotet, quo aliquid fiat, hoc minus ulla præpositionis ellipsi opus habet, quod ne construitur quidem cum hoc casu in Græco sermone ulla præpositio. Quare ineptum est, ad talia, πατάσσειν ῥάβ-
δῳ, νοσεῖν νόσῳ, χαίρειν, ἀκμάζειν, πρίασθαί τινι, ὤμοιιν τεύχεα θεῖ- 162
ναι, σίγῃ, σπουδῇ, et quæ sunt similia, ἐπὶ vel περὶ vel σὺν intelligere, quod placet his, qui ubique ellipsin odorari solent,

p. 437. seqq. 443. 444. 456. 464. Eadem res est, ubi ablativus significationem habet caussæ, ob quam quid fiat, quod frequens est apud poetas.

Sed ne in dativo quidem ullus est præpositionis usus, quum ἕπεσθαι vel ἀκολουθεῖν τινὶ dicitur, quod p. 455. omisso μετὰ fieri putatur. Neque obscurius est, ut ἴσος vel ὁμοιός τινι dicitur, sic etiam ὁ αὐτός τινι dici, quod non rectius per ellipsin explicant p. 465. quam quum ad ἅμα τινὶ p. 463. σὺν intelligendum censent.

Sed duplex commemorandus est dativi usus, qui majorem habet omissæ præpositionis speciem. Talia enim, ut Ἀθήνησι, Σαλαμῖνι, ὑπεραίᾳ, θύραισι, τῇδε ἡμέρᾳ, quum per ablativum explicari nequeant, nihil mirum, si a plerisque elliptica habentur. At ne hic quidem ellipsi opus est, quia dativus etiam sine præpositione sufficit. Nam quod alicui rei esse dicimus, id ne potest quidem aliter dictum accipi, nisi sic, ut ad eam rem referri, et nunc proprie in ea inesse, ut ἡ Ἀθήνῃσιν ἀκρόπολις, *arx, quæ est urbi Athenarum*, sive *quam habent Athenæ*, nunc in ejus potestate esse significetur, ut ἔστι μοι δόρυ. Fallitur ergo Latinorum usu deceptus Bosius, quum
163 p. 434. Λακεδαίμονι, et quæ sunt hujus generis alia, non dativo, sed ablativo casu dici contendit. Quo casu, qui ab hisce exemplis alienissimus est, ne Romani quidem, opinor, nisi quadam pronunciationis negligentia, quum vulgo ablativum male a dativo discernerent, uti cœperunt, recte illi in aliis, sed paucis exemplis veram rationem servantes, ut quum *ruri* et *rure* distinguunt. Apud Græcos quidem si plerumque adjungitur præpositio, id tantum abest, ut, ubi non est adjecta, per ellipsin omissa putari debeat, ut magis, quum addi eam non sit necesse, perspicuitatis caussa addatur. Fuit enim antiqua ratio loquendi hæc, ut nominis dativo adjungeretur adverbium, Πυθῶνι, ἔν: ut in Aristophanis Equit. 1270. quod etiam dicebatur ἔν, Πυθῶνι, unde postea, quum adverbia in præpositiones verti inciperent, ἐν Πυθῶνι exstitit. Sed quum maxime in locorum nominibus, sive propriis, sive usitatissimis appellativorum, adverbium istud superfluum videretur, ut quo etiam omisso quisque dativum recte intellecturus esset, in his brevior loquendi forma magis frequentata est, in cæteris autem, quæ magis ambigua sine præpositione essent, addi explicationem placuit. Sic, ut hoc utar, οἴκῳ etiam in adverbium οἴκοι abiit. Eodem modo in citationibus librorum, Εὔπολις Αἰξὶν, et quæ sunt similia grammaticorum
164 sermo frequentavit, ut nihil indigentia adverbio rem accuratius definiente. Magis etiam is usus in designando tempore obtinuit, quod in hoc genere multo minus quidquam oriri ambiguitatis potest. Cæterum in his quoque, quæ hic tetigimus, exempla proferri solent a defensoribus ellipseos valde

inepta, ut quum p. 443. in his Odyss. Φ. 35. Οὐδὲ τραπέζῃ Γνώτην ἀλλήλων, ἐπὶ intelligi volunt, ubi τραπέζῃ ablativus est, *per mensam.*

Alter dativi usus, qui facile videri potest ellipticus esse, in hac formula est, αὐτοῖς τοῖς ἵπποις καταχρημνισθῆναι, quod est *una cum equis.* Qui modus loquendi haberet sane, quod ad ellipsin confugere nos cogeret, nisi commode origo ejus posset indicari. Nam, ut paucis complectar, hi non dativi sunt, sed ablativi: quibus vix dubitari potest, quin initio sic usi fuerint, ut recte locus esset ablativo. Ita Homerus Iliad. Ψ. 8. Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες Πάτροκλον κλαίωμεν, i. e. *ipsis equis et curru accedentes*, ubi equi et currus tamquam instrumenta, quorum auxilio accedendum sit ad rogum, commemorantur. Sed eadem res quum etiam sic mente concipi posset, ac si verba ista *cum equis et curru* 165 significarent, factum est paullatim, ut neglecto discrimine isti ablativi etiam ibi usurparentur, ubi instrumenti notio aliena esset, ut Iliad. Θ. 289. Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, Ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Sed ad hanc loquendi rationem minime trahenda sunt talia, ut ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, et quæ hujuscemodi exempla adjecit Schaeferus p. 465. qui si, quod credo, nullam in his esse ellipsin existimavit, admonere certe ea de re lectorem debebat. Hi quidem aperte sunt ablativi. Non magis in hoc Aristophanis versu, Nub. 271. Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε νύμφαις, ellipsis est, sed νύμφαις nudus est dativus, isque propria sibi significatione: *nymphis*, i. e. *coram nymphis, in earumque honorem ducitis choros.*

XI. *De Usu Accusativi.*

Venimus denique ad accusativum, in quo explicando haud multo pauciores ellipses excogitatæ sunt, quam in genitivo. His quoque carere possumus omnibus, idque facillime, quum longe minus difficultatis in accusativo, quam in genitivo, sit. 166 Omnis ejus usus, qui quidem hic considerandus sit, duas habet formas.

Harum prima in permixtione posita est duarum loquutionum, quæ ratio patet latissime. Exempla commemorabimus aliquot e Bosii libro: πηδᾶν πεδία, ἔρχεσθαι κλισίην, ἄλλην χθόνα ἀποίσειν, καιρὸν ἐφήκεις, προπέμπειν ὁδὸν, στῆναι πέτραν: v. p. 421. 424. 425. 426. 427. 447. 449. In his omnibus accusativus e verbo pendet *occupare* vel *obtinere* significante, pro quo verbum ponitur modum indicans, quo quis locus occupetur. Non diversa sunt ab hoc genere hæc exempla: ἔργα ἀρκέσαι, αἰτιᾶσθαί τινά τι, ἐργάζεσθαί τινα κακὰ, χρῆσθαί τινί τι, ἃ πόλιν ὕμνησα, τίς ἂν τάδε γηθήσειεν, ἣν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ, δύο μέρη τι διελεῖν, προτρέπω σε ταῦτα, εἶδος κάλλιστος, πάντ' εὐδαιμονεῖν, τὸ γένος Λαρισσαία ἦν, εἰρήνης γεγονυίας τέτταρας μῆνας, ὅν τε κύν' Ὠρίωνος

ἐπίκλησιν καλέουσιν, οὐκ οἶδ' ὅ τι Ζεὺς ἔστ' ἐμοῦ κρείσσων θεὸς, ἀλγεῖν τὴν κεφαλὴν, Ἴσθμια στεφανοῦσθαι, ὠφελεῖσθαί τι, σώματος δέρην σφαγεῖσαν, ἀποστερεῖν τινά τι, τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν, τί ποιήσεις τοῦτο; v. p. 421. 426. 427. 428, 429. 444. 451. 453. 454. 456. 461. Sophocles in Ajace v. 1143. Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος
167 τὸ πλεῖν. Et mox: Οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν. Ut unum ex his leviter attingam, εἶδος κάλλιστος dicitur pro εἶδος ἔχων κάλλιστον. Eodem modo talia, ut πολλὸν ἄριστος initio dicebantur, in quibus mox multo usu factum est, ut adjectivum neutrum adverbii instar haberetur: quæ ratio deinde latissime diffundi cœpit. Quid igitur sibi volunt ellipses istæ, ad quas ubique confugiunt? An quia poeta dicit, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικὸς, χωόμενος κῆρ, quod apud eundem est, pro χωόμενος κατὰ κῆρ dictum putabimus? aut quia Iliad. O. 60. dicit, Λελάθῃ δ' ὀδυνάων, Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, Iliad. Λ. 273. 400. cum ellipsi præpositionis dixisse, Ἤχθετο γὰρ κῆρ? Minime vero. Nam ut hæc re nihil differant, at diverso tamen modo et cogitantur et dicuntur. Id ex eo intelligitur, quod non ubique κατὰ addi potest. In hoc, Τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν, si quis cum Leisnero in præfatione p. 28. κατὰ intelligi volet, is videat, ne poetam absurda dicere faciat. Etenim κατ' ὄσσε si dixisset, aut in oculis, aut in parte oculorum, aut per oculos caliginem
168 dixisset offusam esse. Quin poetæ fugerunt etiam κατὰ dicere, sic, ut ea particula *quod ad aliquid attinet* significaret. Quare perperam scholiastæ hoc Sophoclis de Sole in Trach. 102. Εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα, interpretantur κατὰ τὸ ὀπτικόν. Poeta hoc dicit, *o qui hic in conspectu nostro splendes*. Eodem illi errore decipi se passi sunt in Œdipo Rege v. 1086. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ, Καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις, ad quem locum adscripserunt: ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, συνετός· κατὰ νοῦν ἔμπειρος, φρόνιμος. At hoc poeta sine particula γνώμαν ἴδρις dicturus fuisset. Nunc hoc dicit: *si ego vates sum, et ex animi sententia*, id est, quantum cupio, *intelligens*.

Non diversa est omnis passivorum verborum cum accusativo constructio, quorum activa eum casum requirunt: ut πλήττομαι πόδα. Nam quia dicitur πλήττω σε πόδα, mixtum ex his, πλήττω σε, et πλήττω πόδα σου, dici cœptum est etiam πλήττομαι πόδα, quod compositum est ex his, πλήττομαι, et πλήττει τις πόδα μου, sive πόδα πληττόμενον ἔχω. Neque alia ratio est verborum neutrorum, aut eorum, quæ aliud præterea nomen additum habent: ut ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Xeno-
169 phon. Anab. iv. 3, 26. καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Sophocles Antig. 95. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα. Quæ si proprie dicenda fuissent, sic debuissent enunciari: ἀκμὴν εἶχε διαβαίνων· οὐ πρέπει οὐδὲ ἀρχὴν ποιεῖν θηρῶντα τὰ ἀμήχανα. Sed ista in dicendo brevitas ita se

in Græcorum sermonem paullatim insinuavit, ut nemo deinde, his formulis utens, unde ortæ essent, cogitaret. Quare recte faciunt, qui ἀκμὴν *quum maxime*, et ἀρχὴν *omnino* significare dicunt, modo ne obliviscantur, si opus est, veram harum loquutionum originem indicare.

Unam adhuc classem exemplorum consectabor, quod ea paullo videtur impeditior esse: hæc dico, in quibus ὃ, ἃ, τὸ, ταῦτα, pro δι' ὃ, δι' ἃ, διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, et similiter etiam ἅπερ, ἅτε, οἷάπερ, οἷά τε dici putant: v. p. 421. 422. Et sane pronomina ista plerumque adverbiorum loco sunt, sed quærenti, quomodo hoc factum sit, non ellipsis, verum multo plenior ratio sese offeret. Initio enim hæc quoque pronomina, uti debebant, cum verbo construebantur: ut Iliad. Γ. 176. Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα· id est, *quam ego rem deflens contabesco.* Euripides in Phœn. 268. Τὰ μὲν 170
πυλωρῶν κλεῖθρά μ' ἐξεδέξατο Δι' εὐπετείας, τειχέων ἔσω μολεῖν· Ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω Λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. Id est, *quod ego metuo*, idque jam explicatur, quale sit, sequentibus verbis. Hujusmodi igitur constructionum frequenti usu fieri non potuit, quin pronomen simpliciter *quare* vel *propterea* significare inciperet. Hinc etiam ibi usurpari cœpit, ubi verbum cum eo non posset construi: ut apud Theocritum, xiv. 3. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀϋσταλέοι τε κίκιννοι, in quo loco ἀϋσταλέοι scribendum vidit egregiæ indolis juvenis, Augustus Ferdinandus Nækius.

Cæterum, quod in aliis ellipsium generibus factum vidimus, ut etiam alieni vel corrupti loci ad eas ellipses tuendas adhiberentur, id in hoc quoque genere factum est. Unum ex his locis, qui Sophoclis est in Philocteta, p. 444. e mala Triclinii emendatione allatum, jam supra explicuimus. In Euripidis Iphig. Aul. 235. p. 448. Καὶ κέρας μὲν ἦν Δεξιὸν πλάτας ἔχων Φθιώτας, ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης, Musgravii interpretatio, πλάτας pro accusativo habentis, multo certe impeditior est, quum aliorum, qui πλάτας genitivum esse putant. Quos si 171
sequutus esset, Musgravius, neque in Supplic. 659. δεξιὸν τεταγμένους κέρας, neque in Heraclid. 672. λαιὸν ἕστηκεν κέρας per ellipsin præpositionis explicuisset, sed verba τεταγμένους et ἕστηκεν pro simplici verbo ἔχειν vidisset posita esse. Similis, sed quodammodo tamen diversa permutatio in Rhesi loco est quem adjungit, v. 486. Ἀλλ' εἴτε λαιὸν, εἴτε δεξιὸν κέρας, Εἴτ' ἐν μέσοισι συμμάχοις, πάρεστί σοι Πέλτην ἐρεῖσαι καὶ καταστῆσαι στρατὸν, ubi poeta quum ἔχειν vel simile quid in mente habuisset, mox mutat constructionem. Neque Schaeferus p. 426. Sophoclis verba in Ajace v. 516. afferre debebat: Ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας, quomodo nec loquutus quisquam est umquam, nec loqui potuit. Corruptus est iste locus: sed hoc apertum est, verba θανασίμους οἰκήτορας, ut alibi docuimus, per appositio-

nem adjecta esse, et de ambobus parentibus dici. Non magis quisquam Græcorum dicere potuit, quod Bosio, cum scholiasta διὰ intelligenti, p. 422. dicere visus est Apollonius Rhodius : Ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον
172 Αἰολίδῃσιν ; quem locum alia etiam inutili auxit ellipsi Brunckius ὑπὲρ ad Φρίξοιο intelligendum censens. Interpungi debebat : Ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι, ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν. Vulgatam interpunctionem si quis Euripideo versu, qui est in Electra 1270. defensum iret, is graviter falleretur : de quo versu dicetur infra. Pejus etiam, si fieri potest, Schwebelius erravit p. 422. ad verba ἠὲ τὸν, Iliad. T. 326. διὰ intelligens. Verba poetæ hæc sunt : Οὐ γάρ κέν τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει Χήτει τοιοῦδ' υἷος· ὃ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω· Ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός. Ubi quis non videt, τὸν esse positum, quod poeta in mente haberet ἀποφθίμενον ἀκούσαιμι ?

Ad eamdem classem etiam illa pertinent exempla, quæ a quibusdam per appositionem explicantur, quod fecit Matthiæ in grammatica Græca p. 597, quæ ratio multo certe verior est et aptior, quam, quo alii utuntur, ellipseos remedium. De ingenti exemplorum, quæ congeri possent, copia satis erit pauca considerasse. Homericum illud, Θάνατόν νύ τοι
173 ὅρκι' ἔταμνον, sunt qui omissione præpositionis εἰς explicent. At etsi hæc cum præpositione dici potuerunt, non est tamen intelligenda præpositio, ubi omissa est : sed diversæ prorsus istæ loquutiones sunt. Recte igitur talia Matthiæ sic interpretatur : ὅρκια ἔταμνον, ἅ ἐστί σοι θάνατος. Sed dicendum est etiam, qui factum sit, ut sic loquerentur. Clarum vero est, duo in his verbis latere, unum ὅρκια ἔταμνον, alterum θάνατόν σοι κατεσκεύασα, quod ultimum quia factum erat feriendo fœdere, utrumque in unam loquutionem confusum est, θάνατόν τοι ὅρκι' ἔταμνον. Sic in illo : Οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, id est, οὔτι ψεῦδος ἔλεξας, ἐμὰς ἄτας καταλέγων. Æschylus in Agam. v. 233. Ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς, Γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν, Καὶ προτέλεια ναῶν, id est, ἔτλα ἀρωγὰν πολέμων καὶ προτέλεια ναῶν παρασκευάσαι, θυτὴρ γενόμενος θυγατρός. Euripides Hecub. 866. Ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος ἢ 'πικουρία, Πάσχοντος ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἷα πείσεται, Φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν. Ibidem v. 885. Καλεῖ σ' ἄνασσα δήποτ' Ἰλίου Ἑκά-
174 βη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Ibidem v. 971. Τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα ; et in Electra v. 1269. Ἀλιρρόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης, μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων ubi μῆνιν idem est, quod μήνιμα, ut apud Æschylum in Eumen. 234. et apud Plutarchum in amatoriis narrationibus p. 773. B. Homerus : Ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Eodem modo δίκην usurpatur, et τρόπον et δωρεὰν, et προῖκα, et ὄναρ, et τέλος, et πέρας, et aliquot alia nomina, atque apud

Latinos nomen *instar* Paullo alia ratio est loci Sophoclei in Ajace v. 172. Ἦ ῥά σε ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, Ἦ πού, τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν, Ἦρα κλυτῶν ἐνάρων, Ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις· Ὁ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις μαχαναῖς Ἐτίσατο λώβαν; Ita hic locus scribendus videtur: male vulgo ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις, et ἢ χαλκοθώραξ: quorum ψευσθεῖσ', ἀδώροις emendatio est Musgravii. Sed etiam ἢ ῥα, ut inusitatum, tolli debebat. Ἦρα κλυτῶν ἐνάρων est idem quod χάριν, ut ἦρα φιλοξενίης e Valckenarii emendatione in Callimachi fragm. 41. Johnsonus scribendum putabat ἀκαρπώτου. Ita 175
χάριν dictum esset, ut in locis supra allatis, de præmio, quo Diana Ajacem esset remunerata. Quod servato ἀκάρπωτον fieri nequit, ubi χάριν poeta dicit de præmio ab Ajace non dato Dianæ. Nam enallage, quam fingit Musgravius, admitti non potest: quam figuram omnino operæ pretium faceret qui artioribus finibus circumscriberet. Quod si ἦρα κλυτῶν ἐνάρων scribitur, nihil relictum est difficultatis. Jam enim ψευσθεῖσα νίκας ἀκάρπωτον χάριν jungitur, id est, *defraudata fructu victoriæ*, et quidem ἦρα κλυτῶν ἐνάρων, *ob spolia ab Ajace auxilio deæ relata*. Ita Xenophon Anab. ii. 2, 13. ἐπεὶ γὰρ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπορεύοντο ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν ἥλιον, λογιζόμενοι ἥξειν ἅμα ἡλίῳ δύνοντι εἰς κώμας τῆς Βαβυλωνίας χώρας· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν. Hic quoque duæ loquutiones mixtæ sunt, una ψευσθεῖσα et οὐκ ἐψεύσθησαν, altera ἐψεύσατο χάριν et οὐκ ἐψεύσαντο τοῦτο.

Jam denique secundam videamus accusativi adhibendi formam, quæ non est in commutatione diversarum loquutionum, sed in aposiopesi. Hujus generis nescio an vix aliud possit exemplum proferri, quam γνώμην ἐμὴν, commemoratum p. 449. Aristophanes in Pace v. 232. Ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν, Μέλλει. Idem in Ecclesiazusis v. 348. A. Τί 176
δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ Κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων; B. Γνώμην γ' ἐμήν. Et in Vespis 983. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν: γνώμην ἐμὴν, Οὐδ' ἄν ποτέ γ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος. Quid vero? num hanc solam de tot præpositionum ellipsibus, quas ostendimus temere fictas fuisse, admittemus? Immo tantum abest, ut hic commode videatur κατὰ intelligi posse, ut si κατὰ adjiciatur, sensus longe alius evasurus sit: quemadmodum apud Euripidem in Andromacha v. 738. Ὅταν δὲ τάχει θῶ κατὰ γνώμην ἐμὴν, Ἥξω. Quo magis adducor, ut γνώμην ἐμὴν per aposiopesin dici putem pro γνώμην ἐμὴν λέγειν, *ut dicam, quod sentio*. Nam etiam alibi similis invenitur aposiopesis, ut apud Aristophanem in Avibus v. 274. Οὗτος, ὦ σέ τοι. Et apud Sophoclem in Antigona v. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, Φὴς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Erunt fortasse, qui simile perfugium quærendum putent in participiis ἐξὸν, παρὸν, δόξαν, εἰρημένον, ἀρξάμενον, et quæ sunt

hujusmodi alia. Hæc vero magnopere vereor, ne non accu-
177 sativo casu, quod Bosio, pessime præpositionem μετὰ p. 454. 455. intelligenti, videtur, sed, ut jam ad Vigerum significavi, nominativo dicantur. Nam accusativus neque explicationem habet facilem, nec certa, quod sciam, testimoniorum fide nititur: quod secus est in nominativo. Est enim in hisce loquutionibus, ut equidem existimo, non tam permixtio quædam diversorum loquendi modorum, quam transitio ab alio ad alium, altero abrupto. Euripides Phœn. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας, Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. Volebat poeta dicere, μέλλων με πέμπειν Οἰδίπου γόνος ἐπεστρατεύθη, sed abrumpit priorem constructionem, et infert aliam. Sophocles in Œd. Col. 1119. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς, Τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον· quum dicere vellet εἰ τέκνα ἀέλπτως φανέντα μηκύνειν με ποιεῖ λόγον. Quæ ratio loquendi quum cœpisset par haberi, ac si τέκνων φανέντων diceretur, factum est, ut in quibusdam maxime participiis, etiam ubi non posset sic, ut initio, explicari, brevitatis caussa usurparetur. Euripides Heraclid. 6. Ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ, καὶ τὸ συγγενὲς σέβων, Ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡσυχῶς ναίειν, πόνων Πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει.

178 XII. *De Ellipsi Adverbiorum et Conjunctionum.*

Præpositionum ellipses nullas esse vidimus. Dicatur nunc de ellipsi adverbiorum et conjunctionum, in quo genere nescias profecto, quid sentiendum esse dicas de his, qui hic quoque, ubi vel sensus communis ellipsin spernit, tam putidum adminiculum adhibere non dubitaverint. Pleræque omnes harum ellipsium ejusmodi sunt, ut eas non præterire me pudeat. Nam nisi factum esset, vix credi posset exstitisse, qui v. c. πλησιάζειν γυναικὶ, aut *Tityre* non putarent dici posse, nisi ἐρωτικῶς et ο intelligeretur. Qui si cogitassent, adverbia conjunctionesque proprietatibus quibusdam et sententiarum inter se consociationibus ac dissociationibus indicandis inservire, quæ nisi disertim verbis expressæ vel propterea intelligi nequeant, quod, si ellipsi locus esset, etiam aliena intelligi possent: numquam adeo absonam opinionem essent amplexi, ut voculas, quarum omissio longe aliter quam adjectio sententias conformat, per ellipsin negligi potuisse crederent. Sunt tamen nonnullæ harum particularum, quæ quum etiam præstantissimis viris fraudem fecerint, diligentius considerandæ videntur. Eas particulas ordine eo, qui est in Bosii libro, commemorabimus.

179 Ac primo quo tandem jure ἄλλοτε existimabimus omissum esse in talibus locis, qualis hic est Euripidis versus, Κεῖμαι τότ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ? Ubi quid impedit, ne quis malit ἐνίοτε intelligere, aut ne putet ita dici pro κεῖμαι δ' ἐπ'

ἀκταῖς, οὐκ ἀεί, ἀλλ' ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ? Quod si sapimus, fatebimur nihil esse omissum, sed Polydorum, postquam universe dixerat se projectum esse in littore, accuratius describendæ rei caussa deinde adjicere ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. Neque ulla est lingua, quin eodem modo hæc enunciare soleat.

Non meliora sunt, quæ de omissione particulæ ἂν traduntur, ex parte jam a Schaefero notata, quem quidem hic maxime speraveram multa e doctrinæ suæ thesauris largiturum esse. Equidem satis habeo breviter indicasse, quod longioris est disputationis, particulam ἂν ab antiquis sic esse usurpatam, ut nihil ad verbi modum pertineret. Quare sicubi optativus vel conjunctivus vel etiam indicativus invenitur ea particula destitutus, ita est existimandum, hanc particulam non esse additam, non etiam, omissam esse.

Multo pejus ἐὰν etiam cum solœcismo intelligendum putavit Schoetgenius in hujusmodi exemplis: δοῦλος ἐκλήθης· μή
σοι μελέτω: 1 Cor. vii. 21. ubi recte quidem monet Schaefe- 180
rus, non opus esse ellipsi, si priora verba per interrogationem dicta accipiantur: sed ne hoc quidem necesse est, quia etiam quum sine interrogatione proferuntur, statim apparet, rem sumi tantummodo ut actam, non ut re vera actam referri. Atque hic quoque usus communis est omnium linguarum.

Ob aliam caussam e numero ellipsium eximendum est hoc, γόνυ κνήμης, ubi ἔγγιον non per ellipsin, sed per aposiopesin omittitur: quod frequens esse in proverbiis supra observavimus.

Neque ulla est particulæ ἕως ellipsis in hoc exemplo, μείναντες ἀπολῆξαι τὸ κλυδώνιον, quia infinitivus solus per se significat *ut aliquid fiat*, quod ubi de exspectando sermo est, sponte apparet tantumdem esse ac *donec aliquid fiat*.

Speciosior, nec tamen vera ellipsis est particulæ ἤ, ut in his: οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά· ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. At hic tantum abest ut ἤ omissum sit, ut magis prægressi nominis genitivus mente repeti debeat: σταδίους ἀπέχοντα οὐ πλέον ἑπτὰ σταδίων· ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα ἐτῶν. Neque in illo ellipsis est, ἐλείπετο οὐδὲν ἔτι αὐτὴν φονεύεσθαι, quia solus per se infinitivus significat *ad pereundum*. Parum differt ab hoc loco is, quem ex Euripidis Al-
cestide v. 896. attulit Schaeferus: Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, 181
ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου; In quo loco quum recte ellipsin improbaret Schaeferus, non debebat tamen ita eum constituere: Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν, (Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον;) ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου. Quo modo qui loquutus sit, vereor ut quisquam reperiri queat. Expedita sunt omnia, si sic interpungas: Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν, Πιστῆς ἀλόχου; ut πιστῆς ἀλόχου non ex ἁμαρτεῖν, sed e comparativo μεῖζον pen-

deat: *quid enim viro tristius est ad amittendum, quam fida uxor.*

Quid vero dicemus de eo, quod Porsono, viro Græce doctissimo, etiam ἢν vel ὅταν per ellipsin abesse visum est in hoc Euripidis loco, Hecub. 1018. Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν Λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρδίας, Ἀμέρσας βίον. Tales enim particulæ si omitti possunt, nihil profecto usquam est, quod non possit ellipseos ope defendi. Particula ὡς, ut apud Homerum ὥστε, per se regit conjunctivum, si res non ut facta, sed ut
182 quæ fieri possit, narratur: Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν.

Neque vera sunt, quæ de omissione particulæ ἵνα p. 477. afferuntur. Loci, qui ibi commemorantur, non sunt omnes ejusdem generis. Horum quidam Schaefero structuram habere videntur solœcam, aut quæ speciem certe solœcismi præ se ferat. Epigr. incerti poetæ 249. Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα; Lucian. tom. iii. p. 250. ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐτὸς ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον; et p. 265. ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι. At nihil hic solœcismi est. Sensus est: *visne? ipse conscendam: visne? enumerabo tibi:* id est, *si vis, enumerabo tibi.* Scriptor epigrammatis pro futuro posuit præsens. Eodem modo nos loquimur: *willst du? so gehen wir vor gericht.*

Alterum genus locorum tale est: Anacreon xii. Τί σοι θέλεις ποιήσω; Euripides Phœn. 734. Βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς; Homerus Iliad. Z. 340. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω. Idem Ψ. 71. Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. Hic in Anacreontis et Euripidis versibus nihil est difficultatis. Sunt enim hic quoque duæ conjunctæ
183 diversæ loquutiones, una, τί σοι θέλεις ποιῆσαί με; βούλει τρέπεσθαί με ἄλλας ὁδούς; quibus abruptis adjicitur conjunctivus deliberantis, ποιήσω, τράπωμαι. Eodem prorsus modo Latini: *quid vis faciam?* Obiter hoc adjicio, caussam, quare Græci dicant ἴωμεν, *eamus*, et similia, non etiam ἴητε, ἴωσι, eamdem conjunctivi significationem esse, quam tetigi. Nam proprie ἴωμεν est deliberantium an eant. Atqui quid nos agere oporteat, deliberare possumus: alii autem quid agere debeant quum deliberamus, aut ea frustra est deliberatio, aut id rursum quærimus, quid nos ab illis agi velimus. Quare quum eos hortamur, non amplius conjunctivo, sed aut imperativo, aut optativo locus est. Sed redeo ad omissum ἵνα. Ne Homeri quidem versus aliter, quam ipso illo conjunctivi usu explicandi sunt. Orta est enim ista ratio loquendi e pari deliberatione, ut si dicas, βούλει τεύχεα δύω; ἐπίμεινον τοίνυν· βούλει πύλας Ἀΐδαο περήσω; θάπτε με ὅτι τάχιστα. Eodem modo nos: *warte, soll ich die waffen anlegen: begrabe mich, soll ich in die unterwelt gelangen.*

Non possum, quin paucis attingam ellipsin particulæ καί, quam quidam admisisse videntur, ubi εἰ est *etiamsi.* At ne

hæc quidem ellipsis est. Nam εἰ non potest aliter pro *etiamsi* dici, quam quum res vix credibilis commemoratur, ubi apertum est, εἰ propriam suam vim retinere, quia, quum res ista 184
numquam futura sit, recte potest per simplicem conditionis significationem indicari. Aristophanes in Vespis v. 298. Οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς. Quare graviter erravit Brunckius εἰ *tametsi* interpretans apud Sophoclem in Ajace, v. 562. Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαλ', εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων. Suidæ ed. Mediol. in v. τηλωπός: κἂ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ. Scholia Romana: κ' εἰτανῦν καὶ εἰ ἔκδημος νῦν ἐστι. Liberabimus ergo Græcam linguam inaudito vocabulo ἔμπαξ, et scribemus: Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.

Accedimus ad ellipsin omnium maxime speciosam, quæ est adverbii μᾶλλον. Homerus: Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. Quid vero? Qui in hujusmodi exemplis μᾶλλον omissum esse putant, num hi cogitarunt, quid lucri fiat, si μᾶλλον addatur? Nam quæ eo omisso difficultas est, ea addito non tollitur, quandoquidem non illud obscurum est, qui μᾶλλον omitti, sed qui ἢ ad comparationem adhiberi possit, quod non magis clarum est adjecto μᾶλλον. In aliis quidem linguis, ut in Latina et Germanica, comparationum ratio est 185
facillima, quod hæ particulis utuntur similitudinem indicantibus, *quam*, *ac*, *atque*, *als*, *wie*, *alswie*: quibus Germanica addit *denn*, quod est *deinde*, quo id, quicum aliquid comparatur, illo significatur posterius esse. Longe ab his comparandi modis discedit Græca lingua, quæ quum particula ἢ utatur, cujus multæ aliæ, eæque variæ significationes sunt, id ipsum ante omnia quærendum est, quo significatu hæc particula comparationi inserviat. Quemadmodum μὲν et μὴν, δὲ et δὴ paullatim discerni cœperunt, quum initio utrumque una particula fuisset, μὴν et δὴ, ita ἢ nihil aliud est quam ἦ, mutato cum significatione accentu. Illud ἦ proprie significabat *profecto*: Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες. Manente hoc significatu in interrogationibus usurpari incipiebat: Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; Leniter hinc deflexit significatio, ut indicaret *an forte*: Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας; Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο; Eodem modo nos in his tribus exemplis eam particulam nostra *wohl* exprimeremus, in tertio exemplo etiam per *etwa*. Hæc dubitantis interrogationis significatio traducta est deinde etiam ad alias formulas, ut πότερον, ἤ, ubi Latini *an*, nos longius a 186
Græcis recedentes *oder* dicimus. Indidem talia sunt, ut Ἠ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, id est, *sive*, *sive*. Neque ἠδὲ, *et* significans, aliam habet originem; quod initio erat *vel etiam*. Sed nudum ἢ quum esset *an forte*, mox etiam *vel* et *aut* significare cœpit, Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος, quia hoc

ipsum est dubitantis, et quasi semet, utrum hoc, an illud malit, interrogantis. Itaque multo usu factum est, ut ἢ simpliciter *aut* significaret, et ibi quoque usurparetur, ubi omnis interrogatio abesset: Τεθναίης ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην. Jam vero unde est, quod hanc particulam significare volunt *quam?* Verum est, eam sic esse interpretandam, quum Latine loquimur: falsum est autem, hanc significationem inesse huic particulæ. Nam præterquam, quod nihil inter se commune aut cognatum habent harum particularum significationes, ne opus quidem est, ut, quum ἢ *quam* notare videtur, a propria ejus potestate discedamus. Commode enim ea etiam in comparatione locum habet: Ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. Id est proprie: *melius sane est, feras*
187 *occidere: an forte dimicare cum fortibus melius est?* Confirmat hanc interpretationem formula, quam Latini a Græcis acceperunt, rectius ea utentibus: πρόθυμος μᾶλλον, ἢ σοφωτέρα. Nam Latini si accurate loquerentur, dicere deberent, *studiosior, quam prudens*, non *studiosior, quam prudentior*. Græci contra recte sic loquuntur, quippe hoc dicentes: *studiosior: an prudentior?* Hæc si recte disputavimus, nulla est ellipsis in talibus locis, ut Ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς Τρωσὶν δὴ βούλεται δοῦναι κράτος, ἠέπερ ἡμῖν. Nam id proprie sic dictum est: *Jupiter Trojanorum vult victoriam esse: an ille eam esse nostram vult?* Quod quid est aliud, quam, *magis ille Trojanis, quam nobis favet.* Obiter moneo, veteres in hac maxime formula, βούλεσθαι ἤ, sic esse loquutos; in aliis, perspicuitatis caussa, μᾶλλον adjecisse; recentiores autem, communem usum deserere amantes, ad antiquam formam interdum rediisse. Thucydidis quidem locus, quem Bosius p. 481. affert, non invenitur eo, quem hic indicavit loco: sed si lib. ii. cap. 89. spectavit, negligenter inspexit Thucydidem, apud quem sic legitur: ἀντίπαλοι μὲν γὰρ, ὥσπερ οὗτοι, τῇ δυνάμει τὸ πλέον πίσυνοι, ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Sed nondum licet nobis hanc ellipsin dimittere. Cur enim, inquient ellipsium defensores, Græcis eripiamus hanc ellipsin, Latinis concedamus, apud
188 quos *quam* ejusmodi est, ut, nisi *magis* intelligatur, sensus longe alius evadat: veluti apud Plautum in Rudente iv. 4, 70. *Eo tacent, quia tacita mulier semper quam loquens bonast.* Ita quidem Reizius edidit, quum antea verba hoc ordine legerentur: *eo tacent, quia tacita bonast mulier semper quam loquens.* Nolo lites de hoc versu movere, quem sane mireris non esse sic a Plauto scriptum: *Eo tacent, quia tacita melior mulier semper quam loquens.* Scripserit igitur Plautus, *tacita mulier quam loquens bona est.* Hoc, inquient, nisi ellipsin adhibeas, quid est aliud, quam, quod poeta dicere noluit, *tacita mulier tam est bona, quam loquens.* Equidem ad hæc non dubitem respondere, quum frequentissimus

sit apud Latinos particulæ *quam* usus in comparatione inæ-
qualium, eo usu factum esse, ut *quam* etiam solum per se
significaret *magis quam*. In quam rem certe e Græco ser-
mone illustre exemplum habemus particulam πρὶν, quæ quum
proprie sic esset usurpanda, ut πρὶν ἢ diceretur, paullatim fac-
tum est, ut πρὶν etiam nunc pro ἢ usurparetur: Μὴ πρὶν ἐπ'
ἠέλιον δῦναι, καὶ ἔπι κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριά-
μοιο μέλαθρον, nunc pro πρὶν ἤ: Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ 189
γῆρας ἔπεισιν. Utrumque prorsus eodem modo fit apud nos in
particulis *eher* vel *ehe*, et *bevor*.

In eodem adverbio μᾶλλον gravius etiam erravit Leisnerus
p. 481. μᾶλλον ἢ omitti putans, ubi positivum nomen infini-
tivo jungitur, sic, ut aliquid nimium esse indicetur, quam ad
certum finem necesse est, ut apud Xenophontem Mem.
Socr. iii. 13, 3. ἀλλὰ ψυχρὸν, ἔφη, ὥστε λούσασθαι, ἐστίν. Con-
fugit in hujusmodi exemplis etiam Wyttenbachius ad ellipsin
in Bibl. Crit. iii. 2. p. 65. commemoratus a Schaefero et hic,
et p. 132. ubi plura de hoc loquendi modo allata sunt.
Nulla hic ellipsis est, sive positivum, sive comparativum, sive
superlativum sit nomen. Nam hæc loquutio sic debet in-
telligi, ut istud nomen, in quo inest comparatio, tali vocis
conformatione pronunciari putetur, quæ dubitationem lo-
quentis exprimat. Nemo enim non sentiet, aliud esse utrum
aqua frigida ad lavandum sic dicatur, ut vocabulum *frigida*
non aliter, quam reliqua pronuncietur, an idem vocabulum
gravius et cum quadam hæsitatione proferatur, cujus hæc
vis est, ut indicetur, satis frigidam dici, quam qua quis la-
vari velit.

Non magis, ubi μᾶλλον post ὅσῳ abest, ea esse ellipsis pu-
tanda est: ut apud Thucydidem vi. 89. (non 86.) ἐπεὶ δημο- 190
κρατίαν γε καὶ ἐγιγνώσκομεν οἱ φρονοῦντές τι, καὶ αὐτὸς οὐδενὸς ἂν
χεῖρον, ὅσῳ καὶ λοιδορήσαιμι. Nam, ut supra ostendimus, ea
non est ellipsis, quum vocabulum jam antea positum ob id
ipsum bis poni detrectatur. Atqui μᾶλλον in omni compara-
tivo inest, ita ut χεῖρον in Thucydidis loco sit μᾶλλον κακῶς.
Ex eodem genere est omissio adverbiorum οὐδὲ et οὔτε, alia
sequente negatione: de qua re explicuit Schaeferus p. 485.
Nam hæc longe alia figura est, quam ellipsis.

Ellipsin particulæ ὅτι ne commemorarem quidem, nisi ve-
rerer, ne quem H. Stephani auctoritas in errorem implica-
ret: qui quum eam particulam omissam crederet in hoc
Thucydidis loco, v. 61. καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλ-
λως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι
ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι, non animadvertit, Thucydidem,
quod is facit sæpissime, quum ante ex aliena sententia lo-
quutus esset, ex sua ipsius sententia loqui pergere. Majore
cum specie afferri potuissent tales loci, quales Matthiæ in
Græca grammatica p. 756. protulit, ut Sophoclis in Philoct.

v. 615. Εὐθέως ὑπέσχετο Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς. τόνδε δηλώσειν ἄγων·
191 Οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβὼν, Εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα. Verum ne in his quidem ulla ellipsis est, quia optativus per se index est alienæ sententiæ.

Progredimur denique ad ellipsin particularum ὡς et ὥστε, in quibus dici vix potest, quantum a vero viri docti aberraverint. Ac primo quum in comparatione omitti putant ὡς, tantum abest, ut ea particula omittatur, ut, ubi iis videtur omissa, ne addi quidem potuerit. Ut in isto Aristophanis loco, Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς, non hic est sensus, *tu tamquam Aristyllus hians dices*, sed *ipse eris, quum id facies, Aristyllus.* Sic, præter Homerica, in cæteris quoque exemplis, de quibus pudet quidquam adjicere. Miror, quod Schaeferus et hic et ad Longum in talibus, ut τοῖς τοξεύμασιν ἐχρῶντο ἀκοντίοις, ellipsin admiserit. Nam quid omissum putabimus, si eadem res ita dicatur: τὰ τοξεύματα αὐτοῖς ἀκόντια ἦν? An hic quoque ὡς erit intelligendum? Credent hoc fortasse, et credant, per me licet, qui φασὶ, vel ἐμοὶ δοκεῖ, mediæ orationi inserta, non putant nisi advocato ὡς stare posse.

Sed videamus nunc ὡς et ὥστε infinitivo juncta, quod ita est usitatum, ut infinitivus his particulis carens ex earum ellipsi pendere omnibus videatur. Adeone vero doctos homines non cogitasse, quid agerent, ut etiam, quæ facillima
192 sunt, per difficiliora explicare conarentur? Nam quæ hæc dementia est, si tibi difficile videatur, συνελόντι εἰπεῖν, vel Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, Πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, a particulis ὡς et ὥστε auxilium petere, quæ nec magis, quam ulla alia particula, infinitivum regant, et ipsæ quid hic sibi velint, a te explicari postulent? Hoc scilicet totum est illud ellipseos mysterium, per ellipsin omissa dicere, quæ alibi addi videas, sive tu scias, quorsum addantur, sive nescias. Ingrediamur nos aliam viam. Atque hæc duo jure nostro, ut certa, sumemus: unum, infinitivum in Græco sermone per se significare finem, ad quem quid fiat; alterum, neque ὡς, neque ὥστε infinitivum regere. Jam quo intelligas, quid ὡς, vel ὥστε, quod nihil est nisi *ut forte*, sibi velit, nihil opus est, nisi ut memineris similium formularum. Xenophon Anab. i. 6, 8. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐδ' εἰ γενοίμην, ὦ Κῦρε, σοί γ' ἂν ἔτι ποτὲ δόξαιμι. Idem Cyrop. iv. 3, 15. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὕτως ἐπιθυμῶ ἱππεύειν μαθεῖν, ὡς νομίζω, ἢν ἱππεὺς γένωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς γενέσθαι. Euripides Iph. Taur. 1211. Οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω. Sophocles Œd. R.
193 543. Οἶσθ' ὡς ποίησον. Æschylus Pers. 187. Τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν Τεύχειν ἐν ἀλλήλῃσι, de qua formula, in qua hæserat Reizius, (vide ad Vigerum p. 737.) docte disseruit Erfurdtius ad Sophoclis Antig. 732. Herodotus ix. 42. ἤδεσθε τούτου εἵνεκα, ὡς περιεσομένους ἡμέας Ἑλλήνων. Hæ constructiones omnes quid aliud quam duarum loquutionum in

unam conjunctione natæ sunt? Xenophon sic incipiebat, ac si dicturus esset, ὅτι οὐδ' εἰ γένοιτο, ἐκείνῳ γ' ἂν ἔτι δόξειεν. Euripides, tamquam si, οἶσθα νῦν, ἅ μοι γενέσθαι χρή. Sophocles, ut si, οἶσθ' ὡς ποιητέον ἐστίν; Æschylus, veluti scripturus, τούτῳ στάσιν τίν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾷν, ἔτευχον ἐν ἀλλήλῃσιν. Herodotus denique, ut qui dicturus esset, ἥδεσθε τούτου εἵνεκα, ὡς περιεσόμεθά ἡμεῖς Ἑλλήνων. Indidem est, quod etiam Matthiæ in Græca grammatica observavit, usus indicativi post præterita, ubi ὅτι vel ὡς optativum exigebat: ut apud Thucydidem ii. 8. ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦσιν. Neque alia constructio est, quum ὡς idem fere est atque γάρ, aut quum ὥστε significat *quare*, ut apud Xenophontem Anab. ii. 4, 5. καὶ ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει· ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται, ἀλλὰ καὶ οἱ πρόσθεν ὄντες, πολέμιοι ἡμῖν ἔσονται. Incipit enim, ac si velit 194
pergere: ὡς φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λειφθῇ, ἀλλὰ καὶ οἱ πρόσθεν ὄντες, πολέμιοι ἡμῖν γένωνται. Eodemque talia pertinent, ut apud Sophoclem in Trach. 1182. Ὡς πρός τι πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; et v. 1192. Οἶδ' ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω, quod sic est dictum, ut si voluisset hæc ita enunciare: οἶδα, ὡς χρὴ τὸν πολλὰ ἄνω σταθέντα θυτῆρα. Hæc qui meminerit, non mirabitur, quid sit, quod sæpe, maxime apud historicos, conjunctivus cum particulis ὅπως, ὡς, ἵνα, μή, post præterita pro optativo inveniatur. Jam igitur eodem modo etiam ὡς et ὥστε ante infinitivum debet explicari. Ita ὡς συνελόντι εἰπεῖν e duabus compositum est loquutionibus, una, ὡς συνελὼν εἴπω, altera συνελόντι εἰπεῖν. Et quod est apud Sophoclem in Philoct. 656. Ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, Καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ', ὥσπερ θεῶν; ubi altera est constructio, ἆρ' ἔστιν ἐγγύθεν θέαν λαβεῖν; altera, ἆρ' ἔστιν ὡς ἐγγύθεν ἂν θέαν λάβοιμι; in Trachiniis v. 371. Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων Ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί, Ὥστ' ἐξελέγχειν· ubi pariter una constructio est, ἐξελέγχειν αὐτούς; altera, ὡς ἂν ἐκελέγχειν αὐτοὺς δύναιο. Hoc si reputasset Schaeferus, maluisset, opi- 195
nor, p. 490. dicere, in quibusdam loquutionibus raro inveniri ὥστε, in aliis plerumque addi, quam reperiri, ubi non desideres (desideratur enim nusquam), interdum autem paullo durius deesse. In quam rem quod Herodoti loco i. 13. utitur, valde miror. Ibi sic scriptum est; συνέβησαν ἐς τωὐτὸ οἵ τε τοῦ Γύγεω στασιῶται καὶ οἱ λοιποὶ Λυδοί, ἢν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι Λυδῶν, τόνδε βασιλεύειν· ἢν δὲ μή, ἀποδοῦναι ὀπίσω ἐς Ἡρακλείδας τὴν ἀρχήν. Nam hic eo minus mirum est, nudum positum esse infinitivum, quod συνέβησαν idem est atque ἔγνωσαν, *decreverunt*. Sed ut uno quasi ictu istam ellipsin particulæ ὥστε evertam, quid habebunt, qui eam tuentur, quo explicent tales locos, qualis hic est Stephani Byzantini in v. Τρεμιθοῦς: φασὶ δ' ὅτι, ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν

τόπον, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς δαίμονος ὑπὸ τρόμου διασαλευθῆναι· διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κληθῆναι. An etiam in hoc versu Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίαν καὶ καρτος ἐρίσδεν, ὅτι intelligendum putabunt? Parum differt a Stephani loco hoc Sophoclis in initio Antigonæ: Ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Cæterum Græci similiter etiam alias particulas con-
196 struunt, ut ἐπεὶ et πλήν: Sophocles in Electra v. 352. Ἐπεὶ δίδαξον. Et in Trach. 41. Πλὴν ἐμοὶ πικρὰς Ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται. Sic ibi scribendum.

Sed dictum est satis de ellipsi. Neque enim, quæ in Bosii libro de ellipsi plurium verborum adjecta sunt, attingi a nobis quisquam cupiet, quorum maxima pars manifesto ad aposiopesin pertineat, reliqua autem tam sint inepta, ut nemini, qui sana ratione utatur, placere possint. Cæterum quod omnem nostram disputationem in his scriptoribus, qui profani vocantur, consistere voluimus, hæc caussa est, quod sacros Christianorum libros, cereos flecti quorumdam artibus, neque juris nostri videbatur attingere, nec scientiæ. Quod si qui forte erunt theologi, qui nos aliquid veri dixisse indicent, hos viam speramus inventuros esse, qua etiam apostolorum sermo ab istis ellipsium sordibus liberetur.

XIII. *De Pleonasmo.*

Transgrediamur ab ellipsi ad pleonasmum, cujus explicatio aliquanto, quam ellipseos, facilior est: non modo quod omnino minor est in pleonasmo obscuritas, sed etiam, quod,
197 quum ellipsi fere contrarius sit pleonasmus, ellipseos expositio ultro ostendit, quæ pleonasmi sit ratio. Demonstravimus autem ellipsin esse omissionem vocabuli, ad grammaticam quidem constructionem necessarii, sed usu ita deesse soliti, ut sponte intelligatur. Quod si contrarius est ellipsi pleonasmus, pleonasmum necesse est in adjectione vocabuli positum esse, quod tametsi ad grammaticam rationem nihil conferat, ex usu sic addatur, ut prorsus abundet, id est, ut plane nihil significet. Nam nisi pleonasmum in adjectione vocabuli nihil plane significantis ponimus, non magis pleonasmorum inveniri poterit finis, quam supra in ellipsi factum videmus. Quo in errore exagitando quum totus versetur Weiskii liber, mirum est tamen, quod ille non modo hos, qui veri sunt pleonasmi, fere omnes præterierit; quos sane quidem secundum definitionem pleonasmi, quam posuit, præterire debuit: sed etiam quod de his, qui videri possunt pleonasmi esse, quum non sint, minimam partem attigerit. Sed quum ne nobis quidem hæc sit cura, ut hos, quos re vera putamus pleonasmos vocandos esse, undique congeramus atque exemplis illustremus: paucis ea dumtaxat consectari volumus, quæ capita sunt hujus disputationis.

Ac videmus eum dissimilitudine quadam maximam pleo-

nasmi atque ellipseos esse similitudinem; similitudinem eo, 198
quod in pleonasmo pleraque contraria sunt, quam in ellipsi;
dissimilitudinem, quod non omnia. Ellipsis enim quum non
possit eorum esse, quæ sponte intelligi nequeant, apertum
est, esse, quæ necessitate quadam ab numero ellipsium exclu-
dantur: pleonasmus autem, quod superflua sensum ex ora-
tione non tollunt, non patitur tam certis se finibus circum-
scribi. Itaque etsi utriusque, et ellipseos et pleonasmi usus
in quaque lingua experientiæ est, tamen quid non sit ellipsis,
necessitate; quid non sit pleonasmus, eo, quod aptum in-
eptumve est, definitur. Ac vidimus, ellipsin et copulæ esse
et subjecti, non etiam prædicati, nisi sic, ut ejus aliqua pars
omittatur. Omitti enim possunt, quæ maxime necessaria
sunt, quia ob id ipsum sponte intelliguntur: quod contra
minus necessaria, si absunt, non intelliguntur, quia ne desi-
derantur quidem. Propemodum contraria ratio est pleo-
nasmi. Quamquam enim per se nihil est, quod abundare
nequeat, tamen, quoniam pleonasmus est adjectio eorum,
quæ ne cogitantur quidem, consentaneum est, eum ab his
partibus, quæ maxime sunt necessariæ, plerumque abesse,
quod has partes, ut quæ maxime emineant, inutili addita-
mento onerari non convenit; in iis autem partibus frequen-
tius inveniri, quæ quod secundariæ sunt, facilius delitescit, 199
si quid alieni additum est. Eamque rem confirmat etiam
origo pleonasmi. Nam qui vere dicendus est pleonasmus,
ejus duo sunt, nec plures numero fontes. Etenim aut lo-
quutio sic multo usu trita, ut aliquid de propria sua vi ami-
serit, ad alienas res transfertur, aut iteratio aliqua ejusdem
notionis, ad vim orationis augendam inventa, quæ eam vim
usu paullatim deposuit, ibi usurpatur, ubi nulla vi opus est.
Neutrum tale est, quod facile in copulam aut in subjectum
cadere possit. Copulam enim, ut quæ in omni enunciatione
necessaria est, et ob simplicitatem notionis, et quod semper
eadem est, pleonasmo carere decet. Subjectum autem per-
raro recipit pleonasmum, quia cum certum ac definitum esse
debeat, fere et intensionem significatus et imminutionem ab
se segregat. Quare solum relictum est prædicatum, in quo
constituendo facillime pleonasmus admittatur. In copula
quidem vereor ut ullus inveniri pleonasmus queat. In sub-
jecto, ut dixi, rarus est. Pervulgatum illud, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα,
pro solo Platone dictum, cadentis est linguæ, usitatum Plu-
tarcho et consimilibus scriptoribus, non antiquioribus, ut
Thucydidi, Platoni, Xenophonti, nedum, quod quidam opi-
nati sunt, Homero. Et quis non sentiat, hunc pleonasmum,
quem quidam etiam in parte elegantiæ habuerunt, valde ab- 200
surdum esse? Commodam vero excusationem is habet in
subjecto pleonasmus, quo pronomini præter necessitatem
additur αὐτός: Ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμω. Initio

enim αὐτὸς in hisce pronominibus prædicatum fuerat, quod deinde, extenuata significatione et prorsus ad nihilum redacta, pronomini ipsi adjungebatur. Sic plerique omnes, qui vere sunt pleonasmi, in prædicatis consistunt, maximeque in tenuioribus, quod genus continetur particulis. Ejusmodi est πάσσι πρὸ, sine pleonasmo, ut videtur, dictum Iliad. Λ. 50. Odyss. E. 469. sed abundante particula Odyss. Λ. 36. Ἀλλ' ἄγ', ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν, ἦᾶσι πρὸ ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι. Ejusdem generis sunt etiam ἔξοχος ἄλλων et πρόσθι μᾶλλον, de quibus formulis dixi ad Hom. hymn. Cer. 362. Sed ut alterius quoque generis exempla proferam, quod est in iteratione ejusdem notionis, quis non trita illa, πάλιν αὖθις et ὅθ' οὕνεκα, meminerit? Tale est etiam ἄν κεν et κὲν ἂν, de quibus particulis expositum est ad Orpheum de lapidibus v. 247. Eodem pleonasmo ὡς οἷα dicitur, cujus formulæ pauca exempla attulit Bastius in epistola critica ad Boissonadum p. 43. consulto, ut opinor, non faciens quum aliorum, tum
201 Eustathii mentionem, qui hæc sæpissime conjungit. Ac videntur mihi eodem referenda esse hæc Euripidis, in Hecuba v. 402. Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι, et in Troad. 147. Μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν Ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ Μολπάν. Vereor enim ne non possit cum Porsono ad Hecubæ versum in his locis ὅπως cum ἕξομαι et ἐξάρξω construi. Quod ut in Aristophanis atque Antiphanis versibus, quos affert, fieri debeat, quibus addi poterat hoc Æschyli in Agamemnone v. 609. nisi id aliter intelligendum est, Ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν Σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι, alia tamen est horum locorum, quam Euripideorum ratio, in quibus illud ὅπως, quod semet ipsum monentis est, non videtur admitti posse, quia in his simplex inest ejus, quod quis facturus sit, affirmatio.

Præpositiones duæ idem significantes quum conjunguntur, fere semper altera earum adverbium est, ut ἀμφὶ περὶ κρήνην, πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη, νόσφιν ἄτερθε κακῶν, νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις, ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι· Non est tamen verum, quod Boeckhius, vir præclaræ eruditionis, in commentatione de Platonico Minoe p. 197. contendit, duas præpositiones sic,
202 ut altera non sit adverbium, nusquam jungi, et proinde apud Platonem de legg. iii. p. 701. D. τίνος δὴ χάριν ἕνεκα altera utra præpositione ejecta scribendum esse. Non recordabatur vir doctissimus illud a Thucydide et Xenophonte usurpatum, ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, de quo dixit Wyttenbachius ad eclogas historicas p. 414. Neque hæc unica sunt talis pleonasmi exempla. Sophocles in Trachiniis v. 1160. Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο. Idem in Philocteta v. 554. Ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφί σ' οὕνεκα Βουλεύματ' ἐστί. Euripides in Iphig. Taur. 1138. Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν. Quæ jam, opinor, nemo temere audebit tentare. In Euripidis quidem versu, ut hoc

adjiciam, ὡς, quod Marklando in mentem venit, poeticæ dictioni repugnat.

Alio modo repetita notio sic abundat, ut non integro aliquo vocabulo, sed parte alicujus vocabuli comprehensa sit. Ut Iliad. Ψ. 709. Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, ubi præpositio in ἀνίστατο abundat. Quo loco adduci possit aliquis, ut δι' ἄστυ, quod quidam codices habent in versu parum eleganti, qui legitur Iliad. Λ. 703. Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ, διαπραθέειν μεμαῶτες, non librariorum errore scriptum putet. Euripides in Andromacha ver. 613. Παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις. 203
Nam vocabula, quale est ἄπαις, sic usurpari solent, ut sola remaneat notio privationis. Nec dissimilia sunt talia, ut ἀπ' οὐρανόθεν, quæ initio carebant pleonasmo, quum adverbium ἄπο nondum in præpositionem vertisset: sed hoc postquam factum erat, magis terminatio substantivi, quam præpositio cœpit abundare. Eodem modo in his, ἀπ' ὄρεσφι, ἐπ' ἐσχαρόφιν: nam ista terminatio nihil est nisi θι alio modo pronunciatum. Unde verissime grammatici νόσφιν pro νοστόφι dici observant. Usurpari tamen ista deinde pro genitivis cœperunt: ut Iliad. N. 588. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν. Colligi potest ex hujusmodi exemplis, eodem trahenda esse talia, ut μᾶλλον ἐνδικώτερος, οὐδὲν ἕν.

XIV. *De iis, qui falso Pleonasmi habentur.*

Sed satis indicatum videtur, qui veri sint pleonasmi. Nunc paucis illos commemorabimus, qui falso in pleonasmis numerantur: in quo genere explicando quum totus versetur Weiskii liber, quamquam ille pauca de multis comprehendens, malumus hunc omnem locum, qui est de falso pleonasmo, in classes quasdam describere, quam singula exempla verborum, quæ abundare vulgo creduntur, perscrutari. Quamquam in 204
horum quoque explicatione haud pauca sunt, in quibus a Weiskio discedendum putamus, ut statim in his, quæ de pleonasmo articuli scribit, ubi quum alia miramur, tum hoc, quod p. 23. in Xenophontis lib. iii. de institutione Cyri cap. 3, 4. τὸν ἄνδρα ἀγαθὸν Græce dici potuisse putat, talibus fortasse locis adductus, qualis hic Sophoclis est in Trach. 936. Κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων Ἐλείπετ' οὐδέν. Sed ista relinquamus aliis perpendenda.

Et quoniam supra ostendimus, verum pleonasmum esse, quo aliquid sic addatur, id ut plane non cogitetur, apertum est, male in pleonasmis eas loquutiones numerari, in quibus id, quod abundare putatur, etiamsi omitti potuerit, in cogitationem tamen venit additum. Harum autem loquutionum, quæ injuria in pleonasmis habentur, classes putamus constitui posse quinque.

Ac prima classis est verbositatis, ut πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ῥήτορες ἠδὲ μέδοντες, θάνατόν τε μόρον τε. Euripides Phœn.

v. 21. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα καὶ σπείρας βρέφος. Ubi quem pleo-
nasmum vocat Porsonus, hoc minus est pleonasmus, quod
vocabula idem significantia in diversis orationis membris in-
veniuntur. Quamquam enim hic est, quod præter necessi-
205 tatem additum sit, at non est tamen ita additum, ut non
cogitetur. Sunt in hoc genere, quæ temere a criticis tentata
videamus, ut hoc Sophoclis in Œd. Col. 668. Εὐίππου, ξένε,
τᾶσδε χώρας Ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα, quorum hic sensus
est: *ad equestris loci sedem, hospes, venisti, quæ hujus regionis
est præstantissima.*

Secunda classis est explicationis. Ac miror, quid sit,
quod Porsonus ad Phœn. 22. insolentem putaverit pleonas-
mum esse in his, quæ v. 47. hujus fabulæ leguntur: Κρέων
ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη, Ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα. Quorum versuum qui medius est, non
ad præcedentem, sed ad sequentem versum pertinet, quibus
duobus versibus ea, quæ primo versu dicta sunt, explicantur.
Est vero hæc tritissima figura, non solum apud Homerum,
ut, Δώδεκα δ' ἵππους, Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο,
(vide Ruhnkenium in epist. crit. i. p. 56.) sed etiam apud
tragicos, aliosque scriptores. Hinc illa sunt usitatissima,
ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες· γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτα, quæ rei augendæ vel
confirmandæ caussa dicuntur. Cave tamen huc traxeris Eu-
ripidis versum in Oreste 538. Ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν
206 φρένα, ubi verissime Musgravius emendavit, Ὅπου γε μέλλω
σήν τι λυπήσειν φρένα. Nam Sophoclis locum, quo vulgatam
in Euripidis versu lectionem tuetur Porsonus, si diligentius
considerare voluisset, alienissimum esse intellexisset, in Ajace
v. 1147. Οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους
τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
Sed hoc obiter indicasse satis est.

Tertia classis est circumscriptionis, usitata maxime poetis,
ut ὀδυρμάτων θρῆνοι, θρήνων ὀδυρμοὶ, κοίτης λέκτρον, λέκτρων, κοῖται,
εὐνῆς λέχος, quæ injuria in pleonasmis numerat Porsonus ad
Hecub. 302. Nam ne hic quidem quidquam est, quod non
veniat in cogitationem: quin sæpe etiam augent ista vim et
splendorem orationis, ut illud Æschyli: Τῆλε πρὸς δυσμὰς
ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Quarta classis permixtionis est
diversarum loquutionum, qua sæpissime fit, ut aliquid abun-
dare videatur, quod re vera non abundat. Hoc genus, non
animadversum, quod sciam, a doctis hominibus, latissime
patet. Satis habeo pauca de multis exempla commemorare.
Xenophon Cyrop. i. 3, 8. καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν,
οὐχ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως; Sophocles
207 Philoct. 315. Οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ
τυχεῖν. Plato de legg. vii. p. 816. B. τούτων δὲ ἓν καὶ τὸ περὶ
τὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὖ πραττόντων, ὄντων δὲ μετρίων αὐτῶν πρὸς
τὰς ἡδονάς. Homerus Iliad. X. 247. Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ

ἠγήσατ' Ἀθήνη. Theocritus iv. 60. frustra a quibusdam tentatus, Πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν, Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον, ἅμος ἐνήργει. Observa hic ne γά μιν quidem cum Valckenario scribi posse. Utroque in loco καὶ dicitur, tamquam si ἔφατο et ἐπῆνθον præcessissent. Homerus Iliad. Λ. 409. Ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ Ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤτ' ἔβλητ', ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον. Sophocles in Electra v. 25. Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει. Similiter, sed non posito δὲ, Æschylus in Septem ad Th. v. 24. Νῦν δ', ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτὴρ, Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα, Χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ· 208
Οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων Λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα Νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύειν στρατῷ. Nam, ut hoc addam, ὡς quoque est in particulis sæpe apodosi carentibus. Δὲ quidem in apodosi positum ubique sic accipi debet, ut constructio mutari putetur; vide, quæ dixi ad Hom. hymn. Apoll. 335. Cer. 409. Ven. 226. p. 107. Sic denique etiam geminatum ἂν intelligendum est: Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου φωτὸς ἂν πλαίην ποτέ. Unde definiri poterit, ubi ea particula iterari nequeat. Sunt etiam alia, quæ ob eamdem caussam videri possunt pleonasmum habere: ut apud Æschylum in Sept. ad Theb. 425. Τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων Ὀλομένων ἰδέσθαι. Non ibi abundat ὑπὲρ, sed quum dicendum esset aut τρέμω ὑπὲρ φίλων, ἰδέσθαι μόρους αὐτῶν ὀλομένων, aut τρέμω ἰδέσθαι μόρους φίλων ὀλομένων, conjunxit poeta utrumque, parum accurata structura. Similis perturbatio sententiarum in Sophoclis Antigona v. 1089. invenitur: Καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν, Τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει. Nam quum Græci præter necessitatem dicant, τὸν νοῦν ἀμείνω τοῦδε, 209
ἢ νῦν φέρει, de quo loquendi genere, quod ipsum quoque e duabus loquutionibus compositum est, vide, quos Erfurdtius ad Sophoclis locum p. 350. laudavit, poeta indulsit sibi pro isto pronomine nomen ipsum ponere, quo quidem posito, si accurate loqui voluisset, sic debuisset pergere, ἃς νῦν φέρει, vel ὧν νῦν φέρει.

Venio denique ad quintam classem, quæ in his versatur vocabulis, quorum tectior est et obscurior vis ac significatio, quam quæ ab omnibus statim percipiatur. Quod genus in primis cernitur in quarumdam usu particularum, ut: Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο· Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη. In quibus exemplis nullus est pleonasmus, quia omissis particulis ῥὰ et τὲ, ut sensus idem maneret, at aliter tamen conformata esset ejus expositio. Vere abundaret particula τὲ Iliad. Λ. 437. Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός; et Φ. 595. Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι; si particula, quæ sensum 210

penitus mutat, abundare posset. Quare his quidem *in locis* non dubium videtur, quin οὐδὲ ἔασεν scribi debeat. Facit autem ἐᾶν sæpius hiatum prægresso ε, ut Iliad. A. 165. P. 16. X. 339. Odyss. Δ. 805. K. 536. Σ. 420. De aliis multis pleonasmorum exemplis, a quibus recte intellecta verbi vis removet pleonasmum, duo tantum adjiciam, unum, in quo εἶναι, alterum in quo negatio putatur abundare.

Quod Græci dicunt ἑκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, et similia, tantum abest, ut per se pleonasmum contineant, ut plane aliud significent, quam simplicia ἑκὼν vel τὸ νῦν. Plato in Gorgia cap. 118. p. 499. E. καίτοι οὐκ ᾤμην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σοῦ ἑκόντος εἶναι ἐξαπατηθήσεσθαι, ὡς ὄντος φίλου. Qui si εἶναι omisisset, hoc dixisset: *atqui non putabam initio me a te ultro deceptum iri*, non indicans fieri potuisse, ut etiam ab imprudente deciperetur: nunc autem addito εἶναι hoc dicit: *atqui non putabam initio me, si a te deciperer, ita deceptum iri, ut me velles decipere.* Est enim ἑκὼν εἶναι proprie *ad ultro faciendum.* Negari tamen non potest, in hac formula idem, quod in aliis, accidisse, ut multo usu aliquid de propria vi amitteret. Hinc interdum vere abundat εἶναι. Herodotus vii. 164. ὁ δὲ Κάδμος οὗτος, πρότερον τουτέων παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν
211 τυραννίδα Κώων εὖ βεβηκυῖαν, ἑκών τε εἶναι, καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς,
ἀλλ' ὑπὸ δικαιοσύνης, ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχὴν, οἴχετο ἐς Σικελίην. Quod grammatici observarunt, ἑκὼν εἶναι plerumque prægressa negatione dici, idoneam habet rationem. Nam quum ἑκὼν εἶναι sit, *ut quis sponte aliquid faciat*, raro nulla præcedente negatione id proprie dici potest. Quamvis enim multa sponte faciamus, sunt tamen in his perpauca, quæ eo sine faciamus, ut ea sponte fiant. Alia res est præcedente negatione. Nam quæ non facimus sponte, ea quum facimus, facimus eo consilio, ut cedamus necessitati: cujus rei quum contrarium sit, sponte aliquid facere, hoc pro illo nominatur. Itaque pro eo, quod dici debebat, *facio hoc, ut cedam cogenti*, recte dicitur ita, *non facio hoc, ut sponte faciam.* Satis erit hunc usum uno exemplo illustrasse. Xenophon Cyrop. ii. 2, 15. οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις: *nemini risum præbes ea mente, ut id volens facias, sed quum facis, facis tantummodo ut cedas necessitati.* Neque illa τὸ νῦν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι, idem significant, quod νῦν et τήμερον, sed, *ut id nunc, ut id hodie sit*, id est, *quantum hodie satis est:* quod nos dicimus, *für jetzt, für heute:* Κεχόρευται γὰρ μετρίως
212 τόγε τήμερον εἶναι. Recte igitur in Sophoclis Œd. Col. 1189.
legitur: Ὥστε μηδὲ δρῶντά σε Τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ, Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς· nec debebat Porsonus in appendice ad Toupii emendationes in Suidam p. 453. aut hunc aut Brunckium reprehendere, quod Dawesii conjecturam θέμιν non admiserunt. Sensus est, *ut tu sis is, qui illum malis remuneretur.* Nos, *du für deine person.*

Magis impeditus est usus negationis οὐ: quæ quidem in talibus exemplis, οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, quum proprie augendæ rei inserviat, interdum sic usurpatur, ut una negatio satis sit; sed in formula μὴ οὐ recte explicanda sæpius videmus doctos homines errasse. Quæ voculæ quum proprie *ne non*, id est *ut*, significent, mirum est tamen, eas interdum sic usurpari, ut negationes non videantur sese invicem tollere. At videntur tantum: re vera suam sibi propriam servant significationem. Recte in Euripidis Oreste v. 766. emendavit Brunckius, Μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι, *ne te non excipiant placide*, quum οὐ ab librariis omissum esset. Sed eidem Brunckio non semel hæ particulæ fraudem fecerunt, ut in Sophoclis Antigona v. 33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι, ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι Σαφῆ 213
προκηρύξοντα. Sic ille quidem edidit, quum libri omnes τοῖς μὴ εἰδόσι præberent. Schaefero, vitium sentienti, in Meletem. crit. p. 108. scribendum videbatur, τοῖς οὐκ εἰδόσι. At quanto lenius et usui accommodatius scribes τοῖσι μὴ εἰδόσιν. Brunckius quidem quum sciret, μὴ οὐ sæpe significare *nisi*, hoc tamen non animadverterat, ubi μὴ οὐ, et ubi simpliciter μὴ dicendum esset. Id quod etiam Schaefero accidit, qui eo loco, quem indicavi, pro μὴ οὐ *nisi* significante etiam simpliciter μὴ dici putat. Id quod nullo pacto fieri potest. Sed ut ostendamus, quid hæc differant, res longius repetenda est.

Continetur autem omnis harum negationum usus una regula, sed ea tali, quæ plures complectatur alias regulas. Ea regula hæc est. *Cum conjunctivo et optativo et indicativo, ad rem cum dubitatione affirmandam,* μὴ; *ad negandam cum dubitatione,* μὴ οὐ *dicitur: cum infinitivo autem et participio et imperativo, ad rem certo negandam,* μή; *ad certo affirmandam,* μὴ οὐ *usurpatur.* Cur harum particularum usus pro verbi formis, quæ iis adjunguntur, diversus sit, rem accurate consideranti non potest obscurum esse. Nam quum particula μὴ, ut alibi demonstravimus, negationi exprimendæ inserviat, quam philosophi subjectivam vocant, id est, quum 214
indicet, nos aliquid cum negatione cogitare, sive id re ipsa negationem contineat, sive non contineat: duplicem necesse est hujus particulæ usum esse pro duplici conditione modorum verbi. Eorum tres in unam classem conjicimus, infinitivum, participium, et imperativum: quorum infinitivus nudam notionem actionis, participium nudam notionem agentis continet. His ergo si negatio subjectiva μὴ additur, ea non potest aliam vim habere, quam ut notionem sive actionis sive agentis simpliciter tolli cogitatione indicet. Itaque μὴ δρᾶν dicitur, si quis non facere aliquid cogitatur, quum οὐ δρᾶν sit *re vera non facere*; μὴ δρῶν, quem non facere aliquid sumimus, quum οὐ δρῶν sit, qui re vera aliquid non facit. Accedit non tam propter similitudinem cum his, quam propter dissi-

militudinem cum altera classe, imperativus. Necessitas aliquid non faciendi per se constans sic exprimitur, οὐ δραστέον: necessitas voluntate, ideoque non re ipsa, sed cogitatione cujuspiam alicui imposita sic, μὴ δρᾷ. Imperativus igitur quia rem certam, nec talem, quæ possit etiam aliter esse, indicat, ad hanc classem, non ad alteram refertur. Nam etiamsi incertum est, quid is, cui aliquid imperatur, facturus sit, ipsum tamen jussum non est ambiguum, sed ut quod maxime certum.

215 Secunda classis illos verbi modos complectitur, quibus posse aliquid fieri indicatur, id est, conjunctivum, optativum, et indicativum, ubi quidem is finem et consilium indicat. Hi modi quia non re vera aliquid esse, sed posse esse significant, necessario, si iis adjungitur subjectiva negatio μὴ, aliam vim habent, quam si eadem negatio infinitivo aut participio aut imperativo additur. Quum enim μὴ etiam conjunctivo et optativo et indicativo additum notionem, quæ verbo continetur, neget; formæ autem istæ verbi non esse aliquid, sed posse esse significent: clarum est, non modo notionem verbi cogitatione tolli, sed hanc ipsam quoque sublatam notionem ut quæ possit tantummodo sublata esse cogitari. Sic μὴ θάνω est *ut possim non mori*. Ut aliis verbis utar, istæ verbi formæ finem denotant. Atqui quem finem vocamus, is nihil est nisi rei cogitatio, qua pro caussa ejus rei efficiendæ utimur. Hæc autem cogitatio non in eo versatur, quod est, sed in illo, quod potest esse. Itaque quod ob finem aliquem facimus, id facimus sic, ut id, quod volumus, cogitemus esse posse, quum possit etiam non esse. Quod si verbi formis, quæ finem significant, negatio additur (eam autem necesse est subjectivam esse, ut in re, quæ tota in cogitatione versetur), ea negatione indicatur, finem agentis esse hunc, ut pos-
216 sit non esse, quod alioquin esse possit. Itaque μὴ θάνω, est *ut possim non mori*: quo ipso alterum, quod est posse me mori, tantum abest ut tollatur, ut magis futurum esse dicatur, nisi faciam, ne sit futurum. Ita fit, ut μὴ cum istis formis conjunctum ob id ipsum, quia finem esse hunc indicat, ne qua res sit, eamdem rem esse significet: μὴ οὐ autem, quod indicat, finem esse, ne quid non sit, eam rem non esse denotet, sed utrumque cum dubitatione, quia verbi modus non de eo est, quod sit, sed de eo, quod possit esse.

Explicemus hæc ordine, initium facientes a particulis μὴ et μὴ οὐ cum verbo finito conjunctis. Δέδοικα μὴ θάνω dicit is, qui quum non velit, moriturum se putat; δέδοικα μὴ οὐ θάνω, qui quum optet mori, se non putat moriturum. Plato in Gorgia p. 67. B. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. Negat hic fas esse, sed cum quadam dubitatione. Idem in Menone p. 89. D. πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις, καὶ ἀπιστεῖς, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ᾖ ἡ ἀρετή; Dubitare Meno Socratem di-

cit, an virtus non sit scientia, id est, putare, fortasse non
esse scientiam. Infinitivo si uti voluisset, ἀπιστεῖς μὴ εἶναι
ἐπιστήμην τὴν ἀρετὴν dicere debuisset, sed sic certius affirmas-
set: *credis non esse scientiam?* Xenophon Cyrop. i. 1, 3. ἐκ
τούτου δὴ ἀναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν 217
χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν. *Ita*, inquit, *sentire cogi-
mur, ut dubitemus, an non sit arduum imperare hominibus*, id
est, fortasse facile esse. Cum infinitivo dicendum erat, ἀναγ-
καζόμεθα μετανοεῖν μὴ τῶν ἀδυνάτων μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργων εἶναι
τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν. Ita vero rem ut certam protulisset: *co-
gimur fateri, non esse difficile.* Eadem ratio cernitur in indi-
cativo interrogantis. Æschylus in Prometheo v. 247. Μή
πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; Et v. 958. Μή τί σοι δοκῶ
Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς θεούς; Et in Supplicibus v. 309.
Μὴ καὶ λόγος τις, Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; Plato in Apol. Socr.
p. 28. D. de Achille, dum Hectorem ulciscatur, mori non
recusante: μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; In his
locis hic inest sensus: *longius fortasse progressus es? videor
tibi fortasse timere novos deos? fertur, puto, Jovem cum mor-
tali consuesse? putas fortasse hunc mortem et periculum re-
spexisse?* Sæpe sic grammatici, μήποτε τοῦτο λέγει.

Videamus nunc μὴ et μὴ οὐ infinitivo et participio junctas.
Ac diximus μὴ cum his verbi formis certo negare, μὴ οὐ certo
affirmare. Sed hic quoque usus suas habet regulas, quæ 218
duæ sunt. Prima hæc est. *Quoniam μὴ infinitivo et partici-
pio junctum certo negat, ea particula non solum usurpatur
post verba actionem significantia, cujus affirmativus finis est,
sed etiam post verba actionem negativo fine significantia,
quum quidem rei effectio indicatur.* Ὁμολογῶ μὴ εἶναι, ἀρνοῦ-
μαι μὴ εἶναι. Plerique tradunt, post verba negationem conti-
nentia μὴ abundare. Id vero falsum est, et quidem duplici-
ter; semel, quod non post omnia verba negationem conti-
nentia; iterum, quod non abundat. Ut primo errori occur-
reremus, diximus, post verba actionem negativo fine signifi-
cantia. Exclusa enim ab hac regula sunt verba, quæ etsi
negationem continent, finem tamen habent affirmativum, ut
οὐ λέγω, οὐ δύναμαι, ἀδύνατός εἰμι, οὐχ οἷός τ' εἰμί: cujusmodi
verbis non actio indicatur finem habens negativum, sed ne-
gatur actio finem habens affirmativum. Deinde vero ne
abundat quidem μή. Significat enim proprie effectionem rei.
Euripides in Herc. fur. 194. Μυριοὺς οἰστοὺς ἀφεὶς Ἄλλοις, τὸ
σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν. Se tutum præstat a morte: non
moritur. Si dixisset, μὴ κατθάνῃ, dixisset hoc, *tutum se præ-
stat, ne moriatur;* ubi quum consilium tantummodo signifi-
caretur, non consequeretur, etiam effici, quod ille vult, non
mori se. Ambiguum est, ῥύεται θανεῖν, *tutum præstat se a* 219
moriendo. Id alio exemplo clarum fiet. Θανεῖν δέδοικα est
metuo mortem, omnino, sive nunc, sive olim, sive certa, sive

incerta instet. Δέδοικα μὴ θάνω, *metuo ne moriar*, futurum putans, ut moriar. Non dicitur autem δέδοικα μὴ θανεῖν: quod esset, *metuo mori, sic, ut metuendo non moriar:* id quod absurdum est. Interdum tamen talia recte dici possunt, ut apud Euripidem in Andromacha v. 644. Τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν Ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. Cavendo enim vere evitant rixas. Cæterum observa rarum esse in hoc genere participii usum; quod vix aliter invenietur, quam ubi nomen, quod actionem negativo fine significet, pro verbo ponitur, ut apud Sophoclem in Œd. R. 56. Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω; id est, ἐρημωθεῖσα μὴ ξυνοικεῖν ἔσω τινάς. Male ad hoc genus relatus est in adnotationibus ad Vigerum p. 777. Herodoti locus ix. 51. ἣν ὑπερβάλωνται κείνην τὴν ἡμέρην οἱ Πέρσαι, συμβολὴν μὴ ποιεύμενοι. Est enim horum verborum hic sensus: *si prætermisissent Persæ eum diem sine prœlio.*

Progredior ad secundam regulam, quæ est de particulis μὴ
220 οὐ. Μὴ οὐ *infinitivo sic junctæ, ut certo affirment, usurpantur post duas negationes se invicem tollentes.* Est enim harum usus particularum ibi proprius, ubi negativa sententia negatur. Quare etsi nihil obstat, quin etiam nulla prægressa negatione μὴ οὐ cum affirmatione dicatur, non est id tamen usitatum. Videamus nunc exempla. Plato de Rep. i. in fine, p. 354. B. καὶ ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου. Et in Menone p. 89. D. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. In Symposio Xenophonteo iii. 3. ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Sic Cyrop. i. 4, 2. iv. 3, 8. Hist. Gr. iii. 3, 6. de reditibus iii. 7. Idem in Anabasi iii. 1, 13. εἰ δὲ γενησόμεθα ἐπὶ βασιλεῖ, τί ἐμποδὼν, μὴ οὐχὶ πάντα μὲν τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας, πάντα δὲ τὰ δεινότατα παθόντας, ὑβριζομένους ἀποθανεῖν. Nam τί ἐμποδὼν est οὐδὲν ἐμποδών ἐστι. Magis tecta est negatio in Cyrop. ii. 2. 20. ἅμα δὲ αἰσχρὸν ὂν ἀντιλέγειν, μὴ οὐχὶ τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὴν πόλιν, τοῦτον καὶ μεγίστων ἀξιοῦσθαι: ubi αἰσχρὸν idem est, quod οὐ δέον. Sophocles in Œd. R. 1232.
221 Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι. In Electra 132. Οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε, Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον. In Trach. 621. Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, Τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος, ὡς ἔχει, δεῖξαι φέρων. Sæpius in hujusmodi locis librariorum negligentia excidit οὐ, ut in quibusdam codd. hoc ipso in Trachiniarum loco. Recte hanc particulam in eadem fabula v. 88. addidit Brunckius: Οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι. Restituenda est etiam v. 225. Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος Φρουρὰ παρῆλθε τόνδε μὴ οὐ λεύσσειν στόλον. Neglecta est eadem particula etiam in duobus aliis, iisque sibi simillimis ejusdem poetæ locis. In

Ajace interroganti v. 94. Minervæ, Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; ita respondet Ajax:
Κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. In Antigona v. 443.
sic est: Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. Quæ si ge-
nuina lectio esset, verba sibi repugnarent: hoc enim dice-
retur: *et aio me fecisse, nec nego non fecisse.* Quare utroque
loco scribendum est μὴ οὔ. Quod in Ajacis versu etiam Sui- 222
dam in v. μὴ οὐχὶ, ut utrumque Scholiasten, nec non Tricli-
nium habuisse, ostendunt, quæ illi ad eum locum adnota-
runt. Idem error commissus in Æschyli Agam. 1178. ubi
scribendum: Ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, Τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν
ἔχει παθεῖν; cum quo loco comparandus Sophocl. Ajac. 729.
Adde οὐκ etiam apud Platonem in Sophista p. 235. B. ὥστε
οὐκέτι ἐκφεύξεται τόδε γε. Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ οὐκ ἐκ τοῦ γένους εἶναι
τῶν θαυματοποιῶν τις. Quod effugit Heindorfium ad Parme-
nidem p. 246. qui hac re uti poterat ad tuendam interroga-
tionem, quam jure statuit in hoc esse Parmenidis loco
p. 147. A. εἰ δὲ μήτε ἑαυτοῖς ἕτερά ἐστι, μήτε τῷ ἑτέρῳ, οὐ πάντῃ ἂν
ἤδη ἐκφύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων; Nam sublata interroga-
tione non μὴ, sed μὴ οὐχὶ dici debuisset, quia tunc οὐκ ἂν ἐκ-
φύγοι proprie dictum fuisset, neque ut nunc, idem quod ἐκ-
φεύγει significasset. Rarius μὴ omiserunt librarii, ut apud
Alciphronem ii. 2. p. 214. ubi legendum: οὐκ ἀρνοῦμαι πρὸς
τὸν νεανίσκον μὴ οὐκ οἰκείως ἔχειν ἐκ πολλοῦ, nisi quis cum codice
Dorvillii legere malit: οὐκ ἀρνοῦμαι πρὸς τὸν νεανίσκον οἰκείως
ἔχειν ἐκ πολλοῦ.

Participii usum in hoc genere non habeo quibus exemplis
confirmem, quod verba, quæ in hac constructione occurrunt,
fere infinitivum sibi adjungunt. Quod si quando participium 223
additur, utraque negatio omitti solet, ut apud Æschylum in
Agam. 592. Νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι· et apud Euripidem
in Iphig. Aul. 1512. Θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.

Sed veniendum jam est ad alium usum particularum μὴ οὐ,
qui talis est, ut illi regulæ, quam primam et generalem po-
suimus, repugnare videatur. Hunc dico, quo μὴ οὐ etiam
cum infinitivo et participio junctæ non affirmant, sed cum
dubitatione negant. Tantum vero abest, ut ista regula hac
re labefactetur, ut magis ea confirmetur. Diximus enim μὴ
οὐ cum verbo finito junctas dubitanter negare: id vero in
hoc ipso usu, de quo nunc dicimus, sic esse invenietur.
Hanc quoque rem regula quadam comprehendemus, quæ
hæc est. Μὴ οὐ *ubi cum infinitivo vel participio vel nudo no-
mine vel adverbio ita conjunguntur, ut unam contineant nega-
tionem, non cum eo infinitivo, aut participio, aut nomine, aut
adverbio construuntur, sed in medio adduntur, repetitis cogi-
tatione præcedentibus verbis: ideoque, ut cum verbo finito con-
structæ, dubitanter negant.* Uno hanc rem exemplo planam
faciam, alia deinde plura additurus, ad differentiam inter μὴ

et μὴ οὐ declarandam. Demosthenes de falsa legatione p. 379,
224 6. αἵ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν, αἱ τῶν Φωκέων, μὴ οὐ
χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ. Hic μὴ οὐ, pariter atque in cæteris hujus formæ exemplis, in medio additum est, ut εὖ οἶδ' ὅτι, et similia, ita ut plena oratio hæc sit: αἱ πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν· μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ χαλεπαὶ λαβεῖν ὦσι: *vide ne sine mora et obsidione difficiles expugnatu sint.*

Ex his apertum est, quare sæpe in eadem formula nunc μὴ, nunc μὴ οὐ reperiatur, sed hoc discrimine, ut μὴ certo neget, μὴ οὐ autem cum dubitatione. Xenophon in Anabasi ii. 5, 29. τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀντέλεγόν τινες, μὴ ἰέναι πάντας τοὺς λοχαγοὺς καὶ στρατηγοὺς, μηδὲ πιστεύειν Τισσαφέρνει. Sic etiam Hist. Gr. ii. 2, 19. Idem in Anabasi iv. 8, 14. ἄνδρες, οὗτοί εἰσιν, οὓς ὁρᾶτε, μόνοι ἔτι ἐμποδὼν τοῦ μὴ εἶναι, ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. Non potuit in his locis μὴ οὐ dici, quia res certa est. Idem in Hist. Gr. vi. 3, 5. εἰ δὲ δὴ καὶ ὁμογνωμονοῦμεν, οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι; Et paullo post; πῶς οὖν δίκαιον, ἢ ὑμᾶς, παρ' ὧν ἐλάβετε σπέρματα, τὸν τούτων καρπόν ποτε ἐλθεῖν δηώσοντας, ἡμᾶς τε, οἷς ἐδώκαμεν, μὴ οὐχὶ βούλεσθαι ὡς πλείστην τούτοις ἀφθονίαν τροφῆς γενέσθαι; In his locis hoc dicit: *quod si jam consentiamus, nonne mirum sit, nos non*
225 *facere pacem? quomodo justi essemus, nisi vellemus, quibus semina dedimus, iis etiam fructuum esse ubertatem.* Quod si in priore loco μὴ οὐ, in altero μὴ dixisset, hic esset sensus: *mirum sit, ni pacem faciamus: injusti essemus, quod nollemus habere vos, unde viveretis.* Æschylus in Prometheo: Ἀλλ' οὔτε σιγᾶν, οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας Οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. Xenophon Hist. Gr. v. 4, 32. ἐπεὶ ἐκεῖνός γε πρὸς πάντας, ὅσοις διείλεκται, ταῦτα λέγει, μὴ ἀδικεῖν μὲν Σφοδρίαν ἀδύνατον εἶναι. Idem Cyneg. v. 31. ἔστιν οὖν ἀδύνατον, μὴ οὐκ εἶναι, ἐκ τοιούτων, συνηρμοσμένον, ἰσχυρὸν, ὑγρὸν, ὑπερέλαφρον. Thucydides viii. 60. ἐπὶ γὰρ τῇ Ἐρετρίᾳ τὸ χωρίον ὄν, ἀδύνατα ἦν, Ἀθηναίων ἐχόντων, μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ Ἐρετρίαν καὶ τὴν ἄλλην Εὔβοιαν. Horum quatuor exemplorum duo habent μὴ, duo μὴ οὐ: sed in his, quæ μὴ habent, res ut certa refertur: προφωνῶ τύχας τάσδε· ἀδικεῖ Σφοδρίας: in duobus alteris non ut quæ ita sit, sed ut quæ mirum ni ita esset. Leporem Xenophon non simpliciter dicit validum, mobilem, velocem esse, qui talem corporis structuram habeat, sed hac re fieri, ut vix carere istis virtutibus possit. Thucydides Bœotos dicit Oropum cepisse, non quod istud oppidum Eretriensibus et Eubœæ vere nocuisset, sed quod, si in potestate Atheniensium mansisset, noci-
226 turum probabile fuisset. Utraque forma conjuncta reperitur in fine Apologiæ Socratis Xenophonteæ: ἐγὼ μὲν δὴ κατανοῶν τοῦ ἀνδρὸς τήν τε σοφίαν καὶ τὴν γενναιότητα οὔτε μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι αὐτοῦ, οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν. Μὴ μεμνῆσθαι, ut indicet, se vere semper ejus recordari; μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, ut significet, se, quoties de eo cogitet, vix posse sibi ab eo lau-

dando temperare. Tantumdem est enim, ac si dixisset, μὴ, μεμνημένος, οὐκ ἐπαινεῖν ἀδύνατος ὤ. Idem Xenophon Anab. ii. 3, 11. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι, μὴ οὐ συσπουδάζειν. Et de rep. Laced. vi. 2. ἢν δέ τις παῖς ποτὲ πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Tolle in his locis οὐ, et sensus erit: *turpe erat, non una adniti; turpe est, non denuo castigare filium.* Hæc vero hanc vim habent, ut tamquam certum sumatur, fuisse, qui id facerent, quod turpe ducebatur. Nunc addito οὐ hic sensus est: *turpe erat, nisi quis una adniteretur; turpe est, nisi quis denuo filium castiget.* Id autem quis non videt sic dici, ut dubitetur, an ista nemo fecerit? Contra in Mem. Socr. iv. 8, 9. ἐμοὶ δὲ τί αἰσχρὸν, τὸ ἑτέρους μὴ δύνασθαι περὶ ἐμοῦ τὰ δίκαια μήτε γνῶναι μήτε ποιῆσαι, id est, *quod justa nec judicare nec facere sciunt.* Demosthenes in epist. v. p. 1490, 15. ἧς μὰ τοὺς 227
θεοὺς τῷ μετασχόντι μὴ οὐχὶ ἀψευδεῖν καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῷ εἶναι, οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι: *qui hujus disciplinæ particeps est, is nisi fidus et erga omnes justus sit, nefas esse duco.* Hic si μὴ posuisset, hoc dixisset: *nefas duco, qui hac disciplina usus est, eum perfidum esse neque erga omnes justum.* Atqui sic Heracleodorum non monuisset, ne talem se præberet, sed reprehendisset, tamquam qui esset talis.

Sed objiciet aliquis, quod supra diximus, μὴ in hujusmodi locis sic dici, ut præcedentia cogitatione repetantur, id non posse ubique fieri. Enimvero videtur tantum fieri non posse. Multo enim usu factum est, ut, quum μὴ, sic in medio insertum, negationem, quæ sequitur, minus certam redderet, ibi etiam adhiberetur, ubi præcedentia non possent simpliciter repeti. Id maxime elucet, ubi ὥστε præcedit. Sophocles in Antig. 96. Πείσομαι γὰρ οὐ Τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν. Xenophon de rep. Athen. iii. 8. πολὺ δ' οὐχ οἷόν τε μετακινεῖν, ὥστε μὴ οὐχὶ τῆς δημοκρατίας ἀφαιρεῖν τι. Hæc hanc vim habent: οὐδὲν πείσομαι τοσοῦτον, ὥστε (ὅρα μὴ) οὐ καλῶς θανεῖν· πολὺ οὐχ οἷόν τε μετακινεῖν, ὥστε (ὅρα μὴ) οὐχὶ τῆς δημοκρατίας ἀφαιρεῖν τι. Sed non minus hæc quoque, quam illud, quod supra attuli, αἰσχύνη ἦν μὴ οὐ συσπουδάζειν, ad regu- 228
lam, quam posuimus, revocari poterunt, si quis singulas enunciationes, quæ in his locis sunt, recte consideraverit. Id fieri debet hoc modo: αἰσχύνη ἦν· τί; (ὅρα) μὴ οὐ συσπουδάζειν αἰσχύνη ἦν. οὐδὲν πείσομαι τοσοῦτον, ὥστε θανεῖν· πῶς; (ὅρα) μὴ οὐ καλῶς: id est, ὅρα μὴ, ὥστε αἰσχρῶς θανεῖν, οὐδὲν τοσοῦτον πείσομαι. πολὺ οὐχ οἷόν τε μετακινεῖν, ὥστε ποιεῖν τόδε· τί; (ὅρα) μὴ οὐχὶ τῆς δημοκρατίας ἀφαιρεῖν τι: id est, ὅρα μὴ, ὥστε μένειν τὴν δημοκρατίαν, οὐχ οἷόν τε ᾖ πολὺ μετακινεῖν. Composita igitur hæc sunt ex una certa sententia, ut αἰσχύνη ἦν, et altera incerta, μὴ οὐ συσπουδάζειν αἰσχύνη ἦν. Sed quod potior est certa sententia, hæc plene enunciatur, incerta autem supprimitur, particulis eo in loco collocatis, ubi ad eam ipsam par-

tem, quæ incerta est, referuntur. Simillimum quid factum videmus in hoc oratoribus usitato, οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν, quod attigit Frid. Aug. Wolfius ad Demosth. orat. contra Lept. p. 388. vel ut apud Isocratem in trapez. cap. 17. est, οὐκ οἶδ' ὅτι πλείω δεῖ λέγειν. Nam ibi οἶδ' ὅτι neque ad οὐ δεῖ pertinet, quod dicendum esset, οὐ δεῖ, οἶδ' ὅτι, πλείω λέγειν, neque ad οὐ πλείω, quod dici deberet, οὐ πλείω, οἶδ' ὅτι, δεῖ λέγειν, sed ad solam negationem οὔ, quæ propterea cum accentu scri-
229 benda est: οὔκ, οἶδ' ὅτι, δεῖ πλείω λέγειν, *non sane*. Hoc quoque si quomodo cogitetur explanandum est, sic dici debebit: οὐ δεῖ πλείω λέγειν, οἶδ' ὅτι οὔ (δεῖ πλείω λέγειν). Hic pariter, ut in particulis μὴ οὐ, duæ sunt sententiæ, altera simpliciter rem enuncians, altera addens majorem quamdam affirmationem; quam affirmationem, quoniam non ad universam sententiam, sed ad aliquam ejus partem spectare volumus, huic parti eam adjungimus, suppressis reliquis.

Exempla nunc afferamus particularum μὴ οὐ cum participio sic junctarum, ut dubitanter negent. In quo usu nihil difficultatis est, si quis meminerit, μὴ ποιῶν esse *quod quis non facit aliquid*, aut *si non facit*; μὴ οὐ ποιῶν autem *nisi facit*. Quæ quomodo differant, non est obscurum. Qui *nisi fallor* dicit, dubius est, utrum fallatur, an non; qui *si non fallor*, hoc, non falli se, ut certum sumit. Hæc si dicantur per participia, alterum *nisi falsus*, alterum *non falsus* dici necesse est. Jam exempla videamus. Sophocles in Œd. R. 12. Δυσάλγητος γὰρ ἂν Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Et v. 220. Οὐ γὰρ ἂν μακρὰν Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. In his locis hoc dicit: *durus essem, nisi vestra me supplicatio tangeret: parum ipse investigando proficerem, nisi aliquid in-*
230 *dicii reperirem*. Quod si μὴ dixisset, sensus esset: *durus essem, si me non moveret vestra supplicatio*, aut *quod me non movet: parum proficerem, si nihil indicii haberem*, aut *quod nullum indicium habeo*. Contra Sophocles in Trachiniis v. 592. Ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς Ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη. Hic si dixisset, μὴ οὐ πειρωμένη, hoc significasset: *non cognoscas rem, nisi experimentum facias*. Nunc μὴ πειρωμένη dicens, hoc vult: *rem non cognoscas si non facias experimentum*. Dixerat enim Deianira, πεῖρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω. Non recte ergo Schaeferus in Meletem. crit. p. 57. istud μὴ πειρωμένη tantumdem esse dicit atque εἰ μὴ πειρῷο. Immo idem est quod ἄπειρος οὖσα, vel εἰ οὐ πειρᾷ, ut apud Homerum Iliad. Ω. 296. Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς. Ut Sophocles, ita Plutarchus in initio libri, quo quærit, quomodo quis suos in virtute progressus sentiat, p. 75. B. commemoratus ille eadem pagina a Schaefero: οὐδὲ γὰρ ἂν ἐν μουσικοῖς τις ἢ γραμματικοῖς ἐπιδιδοὺς γνοίη, μηδὲν ἐν τῷ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας, ἀλλ' ἴσης αὐτῷ τῆς ἀτεχνίας ἀεὶ παρούσης· οὐδὲ κάμνοντι θεραπεία, μὴ ποιοῦσα ῥᾳστώνην, μηδὲ

κούφισμὸν, ἀμωσγέπως τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος αἴσθη-
σιν ἂν παρέχοι διαφορᾶς, πρὶν εἰλικρινῆ τὴν ἐναντίαν ἕξιν ἐγγενέσθαι 231
παντάπασιν, τοῦ σώματος ἀναῤῥωσθέντος. Hic ut θεραπεία μὴ ποι-
οῦσα ῥᾳστώνην est *curatio nihil allevans ægrotum*, sic etiam in
prioribus verbis, μηδὲν ἀπαρύτων τῆς ἀμαθίας non est *nisi quis*
aliquid de inscitia sua deponat, quod dicendum fuisset, μὴ οὐκ
ἀπαρύτων τι, sed *si non deponat aliquid*. Euripides Heracl.
283. ibidem allatus a Schaefero: Μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν
κεκτῴμεθα, Πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι. Non *nisi te pu-*
niremus, sed *si te non puniremus*. Κεκτώμεθα, modo iota
subscribatur, videtur defendi posse. Vide Eustathium ad
Hom. p. 1305, 48. 1332, 19. Favorinum in v. μεμνέῳτο et in
v. χρεώμενοι. Unde quamvis mirum φοβῷτο, quod habent co-
dices duo Stobæi in Ecl. i. 8. p. 214. ed. Heeren. in versu
Sophoclis ex Œd. R. 977. dignum tamen est, quod consi-
deretur. Ejusdem generis sunt ἀναβιῴην apud Aristophanem
in Ranis v. 177. commemoratum Etymologo in v. βιῴην et
aliis grammaticis, ac συγγνῴη apud Æschylum in Suppl. v.
223. Quas formas Buttmannus, memor eorum quæ de for-
mis ῥιγῶν, ῥιγῷ, ῥιγῴη, ad Platonis Gorgiam ed. Heindorf. p.
528. et in novissima editione Græcæ grammaticæ p. 241.
attulerat, quibus addi exemplum formæ ῥιγῴη potest ex Hip-
pocrate Sect. iv. p. 337, 33. ed. Genev. sive p. 2, 39. ed. 232
Mack. non debebat in eadem grammatica p. 252. quod ab
recentioribus frequentatæ sunt, deteriores vocare. Recen-
tiores enim, ut alibi, ita hic quoque rariora et antiquiora
prætulerunt. Grammaticis, qui has formas improbant,
Phrynicho p. 152. Thomæ Magistro p. 125. seqq. Mœridi
p. 117. præter lexicographos et Eustathium, sæpius earum
mentionem facientes, adde Georgium Lecapenum in Mat-
thæi lectt. Mosq. vol. i. p. 59. Mansisse illæ videntur e Do-
rica lingua, cui βιῴη tribuit e veteri grammatico Suidas,
βιώτω Eustathius p. 1418, 13. Manifesto Doricum est δι-
δῶν apud Theocritum xxix. 9. Non fuit tamen διδῶναι dic-
tum: vide Eustathium p. 1357, 18. ad Iliad. Ω. 425. ubi
διδοῦναι est infinitivus aoristi. Nam ut ab ἁλώω, βιώω, γνώω,
legitimæ formæ sunt ἁλῶναι, βιῶναι, γνῶναι, ita a δόω legitima
forma est δοῦναι. Nec dictum fuit ἀρώμεναι, sed ἀρόμμεναι,
agnitum apud Hesiodum in O. et D. 22. a Moschopulo
certe et in lexico Favorini in v. ἀπαρέμφατα. Cujus similia
sunt ζευγνύμμεν Iliad. Π. 145. et ἴμμεναι Υ. 365. commemora-
tum Etymologo p. 467, 20. quæ quo jure scribantur ζευγνῦ-
μεν et ἴμεναι, quemadmodum recte scribitur ἄμεναι Iliad. Φ.
70. nescio. Ad easdem illas verborum Doricas vel antiquas
formas alia quoque pertinere videntur, quæ epica poesis
usurpat, ut δηϊόῳεν Odyss. Δ. 226. Ac nescio an eodem re- 233
ferri debeant terminationes verborum όω et ώω, e termina-
tione άω ortæ. Omnino terminationes verborum in άω desi-

nentium, quæ paradigmatis loco exhiberi solent, in perpaucis verbis usitatæ fuerunt. Bœotis eas tribuit Heraclides apud Eustathium p. 831, 63. sed quæ ille exempla affert, apud Homerum inveniuntur, ἐλάων in hymno Merc. 342. διψάων Odyss. Λ. 584. πεινάων Iliad. Γ. 25. Π. 758 Σ. 162. quibus addi quædam possunt alia, ut ἀναμαιμάει Iliad. Υ. 490. τηλεθάον, τηλεθάοντας, τηλεθάουσαι Iliad. P. 35. X. 423. hymn. Ven. 267. et sæpissime occurrens verbum ναιετάειν. Nondum de hoc omni genere allatum est, quod operæ pretium sit.

Sed redeo, unde digressus sum. Euripides in Troad. 402.
a Schaefero citatus: Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός· γήμας δὲ μὴ, Σι-
γώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις. *Si non duxisset*. Apertum
est, quod eorum caussa moneo, qui μὴ οὐ post negationem
dici tradunt, hic, etiamsi in apodosi accessisset negatio, non
μὴ οὐ sed μὴ dicendum fuisse. Fac enim scripsisse poetam,
τὸ κῆδος οὐκ ἂν εἶχε κλεινὸν ἐν δόμοις, nihilominus debuisset μὴ
γήμας addere, quia non ambiguum relinquit, utrum Paris
uxorem duxerit, an non duxerit. Æschylus in Prometheo
234 v. 503. Οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων. *Nemo, qui
temere se jactare nolit*, id est, *nemo vera dicere amans*. Μὴ οὐ
si dixisset, id foret, *nemo, nisi jactator*. Interdum ambiguum est, utrum μὴ sit *si non*, an *quod non*. Male Schaeferus in Meletem. crit. p. 109. οὐ omissum putat in hoc Xenophontis loco, in Anab. vi. 4, 19. καὶ ἐπὶ τούτῳ πάλιν ἐθύετο ἐς τρὶς, καὶ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. καὶ ἤδη καὶ ἐπὶ σκήνην ἰόντες τὴν Ξενοφῶντος ἔλεγον, ὅτι οὐκ ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια· ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν, μὴ γιγνομένων τῶν ἱερῶν. Non dicit hic, *nisi sacra addicerent*, quo prorsus ea res incerta relinqueretur, sed aut, *si non addicerent*, aut *quod non addicerent*. Sic etiam apud Platonem in Parmenide p. 146. E. οὐδὲ μὴν ἑαυτοῖς γε ἕτερ' ἂν εἴη ἀλλήλων, μὴ μετέχοντα τοῦ ἑτέρου.

Sed finem imponam huic dissertationi. Neque enim aliud
volui, quam ostendere, explicationem hujus loci, qui est de
ellipsi et pleonasmo, vix inchoatam, nedum perfectam esse;
ac ne posse quidem perfici, nisi illa, quæ ab hoc loco aliena
sunt, removeantur. Poterit autem vel ex hac re intelligi,
quantopere fallantur, quamque parum, quo in statu sit Græcæ linguæ cognitio, intelligant, qui vel fundamenta jacta
esse Græcæ grammaticæ credunt. Quod si recte rem volumus æstimare, aliquid ad eum finem materiæ parari cœptum
235 esse fatebimur; cœptum esse etiam in varios locos digeri
hanc materiam; sed antequam plura, eaque non temere, sed
cum consilio quodam et judicio congesta fuerint, non esse
futurum, ut ad veram et accuratam Græcæ grammaticæ scientiam perveniatur.

EPIMETRON

DE

RARIORIBUS QUIBUSDAM VERBORUM FORMIS.

SCRIPSIT PH. BUTTMANNUS.

CUM sub finem præcedentis eruditissimæ disputationis, ubi de formis quibusdam verborum rarioribus agitur, mei quoque mentionem injecerit auctor; consentaneum putavi, ut, qui hæc typis mandanda curarem, statim hic quid mihi de formis illis videretur subjungerem. Notaveram peculiarem verbi ῥιγόω apud Atticos formationem, qua contractiones ejus pro ου et οι fierent per ω et ῳ, ut ῥιγῶν, ῥιγῷ cet.: quæ cum apud Iones perinde inveniantur, adjunxeram illis in grammatica mea ex ejusdem dialecti scriptoribus formas verbi ἱδρόω hasce: ἱδρῶσα Hom. ἱδρώη Hippocr. Et quanquam in dorica dialecto ceterorum etiam in όω verborum formas nonnullus noveram ita usurpatas inveniri; memora- 236
bile tamen illud videbatur, quod in ionica atticaque dialecto hæc duo tantum verba ita fuere formata, e ceteris in όω nullum. In qua re observanda non negligendam puto mutuam inter se verborum ῥιγόω, ἱδρόω, relationem, qualis est etiam in illis πεινῆν, διψῆν· ῥεύσω, χεύσω cet. de quibus monui ad Plat. Gorg. Ed. Heind. p. 521. (adde, quæ in fine hujus adnotationis a me adjicientur). Jam his formis admovet Hermannus illas βιῴην, γνῴην, non injuria fortasse, si solam originem spectes; sed usum si conferas, cujus in grammatica mea rationem potissimum habui, duplex occurret diversitas. Nam primum in his quidem verbis præter hunc *optativum* apud Atticos et Iones nihil hujusmodi invenias, nusquam βιῷ pro βιοῖ, nusquam βιῶσα, neque pro βιοῦν usquam βιῶν, quod solis Doribus est relinquendum; deinde non adhibetur hæc optativi forma, nisi ubi in ceteris obtinet formatio quæ a grammaticis dicitur in μι: ita γνῴην, βιῴην pertinent ad aoristos ἔγνων, γνῶναι, ἐβίων, βιῶναι, quæ sunt formæ conjugationis syncopatæ sive in μι; nusquam vero invenias δηλῴην pro δηλοίην a verbo δηλόω et similibus. Quin etiam ratio erat cur hæ formæ γνῴην, βιῴην commendarent se Atticis præ illo δῴην, quod

237 vituperavimus in Gramm. p. 252. quamvis hoc sit e conjugatione in μι. Nimirum Aoristi illi ἔγνων, ἐβίων cum aliis quibusdam propriam sibi vindicant litteram ω, unde est ἔγνωμεν, ἔγνωτε, γνῶναι, cum ab ἔδων (quod ipsum ponitur tantum, non invenitur) fiat ἔδομεν, ἔδοτε, δοῦναι. Hinc apparet, optativum δοίην, ut et participium δούς, δόντος, non usu solum sed analogia tribui verbo δοῦναι, contra γνοίην, γνούς verbo γνῶναι nonnisi usu. Quocirca nihil mirum si magis congruum illud γνῴην apud probos etiam scriptores occurrit, si βιῴην (quod perperam quasi rarius ex Aristophane affertur ab Etymologo) unice retentum est, denique si participii etiam, quamvis unicum, per ω exemplum καταβρὼς ab ἔβρων apud Homerum invenitur. Forma autem Imperativi βιώτω, quam doricam vocat Eustathius, non magis est dorica quam ceteræ verbi hujus usitatæ. Quippe legitima illa est forma imperativi ab Aoristo ἐβίων, ut γνῶθι, γνώτω ab ἔγνων; contra βιούτω esset Imperativus Præsentis a βιόω, ut δηλούτω a δηλόω.

Quicquid igitur de communi omnium harum per ω formarum origine statuas (quæ neminem fugit quam sit lubrica quæstio), illud certe liquido intelligitur, per usum et analogiam ipsam disjunctos esse optativos istos ab illis ῥιγῶν, ῥιγῴη, recte igitur pro meæ quidem grammaticæ consilio me hæc segregavisse. Neque hoc opinor vitio mihi verti poterit,
238 quod Atticistas secutus formam δῴην serioribus usurpatam damnavi. Primum enim, ut modo docui, alia est ratio hujus δῴην a δοῦναι, alia illius γνῴην a γνῶναι; et si formam γνῴην in indice anomalorum ad verbum γιγνώσκω non adnotavi, ejus rei hæc est causa, quod innumera hujus generis rariora, in illis tantum scriptis quæ tironibus non traduntur obvia, consulto præterii, fundamenta quibus talia nituntur tradere contentus. Deinde, quanquam illis qui hoc etiam δῴην pro δοίην a Doribus arcessent minime refragabor, hæc tamen opinio a damnanda hac forma retinere me non debuit. Non enim hoc, puto, cuiquam formæ patrocinatur, quod ex dialecti alicujus analogia fluxit. Atticam dialectum repræsentare volebant posterioris ævi Græci: reprehendendi igitur erant, quoties formis atticis alienas immiscerent, præter illas quas ipse antiquiorum Atticorum adsciverat usus; deteriorque est forma δῴην, donec contra Atticistas illos ex Æschylo aliisve probaveris, hunc quoque Dorismum Atticis antiquis alienum non fuisse; quod illo γνῴην non effici supra vidimus. Quid, quod ne Doribus quidem hoc δῴην usitatum fuisse sine exemplis vel testimoniis poni potest, quorum loco seriorum Græcorum usum, præsertim reclamantibus Grammaticis, habere non licet.

In eo autem magis etiam a viro docto discedo, quod ubi-
239 cunque ῳ pro οι in verbis comparet, ex eadem illud analogia repetit, eoque Xenophonteum illud μεμνῷτο, pro quo apud

Homerum est μεμνέῳτο, jungit illis βιῴη, ῥιγῴη. Elementa enim harum contractionum inspicienda sunt; quæ ubi differunt, non eodem modo de omnibus judicandum est. Apparet igitur, in illis βιῴη, ῥιγῴη, ῥιγῷν elementum ο ex ipsa verbi forma βιό-ω proficisci, quod in paucis illis verbis, more alioqui dorico, per contractionem in ω abire voluit usus Atticus. Contra in μεμνῷτο elementum ο est e sola optativi terminatione οιτο, cui e verbo ipso (μνάομαι μέμνη-μαι) longe diversa accessit vocalis. Neque verisimile est, fluxisse hanc formam e mutatione αω in οω, ωω, unde μνώομαι, quoniam hujus in attico usu aliud vestigium non invenimus. Ac ne sic quidem Homèricum μεμνέῳτο explices, nisi morem præterea Ionicum ε inserendi ad partes voces. Quæ tamen ratio singulas analogias ad unicam formam explicandam undique conquirendi satisfacere non potest. Vide igitur an rectius nostra procedat ratio, qua duplicem optativi in verbo μέμνημαι formam fuisse dicimus, legitimam alteram perfecti μεμνῄμην, alteram; quæ, uti tot aliæ perfecti formæ, ad normam præsentis efficta erat, μεμνη-οίμην. Posterior hæc ex illa Ionum norma, quam in voce νηὸς, νηὶ—νεὼς, νεῷ, βασιλῆος βασιλέως, Τῆος (unde Τήϊος) Τέως agnoscimus, mutata est, ita ut ex μέμνηοιτο fieret 240
Homericum μεμνέῳτο, unde per contractionem natum est atticum μεμνῷτο. Jam cum verborum μνάομαι, μέμνημαι—μεμνῴμην et κτάομαι, κέκτημαι—κεκτῴμην plane eadem sit ratio; certissima est Hermanni observatio, qua in loco Euripideo formam κεκτῴμεθα cum ι subscripto defendit; neque erat cur non omnino retinendam eam esse pronuntiaret. Illud autem φοβῷτο cum neque hac analogia neque illa verborum in όω contineatur, soli librariorum incuriæ tribuendum putamus.

Formam δηϊόῳεν, quoniam est pro δηϊόοιεν, ad eundem quem in superioribus agnoverat dorismum referendum suspicatur Hermannus; qua tamen ratione vereor ut res conficiatur. Quippe ἀρό-ωσι etiam pro ἀρό-ουσι et δηϊό-ωντο pro δηϊό-οντο habent epici, quæ ad eandem analogiam redigi nequeunt. Equidem hæc, nisi nata sunt e confusione verborum in όω (ut ἀρόω) cum illis in άω—όω (ut γελάω—γελόω, γελῶσι, γελόωσι,) explicare non conabor. Cf. Gramm. nostr. p. 243.—Neque illud successurum credo viro doctissimo, quod ipsam hanc verborum in αω desinentium transformationem in όω vel ώω a nescio quo dorismo repetere studet. Nam si e. g. in eodem verbo forma μενοίνα abiit in μενοινάα, conjunctivus μενοινάῃσι s. -έῃσι in μενοινήῃσι, non possum non præsens etiam 241
μενοινώω ex sola dilatatione epica repetere.

Veram Hermannus rationem affert cur διδῶναι dictum non sit, videlicet quia in nulla e ceteris hujus verbi formis vocalis dilatata fuit in ω (δίδομεν, δίδοτε, ἔδοτε ;) contra γνῶναι, βιῶναι

et similia dicuntur, quia est ἔγνωμεν, ἐβίωτε cet. Quam eandem tamen rationem supra vidimus usitatum δοίη tueri, contra formæ δῴη officere, ita tamen ut nihil impediat, quo minus in illis quoque verbis, quæ amant Ω. elementum ο redeat, ut in vulgata γνοίη. Sed in eo assentire viro acutissimo non possum, quod formam διδοῦναι in Il. ω, 425. infinitivum aoristi (pro δοῦναι) esse judicat. In sensu certe nihil est quod ita statuere cogat. Priamus enim cum audisset de corpore Hectoris deorum ope ab injuriis tuto, subjicit: ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι Ἀθανάτοις, ubi æque bene procedit argumentatio dicentis, bonum esse, si quis *dederit*, et si quis *semel*, et magis etiam si quis *semper det* dona diis. Æque bene igitur habent διδόναι et δοῦναι; ut ex formationis analogia rem dijudicare oporteat. Et Hermanni quidem rationem, διδοῦναι pro δοῦναι dictum putantis, fateor commendatam videri Homerico illo διδώσειν pro δώσειν. Accuratius tamen intuenti apparebit, longe diversam esse hujus rationem. Fu-
242 turum enim etsi ab antiquiori plerumque themate fit, quale hic est δόω unde δώσω, formari tamen potuit ab auctiori διδόω, quoniam in forma διδώσω nihil perit de futuri charactere. Contra aoristo 2. verbi in μι defectus syllabæ reduplicativæ peculiaris et ita necessarius est, ut bona pars formarum hujus temporis eo solo ab aliis distinguatur, ut δῶ et διδῶ, δοίην et διδοίην, δοὺς et διδούς. Igitur longe probabiliori ratione præsenti tribuitur infinitivus διδοῦναι, productus ille e vulgatiori forma διδόναι.

Doricam esse formam διδῶν recte sane pronuntiat Hermannus; neque dubium plerisque videbitur, quin pro διδοῦν illud dictum sit a themate διδόω, ut Doricum illud ὑπνῶν Lacænæ apud Aristophanem in Lysistrata ab ὑπνόω. Cui rationi etsi non admodum repugnaverim, tamen cum neque præsens ita formatum διδόω usquam occurrat, neque Inf. διδοῦν, aliam equidem rationem prætulerim, qua themate non mutato, doricam illam formam loco vulgatioris διδόναι esse, ostendi potest. Qua occasione cum et alia non pervulgata afferre libeat, in universum quædam disputata præmittenda mihi video. Et illud quidem facile cuivis opinor persuadebo, non diversas origine formas esse Infinitivorum in ν et ναι; de quo si quis dubitet, probari potest illud per Infinitivos in ἔμεν et
243 ἔμεναι, sive has primitivas formas sive ex illis dilatatione quadam natas existimes. Nam si vera esset inter ν et ναι differentia, pro τύπτειν nonnisi τυπτέμεν, pro τιθέναι nonnisi τιθέμεναι diceretur. Notum vero est, veteres poetas perinde adhibere λειπέμεναι, ἀλεξέμεναι pro -ειν et τιθέμεν (Hes. ε. 742.) pro τιθέναι. Quod itidem observatur in Infinitivis Aor. Pass. in ῆναι. Nam etsi Homerus μιχθήμεναι, μιγήμεναι tantum usurpat, dorica tamen dialectus habet αἰσχυνθῆμεν, τραπῆμεν etc.

pro -ῆναι (v. Fisch. ad Well. ii. p. 348.) Eodemque referenda sunt θέμεν et θέμεναι, δόμεν et δόμεναι, φάμεν et φάμεναι, pro θεῖναι, δοῦναι, φάναι, et similia.

In communi vero vita et in minus notis dialectis alia etiam usitata fuisse reperias, quæ hac norma proposita mirifice inter se congruunt. Huc pertinent Infinitivi in εῖναι, quibus loco circumflexorum in εῖν (ut μαθεῖναι, καλεῖναι, v. Maitt. p. 232.) utitur scriptor recens ille quidem, *Psellus*; sed nisi ex vulgi loquela, quæ ab antiquissimis sæpe temporibus derivatur, hæc se intrusissent, in hominis grammatice docti libris non invenirentur. Quid, quod apud antiquissimum Homerum forma occurrit paulum ab his diversa φορῆναι pro φορεῖν, quam cum cognatis φιλήμεναι, γοήμεναι etc. a formis in μι non esse arcessendam docuimus Grammaticæ p. 244.

His collatis omni corruptionis suspicione carebit forma 244
πελέναι, quam e duobus *Parmenidis* locis protulit *Simplicius* in Arist. Phys. fol. 17. a. et 31. a. Οὕτως ἢ πάμπαν πελέναι χρεών ἐστιν, ἢ οὐχί. Et fol. 31. b. Οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεών ἐστι τῇ ἢ τῇ. In quorum versuum posteriori eandem scripturam *Proclum* quoque invenisse (Theol. Plat. p. 155.) et *Stobæum* (tom. i. p. 352.), docent in edit. eorum corruptelæ illæ: πέλε· ναὶ et πέλεν ἀχρεών. Quare repudianda est vulgatior forma πελέμεν, quam ex uno Simplicii loco fol. 12. a. ubi versus alter non ex ipsius Parmenidis libro, sed ex Platonis Sophiste p. 244. e. affertur, in utrumque versum invexit Füllebornius. In nostris Platonis edd. corrupte utique legitur πέλει.

Sed inversa etiam ratio obtinuit. Et ειν quidem invenitur pro terminatione έναι perfecti, servato sensu præteriti; ut ap. Pind. Ol. vi. 83. γεγάκειν (a ΓΑΩ) *natum esse*, quod mutare in γεγάμεν (quæ fuerat Schneideri opinio in App. ad Lex. v. γεγάκω) non licet per metrum longam syllabam requirens, quæ corripitur in γεγάμεν (v. Ol. ix. 164.). Eodem pertinet Inf. γεγόνειν in Agrigentinorum decreto apud Gruterum num. 401. l. 13. Cumque Æoles pro ειν usurpent ην, apud Sapphonem habemus τεθνάκην pro τεθνάκειν, τεθνηκέναι; et ἐπιτε- 245
θεωρήκην pro -κέναι affertur a Kœnio ad Greg. p. 143. ex Inscriptione apud Caylusium.

Eadem ratio in Infinitivo Aoristorum etiam Passivi invaluit, quem pro ῆναι Æoles formasse per simplex ην, exempla aliquot docent indidem a Kœnio prolata, ut ΓΕΝΗΘΗΝ, ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ pro γενηθῆναι, ἐπιγραφῆναι. Unde optime clausula Alcaica, quæ ita hucusque apud Athenæum (x. p. 430. lecta fuit: οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆναι, ab eodem viro docto correcta est ita: μεθυσθῆν, quod ipsum postea repertum est in Parisino codice, et emendatius etiam æolico accentu μεθύσθην, quem in editione sua neglexit Schweighäuser.

Jam si hæc γενηθῆναι—γενήθην, γεγονέναι—γεγόνειν, τεθνηκέναι

—τεθνάκην admoveas Theocriteo illi διδῶν, apparebit non temere me pronuntiasse, verius illud e διδόναι decurtatum, quam e διδόειν per contractionem (pro διδοῦν) factum videri. Ceterorum autem in μι verborum formas similes me nondum invenisse non miror, cum numero pauca sint ipsa hæc verba, quæ quidem in aliquo sint usu. Simul hanc velim analogiam observes, qua formæ illæ omnes, quas hucusque protuli, ut genuinæ, mirifice confirmantur. Formam enim ναι brevis semper vocalis præcedit (nisi ipsa temporis forma lon-
246 gam sibi vindicante ut in ἐτύφθην, ημεν, ητε, τυφθῆναι); forma brevior (præter illam in μεν, et peculiarem illum dorismum τύπτεν pro τύπτειν) semper ita producitur, ut ex ε fiat ει vel η, ex ο vero ω. Sic πελέναι dicebatur et πέλειν, τεθνηκέναι et τεθνάκην, διδόναι et διδῶν (quod tamen ex hac ipsa ceterorum et illius μεθύσθην analogia scribendum esse suspicor διδων.) Et inde est quod apud Psellum nonnisi forma circumflexa εἶν ampliatur in εἶναι; nam sicut pro πέλειν est πελέναι ita pro μαθεῖν, μαθέειν est μαθεέναι, μαθεῖναι: quæ eadem ratio est etiam antiquissimi illius φορῆναι.

Quod autem apud Athenæum modo vidimus versum syllaba ναι justo longiorem, ejus rei simillimum exemplum prostat in hexametro quodam *Parmenidis*, quem Simplicius (fol. 17. a. 31. a. 34. b.) ter ita posuit: Τί δ' ἄν μιν καὶ χρέος ὦρσεν Ὕστερον ἢ πρόσθεν τοῦ μηδενὸς ἀρξάμενον φῦναι; "Quæ autem "necessitas illud (τὸ ὄν, quod ex nihilo unquam extitisse ne-"gat) coëgerit, antea sive postea ex nihilo primum nasci?" Hunc versum, quem constanter ita laudat Simplicius, ut de altiori vulnere non sit cogitandum, quoquo vertas, nunquam ita emendaveris, ut receptas linguæ formas serves. Nam esti versus sequens per vocalem incipit (Οὕτως—), per apo-
247 strophum tamen diphthongus αι abigi non potest. Quis enim unquam de terminatione ναι elisa audivit? et si maxime hoc fieri posset, quis in fine sententiæ illud ferret? Eadem tamen diphthongus nihil impedit quo minus in aliqua dialecto plane abjici potuerit, ut in supra propositis exemplis ostendimus. Quare eandem medicinam, quam versui Alcaico in illo μεθυσθῆναι ex optimo codice allatam vidimus, huic etiam hexametro adhibere non dubitamus, φῦν quoque a græcis hominibus pro φῦναι dictum statuentes. Quod ne quis a Parmenide ejusque Ionismo alienum judicet, observandum est, tum dialectos nequaquam tam certis limitibus fuisse adstrictas, ut quodcunque Dorum esse pronuntient Grammatici Ionibus negatum fuerit; tum nullum fere scriptorem adeo purum servasse sermonem suum, ut a vulgari gentilium loquela nihil contraxerit. Neque monosyllabus Infinitivus offendere debet: nam si per contractionem fieri potuerunt δεῖν et ζῆν, quidni per apocopen φῦν? Quod nihil mirum si cum ipsis Parmenideis carminibus in oblivionem

abiit, in fragmentis etiam ab ignorantibus illud librariis oblitteratum.

Omnem autem de hac forma dubitationem mihi quidem
eximit altera gemina πῖν pro πιεῖν, quam e plebeio itidem ser-
mone in facetum epigramma (28) adoptavit *Lucillius*, de 248
horridis quibusdam grammaticis ita loquens; Οἷς οὐ σκῶμμα
λέγειν, οὐ πῖν φίλον. Ad quem versum e codice Vat. enotata
est scriptura πεῖν, veteres autem glossæ explicationem dant:
ἀντὶ τοῦ πίνειν. Mirari quidem possis, cur gemina dicam hæc
φῦν et πῖν, cum illud, si probum sit, per apocopen e φῦναι,
hoc per syncopen e πιεῖν natum sit. Verum ni cæcus fui
semper, luculenter probasse mihi videor in grammatica mea
(p. 247, 248.), ex hujusmodi syncope natam esse illam quo-
rundam verborum sive verborum partium formationem, quam
ad conjugationem in μι referre solemus, ut ἔβην, ἔφυν, ita ta-
men, ut ob hanc ipsam syncopen auctiores in fine factæ sint
formæ quædam, ut Infinitivus δῦν-αι, Imperat. δῦ-θι. Jam in
quibusdam verborum temporibus hæc sola declinatio obtine-
bat, ut in ἔγνων, γνῶναι, γνῶθι, γνοὺς etc.; alia ex utraque
mixta erant. Et in horum numero est aoristus ἔπιον, cujus
Imperativus non est πίε, sed πῖθι; cui ad normam illorum
γνῶθι γνῶναι, δῦθι δῦναι respondet Infinitivus πῖναι. Intelligis
opinor, perinde esse, sive a πιεῖν sive ab inusitato πῖναι repe-
tas brevius πῖν, recte igitur hoc jungi illi φῦν, quod indice
metro in Parmenidis versu detectum hac analogia confirma-
tur. Scripturæ autem πεῖν ne inhæreas, vetat illud πῖθι, et 249
antiquissima vocalium ει et ι in libris et in lapidibus con-
fusio.

Hæc sunt quæ de consimilibus quibusdam verborum formis exponenda mihi esse putavi. In quibus cum verbo tetigerim (p. 207.) rationem illam, qua in verbis quibusdam significatu affinibus formarum etiam cognationem secuti sunt Græci, vix hoc loco commodiorem inveniam de maxime memorabili ejusdem rei exemplo monendi, quod Athenæi indicio in nostram venit notitiam. Syncopen illam formarum perfecti, qualis est τέτλαμεν, τετλάναι pro -ηκαμεν, ηκέναι e longioribus verbis duo tantum in attico sermone sibi vindicabant, ἀριστᾷν *prandere* et δειπνεῖν *cœnare*; ἠρίσταμεν enim dicebant et δεδείπναμεν, ἠριστάναι et δεδειπνάναι. Ubi illud observatu dignissimum est, quod elementum α formas etiam verbi δειπνεῖν intravit, cujus terminatio propria έω est, non, ut verbi ἀριστᾷν, άω. Nam ut cum aliqua veri specie, licet contra analogiam, aliquis dicat, α illud in δεδείπναμεν profectum esse e terminatione αμεν in δεδειπνήκαμεν, non tamen de Infinitivo δεδειπνάναι eodem modo existimari potest. Natum igitur est α e correptione litteræ η, quæ in ceteris quidem hanc syncopen admittentibus verbis omnibus descendit a terminatione

ἀω (ut in ἠρίστηκα, ἕστηκα cet.), in illo δεδείπνηκα ab έω; ut so-
250 lius congruentiæ causa ab hoc etiam formas illas deductas esse appareat. Ceterum cum exèmpla harum utriusque verbi formarum Athenæus lib. x. p. 422. sq. e comicis tantum afferat, in severioris generis sermonem acceptæ esse non videntur.

FINIS.

LONDINI:
Impressit GUILIELMUS CLOWES,
Northumberland-court.

3 2044 038 401 618

